

GÖKÇEN KOÇAN

III. MEVZİ

kâm

ONSRA

Onsra 3 - Kam

Gökçen Koçan

ZM

*Hayat;
ateş (nâr), kan (hûn) barındırdığı kadar
mutluluk (kâm) da barındırır;
içerisindeki gizde,
Her ne yaşanırsa yaşansın, zaman aksın,
birinin her daim bir telefon uzaklıkta olduğunu bilmek
ne şanslı bir hissiyattır.
Bir telefon uzaklıkta olduğumu bildiğim ve
hep bilmeyi dilediğim,
Eda Nur Kulaksız'a...*

BÖLÜM I

AŞKIN SÖNMEYEN KANDİLLERİ

*“Topraktan geldik, toprağa gideceğiz’ deyimi;
canınızı o toprağa koyduğunuzda sizi avutan değil,
daha fazla kanatan bir deyimdir.”*

ALP ASLAN ŞAHİN

Her şeyden vazgeçmişken, dağın tepesinde köpeğinin, kan kokusunu takip etmesi sonucu bizi bulan korucuya bir can borcum vardı... İki can borcum olsun isterdim ama Rabb’imin layık gördüğü tek can olunca, ister istemez boyun bükmek zorunda kaldım. Çünkü Rabb’imin layık gördüğü o tek can, benim için mucizeydi. O olmadı mı benim canım bile candan sayılmazken; itiraz etme, diğerini de isteme hakkına sahip değildim.

Hastaneye vardığımızda, Hevybanû’nun baygın olmasından mutluluk duydum. Çünkü benim yüzüme söylenildiği gibi onun da yüzüne; “Bebeginizin kalbi durmuş. Gebeliği sonlandırmamız gerekiyor. Bu yüzden anneyi hemen doğuma almamız gerek,” diye söylenilsin istemezdim. Hevybanû ile ilgilenen hekim, durumu iyi olsa normal doğumla bunun gerçekleştirileceğini ama durumunun iyi olmadığı için sezaryene aldıklarını söyledi. Hevybanû’nun kendinde olmayışına ilk o anda sevindim. Bir de iyi olup, kavuşamaya-

cağı bebeğimizin ölüsünü doğurmak için acı çekmesini istemedim. İstemezdim ve bir değil, on çocuğumuz olsa da istemeyecektim...

Hevybanû ameliyata alınmadan önce ve alındıktan sonra “Sizin durumunuza bir bakalım,” diyerek muayene etme isteklerini sürekli erteledim. “Önce karımın iyi olduğunu görecekmişim,” söylemini ise asla dilimden düşürmedim. Bir de, bir telefon açmam gerektiğini...

Çakma piçi hastanenin danışmasından aradığımda, arayan ben olduğum hâlde telefonu birkaç çalışta açtı. Herifin dakikliği göz yaşartırdı. Telefonu öyle bir “Söyle!” diye açtı ki, ses çakma piçe mi ait diye düşünmek zorunda kaldım. Ardından; “Jülide nerede? Ne istiyorsunuz lan? Kız nerede?” diye devam edince, Hevybanû’nun haberini çoktan aldığını fark ettim.

“Benim,” dediğimde, benliğimden utandım.

“Alp Aslan?” diyerek, inanmayan bir tonda, hâliyle varlığını sorguladı.

“Kayseri Devlet Hastanesindeyiz...”

Durumu anlatmaya devam edemeden, “Bana onun iyi olduğunu söyle!” diye bağırdı. “Benim aldığım sıkık nefesleri o da alıyor,’ de! Bana, ‘Jülide iyi,’ de, Alp Aslan!”

Titreyen sol elimi açıp kapatırken, dayandığım bankodan destek aldığım için ayakta durabiliyordum. “İyi,” dedim tutuk bir tonda. Ardından ağırca yutkundum. “Ameliyata aldılar.”

“Lan, ne oldu kıza?” diye bağıınca, gözlerimi hırsla yumdum.

“Gel diye aradım, Melih!” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Doğuma aldılar. İyi olduğunu bil ve gel diye arıyorum.”

Birkaç saniye, asabileşmiş çakma piçin hızlı nefeslerini duydum. Neden sonra “Sen iyi misin?” dediğinde, bunu sorduğu için bile kendi merhametine kızıyor gibiydi.

“Gelirsen daha iyi olacağım,” dedim tüm dürüstlüğümlle. Gücüm yoktu ve Hevybanû ameliyattan çıktığında, yalnız olalım istemiyordum.

“Urfa'dayım,” dedi hızla. “Geliyorum, kimseye bir şeye söyleme. ‘Kimsin, nesin?’ sorularını savuştur. Ben gelene kadar kimse, hastanede olduğunuzu bilmesin...” Ardından derin bir nefes aldı. “Kapat, hastaneye birilerini göndereceğim. Kapat!”

Yönetemiyorsan, yönetebilene bırakacaktın ve ben de öyle yaptım; her şeyi çakma piçe bıraktım. Söylediği gibi, sorulan soruları savuşturdum. Bir saat olmadan, orduya bağlı üç kişi gelip beni buldu. Onların da “Yaralarına baksınlar,” sözlerini savuşturdum. Bedenimdeki yaralar dayanılmayacak gibi değildi. Zaten aylardır dayanıyordum ama yüreğimdeki yaranın sızısına da tek “Karınız iyi,” söyleminin iyi geleceğini biliyordum. Hoş, o da iyi gelmeyecekti. Sadece yarama tuz basılacaktı ama ben, yakacak olan o tuzun Hevybanû olmasına bile razıyım...

Hevybanû’nun ameliyatı bittiğinde, ameliyattan çıkan hekimin yanına giderken bacaklarımdaki tüm bağların tek tek koptuğunu hissettim. Doktorun yüzünden kederli bir ifade geçince, kaşlarım mümkün gibi daha da çatıldı. “Eşiniz iyi,” dedi ardından, rahatlatmak istercesine. “Operasyon sorunsuz geçti. Herhangi bir komplikasyonla karşılaşmadık. Bebek, anneyi zehirlememişti.”

Hekimin yüzüne dümdüz bakarken “*Aferin,*” dedim içimden. “*Babayı dinleyip, anneyi babaya bıraktığın için aferin...*”

“Eşinizi normal bir odaya alacak arkadaşlar birazdan...” Hafifçe havalandırdığı eliyle bedenimi işaret etti. “Siz de artık yaralarınıza baktırsanız iyi olacak.”

Sikeceğim şimdi yarasını, diyemediğim için ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Bebek?” dedim, sorumun cevabını bile bile.

Doktorun dudakları büküldü. “Ölü doğdu...” Başını onaylamaz şekilde iki yana salladı. “Zaten geldiğinde, kalbi durmuştu. Durmasaydı bile gelişimini tamamlayamamış ve kalbi çok güçlü olmayan bir bebektir. Yani...” Bir es verdikten sonra, başı mağrurca aşağı yukarı sallanırken “Başınız sağ olsun,” diye ekledi.

Burnumu çekerek, “*Tamam,*” dercesine başımı sallarken “Cinsiyeti?” diye sordum amaçsızca. Öğrenmesem hiçbir şeyin değişmeyeceğini bile bile yaramı kanatmak istedim.

Doktor çekingen bir ifadeyle “Kız,” diye fısıldayınca, gözlerim hınçla kapandı. Aldığım nefesler, sürekli tekme yiyormuşum gibi ciğerlerimi yaktı. “Hastaneden çıkarken bebeğinizi teslim alabilirsiniz...”

Başımı “*Tamam,*” dercesine bir kez daha sallarken, dışarıdan bakan biri; çok sakın bir insan olduğumu ve bu meseleyi olgunlukla karşıladığımı düşünebilirdi. Sonuçta topraktan gelmiştik ve toprağa gidecektik, değil mi? Bundan daha doğal ne olabilirdi? Bir hafta öncesine kadar varlığını dahi bilmediğim bebeğimin acısını çekmem mümkün müydü? Mantıken olmamalıydı. Mantıken haddimi bilip, tüm üzüntü haklarını Hevybanû’ya devretmem gerekiyordu ama siktiğimin kalbine de söz geçmiyordu işte. Acısını bastırmak ister gibi, sol elimi sol göğsümün üzerine bastırdım. Susmuyordu... Suçlamaktan vazgeçmiyor, öfkemi bilemesi de bitmiyordu...

Hekim yanımdan geçip gittikten sonra sol omzumun üzerinden, üniformaları içerisinde parıl parıl parlayan, ışıklarıyla gözlerimi alan üç adama baktım. Dudağımın solu hafifçe yukarı kıvrılırken, “Sigarası olan var mı?” diye sordum ağır bir tonda.

Diğerleri duraksarken, gençten olan, “Komutanım,” diyerek öne çıktı. Komutanı falan değildim de işte hep saygıdandı bunlar. Acıya bile duyulan saygıdan... “Önce bir yaralarınıza mı baktırsak?”

Bedenimi usulca kendilerine doğru döndürürken, “Yaram bakılacak yerde değil,” dedim. Hepsi ne demek istediğimi anladı. Ardından hafifçe başımı sağa sola salladım. “Sigarası olan yoksa, biri gidip bir paket sigara alsın.”

Rütbesi benimle eş değer olan, kara yağız delikanlı denilebilecek adam cebinden bir paket sigara çıkardı. Dudakları usulca bükülürken, “Taşımadan olmuyor,” diye mırıldandı. Sigara paketinin üzerine çakmağını da koyup verdi: “Helali hoş olsun...”

“Eyvallah,” diyerek, uzattığı sigara paketini aldım ve adımlarım hastane bahçesine yöneldi. Üzerimdeki yırtılmış, gömlek formunu almış üniformamın üstünü çıkarıp çöpe attım. Ben, üniformamı çöpe attım... Biliyordum ki o üzerimde olduğu müddetçe ben baba olamazdım. Buna rağmen baba olmayı çok istemiştim. İsteyip, ağzımın payını aldığıma göre; bir asker olup duygularımı gömmem gereken yerde değil, bir baba olup acımdan ölmem gereken yerdeydim...

Bir banka oturup kendime bir sigara yaktım. Aylar sonra içtiğim sigara, epeyce kafa yaptı. Ya da artık vücudumda, “Senin yapaca-

ğın işe sokayım,” demenin yollarını arıyordu. Üçüncü sigaramın sonunda, kendi kendime ultiatom verir gibi sigaramla konuşmaya başladım. “Senin bu yüzden merhametsiz olman lazım, Alp Aslan!” dedim sinirle. “Senin kız babası olmaman lazım! Daha karını koruyamıyorsun! Hatta senin baba olmaman lazım çünkü götünü bile koruyamıyorsun!”

Sol omzumun üzerinde bir elin baskısını hissedince, bıkkın bakışlarım arkama döndü. Ne zaman geldiğini anlayamadığım çakma piç, bedenini hafifçe öne eğerek; “Boş yapıyorsun,” dedi azarlar bir tonda. “Yapma!” Ardından bedenini dikleştirerek başını arkaya doğru savurdu. “Git, anan baban bekliyor, bir görün.”

Gözlerimi yumup başımı geri doğru attım. Kimseye görünesim yoktu. Hatta yeryüzünden silinesim vardı ama kaçabilecek konumda da değildim. Oturduğum banktan ayaklanırken, “Sana emanet,” dedim buruk bir tonda.

Havalandırdığı kaşlarıyla yüzüme bakarken, “Hep öyleydi,” dedi kendinden emin bir tonda. Bana kızgındı... Dillendirmiyordu ama en kıymetlisini bir uçurum kenarına sürüklediğim için çok kızgındı. “Hep de öyle olacak, Alp Aslan.” Elini omzuma attı usulca. Bulunduğu yeri hafifçe sıktığında yüzüm acıyla buruştu. “Ama sen yine de bana güvenip, fazla ipin ucunu salma. Bir kere kaçırırsan, bir daha toparlayamazsın...” Tamam, dercesine başımı salladıktan sonra omzumun üzerine iki kez dostça vurdu ama canımı yaktığını bildiğinden, aba altından gösterdiği sopayı görebiliyordum. “İyi olmana sevindim. Hoş geldin.”

Dudaklarımın arasından alaylı bir sesle nefesim dökülürken, “Hoş mu geldim?” dedim.

Evet, dercesine başını salladı. Evladını kaybetmiş olmanın nesi hoştu? Omzumu tekrar sıkarken, “Sen yokken, Jülide hakkında bana verilen raporlar,” dedi dişlerini birbirine bastırarak. “Sana verilseydi, nasıl hoş geldiğini anca anlardın, Alp Aslan!” Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Sen belki o mezara girmedin ama,” diyerek, başıyla hastane binasını işaret etti. “O çoktan girdi. Şimdi soktuğun gibi çıkarmasını da sen bileceksin!” Omzumdaki elini sırtıma ge-

çirip, hafifçe sırtımı sıvazladı. “Hadi git. Seni görsünler, sonra da yaralarına bakılsın.”

Ayaklarımı sürüye sürüye yanından geçtim. Çakma piçin ardından beni, mutluluktan ağlayan dört çift göz karşıladı. Yüzümde mimik oynamadı. Üzerimdeki buhranı atmam lazımdı çünkü bu hâlimle etrafımdaki kimseye hayrım dokunmayacaktı. “Oğlum... Abi... Aslan’ım...” söylemleriyle üzerime adımlar atılmaya başlandığında, sesli bir nefes verdim. Ağırca yutkunarak kollarımı iki yana açtım. Evlat acısının ne olduğunu birkaç saat önce öğrenmiş bir insan olarak, daha fazlasını çektirmeye hakkımın olmadığını düşündüm. Yine de aralarında çok kalmak istemedim. Dönüşüme sevinilecek, elle tutulabilir tek bir şey göremedim. Benim dönüşümün, kimlerin yok oluşuna sebep olduğunu bir ben mi hissediyordum, bilemedim...

Devamında birkaç saatlik tedavi süresi başladı. Açlık, susuzluk, kaybedilen kan, kapanacakken aldığım darbeler sonucu patlayıp açılan yaralarım... Hangisi daha ağırdı, deseler; fiziksel yaralarımın hepsi kuş tüyü gibiydi, derdim ama Hevybanû ile yüzleşmem çok ağır geldi. Yüzüme bakamayışını önce kendi üzerime alındım. Beni görmek istemeyişine... Sonra da bunun altında kendisini suçlamasının olduğunu fark ettim ve o andan sonra beynimde bir çark dönmeye başladı.

Hevybanû’nun, hayatımda kalmak istemesi haricinde tek bir yanlışı yoktu. Oraya gitmesinin sebebi bile benken, kalkıp neden gittiğini sormanın ya da her şeyin onun yüzünden olduğunu söylemenin de anlamı yoktu. Yerinde ben olsaydım daha azını yapmayacağım için hesap sormak gereksizdi. Sonuç zaten değişmeyecekti ve bir hastane yatağında titreyen bir bedene sarılıyor olabilmenin bile verilen tüm kayıplara değeceğini söyleyebilecek kadar gaddardım. İkimiz de hayatta olduğumuz müddetçe, tekrar var olması için çabalamayacağımız hiçbir şey yoktu...

Ertesi gün çakma piç ile Hevybanû birbirine girdiğinde başka bir ıstırap kapısı aralandı. Omuzlarımdaki yükler zaten ağırdı, bir de onların savruluşları yüreğime ağır gelsin istemedim. Hoş, çakma piç, sanılanın aksine, gidiyorum dese de gidemeyen sadık bir itti. Morgun kapısında karşılaştığımızda anladım...

Ne o ne de ben, Hevybanû'yu bir de bu acıya ortak etmek istedik. İki koca adamdık, omuzlarımızla bir dünyayı sırtlayabilirdik ama avuç içlerimize sığan bir bebek ikimize de ağır geldi... Bebeği, adıma hazırlanmış boş mezara gömmemizse cabasıydı. Onu asla koruyamayan babasının mezarına, âciz bedenini emanet etmek akıl kârı değildi. “*ŞEHİT YZB. ALP ASLAN ŞAHİN*” yazan bir mezar taşının bulunduğu toprak parçasına bıraktığımız beden minikti ama kendisiyle birlikte kaç ruhu birlikte gömdük, orası belli değildi.

Kabarık toprağın üzerinde usulca sol avuç içimi gezdirirken, “Asıl şimdi öldüm galiba,” diye mırıldandım. İstesem de hiçbir şey hissedemiyordum. Tıpkı bir ölü gibi... Boş bakışlarım, yanımda elindeki toprakları silken çakma piçe döndü. “Niye burada bir mezar yapıldı ki benim için?” dedim amaçsızca. Beni kendi memleketime gömmeleri gerekmez miydi?

Çakma piçin boş bakışları yüzüme döndüğünde, ne dediğimi anlayamadığımı anladım. Ardından bir bana, bir de artık dolu olan mezarıma baktı. “Eskişehir’de de anıt mezarın var,” dediğinde kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. “İçi boştu zaten, oğlum. Ha burada, ha orada; ne önemi var?” Yüzünden alay dolu bir tebessüm geçti. “Millette parsel parsel mal olur, sende mal niyetine çeşit çeşit mezar yeri var!”

“Sebepler olanları,” dedim, gözlerimi mezar taşından çekmeden, yemin verircesine. “Bir avuç toprağa gömdürmeyeceğim, merak etme!”

Çakma piç derin bir nefes alarak sağ elini omzuma attı yine. Sanki canımı yakarak varlığını hatırlatmaya çalışıyor gibiydi. Dolu dolu bir tonda “Ben sana güveniyorum,” dediğinde, inanamaz bakışlarım kendisine döndü. Ben, kızar sanmıştım. Yüzünden anlayışlı bir tebessüm geçerken, ağırca yutkundü. “Başka türlü için soğumayacak, biliyorum,” diye şefkatle devam etti. Bu ses tonunu daha önce hiç işitmemiştim. “Şu an kimse senden sağlıklı kararlar almanı beklemiyor,” deyip başını iki yana salladı. “Ama Alp Aslan, Jülide seni suçlamıyor, suçlamayacak da. Önce bundan emin ol!”

Ağırca yutkunarak “Bakışlarını gördün mü?” dedim. O kadar soğuktu ki, karşıma geçip “*Sen yaşıyorsun diye bebeğim öldü,*” dese

zerre alınmazdım. Söyleyeceği en ağır kelimeler bile o bakışlarından hafif kalırdı.

“Ruhunu arıyor,” dedi çıkarım yapmak istercesine.

Kaşlarımla, doldurduğumuz mezarı işaret ettim. “O da burada yatıyor...”

Onaylamaz bir şekilde cıkladı. Ardından, hadi dercesine omzuma attığı eliyle bedenimi çekiştirdi. “Çocuğun önünde konuştuğumuz şeylere bak,” dediğinde, aramızda akliselim bir kişinin bile olmadığına daha da emin oldum. Şehitliğin önüne geldiğimizde adımları durdu ve bedenini bana doğru çevirdi. Cebinden sigarasını çıkarıp bana bir dal uzattığında, hiç düşünmeden aldım. Hem kendi sigarasını hem de benim sigaramı yaktıktan sonra çektiği dumanı yüzüme üflerken, beni sisli dağların ardına gönderdi. “Onun ruhu sensin, Alp Aslan...” dedi durgun bir tonda. “Zannettiğin gibi, bekle muazzam bir bağ kurmadı,” diyerek omuz silkti. “O bebek, onun sana giden yollarının mihenk taşıydı ama sen yoksan; o yol zaten onun için çıkmaz sokaktı...” Derin bir nefes aldı ve gözlerini gözlerime mıhladı. “Ne yapmaya çalıştığını anlıyorum. Sana hak da veriyorum ama tek geri plana attığın kendi ruhun değil. Sen de bunu anla...”

Başımı aşağı yukarı sallarken, “Farkındayım,” dedim. Ardından kaşlarım onaylamaz bir şekilde havalandı. “Farkındayım ama karşısında eziklenmeyi kendime yediremiyorum, Melih,” diyerek ağırca yutkundum. “Şimdi tüm gücümü kaybetmiş bir hâlde yanında kalırsam, Hevybanû belki çabuk toparlayacak ama bana ne zaman baksa âcizliğimi hatırlayacak.” Gözlerimi örttüğüm gibi gözümün önüne, Hevybanû’yu kanlar içerisinde bulduğum an geldi. Yüzüm acıyla kasıldı. Tek yüzüm kasılsa iyiydi de, kalbimin yangını tüm benliğimi sardı. O yangını hissettiğim müddetçe, adım atmam imkânsızdı. “Birimizin hatırladıkları yeter. Yan yana kalırsak, zihnimizdeki görüntüler bize tek bir adım dahi attırmaz...”

Gözlerimi tekrar açtığımda yüzüme gülümser bir ifadeyle bakıyordu. “Ne o, benim güçsüzlüğümü görsün ne de ben, onda sebep olduğum acıları göreyim, diyorsun...” diyerek, makul dercesine dudak büktü. “Yaralı bir aslan gibi inine çekilesin var senin...” Baş

imayla aşağı yukarı sallandı. “Çekil bakalım. Dönüşün de süper olur inşallah. Ama,” dedi ve duraksayıp, ifademi tartmak ister gibi bir bakış attı. “Ben seni anlıyorum,” dedi bir kez daha güven vermek istercesine. “O da seni anlar. Sen, onun seni suçlamayacağına emin ol, yeter.” Yutkunuşunu huzursuzlukla izledim. Söyleyeceği hem ona hem bana ağır gelecekti, belliydi. “O, kendisini suçluyor çünkü hataları mevcut.”

“Aranıza girmek istemiyorum,” dedim, sıkışmışlıkla. “Girdiğim anda kalbini kıracağım çünkü...”

“Senin ardından gittiği için kızgın değilim,” deyince, hadi canım dercesine kaşlarımı havalandırdım. “Sadece, bana hiçbir çıkar yol bırakmadığı için kızgınım. Dicle’ye giderken, telefonu üstünde olmadığı için kızgınım. Bana evinin haricinde sinyal alabileceğim bir alan tanısaydı, deli danalar gibi dolanmak zorunda kalmazdım!”

Hevybanû’nun söylediklerini ilk defa çakma piçten duyuyordum gibi gözlerim karardı. “Dicle...” dedim öfkeli bir tonda. Adımlarım hızla çakma piçin arabasına yöneldi. “Dicle...”

“La dur!” diye bağırса da onu Urfa Şehitliği’nde bırakıp yola koyuldum. Önce alaya uğradım, sonra mahalleye geçtim ve mahalledeki tahliyeye Hevybanû denk geldi ama sinirden o kadar gözüm dönmüştü ki, gözlerinde soluklanmak istemedim. Hevybanû’ya baktığımda yüreğim prangalanıyordu ama şimdi durursam, hep durmak zorunda kalacaktım. Bir kerede her şeyden vazgeçersem, tamamen vazgeçmek zorunda kalacaktım. Şimdi durur ve sıcaklığına o yarayı dağlamazsam, kabuk tuttuktan sonra kanırtmaya kalktığımda her yanımin kangren olduğunun farkına varacaktım...

Hevybanû; beni ne kadar severse sevsin, ona hükmedebileceğim bir insan olmadığı için o kendi evine geçerken, ben de eşyayı almak üzere kendi evime yöneldim. Herkes bana delirmişim gibi bakarken, evde eşyayı bulamayınca asıl ben delirdim. “Eşyama ne yaptınız ya?” dediğimde sesimdeki sinir beni bile gerdi ama mermiye kafa atan bir anneye de sahiptim.

“Kendine kapatma yaptığın al-” derken, babam oradaymış, değilmiş, umurumda olmadan, sağımda kalan masanın üzerindeki vazoyu duvara çarptım.

“Nazmiye Hanım!” dediğimde, ne zaman mahalleye geldiğini kestiremediğim çakma piçten çok da farkım yoktu. Vazonun duvara çarpıp parçalanması sonucu annemle Bilge’den ufak bir çığlık kopsa da umursamadım. Beynimde o kadar çok baskı vardı ki patlayacakmış gibi hissediyordum. Avuç içlerimi şakaklarıma yaslayıp bir de ben başıma baskı yaptım. Beynimi elime alabilseydim, zonk-lamasını ancak durdurabilecek gibiydim. “Bir kere söyleyeceğim,” dedim bezgin bir nefes vererek. “Bir daha tekrar etmeyeceğim!” Başımın ağrısı birkaç saniye hafiflesin diye saçlarımı çekiştirdim. Bakışlarımı anneme çevirdiğimde, onun donuk, korku dolu bir ifa-deyle yüzüme baktığını gördüm. “Döndüm be anne,” dedim, dö-nüşüme lanet ettiğimi gizlemezcesine. “Takıldıkların, döndüğüme pişman ettiren türden...” Katı gözüküyordum ama bu aslında beni çok kırıyordu. Aile içerisindeki sevgisizlik insanı tüketen cinstendi. Çünkü atsan atamıyordun, satsan satamıyordun. “Hadi dirilen oğ-luna hevesin yok, bir kadın olarak, bebeğini kaybeden bir kadına saygın olsun bari!” Annem cevap vermek için ağzını açacakken, elimi kaldırarak susmasını sağladım. “Burası benim evim!” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Ardından sağ elimin işaret parmağını dış kapıya doğrulttum. “Bu evde istemediğin kadın, benim karım! Karım, diyorum, aklın almıyor mu senin?”

“Alp Aslan!” deyince babam, kaşlarım havalanmış bir şekilde babama döndüm. İki ismimi hiç kullanmazdı. Daha doğrusu, Hevy-banû haricinde hiç kimse iki ismimi birden kullanmazdı...

“İstemeyen varsa siktir olup gitsin!” dedim geri adım atmayarak. Ellerimi iki yana açıp omuzlarımı kıstım. “Hayır, anlamıyorum ki! İki huzur bulacağım dedim, o zamanı bulup, bana yerleşesiniz tuttu sizin.”

Annem ağlamaklı bir tonda, “İstemiyorsan gideriz, oğlum,” dedi.

Bezgin bir nefes verdim. “Vicdan mastürbasyonunu başkasına yap, anne!” dedim dik bir tonda. “Ben evladımı gömdüm de geldim, utancımın karımın yüzüne bakamıyorum!” Sağ elimi burnumun altına paralel bir şekilde uzattım, dolduğumu ifade edebilmek için. “Bir gafını kaldıracak takatim yok! Benim kalmadıysa, onun hiç kalmamıştır! O yüzden, gelinini istemiyorsan, al evimden voltanı.

Hatta,” diyerek babama çevirdim bakışlarımı. “Evlatlıktan da reddedebilirsiniz. Bir daha cenaze uğraşınız falan da olmaz böylelikle...”

Annem, babamdan bir tepki beklerken, babam beni bile şaşırtacak bir şey yaptı. Geçip tekli koltuğa oturdu. Annemin gözlerini belirtmesinden rahatsız olmuş olmalı ki, sol elini reverans yapıp beni işaret etti. “Sen oğlunun, o kızı bulabildiğine dua et,” dediğinde daha da bir şaşırdım. “Başkasının evladına kötü diyebilmen için kendi evladına iyi diyebilmen lazım, Nazmiye Hanım...” Babamın irite edici bakışları benliğime döndü. “Ben bilmiyor muyum, senin nasıl despot bir hırt olduğunu?” Yüzümden alaylı bir tebessüm geçti. “Ama adam olmuşsun,” dedi, başını kinayeli bir şekilde sallayarak. “Yüreği güzel bir kadına denk gelince adam olmuşsun...”

Başımı öyle dercesine sallarken, boynumu hafifçe sağa doğru eğdim. “Aynı zamanda senden çok daha iyi bir baba olacağım,” dedim sesimdeki iğneleyici tonu saklamadan. “Bu da benim sana yeminim olsun!”

Babam başıyla dış kapıyı işaret ederken, “Sadece, annesi o olursa, sen de iyi bir baba olursun,” dedi. Sesindeki “*Senden bir sik olmaz,*” tonlamasını tanıyordum. Babam hep böyleydi. Evladıyla konuşurken, onlarla gurur duyduğunu söyleyecek diye ödü kopardı. Değil dağda kelle almak, köprü altında götümü de siktirsem onun için fark etmezdi. “O olmadı mı sen yok olursun...”

Ellerimi alayla iki yana açıp, “Neden acaba?” dedim abartılı bir tonda. “Tek ailem; o istemediğiniz, hor görmeye çalıştığınız kadın olduğu için olabilir mi, Sait Bey?” Ardından öfkeli gözlerim anneye döndü. “Karımdan uzak durun! Benim için istediğin gelin adayı, çocuğumun ölümüne sebep oldu! Kendi aklınızı kendinize saklayın ya da yokmuşum gibi yaşayın. Nasılsa ölmüştüm ya, hiç dirilmemişim gibi devam edin!”

Abim araya girip, “Alp, tamam koçum,” dedi sakın bir tonda. Sakinliği sinir bozucuydu. “Herkes çok şaşkın. Hem çok mutlu hem de çok kederli...”

“Bebekten haberimiz bile yoktu,” dedi annem dayanamadan araya girip. “Senin çocuğundan ailenin haberi bile yoktu!”

Tam ağzımı açıyordum ki babam, "Benim vardı," dedi. Sanırım anneme küfretsem, babamın bu söylediği kadar etkili olmazdı.

"Ne demek, vardı?" dedi annem bu sefer. "Eve giren çıkan belli değil-"

"An-ne!" dedim gür bir sesle. Ardından gözlerimi yumdum, bezmişlikle. "İçin rahat edecekse söyleyeyim, ilk ve tek birlikte olduğu erkek benim!" Dilimi, Hevybanû'ya gitmesi için döşediğim yalanlardan sonra ilk bu yalanım yaktı. Aslında çok manasızdı ama bitsin istedim. Bizi rahat bıraksınlar istedim! Çakmak çakmak olmuş gözlerimi tekrar açtım. Doğramaya, sözde ailem olanlardan başlamıştım. "Namus takıntını da örfünü âdetini de al köyüne dön! Ben senin bu kafa yapını etrafımda istemiyorum..." Başımı ağırca iki yana salladım. "Ben şimdi gidiyorum," dememle herkesin ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Yapmam gerekenler var. Olur da dönersem, şu sokağın ortasında düğün kuracağım. Ters bir düşüncesi olan kimseyi, sıfatı ne olursa olsun, düğünümde konu mankeni bile olarak görmek istemiyorum. Ben dönene kadar kararınızı verirsiniz."

Bilge bir adım öne çıkıp, "Sen nereye gidiyorsun abi?" dedi hırsla. "Hastaneden de çıktın gittin. Jülide'nin suratı surat değil! Sen nereye gidiyorsun?"

Sol elim saçlarımın arasından hırsla geçerken, "İşim var, Bilge," dedim kestirip atarcasına.

"Bebeğim öldü," deyip saygı bekliyorsun!" dedi Bilge hızını alamayarak. "Ama o saygıyı sen, bebeğinin annesine göstermiyorsun!" Sol elini hoyratça savurdu. "Bir senin bebeğin ölmedi, Alp Aslan Şahin! Senin, varlığını bile bilmediğin bebeğin ölürken, onun aylarca varlığıyla avunduğu öldü! Sen bu kadar gamsız mısın?" Değildim ama başımı "Evet," dercesine salladım. Bilge sinir dolu bir kahkaha attı. "Sizden olmaz diyenler ne kadar da haklıymış!" dedi tükürürcesine. "Sizden olmadı ama Jülide'ye yazık oldu..."

Tam evin kapısından çıkacaktım ki duraksadım. "Ben yıkılırsam," dedim başımı sol omzumun üstünden salona çevirerek. "Hevybanû düştüğü yerden kalkamaz ama benim gamsızlığıma olan hırslıyla, dizleri parçalansa da düştüğü yerden kalkar. Yüzüme tükürmek için bile olsa kalkar..." Yüzüme oturttuğum imalı gülüm-

sememle geri döndüm. “Ayrıca Bilge,” dedim kaşlarımı egoistçe kaldırarak. “Ben, Alp Aslan Şahin değilim.” Bilge’nin yüzü “Ne diyorsun?” dercesine kasıldı. “Ben,” dedim sesli bir nefes vererek. “Gerekirse kimliğini yırtıp atmaya yemin etmiş, bir özel kuvvetler askeriyim! Benim mutluluğum ve huzurum, hiçbir zaman devletin istikbalinden önce gelmeyecek. Bu yüzden...” diyerek, başımı ukalaca iki yana salladım. “Melih’ten kesinlikle uzak dur. Çünkü beğenmediğin abin, henüz onun kadar hissizleşmedi. Çapının farkına var ve ondan uzak dur!”

Daha fazla uzatmadan evden çıkarken en son duyduğum, annemin; “O it ne alaka şimdi?” dediği idi.

Ben, Hevybanû ve çakma piç; her alanda farklı sıfatlar alan ama sadece kendi aramızda sarmal olan yaratıklardık.

Hevybanû’nun evine eşyayı almak için girdiğimde ilk, çakma piçe tosladım. “Öldürmeden,” dedi fısıltı hâlinde. Oysaki fısıltısı bile o kadar keskindi ki, kendisi kıyım yapıyordu. “Öldüreceklerin bu evin içerisinde değil, Alp Aslan. Giderken, öldürmeden git...”

Çakma piçin söylediğini yapabilmek o kadar zordu ki, muhtemelen beceremedim... Hevybanû durmam için adımı zikrettiğinde; “Söyleme,” demem, kalbindeki on canımdan birini muhakkak götürdü. Zaten öncesinde de kaybettiklerim vardı ve ben skor tabelasını tutmayı çoktan bırakmıştım.

Sarılsam bırakamayacaktım. Döneceğim güzelim, desem boş bir vaat olacaktı. Gönlün istediği gibi davranmak kolaydı da benim başına buyruk davranan gönlüm en çok onun yüreğini yoruyordu. Bu yüzden, bana karşı buzdan dağ olsun istedim. Dönersem tüm buzlarını eritebilirdim ama dönemezsem kimse buzdan kalelerini yıkıp onu üzemezdi.

Bir bilinmeze gider gibi çıkıp gittiğim, Mardin’deki üssün önünde, zihnimde Hevybanû’nun “Tepecik,” diye dalga geçmeleri yankılandı. Zihnimde yankılanan ses, yüzümü buruşturmama neden oldu. “Allah’tan kapattın duygularını, Alp Aslan. Kapatmasan, Hevybanû’yu da ceketinin cebinde getirecektin bence sen,” diyerek, başımı sabır dilenircesine savurdum.

Dışarıdan bakılsa üs denmez; dense dense terörist ini denir. Öyle abuk bir yerde, özenle oyulmuş bir dağ eteğinin içerisinde... Kim-
senin yerini bilmediği, kimse tarafından korunmadığı ve içine gayet
sivil, sadece göz taramasıyla girebildiğim... Otomatik tanımlama
mekanizması, benliğimi tanıdığı anda; kapının kilitleri robotik bir
sesle çözölmeye başladı ve kulak tırmalayıcı bir ses eşliğinde, kalın
kasa kapısı gibi olan ana kapıyı iterek içeri girdim. İçeridekiler üni-
formasını bile geldikten sonra giyiyordu ve benim beklenmediğim
de aşikârdı. Dün diril, bugün üsse düş... Aslında normal bir durum-
du ama benim dirilemeyenlerim mevcuttu.

Mağaranın iç duvarlarının bile bilgisayarlarla dolu olduğu alan-
da, herkesin benliğime bakakalmasıyla yüzüme zoraki bir tebessüm
oturttum. "Korgeneral Kemal Tekkin," diyerek hafifçe boğazımı
temizledim. "Yerinde mi?" Biz saha personeli olarak, kim kimdir
bilemesek de, buradaki teknik ekip hepimizi tanıyordu. Bu yüzden,
Kemal Tekkin'i söylemem bile bir tombalaydı. Çıkacak mı çıkma-
yacak mı, o mu değil mi; bilemiyordum. Olağanüstü bir durum ol-
madığı müddetçe genel olarak buraya uğramıyorduk da. Bir insan
zaten niye bir dağın kovuğuna her gün uğrasındı?

"Haber verelim," dedi takım elbiseli bir genç. "*Bingo!*" sesi
içimde yankılandı. Ardından önündeki sabit telefonda, Kemal
Bey'in dâhilî numarasını tuşladı. "Komutanım... Yüzbaşı Alp Aslan
Şahin geldi. Sizi görmek istiyor." Karşı taraftan ne dendiye, gencin
gözleri bana kaydı. Muhtemelen Kemal Bey'i bilen varlığım sorgu-
lanmaktaydı. "Burada ve yalnız, komutanım. Yanında herhangi biri
yok..." Gözlerimiz birbirini tartarken "Emredersiniz komutanım,"
diyerek konuşmayı sonlandırdı genç. Ardından solunda kalan, cı-
zırtılı tepe lambaları dolayısıyla bana artık morg yolunu hatırlatan
koridoru başıyla işaret etti. "Sizi bekliyor..."

Koridordan ilerlerken, tekrar tekrar morg koridorunu arşını-
yormuşum gibi hissettim. Hoş, daha evvel bu koridordan ilk kez
geçtiğimde varlığımı bu üsse teslim etmişim. Kapıyı hafifçe tıklat-
tım. İçeriden duyulan "*Gel,*" komutuyla kapıyı araladım ve zemine
bastığım ayaklarım bile nizami bir hâl aldı. Odanın içerisine attı-
ğım robotik iki adımdan sonra sol elimi sol bacağıma yasladım. Sağ

elim, sağı kaşımın hizasına çıktığında daha ben selam vermeden "Damat?" dedi Kemal Bey, şaşkıncı.

Yine de sağı elimi kaşımın hizasında sabit tutup, "Yüzbaşı Alp Aslan Şahlı!" diye selam verdim robotik bir şekilde.

Ben selamımı bozmayınca Kemal Bey, "Rahat, asker!" demek zorunda kaldı. Çünkü buraya damat olduğum için gelmemiştim. Hoş, kendisini karşısında bulacağımı da bilmemekteydim. Ardından griye dönen kaşlarını çatıp, "Sen burada ne arıyorsun?" diye sordu. Ben de kendisine, "*Siz nasıl hem karımın amcası hem de buranın yönetiminde çıkabilirsiniz ya?*" demek isterdim. Çünkü Hevybanû, bu kadar robotik ve hissiz insanların arasında fazla kalbi sıcak kalmıştı. "Jülide nerede?" dedi peşi sıra, hiddetle. "Melih aradı, bebek mebek bir şeyler sayıkladı." Başını hırsla iki yana sallarken, o gri kaşları daha çok çatılıp gözleri siyaha boyandı. "Benim kızım nerede?"

Hafifçe boğazımı temizleyerek, "Komutanım," dedim dikte eder bir tonda. "Anlatmam gerekenler var..." Dudaklarımı dilimle ıslattım. "Ama Hevybanû iyi. Evde..."

Kemal Bey iki elini birden havalandırıp, "Bir dakika..." dedi şaşkıncı. "Hevybanû kim?" Önündeki koltuğu işaret etti. "Geç otur şuraya önce! Jülide diyorum, Hevybanû diyorsun! Sen bizim damat değil misin?"

"Damat olarak gelmedim," dedim onaylamaz bir tonda, gösterdiği koltuğa ilerlerken. "Bilgi aktarmaya geldim. Ben önce işimi layıkıyla yapayım, sonra isterseniz damat Alp Aslan olarak konuşmaya devam ederim."

Kemal Bey geri adım atmadığını görünce bezgin bir nefes vererek "Anlat!" dedi.

İşimi yapıp, siktir olup gitmek istiyordum. Bundan daha doğal ne vardı? "Birkaç kâğıt ve kalem alabilir miyim?" dedim çekingen bir tonda. Kemal Bey, talebim doğrultusunda arkasındaki yazıcının çekmeccesinden aldığı A4 kâğıtlarını masasının üzerine bıraktı. Ardından kalemlüğinden de bir kalem çıkarıp, kâğıt tomarının üzerine koydu. Kâğıtları önüme çekip, Arjin'in anlattığı her şeyi beynimden bir film şeridi gibi geçirerek kâğıda aktarmaya başladım. Arjin'in

anlattıklarından sonra, kaldığım ve çıkarken gördüğüm alanların krokisini çizdim. Çıktıktan sonra ne kadar patika aşılıp, düzlüğe erişildiğini not düştüm. Devamında Kahrani'nin dış görünüşünün özelliklerini elimden geldiğince portreye çevirdim. Peşi sıra da Alexey... Tüm bunlar, nereden bakılsa en az iki saat sürdü ve o iki saat boyunca Kemal Bey beni sessizce bekledi. Elimden bıraktığım her kâğıdı alıp inceledi. Okuduğu her ayrıntıyla kaşları daha fazla çatıldı. Bir müddet sonra dayanamayıp, üniformasının ilk yaka düğmesini açtı. İşimi bitirdiğimde son kâğıdı da kendisine uzattıktan sonra; "Hev-ybanû'nun yanında kalsaydım, varlığından başka bir şey hatırlayamazdım," diyerek, başımı olumsuz manada iki yana salladım. "Ama devletin bekası, benim hasretimden daha ağır bastı."

Kemal Bey, elindeki kâğıtları çatık kaşlarıyla incelerken, "Neşe yaşasaydı seni hiç istemezdi," dedi duru bir tonda, sanki çok iyi bir şey söylüyormuş gibi!

"Kendisinin istekleriyle, yaşasaydı da ilgilenmezdim," dememle, Kemal Bey'in şaşkın bakışları bana döndü. "Ben kızının istekleriyle ilgileniyorum. Başkaları beni ilgilendirmiyor."

Kemal Bey'in yüzünde imalı bir tebessüm oluştu. "Seni, kendisi gibi olduğum için istemezdi."

"Eline su dökmem," dedim dürüstçe. Gerçekten, hiçbir anlamda eline su dökemezdim.

Kemal Bey benliğime diktiği koyu gözleriyle, yüzüne gururlu bir tebessüm kondurdu. "Dökersin," dedi kendinden emin bir tonda. "Bak çocuğum ölmüş, sevdiğini ölen çocuğunun kaniyle bırakıp gelmişsin. Bu, Neşe Gümüş tarzı..." Tebessümünü anbean solarken, sesi bir parça hüzünle bezendi. "Yaralarımı, kayıplarımı görmezden gelecek kadar hissizleşmişsin. En azından birkaç gün dinlenip, hem kendi bedenini hem de aileni toplaman gerekirken buraya gelmişsin."

Oturdüğüm yerde dikleşirken, "Ne için geldiğimi söyledim," dedim sertçe. "Başka anlamlar yüklemeye gerek yok. Oğlunuz Melih, Neşe Hanım'a benzeyebilir..." Başımı onaylamaz şekilde iki yana salladım. "Ama ben ona benzeyip, karıma yara olmayacağım. Alacağım hiçbir rütbe, onun kalbindeki yerimden büyük değil!"

"Karin?" dedi Kemal Bey, gözlerini merakla kıсарak. "Resmî evrak, benim olayından sonra çıktı."

"Dinî nikâhımız var," dedim duraksamadan. "Zannettiğiniz gibi irz düşmanı bulun değilim."

Kemal Bey, sırtını devasa makam koltuğuna yaslarırken, "Ama sabırsızsın!" dedi keskin bir tonda. Evet, dercesine başımı sallayarak kendisini onayladım. "Jülide'yi öylece bırakıp buraya gelecek kadar da, evlenmeden çocuk yapacak kadar da sabırsızsın!"

"İlişkim yoruma kapalı," dedim, keskinlikte kendisinden altta kalmayarak. "Damadınız olarak söyleyebileceğim bu."

"Ben kız vermedim," dedi imalı bir tavırla.

"Sizden istemedim çünkü," dedim daha da aykırı gitmek istercesine. "İş bir türlü resmiyete taşıyamadık," dedikten sonra ağzımın içinde "Sayenizde," diye de yuvarladım.

Son sözüm tabii ki Kemal Bey'in keskin kulaklarından kaçmadı. "Ani kararları sevmem," dedi, kaşlarını uyarırcasına havalandırarak. "Bugün geldiğiniz nokta ortada," diyerek ellerini iki yana açtı hafifçe, görüyoruz dercesine. "Bakalım Jülide, seni bugün buraya geldiğin için affedecek mi?"

Yüzümde imalı bir tebessüm oluştu. "Af dilemem," dedim dikte eder bir tavırla. "Benim işimin getirisi bu," diyerek, kaşlarımı iddialı bir şekilde havalandırdım. "Ben bir yere kaçmıyorum. Dört kolla da olsa ona döneceğim ama benim vatanıma göz dikenler, kaçıyorlar. Hem de öyle bir hızla kaçıyorlar ki, yetişmemiz mümkün olmuyor." Yüzümü irite olmuşçasına buruşturdum. "İstedikleri şey, buranın yeri. Burada onlara muhbir olmamdı... Onların kafasında iki seçeneğim var. Buraya geldiğimi duydularsa, kendilerini ifşalayacağını ve harekete geçeceğimizi bilirler. Kaldı ki geçmemiz lazım zaten!"

"Neden?"

Sol elim sinirle saçlarımın arasından geçerken, "Arjin..." dedim homurdanarak. "Bana yardım etti. Melih'e böylelikle haber gönderebildim. Planım işleseydi, kimsenin canı yanmadan oradan çıkmış olacaktım ama Arjin yakalandı..." Yüzüm Arjin'in son hâlini hatırlamanın etkisiyle kasıldı. "Arjin'i öldürmediler ama öldürmekten beter ettiler. O kızı da oradan çıkarmamız lazım."

Kemal Bey, alnına kapadığı sağ elinin parmaklarını şakaklarına bastırırken; "Melih'e haber mi gönderdin?" dedi boğuk bir tonda. O anda anladım ki çakma piç de her işini gizli yürüttüyordu. "Ne dedin?"

"Hevybanû'yu alacaklarını öğrendiğim için onu Urfa'dan çıkarmasını istemiştim..."

Aniden alnındaki elini çekti ve yüzüme dik dik baktı. "Gerçekten devletin bekası, senin sevgilinden önce geliyormuş, asker!" dedi alaylı bir azarlamayla. "Bravo!"

"Zaten bir işe yaramadı," dedim kederli bir yüz ifadesiyle. "Hevybanû'nun cam daha öncelikliydi çünkü size az önce sunduğum, önünüzdeki tüm taşları devirecek bilgileri çoktan edinmiştim. Gelseydim de boş gelmiş olmayacaktım. Sadece oraya operasyon düzenlenip, ölmediğim hâlde ölümün yakınına sürüklenmemiş olacaktım..."

Kemal Bey, sırtını geniş koltuğuna yaslamış bir vaziyette çenesini sıvazladı birkaç dakika boyunca. Ardından "Sana bir teklifim var," diyerek, dirseklerini masasının üzerine dayamak suretiyle öne doğru eğildi. "Sadece kıdemli rütbeni alarak hayatına devam etmek mi istersin yoksa kimliksiz bir karabasan olur musun?" Kaşlarım derince çatıldı. "Kimsenin bilmediği..." dedi huşu içerisinde. "Tabancamdaki son mermim olur musun?"

"Olmam," dedim hiç düşünmeden.

"Yine ani karar veriyorsun!"

Çıkışmasına aldırmadan, oturduğum yerde hafifçe öne çıktım. "Komutanım," dedim iki elimi birbirine kavuşturarak. "Az önce kızınızı bırakıp geldiğimi ve bundan ötürü kızınızın beni affetmeyeceğini söylüyordunuz." Gri kaşları gene koyu gözlerini perdeledi. "Şimdi de üstüm olarak, varlığımı yeryüzünde sürdürmememi istiyorsunuz." Başımı onaylamaz şekilde iki yana salladım. "Benim bir ailem, bir karım var. Varlığını öğrenemeden, ölüsünü kucakladığım bir bebeğim var! Tüm yaralarına rağmen, dönmemi bekleyenim var!" Oturduğum yerden hızla ayaklandım. "Ben bu topa girmem! Ben," dedim dişlerimi birbirine bastırarak. "Neşe Gümüş değilim, olmam! Bu bir görev değil!" diyerek yükseldim. "Bu, yok oluş. Bu,

var olmayı reddetmek demek! Benim bu işe girebilmem için ardında kimsenin olmaması lazım...”

“Bir müddet?” dedi, ısrar edercesine. “Jülide’ye durumu ben izah ederim.”

“Hayır!” dedim sertçe. Sağ elim göğsüme kapandı. “Ben şimdi, buradan sağladığınız destek ekiple Everek’e döneceğim ve Arjin’i bulacağım!” Sinirli bir nefes aldım. Kemal Bey’se talebime ne tepki vereceğini şaşırdı. “O kadın sayesinde biricik kızınızı kurtarabildim ve o kadın, söylemeye dili varmasa da bedelini çok pis bir şekilde ödedi.” İki elimi belime dayayarak, başımı geriye doğru attım. “Bir de Benjo’yu istiyorum.”

“O neden?”

Başımı doğrultup yüzüne baktım. Beynim... Artık gerçekten patlayacak gibiydi. “Bizim sınırimız,” dedim sinirle gülümseyerek. “Ben Al-Qakasan’da düştüm ama Kayseri’den çıktım! Aklınız alabiliyor mu?” Öfkemle sesim de yükseldi. “Bizim sınırimızdan beni soktular, beni!” diyerek sağ elimi göğsüme çarptım. “Sınır bizim diye boşunu geçiniyormuşuz! Ve o pezevenk, kendi kızlarını gömdüğü yetmiyormuş gibi bir de bana bir kız evlat gömdürdü!”

Kemal Bey durdu, durdu; “Kız mıymış?” diye sordu. O anda donakaldım. “Bebek, kız mıydı?” diye sorusunu yeniledi, ben cevap veremeyince. Evet, dercesine başımı sallamakla yetindim.

Mınsasımın üstündeki su bardağından bir yudum alarak, “Ne istiyorsan al,” dedi. Ardından, elindeki bardakla benliğimi hedef gösterdi. “Ama Benjo’yu bana sağ getir.”

“O neden?” dedim haddimi aşarak. Damatlığımı kullanasım gelmişti.

“Çünkü sen, o sınırdan geçebiliyorsan, bizim içimizdeki hainler sayesinde... Benjo’yu al, gerisine karışma.” Yüzü yılgınlıkla buruştu. “Şu iti de aradan çıkarsak iyi olacak. Çok uzadı bu Kahrani mevzusu!”

“İşlerini sadece oğulları yönetiyor,” diyerek bıkkın bir nefes verdim. Gerçekten çok uzamıştı; haklıydı ve yine, bitsin istediğim noktaya kendi ayaklarımla varmaktaydım. “Oğulları düşerse, felçli hastalardan bir farkı kalmaz ama ola ki rastlaşırsak, bu sefer keli-

meişehadet getirmesine dahi fırsat tanımam!” Odaya ilk geldiğimde yaptığım gibi selamımı verdim. “İzninizle...”

Kemal Bey, başını “*Tamam,*” dercesine sallayınca, odadan çıkmak için kapıya yöneldim. Tam kapıyı aralamıştım ki konuşmasıyla duraksamak zorunda kaldım. “Dönünce,” dedi imalı bir tonda. “Benden kız isteyeceksin! Seninle o zaman görüşeceğiz, Kıdemli Yüzbaşı Alp Aslan Şahin!”

Sol omzumun üzerinden masa başındaki heybetli bedenine bakarken hafifçe gülümsedim ve hayatımın en mutlu emrini aldığımı selamımla gösterdim. “Emredersiniz komutanım!” Sonuçta emir dediğine can verilirdi...

Everek’e üç gün içerisinde geri dönmem her ne kadar duygu durumumu beter etse de elden gelen bir şey yoktu. Üstelik benim ve Hevybanû’nun tutulduğumuz in bomboştı... Geç kalmıştım! Yine hareket etmekte geç kalmıştım! Değil içerisinde bir insan bulabilmek, bir kap bile yoktu ama geleceğimize o kadar eminlerdi ki; çok fazla düzenek vardı. Kurdukları düzenekleri itinayla imha ettikten sonra Kemal Bey’in tahsis ettiği timle birlikte içeri girdiğimizde, tüm yaşananlar tokat gibi yüzüme çarptı. Alexey; benim gelip, beni tuttuğu yere bakacağımı tahmin etmiş olacak ki Hevybanû’nun, Mors alfabesinden oluşan bilekliği bir not eşliğinde bana bırakmıştı.

“Yine görüleceğiz, yüzbaşı! Ama seninle mi karınla mı, işte orası belli değil...”

Notu okuduktan sonra gözüm öyle bir döndü ki Urfa’ya dönüp gitmemek için kendimi zor tuttum ama diğer balıkları da kaçırmamak için mecburen sınıra döndüm. Sınır... Sütliman. Öyle bir sakinlik ve dinginlik! Hepsi ama hepsi elini eteğini sınırın üstünden çekmişti ve biz de sınırdaki inzivaya çekilmek zorunda kaldık.

Bir insan gibi yaşamadığım iki ay boyunca, hayatımda hiç aramadığım kadar Bilge’yi aradım. Hiçbiri de onun sağlığını sormak için değildi. Her aradığımda, Hevybanû’yu sormalarım karşılık hiç burun kıvrımadı ama onunla ilgili hiç iyi bir şey de söylemedi. Çünkü Hevybanû başlı başına iyi değildi. O evi; kendisine mezar yapmış gibiydi ve bir çorak arazide, canınızdan çok sevdiğiniz insan

için “Yaşamıyor sanki,” söylemlerini işitmek, akla hayale gelebilecek tüm işkencelerden betardı.

Yeni yıla girdikten sonra Benjo epeyce vakit geçtiğine emin olmuş olmalı ki, sınırda hareketliliklere başladı. Önce sınırdan birtakım silahlar geçirildi. Sanki bizimkiler ölüm uykusundaydı! Sonra sınırdan uyuşturucu mal tedarik edildi. Bizimkiler uyumaya devam etti. En son sınırdan on kadın geçireceklerinde, sabrım da göz yumacak hâlim de kalmamıştı. Benjo, kullansın, sonra da sıkılınca gırtlığını sıkıp bıraksın diye daha fazla insanı heba etmeye gerek yoktu. Baskın basanıdır, diyerek, saklandığımız kovuktan çıktığımızda aylar sonra yaşadığımı hissettim. Kan akıtmak, içimdeki ateşe bir parça su serpti. Benjo’yu öldürme yetkim olsaydı çok daha iyi olabilirdi tabii... Ama kişisel olarak hareket edebilme alanım olmadığından, teslim edip gitme derindeydim. Benjo’yu Mardin’e götürdükten sonra elimi bile sürmemiş olmam şaşılacak bir durumdu ve buna en çok Kemal Bey şaşırdı. Artık bildiğim odasına son konuşmayı yapmak için girdiğimde, şaşkınlığı yüzünden okunur durumdaydı. “Komutanım,” dedim masasına doğru adımlarken. “Benim yapacak bir şeyim kalmadı. İzniniz olursa...”

Eliyle önündeki deri koltuğu gösterirken, “Hele bir otur,” dedi. El mahkûm oturdum ama o kadar diken üstündeydim ki, içimdeki, sürekli çekip gitmemi söyleyen ses asla susmuyordu. “Şu dediğim teklifi düşündün mü hiç?”

Sol kaşım imayla havalanırken, “Cevabımı vermiştim zaten,” dedim resmî bir tonda. “Fikrim değişmedi. Güncel bilgileri alıp evime dönmek niyetindeyim.”

“Kıdem yeter, diyorsun yani?”

“Onu bile vermeseniz olur,” dedim hiç istifimi bozmadan. “Ben kariyer hırsıyla yanıp tutuşma devrini geçtim, komutanım. Hedeflerim başkalaştı. Rütbem artsın diye zıvanadan çıkacak, hayatımdaki herkesin üstünü çezebilecek konumda değilim...” Beyaz bayrak salladığımı ilan eden sesli bir nefes verdim. “Artık değilim yani...”

Kemal Bey koltuğuna gerisin geriye yaslanırken “Özel hedeflerim var artık, diyorsun?” dedi imayla.

“Suyunu çıkarmanın anlamı yok, diyorum,” dedim dudak bükerek. “Her şey üst üste geldi... Düşün yapacaktık, cenazemi kaldırdılar...” Hevybanû’nun çılgınlığını hatırlayınca, zihnime düşen görüntülerden kurtulmak için başımı iki yana salladım. Sürekli bir sirkülasyonla o anın beynimde dönlüp durmasının nasıl bir acı olduğunu kime nasıl anlatayım? “Benim dönlüp, dağıttıklarımı toplamam lazım. Buraya gelirken zaten daha da dağıtmak zorunda kaldım. Arsızlık yapıp, biraz daha anlayış dileyebilecek konumda değilim...”

“Devam ettirmek istemeseydin...” dediğinde, Hevybanû ile ayrılmanızı kastettiğini anlamam zor olmadı.

“O dediğiniz, ihtimaller dâhilinde değil,” dedim sertçe. Seçim yapabileceğim her alanda Hevybanû’yu seçecek olmasaydım, ne diye hayatıma almış olacaktım? Sikimin keyfini yerine getirsin diye mi? “Ben bir kere ailemi kurdum. Ne dağıtırım ne de dağıttırırım!”

Kemal Bey, elindeki dolma kalemi parmakları arasında dolaştırırken “Senin bahsettiğin kadından iz yok,” diyerek başını iki yana salladı. Üzüldüm ya da üzülmedim diyemezdım ama elimden gelen herhangi bir şey de yoktu artık. Ömrümün sonuna kadar, bildiğimin gerçek adı olduğuna bile emin olamadığım bir kadını; dağ bayırda arayacak, aratacak lükse sahip değildim. “Ama sana müjdeli bir haberim var...”

“Dinliyorum...”

“Çocuklar sol kanattan ilerlerken, büyük bir balık yakalamışlar.” Kaşlarım merakla çatıldı. Alexey mi, diye düşünmedim değil. Çünkü Arjin gibi Alexey’den de iz yoktu ama Zeliş Hanım’ın iki oğlu da ölü olarak ele geçirilmişti. “Kahrani...” dedi Kemal Bey, haz dolu bir sesle. “Dediğin gibi, çocukları tek tek düşünce ortaya çıktı ve sol kanatta çıkan çatışmada ölü olarak ele geçirildi.”

“Bu Alexey’i kudurtacaktır,” dedim düşünceli bir tonda.

“Dua edelim de leş babasının acısıyla kudurup saldırsın,” diyerek keyifle gülümsedi. “Canlı ele geçirilenlerden ne varsa toplayacağız. Sizlik bir durum olursa size bildirilecek.”

“Tim?” dedim sıkıntılı bir nefes alarak. Her şey o kadar dağılmıştı ki, her bir parçamın ayrı bir alana savrulduğunu hissediyordum. Nasıl tam olacağım ise muammaydı...

Kemal Bey, ellerini iki yana açtı ve gülümsemesini bozmadan “İnat ediyorsun,” dedi. “Gideceğim, dediğine göre senin olan senindir. Topla ekibini...” Yüzündeki gülümsemeyi imalı bir gülümsemeye çevirdi. “Tabii önce aileni topla ki geldiğimde kızı benden isteyebilesin. Jülide’ye dölğün yaptırabileceğini dölşönmüyorum ama bir dene bakalım şansını...”

“Orası bende,” diyerek usulca ayaklandım.

Sağ elim, sağ kaşımın hizasına yükseldiğinde Kemal Bey’in gözlerine bir gurur ışıltısı yüklendi. “Yolun açık olsun, asker!” dediğinde, elimi kaş hizamdan çektim. “Birkaç haftaya temize çıkmış, resmî nikâh için hazırlanmış olursun. Elini çabuk tut.”

“Emredersiniz komutanım!” Dünden razı olduğum emri alıp odadan çıktığımda, ayaklarım gerime vuracak gibi hissettim. İçimdeki heves öyle farklıydı ki üç saatlik yol on üç saat gibi geldi. Mahalleye döndüğümde ise beynimden vuruldum, tüm hevesim götüme göç etti. Hevybanû’nun evi, perili köşk gibiydi. Öyle ki boş olduğu zamanlarda bile o evin, öyle cansız gözükmediğine emindim. Tam, evi gerçekten boş mu diye kontrol edecektim ki annemin “Sana anlatacaklarımız var,” söylemiyle evime girmek zorunda kaldım.

Eve girdiğim gibi ilk ve tek sorum “Hevybanû’ya bir şey mi oldu?” oldu. Bilge “Hayır;” dercesine başını sallayınca gözlerimi devirdim. Sesli bir nefes alırken, “Peki, bu kadar önemli olan nedir?” dedim huysuzlaşarak. “Gidip karımı göreceğim. Evde değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Bilge dudak bükerek. “Kimseyle görüşmüyor.” Kısacası yaşam dolu bir insanı, ruhsuz bir robota çevirmiştim. “Gitsen kapıyı açar mı, orası da muamma...”

“Benimle görüşür,” dedim nereden bulduğumu bilemediğim öz gülvenimle. “Bana kapısını örtmez o...”

Selamünaleyküm bile demediğim evimden çıkacakken, Bilge’nin konuşmasıyla duraksadım. “Sana telefonda söylemedim ama,” diye söze başladığında, kendisine yüzümü dönecek cesareti bile bulamadım ve zihnimde dönen tüm kötü teorilerin başrolü Hevybanû’ydu. “Geçen ay, Zeliş Hanım’ı eve getirdiler. Ev hapsinde yani...”

“Ne?” diye bağırdığımda, annem ve babam kadar ben de şaşkındım. O panikli sesin benden çıktığına inanmak zordu. “Hevybanû’nun yaşadığı yere o kadını getirdiler ve kimse de bir şey yapmadı, öyle mi?”

Annem hafifçe öne çıkarak, “E oğlum, kadının evi,” dedi. “Burası bile bizim evimiz değilken, kadının tapulu evine mi müdahale edecektik?”

Hiddetime yaraşır şekilde kapıyı yerinden sökercesine açarken, “Konu benim karım olsaydı, sokardın o burnunu ama!” dedim öfkeyle. “Bize geldi mi maşallah, her şeye hakkın var ama doğruya geldi mi birden haddini aşmak istemeyen bir insan oluyorsun!”

Babam “Aslan!” deyince, nefesim ciğerlerimde şişti.

“Alp Aslan!” dedim avaz avaz. “Daha oğlunun ismini bilmiyorsunuz!” Delirteceklerdi. Teröristinden aile bireylerime kadar herkes bir olup beni delirtecekti. Öfkeli adımlarım Zeliş Hanım’ın evine yöneldi; geri döndüğümü görsün istedim. Kapısını nöbetçilere aldırmadan hırsıyla yumruklamaya başladığımda, kapıyı iki büklüm hâliyle açtı. Ne ben bir şey söyledim ne de o sordu. Yüzümdeki gülümsemeyi gördüğü gibi gözleri doldu. Başımı gülümser bir ifadeyle kedi yavrusu gibi sola eğdim. “Sıra kızınla sana geldi,” dedim gülümsememi bozmadan. “Beni uğraştırmayın, ecelinizle gidin.” Dicle, tek başına bir hücrede kalıyordu ve bana göre anasının da hak ettiği oydu. Zeliş Hanım’ın vücudu sıtmalanmış gibi titremeye başladığında, yüzümdeki gülümsemeyi silmeden, açtığı kapıyı kapattım. Zira kriz falan geçirip ölecekse de ben görmek istemiyordum. Ne ölüsünü ne de dirisini... Hatta kimsenin fark etmeyip, sonradan çürümüş bedenini bulmalarını yeğliyordum, bir ruh hastası gibi...

Tekrar sokağa çıktığımda, Hevybanû’yu çakma piçin arabasına binerken görünce ruhu çürüyen ben oldum. İlk anda ne yapacağımı bilemedim. Sonra babamla konuşmasını fırsat bilerek adımlarımı hızlandırdım ve Hevybanû beni fark ettiği için hızla arabanın içine attı bedenini. Yanına binen çakma piçi gördüğümde ise kurulan tezgâhı anladım. Geldikleri gibi gidiyorlardı ve giderken selam dahi verilmeyecek kadar yoktum onlar için. Ne arabadan yükselen sese ne de Hevybanû’nun gazı köklemesine aldırdım. Gidişlerine engel

olacaktım ama arabama yöneldiğim anda babamın koluma yapışıp, “Bırak gitsin!” demesi tansiyonumu yükselten bir hamle oldu.

“Ne bırak ya?” diye bağırdığımda, annem ve Bilge evden çıkmıştı. “Neyi bırakayım?” Ellerimi hızla üzerimdeki monta götürdüm ve yakamı silktim, düşünler diye. “Siz bıraksanıza artık benim yakamı! Bırakın da rahat edeyim! Evimi, yerimi, ailemi bileyim!”

İki elimi, insanlıktan çıktığımı en açık şekilde belli eden saçlarıma attığımda, annem “Yeter artık!” diye feryat figan bağırdı. “Baban hastalıktan ölmeyecekse, senin domuzluğundan ölecek!”

“Yalanın mı bitti anne?” dedim öfkeyle. “Hevybanû ile aramı açacak yalanın kalmadı da kocana hastalık mı yaratmaya başladın?”

Ben her ne kadar öfkeyle konuşsam da, Bilge gayet blöfü yemişti ve endişe yüklenmişti. “Ne hastalığı?” dedi korkuyla. Annemin üzerine doğru adımlayıp, hızla sağ koluna yapıştı. Babasının biriciği olunca tabii, korkması gereken tek insan o idi. “Ne hastalığından bahsediyorsun sen, anne?”

Babam sıkıntılı bir nefes verirken, “Evde konuşuruz,” dedi hoşnutsuz bir tonda. “Sokak ortasında konuşacak değiliz...” Ardından, artık asla siklemediğim, uyarı dolu bakışları bana döndü. “Sen de eve giriyorsun. Aymazlıkların o kızın da canına yettiğine göre, biraz durup nefes almasına imkân tanıyorsun!”

“Sen ne biliyorsun ya?” dedim alayla yükselerek. “Sen sorsalar oğlunun doğum tarihini bile bilemezsin, baba! Sen benim karım hakkında ne biliyor olabilirsin?”

Babam eve doğru adımlarken, “Bebeği bile söylediği ikinci insan benim,” dedi dik bir tonda. “Sen gel eve, ben sana senin bilmediklerini bile diyeyim...”

Sabır dolu bir nefes alarak, “Beni oyalamasanız,” dedim sıkıntıyla. “Daha nereye gideceklerini bulacağım çünkü.”

“İstanbul’a,” deyince babam, ağzım şaşkınlıkla açıldı. Hevybanû İstanbul’a neden gitsindi ki? “Temelli dönüyormuş. Onu buraya bağlayan bir şey kalmamış. Senin de şifan artık onda değilmiş...” Çocukken attığı her bir tokattan daha ağır geldi cümleleri. “Oyuncak zannetmeyip, kızı kırmaman mucize olurdu zaten,” diye acıma-

sız bir tonda devam etti. “Bir insan yedisinde ne ise yetmişinde de odur derler ya, o insan sensin. Sen kıymet bilmezsin!”

Sokağın ortasında piç gibi kalmıştım. Babam karşımdaymış, değilmiş, umurumda olmadan kendime bir sigara yaktım. Ardından elim telefonuma gitti. Hevybanû’yu aradım ama telefonu kapalı olduğundan, yüreğim daha da kabardı. Çakma piç yanında diye bu sefer onu aramaya başladım. İlk çağrımı meşgule attı. Vazgeçmedim, bir daha aradım! Telefon uzun uzun çaldıktan sonra, tam kapatacakken açılınca, “Senin ben!” diye öfkeyle söylendim.

Cümlemi bitiremeden Hevybanû’nun “Ne demek istiyorsun?” diyen şaşkın sesini duyunca duraksadım. Benimle madem konuşacaktı, kendi telefonu neden kapalıydı, anlayamadım.

Araya çakma piçin “Neden şimdi dönüyorsun, Jülide?” diye soran sesi karışınca, olayı anladım. Çakma piç kendince bana son kıyağını yapıyordu.

Hevybanû önce bıkkın bir nefes verdi. “Ardında bırakılmanın ne olduğunu öğrensin diye...” diye mırıldanınca, duyduklarım kaşlarını çatmama neden oldu. Beni yine kendince terbiye etmeye çalıştığını anladım.

“Bahamalar’a tatile gitti de benim mi haberim yok?” diye sordu çakma piç ve huysuzca homurdandı. “Trip atmanın zamanı mı şimdi?”

“Trip atmıyorum!” dedi Hevybanû itiraz dolu bir tonda.

“Ha, ayrıldın yani?” dedi çakma piç, en az benim kadar şaşkın bir hâlde. Böyle ayrılık mı olurdu? Biz, bir mesajla dahi ayrılamayacak kadar ciddi değil miydik? Bu ilişki sok çıkar ilişkisiydi de benim mi haberim yoktu? “Alp Aslan’ı terk ettin ve bu ilişki bitti?”

“O iş, Alp Aslan öylece gittiğinde bitti,” dedi Hevybanû, kendisinden emin bir tonda. “Alp Aslan bana bir şey bırakmadı, sağ olsun!”

Çakma piç sinirli bir kahkaha attı. “Sen pıspışlanmak istiyorsun!” dedi alaylı bir tonda. “Biraz da benim için götünü siktirsin. Dünya derdi bittiğine göre sıra bana geldi, diyorsun. Çeksin tabii piç, sen de haklısın...” Hevybanû’dan bir yanıt bekledi ama gelmeyince, kendi kendisine, sanki bana daha çok bilgi aktarmak isterce-

sine konuşmasını sürdürdü. “E peki, nikâh ne olacak? Hani evlenmişsiniz ya siz? Çok seviyordunuz ya hani?”

Hevybanû çığ bir kahkaha attığında tüylerim ürperdi. “Adam öldü o kadar,” dedi, sesine kattığı alayla üstüme attığı toprağı hiç düşünmeden. “Düşmüştür herhâlde nikâh. Düşmediyse de çözümünü bulur artık...” Sesli bir nefes aldı ve sesi daha alçak bir tona geçti, kimse duymasın ister gibi. “Ben Alp Aslan’ı anlıyorum, Melih...”

Çakma piç, iç sesim olup “La anlıyorsan neden adamı bıraktın o zaman?” diye bağırdı.

Hevybanû’dan kırık bir gülümseme döküldü. “Sadece anlamak yetmiyor bazen,” dedi sesindeki kırıklıklarla. “İnsan aynı zamanda anlaşılacak da istiyor... Ben onu anlıyorum ama o beni anlamıyor. O gün,” dedi ve duraksadı. “O gün, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamadı. Gerekçelerini bugün anlayabiliyorum ama o gün yalnız bırakılışımı anlayamıyorum!” Aniden sesi yükseldi. “Ya beni bir kaşık suda boğmak isteyen annesiyle altı saat yol çektim ben! Ruhumun acısı yetmezmiş gibi bedenimin acısı da arşa ulaştı! Defolup gitti! Arkasında bıraktığı, alelade bir insan değildi! Bendim! Çok sevdiği karısı... Her şeyi geçtim...” Sesi yine alçalıp kırık bir tona geçti. “O bebeği ben tek başıma yapmadım, Melih! Üzülmemiş olabilir... Sinirlenmiş, öfkelenmiş, hırsını atmak istemiş olabilir. Ama ben o bebeği dört ay karnımda taşıdım! Ruhum Alp Aslan’ın yokluğundan, bebeğin yokluğuna savruldu. Yine de değdi, demekten hiç vazgeçmedim. Ama... Ama Alp Aslan öyle bir tavır sergiledi ki ilk önce yine onu kaybettim!”

“Pardon ama sen, Alp Aslan’ın neyini anlıyorsun?” diye sordu çakma piç. Yerinde olsaydım, işittiklerimden canımı vermiş olduğumdan çenemi açamazdım şahsen.

“Gitme nedenini...”

“Sen bir sik anlamıyorsun!” diye hoyratça bağırdı. “Onun orada neler çektiğini, seni öyle bulduğunda ne hissettiğini... O bebeği gömerken aslında kendisini gömdüğünü hissedişini ve başına gelen her şey için kendisini sorumlu tuttuğunu...” Çakma piçin hiçbir söylemine Hevybanû’dan tepki gelmedi. Demek, o kadar önemsizdi... “Bana haber veren kadın, Alp Aslan’a yardım etmiş...” İşittiğimle

bıkkın bir nefes verdim. Bence söylememeliydi, beni acındırmalıydı. Adımlarımı da o arada evin içerisine doğru yönlendirdim. “Kadın, kocana yardım etmesinin bedelini tecavüze uğrayarak ödemiş, Jülide! Bir kadın, sen ve bebeğin kurtulacak diye önce tecavüze uğradı; şimdiyse hayatta olup olmadığı dahi bilinmiyor! Alp Aslan deli gibi, senin can borcunu ödeyebilmek için kadını aramış. Sen kocanın boynunda sadece ölen bebeğinin vebali mi var zannediyorsun? Ya sen kocanı hiç mi tanıımıyorsun?”

“Yoo,” dedi Hevybanû umursamaz bir tonda. Umursamazlığında, bin parçaya böldü benliğimi. “Ben kocamı çok iyi tanıyorum. Çok merhametlidir ama bir bana karşı değildir. Dünya iyisidir ama bana geldi mi burnundan kıl aldırmayan it herifin tekidir!”

“Alp Aslan mı?” dedi çakma piç şaşkın bir tonda. “Aynı adamdan bahsettiğimize emin miyiz? Hani şu, cüssesine bakmadan seni salıncakta sallayan adamdan bahsediyorum ben ama?”

Hevybanû; “Dışı seni, içi beni,” dediğinde, hayatımda hiç hissetmediğim kadar kırgın hissettim. Daha fazlasını dinlemek istemediğim için çağırımı sonlandırdım. Odanın içerisindeki yatağımın üzerine oturup, uzun uzun, neden böyle düşündüğünü sorguladım. Yanında kalsaydım ve birbirimizin acı çekişine şahit olsaydık, gözünde vasıfsız bir adama dönüşseydim daha mı mutlu olacaktı, kestiremedim. Her şeyi geçtim... Hevybanû hayatıma girdiğinden beri, kıymet bilmez bir adam değildim. En çok onun kıymetini biliyordum üstelik. Tek bir yanlış, ki bana göre yanlış bile değildi, tüm iyiliklerimi siliyorsa bu nankörlük değil de neydi?

Oturduğum yerde düşüncelerle boğuşurken, bilenmeye başladığımı fark edince ayaklandım ama evimde hiç eşyamın olmaması nedeniyle karşıya geçmek zorunda kaldım. Hevybanû’nun olmadığı bir eve girmek, cehenneme adımlamak gibiydi. Burnuma dolan kokusu ise boynuma dolanan tüm organlardan daha hızlı kesti nefesimi. Ağır adımlarla odasına doğru ilerlediğimde niyetim sadece eşyayı almak ve hızlıca peşinden gitmekti. Yatağın üzerinde, geçen gün ne olduğunu sorguladığım siyah ajandayı görünce adımlarım yatağa yöneldi. İki CD kabı, bir zarf ve ortasına kalemin bırakıldığı bir ajanda...

Ajandayı aralık duran kısımdan ayırınca, doktor yazısını tanımam imkânsızdı ama yine de okuyabileceğim kadar okunaklı yazmıştı. Daha ilk paragrafta, bebeğin hiçbir şeyine elini sürmediğini dillendirmesi yüreğimi dağladı. Ben, Hevybanû'yu eksik bırakmıştım; Hevybanû da bebeğimizi... Bebeğimiz, kendisine bir patik bile alınamadan bizden kopup gitmişti. Hak ettiğimiz gibi... Yine de, Hevybanû'nun bebeğimizin ağırlığıyla kaybolduğum gün arasında kurduğu bağ dahi inkâr ettiği tüm duygusallığını ortaya koyuyordu. Beni kendisini bir kör kuyuya hapsetmekle suçluyordu ama o kör kuyuda yanarak ona ışık sağlamaya çalışan ateş böceğinin ben olduğumu fark edemiyordu. Tıpkı yanarak can verdiğimi fark edemediği gibi...

Benim kendimi suçlamak için bahaneler aramama gerek yoktu. Çünkü olacakları öngörememiş olmam bile bir suç unsuruydu ama kendisini yaşadığımız ilişkinin mağlubu olarak görmesi, sinirli bir nefes vermeme sebep oldu.

Canım acırken sırf yanımda olmamak için gitmesi ise gülümsememe neden oldu. Sanki hiç canım acımamış gibi... Sanki aylardır, bir kayanın kovuğunda geceler boyu "*Neden ben?*" diye isyan etmemişim gibi... O kadar işkenceyi babam çekmiş gibi... Yüce Yaradan'ın sınaması bittiği gibi, Hevybanû'nun sınaması başlamış bulundu. Hıncını almak için gitmesi ve bunu göğsünü gere gere dillendirmesi, içimdeki öfkenin fitilinin ateşlenmesine neden oldu.

"Sen hayatımda tanıdığım en merhametli adamsın ama bir bana karşı değilsin..."

Okuduğum cümleyle dilimden bir "Siktir oradan!" döküldü. "Sana gösterdiğim merhameti kime göstermişim lan ben?" diye öfkeyle devam ederken, veda mektubuna ismini "*Sadece Jülide!*" olarak yazdığını gördüm. "Kurtulamadım bu amına koyduğumun yaralı Jülide'sinden! Sözde yaşamıyor bile ama travmaları da peşimizi bırakmıyor!"

Sayfayı hırsla yırttıktan sonra gözüme ilişen bir cümle şirazemi kaydırdı.

"Yolun yarısına geldik, anneciğim..."

Benim karım, anne olmuştu ama ben yanında olamamıştım. Benim karım, bebeğini kaybeden bir kadın oldu ama ben yanında yine olamadım. Ben, hiçbir şekilde baba da olamadım... Sinirle ajandayı kaldırıp duvara fırlattığımda evin camlarını titretecek bir veryansın koptu dudaklarımdan. "Neden ben lan?" diye bağırdım amaçsızca. "Edebimle yaşamaktan başka ne yaptım ben? Dünyada bu kadar orospu çocuğu varken, neden ben?"

Aniden yaşadığım öfke patlaması, dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına dolayarak oturmama neden oldu. Neden sonra ağladığımı fark ettim. Küçük bir çocuk gibi... Sanki annemin ve babamın dayattığı "*Dokuzda uyuyacaksınız, sabah yedide kalkacaksınız!*" söylemlerine isyan ediyormuşum ve bu dayatmalarını şalterlerini indirdikleri evimizde, karanlık içerisinde sorguluyormuşum gibi... Yine yalnız bırakılmıştım ve bu sefer Hevybanû dönmeyeceği için çocukça bir umuda bile sahip değildim. Neden sonra safi bir zihinsel karanlığa değil, reel karanlığa da sahip olduğumu fark ettim. Telefonumun ışığını yolumu bulabilmem için açmak isteyince, çakma piçin mesaj attığını gördüm.

"Ulan boşa mı konuştum ben o kadar? Ne ara kapattın?"

İlk mesajından sonrasını bir link takip ediyordu.

"Bu link, Jülide'nin evindeki kamera sisteminin. Göreceklerinden sorumlu değilim ama yine de gelmek istiyorsan, dinlen bir iki gün, öyle gel..."

Son on yıldır dinlendiğim epey an vardı ama bana sorulsa, Hevybanû ile birlikte geçirdiğim son bir yılı; tüm hengâmeye rağmen en huzurlu, en dingin geçirdiğim yıl olarak nitelendirirdim.

O gece karşıya evime geçmek yerine, eşyam da hazır Hevybanû'nun evindeyken orada kalmaya niyetlendim. Timin, yeni bir yüzbaşı ile görevde olması da cabasıydı ve ben dağılan hiçbir parçamı, eldeki imkânlarla toplayamıyordum! Hevybanû'nun buzdolabında bulduğum rakıyla soğuğa aldırmadan bahçesine kurulduğumda, sessiz gecenin tadını çıkarıp, kafamın içindeki düşünceleri bir yola sokmaktı niyetim. Ne yazık ki hiçbir şey planladığım gibi gitmedi. Daha ben ikinci kadehimi bitiremeden bahçe kapısı açıl-

dı. Gelen, babamdı. Bezgin bir nefesle başımı geriye doğru atarken “Baba,” dedim serzenişimi saklamadan. “‘*O kız sana uymaz,*’ benzeri sözlerini çekebilecek durumda değilim, Allah aşkına!”

Gözlerim kapalı, başım geriye doğru yatık bir şekilde gitmesini beklerken bir sandalyenin çekilme sesi ulaştı kulaklarıma. “Bence babana bir kadeh getir sen,” deyince, başımı dikleştirerek gözlerimi açtım. Emin misin, dercesine kıstığım gözlerimle yüzüne bakarken, “Hadi,” diyerek evin merdivenlerini işaret etti. “Sokma beni kızın evine, kız evde yokken.”

Sandalyemi iki kenarından tutarak geri iterken “Hani hastaydın ya?” dedim alayla. “Anneme yaratıcı plan eğitimi vermen gerekiyor sanırım...”

Seri adımlarla merdivenlerin tepesine geldiğimde, babam “Çok merak ediyorsan, hastalığımı da anlatırım,” deyince, sağ omzumun üzerinden kendisine dönüp bakmak durumunda kaldım. İçimde küçük bir sızı belirdi, yalan değil. Kendisini yıllardır doğru düzgün görmesem de gitgide çöktüğünü anlayabiliyordum ama bu, yaşlılığın getirisiydi bana göre. Aslında ben de çökmüştüm, hem de yaşımda neredeyse babamınkinin yarısıydı. Bakakalmam sonucu babam sağ elini havada bir tur döndürerek, “Hadi getir şu bardağı da önce senin dermansız hastalığından başlayalım,” dedi büyülenerek.

Sıkıntılı bir yüz ifadesiyle başımı iki yana sallayıp içeri adımladım. Ardından mutfak dolabından aldığım iki kadehle bahçeye geri döndüm. Benim üzerimde sadece boğazlı, gri bir kazak varken babamın üzerinde kaşe bir kaban vardı. Bardakları masanın üzerine bırakıp kendi usulümce rakısını doldurdum. Bardağı masanın üzerinden kendisine doğru iterken “Ateş yakmamı ister misin?” dedim, düz çıkmasına çalıştığım ses tonumla. “Daha çok hasta etmeyelim seni...”

Babamın yüzünden hafif bir tebessüm geçti. Sağ eline aldığı kadehini hafifçe kadehime çarpınca, kaşlarımı hayretle havalandırdım. Çünkü biz bayramlarda bile yan yana oturmayan iki insandık. Şimdi bir çilingir sofrasında gerçek baba oğulmuş gibi oturmak, absürt duruyordu. Ben kadehime dokunmazken, babam içkisinden bir yudum aldı. Ardından kıstığı mavilerini yüzüme odakladı. Gözlerinde ilk

defa, asıp kesme isteği görmedim. Daha çok, anlama isteği var gibiydi. “Neden gitmedin?” diye sorunca kaşlarım çatıldı. “Sen,” dedi ve ağırca yutkundu. “Sen, benim sözümle hareket etmezsin...”

Haklısın dercesine başımı sallarken usulca kadehime uzandım. “Tek kırgın olan o değil çünkü,” diyerek kadehimden bir yudum aldım. “Gitsem, zehrini kusacak.” Başım vakurca iki yana sallandı. “Kusması sorun değil ama alttan alamazsam, atlatamayacağımız bir soruna dönüşür.”

“Almak zorundasın...” deyince, sinirli bir gülüşle sigarama uzandım. Gözleri ardımda kalan tek katlı eve kaydı ve iç çekerek, “Ben bu eve çok girdim,” dedi. Ardından çatılan kaşlarıma karşılık hafif bir tebessüm gönderdi. “Sen yokken, burası benim nefes alma durağı oldu. Çünkü Jülide, nefes alıyordu. Üstelik hamileydi de...” Kendisine cevap vermek yerine usulca sigaramı yaktım. Kaçırdığım o eşsiz anın anlatılmasının, ne kadar canımı yaktığından bihaberdi. “Karına kızgın olsan da, bebeğini kaybettiği için onu alttan almak zorundasın...”

Boğazımdan sinirli bir gülüş koptu. “Bir tek kadınlar acı çekmez, baba,” diyerek, hiddetle kaşlarımı havalandırdım. “Zannettiğin gibi bir tek kadınlar seilmeyi hak etmez de...” Ağırca yutkunurken, yüzümden buruk bir tebessüm geçti. “Senin zannettiğin gibi erkekler dik durmak, acı çekmemek zorunda değildir. Bir onun mu canı yandı?” Başım hiddetle, sorgularcasına savruldu. “Herkesin normal yaşadığı hayatın bir gününde, ben; kaç karaktere, kaç duygu durumuna bürünmek zorunda kalıyorum, sen biliyor musun?”

“Yine de gittin,” dedi onaylamaz bir tonda. “Onu öylece bırakıp gittin!”

Sol elim benden bağımsız, sinirimin yönelttiği bir şekilde masanın sert yüzüne çarptı. “Gitmek zorundaydım!” dediğimde, babamın kaşları “Öyle mi?” dercesine havalandı. “Zevküsefa için gitmedim!” Sigaramın külünü hırsıyla beton zemine silktim. “Bak,” dedim derin bir nefes alarak. “Bir kere anlatacağım. Askerlik yapmış adamsın...” Nefeslenmek için duraksamamın üzerine “*Devam et,*” dercesine başını salladı. “Sizin burada yaşadığınız ne varsa, bana orada ıstırap olarak geri döndü. Hevybanû’nun laptop fırlatması falan,” diyerek, yenisi takılmış cama bir bakış attım. “Bir plan yaptım ama yönete-

medim,” dedim ağırlığının altında ezilerek. “Yaptığım plan elimde patladı ve hiç tanımadığım bir insanın başına iğrenç şeylerin gelmesine sebep oldum.” Bitmiş sigaramın sönmeyen ateşiyle, hızımı alamayıp yeni bir sigara yaktım. Ardından, sonuna geldiğim sigaramı sönsün diye beton zemine fırlattım. Hoş, sönmeyip tutuştırsaydı da daha fazla ciğerimi yakamazdı. “Benim yüzümden,” dedim gözlerimi irileştirerek. “Bir insanın ırzına geçtiler ve ben; *‘Zaten suçluydu, o yolun yolcusuydu, orada ne arıyordu?’* diyebilecek kadar cibilliyetsiz bir insan değilim!” Yaptığım soysuzluk iması ile babam burundan sinirli bir nefes aldı. “Yine de Hevybanû’yu oradan çıkarırken, onu da çıkarmak istedim ama,” dedim ve sesli bir nefes aldım. “O, onunla vakit kaybedersem ancak ölülerini göreceğimi düşündüğüm için gelmedi. Sonuç?” diyerek ellerimi iki yana açtım. “Bebek öldü! Hevybanû ölümünden döndü! Benim de sikilmeyen ne ciğerim kaldı ne de ruhum! Siz rahat yataklarınızda uyku uyurken, kaç el gelip de benim boğazımı sıkıyor, biliyor musunuz?” Elimde sigaram olmasına rağmen, sağ elimle sol omzuma sert bir şekilde vurdum. “Bu anasını siktiğimin omuzlarında vebal taşımaya yer kalmadı! Ben de taşaklarını serip yatacak kadar rahat bir adam hiçbir zaman olmadım!” Sol elimle bahçe kapısını gösterip, “Gitmek mi istedi?” diyerek kaşlarımı havalandırdım. “Gitti! Yine de,” dedim ve sigaramı babama doğru salladım. “Bir kere sorarım. Dönerse, başımın üzerinde yeri olur. Ama dönmeyecekse de...” Kendi bilir, diyemedim. Cümlemi tamamlayamadan başımı geri doğru atıp, gözlerimi çaresizce yumdum. Çünkü Hevybanû dönmezse ne bok yiyecektim; ne olacak, neye dönüşecektim, bilemiyordum...

Babam gerçekleri sindirdikten sonra “Anlatsaydın anlardı,” dedi dümdüz. Anlatsaydım, anlatabilseydim zaten herkes anlamaz mıydı? Sakin bir ses tonuyla “O kadar dingin ve anlayışlı bir insan evladı daha görmedim ben,” diyerek dudak büktü. Gözleri yine arkamdaki cansız eve döndü. “Bana bir kere bile surat yapmadı. Ananın yaptıkları zaten ortada.”

Asi bir tavırla başımı savururken “Anamın hak ettiği Dicle gibisi aslında,” dedim sinirle. “O, Hevybanû’nun sabrını bu kadar zorlamasaydı, Hevybanû bugün bu kadar uç noktaya savrulmazdı.”

Sağ elimi havalandırıp 1 işareti yaptım. “Bir kez be,” dedim öfkeyle. “Bir kez Allah’ın selamını bile vermedi kıza! Beni kızdan uzak tutabilmek için, kızı oğlun Ali’ye yapmaya bile kalktı!” Babamın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Aldırmadan, boğuluyormuşçasına elimle kazağımın boğazını çekiştirdim. “Bak ben sizden bir şey istemiyorum! Bu saatten sonra aile hayatı yaşamak isteyecek de değilim. Hevesim de yok zaten,” diyerek omuz silktilim. “Ama benim yıllar sonra kurduğumu yıkmayın, bana yeter...”

Uzunca bir müddet, ikimizden de ses çıkmadı. En sonunda babam “Neden gitmiyorsun?” diyerek başa döndü. “Döneceğine inancın mı yok?”

“Beni anladığını söylerken bile kendisiyle çelişiyor,” diye homurdandım.

Eli birden omzuma kapanınca, şaşkın gözlerim gözlerini buldu. Yıllar sonra birden gelen yakın temas, şaşırılmayacak gibi değildi sonuçta. “Sana bir şey söyleyeyim...” Tepki vermeden yüzüne bakmaya devam ettim. “Gidebilmesi için çok vakti vardı,” diyerek, derin bir nefes alıp boğazını temizledi. “Ama o, gitmek için bile senin sağ salim dönmeni bekledi.” Omzuma vurdu hafifçe, iki kez. “Terk etmek bu değil, oğlum,” dediğinde, “oğlum” kelimesi afallamama neden oldu. “Sen onu, sana en çok ihtiyacı olduğu anda bıraktın. O da seni, ona ihtiyacın olduğu anda bıraktı. O, yaralarını tek başına sardı, şimdi senden de yaralarını tek başına sarmanı istiyor. Çünkü kalıp senin yaralarını sararsa, seni değil ama kendisini asla affedemeyecek...”

Yüzümü buruşturarak “Yaram yok benim,” dedim ve bedenimi geri çekerek temasımızı kestim. “Benim bu hayattaki tek yaram sadece kendisi olabilir. Onu da ben zaten bile isteye sarmam...” Çünkü ben; acısıyla tatlısıyla, bir yaraya da dönüşse, kendisini hiç unutmadan, sürekli hissetmeyi dilerdim. Sarıp kurtulmayı, yok etmeyi değil...

Babam hafifçe gülerek “Hıhı,” dedi. Ardından uzanıp kadehinden bir yudum aldı. “Kimseden dilenmediğin sevgiyi ondan dleniyorsun,” dediğinde, kaşlarım bana buradan yürümemesini ister gibi havalandı. “Senden kaçıyor çünkü sen ondan sevgi istediğinde, vereceğini biliyor...”

“Vermez,” dedim, dillendirdiğim gerçeğe içim acıyla kasılsa da, “Ayrıca o da yaralarını tek başına sarabiliyor olsaydı, bana hiç bulamazdı...”

Babam sol elini göğsüne kapayarak; “Hiç tanımadığı babana bile sevgisini, saygısını göstermekten geri durmayan kadın mı sana, sen ondan sevgi dilendiğinde vermeyecek?” dedi ve başını onaylamaz anlamda iki yana salladı. “Onun gönlü biraz pamuk tarlası gibi. Doktorluğunun hakkını verip, bir insanın önce kalp sağlığına önem veriyor ama...” Ne, dercesine baş savurdum. “Babası geldi, sen yokken...” Oturduğum sandalyede hızla öne doğru çıktım. “Bak ona vermedi o merhametini,” diyerek yüzüme odaklandı. Çünkü alaşağı olmuşum. “Babası kadar üzdün mü onu? Onun kadar üzdüysen, sana da vermez...”

Sesli bir şekilde düşünüp, “22-23 sene nere, 2 ay nere?” dedim şaşkınca. Ardından babamın yüzüme dik dik baktığını fark edince, silkelenerek kendimi toparladım. “Gelecek başka zaman bulamamış mı ki ben yokken gelmiş?”

Babam sağ eliyle alnını ovuştururken, “Ben bir daha görmedim, geldiyse de bilmiyorum,” deyip, gözlerini tekrar yüzüme odakladı. “Jülide’ye ‘Sen de annen gibisin,’ falan dedi...” Çatılan kaşlarıma bir bakış atıp, kadehine uzandı. “Abin; bebeği, annenin de bilmesini istiyordu, Jülide de kabul etmiyordu. Adam da bunların hepsine şahit oldu ama Jülide babasını tanımadı bile...”

Kadehimden bir yudum alırken, “Annem öğrendi de ne oldu?” dedim aksi bir tonda. “Öldüğüne üzülmeydi, varlığına mı sevinecekti?” Ardından merakla başımı sola doğru eğerek, yüzüme imalı bir gülümseme kondurdum. “Sahi benim öldüğüme gerçekten üzüldünüz mü?” diyerek dudak büktüm. “Ben mesela; öldüğünü, varlığından önce öğrendiğim bebeğim için çok üzüldüm. Oysaki varlığını bile bilmediğim, hissetmediğim bir şey için üzülmem çok yersizdi.”

Babam gözlerini bahçe duvarında sabitledi. Yüzüme nedense eskisi gibi bakası gelmedi. “Nerede olduğunun bir önemi yok,” dediğinde, dudağımın solu alayla yukarı kıvrıldı. “Bizler için, nefes alıyor olman yetiyor.” Vay, dercesine dudaklarım büküldü. Otuz üç yıl sonra bir “*İyi ki varsın oğlum,*” sözü de duyarsam, kesinlikle ölme

vaktimin geldiğine inanacaktım. “Ama ben öldüğüne inanmadım,” diyerek birden bana döndünce, çok hazırlıksız yakalandım. “İnanmadım çünkü Jülide’nin desteğe ihtiyacı vardı... Onun o bebekle hayatına devam edebilmesi için onunla birlikte, ölmediğine inanan insanlara ihtiyacı vardı. Benim de ona inanmak işime geldi.”

“Eminim, inanıp hayatına devam etmediği için çoktan pişman olmuştur,” dedim kederli bir tebessümle.

Kaşlarını havalandırarak, “Pişman etme o zaman,” dedi. Kendime yeni bir sigara yakarken, babam birkaç saniye konuşmasına ara verdi. “İnsan dediğin, ölümlü bir canlıdır, oğlum. Kendin, karının ölümünden döndüğünü söylüyorsun. Peki...” diyerek başını aşağı yukarı salladı. “Ben de sana diyorum ki; af dilemek için bir kez daha mı ölümün kıyısına gitmesini bekliyorsun?”

“Ben af dilemem,” dedim dik bir tonda. “Af” kelimesi daima, Hevybanû ile aramızda kaçındığımız bir kelime olacaktı sanırım. “Hevybanû da affetmez zaten.”

Babam düşünceli bir tavırla gözlerini kıstı. “Vazgeçiyorsun yani?” O eylemin nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikrim yoktu...

Bezgin bir nefes vererek, masanın üzerine kondurduğum kolumun üstüne alnımı yasladım. “Ne bok yiyeceğimi bilmiyorum,” dedim çaresizlikle. Çözüm adamıydım ben. Elimin kolumun bağlanmaması lazımdı.

Saçlarımda elini hissedince irkildim. Zaten dalından kopmuş bir yaprak gibi oradan oraya savruluyordum, vaktinde verilmeyen baba şefkatine bunca şeyden sonra ne gerek vardı? Başımı kaldırdığımda, babamın ayaklanıp bahçe kapısına doğru ilerlediğini fark ettim. Bahçe kapısını açmadan önce bana döndürdü bedenini. “Git, kızımı getir,” diye belirttiğinde kaşlarım havalandı. Babam ve kızları... Hayat bazen erkekler için de çok adaletsiz olabiliyordu. “Çok geç olmadan, git, karını getir.”

Yanaklarımı şişirerek, çocuk gibi sesli bir nefes verdim. “Senin hastalığın neydi?” dedim kapıdan çıkmasını engellemek için. “Yani böyle bir şey gerçekten var mı? Bunun için mi geldiniz buraya? Daha doğrusu, tam olarak ne için geldiniz?”

Bahçe kapısına bakan yüzünü tekrar bana döndüren babamın hoş şeyler söylemeyeceğini anladım. “Cilt kanseriyim,” dedi, yutkunamadım. “İnsanlar, ölümlü canlılar, demiştin,” diyerek, kaşlarını boşa konuşmadığını ima edercesine havalandırdı. “Ölmemiz için dağda savaşa katılmamız gerekmiyor. Evimizde otururken de ölümün kıyısına varabiliyoruz...” Tam ağzımı açacaktım ki elini havalandırarak susturdu, çocukluğumda yaptığı gibi. “Durumumu merak ediyorsan karına sorarsın,” dedi, hin bir yüz ifadesiyle. Ardından başını iki yana sallayıp elini göğsüne kapattı. “İçine atıp, içten kanayacağına yanına git. O sana kinini kussun, sen ona kinini kus. Döktüğünüz her şeyi toplarsınız ama içinizde kalırsa, içten içe çürür; farkına varmazsınız.” Yüzünden buruk bir tebessüm geçti. “Bu da benim sana ilk baba nasihatim olsun...”

Babam bahçeden çıkıp evime doğru yol alınca kendime bir sigara daha yaktım. “Hayata bak amına koyayım!” diye öfkeyle mırıldanarak sigaramdan bir nefes aldım. “Babamın baba olduğunu hatırlayası tuttu. Başkaları tarafından yokluğuyla yeterince terbiye edilmeye çalışılmamışım gibi karımın da aslan terbiyeciliğine soyunası geldi...” “Soyunma” kelimesini zikredince, gözlerimi hızla yumdum. Zihnime düşün diye bekledim. Zihnimde; hayali, bedeni, gülüşü canlansın istedim. Olmadı... Tıpkı Hevybanû’nun; “*Bana doyduğun bir gün bile hatırında kalmayacağı için pişman olacaksın,*” dediği gibi hatırımda hiçbir şey canlanmadı. Avuç içimle şakağıma vurup, “Hatırla!” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Unutmuş olamazsın! Hatırla, it herif! Hatırla!” Şakağımdaki elim saçlarıma karıştı. Saçlarımı acımasızca çekiştirdim ama zihnimde hiçbir etkileşim olmadı. Oysaki Hevybanû’nun saçlarımı çekiştirmesini çok severdim. Saçlarımı kısalttıkça söylenmesini zevkle dinlerdim. Yıllardır övündüğüm zihnim hiçbir sike yaramayınca, cebimden telefonumu çıkardım ve çakma piçin gönderdiği linke hızlıca tıkladım. Hatırlayamadığım için zihnime anımsatmanın derdine düştüm. Kamera linki açıldığında, ekranda dört adet kamera penceresi belirdi. Mutfak, salon ve iki koridor... “Ruh hastası herif!” dedim öfkeyle. “Kızın evine kamera yerleştirmiş, arsız pezevenk!”

Söylenmem, salon kamerasına tıklamama engel değildi tabii ki. Ekran dörtten teke indi. Sesi açtım. Salonda çakma piç, Hevybanû, Mehtap ve tanımadığım bir herif vardı. Arkada müzik geçişleri devam ederken, herkes kendince sohbet ediyordu, Hevybanû hariç. O, önüne aldığı laptopa tüm dikkatini vermiş, bir şeyler yapıyordu. Çakma piç ve yanındaki sarışın adam, Hevybanû'ya garip bakışlar atarak sohbet etse de Mehtap, oldukça sıkılmış bir tavırdaydı. Hepsinin önünde uzun içki bardakları mevcuttu. Hatta Hevybanû'nun içkisinin birkaç karışımından olduğu da aşikârdı.

"Kızım, senin gidip mekân dağıtman gerekmiyor mu?" dedi benim hiç tanımadığım adam.

"İşim var," dedi Hevybanû, gözlerini laptopun ekranından çekmeden. "Çok boşladım. Halledeceklerimi halledip, çıkırığımı toplamam lazım." "Çıkırık" kelimesi, zihnimde hiç iyi düşünceler çağrıştırmadı.

"He ya, he," dedi çakma piç, aldırmaz bir tonda. Fazla içmiş gibiydi ve oldukça sinirli. "*Gider mekân dağıtırım, haklıyken haksız duruma düşerim de kocam kızar,*" diyemiyor abisi, sen aldırma," diyerek yanındaki adamın omzuna bir tane vurdu. "Yoksa peşinde it gibi koşturur seni de beni de, merak etme."

"Kocası?" dedi Mehtap araya girerek. Ardından meraklı gözlerini Hevybanû'ya çevirdi ama Hevybanû, dönüp kendisine bakmadı. "Parmağında yüzük var," deyince Mehtap, gözlerim Hevybanû'nun sol eline kaydı. Parmağında alyansı hâlâ duruyordu. "Evlilik teklifi olayını görmüştüm ama evlendiğini söylemedin," dedi ve hızlıca yüzünü buruşturdu. "E, neden geldin o zaman? Neden ayrıldınız?" "Ayrılık" kelimesini duyunca, Hevybanû'nun gözleri Mehtap'a kaydı. "Ayrıldınız diye gideceksin?" sorusuyla kaşlarım nasıl havalanacağını şaşırdı. Daha nereye gidecekti? Zaten gitmemiş miydi? Hevybanû o arada kendisine bir sigara yaktı ve arkada çalan müzik de hareketli bir ritme geçti. Ankara havası! Hevybanû kaşlarıyla laptopun ekranını işaret ettiğinde, tam olarak ne demek istediğini anlayamadım ama şarkıda; "*Evleniyor işte, akşam saat beşte,*" diye bir cümle geçince, Mehtap gözlerini irileştirerek ağzını eliyle örttü. "Başkasıyla mı evleniyor?" diye bağırdığında ise ortamdaki herkes neye uğradığını şaşırdı.

Hevybanû durdu durdu, “Beni nikâh şahidi yapmaz inşallah,” dedi dümdüz bir tonda. “Yani bi’ pompalıyla nikâh basmadığım kaldı. O da eksik kalsın mümkünse!”

Kendime yeni bir sigara yakarken “Geri zekâlı,” diye keyifle mırıldandım.

O arada çakma piç, oturduğu yerde hafifçe öne çıkarak, “Var sende bir boklar,” dedi Hevybanû’ya hitaben. “Bu kafanın, alkolle olabilmesi imkânsız...”

Kıstığım gözlerimle, Hevybanû’nun çehresine odaklandım. Kilo verdiği aşikârdı. Yüzü fazlasıyla çöküktü. Saçlarını tepeden gelişigüzel toplamıştı ve üzerinde normal bir eşofman takımı vardı. Gülerek sol kolunu ileriye doğru uzatırken “Kan vereyim mi abi?” dedi alayla ama Hevybanû’nun alaya alması, çakma piçin kudurmasına neden oldu.

“Lan sen, neyin ne kadar kanına karışacağını hesaplarsın!” Çakma piçin yaptığı ima ile yüreğim sıkıştı. “Beni mi yiyorsun sen?”

Hevybanû gürültü çekemiyormuş gibi yüzünü buruştururken; “Artık gider misiniz?” dedi ve ben o anda neye şaşıracağımı da şaşırdım. “Uyuyacağım. Çalışmam lazım ve çalışabilmem için de sağlam bir zihne ihtiyacım var!”

Çakma piç gitmezdi de, yanındaki adam kalkıp sırtına vurarak “Hadi abi, gidelim. Jülide dinlensin,” dedi. Ardından bıkkın bir nefes vererek, Mehtap’a da “*Hadi,*” dercesine başını salladı. Çakma piçin, evden çıkmadan önce gözleri salon kamerasına takıldı. Kameranın ardında olacağımı tahmin ediyormuş gibi gözleriyle bir güzel küfürler sıraladı ve başını sinirli bir tavırla savurup, hep birlikte evden çıktılar.

Hevybanû, misafirlerini geçirmedeği yetmezmiş gibi oturduğu sandalyeden kalkıp, salonda bulunan beyaz üçlü koltuğuna uzandı. Hâline bakılırsa, yeterince içki içtiğine emin olmuş ve sızmayı bekliyormuş gibiydi. Sızdı da... Telefonumun ekranını rakı şişesine dayayıp, uyuyan hâlini izlemeye başladım. Yüzükoyun değil de soluna doğru yatıyordu. Dizlerini kendisine doğru çekmişken, iki elini bacak arasına yerleştirmiş bir hâldeydi. Uyuyan bedenini izlerken, karşısında tam iki kadeh rakı daha içtim. Tam zihnime

kazımanın yolunu bulmanın rahatlığıyla derin bir nefes alacakken, Kıvırcık Ali; “*Gül tükendi, ben tükendim,*”¹ dedi arka fonda. O arada Hevybanû’nun, yattığı yerden kaşları çatıldı. “Hayır,” diye bir inleme döküldü dilinden. Ben ne olduğunu anlayamadan dilinden bir “Hayır,” daha döküldü ama bu sefer çığlık gibiydi. Sıçrayarak kalktığı yatakta dizlerini kendisine çekip, kollarını dizlerinin etrafında sardı. Oturduğu yerde sallanırken, uyanmış gibi de değildi. İki elinin içi şakaklarına ulaştı. Şakaklarını bastırsa da istediği verimi alamamış olmalı ki “Geçmiyor!” diye inledi. “Geçmiyor Allah’ın cezası, geçmiyor!” Orta sehpanın üzerine bıraktığı telefonuna doğru uzandığında, hızını zor takip edebiliyordum ve başının içerisinde ne hissediyorsa, telefonu kulağına dahi koymak istemedi.

Arananın ben olmadığımı emin olduğum gibi, telefon üçüncü çalışma kadar açılmadığından çakma piç de değildi. Telefon açıldığında “Alo,” diyen erkek sesini tanıımıyordum. Kaşlarım yabancı bir erkeğin varlığını sorgularcasına çatılırken, sol elim kendiliğinden yumruk hâlini aldı.

Hevybanû sık nefeslerle, ter içerisinde kalmışken “Tansu,” diye soludu. Karşı taraftan yanıt gelmesini beklemeden hızla devam etti. “Tansu, geçmiyor...” Ağlamaklı ses tonu, oldukça yüksekti. “Gel sık şu kafama, geçmiyor!”

Adının Tansu olduğunu öğrendiğim herif “Jülide,” dediğinde, telefonun ekranına doğru eğilmek zorunda kaldım. Çünkü fısıltıyla konuşuyordu. Ben bir doktor arkadaşından yardım istiyor sanırken, Tansu; “Görevdeyim,” diyerek fısıldamasına devam etti. “Bir hücre evine baskın yapacağız. Sakin olman lazım, şu an gelemem...”

Hevybanû sol eliyle boynunu ovuştururken; “Tamam,” dedi ama daha çok, canını teslim ediyor gibiydi.

“İlaç alma,” diye devam etti Tansu denilen herif. “İlaç çözüm değil! Kendini alıştırmaktan başka hiçbir şey yapmıyorsun! Savaşmak zorundasın!” dedikten sonra bir es verdi. “Kapatmam lazım. İşim bitince uğrarım,” diyerek çağrıyı sonlandırdı.

Hevybanû o andan sonra sinir krizi geçirdi ve ben telefonumun ekranından resmen şokla izledim. Önce telefonunu fırlattı, ardın-

¹ Sanatçı Kıvırcık Ali’nin “Gül Tükendi Ben Tükendim” şarkısına atıf yapılıyor.

dan orta sehpanın üzerinde ne var ne yoksa yere savurdu. Sehpanın üzerindeki eşyayı savurduktan sonra iki elini göz hizasına getirdi. Ellerin titriyor olmasına en az onun kadar şaşırdım. Çünkü elleri öyle bir titriyordu ki devam ettiği müddetçe, değil ameliyata girmek, hasta bile muayene edemezdi. Ellerin titrediğini görünce, sesli bir şekilde ağlamaya başladı. Özkeyle sağ elimi yüzüme örttüm. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtığımda, nereden bulduğunu bilemediğim bir şırınga gözüme ilişti. Daha çok bir doktor gibi değil de, acımasız bir canı gibi sol kol içine şırıngayı dikine sapladı. İlacı vücuduna enjekte ettikten sonra boşalan şırıngayı salonun içerisine fırlattı. Devamında da yerde oturur bir vaziyette dizlerini kendisine çekip, başını koltuğa gerisin geriye yasladı. Ne izlediğimi sindiremedim ve en acısıyla yüzleştım. Benim yaram gerçekten yokmuş, o anda fark ettim...

Oturduğum sandalyeden hızla ayaklandım. Adımlarım arabama yönelirken, İstanbul'a arabayla sittinsenede ancak varabileceğimi biliyordum. Bu yüzden arabamı çalıştırdığım gibi çakma piçi aradım. Telefonu açtığında, konuşmasına izin dahi vermeden "Uçağa bineceğim, havaalanına gidiyorum," dedim itiraz istemez bir tonda. "Arar mısın, ayar mı çekersin yoksa beni beş dakikada diriltir misin bilemem! Ama İstanbul'a gelen ilk uçağa binmiş olacağım, Melih!" Teypten yükselmeye çalışan müziğin sesini hızla kısıtım, söyleyeceklerime gölge etmesin diye. Artık bir bahtın kar beyazı olamadığıma¹ göre, Müslüm babayla daha fazla acı çekmenin de anlamı yoktu. "Tansu kim?" dedim aklımdakine cevap bulmaya çalışarak. "Kimdir, necidir?"

"Kıskançlık yapmanın zamanı mı sence?" deyince, göz devirdim.

Hevbanû'nun arama kayıtlarını takip ettiğinden olsa gerek, hangi Tansu'dan bahsettiğimi sorma zahmetinde bile bulunmamıştı. Sandığı gibi kıskançlık değildi derdim. Neden kendisinden değil de Tansu'dan yardım istemişti, onu merak ediyordum. Ama duyduklarımı anlatırsam, konuşmaları dinleyip, ben gidene kadar ortalığı birbirine katacağını bildiğim için benden beklediğini ona verdim.

¹ Sanatçı Müslüm Gürses'in "Gel Bahtımın Kar Beyazı" adlı şarkısına atıfta bulunuluyor.

“Hevybanû’nun etrafında erkek görmekten hazzetmiyorum. Bu akşam yanında bulundurduğun herif gibi mesela...”

“Ha, o bizim Barış ya,” dedi gayriihtiyari. “İstihbarattan. Ben yokken, Jülide’yi o yokluyordu.” Sesli bir nefes vermemle sohbeti kesti. “Tansu, eski bir tanıdık ama çocuk özel harekâttan, PÖH yani. Zararsız...”

“Hani üniformalı sevmiyordu?” dedim aksi bir tonda.

“Sevmiyor oluşu tanımadığı anlamına gelmiyor, Alp Aslan,” dedi, benden daha ters bir tonda. “Sevdiğini de görüyoruz, maşallah!” Ardından içi elvermemiş olmalı ki, alt metin geçti. “Gözcü de sen ona. Tansu’nun bir yakınının psikolojik sıkıntıları, ilaç bağımlılığı vardı.” İlaç deyince beynimde şimşekler çaktı, az çakıyormuş gibi. “Hastane sürecinde Jülide kendisine yardımcı olduğu için, sonrasında arkadaş oldular, diyebiliriz...”

O duymak istemediklerimi anlatırken, vardığım havaalanının otoparkına arabamı park ettim bile. Daha fazla detay duymak istemediğimden “Yukarı çıkıyorum, ilk uçağa binmemi sağla ve bana Hevybanû’nun adresini at,” diyerek telefonu yüzüne kapattım.

Belimde silah olmadan adım atamazdım ve silahla elini kolunu sallayarak uçmak zaten kolay değildi. Üstüne kimlik numaramdan da ölü olduğum gözükteğü için, ister istemez çakma piçin bir boklar yemesini bekledim. Yaklaşık on beş dakika sonra güvenlik görevlisinin yanında gelen polis memuru ile birlikte içeri girebilmem mümkün oldu. Gecenin bir yarısı da uçağa binmiş bulundum. Uçağa binmekten itinayla kaçınan ben, beylik tabancamı dahi uçağın kargo bölümüne emanet ederek binmek zorunda kaldım. Bir saat sonra uçak İstanbul’a vardığında saat gecenin ikisiydi. Çakma piç gelme zahmetinde bulunmamıştı ama ben havadayken adresi mesaj olarak göndermişti, şükür! Bir taksiye atlayıp Hevybanû’nun ev adresine doğru giderken, telefonuma şifreli bir mesaj düştü. “Aldınız kokuyu,” dedim ağzımın içinden homurdanarak. “Nasıl hareket ediyorum...” Elbet ölü zannedilişimden faydalanılacaktı ve metropol görevleri bunun için muazzam bir alandı. Ben daha metropol görevinin yerini sindiremeden telefonuma bir mesaj daha düştü. Telefon edinmem bile hataymış, o anda anladım.

“Hevybanû’nun etrafında erkek görmekten hazzetmiyorum. Bu akşam yanında bulundurduğun herif gibi mesela...”

“Ha, o bizim Barış ya,” dedi gayriihtiyari. “İstihbarattan. Ben yokken, Jülide’yi o yokluyordu.” Sesli bir nefes vermemle sohbeti kesti. “Tansu, eski bir tanıdık ama çocuk özel harekâttan, PÖH yani. Zararsız...”

“Hani üniformalı sevmiyordu?” dedim aksi bir tonda.

“Sevmiyor oluşu tanımadığı anlamına gelmiyor, Alp Aslan,” dedi, benden daha ters bir tonda. “Sevdiğini de görüyoruz, maşallah!” Ardından içi elvermemiş olmalı ki, alt metin geçti. “Gözcü de sen ona. Tansu’nun bir yakınının psikolojik sıkıntıları, ilaç bağımlılığı vardı.” İlaç deyince beynimde şimşekler çaktı, az çakıyormuş gibi. “Hastane sürecinde Jülide kendisine yardımcı olduğu için, sonrasında arkadaş oldular, diyebiliriz...”

O duymak istemediklerimi anlatırken, vardığım havaalanının otoparkına arabamı park ettim bile. Daha fazla detay duymak istemediğimden “Yukarı çıkıyorum, ilk uçağa binmemi sağla ve bana Hevybanû’nun adresini at,” diyerek telefonu yüzüne kapattım.

Belimde silah olmadan adım atamazdım ve silahla elini kolunu sallayarak uçmak zaten kolay değildi. Üstüne kimlik numaramdan da ölü olduğum gözüksüğü için, ister istemez çakma piçin bir boklar yemesini bekledim. Yaklaşık on beş dakika sonra güvenlik görevlisinin yanında gelen polis memuru ile birlikte içeri girebilmem mümkün oldu. Gecenin bir yarısı da uçağa binmiş bulundum. Uçağa binmekten itinayla kaçınan ben, beylik tabancamı dahi uçağın kargo bölümüne emanet ederek binmek zorunda kaldım. Bir saat sonra uçak İstanbul’a vardığında saat gecenin ikisiydi. Çakma piç gelme zahmetinde bulunmamıştı ama ben havadayken adresi mesaj olarak göndermişti, şükür! Bir taksiye atlayıp Hevybanû’nun ev adresine doğru giderken, telefonuma şifreli bir mesaj düştü. “Aldınız kokuyu,” dedim ağzımın içinden homurdanarak. “Nasılsa hareket ediyorum...” Elbet ölü zannedilişimden faydalanılacaktı ve metropol görevleri bunun için muazzam bir alandı. Ben daha metropol görevinin yerini sindiremeden telefonuma bir mesaj daha düştü. Telefon edinmem bile hataymış, o anda anladım.

Melih Arslan: “Yarınki olaydan sonra yüzleşirsiniz...”

Çakma piç her ne kadar görevden sonra yüzleşmemizi söylese de, zaten başlı başına Hevybanû ile yüzleşmeye gitmiyordum. İyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı ve gördükten sonra, yarından sonrayı da bir ay sonrasını da bekleyebilirdim. Ortaköy sahilindeki evine vardığımda, kapının önünde uzunca bir müddet dikilmek durumunda kaldım. Çünkü hayat şartlarımız oldukça farklıydı ve Hevybanû bu rahat yaşamı oldukça hak eden bir insandı. Taşrada yaşamaktansa, her sabah denizi kucaklayarak uyanması gerekirdi. Yüzümü sıkıntıyla buruştururken, gözlerim için “Benim gökyüzüm,” dediği aklıma geldi. Hiç onun olmayacak bir denize karşı uyanmasmdansa, kendi gökyüzüne karşı uyanmayı istemesi elbette işime gelirdi.

Evin kapısını her ne kadar zorlasam da taşra evleri gibi açılan bir kapısı yoktu ne yazık ki. Hatta kapısında alarm olma ihtimali bile mevcuttu. Bu yüzden bir üst katın balkonuna tırmanıp, yere kadar uzanan balkon kapısını zorladım. Değişik şekilde geri atan bir rayla açıldığı için esnedi ve kendisini raya sokup itebildim. Hızlı adımlarla eve girip aşağıya indiğimde, Hevybanû’yu kamerada en son gördüğüm hâlde buldum ama uyur gibi değildi hâli. Koluna her ne enjekte ettiyse, bütün mekanizmasını kapatmasını sağlamıştı. Minik ve sakın adımlarla yanına ilerleyip, sağ elimin parmak uçlarıyla burnunun altını tuttum. Ilık nefesi parmak uçlarıma çarpınca, sesli bir nefes verdim. Öylece olduğu yerde bırakmaya içim elvermeyeceğinden, kendisine çektiği dizlerini fırsat bilerek bedenini kucakladım ama kucağımdan da bırakamadım. Benliğini en son kucaklama şeklim aniden aklıma gelince, kendimi ancak koltuklardan birine bırakabildim...

Baygın hâlini fırsat bilerek, başını göğsüme daha çok bastırdım. Burnumu saçlarına dayadığımda, resmen kalbimin teklediğini hissettim. Kokusunu çekebildiğim kadar içime çektim. Uyanırsa izin vermeyeceğini bilmek, içimin burkulmasına neden oldu. Topladığı saçlarından yüzüne dökülen tutamları elimle geriye itip, yüzünün daha çok ortaya çıkmasını sağladım ve iki kaşının ortasındaki mihrabımı görmemle yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. Olmam

gereken bir yer varsa tam orasıydı. Ölmem gereken tek yerin orası olduğu gibi... Usulca eğilip, beninin üzerine bir öpücük kondurdum. Baygın olmasını fırsat bilerek “Özür dilerim,” dedim. Yüzüne karşı dilemeyecektim çünkü. Sağ elimin sırtını sol yanağında usulca gezdirirken “Benim tek bebeğim sensin,” dedim iç çekerek. “Unutuyorsun ama sensin... Sadece sen...”

Bir adama, gerçekten bir kız çocuğu yeterdi. Hevybanû zaten benim tüm savunma mekanizmamı altüst ediyordu. Ona karşı bu kadar savunmasızken, ondan daha fazla savunmasız kalacağım bir şeyi dilemek benim hatamdı ama yine de “*En güzel hatamdı,*” demekten de vazgeçemiyordum. Yine dileyeceğimi bilmekse tüm çıkmazlarımın sonucuydu. Delice istemek ama istediğimin sonunun olmayacağını bilmek de benim insan olduğumu kanıtlar nitelikteydi.

Ilık nefesi üzerimdeki kazaktan bile tenimi yakarken, montsuz geldiğimi o anda fark ettim. Yüzümde sinirli bir gülümseme meydana geldi. “Akıl bırakmıyorsun,” dedim hayıflanarak. “Tükettiğinin farkında bile değilsin. Ama uğrunda tükenmek de ne büyük şereftir...”

Evin kapısına bir anahtar yerleşince kaşlarım çatıldı ama çakma piçin geldiğini zannettim. Sırtımız kapıya dönük olduğu için ancak sağ omzumun üzerinden başımı çevirebildim. İçeri hiç tanımadığım bir adam girdi. Beni gördüğü gibi elini beline atması ise kaşlarımı havalandırmama neden oldu. Sağ elini belindeki tabancaya yerleştirdikten sonra “Sen de kimsin?” diye sordu.

Esmer teni, çatık kalın kaşları ve siyah gözleriyle korku saldığıni düşünüyor olabilirdi ama umursamaz bir tonda; “Ben kocasıyım. Sen kimsin?” deyince, yüzündeki zırhı sarsıldı.

“Ne kocası?” dedi, elini belinden çekmeden içeri doğru adımlayarak. “Jülide, bana bir kocası olduğunu söylemedi.”

“Sen kimsin?” dedim inatla, dişlerimi birbirine bastırarak. Hızlı adımlarla yanımıza gelip, Hevybanû’nun kendisinden geçmiş hâline baktı tepeden. Belinden çektiği elini uzatınca, kaşlarım “*Yaklaşma!*” dercesine kavislenirken Hevybanû’yu daha çok göğsüme çektim.

Hevybanû’yu korumacı bir tavırla kendime çekmem sonucu, havada kalan eliyle yüzünü sıvazladı. “İlaç mı aldı?” dediğinde sesinde bir belirsizlik vardı.

“Ne kullanıyor?” dedim merakla ve ardından ekledim: “Ve sen kimsin?” Sol gözümü kırparak başımı iki yana savurdum. “Sende neden evin anahtarı var?”

Evin kapısını kapatma zahmetinde bulunmadan içeri girdiği yetmezmiş gibi geçip orta sehpanın üzerine oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini önünde buluştururken, “Tansu ben,” dedi. “Anahtarını geçen sene, o gittikten sonra Cenk gelip zarar vermeye çalışır düşüncesiyle, arada evi kolaçan edeyim diye vermişti.” Kaşlarını havalandırdı, “Ne var bunda?” dercesine. Oysaki dillendirdiği isimde bile benim için çok şey vardı. “Ama asıl konumuza gelecek olursak, tıbbi uyuşturucu alıyor.” Söylemine inanmadığım için küfredercesine gülümsedim. “Birkaç aydır, bitmeyen psikolojik sorunları var,” diye devam edince, yüzüm kaskatı kesildi. “Kriz gibi geliyor ama aslında kâbus. Bilinç dışı... Aldığı ilaç ise şuursuzca uyumasına sebep oluyor. Bağımlılık yapmıyor ama çözüm de değil,” diyerek, oflarcasına yanaklarını şişirdi. Ardından gözleriyle benliğimi işaret etti. “Baygın kadını, kucağında saklamanın çözüm olmadığı gibi...”

“Sana fikrini soran olmadı,” dedim terslenerek. “*Bitmiyor!*” diye avaz avaz bağırısam, çok mu çocukça görünürdü? “Anahtarı bırakıp gidebilirsin.”

Tansu oturduğu orta sehpanın üzerinden ukala bir gülümsemeyle ayaklanırken, “Merak ettiğim için gelmiştim,” diye mırıldandı. “Yanında olsaydın beni aramazdı. İki ay önce de aramazdı, bu gece de aramazdı.”

Yüzümde kinayeli bir gülümseme oluşurken, “Psikolojik sorunlarla baş etmek konusunda bilgili olduğun için seni aramış olabilir mi?” dedim. Benimki sadece bir yemdi, çakma piçin verdiği ipuçları olmasa atamayacağım bir yem. Yoksa aranmayışımın utancını yaşamak yerine arsızlaşacak değildim ama Jülide kendisini aradığında da Tansu ona ilaç almamasını söylemişti. İlacın ne işe yaradığını gerçek manada bilip bilmediğini merak etmemden daha doğal bir şey olamazdı.

Başını usulca iki yana sallarken, cevap vermeyeceğini anladım. Elinde tuttuğu anahtarı havalandırdı ve “Bunun için de sana fikrini

soran olmadı,” diyerek anahtarı salladı. “Jülide’nin fikrini ise sabah alırım...”

Usulca kapıya doğru adımladığı sırada esefle gözlerini yumdum. “Beni burada görmedin,” dedim gözlerim kapalı bir hâlde. “Görmediğin bir şeyi de ona söyleyemezsin...”

Evin kapısını çekmeden önce zikrettiğim yerimi hatırlatırcasına büyüklenererek “İlacın etkisi altı saatte geçiyor. Gitmek için elini çabuk tutsan iyi edersin,” dedi ve gitti.

Başım koltuğun sırtına dayalı bir vaziyette “Almadığın bir canım kaldı,” diye isyanla mırıldandım. Ölümden öte köy olduğunu görmeye ihtiyacım yoktu oysaki. “Al canımı da kurtulayım...” Usulca, kucağımda Hevybanû ile ayaklandıktan sonra, sabah hatırlayacağına pek ihtimal vermesem de, yine de koltuğa yatırmadan durmadım. Hevybanû’yu yatırdıktan sonra, salonun içerisine fırlattığı boş şırıngayı da bulup aldım. Gücüm, adım atacak mecalim kalmamıştı ama elimde tuttuğum boş şırıngaya bakar hâlde “Bakalım senden ne çıkacak,” diyerek ilerleyip, Hevybanû’nun alına bir öpücük kondurdum. Evden geldiğim gibi sessizce çıkıp sessiz geceye karışırken, ertesi gün gerçekleşecek sikimsonik paravan daveti atlatıp Hevybanû ile düzgünce yüzleşebilmek niyetindeydim. Lakin son planları hep hayat yapardı ve ben, hayatın bana kurduğu oyunları göğüslemek zorunda kalırdım...

Teşkilat... Kolu, bacağı, beyni, boynu belli olmayan bir sonsuzluktu. Hainler saklanmaz, üstüne üstlük göz önünde dururdu. Çünkü göz önünde olandan, kimse şüphe duymazdı. Paravan davetlerin amacı, uzaktan bakan insanlar için iş adamlarının bir arada olması ve saçma sapan yerlere bağış yapması gibi gözükse de, aslında kara para aklamaktan ve hainlerle haberleşme aracı olmaktan başka bir işe yaramazdı.

Boynumdaki papyonu düzelttikten sonra elimle, uzun bıraktığım saçımın önünü geriye doğru itekledim. Kirli sakala çevirdiğim sakallarımın üzerinde avuç içlerimi gezdirirken, bıraktığım bıyığımı da parmak uçlarımla hafifçe düzelttim. “Hay sikeyim ya!” diye aynadaki aksime mırıldandığımda, durumdan hoşnutsuzluğum belliydi. “Bir damatlık giyene kadar, on kere abuk sabuk şey giydik!” Bel

kuşağımı düzeltirken, belimdeki boşluğu hissetmemem imkânsızdı ama içeri silah sokmam da yasaktı. Çünkü bu gece, organizasyona davet edilen hainlerden biriydim ve insanlar iş birliği yaptığı insanların yanına onları öldürmek için gitmezdi...

Smokinin siyah ceketini de giydiğimde, en azından yelek giymekle uğraşmadığım için bir parça rahatladım. Ceketin içerisinden kol manşetlerimi çekiştirip kol düğmelerimi düzelttim. Aynadaki aksime baktığımda, birazdan gidip gelinimi alacak gibi dursam da gidip almam gereken, bir kasanın çipiydi. Kaldığım lüks otelin lobisine seri adımlarla indiğimde, ayarlanmış spor araba da kapının önünde valeyle birlikte beni bekliyordu. Diktiğim omuzlarımla valeyeye doğru ilerleyip arabanın anahtarını aldım ve istikametimi Etiler'e çevirdim. Ne pislik varsa zaten hep paranın gırla aktığı yerlerde vardı. İnsanlar aza kanaat etmiyordu ve para hırsıyla daha fazlasına ulaşmak için dinini, imanını, üstüne bir de vatanını satıyordu...

Etiler'deki devasa tarihî binanın önüne geldiğimde, içeriden kulak diken bir klasik müzik duyuluyordu. Davetlileri karşılamak adına serilen kırmızı halı, üzerine bastığım anda bana kanı hatırlattığı için yüzümü buruşturmamama neden oldu. Kapının önünde bekleyen valeye anahtarı teslim edip içeri doğru ilerlemeye başladım. Koriorda başlayan ihtişam bana göre mide bulandırıcıydı. Her yerden altın varaklar fışkırıyordu ve içimde "Sizin zevkinize sokayım!" diye bağırma isteği doğuruyordu. Kulağımdaki kulaklık her ne kadar şeffaf olsa da ilk kimin konuşacağını merak ediyordum. İlk verilecek komut her zaman fitili ateşlerdi, ondan sonra aksiyon başlardı ve sevdiğim anlara gelirdik.

Büyük davet salonuna girdiğimde, birbirinin aynısı olan kadınlardan ve üzerimdeki takım elbiseden giydiği için adam olduğunu sanan erkeklerden başka hiçbir bok yoktu. Salonun tepesinden neredeyse yere kadar sarkan devasa avize düşse ne olur ki, diye aylakça düşündürken salonun ortasına bambaşka bir bomba düştü! Gördüğüm görülmü neticesinde elimdeki viski kadehini sıkarken, kırmamış olmam bir mucizeydi ama sıktığım dişlerim neredeyse kırılacaktı.

Hevybanû...

“Burada ne arıyor?” dahi diyemiyordum çünkü üstündeki elbiseyi henüz beynim algılayamamıştı. Koyu vişneçürüğü diye tabir edebileceğim, derin göğüs dekoltesi olan, sol kolu çıplakken sağ kolu dökümlü kumaşla kaplanan bir elbisesi vardı. Belinden altın rengi bir kemer geçiyordu ve bu kemer, kolundaki kumaşın tutunmasını sağlıyordu. Beni görmeden, elinde tuttuğu minik, altın rengindeki çantasıyla davet salonuna doğru adımladığında, sağ bacağındaki yırtmacın kasiğine kadar uzandığını ve bacağının bir bacak kolyesiyle sarındığını gördüm. Kısacası, Hevybanû’ya ait tek tanıdığım; alnının ortasındaki mihrabı ve bir de sol omzuna topladığı, acımın kahvesi olan saçları...

Etrafta şaşkın gözlerini gezdirirken, birini arıyor gibiydi ve kulağıma “Neredesin?” diyen sesi ulaştığında, gözlerim irileşti. Kurduğunu hissettiğim dudaklarımı bile dilimle ıslatamadım. Başımı milim milim sola doğru döndürürken göz göze geldik. İkimizin de kaşları aynı anda çatıldığında, aradığının ben olmadığımı anlamam zor olmadı...

“Ben yokum,” dedi o arada çakma piç, kulaklıktan. Sesi Hevybanû’ya da ulaşmış olmalı ki, çenesi sinirle kasılırken titrek bir nefes aldı. Gözlerini gözlerimden kaçırıp salonun içerisine bakınmaya başladığında, put kesildiğim yerde dikilmeye devam ettim. Uzaktan bakan, Yunan tanrısı gibi gözüken bir kadının içine düştüğümü zannederdi. Hoş, üzerindeki elbiseyle gerçekten bir tanrıçaya benzemişti ama benimkine değil... “Üstündeki kıyafeti görünce, seninle uğraşmak istemedim.” Hevybanû her ne kadar tepkilerini dizginlemeye çalışsa da, ikimizin de işittiğimiz söylem sonucu kaşlarımız sinirle havalandı. “E, Alp Aslan da uğraşmaya çok hevesli,” diye devam edince, benim de sinirli nefesim kulaklığa ulaştı.

Hevybanû hafifçe öksürürken, sanki salondaki insanlara gülümseyormuş gibi yüzüne narin bir tebessüm kondurdu. “Dalga mı geçiyorsun?” diye, dudaklarını milim oynatmadan, gülümsemesine zıt bir öfkeyle mırıldandı.

“Yoo,” dedi çakma piç haz dolu bir tonda. “Birbirinize karşı direncinizi bir görelim bakalım...” Hevybanû, gözlerini salonun içerisinde bozuntuya vermeden dolaştırmaya devam ederken; “Saat tam

üç yönünde,” deyince, gözlerimiz üç yönüne döndü. Her bir siki biliyor olmasından dolayı okşanan egomun zevkini, daha sonra çıkarmaya yemin ettim. “Jilet gibi genci gördün mü, Jülide?” Yerini tarif ettiği, beyaz smokini içerisinde İngiliz prenslerini andıran herife baktım. Kısa, koyu saçları ve bal rengi gözleri vardı. Yüzünde tek tüyün olmaması bebecsi bir görünüş sağlıyordu. Gülümsemesi ise insanı iğrendirecek tarzdaydı. İçkisini her defasında tam üç kez yudumlayıp bir kerede yutuyordu ve kadehini ağzından çektikten sonra diliyle, damağına yayılan tadın üzerinden geçmeyi huy edinmişti. “Ensesinden alman gereken bir çip var. Sana canlı deney şansı sunuyorum. Bakalım titremeden kesebilecek misin?”

Çakma piçin söylemiyle, Hevybanû’nun gözleri hırsla kapandı. Ellerin titrediğini çakma piçin fark etmemesi zaten imkânsızdı ama Hevybanû da benim gibi imkânsız olan her şeye âşıktı. Sinirli bir nefes verirken, gözlerini açıp burnunu inatla havaya dikti ve “Adamı yine odaya mı çıkarmamı istersin?” diye sordu.

“Bilmem,” dedi umursamaz bir tavırla çakma piç, kulaklıktan. “Kocana sor. İzin verirse odaya çıkarıp tadına da bakabilirsin...”

Elimdeki viski kadehini artık nasıl sıktıysam, içindeki içki elimi yakabilecek sıcaklığa ulaştı. Hevybanû ile gözlerimiz tekrar kesiştiğinde, ikimizin de yüzünde mimik oynamıyordu. “Çok uzun bir gece olacak,” diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak.

Başımı milimetrik hareketlerle aşağı yukarı sallarken, Hevybanû alt dudağını ıslatıp dişlerinin arasına aldı. Bakışlarını çipli olduğu iletilen malın tarafına çevirdiğinde gözleri kısıldı. “Çok uzun,” dediğimde gözlerimi üzerinden çekmeden, başı hızla bana döndü ve kaşları “Öyle mi?” dercesine havalandı.

“Geceniz çok uzuna geçtiğinde, gençler,” dedi çakma piç araya girerek. Kurduğu komplodan kesinlikle zevk alıyordu ve bu, sesindeki coşkudan da belli oluyordu. “Kulaklığı deaktif edeceğime, namusum ve şerefim üzerine yemin ederim...”

Teması kesilmeyen gözlerimiz, ilk karşılaştığımız barda bile bu kadar birbirine yabancı değilken; birlikte bir savaşa girdik. Birbirimize karşı edindiğimiz ilk yenilgimiz, o gece değildi üstelik...

Biz bir ömür, sadece birbirimize yenilmeye ant içmiştik.

BÖLÜM II

İSTİLA EDEN ÖZLEM

*"Bir bilinmezin ortasında,
yolunun çıktığı yer ancak vatanındır."*

JÜLİDE ERBAŞ

İstanbul'a geldiğim gibi kriz geçirmemem ancak bir mucize olabilirdi. İstanbul benim için başlı başına bir travma sebebiyken, üst üste gelen her şey beni altüst değil, derbeder etti. Ne kadar alırsam alayım hiçbir şekilde istediğim uyuşukluğa ulaşamadım aylar boyunca. Geceleri bitmeyen ve kimsenin duyma tenezzülünde bulunmadığı çılgınlıklarım, beni hiçliğe sürükledi. Diamorfin'e başvurmam ise artık zihinsel olarak çektiğim şiddetli yansımalarla katlanacak taktimin kalmamasındandı. Diamorfin; AB ülkelerinde şiddetli ağrı çeken hastalara veya heroin bağımlılarına tedavi şeklinde uygulanırdı. Bağımlı değildim ama beynimin içerisindeki şiddetli ağrılara taş çıkaran zihinsel depremlerimin pelteleşmesi, hayata devam etmemi sağlıyordu. Kafamı kəsmek istemiyordum ve henüz gönüllü olarak kafama sıkacak birilerini de bulamamıştım...

Mehtap, Barış ve Melih her ne kadar daha ilk geceden tepeme tūneseler de, İstanbul'da kalmayacağım için, herkesin çenesini birkaç geceliğine görmezden gelmeye çalıştım. Melih, tekrarlanan

panel dolayısıyla Fransa'ya gitme kararı aldığım için çok sinirliydi ve daha yolda başlayan; "İşi yokuşa sürüyorsun! O çocuğu sana yedirmem!" söylemleriyle, Alp Aslan'dan geriye kalmayan canımı da yemişti.

Sabah, salonumdaki üçlü koltukta uyandığımda gözlerim gecenin izlerini taşıyan salonun içerisinde dolandı. Sehpanın üzerinde ne varsa yere inmişken, telefonumun nerede olduğunu ilk anda hatırlayamadım. Her şeye kulp bulabileceğimi ama ortalığa fırlattığım boş şırıngaya asla kulp bulamayacağımı bildiğimden, ilk işim onu aramak oldu. Koltuk altlarına baksam dahi boş şırıngayı bulamamış olmam, daha çok karışmama neden oldu. Sanırım artık gerçekten deliriyordum ya da bir bağımlı gibi, olmayan şeyleri oldu sanmaya başlamıştım. Zira ilacı gerçekten almış olsaydım, boş şırıngayı bulamamamın imkânı yoktu. Nereye fırlattığımı dahi hatırlamadığım telefonum çalınca, en azından kendisini bulmam kolay oldu. Melih'in aradığını görmekse göz devirmeme neden oldu. Urfa'dayken benimle asla konuşmayan adamla şimdi etrafımda dönen adamın aynı adam olmasının imkânı yoktu. Telefonunu açmadığım takdirde eve baskın düzenleyeceğini bildiğim için hızla çağrısını yanıtladım. "Günaydın," dediğimde sesim geceden küfe gibi uyuduğumu işaret ediyordu.

Melih'in nefesli gülümsemesine "Günaydın," deyişi karıştı. "Ayıldıysan sana bir şey söyleyeceğim..."

Henüz ayılmamıştım ama ayılmışım gibi "Hıhı," demeden de duramadım. O arada adımlarım mutfığa yöneldi. Kalmayacağım diye alışveriş yapmamıştım. Evde biçare kahve kırıntısı bulabilmeyi umut ettim.

"Akşama bir davet var," deyince kulak kesildim. Bir yandan da kiler dolabındaki kavanozları tek tek çıkarıp, tezgâhın üzerine dizmeye devam ettim. "Benimle birlikte gelsen, diyorum."

Kavanozların içerisinde bir şey çıkmayınca, yönümü derin mutfak çekmecesine çevirdim. "Ne için?" diye sorarken çekmeceyi de boşaltmaya başlamıştım. Çekmecenin en altında, normal zamanda asla tükettirmeyeceğim hazır, tek içimlik kahve paketi bulunca sesli bir nefes verdim. "Melih, ben bu aralar pek sana ayak uydurabile-

cek durumda değilim, biliyorsun...” Daha doğrusu istemiyordum. Bir karmaşa, hengâme ve en önemlisi ardımdan ne yaptığını delice merak ettiğim kocamı hatırlatacak hiçbir şeyi etrafımda istemiyordum ama Melih sağ olsun, sürekli hatırlatmaktan geri durmuyordu.

“Yok be kızım!” dediğinde, mutfağın ortasında öylece kaldığımı fark ettim ve adımlarımı hareketlendirerek su ısıtıcısına yöneldim. Evinde son model bir kahve makinen olsun ama kahven olmadığı için hazır kahve iç! “Bir şey yapmayacağız. Sadece gözlem... Olay olsa seni çağırman, çağıramam zaten...”

“Tamam işte,” derken, su koyduğum ısıtıcının kapağını kapatıp fişini prize taktım. “Rahmetli anneannem bile benden iyi gözlem yapardı bu dönemde.”

“Gönül gözüm kapalı, diyorsun?” Sesli bir şekilde ofladım. Sıyrılmaya çalıştığım aşikârdı, neyi zorluyordu? “Tamam, o zaman. Ben şimdi Alpiko’yu arayıp, sabaha karşı Fransa’ya uçuşunun olduğunu söyleyeyim. Sen de bari edebinle git!”

Boğazımdaki yumru, soluk borumu tıkadı. Kasılan çeneme rağmen “Ne alaka?” demekten geri duramadım.

“Bak,” dedi bezgin bir nefes vererek. “Buraya gelirken seni destekledim ama oraya giderken seni desteklemeyeceğim. Çünkü artık bir nedenin yok! Ayrıca,” dedi ve beni kırmamak adına bir es verdi, hissettim. “Böyle gitmeleri de o çocuk hak etmiyor...”

“Ne çocuk ama?” dedim huysuz bir tonda. “Ben onun yaptığı her şeyi hak ediyorum ama o, benim yaptığım hiçbir şeyi hak etmiyor, haklısın!”

“Sidik mi yarıştırıyorsunuz, Jülide?” diye bağırdı. Göremesem de, bağırdığı için devamında dilini ısıracağına emindim. “O bana bunu yaptı, ben de ona yapayım! O bana şunu dedi, aman benim de altta kalmamam lazım. Bu mu?” Sinirli bir nefes verdi ve nefesi, söyleyemediği tüm küfürleri kulak zarıma ilettiler. “Akşam saat yedide. Sana konumu yollayacağım,” dedikten sonra imalı bir gülüş gönderdi. “Fena mı işte? Hem gitmeden partilemiş olursun hem de ben seni kocana gammazlamamış olurum!”

“Tamam!” dedim yenilgiyle. O arada kaynayan suyu hazır kahve karışımının üzerine boşalttım. “Tamam, Allah’ın cezası! Buna da ta-

mam!” Melih’e kendisinden kurtulmak için tamam derken, akşamına beni bir aslanın önüne ceylan olarak fırlatacağını bilemiyordum ne yazık ki...

Hayatım boyunca nerede ne giyeceğimi, ne diyeceğimi hep bilen bir insan oldum ama Alp Aslan’ın yörüngesine o kadar girmişim ki, ilk defa ne giyeceğimi bilemedim ve bu, bana başka bir kriz olarak geri döndü. Giysi dolabımın içinde bulunan ve her türlü kumaş eksikliği olan elbiselerime bakarken anımsadığımı anıyla yüzümü buruşturdum. Zira Alp Aslan’ın, elbiselerimi görseydi hepsinin fermuarını, usta bir başarıyla aynı anda bozacağına emindim. Aklıma düşen pis gülüşü tüm sinirlerimi bozunca, dolabın içerisindeki elbiselerime doğru “Alp Aslan yok!” diye hoyratça bağırdım. Ardından sinirim kendime yöneldi. “Kendine gel! Kendine gel artık! Sen kimsenin kurallarına göre yaşamak zorunda değilsin! Hele olmayan birinin...”

Melih’in söylediği gibi pırpırlanmayı beklemiyor olsam da herkes tarafından itinayla meşgul edilen telefonumun kendisi tarafından hiç aranmıyor oluşu sinirlerimi germekten başka bir işe yaramıyordu. Bu ayrıntıyı fark etmemse artık ezbere bildiğim numarasını engellememe neden oldu. Neden aramadığını düşünüp kendimi yiyeceğime, numarasını engellediğim için arayamıyor oluşunu düşlemek ruh hâlimin işine daha çok geldi. Sürekli “Nasıl ya?” söyleminin içinden çıkamıyor oluşum, “Alp Aslan, benden nasıl vazgeçer?” sorusuna düşmeme neden oluyordu. Ben, annesinin vazgeçtiği Jülide Erbaş iken, Alp Aslan’a körü körüne bağlanmış bir ahmaktım aynı zamanda!

Dolaptan elime ilk geçen elbiseyi aldım. Aldığım elbisenin hiçbir şekilde iç çamaşırı giymeme izin vermeyecek oluşunu sonradan fark etsem de geri adım atmadım. Önden derin göğüs dekoltesi yüzünden sutyen giymem imkânsızdı. Kasıklarına kadar çıkan bacak dekoltesi nedeniyle de külot giymeme imkân yoktu. Elbise üzerimde oldukça ağır ve alımlı dursa da, yine de ayna karşısında kendime bakarken; “Hangi kafayla aldım acaba bunu?” demeden duramadım. Belimden geçen dore kemerle aynı renk, önü açık, yüksek topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirdim ama ayakkabılarımı

giymeden önce yırtmacımın bulunduğu sağ bacağıma bacak kolyesi sarmadan duramadım. Dore rengi ayakkabılarımı tercih etme nede-nimse; rengi veyahut modeli değil, sağ topuk arkasına ince, kesici bir jilet türü yerleştirilebiliyor olmasıydı. Yıllar önce Melih'le bir-likte katıldığımız baloda, böyle yerlerde üzerine asla silah almadığı için Nişantaşı'nda özel bir ayakkabıcıya yaptırmıştık. Yıllar sonra Türkiye'den vazgeçtiğim anda tekrar bir baloya gidecek olmamız, jübile için doğru bir seçenektir. İri su dalgası yaptığım saçlarımı sol omzumun üzerinde topladım. Ben teklifini kabul ettikten sonra Me-lih'in gönderdiği kulaklığı da böylelikle daha da kamufle edebilmiş oldum. Her tarafım açık olduğu için takı kullanmaktan vazgeçtim. Zaten küpe takıp kulaklığı tehlikeye atma riskine de giremezdim. Yüzümdeki tek belirgin nokta ise koyu bordo rujumdu. Bir de bo-yayarak belirginleştirdiğim kaşlarım, yüzümde tok bir duruşa sebep oluyordu.

Herhangi bir terslik olursa diye dore rengi minik el çantama ne kimlik koydum ne de telefon. Melih'in kimliğinin açığa çıkmasına neden olabilecek hiçbir şeyi yanımda bulundurmamak istemedim. El-biseyi giydikten sonra, sol elimde bulunan alyansı çıkarırken kendi kendime dudak büküp "Kördüğümle de çözülmüş elbet," diye mırıldandım. Boynumdan hiç çıkarmadığım künyemi çıkarmak ise başlı başına boynumun borcuydu. Künyeyi çıkarıp gözlerimin önünde hafifçe salladım, kesik bir nefes aldım. Annem; bedenen Alp Aslan'ı yanına almış olmasa da, Alp Aslan'ın ruhunu da bana bırak-mamıştı. Çıkardığım alyansımı ve künyemi makyaj masamın çek-mecesine koyduktan sonra, baharatımsı kokusuyla afrodizyak etkisi yaratan parfümümü sıkmam tamamen benim kılığımdandı. Melih'e "Tamam," demiştim ama bu, tamamen boyun eğdiğimi gösteren bir onaylama şekli değildi.

Evden çıkmadan önce çağırdığım taksiyle, Melih'in gönderdi-ği, Etiler'deki adrese geçmem trafik yüzünden yarım saatimi buldu. Melih'in telefonumu aradığını ve ulaşamadığını tahmin ediyordum ama buna rağmen neden hâlâ kulaklıktan kükrememişti, onu anla-yamamıştım. Taksi Etiler'de eski, tarihî bir binanın önünde durunca gözlerimi devirdim. Her ne kadar bireysel olarak böyle gecelere ka-

ılmak zorunda kalmış olsam da, kasıntı yerleri sevmiyordum. Kapıdan geçerken, ufak bir güvenlik kontrolünden de geçtim. Gerçekten ufaktı çünkü sadece elimdeki minik çantama bakmışlardı. Çantamın içerisinde ise sadece rujum bulunduğu için gayet sıradan bir kadındım. Görevlilerin yönlendirmesiyle büyük davet salonuna ilerledim. Henüz kırmızı halıyla süslenmiş merdivenlerden inerken, Melih'i bulabilmek adına gözlerimle etrafı taramaya başladım. Merdivenler bitse de, davet salonunun içerisine adımlamış olsam da Melih'i bir türlü göremedim. Kulaklık çalışıyor muydu, çok da emin olamadığım için panikledim ve "Neredesin?" diye mırıldanmak durumunda kaldım. Tedirginlikle bakışlarımı salonun içerisinde gezdirirken, bacaklarımın bağının çözülmesine neden olan bir silüet gördüm. Başta, gördüğüm insanın zihnimin bir oyunu olmasını diledim. Alp Aslan'ı burada görmek, kaleme doksandan gol yemek gibi bir şeydi. Kalbim kriz geçiriyormuşum gibi dövünürken, yutkunmam dahi mümkün olmadı. Yutkunma çalışmalarım boşa gitse de kaşlarımı çatabilmeyi becerebildim en azından. Zaten Alp Aslan'ın karşısında yapabildiğim, tek bu oluyordu. Kaşlarımı çatıp, iddia ettiği gibi ona yolunu kaybettiriyordum.

Melih kulaklıktan kendisinin olmadığını, üstüne üstlük beni Alp Aslan'a sepetlediğini söyleyince fark ettim ki Alp Aslan da en az benim kadar habersiz ve benimle burada karşılaşmaktan da oldukça hoşnutsuzdu. Gözlerimi gözlerinde tutmakta zorlanınca, bir bilinmezlikle bakışlarımı davet salonunun içerisine çevirdim. Alp Aslan'a bakmak istemiyordum. Bakarsam, "Kim giydiriyor bu adama bu takım elbiseleri ya?" diye bağırarak zorunda kalacaktım. Hoş, kendisini şortla dahi görmüş bir insan olarak üzerindeki hiçbir paçavranın duruşunu değiştirmedeğini biliyordum ama o yıkılmayan bir dağ gibi durdukça karşımda, gidip eteklerine kıvrılmasını geliyordu...

Melih en sonunda işi kıyafetime kadar getirince, dalga geçip geçmediğini sorgulamak durumunda kaldım. Vücudumdan ulam ulam soğuk terler boşalıyordu ve bunun nedeninin sadece üç dört metre ötemde duran adam olduğunu biliyordum. Melih'in bizimle eğlenmesine tepki gösterecekken, önce sarışın bir çocuğun bulundu-

ğu yeri söylemesi, sonra da o çocuğun ense kökünden bir çip almamı istemesiyle her şey değişti. Çoktan basıp giderdim... Ellerimin titrediğini Alp Aslan'a duyurmuş olmasa, çoktan basıp giderdim...

Melih benim hır gür çıkarmamdan hep şikâyet eder ama en çok sessizliğimden ürkerdi. Sessizleştiysem bilirdi ki bir şeylerin fişini çekmişimdir ve çektiğim fiş de hep kendime ait olmuştur. Yine kendi fişimi kendim çektim. Alp Aslan bana acısın istemediğim için ve ondan sonra ne kadar dağıldığıma şahit olmasın diye işi pislige vurdum. Gurur tam olarak böyle bir illetti. Başarısızlığı, yenilgiyi hazmetmek, kayıp giden hayatını hazmetmekten daha zordu. İş pislige çevirip bel altı vurduktan sonra, nasıl olduysa kendimi bir anda Alp Aslan'la gecenin uzun geçeceğine dair restleşirken buldum ama en zor günde birlikte geçiremediğimiz birkaç saati, kaç uzun gece telafi edebilirdi, onu bilemiyordum.

Gözlerimi yüzünden çeksem, bedenine inecekti, biliyordum. Önce tamamen iyi olduğundan emin olmak isteyecektim. Ardından, şurasında şu vardı diye zihnimden geçirecektim. Benimdi ya, kendime tahlil ettirecektim. Huyumu ve akacak ağzımın suyunu bildiğim için fırtınalar estirdiği gökyüzünde kalmayı tercih ettim. Çünkü o gökyüzü artık bana da güneşsizdi.

"Jülide!" Adımın zikredildiğini duyduğumda bile Alp Aslan'ın üzerinden gözlerimi çekemedim. Yüzü... Biraz süzölmüş gibiydi ama onu son gördüğüm iki gün önceki gibi de değildi. Yüzüne bir canlılık geldiği aşikârdı. Belki de benim onu hep canlı göresim vardı. Çıplak sol kolumda bir dokunuş hissedince olduğum yerde sıçradım. Başımı usulca geriye çevirdiğimde, karşımda Tansu'yu görmeyi hiç beklemediğimden kaşlarım daha da çatıldı ama sonra, onun da görev gereği gelebileceğini kendime hatırlatıp ifademi toparladım. O arada Tansu sol elimi havalandırdı ve benim de kendisine izin vermem dolayısıyla beni bir tur kendi etrafımda döndürdü. "Yakıyoruz hani," dediğinde, ben gerçekten yanıyordum ama yangınının kıyafetimle hiç alakası yoktu.

Alp Aslan'a sırtımı dönerek, Tansu ile yüz yüze kaldım. "Merhaba," dediğimde sesim bana bile çok yabancıydı. Kulaklığa ulaşan her bir sesin Alp Aslan'a da gittiğini bildiğim için ses tellerim diken-

li tellerle donatılmış gibi hissediyordum. Kesik bir nefes alıp hafifçe gülümsedim. Sağ elimdeki çantamı sol elime geçirerek, Tansu ile tensel temasımı kestim. “Birlikte bir şeyler içelim mi?” diye sordum usulca. “Seni burada görmeyi beklemiyordum...”

Tansu bir kavalye edasıyla kolunu havalandırınca koluna girdim. “Bir Rus iş adamının hayatını kurtarmıştım iki sene önce. O gelecekmiş bu gece. O yüzden buradayım ben...” “Öyle mi?” dercesine dudaklarım büküldü. “Sen ne arıyorsun burada?”

Yüksek bar taburesine oturduğumda sağ bacağım komple ortaya çıktı. Sesli bir nefes aldım ama nefesime eşlik eden, hasret kaldığım bir nefes sesi de kulağıma ilişince hafifçe öksürmek zorunda kaldım. O arada barmene genişçe gülümseyerek, “Bir Absent alabilir miyim?” dedim. Alp Aslan’ı görüp derinden sarsıldığıma göre, köpükten oluşan boş bir şampanya içmeme gerek yoktu. Tansu’nun sol yanımda kalan varlığını hatırlayınca sandalyemi kendisine doğru döndürdüm. “Hayır işleri işte,” diyerek umursamazca omuz silktim. Ardından bakışlarımı tekrar barmene çevirip, shot bardağının üzerine oturttuğu çatalda kesme şekeri Absent’le yıkamasını ve peşi sıra ateşle yakmasını alevden daha harlı bir şekilde izledim. “O kadar parayı mezara götürecek değilim sonuçta.”

Barmen, hazırladığı shot bardağını önüme iterken Melih, “Ulan ilk hain, arkadaşım dediğin çıktı ya la!” deyince, elim titremeye başladı. “Kendim baktım, yetmedi baktırdım, yetmedi sordurdum. Hiçbir görev listesinde ismi yok! Hatta ismi bireysel olarak bile yok!”

“Ne alaka?” diyememek kadar zor bir şey yoktu o anda benim için. Tedirgin bakışlarım Tansu’ya döndüğünde, ne diyeceğimi bilemedim ve gülümsemeye çalıştım. Başımı, dağılan saç tutamlarımı solumda toplamak istercesine sağa doğru çevirirken, dudaklarımı oynatmadan; “En azından ihanet ettiği ben değilim diye sevinmeli miyim?” dedim ve ardından shot bardağına uzanıp içindekini hızla içtim.

Alp Aslan “Tansu, beni tanıyor,” deyince, içtiğim içki komple boğazımda kaldı ve öksürmeye başladım. “Hevybanû ile evli olduğumuzu da biliyor,” diye devam edince, oturduğum bar taburesin-

de taş kesildim. “Ayrıca senin zararsız adam anlayışını da sikeyim, Melih!”

Melih öfkeyle “Ulan kıskançlıktan gidip adamı mı buldun?” diye bağırınca, dans eden çiftlere bakacakmış gibi arkamı dönüp merakla Alp Aslan’a baktım.

Gözleri kısıldı. Dudağının solu yukarı kıvrılırken, yanına sarışın bir hatun düştü. Alp Aslan benimle göz kontağını kesip yanına gelen kadına bakmadan önce, “Akşam evde karşılaştık,” demeyi ihmal etmedi.

Alp Aslan’ın, yanına gelen, sosyetenin sayılı zenginlerinden Nazlı İşbilir’le tanışmasını dinlerken bir Absent daha istedim barmenden. Öyle ki evin hangi ev olduğunu bile sorgulama gereksinimine girişmedim. Melih bezgin bir nefes verirken, “Jülide, yavaş,” diye uyarmayı atlamadı.

O arada kendi kendime omuz silktim. Barmenin tekrar doldurduğu Absent’i Tansu elimden çekerek; “Hızlı başladınız, Jülide Hanım,” dedi imayla ve bardağını kendi dudaklarına götürdü. “Ama diğer kafa uçurucu seçeneklerden daha iyidir...”

Kulağımdaki kulaklık sayesinde, ellerimin titremesinin ardından ilaç alışıma da ortaya çıkacak diye hiç düşünmeden, panikle “Gece uzun,” diye mırıldandım. Ardından kaçak bir tavırla gözlerimi salonun içerisinde tekrar gezdirirken Alp Aslan’la göz göze geldiğimizde ister istemez duraksadım. Bazı duraklar, ne kadar istenirse istensin aşılmaz, aşılamazdı... Elinde sıkıdığı kadeh hazla dolmama sebep olduğu an, aşılma olduğumu da hatırladım. Yüzümde hin bir gülümseme peyda oldu. “E, burada da geceyi geçirebileceğim, senden daha klas bir adam göremediğime göre,” diyerek gülen yüzümü Tansu’ya çevirdim. Yaptığım ima bel altı değildi ama Alp Aslan muhakkak öyle anlamıştı. “İç gitsin.”

“Ne klas, ne klas...” diye homurdandı hızla Alp Aslan.

“Yemin ederim, tüm sektörlerde neden eş yasağı olduğunu şimdi anlıyorum,” dedi Melih huysuz bir sesle. “Plan B’ye geçiyoruz.” Kaşlarım muzipçe çatıldı. “Madem bu it evli olduğunuzu biliyor...” Burnumdan hoşnutsuz bir nefes verdim. Alp Aslan’ın Nazlı Hanım’a gülümseyişi ise kulağıma tırmaladı. “Öteki adama yürümeni

bozar bu gevşek. Yan yana gelin. Davete birlikte katılan eş rolüne geçin. Sen kocana eşlik etmek için geldin sadece, Jülide...”

Barmene, boşalmış shot bardağını hafifçe sallarken, gülümseyen bir yüz ifadesiyle “Ne koca ama?” diye mırıldandım sinirle. Herkese mavi boncuk dağıtan koca da ancak bana nasip olurdu zaten.

“Bir şey mi dedin?” deyince Tansu, “Hayır,” dercesine başımı iki yana salladım. “Evlenmişsin?”

Alp Aslan o arada, “Eşğini her zaman sağlam kazığa bağlayacaksın,” diye homurdandı.

O öyle deyince, ben de tam Melih’in sabah söylediği gibi altta kalmayıp; “Yaptık öyle bir hata,” diyerek omuz silktim. Daha ben cümlemi bitiremeden arkamda bir beden belirdi. O bedeni tanımak için yüzümü dönmeme bile gerek yoktu. Tansu’nun gözleri arkama kayınca gülümsedim. Dünyanın en mutlu kadınıymış gibi gülümsedim ve başımı geri doğru atıp, gerisin geriye göğsüne dayadım. “Biz de senden bahsediyorduk, sevgilim,” diyerek gülümsememi genişlettim. “Bak, bu Tansu,” dedim ve dayandığım geniş göğsüyle temasımı kestim ama Alp Aslan, elini arkamdan belimin sağına yerleştirmeden duramadı. Daha belimde hissettiğim eli yüzünden alamadığım nefesin acısını yaşayamadan, eli hafifçe aşağıya kaydı. Elbisemin kasığımdaki bitiş noktasında açılan kumaşı tutarak, hafifçe havalandırıp, en azından kasığımı kapatabilmenin derdine düştü. Ne yaptığını bakmasam da bildiğim için, şeker şerbetler gibi kendi kendime kıkırdadım.

Tansu çattığı kaşlarıyla “Aranız kötü sanıyordum,” diyerek Alp Aslan’a sorgular bir bakış attı.

Alp Aslan’ın ayağına gelen fırsatı kaçırmayacağını bildiğim için “Karı koca arasında olur öyle şeyler,” diyerek savuşturmayı tercih ettim. Hoş, Melih’in iki saniyede hain diye damgaladığı Tansu’ya da bu vakitten itibaren bir şey demek delilikle eş değer olurdu.

Alp Aslan’ın sağ bacağımda bulunan eli ve sırtıma yaslanan göğsü, bana yaşam şansı tanımadığı için kıvranmam bir türlü bitmedi. Ama içimde, saniyeler öncesinde gördüğüm görüntülerin kıskançlığı ile kendisini daha çok kudurtma isteğimin olmasını da geri plana alamadım. Başımı tekrar göğsüne doğru geri atıp, “Dans edelim mi,

bebeğim?” dedim. Bacağımın açılacağını benden iyi bilecek kadar zeki bir adamdı ama sırtıma yasladığı bedenini bir adım geri çekip, sol elimi sağ avucunun içerisine alıp ayaklanmamı sağladı. Bardan ayrılmadan önce Tansu’ya dönüp, “Sonra görüşürüz,” diyerek, insanı bir davranış sergilemeyi de atlamadım.

Alp Aslan’ın elimi tamamen kavrayan eli, benim için içinde kıvrılıp sonsuza kadar saklanabileceğim bir mabetti ama tek hissettirdiği ne yazık ki huzur değildi. Ateş artık en az barut kadar Alp Aslan’ın ta kendisiydi. Nefesi tenime değse harlanırken, kendisini dansa davet etmem yenilgimin nişanesiydi. Tango müziğini duymamsa yüzümü buruşturmama neden oldu. Tam vazgeçtiğimi söyleyecekken, Alp Aslan öfkeyle; “Sikicem bak ben bu herifi! Benim devreler yanıyor, haberin olsun,” diye homurdandı.

Bana mı söylüyor diye düşünüp, elimi tutan elini çekiştirmek zorunda kaldım. Bakışları bana döndüğü gibi arkamızda kalan Tansu’ya kaydığı için bana söylediğini anladım. Kaşlarım alayla havalanırken, salonun sağında kokteyl masalarının önünde dikilen ve gözleriyle bile Alp Aslan’ı yiyebilen Nazlı Hanım’ı işaret etme amacıyla “Sen kendine bak!” diyerek, başımı sinirle Nazlı Hanım’dan tarafa savurdum. Dans pistinin ortasına geldiğimizde, ömrühayatımda hiç dans etmemişim gibi elimin ayağımın birbirine dolaşması beni zorlarken, üstüne Alp Aslan’ın tango bilip bilmediğinden dahi emin değildim. Sol elimi sağ omuz başına tırmandırırken, “Tango müziği bu yalnız,” diye sıkıntıyla mırıldandım ve başımı kaldırmamla burun buruna geldik.

Burun buruna geldiğimiz yetmiyormuş gibi yüzünü daha çok yüzüme eğip, sıkıntılı bir nefes verdi. “Sana bakmaktan işime bakamıyorum, Hevybanû!” dediğinde, ses tonu isyan barındırıyordu. Ağırca yutkundum. “Sense ‘Kendine bak!’ diyorsun. Ben diye bir şey mi kaldı sanki senden sonra?” Ilık nefesi yüzümü yalayınca gözlerim irileşti. Ardından, yüzünden kınama dolu, alaylı bir ifade geçti. “Ayrıca, temel sekizliyi bilmeyecek kadar dallama değilim!” Kısıttığı gözlerini göğüs oluğuma indirdiğinde, öfkeyle gözlerini yumdu. “Ama o bacağını belime dolayacağımı sanıyorsan üzgünüm, o burada değil...”

Geriye bir adım, yana bir adım, ardından ileriye iki adım at ve krosa gir, dur... Adım değiştirip; ileriye, yana adımla ve bitir...

Vücudumun titremesi insan içinde dans ettiğim için değildi ama Alp Aslan'la öyle bir yakın temas içindeydik ki hudut karakolunda ilk kez karşılaştığımız günkü gibi hissediyordum. Sağ elimle tuttuğum sol elini titrememi bastırmak için sıkıldıkça, siyah ojeli tırnaklarım derisinde iz yaptı. "Titriyorsun," dediğinde onaylamamı beklemedi. Belimdeki eliyle baskı yapınca geriye doğru bedenimi eğdim ve Alp Aslan beni yarım daire, yere paralel şekilde döndürmüş oldu. Bedenimi gerisin geriye eliyle destekleyerek doğrulttuğunda ise saçlarım yüzüne savruldu. Sağ yanağındaki sakallarına yapışan saçlarımın her bir telinin yangını yüreğimi dağladı. Gözleri yüzümden bedenime doğru inince yine öfkeyle kapandı. "Zahmet edip giyinmeseydin!"

Alt dudağımı dilimle ıslatırken, "Çıplak mı gelmemi isterdin?" diye sordum. Öfkeli nefesi dudaklarıma çarptığında, saniyeler öncesinde sağladığım nem kayboldu.

Yüzümdeki hin gülümsemeyi korurken, sağ ayağımı iki bacağının arasından geçirdim. Niyetim sağ ayağımı sol bacağına dolamaktı ama daha bacağına temas etmemle titrek bir nefes alarak, "Yapma!" dedi.

Kendisini zora sokuyor olmanın verdiği hazla ayağımı sol bacağına sararken, "Neden? Kısmetin mi kapanır?" dedim yalandan dudak bükerek. Ne yazık ki bu konuda yalandan dudak bükme zordu ve Nazlı Hanım'a attığım kaçamak bakış, Alp Aslan tarafından fark edildi. Kıskanıyordum. İtiraf etmek, dillendirmek ya da hissettirmek zor olsa da Alp Aslan'ı yeryüzünde nefes alan herhangi bir canlıdan dahi kıskanıyordum. Sanki... Onun için yeterince iyi değilmişim gibi bir tribe giriyordum. Öz güvensiz bir insan değildim. Üstelik kocamı kendim terk edip de gelmişim ama aşk, tam da bu anda işleri çıkmaza sokuyordu.

Çok yakındık. Haddinden fazla yakın... Bu kadar yakın olup ona dokunamıyor olmak garip bir histi. Sanki kendi memleketimde tutsak bir mazlumdum. Görüyordum, hissediyordum ama yaşayamı-

yordum... “Senin kısmetlerini sikerim,” yükselişiyse, boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü.

Alp Aslan’ın benim aksime bu tarz konularda çekinmiyor oluşu, bana rahat hareket alanı sağlıyordu. “Erkeklerle ilgisi olduğunu sanmıyorum,” diyerek genişçe gülümsedim. “Ama yine de sorarım Tansu’ya istersen!”

Biz daha çok çekişirdik ama Alp Aslan aniden dudaklarına doğru eğilince kalbimde bir dövüntü başladı. Alp Aslan’ın hamlesini “Temas yok!” diye bağırarak Melih kesti. “Evli olduğunuzu bir Tansu biliyor! Yeter şov yaptığınız bıdı bıdı! Güne mi geldim lan ben!”

Alp Aslan’la gözlerimiz birbirinden ayrılmazken, “Kapa çene-ni,” diye aynı anda mırıldandık.

İkimizin de dişlerimizi birbirine bastırıyor oluşumuz, Melih’in tok bir kahkaha atmasına neden oldu. “Tencere yuvarlanmış, kapağını bulmuş, anasını satayım!” diyerek sesli bir nefes verdi. “Jülide! Yakala bakalım sarışın tıfılı. Sağ koridora güvenli alana geçti ve yanında koruma yok.”

Yüzümde zoraki bir tebessüm oluşurken, Alp Aslan’ın tuttuğum elini usulca bıraktım. Birden kendimi gurbete gidiyormuşum gibi hissetmemse tamamen, hamilelikten sonra değişen duygu durumumdandı. Daha ben Alp Aslan’ın bedeninden bir adım uzaklaşmışken, Nazlı Hanım’ın bize doğru geliyor olması ise gözlerimi devirmeme neden oldu. “Aman!” diyerek söylenmeye başladım. “Boş bırakma sakın! Kolları soğur, zatürre olur maazallah!” Her ne kadar Alp Aslan’ın gözlerini sırtımda hissetsem de, ona beklentiyle bakan kadını da kalbim hissediyordu. Sıkışıyordu ve bir duvar kenarına çöküp ağlama isteğini körüklüyordu. Sesli bir nefes vererek, hızlı adımlarla koridoru döndüm. Melih’in tarif ettiği adamı görünce yüzümü sıkıntıyla buruşturdum. “Türkçe biliyor mu bu?” dedim fısıltıyla. “Nasıl yabancı diye hoyratça söven garson misali kalmayayım sonra?”

“Rodney Owen...” diye melodimsi bir ses tonuyla mırıldandı Melih. “Baba parasıyla bile adam olamayan döl israfı!” Sesi öfkeyle yükseldi. “Gelip gidip ortalık karıştıran orospu çocuğu!” Melih öfkesinin önünü alamayıp kulağını tırmalayınca, uyarmak amacı-

la boğazımı temizledim. “Ve evet!” diyerek bezgin bir nefes verdi. “Türkçe biliyor. Seni anlar, sen de onu anlarsın.”

İki metre önümde yalpalayarak yürüten adamı süzerken “Yalnız küfe gibi bu,” diye mırıldandım. “Dokunsam yıkılacak sanki.”

Melih önce cıkladı. Ardından titrememi sağlayacak bir cümle döküldü dilinden. “Sağdan ikinci kapıya croin çekmeye gidiyor. Sen seversin...”

Melih’in söylemiyle yalpalayınca, sol avuç içimi yanımda kalan duvara yasladım ve sağ ayağımı hafifçe içe doğru kırarak kendime çekerken; canım yanmışçasına “Ay!” diye bağırdım. Önümdeki beden duraksadığını, çıplak bacağıma bakıyor olsam da görebiliyordum. Ayak bileğimi yalandan ovuştururken dilimden bir de “İh!” nidası döküldü.

Alp Aslan panikle “Ne oldu?” dese de cevap veremedim. O arada Rodney isimli tüyü bozuk, yanıma doğru adımlamaya başladı.

“Bir şey yok,” dedi Melih güven vermek istercesine. “Kedi, fareyi ayağına getiriyor...”

Rodney usulca bana yaklaştığında bedeni titriyordu ve ben titreyen bedeninin neden olduğunu biliyordum. Yarım yamalak bir Türkçeyle “İyi misiniz?” diyerek, yüzümü görebilmek umuduyla hafifçe önümde eğildi.

Kesik ve hızlı nefesler alırken, “Ayağım,” dedim acıyla. “Burkuldu.” Hızlı ve derin iki nefes daha aldım. “Lavaboya gitmem gerekiyor, acil...” Panikle gözlerimi kırıştırdığımda göz bebeklerimin büyüdüğünü, kan oturmuş olan bal sarısı rengindeki gözlerinden görebildim. “Yardım eder misin? Gitmezsem kriz geçireceğim...” Yoksunluk krizi yaşamıyordum ama taklidini yapacak olsam, karşımdaki adamı cebimden çıkarabilirdim. Sağ ayağımı havada tuttuğum için sol elimi duvardan çekip kendisine uzattım. Sağ elimin sırtı gerdanımda gezinirken ağırca yutkundum. Vücudum soğuk soğuk ter dökmeye başlamıştı. Biraz daha odaklanmaya devam edersem, gerçekten kriz geçiren de ben olacaktım. “Yardım edecek misin?” diyerek dudaklarımı dilimle ıslattığımda, bakışları aç bir kurdun bakışları gibi göğüslerimde dolandı.

la boğazımı temizledim. “Ve evet!” diyerek bezgin bir nefes verdi. “Türkçe biliyor. Seni anlar, sen de onu anlarsın.”

İki metre önümde yalpalayarak yürüyen adamı süzerken “Yalnız küfe gibi bu,” diye mırıldandım. “Dokunsam yıkılacak sanki.”

Melih önce cıkladı. Ardından titrememi sağlayacak bir cümle döküldü dilinden. “Sağdan ikinci kapıya eroin çekmeye gidiyor. Sen seversin...”

Melih’in söylemiyle yalpalayınca, sol avuç içimi yanımda kalan duvara yasladım ve sağ ayağımı hafifçe içe doğru kırarak kendime çekerken; canım yanmışçasına “Ay!” diye bağırdım. Önümdeki beden duraksadığını, çıplak bacağıma bakıyor olsam da görebiliyordum. Ayak bileğimi yalandan ovuştururken dilimden bir de “İh!” nidası döküldü.

Alp Aslan panikle “Ne oldu?” dese de cevap veremedim. O arada Rodney isimli tüyü bozuk, yanıma doğru adımlamaya başladı.

“Bir şey yok,” dedi Melih güven vermek istercesine. “Kedi, fareyi ayağına getiriyor...”

Rodney usulca bana yaklaştığında bedeni titriyordu ve ben titreyen bedeninin neden olduğunu biliyordum. Yarım yamalak bir Türkçeyle “İyi misiniz?” diyerek, yüzümü görebilmek umuduyla hafifçe önümde eğildi.

Kesik ve hızlı nefesler alırken, “Ayağım,” dedim acıyla. “Burkuldu.” Hızlı ve derin iki nefes daha aldım. “Lavaboya gitmem gerekiyor, acil...” Panikle gözlerimi kırıştırdığımda göz bebeklerimin büyüdüğünü, kan oturmuş olan bal sarısı rengindeki gözlerinden görebildim. “Yardım eder misin? Gitmezsem kriz geçireceğim...” Yoksunluk krizi yaşamıyordum ama taklidini yapacak olsam, karşımdaki adamı cebimden çıkarabilirdim. Sağ ayağımı havada tuttuğum için sol elimi duvardan çekip kendisine uzattım. Sağ elimin sırtı gerdanımda gezinirken ağırca yutkundum. Vücudum soğuk soğuk ter dökmeye başlamıştı. Biraz daha odaklanmaya devam edersem, gerçekten kriz geçiren de ben olacaktım. “Yardım edecek misin?” diyerek dudaklarımı dilimle ıslattığımda, bakışları aç bir kurdun bakışları gibi göğüslerimde dolandı.

“Gel,” dedi dudağının solunu yukarı kıvrarak. Ardından kendisine uzattığım elimi koluna sardı bir beyefendi gibi. “Gel, seninle biraz eğlenelim...”

Birlikte gideceğimiz odada, burnumun ucuna bir eroin dayan-sın istemiyordum. Diamorfin, eroinden daha tehlikeli olsa da güven veren bir yanı vardı. Bir kere resmîydi ve zevk için kullanan biri değildim. Hoş, onu tedarik etmek de tıbbi ortam dışında pek mümkün değildi. Ben ilaç bazını kullandığım için bağımlılık yapmıyordu ama burnuma bir toz çekersem her şey değişebilirdi.

Gideceği odanın önüne geldiğimize, tam Melih; “İşte böyle, kuş kafeste,” demişti ki Rodney, Alp Aslan’ın müdahalesiyle kapıya kafa göz dalmak durumunda kaldı.

Alp Aslan, ceketinden tuttuğu Rodney’nin yüzünü kapıya bir kez daha çarptığında yüzümü tiksintiyle buruşturdum. “Gel, ben seninle eğleneceğim, orospu çocuğu! Gel!” diyerek hızla kapıyı açtı ve Rodney’yi odanın içerisine hoyratça itti.

Melih; “Lan, gürültü yok, annesini hiç sevmediğim!” diye gür bir tonda bağırınca, kapı önünde dikilmeyi bırakıp, odanın içerisine panikle adımladım.

Lakin ben odaya girdiğimde Rodney’nin yüzü çoktan dağılmıştı ve Alp Aslan, ortadaki cam sehpanın üzerine özenle serilmiş olan eroin tozuna Rodney’nin yüzünü gömmüş; “Çek lan hepsini!” diye bağırıyordu.

Eroin miktarını görünce gözlerim korkuyla irileşti ve “Alp Aslan, ölecek!” diye panikle bağırdım. O eroini burnundan çektiği anda Rodney’nin yüksek dozdan ölmeme imkânı yoktu çünkü.

Alp Aslan, Rodney’nin yüzünü cam sehpaye yaslarken “Gebersin, it!” diye öfkeyle homurdandı. “Temizinden ölsün gitsin işte!”

“Darp ettin!” diye bağırdım, paniğimden gram eksilmeden. “Darp ettin, Alp Aslan! Şaibeli ölüm olur! Bırak adamı!”

“Adam deme şuna!” diye tok bir tonda bağırınca Alp Aslan, ister istemez bir adım geri kaçtım.

Sakinleşmek adına nefeslenirken, Melih paniğime panik katacak başka bir şey söyledi. “Birileri geliyor!” dedi dişlerini birbirine bastırarak. “Ya toparlayın ya da çıkın o odadan, çabuk!” Ardından

bıkkın bir nefes verdi. “Artık çıkamazsınız...” dediğinde, koridorda insanların olduğunu anlamayacak kadar aptal bir insan yoktu aramızda. “Rodney’yi arıyorlar! Bir çözüm bulun, çabuk!”

Hızlı adımlarla Alp Aslan’a doğru ilerleyip koluna yapıştım. “Koltuğun arkasına sakla şunu,” diyerek, başımla deri oturma grubunu işaret ettim. “Hadi!” dedim ve kolunu çekiştirmeye başladım. “Sakla şunun bedenini!” Alp Aslan, Rodney’yi un çuvalı gibi üçlü koltuğun arkasına savurduğunda gözlerim irileşti. Rodney’nin koltuk arkasından ayakları gözükünce, gözlerimi esefle yumdum. “İt şu tıfılın ayaklarını!”

“Son bir oda kaldı!” diye bağırdı Melih kulaklıktan. “Yapın ne yapacaksınız!”

Alp Aslan, Rodney’nin ayaklarını tekmelemek suretiyle koltuk arkasına tikiştirip, “*Oldu mu?*” dercesine bana döndüğünde hızlıca yanına adımladım. Papyonunu sökmeye başladığımda, ağırca yutkunup “Ne yapıyorsun?” diye soludu.

Titreyen sesi şaşırmama neden olsa da boynundan söktüğüm papyonu odanın içerisine fırlatırken, “İçtikleriyle kendilerini kaybedip, yer ve zaman fark etmeksizin sevişenlerin alanındayız,” diyerek titrek bir nefes aldım. Sağ elimi havalandırıp, önlerini uzun bıraktığı saçlarını dağıtırken iç çektim. “Çok yakışmış,” dedim dilime sahip çıkamadan. “Çok yakışıklı olmuştun...” Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslatırken, smokininin ceketini omuzlarından geriye doğru ittim. Beyaz gömleğinin altından belli olan gergin göğsü yutkunmama sebep oldu. Alp Aslan da benden farklı değildi. Hızla hareket eden ellerime bakıp şaşkınca gözlerini kırptırırken, heyecandan ter içinde kalan ellerimi gömleğinin yakasına tırmandırdım ve düğmelerini çözmeye başladım.

Yaka düğmesinden sonra ikinci düğmesine ancak gelebilmiştim ki ellerimi kavradı. Ben ateş gibi yanıyorken, onun teni buz kesmişti. “Dur,” deyişiyle, ikimiz de ağırca yutkunduk.

Bezgin bir nefes vererek gözlerini yumunca “Öp beni,” dememle, tam kapayamadığı gözlerini alev alev olmuş bir şekilde geri açtı.

Tekrar itiraz edebilmek için konuşabilmek adına iki kez yutkunmak zorunda kaldı. “Yarım yıl oldu,” diyerek başını itirazla iki yana hızla salladı. “Yapma, duramam! Üzerimde kamera var, yapma!”

Gözlerim gömleğinin düğmelerine indiğinde böcek möcek aradım ama göremedim. Kamufle dediğinde onlardan iyisi zaten yoktu. Gömleğinin yakasının içerisinden ellerimi sokup tenine değdiğimde, iki saniye gözlerimi yummak zorunda kaldım. Özlem, hiç olmayacak yerde istila eden şekildeydi. “Görüntüyü kapat,” diye mırıldandım Melih’e hitaben. Ardından, titrediğini hissettiğim göz bebeklerimi Alp Aslan’ın arzudan kısılmış mavilerine çevirdim ve “Öp beni,” dedim tekrar.

Sevişiyormuş gibi yaparken basılırsak, odayı aramazlar diye düşünmüştüm ama Alp Aslan benimle aynı düşüncede olmasa gerek ki başını olumsuz manada iki yana sallayıp “Dağdan yeni indim,” dedi.

Korkusunu anlıyordum. Birbirimize dokunduğumuz anda, kafamızın güzel olmasına gerek olmaksızın birbirimize duyduğumuz hasretin vuslatında kaybolacaktık. Gözlerimi yumup “Sesi kes!” diyerek, Alp Aslan’ı ensesinden tuttuğum gibi kendime doğru çekerek dudaklarına kapandım. Alp Aslan’ın “*Hevybanû,*” demesi, ağzımın içinde bir inilti olarak kayboldu.

Yarım yıl sonra birbirine kavuşan dudaklarımız, “*Çölde bulunan su da neymiş?*” hissi yarattı. Yaşamdan, nefesten de öte bir varoluşun tanımıydı birbirimize ulaşan tatlarımız. Alp Aslan’ın sol eli kalçama indiğinde, onu çıplak kalçam karşıladı. Geri çekilsin istedi ama ensesindeki elimin baskısını arttırarak, bedenini kendime doğru çekiştirdim. Bedenini kendime çekiştirmeme tezat bir şekilde Alp Aslan’ı göğsünden iterek koltuğa doğru sürüklemeye başladım. Saniyeler sonrasında Alp Aslan, arkasında Rodney’nin bulunduğu deri koltuğa oturur pozisyonda düştüğünde, kucağına tırmanış hızımı ben bile anlayamadım. Kasıklarım kadar uzanan derin yırtmacım sayesinde sağ bacağım ve kalçam düpedüz ortadayken, Alp Aslan kendisini kaybetmediğini yırtmacımı kapatmaya çalışarak belli ediyordu. Ama bu, belimi iki eliyle kavrayıp kalçamı kendisine bastırmasına engel değildi ve ben de kollarımı boynuna dolarken,

kendimi bedenine daha çok bastırarak inlemeden duramamıştım ne yazık ki...

Sol eli arkadan belime sarıldığında, beni koltuğa doğru sırtüstü devireceğini biliyordum ve benim için artık gerçekten yerin, zamanın bir önemi yoktu. Alp Aslan belime tamamen tutunmuşken kapı açılınca, ikimizin de dudakları anında duraksadı. Gözlerimiz eş zamanla açıldığında, kalbim hâlâ göğüs kafesimi parçalayıp iki göğsünün ortasında nasıl can vermemişti, anlamak mümkün değildi.

Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan derin derin soluklanırken, arkamda açılmış kapıdan “Pardon,” dedi bir erkek sesi. Bu, sıradan bir özür sözü değildi. Tüm tehlikenin geçtiğinin ve artık Alp Aslan’ı dilediğimce öpemeyeceğimin zil sesiydi. Hükümünün dışında deli gibi titreyen ellerimi Alp Aslan’ın geniş omuzlarına dayayıp, titrememi dizginlemeye çalıştım. Kapının kapanış sesi kulaklarıma ulaştığında, bedenimi hafifçe eğerek kucığından, koltuğun deri yüzeyine doğru kaykıldım. Üzerime oturan utançla üstümü başımı düzeltmeye çalışırken, sağımda kalan Alp Aslan’a baktığımda, koluyla gözlerini örterek başını geri yaslandığını ve tüm direncinin yerle bir olduğunu gördüm. Ve onu öyle görmek, daha çok utanma- ma sebep oldu. Terk edip gelmek kolaydı. Önemli olan, varlığına direnç göstermektir ve bu, benim yapabileceğim bir eylem değildi. Yapamadıklarım ise yıkılmaz varlığına zarar vermekten başka hiçbir şeye yaramıyordu. “Melih’e mesaj at, sesi açsın,” diye mırıldanarak kendimi toparlamak durumunda kaldım. Yanımda telefonum olmadığına göre bunu yapabilecek tek insan Alp Aslan’dı ve bir an önce toparlanıp kendisine gelmesi lazımdı.

Alp Aslan’dan bir tepki beklerken, tepki sol kulağımdaki minik kulaklıktan geldi. “Odanın içerisinde kesici bir alet bul.”

“Sesi kapatmamış mıydın?” diye öfkeyle solurken hızla ayaklandım. Çünkü artık utanmam için bir sebebim daha vardı!

Rodney’nin yanına ilerleyip yanı başında yere çöktüğümde ilk işim, nabzımı kolaçan etmek oldu. O arada Melih; “Başınıza ne geleceği belli değilken, gönül oyunlarınızla işi tehlikeye atamazdım!” dedi ve bunu öyle bir tonda söyledi ki iki kelime etsem gelip kafamıza sıkacak gibiydi.

Ayakkabımın topuk arkasına yerleştirdiğim ince kesici jileti çıkardığımda Alp Aslan'ın yanı başımda dikilen bedenine aldırma-maya gayret ettim. Dizlerimin üstünde durarak, yan yatmış olan Rodney'yi yüzükoyun devirdim. Tam jileti Rodney'nin kısa, sarı tüylerle bezenmiş ensesine yaklaştırmıştım ki Alp Aslan bezgin bir nefes vererek; "Başkası olsaydı öpecek miydin?" diye sordu. Jilet parmaklarımın arasında, Rodney'nin ensesine yaslı bir şekilde kala-kaldım. "Ne diyorsun?" dercesine bakışlarımı ona döndürdüğümde, sol elini belinde sabit bırakırken sağ eliyle hırsla yüzünü sivazladı. "Benim yerimde başkası olsaydı?" dedi öfkeyle. "Ne bileyim, Melih mesela?" Melih'in onu duyduğunu biliyordu ama konuşmaktan da geri duramıyordu. "O Tansu ibnesi! Ya da herhangi biri... Onu da öpecek miydin böyle?"

Jileti Rodney'nin ensesinden geri çekip, sol elimi iki kez yumruk yapıp açtım. Ardından tekrar sağ elimdeki jileti ensesine bastırdım. "Baban olsaydı, babanı da öperdim!" diyerek, Rodney'nin ensesine paralel bir çizik attım. Paralel çiziliğin yanına birer santimlik dik çizik de attıktan sonra sol elimin işaret ve orta parmağını birleştirip, yumuşak dokunun üzerinde ileri geri oynattım. Elime bir şey gelmesi gerekiyordu. Dokunun altında hafif de olsa bir sertlik hissetmem lazımdı ama yoktu. Jileti usulca elimden bırakıp, sağ eliminin parmaklarını ensesine attım. Belki sol elimde his kaybı vardır diye korkmuştum ama sağ elime de gelen bir hissiyat yoktu. Ya tamamen cerrahlık hayatım son bulmuştu ya da ben çoktan ölmüştüm de beni görmeyi unutmuşlardı. "Çip yok," dedim panikle. "Melih, bu adamın ensesi bomboş!"

Önümde yatan bedene boş gözlerle bakarken, Melih; "Çünkü gerçek çipi, gerçek adamdan, Alp Aslan'ın Betülcüğü aldı," dedi düz bir tonda.

"Alp Aslan'ın neyi?" diyerek, burnumdan verdiğim nefesle Alp Aslan'a döndüm.

Melih sorumu hiç umursamadan "Alpiko, bak bakalım, çizikler düzgün mü?" deyince, sinirle oturduğum yerden kalktım.

"Seni bir çizerim, Melih!" dedim öfkeme engel olamadan. "Anan da beğenir baban da! Sen benimle oyun mu oynuyorsun?"

Melih önce cıkladı. “O piçe kıldım!” dedi, gerçek nedenini bana söylemekten kaçınır gibi. Ardından sesine oturttuğu gururlu bir tonla devam etti. “Siz Rodney’yi ortadan kaldırıncı, Betül’ün hareket alanı açıldı. Herkes bu piçi ararken, yukarıda kendisine tahsis edilen alanda parti yapan krala çıkabilmesi kolay oldu. Senden ateşli olmasın ama Betül de cayır cayır, maşallah!” dedikten sonra tok bir kahkaha attı. “Tabii Alp Aslan seninle bu odada kalmaktansa Betül’le yukarıda partilemeyi yeğlediyse de bilemem. Fikrini sormadım şahsen.”

“Benimle öpüşmek zorunda kaldığı için mutsuz olduğuna göre,” diyerek, eğilip yerdeki jileti aldım. “Cevabı belli bence! Ayrıca adamın üzerinde parmak izlerim kaldı, aptal! Alp Aslan da adamın ağzını yüzünü dağıttı! Ayıkla şimdi pirincin taşını! Çok merak ediyorsan ellerimi, yatardın evde önüme, ben zevkle keserdim seni! Sen de ellerimden emin olmuş olurdun!”

“Beni öpmüyor,” dedi o arada Melih, söylediklerime hiç takılmadan. “Yani şimdiye kadar hiç öpmedi. Tüm özel imtiyazlardan sadece siz yararlanıyorsunuz, Alp Aslan Bey. İçiniz rahat olsun.”

Alp Aslan sinirle gülümseyince, benim de sinirim daha çok katlandı. “Sizde gerçekten şeye sürülecek akıl yok!” dedim sakınlaşmak adına derin bir nefes alarak. “Koca koca adamlarsınız ama eğlence anlayışınız ya grup seksten ya da böyle abukluklardan geçiyor!” Söylemimle Alp Aslan, ilk tanıştığımız gece gittiği yere atıfta bulunduğumu anladı. “Konu siz olunca hiç sorun yok ama bir kadın olunca kalın geliyor!” diyerek işaret parmağımı Alp Aslan’ın yüzüne doğrulttum. “Seni sadece istediğim için öptüm! Ama annenle aynı düşüncelere sahip bir adam olduğunu unutmuşum!” Elim hırşıma yenik düşüp, etkisiyle savrıldı. “Hadi, söylesene!” dedim öfkeyle bağırarak. “*Benim bilmem ne yaptığım kadın, gidip başkasıyla öpüşemez,*’ desene!” Hırsla göğsünden ittiğimde, boşta bulunduğu için bir adım geriledi. “*Sen o sıfattan bir adım öte gidemedin! Gidemediğin için seni ardımda bırakıp öylece gittim,*’ desene!”

Göğsüne benliğini itmek adına yasladığım ellerimi bileklerimden kavradığında, ufak bir hakaretle kıracak kadar sıkı tutuyordu. Gözlerinden acı dolu bir ifade geçerken, boynunu hafifçe büküp; “Öyle olmadığını biliyorsun,” dedi.

Yüzü acıyla kasılırken, benim acıdan can veren bir kalbim vardı. “Ne biliyorum ben ya?” dedim hayal kırıklıkların sesinde can bularak. “Ben neyi biliyorum, söyleyeyim mi? Canınız sıkıldığında hepinizin beni bir oyuncakmışım gibi çöpe attığınızı biliyorum!”

Yüzüne engelleyemediği kırıklığı yayılırken, “Böyle mi düşünüyorsun gerçekten?” dedi başını iki yana sallayarak. “Beni annen gibi mi görüyorsun gerçekten?” Annem kadar duygusuz olmadığımı, “Gömmem gereken bir çocuğum vardı!” dediğinde bir kez daha deneyimlemiştim. Bu yüzden, “Hayır,” dercesine başımı sallamaktan geri duramadım. Alp Aslan’ın benden esirgediği, esirgeyeceği birçok şey olsa da evladından olmazdı, biliyordum.

“Arkadaşlar!” diyerek araya girdi Melih. “Karı koca arasına girilmez diye susuyorum ama bir sorunumuz var.”

Alp Aslan robotik bir sesle, içimi okumaya çalıştığı gözlerinden gözlerini çekmeden; “Söyle,” diye mırıldandı. Çenesinin kaskatı kesilmesinin nedeninin, Melih’in bahsettiği sorun değil de benim söylediklerim olduğunu biliyordum.

“Telefonuna bak,” dedi Melih o arada. Alp Aslan tuttuğu ellerimi göğsünden havaya kaldırıp öyle bir sakinlikte bıraktı ki; “Bırakırsam bir kere bırakırım ve bir daha tutmam,” dediğini o an anladım. Cebinden telefonunu çıkarıp Melih’in gönderdiğini görüntüyü açtığında, gördüğüm fotoğraf karşısında istemsizce bir adım geri kaçtım. “Tansu’nun bahsettiği Rus iş adamı, senin Alexey çıktı,” diyerek görüneni ilam etti. “Ve sen şimdi oradan siktir olup gidiyorsun. Run,¹ Alp Aslan! Duydun mu beni? Hızla çıkıyorsun oradan!”

Alp Aslan telefonu elinde kıracak gibi tutarken; “Tamam, çıkıyoruz,” dedi dişlerini birbirine bastırarak.

“Sen çıkıyorsun!” dedi Melih de onun yaptığı gibi dişlerini birbirine bastırarak. “Birlikte mi geldiniz de birlikte çıkacaksınız?”

Alp Aslan, gözleri sinirle yumulurken ağırca yutkundu. “Hevy-banû’yu almadan çıkmam!”

“Lan manyak mısın? Çık işte! Jülide ardından çıkar, seni arar!”

Alp Aslan sakin kalmak adına derin bir nefes aldı ama çok da başarılı olamadı. “Bu herif; *Tekrar görüşeceğiz ama seninle mi ka-*

¹ (İng.) Koş.

rınla mı bilmem,’ diye mesaj bıraktı, Melih! Sen bana şimdi, dön arkanı ve git mi diyorsun? Hevybanû’yu bırakmam, unut onu!”

Zihnim o mağaradaki kara güne döndüğünde, karşıma geçip oturuşunu anımsadım. “Adı Alexey miymiş?” diye mırıldandım şursuzca. Tipine bakan, adını duyan da adam sanırdı.

Ben fark edemedim ama Alp Aslan, içine düştüğüm dehşeti fark etmiş olmalı ki iki eliyle iki kolumu kavradı. “Bir şey yok, tamam mı?” dedi hızlıca. “Yüz yüze gelmeyeceksiniz! Ölürüm de seni onunla karşı karşıya getirmem...”

Beni sakinleştirmeye çalışmasına tepkisiz kalmak istemediğim için hafifçe tebessüm etmeye çalışarak “Git sen,” dedim. “Görmesin seni, git.”

Alp Aslan itirazla başını sallarken “Bırakmam,” deyince, soluk borum tılandı. Nefes almak, bazı anlarda çok zor oluyordu. Mesela iki can arasında karar vermek durumunda kaldığınızda, ıstıraba dönüşüyordu. “Bırakmam...”

Tüm direncimi toplamaya çalışarak, bir adım geri çıktım. O arada Melih, “Vallahi maşallah... Sanırsın Tansu ile hısım akraba piç,” diyerek sıkıntılı bir nefes verdi. “Ulan Tansu her şeyi biliyordu da, o da mı sattı seni acaba, Jülide? Ağa olacak Ömer’den¹ farkı yok gibi... Boşuna tek başına yargılanmasın, Ağa olacak Ömer.”

“Alp Aslan’ı ancak ismen bilebilir,” derken beyaz duvara gözlerimi diktim. Geleceğim ve geçmişim bir duvarın renginden bile kirliydi. “O da ancak sosyal medyadan. Başka türlü bilebilmesinin imkânı yok, Melih...” Ne Alp Aslan’ı ne de bebeğimi kimseye anlatmışım ama kaçtıkça ayağıma dolanıyordu, çıkmazlar. “Tansu’nun yanına giderim. Alexey’in isteği zaten Alp Aslan’ın yalnız kalması değil miydi? Bebeği öldürdü, biz de ayrıldık işte,” deyip, canım ortadan ikiye ayrılmamış gibi omuz silktim. “*Kaçınılmaz sona vardık, sen de kına yak,*’ derim münasip bir dille.”

Cümlem henüz bitmişken iki kolumu birden kavrayıp sırtımı boş duvara öyle bir çarptı ki feleğim şaştı. Kasıtlı yapmadığını biliyordum, az önceki gibi sevişme aşamasındayken sırtım duvara sertçe çarpsa feleğimin şaşmayacağını bildiğim gibi. “Sizin benim sabrımı

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Urfalıyam Ezelden” türküsüne atıf yapılıyor.

“sınamanızı sîkerim!” diye bağırdığında, gözlerimi sesinin yüksekliğiyle irileşti. Çünkü yüz ifadesinden, ruhunun başka bir anda olduğu apaçık okunuyordu. “Lan!” dedi alt dudağını dişleyerek. “Lan, ayrılınca her şey düzelecek, senden uzak duracak olsalar ayrılmaz mıyım ben senden?” Dalgalandan ruh hâliyle dillendirdiği ihtimal bile gözlerimin dolmasına neden oldu. Sesi; bir özünü bulup ruhu-ma dokunuyor, bir robotik tavırla sarınıp kınından çıkıyordu. “Şu siktiğimin teröristi ayrılacak bile sana olan sevgimin bitmeyeceğinin farkında. Bir sen farkında olamadın amına koyayım!” Sağ avuç içi duvarın sert yüzeyine roket hızıyla çarpınca gözlerimi yumdum. “Bir sen anlamadın be! Bir sen anlamadın!”

Benliğimi saldırdığı gibi hırsıyla geri çekildi. Şimdi gerçekten titriyordum ama nedeni kalbime yükledikleriydi. “Anladım,” dedim gözlerim kapalı bir vaziyette. “Anladım...” Derin bir nefes alarak, gözlerimi araladığımda kızgın bir boğa gibi odanın içerisinde adımladığını gördüm. Yönetemediği dalgalanmalarının, benliğini hazin bir sona sürüklediğini gördüğüm gibi. Ellerimle duvarın soğuk zemininden destek alarak, bedenimi hafifçe ileri ittim. “Alp Aslan,” dedim ağırca. “Sen şimdi git...” Yapma, diye bağıran gök gözleri yüzüme döndü. “Ben de hemen çıkacağım. Üzerimde telefon yok, seni arayamam ama,” dedim ve duraksadım. Nerede buluşacağımızı söylemek epeyce zordu. Evimin adresini bulabilirdi elbette ama o anda aklıma çok daha cazip, beynini meşgul edecek bir fikir geldi. “Beni ilk gördüğün yeri hatırlıyor musun?”

Sorduğum soruyla adımları duraksadı. “*Unuttun mu?*” diye sorman lazım!” dediğinde, yüzümde anın hissiyatına tezat bir gülümseme belirdi.

“Her geçen gün gözümde daha fazla giriyorsun,” diyerek, ukalaca dudak büktüm. Ardından, üzerine doğru adımlarken, “O zaman oraya git ve beni bekle,” dedim yakarırcasına. “Beni bekle ve sonra seninle biraz geçmişî yâd edelim.”

Sol kaşı imayla havalanınca, dudağımın solu yukarı doğru kıvrıldı. “Gece uzun olacak, demiştik...” deyince, başımı “Evet,” dercesine salladım.

“İlkinden daha uzun,” derken başımı aşağı yukarı sallamaya devam ettim. “Jübile dediğin böyle olmalı...” Kaşları anlamadığını belirtircesine çatıldı. Çaktırmamak adına derin bir nefes aldım. Melih de Alp Aslan canından olmasın istemiş olacak, beni bozmadı. “Hadi git,” diyerek, başımla kapıyı işaret ettim. “Yine sana geleceğim...”

Hızlı adımları bana döndü ve iki eli yüzümü kavradı. Alnı alnıma dayandığında, yüzümdeki ellerinin üzerine ellerimi bıraktım. “Başka yol yok,” dediğinde, gözlerim muhtaçlıkla gözlerine tırmandı. “Bize bizden başka yol yok, Hevybanû...” Dudaklarıma baskın bir öpücük kondurdu. “Nereye dönersen dön, ben orada olacağım. Bugün de yarın da hep seni bekliyor olacağım...”

Hafifçe tebessüm ederek sol yanağımın üzerindeki elini okşadım. “Hadi git,” diyerek usulca gözlerimi yumdum. İkimizin de aynı anda aldığımız derin nefesle birlikte göğüslerimiz birbirini ezdi. “Git ki ardından gelebileyim...”

Bir vatanınız varsa şayet, nereye ne için giderseniz gidin oralar size hep gurbettir. Memleket dediğin; doğduğun yer değil, doyduğun yerdir, derlerdi. Gönlüm Alp Aslan’da doyduğunda anladım: Benim memleketim, Alp Aslan’dı.

BÖLÜM III

YÂRDAN GEÇEMEYEN GÖNÜL

*"Sevdasından zayıf vermemiş iki yüreğin,
birbirine paralel şekilde denk gelemeyeceği
bir evren yoktur."*

ALP ASLAN ŞAHİN

Balo alanından çıkmak istememem, çakma piçin durumu özetlemesiyle son buldu. Üzerimde herhangi bir delici, kesici bir alet yoktu ama davet salonunun kolonlarının içi bile taramalı tüfekte doluydu. Hevybanû'nun yanından ayrılıp, çakma piçin gönderdiği dokümanlarla, yalandan kurduğu emir komuta zincirinde kalmaya karar verdim. Ölümsüz bir süper kahraman olmadığım için saliselik bir hareketimle, ben dâhil davet salonunun içerisindeki tüm sivillerin öldürülmesi on beş dakikayı bulmazdı. Kendi canın kıymetli olmasa bile, masumların canı hep kıymetli olmak zorundaydı ve insan, gerektiğinde hırsını geriye atıp yoluna bakmalıydı.

Baktım...

Hem de öyle bir baktım ki bebeğimin katilini, bebeğimin annesiyle aynı salonda bıraktım. Sabırsız bir adam değildim lakin sabrı da Hevybanû hayatıma girdikten sonra öğrenmiştim...

Davet salonunun arka kapısından bir hırsız gibi sıyrılıp otoparka ulaştığımda içim hiç rahat değildi. Aklımsa zaten yerinde değildi. Hevybanû, Alexey ile denkleşmeden çıkabilecek miydi, bilemiyordum. Lakin çakma piçin; “Bir tehlike sezdiğim an, minibüstün içerisindeki on adamla beraber içerideyiz. Beni iki silahsız korumak durumunda bırakma ve git,” söylemine güvenmekten başka bir çarem de yoktu. Çünkü biliyordum ki biri kurtarmak, ikiyi kurtarmaktan her zaman daha kolaydı.

Arabaya binip, istikametimi Hevybanû ile ilk karşılaştığımız bara çevirdiğimde artık hiçbir şeyi kontrol etmek istemediğimi fark ettim. Sakındığım gözlerime öyle çöpler batmıştı ki... Batan çöpleri bir türlü çıkaramadığımız için bu hâle gelmiştik zaten. Korumaya çalıştıkça daha fazla saldırıya maruz bırakıldım. Neyi korumak istediysen, ellerimden kayıp gitti. Ben üstüne titredikçe açık hedefler belirdi. Beliren hedeflere salınan roketlerse hiç sekmedi...

Normal bir zamanda asla bir başıma bile gelmeyeceğim bara, hayatımın kadını beklemek için geldim. Tam tamına on üç ay önce vakit öldürmek için girdiğim barda bulduğum kadını, tekrar o barda bulabilmek umuduyla geldim. Hevybanû şayet bana söylediği gibi gelebilirse, daha doğrusu bile isteye gelirse, ikimiz de hâlâ isteyen taraftayız demektir.

Kulak zarımı siken müziğe karşılık yüzümü buruşturmakla yetinip, bara doğru ilerledim. Oturduğum anda aşağı yukarı asansör gibi yaylanan bar taburesine bedenimi bırakıp, dirseklerimi önümde kalan zemine yasladım. İlk geldiğim geceden hatırladığım uzun saçlı, top sakallı barmenle göz göze geldiğimde hafifçe baş selamı verdim. “Bana bir viski versene,” dedim önüme doğru gelince. Sol avuç içini barın sert yüzeyine hafifçe çarpıp, viskiyi kadehe doldurmaya girişti. O arada pantolonumun cebinden sigaramı ve telefonumu çıkardım. Kendime bir sigara yakarken, parmaklarım telefonumun ekranında gezindi. Yola çıktığımdan beri belki de çakma piçi en az on kez, “Hevybanû çıktı mı?” diye aramıştım. “Çıktı,” dediğinden beri üzerimden söküp atmadığım, bir gömleğim, bir de pantolonum kalmıştı. O andan beri dakikalar geçmiyor, üzerimdeki küçük kol düğmesi bile tonlarca ağır geliyordu. Neyin neden ağır

geldiğini biliyordum: Hevybanû gelmeyecek diye korkuyordum, Çünkü gelmemesi, “*Vazgeçtim*,” demesinin en keskin yoluydu.

Senden, benden, olmayı beceremediğimiz bizden...

Davette içemediğim içkilerin acısını çıkarırcasına üçüncü kadeh viskime geçtiğimde, sarışın, üzerinden yapaylık akan bir kadın yanıma geldi. Başımı sağa doğru çevirdiğimde, üstünde gri, pavyon tabelası gibi parlayan bir mini elbise gördüm. Sol eli sağ omzuma tırmanırken, bedenini hafifçe bara doğru eğdi. “Birer içki içelim mi, yakışıklı?” demesiyle, boğazımdan sinirli bir gülüş döküldü.

Elimdeki viski bardağını hafifçe sallayıp dudaklarıma götürürken, “Yok,” diyerek kaşlarımı havalandırdım. “Ben, ‘*Sen de mi tüm gemileri batırdın?*’ diyeni bekliyorum,” dedim ve içkimden bir yudum aldım.

Hevybanû’yu o gece zerre ciddiye almayışımın nedeni, kırk yıllık ahabıyla konuşuyor gibi davranmasıydı. Bir insan, tanımadığı bir insana niye “Merhaba,” demek yerine direkt “Sen de mi gemileri batırdın?” diyerek, duygu durumunu sorardı ki? O gece batan bir gemim de götüme giren bir kazık da yoktu. Lakin bu gece beklediğim kadın gelmezse, batan bir ömrümün olacağını biliyordum ve bunun tedirginliği, açık arazide yaralı bir hâlde çarpiha gerilmekten daha çok canımı yakıyordu.

Yanımdaki kadın, kendisine bakmadığım hâlde bedenini biraz daha eğerek, göz hizama girmeye çalıştı. “Onun gemileri batmış bence,” dedi kelimelerini yuvarlayarak. “Batan geminin malından hayır gelmez...”

Barın arkasında dizili duran içki şişelerine Da Vinci’nin şifreleriymiş¹ gibi bakarken; “İnsana zorla, ‘*Kaşınıyorsan, kaşıyalım madem,*’ dedirtmeye çalışıyorlar,” diyen Hevybanû’nun sesini duyunca, gözlerim şaşkınlıkla irileşti. O gece, ‘*Konuşmazsan konuşma be!*’ diye bana atar yaptıktan sonra barda kendisine kurduğum tek cümle ‘*Kaşınıyorsan, kaşıyalım madem!*’ olmuştu. Gözlerim şaşkınlıkla soluma döndü ama o yoktu. Başımı sağa çevirdiğimde ise gri payetli elbiseden taşan silikon göğüsler ağzıma girecek gibiydi. “Dedirttiler canım onu be. Sen boşuna tırmalıyorsun...” Bedeninin,

¹ Dan Brown’ın eseri *Da Vinci Şifresi*’ne atıf yapılıyor.

sağımdaki kadının arkasında kaldığını anlayıp, kadını aramızdan çıksın diye elimin tersiyle ittiğimde, Hevybanû'yu benim gibi, barın arkasında duran içki şişelerini izlerken gördüm. Ne ara gelmişti? Ne ara kendisine içki söylemişti? Boşalan kadehini hafifçe sallayarak, doldursun diye barmene uzattı. "Sence," dedi alayla yüzünü buruşturarak, barmene hitaben. "Eşegi sağlam kazığa bağlamak mı kesin çözüm yoksa tümünden salmak mı?" Dudaklarını büzüp, oturduğu yerde omuz silkti. "Yani ipini tümünden salarsan, derdine düşeceğin bir eşegin de olmaz sonuçta..."

Gözlerimi şaşkınlıkla birkaç kez kırıştırdıktan sonra ancak eşek diye benden bahsettiğini anlayabildim. Uzanıp bar tezgâhının üzerindeki kolunu tuttuğum gibi bedenini kendime doğru çekince, bedeni bar taburesinden aşağı doğru salındı. Saliselerin yarışamayacağı bir hızla dudaklarımız birbirine kavuştuğunda, ortamımızdan ittiğim kadından bir "Hayvan herif!" söylemi döküldü. Hevybanû, kadının dediğini duyunca, dudaklarımdan kahkaha atarak ayrıldı. Bedenim oturduğum bar taburesinin üzerinde sabit kalırken, Hevybanû'nun çektiğim bedeni çoktan bacaklarımdan arasına yerleşmişti.

Dudaklarını büküp başını sağa doğru eğdiğinde, "Bazı şeyler hiç değişmiyor, değil mi?" diyerek gülümsedi.

İki elim yüzüne tırmanırken, en az altı aydır yapamadığım eylemi gerçekleştirdim. Güldüm... İçten bir şekilde, genişçe gülümse-dim. Kokusunu içime çekip alını alnıma yasladım. "Bizim yörüngemizin haricindeki hiçbir şeyin varlığıyla dahi ilgilenmiyorum," diyerek ağırca yutkundum. Derin ve sesli bir nefes aldığım da vücu-duma yayılan rahatlamayı iliklerime kadar hissettim. "Gelmeyecek-sin sanmıştım," dedim tedirginliğimi gizleyemedim.

Hevybanû bedenini hafifçe geri eğip, barmenin, taburesinin hizasına bıraktığı kadehi uzanıp aldı. "Düşünmedim değil," diyerek, eline aldığı kadehten bir yudum içkinin boğazından aşağı dökülmesini sağladı. Ardından muzipçe gözlerini kıstı. "Ama sonra, buraya eğlenmeye gelen insanların can sağlığının tehlikeye gireceğini düşünüp geldim." Derin bir nefes alıp yanaklarını çocukça şişirdi. "Zaten boşta bırakmaya gelmiyorsun. Maşallah yani. Denizde kum, senin etrafında kadın!"

Kaşlarım söylediklerinin bünyemde yarattığı egoyla havalanırken, önümde duran kadehin içerisindeki içkiyi bir seferde içtim. “Eh, madem kaşınıyorsun,” dedim alayla. “O zaman kaşıyalım.” Cebimden çıkardığım parayı bar tezgâhının üzerine bıraktığım gibi elini tutup, dışarı sürüklemeye başladım. Gelmesinin şaşkınlığını yaşıyor oluşum, elbisesinden ötürü hissettiğim rahatsızlığı ne yazık ki geri plana atmıyordu. Ücra bir sokaktaki izbe bir bara düşen düşesler gibi tüm gözler üzerindeydi ve bu, benim ister istemez pimi çekilmiş bir bombaya dönüşmeme neden oluyordu.

Bardan çıkıp karanlık sokağa karıştığımızda, yanından geçtiğimiz insanların bize sundukları garip bakışlara aldırmadım. Hevybanû, ayağındaki topuklular nedeniyle, pergellerimi açarak ilerleyen bana yetişmek için epey efor sarf ederken, soluk soluğa “Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Sence?” dedim yürümeye devam ederken. Madem her şeye en başından başlayacaktık, hak ettiği gibi, anın büyüğü hiç bozulmadan olmasın mıydı?

“Bilmem,” dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. Oysaki henüz nefesinin kesileceği anlara gelmemiştik. “Belki de sadece duymak istiyordum...”

Hızlı adımlarım duraksadı. Dört yol ağzındaydık. Sağdaki sokağa saptığımızda on metre ilerlemeden Şelale Pansiyon’a varmış olacaktık. Derin bir nefes alıp, cıklayarak bedenimi kendisine döndürdüm. Hevybanû bedenini dikleştirirken, aldığı derin nefesler göğsünün hızla yükselip alçalmasına neden oluyordu. “Sen hissetmeyi seversin,” dediğimde kaşları “Öyle mi?” dercesine havalandı. Sol elimi ensesine atıp, başını kendime doğru çektiğimde varlığıma tezat olanı gerçekleştireceğimi beklemediği aşikârdı. Dudakları dudaklarıma çarptığında, ilk başta şaşkınlığını toparlayamadı. Saniyeler sonra ne yaptığımı anlayabildiğinde, dudakları kırılmaya müsait nadide bir parça gibi hareket etti. Dudaklarında atan nabızı ise dudaklarımdan arasından hayal ettiğim hayatı bana bahsetti. Ağırca yutkunarak dudaklarımızın temasını kestiğimde gözlerindeki şaşkınlık, dünyayı ters çevirmemi sağlatabilecek şekildeydi. “Tüm prensiplerimi sikip attığına göre,” diyerek, gülümser bir ifadeyle,

hayıflanırcasına baş savurdum. Sol elimle ensesindeki baskıyı artırdığımda, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Hevybanû...” dedim iç çekerek. “Gurbetlerden dönüşlerim olsana benim...” Ne diyorsun, dercesine başını sallayınca yüzümdeki gülümseme genişledi. Başımı geri atıp, karanlık gökyüzüne diktim gözlerimi. Benim göğümde parlayan tek yıldız Hevybanû’ydu, inkâr edemezdin. Başımı tekrar düz bir konuma getirip, acımın kahvesi olan gözlerine odaklandım. “Evlensen ya benimle?”

Şaşkınlığını gizleyemediği bir tonda “Ne?” dedi. Oysaki yeni bir şey söylemiyordum. Ardından “Evliyiz ya biz?” diye tüm şaşkınlığıyla kekeleyerek devam etti. “Değil miyiz?”

“Öyle değil,” diyerek, dilenircesine boyun büktüm. “Tamamen. Yani tüm yarım kalanlara rağmen, yarınları tam etsen benimle?”

Şaşkınlığını hınzırca toparlayıp, “Yalnız,” diyerek hafifçe boğazını temizledi. “Çok sönük oldu bu...” Beklemediğim yerden geldiği için kaşlarım hayretle havalandı. Şaşaa seven bir insan değildi ki... “Yani ne bileyim,” derken omuz silkti ve düşünceli bir tavırla gözlerini karanlık sokakta gezdirdi. “Hayır dersem, beni bu sokakta kurda kuşa yem etme ihtimalin de var şimdi...”

“Saçmalama,” diyerek dönüp, tekrar adımlamaya başladım.

“E, cevabımı vermedim ama,” dese de, ardından adımlamayı kesmedi.

Yüzümde kendini beğenmiş bir ifade belirirken, “Kesmediğin adımlarından cevabın belli ama yine de düşünüyormuş gibi yapmaya devam edebilirsin,” dedim alayla.

Koluma eliyle hafifçe vururken, “Egomanya!” diye aksi bir tonda söylendi. Ardından tüm aksiliğiyle devam etti. “Etmiyorum kabul. Bir işi de şanına yakışır biçimde yap ya! Bir diz çök falan!.. Ama nerede? Kalas gelmişsin, kalas gideceksin, yemin ederim.”

Şelale Pansiyon’un, çingiraklı pavyon kapılarını andıran alüminyum kapısını iterken; “Dedi, ‘Benim önümde bile diz çökmeyeceksin!’ diye ultiatom veren kadın,” diyerek göz devirdim.

Danışmanın önüne geldiğimizde, “Boşboğazım ben,” diye mırıldanınca, pos bıyıklı genç, bir bana bir de Hevybanû’ya baktı şaşkınca. Üzerimizdeki kıyafetlerle buraya ait gibi durmadığımız kesindi.

Sanki aniden sevişmeye karar vermiş, araba dar gelmiş de kendimizi ilk bulduğumuz pansiyona atmış gibiydik. Hoş, zaten öyleydik. “Dili-
min bana verdiği zararı, yedi cihan birleşse veremez,” deyince tok bir
kahkaha attım ve görevli gencin gözleri şaşkınlıktan daha bir irileşti.

“Bak, o konuda haklısın,” diyerek, yalandan yüzümü buruşturdum. Ardından bakışlarımı gence çevirip, başımla merdivenleri işaret ettim. “Bize bir oda versene.”

Bu sefer para ödeme işini sonraya bırakıp gol yemek istemediğim için cebimden para çıkarıp bankonun üstüne bıraktım. Genç çocuk parayı aldığı yere oda anahtarını bırakırken, “İkinci kat, sağdan üçüncü kapı,” dedi tüm şaşkınlığını koruyarak. İlk geldiğimizde ikinci katın en sondaki odasına düşmüştük. Her gelişimizde bir oda ileriye kayacaksak, işimiz iştî ve ben bir daha asla bu pansiyona uğramak istemeyen bir insandım.

Merdivenleri tırmanırken ilk geldiğimiz geceyi anımsadım. O gece, nedensizce elini tutuyordum. Şimdiyse elini tutmamam için hiçbir sebebim yoktu. Odanın bir tekmeyeyle yere serilecek kapısını gereksiz şekilde anahtarla açtığımda içeri girdik. Yine ben önde, o arkada... Devamı da asla değişmedi. Bedenimi arkamda kalan kapıya doğru döndüğümde, Hevybanû yine kapı ile benim aramda, yüzüme bakar vaziyette kaldı. O zaman göğsünün hızla alçalıp yükselmesini heyecanına yormuş olsam da, aslında korkudan olduğunu Hevybanû’yu yeryüzüm gibi ezberledikten sonra fark edebilmişim... Sağ elimi başının solunda kalan ışık düğmesine uzattığımda, elimi yine havada yakaladı. Yüzünü bana doğru kaldırdığında, gözleri yine aydan daha parlaktı. Bir kadına, bir isim ancak bu kadar yakışabilirdi. Bir isim, bir kadının ruhunda ancak bu kadar hayat bulabilirdi. “Seni görebilmek için hiçbir zaman sahte ışıklara ihtiyacım yok,” dediğinde ağırca yutkundum. Tuttuğu elimi sol göğsünün üzerine bıraktı. Elimin altında hissettiğim kalp atışı kesik bir nefes almama neden oldu. Hangimizin kalbi daha hızlı atıyordu, bilmiyordum ama birbirleri için attığını bilmek, yaşanabilecek tüm hazların üstündeydi.

Dudaklarına sanki o gecedeymişiz gibi yavaşça yaklaştığımda, dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. Muhtemelen o gece, yavaş hareket ederse vazgeçeceği için dudaklarıma hızla kapanmıştı ama

şimdi dudaklarıma kapanış hızının sadece özleme endeksli olduğunu biliyordum.

Sol göğsünün üzerindeki elimi hafifçe sıktığımda, göğsünün dikleşen başını üzerindeki yok denilecek kadar ince elbisenin kumaşından dahi hissedebiliyordum. Elim ağır çekimde ve baskılı bir şekilde bedeninde aşağı kaydırırken, sağ elime sol elim de eşlik etti. Sol elim, sağ bacağına sardığı ince zincire ulaştığında, canının acıyıp acımayacağını düşünmeden zinciri çektim, koptu ve inlemesi alt dudağıma geçen dişleriyle son buldu. Boydan boya çıplak olan bacağını avuçladığımda, teninin ateşi ölümüm olabilecek nitelikteydi. Davet salonunda söylediğim gibi bacağını belime doladığımda, dudaklarını dudaklarımdan kurtarıp başını geriye doğru attı ve boğazından haz dolu bir kıkırtı döküldü. “Deneyimlediğim tüm maddelerden daha etkilisin...” İşittiğime takılmamaya gayret ederek dudaklarım boynuna yöneldi. Şimdi değildi... Ne işitirsem işiteyim, şimdi sorgulamanın zamanı değildi. Çünkü kaçırdı, biliyordum. Kalçasını bedenime bastırduğunda, kemerimin tokasının canını yaktığı aşikârdı ama acıyla uyarılmayı seven bir yanı da vardı. “Beynim uyuşuyor...” diye mırıldanınca, dudaklarımın boynundaki ince derisiyle temasını kestim.

Ağırlığımı üstünden geri çekip, bedenini sarmayı bırakarak bir adım geri çıktığımda sol kaşı iddialı bir şekilde havalandı. Yüzünden hin bir gülümseme geçti; o gülümsemesini tanıyordum. Hevybanû’ya bir adım atıp geri çekilirsen, jet hızıyla ama kendisinin bile kontrol edemediği bir şekilde üzerine adımlıyordu. Konunun ne olduğunun önemi yoktu... Sadece altta kalmayı sevmiyordu. Elleri gömleğimin düğmelerine ulaştığında, “*Bu mu?*” dercesine dudak büktüm. Oysaki dokunduğu anda patlayacak bir volkandım ama Hevybanû ile seviştiğimde, haz benim için doyumsuzluk noktasına ulaşır, sonsuzluğa yayılsın istediğim bir olaydı. Gömleğimin düğmelerini çözüp bedenimden gerisin geriye iterken, ağırca yutkunuşunu bir pezevengin zevk alma edasıyla izledim. Son altı ayda vücudumda oluşan yeni yaralara takılır, üstüne bir de onlara tapınır zannetmiştim ama bu sefer hiçbirinin üzerinde durmadı. Gözleri ağır çekimde gözlerime tırmandığında, hızlı nefeslerimiz yüzleri-

mizde ılık meltemler estirdi. Elleri altımdaki pantolonun kemerine ulaştığında, gözleri gözlerimden milim çekilmedi. Bir kemer ne kadar ağır çekimde açılabilirse o kadar yavaş hareket etti. Yapmak istediğinin eziyet çekirmek olduğunun farkındaydım. Çıplak göğsümde gözlerini gezdirirken, alt dudağını diliyle usulca ıslattı. “Sen, beni bu sefer ayin düzenler gibi soymayacaksın sanırım?” diyerek gözlerini gözlerime tırmandırdı.

Kemerimi belimden ayırmadan pantolonumun düğmesini açtığı anda, dudağımın solu yukarı doğru kıvrıldı. “Ben çıkarırsam yırtarım,” diyerek, yüzümü hoşnutsuzca buruşturdum. Sağ elimin tersini çıplak sol kolunda kuş tüyü misali gezdirdim. “Zira bu elbiseyi bir daha görmek istediğim söylenemez...” İç çekerek derin bir nefes aldım. “Ama bir de buradan çıkışımız olduğu için elbisenin tek parça kalmasına ihtiyacımız var.”

Hevybanû neşeli bir şekilde gülümsediğinde, kulaklarımın pası haricinde yüreğimdeki kiri de süpürdüğünü hissettim. Sağ avuç içiyle benliğimi geriye doğru ittiğinde, yönlendirmesine izin verdim. Göğsümdeki eli, pantolonumun bel kısmına gitti ve kumaşı aşağı doğru itti. Her ne kadar bedenime oturan bir yapıda olsa da kumaş, tenimden aşağı doğru süzüldü. Bedenimi tekrar geriye doğru itince, en ufak bir yüklenmeyle kırılacak olan yatağa usulca düştüm. Ayaklarımın dibine düşen kumaş pantolonu ayaklarımdan çıkarak odanın içerisine savurdum. Avuç içlerimi yatağın üzerinde geriye doğru yaslayarak, bedenimi eğik bir açıda bıraktım. Hevybanû tam karşımda dikilmeye devam ederken, önce sol kolunun altındaki fermuarına gitti eli ve fermuarını o kadar yavaş açtı ki gerçekten elbisesine zarar gelsin istemiyor gibiydi. Önce çıplak kolunu kurtardı, ardından diğer kolunu üzerindeki kumaş parçasından çıkardı. İçinde çamaşır olmadığını biliyordum ama bedeninin üstünü aniden çıplak görmem ağırca yutkunmama sebep oldu. Son sevişmemiz bir çadır köşesinde ve fazlaca giyinik şekilde olduğu için, tam da Hevybanû’nun mektubunda söylediği gibi, kendisine dair üstün bir açılığım vardı. Açılığım sekse değil, Hevybanû’nun tenineydi...

Bedeninin üstünü elbisesinden sıyırdıktan sonra ayaklarına dökülen kumaşın içinden bir adım atmak suretiyle kurtuldu. Yatağa doğru

adımladığında parmak uçlarının üzerinde yürüyordu ve görüntüsü bende kızgın kumların üzerinde denize doğru adımlıyormuş hissi yaratıyordu. Ellerim yatağın üzerine yaslı, bedenim geriye doğru eğik bir şekilde bekledim. Neye yönelecek diye sakinliğimi koruyarak bekledim. Hevybanû sakinliğime taş çıkaracak bir şekilde üzerime doğru gelip kucağıma oturduğunda, alt kısmımdaki hareketlilik benim sabrımın ters orantılıydı. Sağ elini usulca havalandırıp, saçlarının ön tutamına elini attığında hareketleri daha çok özlem içeriyordu. Yaşadığıma bir türlü ikna olamamış benliğini doyurma derdinde gibiydi. Saçlarımdaki eli usulca yanağıma doğru kaydı. Bedeni yavaşça üstüme doğru serildiğinde dudakları dudaklarıma bir yorgan misali örtüldü. Sakin başlayan öpüşmemizin seyri ikinci saniyede bedenimi yatak içinde dikleştirmemle değişti. Ellerim sırtına dolandığında, kucağımdaki narin bedeni titrek bir hâl aldı. Bedenini bedenime bastırduğumda ise odanın ateşini inlemelerimiz harladı.

Yer değiştirmiş gibiydik... Benim aksime Hevybanû daha hırçın, daha talepkâr ve daha aceleciydi. Baskın, cüretkâr dudakları alt dudaklarını çekiştirmek suretiyle bırakıp çeneme doğru kaydığında, iki elini yanaklarımda sabitleyip, başını geriye doğru çekti usulca. “Rövanşını sonra alsan?” dedi kesik bir nefesle. Ağırdan alma nedenim, başladığımız gibi bitecek olmamızdı. İkimiz de her anlamda çok fazla doluyduk. Özlem ve kavuşma hazzı işleri çıkmaza sokuyordu ama Hevybanû’ya karşı koymaya çalışmak başlı başına bir iç savaştı.

Omuzlarıma tutunup, dizlerinin üzerine yükseldiğinde çamaşırımı sıyırmam için bana alan tanıdığının farkındaydım ama yüz hizama gelen göğüsleri ilgimin onlara yönelmesini sağladı. Sağ elimle belinden kavradığımda sol elim sağ göğsüne tırmandı. Dudaklarım ise sol göğsüne kapandı. Sol elimle dikleşen göğüs ucunu yoğururken, dişlerimle de sağ göğsünün ucunu çekiştirdiğimde bedeni kucağımda bir yay gibi geriye doğru eğildi. Geriye doğru eğilmesiyle, dudaklarımdan arasından kurtulan göğsüne aldırmadan teninin üzerinde dudaklarımı gezdirmeye devam ettim. Sol elimi de göğsünden çekip çamaşıra indirdiğimde, sıkışan erkekliğim özerklik kazanmışçasına rahatladı ama kavuşmak istediği yer meydan savaşıydı ve o savaşı yöneten başkumandan, kazanmakta kararlıydı.

Hevybanû yüzünü yüzüme doğru eğdiğinde, saçları sokağın cılız ışığını da kesmek istercesine etrafımıza döküldü. Dudakları dudaklarıma hırsla kapandığında kalçasını usulca kucağıma doğru indirdi. İçine tamamen yerleştiğimde başı geriye doğru savrulurken boğazından acı dolu bir inilti koptu. İlk sevişmemiz değildi ama altı ayda iç alanda bile değişimler mevcuttu. Fazlasıyla ıslak olmasına rağmen hareket alanım sıfırdı. Beni kasmıyordu ama sanki alan daraltma yöntemine başvurmuştu. Canının acıdığını fark edince, alt dudağımyı içten bir şekilde dişlemeye başladım. Durma imkânım olsaydı muhakkak dururdum çünkü benim için her aşamada canı ön plandaydı ama kucağımda bedenini kendisi aşağı yukarı hareket ettiren kadının, hislerini tırnaklarıyla bedenime aktarmaktan başka tepkisi de yoktu. Sirtına doğru dökülen uzun saçlarını sağ avuç içime doldurup çekiştirdiğimde, başı ve bedeni kucağımda geriye doğru eğildi. Dudaklarım önce bir kuğuyu andıran boynuna yöneldi. Dişlerimin geçtiği yerlerdeki izleri silmek istercesine dudaklarımın içleriyle cila geçtim. Bir rotam yoktu ama dudaklarım köprücük kemiğinin oyuntusunda dinlendi. Hevybanû kucağımda bedenini dans eder gibi ritmik bir hareketle oynattıkça, işin rengi değişti çünkü yönetilmeyi sevmeyen bir adamdım.

Yataktan ayaklandığımda, saçlarını serbest bırakmamla bedenini dikleştirdi. Dudaklarımız hızla birbirine çarparken kendimizi birden kapının yanındaki duvarda bulduk. Sirtını duvara çarptığımda boğuk iniltisi ağzımın içerisinde kayboldu. Bacakları belime daha sıkı sıkıya dolanırken, bedeninin ağırlığım nedeniyle duvarla aramda ezildiğinin farkındaydım ama umurumuzda da değildi. Dudaklarından kurtardığım dudaklarımı sol omzunda gezdirdim usulca. Soğuk zeminde yeterince dinlendiğimizi düşününce, kucağımdaki bedeniyle yatağa geri döndüm. Sırtı yumuşak bile diyemeyeceğim yatağa değdiğinde tensel temasımız kesildi. Alt dudağı dişlerinin arasında ezilirken, yüzünde beklenti dolu bir ifade vardı. Kaşlarım imayla havalanırken, sağ bacağını tutup havalandırdım. “Bunu sevmiyordun,” diyerek bacağını omzumun üzerine yerleştirdim. Bacağından tutup kopardığım zincir, teninin üzerinde tel örgü kesici gibi izler bırakmıştı. O izlerin arasından süzülen ince kanlarsa dudakla-

rımı bacağına yönelmememe neden oldu. Dilimi dışarı çıkarırken, sol elimle kavradığım erkekliğimi yuvama geri gönderdim. Tepki olarak kalçası yatağın üzerinde havalanırken, giriş ve çıkışların sekteye uğramaması için uğraştığını biliyordum. Dilim kan izlerinin üzerinde dolaşırken, kanının kanıma karışması bile içimdeki hazzı daha da körüklüyordu. Bir müddet sonra kuvvetimi ve hızımı kontrol etmeyi bıraktım. Bedenimle birlikte bacağını da üstüne doğru eğdiğimde, altımda sıkışmış bir vaziyette kaldı.

Sağ eli saçlarıma ulaşırken bedenlerimiz birbirine yapıştığı için başımı saçlarımdan çekiştirmek suretiyle göğsüne yönlendirdi. “Kim demiş?” dediğinde, boğazımdan hoşnut bir kıkırtı yükseldi. Benim hamlelerimin sertleşmesi, Hevybanû’nun göğsünden aldığı hazla inlemesiyle birleştiğinde kendi inlememi de tutamadım. Hamlelerim daha sert bir hâl alırken, aramızda kalan bacağının artık iyice uyuştuğuna emindim. Bilerek veyahut bilmeyerek kendisini kastığında, kendimi tutma imkânım kalmamıştı. Başım bir inlemeyle geriye doğru savrulduğunda kolumdaki tüm kaslarda zelzele mevcuttu. Gücüm bir anda kesilmiş gibi vücudumdan bir titreme geçti. Son darbelerimi daha da derinlerine ulaştırmak istercesine içine vururken, Hevybanû’nun tekrar kasılmasıyla bana karıştığını anladım. Yüksek desibele ulaşan seslerimiz, hazzın doruğuna aylar sonra ulaşmanın ama doyamamanın kanıtıydı. Kesik kesik solurken “Dürursan kafanı koparırım,” diye mırıldanınca, dilimi ısırır bir vaziyette, şınav pozisyonu alır gibi bedenimi bedeninin üzerinde yükselttim.

Ağırlığımı sol elimin üzerine alıp, sağ elimle aramızda kalan bacağını kenarı doğru ittim. Bedenimi havalandırmam ve yan alanı açmam sonucu bacağını yana doğru çektiğinde, boğazından rahatlamamanın verdiği tonda sesli bir nefes döküldü. Sol göğsünün üzerine bir öpücük kondurduktan sonra bedenimi hafifçe aşağı doğru kaydardım. Boş olduğunu bildiğim, bir daha dolup dolmayacağını ise asla bilemediğim karnının üzerine bir öpücük kondurduğumda, yutkunma sesi kulaklarıma ulaştı. Bakışlarım vajinasının hemen üst kısmındaki sezaryen izine ilişince de yutkunma sırası bana geçti. Dudaklarımı canı acıyacakmış gibi dikiş izinin üzerine bastırdığımda, canının orada attığını hissedebiliyordum. “Merhaba babacığım,”

dedim boŖta bulunarak. Dediğimin ne olduğunu ise bedeninin altım-
da kaskatı kesildiğini hissedince idrak ettim. Dudaklarımı yeniden
karımın üzerine tırmandırdığımda, bu sefer bilinçli olarak “Tekrar
başlıyoruz,” dedim, dudaklarımı teninden ayırmadan.

Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde, kahve gözleri âdeta kanla yı-
kanmıştı. Yüzünde, suratına balyoz yemiş gibi bir ifade vardı ama
dilinden çıkacaklara sahip olmak ister gibi dilini ısırıyordu. Ağırca
yutkunarak boğazını temizledi. Sol kaşı sorgular bir tavırla kavisle-
nirken “Sana tekrar başlayacağımızı düşündüren nedir?” dedi, ses
tonunu özenle seçmiş gibiydi.

Dudağımın solu yukarı doğru kıvrılırken, kendimi hatırlatmak
istercesine usulca içinde hareket ettim. Ellerimden kuvvet alarak
bedenimi bedeninin üzerinde yukarı doğru kaydırırken; “Sen, senin
için bir anlam ifade etmeyen biriyle sevişmezsin,” dedim, kendim-
den emin bir tonda. Yüzümü yüzüne doğru yaklaştırdığımda, göz-
lerindeki karşı koyma isteğini görebiliyordum ama ne söyleyecekse
ucuz bir pansiyon köşesinde söylemesini hak etmediğimiz için gör-
mezden gelmeyi tercih ettim. “Ve ben, karımın karakteri üzerinde
uzunca bir ihtisas yaptım...”

Dudaklarını cevap vermek için aralasa da konuşmasını engel-
leyen, ağzının içine ittiğim dilim oldu. Aklı ne kadar itiraz dolu
olsa da kalbinin yönettiği elleri sırtıma dolandı. Bedenimi bedenine
doğru bastırırken, kendisiyle çeliştiği muhakkaktı ve düşüncelerimi
kanıtlarcasına, dakikalar önce aramızda pestili çıkan bacağı, daha
çok hissetmek istercesine belime dolandı. Konuşacaklarımızı gün
ışığına erteleyip, ruhlarımızın yaralarını öpücüklerimizle sarmayı
tercih ettik. Dillerimizin muhakkak açacağı birçok yara daha vardı.
O yaralar açıldığında, açılmadan önce tenlerimize kondurduğumuz
öpücükleri hatırlamanın bizi hayatta tutacağının bilincinde hareket
edişimizse kör bir aşktan sebepti.

Bir bebek olmadan da bir çift göğsün üzerinde huzur bulunabi-
leceğini keşfettim keşfedeli en büyük bağımlılığım olmuştu. Canı
ne kadar yanmış olursa olsun, göğsüne değen saçlarımı okşarken
şefkatini yansıtmaktan geri duramayan bir kadına sahiptim. Huzur

denilen illet benim için sadece bir göğüs kafesinin üzerindeydi ve o göğüs kafesinin içerisinde atan kalp, hayatta kalma sebebimdi.

Gözlerim kapalı bir hâlde hasretinden kafayı yediğim huzurun tadını çıkarırken, aldığım düzenli nefeslerin farkında dahi değildim. “İyi de sen burada, böyle uyumazsın ki,” diye mırıldanınca, yattığım yerde kaşlarım çatıldı. Sol eli saçlarımın arasında usul usul dolaşırken, hafifçe başını eğip saçlarımın üzerine bir öpücük bıraktı. Tam; nerelerde, ne şekilde hayatta kalmak için uyuduğumu unuttuğunu düşünürken, “Yani benimle uyumazsın,” diye ekledi. Söylediğinin gerçekliği gülümsememi sağlayınca, altımda kalan bedenini hafifçe kıpırdattı. Bir başıma her yerde, her şekilde uyurdum lakin Hevybanû ile birlikte; korunmasız bir şekilde, tam teslimiyetle, özellikle bir fuhuş pansiyonunda asla uyumazdım. Çünkü her ne kadar takdir Allah’tan olsa da tedbir hep kuldandı. Derin bir nefes eşliğinde “Hadi kalk,” diyerek hafifçe saçımı çekiştirdi. “Uyumuyorsun işte. Kalk da eve gidelim...”

Uyumuyordum ama ruhum dinleniyordu. Bu yüzden “Dinleniyorum,” diye mırıldandım. “Bırak da biraz ruhum dinlensin...”

Nefesle gülümserken, “Devam etmek için dinleniyor olmayasın?” diye sorunca, bir gülümseme de benden döküldü.

“O zaman pansiyonu en az bir aylığına kapattırmamız lazım,” diyerek doğruldum. Başım omzuma doğru eğilirken, terden yüzüne yapışmış olan saçlarını elimle itekledim. Duru güzellik denilen şey, benim için tam olarak Hevybanû’nun silüetiydi. “Ben bir ayda da sana doymam ama,” deyip iç çektim. “En azından yanımda kalmış olursun...”

Kaşları tedirginlikle çatılırken, gözlerini benliğimden kaçırdı. Alışkın olmadığım bir hareketi olduğu için içimdeki huzuru da sikip attı. Gözleri, karanlık odanın içerisinde bahane arıyormuşçasına dolanırken; “Betül kim?” diye mırıldandı donuk bir tonda.

Kaşlarım sorusunun saçmalığıyla daha da çatılırken, çenesinden tutup yüzünü kendime doğru çevirdim. “Merak ettiğin için sormuyorsun,” diyerek, kaşlarımı “Hayırdır?” dercesine havalandırdım. “Kıskandığın için ya da seni tedirgin ettiği için de sormuyorsun...” Boğazımdan kırık bir gülüş döküldü. Nasıl oluyordu da kalkanlarını benden daha fazla korumayı başarıyordu, aklım almıyordu...

“Saat kaç?” diye sorunca, kırıklığım sinire dönüştü.

“Bir yere mi yetişeceksin?” dediğimde, sesim patlamaya hazır olduğumu belli eden cinstendi. Aylar sonra buluşan iki sevgili bile olsak, insan önce yanındakinin hasretini dindirmeye gayret ederdi. Kaldı ki biz, sevgili dahi değildik! Ölümlerden dönmüş, büyük kayıplar vermiş, derin yaralar almış; yine de sevdasından zayıat vermemiş iki insandık. “Bu neyin acelesi?”

Bedenini yatağın içerisinde dikleştirirken, “Sadece rahat değilim,” diye mırıldandı. Ardından huzursuzca parmaklarıyla oynarken “Eve gitsek yeterli,” dedi. “Ama gelmek istemiyorsan...” Bakışları sorgularcasına bana döndüğünde, bizi değil karı koca, iki sevgili olarak bile görmediğini fark ettim. Hevybanû için biz çoktan bir bilinmeze yuvarlanmıştık ve birbirimize iki yabancından farksızdık. Aynı bakıyordu; ilk kez pansiyona geldiğimizde baktığı kadar uzak, donuk ve kaçmaya meyilli...

“Alp Aslan’a hep azap gerek zaten,” diyerek hırsıyla yataktan doğruldum. “İki dakika huzur bulsa olmaz çünkü!”

Benim huysuzluğum yetmezmiş gibi Hevybanû benden de huysuz bir tavırla yataktan ayaklandı. “Gelmek zorunda değilsin,” diyerek dişlerini birbirine bastırıp, yapay bir şekilde gülümsedi. Yüzümün rengini aratmayan renkteki elbisesine uzanıp, yerden aldı ve elbisesini giyerken, tüm sinirini kumaş parçasına aktarıyor gibiydi. “Ne yazık ki bu sefer pansiyon paranı ödeyemeyeceğim için seninle çıkmaya çalışıyorum... Kimseye, hangi odada kiminle ne halt yediğimi izah edecek takatim yok!” Sağ kolunu, elbisenin kol yerinden geçirdikten sonra ellerini hafifçe iki yana açtı. “Malum, üzerimde metelik yok. Zahmet olmazsa beni eve atarsan sevinirim!”

Sol koluma gömleği geçirmişken, balyoz gibi üzerime inen söylediklerinin etkisiyle sağ kolum çıplak bir şekilde kalakaldım. İşaret parmağım yüzüne doğrulurken, üzerine doğru bir adım attım. “Seni ben, bi’ eve atarım...” dedim imayla, başımı aşağı yukarı sallarken. Ardından elimle kendi çenemi tutup sıktım. “Sıkmaktan diş kalmayacak, Hevybanû,” diyerek sinirli bir nefes aldım. “Zorlama...” Aramızda ufak bir kıvılcım daha baş gösterdiğinde, bu sefer sonu yataкта bitmeyecekti. Günün ilk ışıklarına ertelediklerimiz bir volkan

gibi patlayacaktı ve bu gerginlikle patladığında, bizden geriye bir şey kalmayacaktı. Gömleğimin düğmelerini sinirle iliklerken kendi kendime söylendim. “Ölürdün çünkü şu yataktan mutlu çıksaydık. Kaos lazım sana, kaos!”

Sinirli bir kahkaha attığında, çatık kaşlarımın altındaki bakışlarım kendisine döndü. “*‘Dinime küfreden Müslüman olsa bari,’* derler, bildin mi?” diyerek, kaşlarını kaldırıp indirdi. “Zorlama, Alp Aslan,” dedi ardından, dişlerini birbirine bastırarak. İki elini havaya kaldırdığında, ellerinin titrediğini fark edince ağırca yutkundum. Nereye baktığımı görünce, donuk gözleri ellerine kaydı. Hızlıca iki elini yumruk yapıp; “Sadece eve gidip duş almak istiyorum. Sonra üstümden, yarış pistinde ralli yapıyormuş gibi geçersin!” diye düşük bir tonda mırıldandı.

Hevybanû çift şeritli bir yarış pisti dahi olsa, o pistteki arabanın altında benim kalacağımı bile bile “Hadi gidelim,” dedim sakın bir sesle. Sesin benden çıktığına o bile inanmadı ama “Hadi güzelim,” diyerek uzanıp, usulca elini tuttum. Bir pansiyon odasında kriz geçirmesi en son istediğim şeydi. Bu yüzden tüm sinirimi, inadımı siktir ettim. Hevybanû’nun krizlerini ben tetikliyorsa şayet, önce sakın kalabilmeyi öğrenmeliydim ve sakın kalamadığım müddetçe bir şeyler paylaşabilmemiz mümkün değildi. Benimle bir şeyler paylaşmadığı müddetçe de ona merhem olabilmem imkânsızdı.

Şelale Pansiyon’dan bu sefer birimiz kaçak olarak değil, el ele, normal bir andaymışız gibi çıktık. Normal anlara dönmemize ise gerçekten ihtiyacımız vardı. Gecenin karanlığında barın sokağına ilerleyip arabaya bindiğimizde, bara girerken, geçen seneki gibi üzerime silahımı dahi almadığımı fark ettim. Hevybanû söz konusu olduğunda tüm akıl kırıntılarım dağılıyordu ve başımıza ne geliyorsa benim işe yaramayan beynimden ötürü geliyordu...

Evini bildiğim için yolu sormadım. Hevybanû ise o kadar dalgındı ki evinin önüne geldiğimizde ancak durumu aydı. Şaşkın gözleri bana döndüğünde derin bir nefes aldım. “Tansu ile?” dedi sorgularcasına.

Kaşlarımınla, karşımızda kalan evini işaret edip, arabanın kapısını açtım. “Evinde karşılaşıp tanıştık...”

Cevap dahi vermesini beklemeden arabadan indiğimde, peşim sıra o da indi. “Ben ne yapıyordum o arada?”

Sorgular bakışlarım kendisine döndü ama “*Baygındın,*” demek yerine “Uyuyordun,” diyerek, kılıfına çanak tutmayı tercih ettim. Ne kadar merak edersem edeyim, sorarsam içinden çıkılmaz bir hâl alacak gibiydik. Kaçma isteğini görüyordum ama kaçtığı insan ben olmayayım istiyordum... Kapının önünde kalakalınca, ellerimi pantolonumun ceplerine yerleştirerek “İçeri almayacak mısın?” dedim temkinli bir tonda. “Gideyim diye mi bekliyorsun?”

Yeni yeni aydınlanmaya çalışan göğün altında, yakası paçası dağılmış, smokinlikten çıkmış takımımınla ben ve saçları darmaduman olmuş, dudağındaki ruj dudak çerçevesine dönmüş, iddialı elbisesiyle Hevybanû oldukça ironik duruyorduk. Ve karşı karşıya, donakalmış vaziyette durmak kanıma dokunuyordu. Burası benim evim dese, ne bok diyeceğimi de bilmiyordum. Beni kapısında bırakmaz diye güvenle konuşurken, o kapının önündeki taşlık yollar artık gözümü korkutuyordu.

Hevybanû birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra bir şey demeden, topuklu ayakkabıları elinde, evin kapısına ilerlemeye başladı. Bir gece önce alarmlı olduğunu düşündüğüm kapıyı bir kartla açtı. İçeri girdikten sonra arkasındaki alarmin şifresini girerek, yanılamadığımı bana kanıtladı. Eve tedirgin adımlarla girerken, Hevybanû içeri girmemi dahi beklemeden ayakkabılarını girişte atarak, hızlı adımlarla merdivenleri tırmandı. Gidişiyle başımı tavana doğru çevirip sesli bir nefes verdim. Hatta o arada tavanın beyaz desenli bir duvar kâğıdıyla kaplandığını fark edip sabır çektim. Hayat standartlarımızın sürekli gözüme ilişiyor olması canımı sıkıyordu. “Neyse,” dedim başımı sola doğru savurarak. “Döndürebilirsek, bir konak alacağız artık mecbur...” Salonda mı kalayım yukarı yanına mı çıkayım, bilemediğim için evin girişinde put gibi kalmışken, yukarıdan bir gümbürtü koptu. Adımlarım nasıl yukarı yöneleceğini şaşırdı, merdivenleri üçer beşer çıktım. Hangi odada olduğunu bilemediğim için yukarı kattaki odaların kapılarını tek tek açıp yokladım. Sonda kalan aralık beyaz kapıya yönelirken, “Hevybanû!” diye seslendim. Başımıza bir şey gelmese dahi, bir gün sayesinde kalp krizi geçi-

receğime emindim. Lakin o günün bugün olmamasını dilemekten başka hiçbir çözümüm yoktu. Aralık kapıyı tedirginlikle ittiğimde kendisini göremedim. Odanın içerisine merakla girdiğimde, gri ile beyazın harmanlandığı, modern mobilyalı bir yatak odası buldum. “Bebeğim, burada mısın?” diye seslendim tedirgin bir hâlde.

“Yok bir şey,” demesiyle, odanın içerisindeki banyoda olduğunu anladım.

Temkinli adımlarla banyoya ilerlediğimde kriz geçirdiğini görmeyi bekledim ama bir ecza dolabını sinirle boşaltıp toplarken ortalığı yıkabileceğini tahmin etmemiştim. Başta krizini engellemek için kendisine ilaç baktığını zannederken, gözüme ertesi gün hapının paketi ilişince kaşlarım çatıldı. Sesli bir nefes vermemle, devirdiği ecza dolabının yanında yere çökmüş olan Hevybanû’nun gözleri bana döndü. Gözlerinde gördüğüm suçüstü basılmış tavır, kaşlarımı sol elimin parmaklarıyla gevşetmeme neden oldu. Söze nereden başlayacağımı bilememek, üzerime oturan bir hissiyat değildi. Çünkü ben, düşünmeden konuşurdum. Banyonun içerisine doğru bir adım attığımda, sağ eli yumruk oldu ve o avucunun içerisinde ilaç olduğunu biliyordum. Önüne kadar adımlayıp çömeldiğimde, bedeni duvar boyunda küçücük kaldı. Hafifçe başımı eğip “Ne istediğimi sormayacak mısın?” dedim sakın bir tonda. Sorsun isterdim, çünkü; “*Baba olmak istiyorum, bu kararı tek başına alman doğru değil,*” demeyecektim. Hevybanû’yu kanlar içerisinde kucakladığım andan itibaren istediğim tek şey, mutlu bir şekilde nefes almasıydı. Yanında olmuyor derse, ona bile razı gelecek konumdaydım ama beni eskisi gibi önemseydiğini görmeye ihtiyacım da vardı... Sesli bir yanıt vermek yerine, irileşmiş gözleriyle yaralı bir ceylan yavrusu gibi gözlerime bakmayı tercih edince yüzüme silik bir tebessüm kondurdum. Sağ elimi hafifçe havalandırdığımda, benim elim, onunsa tüm bedeni titriyordu. Elim saçlarına dokunduğu anda gözleri teslimiyetle kapandı ve kapanan göz kapaklarının altından birer damla, yanaklarında salındı. Sesim titremesin diye iki kez üst üste, ağırca yutkunmak durumunda kaldım. “Tamam,” dediğimde gözleri titrek bir şekilde aralandı. Sesi çıkmasa da gözlerinin “*Ne tamam?*” diye bağırdığını görebiliyordum. “Anne baba olma-

yalım..." Dillendirdiğim, tahmin ettiğimden çok daha fazla canımı yaktı. Meğer ne çok istiyormuşum ama haberim yokmuş, "Ama..." Dolan gözlerime inat, genişçe gülümsedim. "Ama birbirimize yâr olmaktan da caymayalım..."

Kendisini ne kadar sıkarsa siksın, boğazından bir hıçkırık kaçtı. Burnunu çekerken, yüzünde acı dolu bir tebessüm belirdi. "Anne olmak istiyorum," dediğinde, söylediğini hiç beklemediğim için tepki veremedim. Bana dönen gözlerinde, ateşine su aradığı belliydi. "Ama kaybettiğim, çok canımı yakıyor..."

Gözlerimdeki yaşlar engelleyemediğim şekilde fîrar edince, bebegimiz öldüğünde siktir olup gitmemin hiçbir anlamı kalmadı. Saçlarındaki elimle başını göğsüme çektiğimde "Geçti," diyemedim; "Gececek," diyemediğim gibi. Hiç geçmeyecekti. Ya yaramızla yaşamayı öğrenecektik ya da o yaranın açtığı boşluğa kendimizi gömecektik...

Kucağımda küçücük kalıp, bir kedi gibi kıvrılan bedenini sarabildiğim kadar sardım. İki ay önce gerçekleştirmekten kaçındığımız sarılma, iki ay sonra daha sarsıcı bir şekilde banyo gibi bir mekânda gerçekleşti ve iki ay öncekinden daha ağır hissiyata neden oldu. Elimden hiçbir şey gelmediği için saçlarının üstüne, yüzünün her bir hücresine kondurabildiğim kadar öpücük kondurdum. Benim öpmemle de geçmeyecekti bu sefer ama benim de acımı hissetsin diye dudaklarımdan ruhuna aksettirmeyi tercih ettim. Dakikalar sonra geri çekilerek alnına bir öpücük kondurdum. Dirseklerinden tutup hafifçe ayaklandırarak, bedenini lavabonun önüne götürdüm. Lavabonun önüne geldiğimizde ise aynadaki aksimize bakakaldık. İkimizin de gözlerimiz kan çanağına dönmüştü. Beni güçsüz görmesin istemelerimin hiçbir önemi kalmamıştı. Çünkü safi bir insan olarak tam da karşısındaydım. Güçlü durmak, zannedildiği kadar kolay değildi ve ne yazık ki, ne kadar eğitim alırsanız alın, siktiğimin duygularını kimse sizden söküp alamıyordu. Duygularım alınmadığı için, kan çanağına dönmüş gözlerimle bile, harabeye dönmüş olan karıma aşkla bakabiliyordum...

Sesli bir nefesle, aynadaki bakışmamıza bir son verdim. Onun beni yıkılmış görmesini istemediğim kadar gözlerindeki ifade de zihnime kazınsın istemiyordum. Unutamayacağımı bile bile im-

kânsızı istemektir benimki. Ama imkânsızın vücut bulmuş hâli Hevybanû'nun kendisi olduğu için istemekten de geri duramayan bir âcizdim... Çeşmeyi açtığımda, tüm derdimiz ve kederimiz suyla akıp gitsin isterecesine birkaç saniye suya baktık. Suyun sesi irkilmeme neden olunca, bedenimi hafîşçe eğip sol avucumun içine su dolmasını sağladım. Sağ elimle Hevybanû'nun sırtından bastırıp eğilmesini de sağlayınca, sol elimdeki suyu yüzüne çarptım. Suyun su ile buluşması gibiydi Hevybanû'nun yüzünü yıkamam. Öyle saf, öyle berrak... Benim hiçbir zaman erişemeyeceğim bir masumlukta... Ağlamaktan kızarmış elmacık kemikleri ağırca yutkunmama neden olduğunda, çeşmeyi kapatıp, solumda kalan havluyu kendisine uzattım. Elimden havluyu alırken yüz yüze geldik. Yüzümden buruk bir tebessüm geçerken, dilimden yine, belki de hiç gerçekleşmeyecek bir dilek döküldü. "Rabb'im bana, gözyaşlarıyla yıkanmış yüzünü yıkamayı değil," diyerek alınına bir öpücük kondurdum. "Kınalı ellerini yıkamayı nasip etsin..." Islanan saçlarını yüzünden geri ittikten sonra başımla banyonun kapısını işaret ettim. "İçerideyim ben. Seni bekliyorum..." diyerek, temasımızı kesmek adına bir adım geri çıktım. Sanki bilmeden de olsa bir ömür onu beklememişim gibi, gelip zehrini kussun diye beklemek üzere yatak odasına geçtim.

Yatak odasına geri döndüğümde gözlerim amaçsızca odanın içerisinde dolaştı. Ne yapacağımı ya da ne yapmam gerektiğini bilemediğim için, ne yatağa oturabildim ne de çıkıp gidebildim. Kuleli'ye girdiğim ilk gün hissettiğim gibi hissediyordum. Üzerimde öyle bir çekingenlik vardı ki yanlış bir şey yapacağım ve biletim kesilecek diye öddüm kopuyordu. Unuttuğum o çocukça hissiyat tekrar bünyeme yüklenince, bir de oturup ona ağlayasım geldi. İki elimle saçlarımı karıştırırken, Hevybanû'ya "*Ne kullanıyorsan bir doz da bana ver;*" diyecek hâldeydim. Gözlerim amaçsızca tekrar tekrar odanın içerisinde gezerken, iki adet bavul ilişti gözüme. Bavullar çok mühim değildi aslında; Hevybanû İstanbul'a yeni gelmişti ve yerleşmemiş olması benim için avantajdı ama makyaj masasının üzerinde bir pasaport ve pasaportun içerisine yerleştirilmiş, on metre öteden bile belli olan bir uçak bileti görünce, adımlarım makyaj masasına doğru yöneldi. Pasaportu aralayıp, bilete bakıp bakmamak konusun-

da tereddüt ettim. Yüzümde sinirli bir tebessüm belirirken, o biletin Urfa'ya çıkması için kendimi benzin döküp yakabilirdim. "Kesen kesmiş biletini," derken usulca pasaportu araladım. Bilette yazan görünce kaşlarım kederle çatılırken, hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim. Annemin, babamın, yedi sülalemin, tüm eski sevgililerimin, olan olmayan dost görünümlü düşmanlarımın dahi başaramadığını, Hevybanû tek bir uçak biletiyle başarmıştı. Birkaç saniye pasaportun içindeki bilete, ilk defa uçak bileti görüyormuşçasına baktım. Sonra gözlerim biletin bilgilerine kayd.

"18.01.22

06.20

Paris CDG"

Biletin üzerinde yazan tarih ve saati görünce önce gözlerime inanamadım. Ardından pasaportun içerisinden bileti alıp, yüzüme yaklaştırarak tekrar tekrar okudum. "*Erbaş Jilide*" yazısını okuduktan sonra, pansiyon odasında saati sorması geldi zihnime oturdu. "*Ne acelen var?*" dediğimde susup kalması... Hepsi, hepsi bir kesit gibi geri yüklendi zihnime. Birbirimize yâr olmaktan caymayalım, diye yakardığım kadın, kendi yolunu çoktan çizmişti... Fark ettiğim gerçeklik yüzüme bir tokat misali çarpınca, elimde uçak biletiyle, yıkıklar gibi yatağın üzerine çöktüm kaldım. Kelimelerim tükendi. Düşüncelerim birbirine girdi. Adımı sorsalar bilemeyecek hâle geldim. "Piç gibi bırakılmak" deyimini çok hafife aldığımı da o anda fark ettim...

Banyonun kapısının açılmasıyla, donuk bakışlarım bornozla banyodan çıkan Hevybanû'ya ilişti. Elimdeki bileti gördüğünde kızaran yüzü, ağırca yutkunuşu aslında her şeyi açıklıyordu ama âciz köpekler gibi "Bu ne?" demeden duramadım. İnkâr etsin istedim. Etseydi inanacak kadar biçare bir sevdalıydım...

Sorum bıçak kesiği gibi aramızdaki bakışmayı kesince titrek bir nefes aldı. Yüzümdeki tüm mimikler donarken, onun yüzü yangın yeri gibiydi. Ağırca yutkunarak "Uçak bileti," dediğinde, beynimin içerisindeki tüm mayınlar birbirine senkronize bir hâlde patlamaya başladı.

Vücudumda baş gösteren yangının, kalbimin tam ortasından geldiğini biliyordum ama bir ben biliyordum nasıl yandığımı. Yaktığım

kadar yandığımı... Elimdeki bileti havalandırıp hafifçe sallayarak “Uçak bileti?” dedim. Ardından hızlıca alt dudağımı çenemin bağına sahip çıkabilmek adına dişledim ama saniyeler sonra “Sikerim lan!” diye bağırmama engel olamadım. “Uçak bileti, öyle mi?” Bileti defalarca tekrar tekrar salladım. “Dalga mı geçiyorsun?” Sesimdeki dalgalanmalar beni bile bozguna uğrattı. Sol elim hızla göğsüme çarparken göğsümün acısı içtendi, kalbim sıkışıyordu. “Bu mu lan, senin bana verdiğin değer? Bu mu?” diyerek uçak biletini yere savurdum. “Bu mu senin verdiğin sözlerin değeri?” Dişlerimi kırarcasına sıkarken, üzerine doğru bir adım attım. Geri kaçmadı çünkü çarpışmaya dünden hazırды. Hazır olmayan ve yenilgiye uğratılacak olan taraf bendim ve bunu görebilmek için askerî bir kimliğe de strateji uzmanı olmaya da ihtiyacım yoktu. “Beni piç gibi bırakıp gidecektin, öyle mi?” diyerek, hayal kırıklıklarımın boy gösterdiği bir kahkaha attım. “Haber dahi vermeden...” Başımı iki yana salladım sorgularcasına. İnkâr etsin diye yalvaracak konumdaydım ama o, gözlerimdeki dalgalanmaları bile göremeyecek kadar kördü. Yüreğimdekileri göremeyecek kadar kör olabilmesini anlasam da yüzümden geçen ifadeleri göremeyecek kadar kendisini kapatmış olmasını anlayamıyordum. “Arkandan deli çıkacağımı bile bile... Beni piç gibi bırakıp gidecektin, öyle mi?” İki elimi hiddetle iki yana açtım ve “Hak ettiğim,” dedim üstüne bastıra bastıra, gür bir tonda. “Hak ettiğimiz bu mu gerçekten?” Hırsla yüzümü sıvazladım. “Evliyiz lan biz!” diye bağırdığımda, olduğu yerde sıçradı. Sıçradığını görünce, gözlerimi öfkeyle yumdum. “Bu mudur yani?” dedim sesimi kısarak. “Bu mu senin gözündeki yerim?” Gözlerim kapalı, birkaç saniye cevap versin diye bekledim ama cevap vermeyince derin bir nefes alarak gözlerimi açtım. Gözlerini akmaya hazır yaşlarla görünce, yüzümden acı dolu bir tebessüm geçti. “Ben duygusuz bir orospu çocuğu değilim!” dedim isyankâr bir tonda. “Ben, bana ‘Ölü kal,’ dendi de, ‘Karım bekliyor,’ dedim be!” Umutsuz bir nefesle salındı serzenişim dudaklarımdan: “Ben duygusuz değilim, değilim ama sen neymişsin be Hevybanû?”

Gözlerinde boy gösteren yaşlara inat, genişçe gülümseyerek, “Birbirimizdeki değerlerimizi mi sorgulayacağız?” dedi. Alt du-

dağını sinirini atmak istercesine dişledi. “Bunu yapmak istediğine emin misin? Çünkü arkasına bakmadan gidebilen biri varsa sensin, ben değilim...”

Yüzümdeki gülümsemenin anlamını ben dahi çözemiyordum artık. Darbe mi yemiştin hayatıma, hançer mi saplanmıştı yüreğimin soluna? “Ben,” dedim ve duraksadım. Bildiği şeyleri bana söylemekten zevk alıyor olabilir düşüncesiyle, “Cehennem dibine de gidecek olsam, sana hoşça kal demeden gitmem,” diyerek, başımı kabullenmezcesine salladım. Ellerim isyankâr bir tavırla iki yana açıldı. Sesim gürleştikçe gürleştirdi. Dillendirdiklerimi anlayabilmesi için sesim kısılana kadar bağırabilirdim. “Çünkü benim hatırımda kalmasını istediğim her şey sana ait! Sesin, yüzün, nefesin... Ben, bir yerlere senin gibi kaçarcasına gitmiyorum, Hevybanû!”

Evet, dercesine başımı sallarken, “Gitmiyorsun...” diye mırıldandı. Bozuk olan ruh durumumu mu test ediyor diye düşünemedim, asıl balyozunu indirdi. “Ama öyle bir gidiyorsun ki gittiğin yerden ne *‘İyiyim,’* deme tenezzülünde bulunuyorsun ne de *‘İyi misin?’* ” Sesli bir şekilde verdiği nefesine silik bir gülümseme karıştı. “Giderken hoşça kal deyince bitiyor her şey senin için...”

Amaçsız bir şekilde gömleğimin kol manşetlerini katlarken, “Öyle olmadığını biliyorsun,” diye mırıldandım. Fiziken kavgaya girmeyecek olsam da ruhum bir savaş meydanındaydı. “Biliyorsun ama sana neyin yetmediğini de ben bilemiyorum...”

Gözlerindeki yaşların üzerine kara bir perde çekildi. “Bana insan yerine konmak yetiyor,” dedi, kaşlarım devamını beklediğimi belirtircesine çatıldı. “Ama sen de bir beni insan yerine koyamıyorsun!”

Sinirle gülümserken “Bir sana merhametsizim, değil mi?” dedim, yazdığına atıfta bulunarak. “Ulan, sana gösterdiğim merhameti, imtiyazı kime gösterdim ben? Sen, sen benim ne merhametsizliğimi gördün, Hevybanû?” Suçsuzum demiyordum. Ben kendimi bilen bir insandım. Fiilen bir şey yapmamış olsam da muhakkak fark edemedim başka haltlar yemişimdir ama itham edildiğim durumlar, üzerime yapıştırılan sıfatlar aklımın alabileceği türden değildi.

“Bir gün...” dedi hafifçe boynunu bükerek. “Bir gün be!” diye hayıflanırcasına devam etti. “Benim canımdan can kopardılar! Bir

kez de değil üstelik...” Sol elinin parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. Gözlerindeki yaşların istilasını engelledikten sonra hırsını sürdürdü. “Sana verdiğim sözü tutacağım diye ben, yokluğunda,” dedi ve nefesi yetmeyince duraksadı. “Ben, yokluğunda insanlıktan çıktım, Alp Aslan!” Sesi her ne kadar öfkeli ve fısıltılı çıksa da adımı her dillendirdiğinde gür ve sinirli bir tona geçiyordu. Eli, göğsüne kapandı. “Benim sana kavuşmamın bedelleri çok ağır oldu ama gıkm çıkmadı,” diyerek başını iki yana salladı. “Çünkü bu hayatta istediğim tek şey nefes almandı!” İşaret parmağını yüzüme doğrulttuğunda, acımasız bir yüz ifadesine büründü. “Sen nefes al diye, kimin nefesinin kesileceği zerre umurumda olmadı benim! Ama sen bir gün... Bir gün bile yaşadığını bana hissettireceksin diye ödün patladı!” Elleri iki yana tüm hiddetiyle açıldı. “Acıma bir gün bile saygı duymadın! Oysaki ortak paydadaydık. Sıradan acılarımı sahiplenebilen sen, beni bebeğimin yokluğuyla baş başa bıraktın!”

Başımı kabullenmezcesine iki yana sallarken, “Gitmek zorundaydım,” diye mırıldandım.

“Zorunda?” derken, yanaklarındaki ıslaklığı temizledi. “Sen o hâlde ancak bir hastane odasına gitmek zorunda olabilirdin!” Kabul lenemez bir tavırla o da başını iki yana salladı. “Ben senin intikam hırsının yanında bir hiçe dönüştüm... Beni geçtim, sağlık durumun bile senin önünde duramadı! Sen, benim tüm çabalarımı boşa çıkardın!” Havalandırdığı eliyle, çıktığı banyoyu sinirle işaret etti. “Ne istediğimi sormayacak mısın?” diyordun ya az önce... Sen, bana ne istediğimi sordun mu hiç?”

Gözlerim kısılırken, başımı hafifçe sola doğru eğerek; “Gitmek zorundaydım, Hevybanû,” dedim, anlayış dilenir bir tonda. “Yanında kalsaydım bir daha gidemezdim! Seni o hâlde görmeye devam etseydim hafızamdan silemezdim!” Benliğimi göstermek adına ellerimi iki yana açtım. “Sen beni değiştiriyorsun, Hevybanû!” Söylediğime o kadar inanmadı ki gülümseyerek baş savurdu. “Yanında, değil Aslan olmak, kediden öteye gidemiyorum ben! Ben kendimi sürekli başımı okşayasın diye sana uzatırken buluyorum! Beni fark edesin diye etrafında dört dönüp duruyorum!” Sağ elimle gömleğimin yarıya kadar açık yakasını çekiştirdim. “Sen beni biraz sevesin diye sana

yalvarırken buluyorum kendimi sürekli" Bağını olumsuz manada iki yana sallar vaziyette "Yanımda kalsaydım," dedim ağzına yutkunarak. "Gidemezdin. O dizinin dibine bir kere kıvrılsaydım, bir daha kalkamazdım..." Odanın içerisindeki fersiz nefeslerinden, derin bir nefes aldım. "Gidemeyişim bir bize zarar verecek olsa, yine gitmezdim ama daha başka canların yanmasına sebep olup, bunu kaldıracabilecek durumum da yok, anla! Anla, ben gılnalıkâr değilim, anla!"

"Peki," diye mırıldanınca direkt, duraksadım. "Gidişinin benimle alakasının olmadığını ve beni ne kadar seversen sev, bazı şeylerin önünde tutamayacağını biliyorum..." Üzerine aniden oturan sakinlik, tedirgin olmama neden oldu. Birden her şeye peki diyecek olsaydı, konuyu asla uzatmayacağını ve bizi de bu duruma getirmeyeceğini biliyordum. "Gittin," diyerek sesli bir nefes verdi. "Bunca zaman nereye gittiysen, beni bir kere bile aramadın," deyip dudak büktü. "Bir kere..." Yüzüne geniş bir gülümseme kondurdu. "Beni arayacaktın, Alp Aslan! Beni... Bilge'yi değil, beni!" Sol elini bir tur, "*Geç bunları,*" dercesine havada savurdu. "Ben seni Urfa'da bırakıp da İstanbul'a geldim! Bir savaş ortasında olmamana rağmen beni bir kere bile aramadın!" Tok bir kahkaha attı. "Bu sefer kimi aradın? Melih'i mi aradın benden haber alabilmek için?" Üzerindeki bornozun yakasını sinirle çekiştirdi. "Karımın ya ben senin! Dilinden düşürmüyorsun ya hani!" Sağ elinin işaret parmağını hırsla yüzüme doğrulttu. "Ben kocamın ne hâlde olduğunu ondan bundan öğrenmek zorunda değilim! Ve sen; bebeğimin acısını atlatıp atlatmadığımı, onu bunu arayıp öğrenemezsin!" Bana doğrulttuğu sağ elini hiddetle göğsüne çarptı. "Beni arayacaktın! Benim bebeğim öldü, Bilge'nin değil! O bebeği ben dört ay karnımda taşıdım ve babası, durum raporu alıp durduğu Melih değil; sendin!" Histerik bir kahkaha sıyrıldı, sinirle kasılmış dudaklarından. "Karisini emanete bırakır gibi sürekli birilerine bırakan bir adamın, bebeğini sahiplenebileceğini düşünmek benim hatamdı belki de!"

Dilin kemiği yoktu. Öskeli bir zihnin kontrol ettiği dilde ise merhametin "m"si bile bulunmazdı. Açtığı yaralar kapanmazdı ama he-sabı da sorulmazdı; kendi açtığım dil yaralarından biliyordum. Vak-tinde ruhuna dilimle açtığım yaralarının üzerine attığı her bir dikiş,

patır patır patlıyordu. O yaralarından sızan zehrime bulanmış kanı, bende kapanmayacak yaralara neden oluyordu... Elimi susmasını istecesine havalandırdığımda, öfkesinden kendisini çok kaybetmemiş olmalı ki duraksadı. Zira yerinde ben olsaydım duraksayamazdım... “Ne kadar güzel söylüyorsun...” dedim sakince. “Sen, onunla dört ay geçirdin,” diyerek acıyla gülümsedim. “Benim yokluğumda, dört ay boyunca sarılabildiğin benden bir parça vardı yanında...” Sol elimle yüzümü sıvazlayarak, odanın balkon kapısına yöneldim. Cebimden bir sigara çıkardım. Sigaramı yaktıktan sonra da balkon kapısını araladım. Banyodan yeni çıkmıştı ve hâlâ çıplaktı. Muhtemelen üşülecekti ama ikimiz de onun hesabını tutamayacak kadar yangınlara gark olmuştuk. Yanan sigaramı havalandırıp kendisine doğru salladım. “Dört ay boyunca, sarılabileceğim bir sigaram dahi yoktu,” diyerek ağırca yutkundum. Yaşamak zorunda bırakıldığım her şey zaten insanlık dışıyken, canım olanın söyledikleri de; zaten insan olmadığımı ve başıma gelen her şeyi hak ettiğimi hissetmeme neden oluyordu. “Orada bana karşı kullanabilmek için hamile olduğunu söylediklerinde, kendisinden haberim dahi yokken sigarayı bırakmış olabildiğim için sevindim ben...” Sigaram sağ elimde dururken, sol elimle burun kemerimi sıktım. “Senin aklın alabiliyor mu? Varlığından haberinin olmadığı bir can için ‘İyi bari, sigarayı bırakmış oldum,’ sevincinin ne anlama geldiğini senin aklın alabiliyor mu?” Odanın içerisindeki fersiz nefesler nefesimi daha çok kestiği için, aralık balkon kapısından temiz havayı ciğerlerime doldurdum. “Sen varlığına şahit olduğun bir şeyin acısını çektin. Ben varlığını, yok olduğunda öğrendiğim hâlde acısını çektim. Yokluğunu öğrendiğimin hissiz parmak uçlarını öpmek bana kalandı. Hangimiz daha kârdayız?” Kâr zarar hesabı güdecek bir durumumuz olmadığı için Hevybanû da gültmedi. İçine girdiğimiz hesaplardan çıkabilmemizin ihtimali de zaten yoktu. Yine de haber dahi vermeden, bir yabancı gibi gidecek olmasını sindiremiyordum. Sonuna geldiğim sigaramı balkondan dışarı atıp “Ayrılmak istiyorum, deseydin anlardım,” diyerek, bedenimi kendisine döndürdüm. “Beklediğim bir şey olduğu için dönünce ‘Kalplerimize bakarız,’ dememiştin...” Dudak büktüm çocukça. “Bu senden beklemediğim bir şeydi. Çünkü bu ilişkinin

yapı taşı sendin ve ben, kendimden çok sana güvendim.” Aklıma gecenin izleri düşünce, kursağımda bırakılan hevesime, sevincime karşılık sinirli bir gülümsemeyle baş savurdum. “Yine de, akşam ‘Evlensene benimle,’ derken sana biçare, umarım iyi eğlenmişsinizdir benimle...”

Derin bir nefes alarak, yere fırlattığım uçak biletini çok mühimmiş gibi aldı. Biletin üzerinde parmak uçlarını gezdirirken “Sen Urfa’dan çıkmamı söylediğinde, kaydolduğum bir paneldi,” diye mırıldandı. Gözleri çehreme döndüğünde, göz bebeklerindeki beklentiye gördüm. Gitme, kal desem kalacak gibiydi ama ben dedikten sonra bir önemi olmadığını bildiğim için beklentisini gerçekleştirmedim. Alt dudağımı kanatma pahasına dişlemeye devam ettim. Hoş, gecedan kendisi ısırıldığı için zaten kanamaya çok müsaitti. Onun kanıttığını ben kanattım. “Ellerim titriyor...” dediğinde yakarırcasına, dudağımı dişlerimle daha çok ezdim. “Hayatımda sahip olduğum tek şey mesleğim! Onu da kaybedersem...”

Kendi ellerimin de titrediğini fark edince, ellerimi hızla pantolonumun ceplerine yerleştirdim. “Haklısın,” dedim duygudan arındırılmış bir tonda. “Yan yana devam edersek, ikimiz de mesleklerimizden ihracımızı istemek durumunda kalacağız...” Gözlerim yatağının baş ucundaki dijital saate kaydı ve saatin sabahın beşi olduğunu görünce ağırca yutkundum. “Hadi hazırlan,” dedim gözlerimi saatten çekmeden. “Uçağına daha vaktin var...” Başımı kendisine çevirdiğimde, yüzündeki tüm kan çekilmişti. Muhtemelen “*Sikerim mesleğini, ben buradayım,*” dememi, aldığı karara saygı duymamdan ve kendisine hak vermemden daha çok bekliyordu. “Seni hava alanına bırakayım. En azından insan gibi ayrılmış oluruz...” Ellerimi cebimden çıkarmadan ağır ağır odanın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Yanından geçeceğim anda, uçak bileti sağ elinde sabit kalırken sol elinin tersiyle gözlerinden sicim gibi akan yaşları sildi. Tam yanında durdum. Ayrı istikamete giden iki araç gibi yan yana kaldık. “Varsa edecek bir ahın,” dememle, başını usulca bana çevirdi. Sol gözünden süzülen bir damla, yüreğime dökülen asit gibiydi. Yok ediyordu ama fark etmiyordu. “Et...” dedim teslim olurcasına. Edebileceği tüm ahlar, gözyaşlarından daha başa çıkılabilirdi. Ba-

şımı hafifçe sağa doğru eğip boyun büküm. Ben, Hevybanû'nun bahşedeceği her acıya boyun büküm. "Ama ağlayıp da dağlama..."

Gözlerinden akan yaşları hırsla silip kendi yoluna gidinece "Öyle olsun," dercesine başımı sallayıp odanın çıkışına ilerledim. Odadan çıkmadan önce son duyduğum ise "Sanki sana gelen, bana gelmiyormuş gibi!" diyerek söylenmesiydi...

Birbirine paralel iki kalbe sahipken, neyin inadında yok oluyorduk, anlayamıyordum. Oysaki Hevybanû beni cezalandırmak isterse, bunu en güzel, yanımda durup kendisine hasret bırakarak yapabileceğini biliyordu... Alt kata inip, salonda bulunan yemek masasının sandalyelerinden birine çöktüm. Evde öyle emaneten duruyordum ki kesinlikle bir yabancı olduğuma kanaat getirdim. "Kalplerimize bakınız," dediğimde, bebeğimizi bıraktığı morgda kalbini bıraktığını da fark edememiştim. Ben kalbimi bebeğimizle toprağa gömdüm, Hevybanû doktorluğunun şanını konuşurup kalbini morgda dondurdu. Metaforlarımız bile birbirimize bu kadar tersken, yanan kalplerimizin akıbeti ne olacaktı?

Hevybanû uçağa gerçekten yetişmek ister bir hızla hazırlanıp, peşi sıra iki bavulunu yanında sürükleyerek aşağı indi. Daha fazla şaşıramayacağımı düşündükçe, bir üst seviyesini yaşamadan duramıyordum nedense. Bu sefer cezalandıran taraf bir kul değil, Yaradan olsa gerek ki zihnimi toplamaya çalıştığım ilk anda tüm düşüncelerimin etrafa saçılacağı bir an yaşıtıyordu. Aşağı indiğini görünce, oturduğum sandalyeden usulca ayaklandım. Konuşacak zerre takatim olmadığı için, nereye gitmek istiyorsa gitmesini sağlayarak kendi bilinmezime yuvarlanma derdindeydim. Yanına ilerleyip, diğerinden daha büyük olan bavulu aldığımda "Alp Aslan," deyince, elimde bavulla duraksadım ama yüzümü kendisine dönmedim. "Ben, seninle her yerde yaşarım..." Bir çocuk sevinciyle kendisine dönme isteğim olsa da başladığı cümlesini etkim altında kalmadan bitirsin istedim. "Ama sen beni sensiz bırakıyorsun..." İçimdeki çocuk boşa sevinmişti. Ona uyup sevinçle dönerek küçük düşmediğim içinse mutlu oldum. "Bana sensiz yaşamak için yollar aramaktan başka çare de bırakmıyorsun..."

Öyle bir sarmalın içerisinde buldum ki kendimi, Hevybanû gidince ne yapacağımı tahlil dahi edemedim. Muhtemelen kopuk uçurtma hayatıma geri dönecektim. Bu sefer daha savruk, daha sonu bilinmez... Her ihtimali düşündüm ama ihtimallerimin hiçbirinin sonu hayatta kalmaya çıkmadı, onunkilerin aksine. “Ben seninle her yerde yaşarım,” dedikten sonra bir kâğıt parçasının yırtılma sesi gelmediği için de düşüncesinden vazgeçmediğini anladım. Benimle yaşırdı, biliyordum. Ben ona şimdi yalvarırsam benimle yaşırdı. Bir daha deneyelim, derdi ama sırf bana hayır diyemediği için derdi. Oysaki elinde sıkı sıkıya tuttuğu bileti, benimle yaşamak istediği için kendiliğinden yırtması zor değildi. “Arabadayım, gelirsin,” diyerek evden çıktım. Çünkü kalsaydım zıvanadan çıkacaktım. Biraz benci olsun istiyordum. Ben bu kadar oncuyken, o da biraz benci olsun istiyordum. Ben onun için önüme sunulan emirleri bile elimin tersiyle iterken, o da biraz elini gönüllüce taşın altında tutsun istiyordum...

Bavulu bagaja koyduktan sonra, getireceği diğer bavulu da koyun diye bagajı açık bıraktım. Şoför koltuğuna geçip kendime bir sigara daha yaktım. Gün ağarıyordu ama benim içim bir türlü aydınlanmıyordu. Hevybanû, küskün yavru kediler gibi evden çıktı. Önce elindeki bavulu bagaja bıraktı, ardından gelip sağıma oturdu. Solumda oturduğu yetmiyormuş gibi... Dört bir taraftan kuşatılmış bir hâlde arabayı çalıştırıp yola koyuldum. Yolda gördüğüm her arabanın gideceği bir istikameti vardı. Bir benim kullandığım arabanın rotası kaybolmuştu. İlk içtiğim sigara bitip ikincisi yaktıktan sonra kendi düşüncelerimin arasında boğuşurken, nereye gittiğimi bile fark edemedim. “Sapağı kaçırdın,” deyince, yüzüne “*Ne diyorsun?*” dercesine baktım. O arada jet hızıyla bir sapaktan daha geçtik. “Bu havaalanı sapağını da kaçırdın,” diyerek başını iki yana salladı. Gözlerimi yola çevirdiğimde, Ankara istikametine gittiğimizi tabelalardan fark ettim. Sol elimdeki sigarayı camdan fırlatıp sıkıntıyla alnımı ovuşturdum. Düşünme yetim durduğu için telefonuma uzanıp navigasyona bakacakken, “Bari uçakla gitseydik,” dedi. Şaşkın gözlerimi kendisine çevirdiğimde, dumur olmuş ifademe bakarak omuz silkti. “Benimle her yere arabayla gitme isteğini anlayamıyorum. Gece de uyumadık. On üç saatlik yol bitmeyecek şimdi.”

Gözlerim, yol ile Hevybanû arasında gezindi. “Ne diyorsun?” diye şaşkınca mırıldandım.

“Urfa’ya, diyorum...” diyerek sol elini bir tur havada döndürdü. “Bari uçakla dönseydik!” Koltuğuna gerisin geriye yaslanıp, başını camdan dışarı çevirdi. “Hayır, beni her yere böyle arabayla mı götüreceksin?”

Beynim ense kökümünden dövünmeye başlayınca, sol elimi enseme atıp sıktım. Kâğıt gibi akıp giden yola bakışlarımı çevirdiğimde, Hevybanû’nun ne dediği ancak beynime ulaştı. Dilimden “Ov,” diye saçma bir nida döküldü. Enseme bir kez daha sıkıştırıp, beyin fonksiyonlarımı çalıştırmaya niyetlendim. Zihnim algılarını açtıkça, doğru orantıyla ağzım da şaşkınlıkla açıldı. Direksiyonu sol elimle sabitlerken, sağ elimle uzanıp sol elini kavradım. Bakışları bana döndüğünde, benim gözlerim şaşkın ve gerçekliğini sorgular bir hâldeyken onun gözleri berraktı. “Senin,” dedim kaşlarımı havalandırarak. Yola kaçamak bir bakış atıp devam ettim. “İstemem, yan cebime koy,’ diyen tavrını sevsinler!”

Tam her şey sütlüman diye sevinirken, “Çek sağa,” deyince allak bullak oldum. Erken sevinme huyumu törpülemem lazımdı. Hevybanû ne zaman gözlerimde bir umut, sevinç parıltısı yakalasa neşterini eline almadan duramıyordu. Durmadığımı görünce “Çek sağa,” diye tekrarladi.

“Ya, yapma ya!” diye mızıkçı bir ses tonuyla söylendim. “Bir kere de kursağımda bırakma!”

“Alp Aslan, sağa çek!” diye dik bir tonda bağırınca, bezgin bir nefes vererek emniyet şeridine geçtim.

Arabayı durdurduktan sonra, tuttuğum elini bıraktım ve iki elimi birden teslim olurcasına havalandırdım. “Nasıl istiyorsan!” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Nasıl istiyorsan öyle olsun!” Tam, içimden “*Lanet olsun!*” deyip başımı camdan dışarı çevirecekken boynuma kolları dolanınca, ellerim şaşkınca havada kalakaldı.

Başımı arkadan sarıp, çocukmuşum gibi bedenine sıkı sıkıya bastırırken, derin bir nefes soludu saçlarımdan. “Sadece araba kullanırken yapmak istememiştim...” Saçlarımdan üzerine bir öpücük kondurup geri çekildi. Ardından kaşlarını havalandırıp, “Bana bir-

çok sarılma borcun var,” diyerek başını iki yana salladı. Başparmağı usulca yanağımda dolanırken; “Ben nasıl istiyorsam öyle olacak,” dedi ve beklentiyle gözlerini gözlerime dikti. Dudaklarım iki yana özerkliğini almış kara parçası gibi ayrılırken, başımı emme basma tulumba gibi şaşkınca salladım. “Ve sen, cehennem dibine de gitsen beni arkanda bırakmayacaksın!” Gözlerini arabanın içerisinde gezdirdikten sonra ağırca yutkunarak gözlerime geri çevirdi. “Beni, bir tabutun içerisinde de olsam yanından ayırmayacaksın...” “Ölürsem, üzerime seni gömsünler;” dememe rağmen, Hevybanû söyleyince ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Bunun sözünü verebilirsen tüm yollar bizim. Ama yok dersen, burada bizim yolumuz bitti.”

“Ya hep ya hiç?” dedim sorgularcasına.

Başını ağırca aşağı yukarı sallayıp, “Ya hep ya hiç,” diyerek tasdikledi.

“Bir şartım var,” diyerek usulca geri çekildiğimde, “Yok artık!” dercesine gözleri irileşti. “Urfa’ya dönünce evleneceksin benimle!” İnatla omuz silktim. “Yarım yamalak değil... Hak ettiğimiz gibi. Her şeyi hak ettiğimiz gibi yaşayacağız.”

Oturduğu koltukta bedenini dikleştirirken, “Neyi hak ediyoruz?” diye çekingen bir tonda mırıldandı.

“Mutlu olmayı,” dedim gülümseyerek. “Normal insanlar gibi normal anlar yaşamayı...” Peşi sıra dudak büktüm. Normal insanların mutlu anlarına pek de vâkıf olduğum söylenemezdi. “Evlenecek insanlar gibi telaşa kapılmayı...” Gözlerim kapalı bir hâlde başımı koltuğuma yasladığımda, Hevybanû gözlerimin önüne beyazlar içerisinde gelince gözlerimi jet hızıyla açtım. Arabanın tavanına hayatımın en güzel filmini izliyormuşçasına mutlulukla bakarken, “Amcana, seni ondan isteyeceğime dair söz verdim,” dedim.

Şaşkın bir hâlde, “Ne?” deyince bakışlarımı kendisine çevirdim. “Sen benim amcamı nerede gördün?” Yanıt olarak, gülümseyerek omuz silktiğimde, “E, siz tezgâhı kurmuşsunuz...” diyerek gözlerini irileştirdi.

“Bir senin evet demen kaldı...” Elim başının arkasına atarak bedenini göğsüme doğru çektim. “Benimle birlikte, kokusunu duyumsamadan yaşayamadığın topraklarda kök salacak mısınız?”

“Kovmayacaksın bir daha ama...” diye soluduğunda, başı göğsüme yaslı olduğu için sesi boğuk çıktı.

Başının üzerindeki elimi ensesine atıp, usulca göğsümden kaldırdım. “Ben, benden giderim ama sen, benden gidemezsin, Hevy-banû,” diyerek başımı iki yana salladım. “Söz veriyorum.” Devam edebilmek adına ağırca yutkundum. “Ne yaşarsak birlikte... Bir daha seni arkamda bırakmayacağım. Bir daha seni görmezden gelmeyeceğim, söz veriyorum.”

“Beni ölümüne alıştırmaya çalışmak da yok?” diyerek, beklentiyle duraksadı.

Gülümseyerek; “Öldüm ya ben zaten,” deyince, sinirle sağ elini göğsüme çarptı. Göğsüme vuran elini yakalayıp, avuç içine bir öpücük kondurdum. “Sen benim yıkılmayan kalemsin,” dedim, avuç içini dudaklarımın üzerinden çekmeden. “Yıkılam istendiği takdirde; isteyen dilini ve yıkılamın istendiği ellerimi koparırım ama seni yıkılam. Yıkılamayacağım, söz veriyorum...”

“Aklıma geldikçe başka sözler de isterim ama?”

“Tamam, hepsine kabul,” diyerek, gülümser bir ifadeyle onayladım.

“E iyi, tamam madem,” derken elini dudaklarımın üzerinden çekti. “Eve dönelim. Azıcık dinlen, öyle yola çıkalım.”

“Yok,” diyerek arabayı tekrar çalıştırdım. Sağ elimin içerisinde sol elini sabitlerken, kendisine kaçamak bir bakış atıp; “Dinlendir din ya gece beni,” dedim muzipçe. Sol eli, elimde olduğu için sağ eliyle yüzümü sıkıştırdı, çocuk sever gibi. Yolu görebilmek adına başımı geri çekerken, “Hem başka planlarım var benim,” deyip, sessiz bir nefes verdim.

“Ne gibi?” dediğinde sesi düşünceli bir tona geçti. Ardından; “‘Hepsine kabul,’ dedin ama nedense her şeyi bana kabul ettirecekmişsin gibi bir his var içimde,” deyince, tok bir kahkaha attım. Parmaklarıyla kaşlarını ovuştururken “Kumpas kuruyorsun!” dedi aksi bir tonda. “Beni zarflıyorsun, ben de oyununa geliyorum hep!”

“Günahımı alıyorsun,” diyerek dudak büktüm. “Mersin’e gittiğimiz zaman Abant’a gidelim istiyordum ama uzak diye yeltenmemiştim...” Bakışlarımı yoldan saliselik kaçırıp gözlerine odaklandım.

Gözleri, görmek istediğim derecede parlaktı. “Abant’ta benimle bir gece?” diyerek kaşlarımı egoistçe havalandırdım. Bakışlarımı yola çevirdikten sonra dudaklarımı abartıyla büktüm. “Kârlı bir teklif bence. Faydalan benden.”

“Senden sadece bir gece mi faydalanmamı tercih edersin?”

“Soyadın Erbaş ya,” diyerek, dudaklarımı dilimle aheste aheste ıslattım. “Şimdilik bir gece... Şahin olduktan sonra her gece.”

Neşeli bir kahkaha attıktan sonra “Henüz kabul etmedim ama,” dedi oyuncu bir tonda. “Ayrıca bunu demesi gereken ben değil miyim? Evlilik meraklılarına dönüştün iyice! Senin içinde bir junior Nazmiye Hanım varmış da sen farkında değilmişsin!”

Sağ kaşım imayla havalanırken “Sırf annemin surat ifadesini görebilmek için bile kabul edeceksin,” dedim. Kendime bir sigara yakıp, keyifle çektiğim dumanını havaya saldım. “Bu saatten sonra paylaşılamayan adam olmak da varmış,” diyerek bir kahkaha attım. “Başlasın bakalım, gelin kaynana savaşları!”

Tuttuğum eli vasıtasıyla hafifçe elimi sıkıştırarak, “Alp Aslan!” dedi uyarıcı bir tonda. “Beni aile savaşlarına karıştıрма...”

“Cık,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Benim ailem sensin.” Avucumdaki elini usulca havalandırıp, üstüne bir öpücük kondurdum. “Yani karıcığım, ben senciyim. Ve kocan bir strateji uzmanı olduğu için bu savaşın galibi biziz.” Tepki olarak titrek bir nefes verince, gözlerim muzipçe kısıldı. Hevybanû’yu evliliğin şekline de ikna etmek gerektiğini bildiğim için damarına basmaya devam ettim. “Titrek nefeslerini düğününe sakla...”

Gözleri dehşetle bezenmiş vaziyette “Ne düğünü?” dediğinde sesindeki panik, zevkle gülümsememi sağladı.

“Benim adım Alp Aslan Şahin,” dedim bariton bir tonda. “İsminden önce şanım yürür...”

Şanım Hevybanû’ya kadar hep başka şekillerde yürüdü. Kansız oldum, gamsız oldum, canı oldum... Şimdi sevdalı olma zamanıydı.

Dünya gözüyle, ölmeden önce bir kere şanımın normal bir insanınki gibi yürümesi için elimden geleni ardıma koymayacaktım. Gerekirse işe hile, yıldırma politikası katacaktım ama yanımdaki, yüzüme aşkla bakan kadını da karım yapacaktım...

BÖLÜM IV

VUSLATA GÖTÜREN YOLUN MİHENK TAŞLARI

*“Engeli hayat yollarının yıprattığı canlar, şifalarını;
hasretin son deminde kavuştuklarında bulurlar.”*

JÜLİDE ERBAŞ

Alp Aslan’ın ima ettiği düğün olayından sonra Abant’a varana kadar yolda geçirdiğimiz üç saatlik zaman dilimini bir muammanın içerisinde geçirdim. Benim aksime Alp Aslan oldukça neşeliydi ve ben, beni bu konu hakkında bulduğu her fırsatta sıkıştıracağına emindim. Üzerimdeki gerginliği atmak için hafifçe öksürerek, yerimde kıpraştığım sırada aniden “Söyle,” deyince bezgin bir nefes verdim. Alp Aslan’ın en sevmediğim huyu, tüm kıvranırlarımın nedenini şak diye anlamasıydı. Tabii işine geldiği müddetçe...

Yüzüme bir gülümseme kondurup, bakışlarımı kendisine çevirdim. Gülümsememin yalandan olduğunu söylememin imkânı yoktu. Alp Aslan yanımda olduğu müddetçe gülmememin imkânı olmadığı gibi... “Abant’ta ne yapacağız?” diyerek seşli bir nefes verdim. Düğün mevzusunu açarsam üsteleyeceğini biliyordum. İş inada binerse, bu uğurda birbirimizle kıran kırana bir savaşa gireceğimizi de

biliyordum. Ama Alp Aslan'a bakarken dahi hissettiğim safi özlem duygusu, onunla rakip olarak gireceğim tüm savaşlardan kaçmama neden oluyordu. Benim kılıcım onu kesmezdi ama onun kılıcının önüne geçersen, sonumu; hiç yaşamamış olsam dahi biliyordum.

Düşünceli gözlerle yola bakarken, "Urfa'ya dönmek için can atmıyorum," dedi durgun bir ses tonuyla. Gözlerime sorgulayıcı bir tavır çöktü. Bana yandan bir bakış atıp sesli bir nefes verdi. "Urfa'ya dönene kadar, içimizde ne varsa doğaya karışsın istiyorum. Başka yerlere de uğrayacağız."

"Nerelere mesela?" dedim merakla.

Sorum karşısında bir an duraksasa da nefesle gülümsedi. "Boş ver şimdi," diyerek, gülen gözlerini bana çevirdi. Gözlerindeki parıltıları en son, kendisine evlilik teklifi ettiğim gün görmüştüm. O parıltıları yeniden görebiliyor olmaksızın yüreğime baharları getirdi. Onun gökyüzünde güneş doğdu, benim yüreğim ısındı. "Sen davette üstüme oynamalarını hatırlayıp, kendine kaçma planları yapmaya başla şimdiden..."

Kaşlarım iddialı bir şekilde havalanırken, "Kaçacağıma çok eminsin yani?" dedim alayla.

Egosu gelip, gülümsemesini tahttan indirdi. "E bebeğim, baş başa kaldığımızda hep kaçacak yer arıyorsun!" dedi ve baharı müjdeleyen kuşlar gibi bir kahkaha attı. Ardından ses tonunu incelterek, cilveli bir tonda "*Alp Aslan, vallahi olmaz!*" diye şakıdı.

Benden daha iyi cilve yaptığı kesindi ama ölümün kıyılarına vurup hayata geri dönmek, benim de benliğimden pek çok şeyi götürmüştü. "Hiç de bile," dedim aksileşerek. Ardından, hor görür bir tavır takındım. "Dur lütfen, diye ağlayan taraf genellikle sen oluyorsun bir kere!"

İnkâr eder diye beklerken, "Çünkü hep, hasretin son deminde yakalıyorsun beni!" dedi isyankâr bir tonda. "Benimle Allah'ın her günü sevişip, '*Hadi gel, biraz eğlenelim,*' demiyorsun!" Gözlerim şaşkınlıkla irileşince, şaşkın gözlerime bakıp; "Ne?" diye mahcupça soludu. "Beni hep, koluma dokunsan orgazm olacağım anlarda yakalıyorsun. Sonra bir de kalkıp, '*Bir şeyler deneyelim, aşkım,*' diyorsun. Biraz daha böyle devam edersen, iktidarsız olduğuma

inanacağım yani, az kaldı...” Aniden yükselen kahkahamı bastırabilmek adına elimi dudaklarımın üzerine örtsem de kahkaham iki kapılı spor arabanın içerisinde yüksek bir desibelde patladı. Gülmem, yüzünün şekilde şekle girmesini sağlayınca daha çok güldüm. Çocukça bir tonda “Gülme ya!” diye mızızızlanınca, sakinleşebilmek adına camımı aralamak durumunda kaldım.

Bolu’nun sert havası yüzümü yalarken, derin derin soluklandım. Gülme krizim geçer gibi olunca, camı kaldırıp bakışlarımı Alp Aslan’a çevirdim. “Senin,” dediğimde gözleri merakla gözlerime koştu. “Prematür ejakülasyon sorunun yok.”

“Benimle düzgün küfürleş,” deyince tekrar gülmeye başladım. “Yok, benim sorunum morunum. Tanı koymaya çalışıp durma bana, meslek hastası karım!”

Elimin tersiyle, koluna hafifçe vururken “Erken boşalma sorunun yok, diyorum,” dedim dik bir tonda. “Boşuna tribe girme kendi kendine. Ha ama,” diyerek ukalaca gözlerimi devirdim. “Bu benim dayanılmaz bir kadın olduğum gerçeğini değiştirmiyor...”

Saçlarımla birlikte başımı cama doğru savuracakken koluna çarptığım sol elimi havada kapınca, havam da yarıda kaldı. İnsana iki dakika yükselme şansı vermiyordu çünkü en yüksek o olmalıydı! “Senin alyansın nerede?”

Konunun hızla değişmesi dumura uğramama neden oldu. “Çantamda.”

Ne oldu, dercesine baş savurduğum sırada “Neden çantamda?” dedi.

“Senin ki neden parmağında değilse benim ki de ondan çantamda,” dedim terslenerek. “Davete kocamla katılmayacağım için parmağımdan çıkarmak durumunda kalmıştım!”

“Ha, sadece ondan yani?” diyerek sorgu sualine devam edince bezgin bir nefes verdim.

“Onun için, Alp Aslan,” dedim dümdüz. Ne yaşarsa yaşasın, öküz altında buzağı arama huyundan vazgeçemeyecek gibiydi. “Başka bir nedeni yok. Rahat olabilirsin.”

Her ne kadar sesimi düz tutmaya çalışsam da sonlara doğru sesimdeki düşüklük, ister istemez gözler önüne serildi. “Açsana torpidoyu,” deyince, bezgince torpidoyu açtım,

Avuç içi kadar torpidonun içerisinde beni; silahı, cüzdanı, öylece bıraktığı künyesi, bilekliği ve alyansı karşıladı. Üst üste bir yumak gibi bıraktığı metallere dokunduğumda elime ilk geçen, kendi bilekliğim oldu ve "Bilekliğim," diye şuursuzca mırıldandım. Everek Dağı'nda saçımı kesmesinler diye verişim aklıma gelince ağırca yutkundum. "Sende?" dedim sorgularcasına, bilekliğe boş boş bakarken.

"Senin bir çöpünü dahi onlara bırakacak adam mıyım ben?" Boş bakışlarım kendisine döndüğünde yüzümden buruk bir tebessüm geçti. "Döndüğümde, beni tuttukları hücrede buldum..."

"O zaman, iyi ki saçımı kestirmemişim," dedim boşta bulunarak. Gözleri dehşetle irileşince, öksürerek kendimi toparladım. "Sana getirmek için saçımı istemişlerdi. Bilekliği sen yaptırdın diye tanımama ihtimalin olmaz, düşüncesiyle onu vermiştim," diyerek, yüzümü acı hatıraların getirisiyle buruşturdum. "Geri döndüğünde, saçımı bulman hoş olmazdı. Ondan öyle dedim." Oraya hangi ruh hâliyle gittiğini tahmin edebildiğim için, bir tutam saçımın onu orada karşılamasının nasıl hissettireceğini hayal dahi etmek istemedim.

"Seni orada hangi şekillerde bulduğumu düşünecek olursak..." Dilinden dökülenlerle ikimiz de birbirimize bakakaldık. Ardından hızlıca toparlanıp "Siktir et," dedi umursamaz bir tavırla. Umurunda olduğunu biliyordum ama duygu durumumuzu bozmak istemediğinin de farkındaydım. "Yenisini yaptırınız," diyerek, diliyle dudaklarını hızlıca ıslattı. Gözlerim dudaklarına kaydığında aklımdaki tek soru, neden nem ihtiyacını benim dudaklarımın karşılamadığıydı. "Versene sen benim yüzüğümü," dedikten sonra çarpık bir şekilde gülümsedi. "Malum, ben ölü bir adamım. Beni otele senin atman lazım..."

Dişlerimi birbirine sinirle bastırarak, "Dirilteceğim ben seni," dedim.

Direksiyonu sol diz kapağı ile kontrol ederken, iki elini hafifçe yana açtı ve "Akşam olsun da dirilt, diye bekliyorum," dedi gülümseyerek. "Hatta benim için saat dilimi de fark etmez. Gittiğimiz gibi çalışmalara başlayabilirsin."

"Acaba sen başka şeylerin çalışmasına başlamak istiyor olabilir misin?" diyerek, kıstığım gözlerimle alyansını uzattım.

Sorduğum soru ağırca yutkunmasına neden olsa da; “Nasıl istiyorsan öyle olacak, dediğimi hatırlıyorum,” diyerek, sol elinin yüzük parmağına, elimden aldığı alyansını geçirdi. Ardından, yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. “Ama sen yine de beni dirilt.” Alyansını verdiğim için torpidonun kapağını kapatıp, koltuğa sırtımı yasladım. Daha sırtımın tamamı koltuğun deri yüzeyine değmeden, “Alyansını tak,” diye mırıldandı. Sesi emir verici bir tondaydı ama vereceğim tepkiden çekindiği için de fısıltı hâlindeydi.

Sabır dolu bir nefes verirken, yanımdaki adamın çocukça bir inada sahip olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlattım. İçimden birçok kez sabır çeksem de dışımdan “Tamam,” dedim ılımlı bir tonda. “Ona da tamam, komutanım...” Alp Aslan, her ne kadar verdiğim tepkiye şaşırsa da bozuntuya vermedi. Daha Abant’a varamadan birbirimize zıt düşelim istemiyordum. Kaldı ki parmağımdan hiç çıkarmadığım yüzüğü, sırf o söyledi diye “*Takmıyorum,*” diyerek reddetmek de çocukluktan başka bir şey olmayacaktı ve bizim artık olgun bireyler olduğumuzu hatırlamaya ihtiyacımız vardı.

Alp Aslan’ın kullandığı iki kapılı lüks spor araç, ilk gittiğimiz otelin aksine bu sefer küçük evlerin oluşturduğu bir butik otelin önünde duraksayınca, hayret edercesine gözlerimi benliğine çevirdim. Takındığım ifademe karşılık genişçe gülümseyerek, “Artık ne sevdiğini biliyorum,” dedi. Ardından eliyle, önüme düşen süpürge gibi saçlarımı gerisin geriye itti. “Ortak zevklerimiz olduğu için de mutluyum.”

Yüzündeki gülümseme yüzüme bulaştı. Saçlarıma uzanan elini havada yakalayıp, avuç içine bir öpücük kondurdum. Dilimden “Teşekkür ederim,” sözü döküldü. Kaşları merakla çatılınca gülümsememi genişlettim. “Öğrendiğin en ufak bir şeyi dahi unutmadığın için...” Dudaklarım kendiliğinden büküldü devamında. “Yabancılaşmadığın için...”

Erkekler genel manada düz canlılar olsa da Alp Aslan, detaylara takılan bir insandı. Çoğu zaman takıldığı detaylar insanı yorsa da beni yorduğu detaylarla harmanlayıp mutlu etmenin formülünü bulan da yine oydu. “Hadi,” diyerek kendi kapısını araladı. “Gidip

evi seçelim. Biraz daha smokinle durursam, gidip bir nîkâh memuru bulacağım!”

Attığım kahkaha benden önce araçtan indi. “Acelem var, gelin kaçacak gibi demiyorsun da,” dedim alayla.

Onaylamaz bir ifadeyle yüzünü buruştururken, “Gelindeki cahil cesareti dudaklarımı uçuklatıyor,” dedi abartıyla. “Sanki gittiği yerde elimle koymuşçasına bulamayacakmışım gibi bir hâller, edalar...”

Sağ koluna yeni gelinler gibi girerken “Yalnız damat bey,” diyerek kaşlarımı büyüklencesine havalandırdım. “Sizin gittiğiniz yollardan ben döndüğüm için rastlaştık...”

Alp Aslan, girdiğim sağ kolunu havalandırıp ensemeye atarken, boşta bulunup “Lan yürü git,” deyince, kahkaham göğsünü seğirtti. Toprağında tohumlarım zahir olurken, havalandırdığım kaşlarım-la göğsünden doğruldu. Gülerken yürümeye çalışıyor oluşumuz, okuldan çıkan liseli âşıklarınkine benziyordu ve muhtemelen ikimiz de en son ne zaman bu kadar amaçsızca güldüğümüzü hatırlamıyorduk. “Bizim aileye bir egoist yeter. İcat çıkarma benim başıma!” diye yalandan, aksi bir tonda söylenmesini sürdürdü. Ego denilen illet zaten benim üzerimde, onun üzerinde olduğu kadar güzel duran bir şey değildi. Alp Aslan daha iyi taşıyabildiği için tahtına göz dikmemeye karar verdim ama arada bir yoklamaktan da zarar gelmezdi.

Karlı zeminin ayaklarımızın altında çıkardığı iç ürpertici sese tezat, etrafta çocukça bir neşeye kapılmak için enfes bir görüntü vardı. Karlar, ağaç evlerin tepesinden aşağıya sarkarken buzdan sarkıtlar oluşturup “*Tedbiri elden bırakmayın,*” diyordu. Tedbiri elden bırakmama ritüelimse karların ortasında kırmızı bir kamyonet görmemle son buldu. Alp Aslan’ın beline dolanmış hâlde olan kolumu çözüp, adımlarımı kamyonete çevirdim. Soğuktan keskinleşen sert yüzeyine sağ elimin avuç içiyle dokunduğumda, üzerinde beliren küçük buz taneleri tenimi çizdi. “Çok sevimli değil mi ya?” diye hayranlıkla şakıdım.

“Kamyonet mi?” Gözlerim benliğine döndüğünde, karların ortasında beyaz bir gömlek ve siyah bir pantolonla dikildiğini idrak edebildim. “Kamyonet işte, güzelim. Ne sevimliliği?” diye, elleri cebinde, sabit bir şekilde devam etti.

“Üşüyeceksin,” dedim, koala gibi sarıldığım kamyoneti bırakıp. “Hadi içeri girelim de kalacak yer var mıymış, bakalım...” Alp Aslan’ın kolunu havalandırıp, ayrıldığım kovuğuma geri döndüm. Zira ayağımdaki postallara rağmen benim düşme ihtimalim olsa da o, ayağındaki yarı klasik botlarla bile zemine benden daha sağlam basıyordu.

Masal Diyarı diye adlandırılan yer, gerçekten adının hakkını sonuna kadar veren bir işletmeydi. Resepsiyon alanına geçtiğimizde, yaşamanın, hayalleri gerçekleştirmekten geçtiğine kanaat getirdim. Lakin kurulu hayallerim yoktu. Havanın soğukluğunu zerre yüzünde barındırmayan işletme sahipleri tarafından tatlı birer tebessümle karşılandık. Bekleme alanında bulunan devasa şöminenin önüne yönlendirildikten sonra önümüze birer bardak çayla bir adet mönü geldi. Yemek yemeyeceğimiz için mönüye asla bakmayacakken, işletme sahibinin eşi olan Siyaset Hanım’ın; “Evleri buradan inceleyebilirsiniz,” demesiyle, getirilen mönünün kapağını açtım. Her evin kendisine ait bir sevimliliği olsa da gözüm, bir ayrıntı yüzünden, Somurtkan diye adlandırılan bir evin üst katına ilişti.

Alp Aslan, postlarla bezenmiş ahşap döşemelerin üzerinde çayını keyifle yudumlarken; “Somurtkan üstte kalıyoruz,” dedim. “*Fark etmez,*” anlamında başını iki yana salladığında, yorgunluğu gözlelerinden akıyordu. “Hadi, bırak çay içmeyi de şu eve geçelim,” diyerek, evlerin mönüsünü bırakıp ayaklandım.

“Sen al anahtarı,” dedi ardımdan ayaklanarak. “Ben arabadan üzerime bir şeyler alayım. Senin almamı istediğin bir şeyin var mı?”

“Küçük valizi getirebilirsin,” dedim çok da umursamadan. Zaten kış mevsimiydi. Bir pantolon ve bir kazak, her türlü hayat kurtarırdı. “Somurtkan üste geçiyorum. Başka kapılara gitme sakın!” diyerek, imalı bir gülümsemeyle resepsiyon alanına geçtim. İşlemleri ben yaptığım ve girişte ücret alındığı için oda ücretini de ödedim. Hoş, Alp Aslan, kimliğiyle işlem yaptıramayacağı için palazlanmama çok da gerek yoktu. Yeni kimliklerde medeni durumumun yazmaması ve Alp Aslan’ın sadece adını söylemem sonucu; Jülide-Alp Aslan Erbaş olarak kayıtlara geçtik ve bu, ben de dehşet bir gülme isteği yaratsa da tepki vermeden durmak zorunda kaldığım, güç bir durumdaydım.

İşlemleri halledip, tarif edilen eve geçtiğimde Alp Aslan'ı evin kapısında görünce "Sen beni değil ama," dedim alayla. "Ben seni nüfusuma aldım, yiğidim."

Açtığım kapıdan ardım sıra eve şaşkın bir ifadeyle "O ne demek?" dedi.

Girdiğimiz alanda bizi direkt kırmızı saten çarşafların üzerine atılmış siyah postlu geniş bir yatak karşıladı. Gözlerim odanın içerisinde hayranlıkla dolaşırken "Erbaş soyadı, en az bana olduğu kadar sana da yakışmadı," diye mırıldandım. Yatağın ayak ucunda siyah beyaz başka bir post, postun sağında iki adet tekli koltuk ve o iki koltuğun arasında ahşap bir sehpa varken, solunda bir şömine mevcuttu. Şöminenin solunda sırayla dizilmiş odun parçaları, onun yanında ise bir ahşap kutunun içerisine yerleştirilmiş, bezden yapılmış bal kabakları... "Alp Aslan, burası çok güzel ya! Burada insanın ömrü uzar, yemin ederim." Beğeniyle dilimden dökülenlerin eşliğinde adımlarımı yarım veranda gibi olan balkona çevirdiğimde, karla kaplı alan üzerinde şarap içme isteğim doğdu. Hayran gözlerimi dışarıdan çekip odanın içerisine çevirdiğimde, hayranlıkla parıldayan bir çift gökyüzüne çarptım. Benim gözlerime tezat onun gözleri bana bakarken hep cüretkârdı. Başımın banyoyu işaret edip, "Hadi düş al," dedim. "Sonra da biraz dinleniriz..."

Gözlerini üzerimden çekmeden, "İyiyim ben," diye mırıldandı. Elleri, üstündeki gömleğin düğmelerine gitti. İyiydi iyi olmasına ama karşımda soyununca ben pek iyi olamıyordum ne yazık ki. "Bir düş alayım, sonra gidip yemek yiyelim. Senin şimdiye kadar açlıktan bayılman lazımdı."

Geçmiş baz alırsak, evet. Ama hamilelik sürecimde kapanan iştahım, üstüne gebeliğim istemediğim şekilde sonuçlanınca hepten kapanmıştı. Ağırca yutkunarak, "Olur tabii," demekle yetindim. Birlikte bir sofraya oturduğumuz takdirde, masaları yiyen eski ben ile şimdi sadece bir çay içip kalkan benin arasındaki farkı anlamayacak bir adam değildi ama elimden fazlasının gelmeyeceğine de emindim.

Alp Aslan aheste aheste soyunurken, bakışlarımı tekrar camdan dışarı çevirdim. Dışarıdaki manzara, özlediğim varlığından daha göz alıcı değildi lakin meraklıları gibi üstüne atlamak da istemiyor-

dum. "Gidiyorum ben," deyince, "Hı hı," diyerek başımı sallamakla yetindim.

Alp Aslan banyoya geçince, dudaklarımın arasından fersiz, sesli bir nefes döktüldü. Üzerimde montum dahi olmasına rağmen ellerim buz kesmişti. Gözlerimi devirerek önce montumu çıkardım. Ardından, yanmayan şömine gözüme takılı. Duştan çıkınca normal olarak üşüyecekti ve ben de bebesini düşünen anneler gibi, üşüyecek olmasının derdine düştüm. Dizili odunlardan, elimi korkak alıştırmayarak şöminenin içerisine istifledim. Ardından tutuşturucu jelin yardımıyla odunların tutuşmasını sağladım. Oda ısındı, ben tutuştum ama Alp Aslan bir türlü banyodan çıkmadı ve en sonunda çekingen adımlarım banyonun yolunu tuttu. Banyonun kapısının önüne geldiğimde sesli bir nefes verdim. "Ay sen de Jülide!" dedim kendime safi bir kızgınlıkla. "Görücü usulüyle evlendiğin kocanı göreceksin sanki!"

İçimdeki heyecanı tarif edebilmemin imkânı yoktu. Alp Aslan'a duyduğum safi bir özlem vardı. Hayatı boyunca seksi deneyimledikten sonra kaçmaya çalışan ben değilmişim gibi, söz konusu Alp Aslan olunca ciğerci kedilerine dönüyordum. Kapıyı araladım, banyonun içerisinde biriken sıcak buhar yüzümü yaladı. Buharın yüzümde bıraktığı nem dahi ağırca yutkunmama sebep oldu. Alp Aslan, dört ahşap merdivenle çıkılabilen alanın içerisine yerleştirilmiş jakuzide, başı arkaya yaslı ve gözleri kapalı bir şekilde duruyordu. Bense ıslak saçlarına mı odaklanayım, ara sıra oynayan âdemelmesine mi yoksa jakuzinin kenarlarına tutunan damarlı ellerine mi, bilemiyordum. Kesik bir nefes almaya çalıştığım anda bir şahin keskinliğiyle kısıtıldığı gözleri beni buldu. Gözlerimiz keşişince yutkunma ihtimalim dahi ortadan kalktı. Yüzünden, hayıflanırcasına bir ifade geçerken "Suyu görünce," dedi mahcup bir tonda. "İçim geçecekmiş neredeyse..." Devamında ağırca yutkundu. "Çok acıktın, değil mi?"

Söylediğini idrak edebilmek için önce kaşlarım çatıldı. Ardından gözlerimi birkaç kez kırptırırken dudaklarımı dilimle ıslattım. "Yok," dediğimde ses tellerim titredi. Onun suya kaldığı hasretin yanında, birbirimize duyduğumuz hasret göz korkutucuydu ama gözülm korkmadı. Ellerim üzerimdeki bordo kazağın etek uçlarına gittiğinde, sol kaşı havalanırken yutkunuşunu keyifle izledim. "Ben de

gelsem,” diyerek banyonun içerisine kazağını savurdum. “Rahatsız olur musun?”

Bir elim pantolonumun düğmesinde duraksarken, bakışlarım yüzüne döndü. Kaşları şaşkınlıkla çatılırken, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. Başımı iki yana salladıktan sonra kot pantolonumu bedenimden sıyırdım. Dakikalar önce bana yaptığı görsel eziyeti, bile isteye ve keyif alarak ona yaptım. Suyun altını köpüklerden dolayı göremesem de çoktan uyarıldığının farkındaydım ve şakaklarında oluşan parıltılar doğru yolda olduğumun göstergesiydi. Üzerimden ayrılan her bir parça ağırca yutkunmasana sebep oldu. Her parça üzerimden ayrıldı ama bir alyansım parmağında kaldı.

Jakuziye tırmanan dört merdivene doğru gözlerinden gözlerimi ayırmadan ilerledim. Dört ahşap merdiven... Sanki o dört merdiven, vuslata götüren yolun mihenk taşlarıydı. Dört merdiveni tırmandığımda sol eli usulca havalandı. Havalanan elinin içerisine elimi bırakıp, ılık bir şekilde fokurdayan suyun içerisine ilk adımımı attım. Su mu daha sıcaktı yoksa nefeslerimizden yayılan har mı, bilemedim. Sol ayağımı Alp Aslan’ın sağına attığımda, jakuzinin ortasında çıplak bir vaziyette, kasık bölgem yüzüne denk gelecek şekilde dikiliyordum ama Alp Aslan’ın gözleri, saplanmış ok misali gözlerimden asla ayrılmadı.

Jakuzinin içerisinde başı geriye dayalı eli, elimi kavrar bir şekilde dururken, ne kadar tapılası durduğunun farkında değildi. Keskin yüz hatları, ayrı geçirdiğimiz zamanlarda yaşadığı kilo kaybından dolayı daha da keskinleşmiş ve yüzüne ayrı bir çekicilik katmıştı. Yüzündeki su damlacıkları o keskin hatların parlamasını sağlarken, benim de içimde, o damlacıkların üzerinde dilimi gezdirme arzusunu oluşturuyordu ama o, kendisinin o kadar farkında değildi ki başını yasladığı yerden bir ay tanrıçasına bakıyor gibiydi. Onun göğünde ışık saçan ayın tanrıçasına... Dizlerimi kırarak kucağına yerleştiğimde, jakuzinin içerisindeki su dalgalanıp teknenin kenarlarından taşıtı. Alp Aslan elindeki elimi göğsünün üzerine bıraktığında, dövünen kalbi ağırca yutkunmama sebep oldu. “Biraz daha iyi misin?” dediğimde burunlarımız birbirine değer vaziyetteydi ve iyi olmayan biri varsa o kesinlikle bendim.

gelsem,” diyerek banyonun içerisine kazağımı savurdum. “Rahatsız olur musun?”

Bir elim pantolonumun düğmesinde duraksarken, bakışlarım yüzüne döndü. Kaşları şaşkınlıkla çatılırken, “Dalga mı geçiyorsun?” dedi. Başımı iki yana salladıktan sonra kot pantolonumu bedenimden sıyırdım. Dakikalar önce bana yaptığı görsel eziyeti, bile isteye ve keyif alarak ona yaptım. Suyun altını köpüklerden dolayı göremesem de çoktan uyarıldığının farkındaydım ve şakaklarında oluşan parıltılar doğru yolda olduğumun göstergesiydi. Üzerimden ayrılan her bir parça ağırca yutkunmasana sebep oldu. Her parça üzerimden ayrıldı ama bir alyansım parmağımda kaldı.

Jakuziye tırmanan dört merdivene doğru gözlerinden gözlerimi ayırmadan ilerledim. Dört ahşap merdiven... Sanki o dört merdiven, vuslata götüren yolun mihenk taşlarıydı. Dört merdiveni tırmandığımda sol eli usulca havalandı. Havalanan elinin içerisine elimi bırakıp, ılık bir şekilde fokurdayan suyun içerisine ilk adımımı attım. Su mu daha sıcaktı yoksa nefeslerimizden yayılan har mı, bilemedim. Sol ayağımı Alp Aslan’ın sağına attığımda, jakuzinin ortasında çıplak bir vaziyette, kasık bölgem yüzüne denk gelecek şekilde dikiliyordum ama Alp Aslan’ın gözleri, saplanmış ok misali gözlerimden asla ayrılmadı.

Jakuzinin içerisinde başı geriye dayalı eli, elimi kavrar bir şekilde dururken, ne kadar tapılası durduğunun farkında değildi. Keskin yüz hatları, ayrı geçirdiğimiz zamanlarda yaşadığı kilo kaybından dolayı daha da keskinleşmiş ve yüzüne ayrı bir çekicilik katmıştı. Yüzündeki su damlacıkları o keskin hatların parlamasını sağlarken, benim de içimde, o damlacıkların üzerinde dilimi gezdirme arzusunu oluşturuyordu ama o, kendisinin o kadar farkında değildi ki başını yasladığı yerden bir ay tanrıçasına bakıyor gibiydi. Onun göğünde ışık saçan ayın tanrıçasına... Dizlerimi kırarak kucağına yerleştiğimde, jakuzinin içerisindeki su dalgalanıp teknenin kenarlarından taşıtı. Alp Aslan elindeki elimi göğsünün üzerine bıraktığında, dövünen kalbi ağırca yutkunmama sebep oldu. “Biraz daha iyi misin?” dediğimde burunlarımız birbirine değer vaziyetteydi ve iyi olmayan biri varsa o kesinlikle bendim.

Araladığı dudaklarının arasından titrek nefesimi ciğerlerine doldururken “Seni görünce, kendini şaşırın kalbim haricinde hiçbir sorunum yok,” diye fısıldadı. Kaşlarım “Öyle mi?” dercesine havalandırırken, dudaklarım öne doğru büzüldü. “Bir de sen böyle...” Kesik bir nefes eşliğinde başını iki yana salladı. Göğsündeki elimi geniş omzuna aheste aheste tırmandırdığımda şehvetin şimşeklerini çakan gözleri elime kaydı. “Baruta ateşle yaklaşınca...”

Dudaklarım iki yana kıvrılırken, sağ elimi kalbinin üzerine bastırıp; “Söz,” diye mırıldandım. Kısılan gözleri, dudağımın solunun şuh bir şekilde havalanmasına neden oldu. Kaşlarımı hafifçe kaldırıp, iddialı tavrımı korudum. “Söz, durursa müdahale edeceğim,” diyerek, kucağında ileri doğru kaykılıp hızlıca dudaklarına kapandım. Müdahale edecektim. Çünkü onun kalbi atmaya bıraktığında, benim kalbim çoktan durmuş olacaktı...

Alp Aslan’la sevişmek, daha doğrusu sevişmeye çalışmak, bir bebek olmadığımı sürekli ona hatırlatmak zoruna kalmak oldukça zor ve yorucuydu... Hem bedeni hem de düşünceleri... Sağ elimle çenesinin altından kavrayarak başını geriye doğru ittiğimde, “Kontrol takıntın, yoruyor,” diye nefes nefese mırıldandım. Kucağındaki kalçalarımı içimi döven uzvunun üzerinde hareket ettirdiğimde, dudaklarının arasından boğuk bir inilti döküldü. Ellerimi omuzlarına indirip, geniş omuzlarında tırnaklarımı gezdirdim. “Sal kendini...” Boynuna bir öpücük kondurdum. Dudaklarımı sol kulağının arkasına tırmandırırken, nefes nefese serzenişlerimi sıralamaya devam ettim. “Kendini kasıyorsun... Kendini tutup, seni yaşamama izin vermediğin için bu huyundan nefret ediyorum!”

Sol eli belime bir yılan gibi dolanırken, sağ eli suyun yüzeyinde salınan saçlarıma dolandı. Saçımdan tutmak suretiyle geriye doğru çektiğinde boynunun solundaki başım kucağına doğru geri yattı. Hamlesi etki etmediği için, kalçamı kucağında dairesel hareketlerle oynatmamla dudakları boynuma gömüldü. Niyeti sevmek değil, içinde baskılamaya çalıştığını dışarı atmaktı ve dişleri tenime geçerek, baskıladığını dışarı vuruyordu. “Senin derdin diriltmek değil,” diyerek dişlerini sol omzuma sürttü. Belimdeki eli sıklaşıp, tempomu kendi istediği hıza ayarladığında öfkeyle söylenmesini sür-

dürdü. “Senin derdin, önce öldürüp sonra diriltmek!” Boğazımdan şuh bir kahkaha dökülürken, elimle saçlarını çekiştirdim. Ardından çekiştirdiğim saçlarından başını göğüslerime doğru yönlendirdim. Sol göğsüm dişlerinin arasında eziyete tabi tutulmadan önce sol kaşı imayla havalandı. “Yalnız,” dedi dilini göğüs ucunun etrafında bir tur döndürerek. “Ben böyle korunamam, sevgili karım...”

Söylediğine odaklanmak yerine hazza odaklanmayı tercih ettim. Bir bebek isteyip istemediğimi o anda sorgularsam, kucağından inip kaçmaktan korktum. Bu yüzden başını göğsüme daha çok bastırıp, kucağında kıvranmaya devam ettim. Ta ki Alp Aslan’la birlikte hazzın doruklarına tırmanıp, kendimi suyun içerisinde sırtüstü bulana kadar... Aniden içine düştüğüm su, olayın gerçekliğine dönmemize sebep oldu. Alp Aslan beni suyun içine gömdüğü gibi eliyle suyun içinden çekip almayı da ihmal etmedi. Hazırlıksız yakalanmam sonucu yuttuğum suların arasında öksürürken, göz göze geldiğimizde gülümsedim. “Severken öldürmesen olmuyor,” diyerek, şakayla karışık nefes nefese söylendim.

Benden aşağı kalmayan nefeslerinin eşliğinde yüzüme yapışan saçlarımı iteklerken; “İçine boşalmadım ama suda da ne varsa yuttun,” deyince yüzünü buruşturarak, tok bir kahkaha attım.

Bana karşı olan minik çekinceleri her ne kadar sesli gülmemi sağlasa da yitreğimi de sızlatıyordu. Onu her hâliyle, her türlü sevmeyeceğimin düşüncesini taşıyor olması sevgimi hissettiremediğimi düşünmemi sağlıyordu. İki elimle yüzünü avuçlayarak, karşımda koca bir adam değil de bir çocuk varmış gibi yüzünü sıkıştırdım. “Senden tiksiniyorum,” diyerek başımı iki yana salladım. “Balçık içinden çıkıp koynuma girsen de tiksinimeyeceğim...” Dudaklarının üzerine baskın bir öpücük bıraktım. Sol kaşımı iddialı bir şekilde havalandırırken, yüzüme ukala bir tavır kondurdum. “Ama bu sevişmenin rövanşını alacağım ve sen de çıtını çıkarmayacaksın...”

İki elini muhtaçlıkla belime yerleştirirken, yarı kırılgan bir hevesle “Git kendine prezervatif al, diyorsun yani?” dedi.

Korunmak istemediğini dillendirmenin yollarını arıyordu, farkındaydım ama “*Hadi tamam,*” diyecek cesareti de içimde bulamıyordum. İçimi yoklamaktan korktuğum için, gecedan beri içip

ichmemeye karar veremediğim ertesi gün hıplı benimle birlikte memleket memleket geziyordu. Dün geceki sevişmelerimizin ne olacağına karar verememişken, üstüne yeni bir çocuk ihtimalini eklemek gözümü korkutuyordu. Yüzüme hafif bir tebessüm kondurarak “Bu havada hiçbir yere gidemezsin,” dedim. Altında kendi arazi aracı değil de bir spor araba olduğu için, gittiği yerde yolda kalma ihtimali vardı. Dışarıda da fırtına eşliğinde kar vardı ve bizin buradan Urfâ’ya doğru yola çıkabilmemiz bir mucizeydi. “Hem bir kerede dirilmiş olamazsın ya canım,” diyerek omuz silktim. “Akşama rövanşımı alırım.”

İki elimle omuzlarından destek alarak doğrulduğumda, yüzüme beklentiyle bakan beş yaşındaki bir çocuktan farkı yoktu. “Hevy-banû,” dediğinde ikimiz de ağırca yutkunduk.

Aşağıda lavabonun yanında kalan camekân duş kabinini başımla işaret edip, “Duştayım,” dedim durgun bir tonda. “Kalp ritmin düzeldikten sonra da sen duş alırsın...”

Üzerimden süzülen sulara aldırmadan merdivenlerden inerken, ardımdan çapkınca çaldığı ıslığı kulağıma doldu. “Zor oğlum, senin işin.” dedi kendine acır bir tonda. “Yanmışsın kırk araba çalıyla...”

Bilmediği ise henüz yakmadığımdı...

Hızlı bir duş aldıktan sonra Alp Aslan da duş alabilsin diye doğruca odanın içerisine geçtim. Üzerimdeki havluyu göğsümün üzerinden bağlamış bir hâlde yöneldiğim ilk yerse şöminenin başı oldu. İçerisine üç adet daha odun tıktıktan sonra minik valizimin başına geçip eşya seçmeye başladım. Giyerken asla dikkat etmediğim siyah dantelli bir iç çamaşırı takımı giydiğimde, Alp Aslan’ın benim aksime takılı kalacağını biliyordum. Ne yazık ki duştan hemen çıkmadığı için beni çamaşırla değil de üzerime geçirdiğim şal yaka, gri örme kazağımla yakaladı. Dizlerime kadar çektiğim beyaz çoraplarım ve kalçamın bir kısmını örten gri kazağımla altıma dondurmayacak bir pantolon ararken, “Altına pantolon giyeceksin, değil mi?” dediğini duydum.

Yarım bir gülüşle kendisine döndüğümde, beline sarılı beyaz havlu ve ıslak vücuduyla karşılaşmam sonucu gerçekten gülüşüm yarım kaldı. Gözlerim arsızca, göğsüne yapışan kısa, sık tüylerinin

üzerinde gezerken; "Bence giymemem için elinden geleni yapıyor-sun," dedim.

Cümlemi bitirirken, gözleri ıslattığım dudaklarıma kayınca oda-dan çıkamayacağız gibi geldi ama Alp Aslan; "Kemiklerin sayılı-yor," deyince, girdiğim tüm translardan sıyrıldım. "Önce şu zayıf-lığını bir masaya yatıralım da sonra ben seni yatırarak yer bulurum nasılsa," diyerek, koyu fülme kot pantolonuna yöneldi. Ayran bu-dalası gibi, önce pantolonunu giymesini, ardından üzerine lacivert boğazlı bir kazak geçirmesini izledim.

"Bir kazakla bile," dedim kapalı bir zihinde mırıldanarak. "Bu kadar göz alıcı olmamalısın."

Alp Aslan iki eliyle yüzünü sıvazlarken; "Kafayı yiyeceğim," dediğinde, önce çok yanlış bir şey söylediğimi zannettim ama bey-nimde, söylediğim hayranlık dolu, yüz kızartıcı cümleler yankıla-nınca gözlerim irileşti. Kontrol mekanizmamın birden kendi kafa-sına göre uzaklaşıyor olması beni oldukça zora sokacak gibiydi. Ellerini yüzünden çektikten sonra göz göze geldik. Şaşkın ifademi görünce dudağının solu yukarı doğru kıvrıldı. "Bebeğim," diyerek üzerime doğru bir adım attı. Ardından, her adımına bir sevgi sözcü-ğü ekleyerek, bana doğru ilerlemeye devam etti. "Aşkım, canım, bir tanem..." Sevgi sözcükleri öyle çok üst üste geldi ki yüzümü kav-rayan ellerinin arasında "Oys," diyerek eridim. Gözümün kahvesi-nin akışkan çikolataya dönmesine aldırmadan, alnını alnıma dayadı. "Sence bu üst başla çok fazla davetkâr değil misin, karıcığım?" diye sorunca, elimi aşağıya doğru indirdim. Buz kesen elim çıplak ba-cağıma değince irkildim. "Tamam," diyerek gülümser bir ifadeyle geri çekildi. "Çok özledin, çok seviyorsun..." Başını aşağı yukarı sallarken dudaklarını büktü. "Kocanı da diriltmeye pek meraklısın ama benimki de demirden değil be güzelim..." Gözleri hinlikle kısı-lırken gülümsemesi genişledi. "Ama '*Ben üçüze, beşize tamamım,*' diyorsan, varsın demirden olmayan da kırılsın..."

Alp Aslan harici hiçbir şeyi algılamayan beynim bebek imasını anlayınca, buruk bir tebessüm ettim. Gözleri, yukarı doğru kıvrıl-maya çalışan dudaklarıma kaydı. "Bana," deyişimle, gözleri ağırca

gözlerime tırmandı. “Bana, pantolon seçmek ister misin?” diyerek muhabbeti başka tarafa çekmeye çalıştım.

Alp Aslan beni, ben Alp Aslan’ı, ikimiz de birbirimizi iyi tanıyan insanlardık. Normal şartlarda üsteleyeceğini bilmeme rağmen geri çekilince, kaşlarım düşünceli bir vaziyette çatıldı. Coşkulu bir şekilde “Tabii ki!” deyince, çatılan kaşlarım alnıma değercesine havalandı. Ardından alaylı bir tonda, “Yeter ki karım tayt giymesin,” diyerek bana kaçamak bir bakış attı. “O lanet taytları bile bir benim için giysin!”

Şaşkınlığım kahkahamla harmanlandı. Çantamın içerisinden çıkarıp fırlattığı kalın, kadife pantolonu havada yakalarken, “Kıskanç!” dedim abartıyla. “Hem kıskanç hem de arsızsın!”

Şömine karşısındaki tekli koltuğa geçerek pantolonumu giyerken, gözleriyle vücudumu incelediğinin farkındaydım, zevkten izlemediğinin farkında olduğum gibi. Pantolonumu giydikten sonra başımı kaldırdığım anda göz göze geldik ve gözlerinde gördüğüm ifadesini neye yormam gerektiğini bilemedim. Ağırca yutkunarak yüzüne bir tebessüm kondurdu. Sol elini hafifçe bana doğru uzattığında, parmağındaki alyans gözlerimi aldı. Elini kapatıp açarak, “Hadi gel,” dedi çocuk çağırır gibi. “Seni sıkı sıkıya saralım ve dışarı çıkalım...”

Bir çocuk değildim ama koşar adımlarla eline atladım. Önce montumu giymeme yardımcı oldu, sonra başıma taktığı şapkamı gözlerimi örtene kadar aşağı çekti. “Ya!” dedim mızıkçı bir tonda, şapkamı geri çekip gözlerimi açarken. Şapka takmayı sevmeyen bir insandım, şal denen illetse asla kullandığım bir aksesuar olmamıştı. “Eğleniyorsun sen benimle,” dediğimde, gerçekten eğlendiğini fark ettim. Şayet benim yerimde, karşısında bebeğimiz olsaydı ancak onu şekilden şekle sokarken bu kadar eğlenebilirdi.

“Zürefanın düşkünü gibi...”¹ Yüzü huysuzca buruştu. “Beyaz mont ne ya?” dedi arkasından kınarcasına. “Bu karda kaybolursun sen. Bari ibibiğinden tanıyayım, şapkanı çıkarma!”

Gri bir ponponlu şapkayla beni tanıyabilecek olmasına karşılık gülmekle yetindim. “E, hadi giyin sen de, gidelim,” dedim gayriih-tiyari.

¹ Sanatçı Barış Manço’nun “Nane Limon Kabuğu” şarkısına atıf yapılıyor.

“Hazırım ben,” deyişiyse, kaşlarım istemsizce çatıldı.

Ben şişme montumla, kardan kadın gibi yusuvarlaktım lakin onun üzerinde sadece boğazlı bir kazak vardı. Sağ elimi hafifçe havalandırıp parmaklarımı şaklattım. “Akıllım, montun nerede?” dedim başımı iki yana sallayarak. “Arabadaysa gidip alayım. Donacaksın çünkü.”

Alp Aslan saniyeler önce havalandırdığım elimi yakalayarak beni odanın çıkış kapısına yönlendirdi. “Akıl bırakmadığın için montumu almadan gelmişim.” dediğinde, yüzüm utançla alev aldı. Bedenimi kapıdan dışarı iterken: “Ayrıca Türk askeri üşümez,” dedi üstten bir tavırla.

Gülmemi engelleyemezken, “Yarım saat sonra görürüm ben seni.” dedim ciddiye almayarak. İnsan dediğin ne kadar süre üşü-meyebilirdi ki sonuç olarak?

Adımlarımız restorana vardığında, boş bulduğumuz ilk masaya oturduk. Kahvaltı hazırlanana kadar ikimiz de çaylarımızı sessiz sedasız içmeyi tercih ettik. Kahvaltı hazırlandığında, masada bir kuş sütü bir de benim iştahım eksikti. Başıma gelecekleri bildiğim için, ebeveyninden çekinen çocuklar gibi yemek yemeye giriştim ama kahvaltı sofrasına baktıkça içim bulanıyordu ve bu da ister istemez yüzümün buruşmasına neden oluyordu. Aniden “Nasıl bu kadar zayıfladın?” diye sorunca, elimdeki çatalla dondum kaldım. Gözlerim ağırca kendisine döndüğünde, ben kendi kendime cebelleşirken onun hiç yemeğe başlamadığını gördüm. Sol kolunu yanındaki boş sandalyenin sırtına atmış, ‘dik dik yüzüme bakıyordu. Ağırca yutkunarak, hafifçe başını iki yana salladı. “Sonuçta bir hamilelik yaşadın...” Kaşlarım “*Ciddi misin?*” dercesine havalandı. “Biraz kilo almış olman gerekmez miydi?” Sesli bir nefes alırken, elimdeki çatalı tabağımın kenarına bıraktım. “Hevybanû,” diye seslenince, gözlerim tekrar kendisine döndü. Başını hafifçe sola eğerek, “Biliyorum, konuşmak istemiyorsun,” dedi. Ardından derin bir nefes alarak başını doğrulttu. Yüzündeki ciddi ifade, istediğini almadan vazgeçmeyeceğini gösteren cinstendi. “Ama konuşmayınca, yaşamamış sayılmayacağız...” Masanın üzerinden elime uzansın istedi

ama sonra vazgeçti. “Hadi anlat bana, nasıl bu kadar zayıfladın? Konuşmazsak aşamayacağız...”

Sağ elimi alnıma kapayıp, şakaklarıma baskı uyguladım. Zihnim böyle anlarda uyuşmak istiyordu çünkü hatırladıklarım canımı yakıyordu. Alp Aslan’ı da anlıyordum; canımı yakanları merak ediyordu. Derin bir nefes alarak önce önümdeki çay bardağıma uzandım. Sıcak çay, dilediğim gibi boğazımı yumuşatmadı ne yazık ki... Çaydan ümidi kesince, önünde bulunan sigara paketine uzanıp kendime bir sigara yaktım. Gözlerim dudaklarımın arasından sızan gri cılız dumana takıldığında, kendisine bakmadan anlatmaya başladım. “Hamileliğim boyunca ciddi anlamda mide bulantım vardı.” Oturduğu sandalyede dikleşip o da kendisine bir sigara yaktı. İkimizin de dışarı üflediğimiz dumanlar aramızda bir sis bulutu oluştururken, sisli perdenin arkasındaki gözleri yine kendini belli eden cinstendi. Alp Aslan’ın bana açlığını en çok gözlerinde görebiliyordum ve bu öyle bir açlıktı ki ağzımdan çıkacak her bir kelime bir kırıntı gibiydi onun için. “Başlarda normaldi mide bulantılarım,” diyerek hafifçe omuz silktilim. “Sonraları vücudumun verdiği tepkiye dönüştü...”

“O ne demek?” dedi çekingen bir tonda.

Dudaklarım burukça iki yana kıvrılırken, “Ağlayamadıkça kusum,” dedim. “Kusmamamı söylememiştin...” Ölü fısıltısı gibi çıkan son cümlemlerle, sağ eli boynuna sarıldı. Boğazlı kazağının yakasını nefes alamıyormuş gibi çekiştirdi. “Bu da kilo almama değil, kaybetmeme neden oldu...”

“Başka?” dediğinde “*Başka ne?*” dercesine başımı iki yana salladım. “Bana onunla ilgili söyleyebileceğin başka bir şey yok mu?” İkimiz de sigaramızı söndürürken, sigarasını nasıl bu kadar hızlı içebildiğini anlamamıştım. “Merak ediyorum...” dedi çekingenliğini koruyarak. “Kendimi çok şey kaçırmışım gibi hissediyorum...”

Nefesim gülümsüyormuş gibi çıkınca, meraklı gözleri gözlerime döndü. “Kaçırmadın,” diyerek başımı iki yana salladım. Masanın üzerindeki ellerimin parmaklarını birbirine dolayarak, ağırlığımı dirseklerime verdim. “Kaçırmadın çünkü geleceğine inandığım için hiçbir şeyini öğrenmedim...” Öğrenmediklerimin, yaşayamadıklarımın pişmanlığı içimi bir yandan yakarken bir yandan da rahatlatı-

yordu. Eğer ki her şeyine nail olsaydım, yokluğunu kabullenmem çok daha zor olacaktı. Muhtemelen Alp Aslan da kendisini çok daha fazla eksik hissediyor olacaktı... “Kalp atışlarını dinlemedim. Yatağın üzerinde bıraktığım CD’lerden birinin içinde kalp atışının sesi var...” Yüzüme acı bir tebessüm kondu. “Doğmadan dönersen, birlikte dinleriz diye düşünmüştüm,” deyip omuzlarımı silktilim. “Cinsiyetini öğrenmedim. O da yatağın üzerine bıraktığım zarfla yazıyordu. Hoş...” Sesim ağlamaklı bir tonda çıkarak çatladı. “Onu ikimiz de aynı anda öğrendik sayılır...” Alp Aslan dirseklerini masanın üzerine dayayıp, elleriyle yüzünü örtünce kalbimden çatırtı sesleri yükseldi ama ellerim yüzündeki ellerine uzanamadı... “Benden ötürü mü bilmiyorum ama,” diye devam ettiğimde, elleri yüzünden çekildi. Ellerimin yapamadığını sesim yaptı. Başımı hafifçe sola doğru eğerek, yüzüme buruk bir tebessüm kondurdum. “Mide bulantımı tek bastıran, kokundu...” Başparmağımla kaşlarımın arasını aşağı yukarı oynatırken, başımı karlı dağlara doğru çevirdim. Artık her gördüğüm dağ, bana Everek’i hatırlatan cinstendi. “Koku olayından bile kız olduğunu tahmin ediyordum ama sen yokken öğrenmek istemedim...” Dağların üzerindeki kar birikintilerinde gözlerim gezinirken, görüntüm çoktan bulanıklaşmıştı. “Sanırım o dönem yaptığım en mantıklı hareket, eşyani attırmayıp hepsini eve taşımamdı.”

“Attırmamak?” deyince şaşkın bir tonda, gözlerim kendisine döndü. Sesi kadar yüzü de şaşkındı. Bebeğin detaylarını henüz sindirememişken, bir de başka detaylara denk gelmesi dengesini şaşırtmıştı.

“Öldün ya sen,” diyerek aksileştim. “Ölünün eşyası dağıtılmış, dağıtılmazsa ölü üşürmüş...” Yüzümde sinirli bir gülümseme belirdi. “Bence sen bana değil, sık sık annene söyle üşümediğini!” O günü hatırladıkça üzerime basan afakanlar, bana gerilmekten başka yol bırakmıyordu. Alp Aslan, söylediğime gülümsemekle yetindi. Kendisine sigara yakarken, bedenimi tamamen düz çevirip, sol elimi çenemin altında sabitledim. “Benim de merak ettiklerim var,” dediğimde, sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip duraksadı. “Anlat demeyeceğim çünkü zaten anlatmayacaksın,” diyerek göz devirdim.

yordu. Eğer ki her şeyine nail olsaydım, yokluğunu kabullenmem çok daha zor olacaktı. Muhtemelen Alp Aslan da kendisini çok daha fazla eksik hissediyor olacaktı... “Kalp atışlarını dinlemedim. Yatağın üzerinde bıraktığım CD’lerden birinin içinde kalp atışının sesi var...” Yüzüme acı bir tebessüm kondu. “Doğmadan dönersen, birlikte dinleriz diye düşünmüştüm,” deyip omuzlarımı silktim. “Cinsiyetini öğrenmedim. O da yatağın üzerine bıraktığım zarfta yazıyordu. Hoş...” Sesim ağlamaklı bir tonda çıkarak çatladı. “Onu ikimiz de aynı anda öğrendik sayılır...” Alp Aslan dirseklerini masanın üzerine dayayıp, elleriyle yüzünü örtünce kalbimden çatırtı sesleri yükseldi ama ellerim yüzündeki ellerine uzanamadı... “Benden ötürü mü bilmiyorum ama,” diye devam ettiğimde, elleri yüzünden çekildi. Ellerimin yapamadığını sesim yaptı. Başımı hafifçe sola doğru eğerek, yüzüme buruk bir tebessüm kondurdum. “Mide bulantımı tek bastıran, kokundu...” Başparmağımla kaşlarımın arasını aşağı yukarı oynatırken, başımı karlı dağlara doğru çevirdim. Artık her gördüğüm dağ, bana Everek’i hatırlatan cinstendi. “Koku olayından bile kız olduğunu tahmin ediyordum ama sen yokken öğrenmek istemedim...” Dağların üzerindeki kar birikintilerinde gözlerim gezinirken, görüntüm çoktan bulanıklaşmıştı. “Sanırım o dönem yaptığım en mantıklı hareket, eşyanı attırmayıp hepsini eve taşımamdı.”

“Attırmamak?” deyince şaşkın bir tonda, gözlerim kendisine döndü. Sesi kadar yüzü de şaşkındı. Bebeğin detaylarını henüz sindirememişken, bir de başka detaylara denk gelmesi dengesini şaşırtmıştı.

“Öldün ya sen,” diyerek aksileştim. “Ölünün eşyası dağıtılmış, dağıtılmazsa ölü üşürmüş...” Yüzümde sinirli bir gülümseme belirdi. “Bence sen bana değil, sık sık annene söyle üşümediğini!” O günü hatırladıkça üzerime basan afakanlar, bana gerilmekten başka yol bırakmıyordu. Alp Aslan, söylediğime gülümsemekle yetindi. Kendisine sigara yakarken, bedenimi tamamen düz çevirip, sol elimi çenemin altında sabitledim. “Benim de merak ettiklerim var,” dediğimde, sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip duraksadı. “Anlat demeyeceğim çünkü zaten anlatmayacaksın,” diyerek göz devirdim.

Sigarasından bir duman aldıktan sonra, sağ elinde tuttuğu sigarasına aldırmadan hasparmağıyla dudagının kenarını ve alt dudagını okşadı. Dömdüz *"İyi misin?"* diye sormamın anlamsız olduğunu bildiğim için derin bir nefes alarak *"Peki daha iyi misin?"* dedim. *"İlk döndüğün zamanına göre daha iyi misin?"* Sorularının ardından bambaşka bir ayrıntı belirdi zihnimde; parmak uçları... Babasının öpmesini dilediğim parmak uçları... *"Parmak uçları dedin,"* dedim, fısıltı hâlinde. *"Parmak uçlarını öpmek bana kaldı..."*

Alp Aslan bir müddet, yanan sigarasına bakmakla yetindi. Ardından gözlerini benimle buluşturmamaya özen gösterdi. *"Görmem gereken bir çocuğum vardı,"* demiştim ya sana, geldiğimde... *"Kalplerimize bir bakarız,"* demeden önce hastaneden çıkıp gidecek kadar ne mühim işi olduğunu sorduğunda, aynı acıyla, o glin dillendirmişti cümlesini. Başımı tutuk bir vaziyette, devam etsin diye oynattım ama o benim farkına varmadı. *"Bakmak istedim... Hiç cansız bir beden görmemişim gibi cesaret edemedim..."* Sesi, sesi o kadar derinden geldi ki kalbindeki küflü bir sandık pufkuru-yor gibiydi. Dudaklarının arasından sesli bir nefes döküldü, aldığı nefesine küfreder gibi. *"İki avucumun içerisine sığıldığından, ternasımız kaçınılmazdı. Nasıl, ne ara oldu, bilemiyorum..."* Zihnine yansımış olmalı ki başı iki yana seri bir şekilde sallandı. *"Dudaklarımı secde ederken buldum..."*

"Tüm inancımla o minik parmaklarını ilk kez baban öpsün istiyorum..." diye günlüğüme yazdığım satırları, saniyeler öncesinde yazmışım gibi hatırlıyordum ama hatırlamak uzun zamandan sonra iyi gelmiyor; bir dileğimin, temennimin en sonunda gerçekleşmesinden mutluluk duyamıyordum. Alp Aslan'ın *"Hançimiz kârdayız?"* sorusu zihnimde yankılanıyor ama zihnimde yankılanan sorusunun altında suçluluk çekiyordum. Çünkü bir bana merhametli olmadığını dillendirdiğim kocamın, dudaklarını değdirdiği o buruşuk tenin izini bir ömür zihninden ve yüreğinden silemeyeceğini biliyordum. Her gün derince acısında kavrulup yok olacağını bildiğim gibi...

"Aslında çok bir şey olmadı," cümlesini işittiğimde, oldukça dağılmış olan zihnim, sesine kulak kabarttı. Bana mı anlatacaktı? Nasılsa sorsam bile anlatmayacak, diye düşünüp görmezden gel-

diğim, acıtan gerçeklerini yüreğime mi akıtacaktı? Gerginlikle iki elimin parmaklarını sevgililermiş gibi birbirlerine doladım. Ellerimi sıktıkça kemiklerim sızladı. “Arjin’e Melih’i aratmasaydım ve yakalanmasaydı...” Başını kederle savurdu. “Hiçbirimizin canı yanmayabilirdi.”

Tereddütle “Arjin?” dedim, tek derdim oymuş gibi. Ama uzaklaşmam lazımdı. Alp Aslan’ın yaşadığı o hem mucizevi hem de yüreklerimizi çürütecek parmak öpme anından hızla uzaklaşmam lazımdı. Melih’in sürekli başıma kaktığı Arjin’i bilmemem imkânsızdı ne yazık ki. Bu yüzden odağımı oraya kaydurdum.

Yüzünden acı bir tebessüm geçerken “Bulamadım,” dedi. Ardından dolu dolu olan gözlerini bana çevirdiğinde, aslında Alp Aslan’ı bir tek benim ve bebeğimin üzmediğimizi fark ettim. Yaşadıkları öyle bir çözümez gizdi ki tek başına, dirayetini inadıyla koruma gayretindeydi. “Tek umudum, kafasına sıktıkları için bulamıyor oluşum...”

Sol kaşım donuk bir tavırla havalandı. Onların elinde yaşayacağına ölmüş olsun temennisini onaylayamayacağım için konuyu bir kez daha dağıtmayı tercih ettim. Sorulacaklar öyle çoktu ki bir sonrakine geçtim. “İstanbul’da, evde...” diyerek hafifçe başımı savurdum. Sesli bir nefes verirken, sağ elimin parmak uçlarıyla masanın üzerinde ritim tutmaya başladım. ““Bana ölü kal dediler, kabul etmedim,” dedin...”

“Kabul etseydim?” diyerek tepkimi ölçmek isteyince, birkaç kez gözlerimi kırıştırdım.

“Saygı duyardım,” dedim dümdüz bir tonda. Tepkimi o kadar beklemiyor olmalı ki, kaşları hayretle havalandı. Üzerime çöken ağırlığı atabilmek umuduyla, sandalyemde kollarımı da geriye doğru atıp gerindim. Alp Aslan muammada kalmış bir yüz ifadesiyle yüzüme bakmaya devam edince, “*Ne bakıyorsun?*” dercesine başımı iki yana salladım.

“Bu kadar mı?” Öyle, dercesine omuz silktim. “Haberin de olmayacaktı ama?” diye devam edince, sinirle gülmeye başladım.

“Alp Aslan,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Seni ilk canlı gören benim. Nereye haberim olmuyormuş?” Sol elimi alnıma kapayıp, tekrar şakaklarımı ovalamaya başladım. Beynimin, işittikleriyle

hâlâ infilak etmemesi, şaşırılacak olaydı. “Mesleğin benim müdahale edebileceğim bir şey değil. Bu yüzden sadece saygı duyardım ama zaten kabul etmediğine göre çok da üstüne konuşulması gereken bir şey yok sanırım,” deyip, kestirip atmayı tercih ettim.

“O zaman evlenemezdik ama...”

“Bunun için mi reddettin?” dedim şaşkınca.

Elleri usulca iki yana açılırken “Sana da Erbaş soyadı hiç yakışmıyor!” dedi tükürürcesine. “Sırf seni düşündüğümünden yani...”

“Hıhı,” diyerek başımı aşağı yukarı salladığımda, her ne yaptıysa benim için değil, kendisi için yaptığının farkındaydım. Alp Aslan’ın yer yer kesinlikle evlilik takıntısı olduğuna inanıyordum. Ölû kalıp benimle ilişkisine devam etse dahi kendisine ait olan çocukları başkasının üstüne kaydettirecek bir adam değildi mesela. Bu ihtimalin Alp Aslan’ı diriye bir kez daha öldüreceğine adım kadar emindim ve adım kadar emin olduğum başka bir şey daha vardı... Teklifi reddetmeden önce muhakkak, “*Ya çocuklarım beni değil de başkasını baba bilirse?*” diye düşündüğüne de emindim ve reddetmesindeki en büyük etkenin, doğamamış, belki de hiç doğmayacak çocuklarının olduğuna da emindim. Kahvaltı masası olduğu gibi dururken, ikimizin de yemek yemeyeceğimizi bildiğimden, “Hadi, gidip uyuyalım biraz,” dedim başımla dışarıyı işaret ederek. “Aslında yürüyelim derdim ama muhakkak hasta olursun.”

Sandalyemi geri iterek ayaklandım ama Alp Aslan oturduğu yerden yüzüme bakmaya devam etti. Gözleri bir bana döndü, bir de camdan dışarı. “Buraya kadar geldik,” dedi kararsız bir tonda. “Uyuyarak mı geçireceğiz günü?”

Eğilip tutduğum sol kolundan bedenini çekiştirirken, masanın üzerindeki sigara paketini zar zor aldı. “Doğuda yaşıyoruz, Alp Aslan,” dedim restoranın kapısından çıkarken. “Kar yağışı bizim ana hava durumumuz. Çok da ilginç bir şey değil ayrıca...” Ben her ne kadar Alp Aslan’ı evin bulunduğu tarafa doğru çekmek istesem de, Alp Aslan beni sol kolunun altına çekiştirip sıkıştırdı ve adımlarımı evlerin bulunduğu yere doğru değil de ağaçlık araziye döndürdü. Ben giyinik olduğum hâlde donuyordum, o ise asla şov yapmaktan

vazgeçmiyordu. “Nereye gidiyoruz ya?” dedim boğuk bir tonda, kolunun altında debelenirken.

“Seni gömecek bir kar çukuru bulmaya!” İştitiğimle kolunun arasından mirmekler gibi başımı çıkardım. Ezildikçe karların çıkardığı ses daha çok üşümeme neden olurken, dişlerim titremenin verdiği etkiyle birbirine çarptı. Ben darağacına ilerletilen bir mahkûm gibi titrerken, Alp Aslan’ın yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı. Yüzüne bakan şaşkın bakışlarıma karşılık bir kalkaha atıp “Biraz evlilik meselesini konuşacağız. Kabul etmezsen seni bir çukura gömeceğim,” diyerek, gözlerini haince kırıştırdı. “Etrafta tanık olacak birilerinin olmasını istemeyiz, değil mi?”

“Bir ayı çıkarsa görürüm ben seni,” dedim huysuzca. Etraf bana göre o kadar sessizdi ki her an her yerden bir yabani hayvan fırlatabilirdi. Gözlerim etrafta şüpheyle gezinirken ağırca yutkundum. “Ya da terlik kadar dişleri olan bir domuz...”

Sağ elimi beline doladığımda niyetim silahının belinde olup olmadığını kontrol etmekte ama “Yokla güzelim, yokla. Kendi malınmış gibi yokla,” diyerek beni kolunun altında daha çok sıkıştırmayı tercih etti.

Silahının kabzasının sağ kolumun içine değmesiyle rahat bir nefes alırken, “Hadi, konuş ne konuşacaksan,” dedim düşünceli bir tonda. Kollarımı beline daha çok dolayarak, sağ yanağımı göğsüne bastırdım. Kalbinin atış sesi, kulaklarımı ondan başkasına sağır etmekle mükellefti. “Donacağım, karısız kalacaksın sonra.”

Ciğerlerine doldurduğu derin nefesiyle, “Urfa’da yaşayalım istemiyorum,” dedi kararsız bir tonda. Bana da makul geldiği için sesi mi çıkarmadım. Beni Urfa’ya bağlayan bir işim olmadığı için kötü anılarla sarınmayı dileyecek kadar delirmemiştim. “Yeni bir yerde, yeni bir düzen kuralım istiyorum ve bu, doğuda olmak zorunda değil...” Kaşlarım muhabbetin gideceği yerin merakıyla çatıldı. “İstedğin yerde, istediğin ilde olabilir...”

Adımlarım durunca Alp Aslan’ın adımları da duraksadı. Ellerimi belinde sabitlediğimde, lapa lapa yağan karın altında karşı karşıya kaldık. “Doğuda olursak, eve gelişlerin uzun görevler harici maksimum haftada bir olur ya da o kadar bile olmaz,” diyerek düşün-

celi bir tavırla başımı oynattım. “Ama başka bir yerde, Ankara ya da İstanbul gibi bir yerde olursak, bu zaman dilimleri minimum üç haftalara çıkar.” Evet, dercesine başını sallayınca, yüzümde sinirli bir gülüş belirdi. “Öneriniz kabul edilmedi, beyefendi.” Sert ve net çıkan sesim, kaşlarının havalanmasına neden oldu. “Senin başka yerlerde, benim başka yerlerde çeşit çeşit cvimiz olmayacak, Alp Aslan. Olacaksa; birlikte olmamızın, cvlenmemizin falan bir önemi yok. Hiç boşuna uğraşmayalım.”

“Ama-”

“Aması falan yok,” diyerek, başlayamadığı cümlesini kestim. “Başımıza bir şey gelecek olduktan sonra her yerde gelebilir. Hatırlarsan daha dün akşam azılı bir terör lideriyle, İstanbul’un en şaşıalı bir mekânında karşılaştık!” Sinirden mi yoksa üşümekten mi bilemediğim şekilde bedenim titremeye başlayınca, belindeki ellerimi sıkılaştırdım. “Sence nereye gidersin? İlk görev yerin neresi olur yani?”

Yüzü sıkıntıyla kasılırken, “Muhtemelen garnizon,” dedi.

Gözlerim karla kaplanmış ormanlık alana dönerken “Eş götürülemez...” diye mırıldandım. Başımı geri atıp, yerdeki karın yansımalarını gökte izledim. Hava, deyim yerindeyse bembeyazdı. “Sınır bölgesi garnizonlarının etrafı yerleşim yerleriyle dolu ve bunu benden daha iyi bildiğini düşünüyorum,” diyerek, belindeki ellerimi göğsüne tırmandırdım.

“Gelirim diyorsun yani?” deyince, bıkkın bir şekilde göz devirip, kendi kendime adımlamaya başladım.

“Sen şu çukuru göstere bana!” dedim, kuyruğuna basılmış kedi öfkesiyle. “Bakalım, içine iki metrelik bir deve sığıyor muymuş?”

Arkamdan “Daha söyleyeceklerim bitmedi!” diye bağırınca, kendisine dönüp “Öyle mi?” dercesine dudak büktüm. Sağ elinin işaret parmağı havalanırken diktatör bir tavırla, ne isteyeceğine anlam veremedim. “Evi,” dedi üstüne bastıra bastıra. “Benim paramla kuracağız!”

Üstüme yüklenen ani sinir boşalmasıyla gülerken, iki elimi ağzıma kapattım. “Senin paran mı var?” dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Aslında yapmak istediğim vurgu, “*Senin paran benim param mı var?*” düşüncesi olsa da, hem benim insan gibi söylememem

hem de Alp Aslan'ın lafı başka bir tarafından anlaması sonucu, hor görüyormuşum gibi bir duruma dönüştü. Oysaki parası olmayan taraf bendim. Çalışmazsam, kendime ait beş kuruşum yoktu.

Kaşları ciddi bir şekilde çatılırken, "Bak Hevybanû," dedi ve duraksadı.

"Ne zaman Jülide diyeceksin diye merak ediyorum," dedim, dan diye. "Adımı sadece ayrılık konuşmalarında mı kullanacaksın?"

Çatık kaşlarına sinir bozucu gülümsemesi de eklendi. "Nefret ediyorum," dedi dilini ısırır bir vaziyette. "Adından!" diyerek gür bir ses tonuyla devam etti. "Nefret ediyorum!"

Ellerimi iki yana açarken, yüzündeki sinir bozucu gülümseme benim yüzümde de vardı. "Sayende, ben de," diyerek yüzümü buruşturdum. Ondan yana çıkmamı beklemediği için mimikleri saniyelik dondu. "Ayrıca, senin yaşam kaynağın egon!" Gözlerimi kapayarak, derin bir nefes alıp ifademi toparladım. "Egona zeval gelirse yaşayamazsın maazallah. Evin tüm masraflarını sana kilitlerim, merak etme. Sen önce gideceğimiz yeri bir öğren de sonrasına bakarız!" Şapkamın ponponlarını savurarak çocukça bir tavırla arkamı dönüp, ilerlemeye devam ettim. Alp Aslan'ın arkamda olduğunu bilmesem, orman içerisinde iki adım atacak yürek yoktu bende. Madem her konuda arkamdaki adama güvenebiliyordum, o konuda da sırtımı yaslayabilirim düşüncesiyle hareket etmek işime geldi.

"Maaş kartımı mı alacaksın?" diyen şaşkın sesini duyunca, gülümsemem ağzımdan su püskürtüyormuşum gibi döküldü.

"Ürktün mü, bebeğim?" dedim alayla. Kar birikintisi diz kapaklarıma kadar ulaştığı için daha çok, yürüyor gibi değil de biçare debeleniyor gibiydim. "Verme eylemine her alanda çok meraklısın. Hevesini kırmak istemem!" Cümlem bittiği gibi montumun arkasından tutuldum. Ensemenden tutup havalandırsa, ağaca asılmış ceket gibi kalacaktım.

Enseme doğru sokulunca, ılık nefesi tüylerimi ürperti. "Ciddi misin?" sorusuyla, söylediklerime zerre inanmadığını anladım. "Ben daha çok, İstanbul'daki evinde falan yaşamak istersin diye düşünmüştüm. Yani..." Sesli bir nefes verdi. Tenime doğru saldığı her nefesi, buz kesen hücrelerimin çözünmesini sağladı. "Geldikten

sonra pişman olursan, ikimiz için de daha zor olur. Oralara aile götürülmemesinin nedenleri var, Hevybanû. Suyu bile olmayan köyde mi yaşayacaksın?”

Hafifçe boğazımı temizleyerek “Bunadın sen ha?” dedim şaşkıncıca. İstanbul’daki ilk evimi ona anlatışımı daha dün gibi hatırlarken, onun hatırlamıyor oluşu ilginçti. “Ben o evde hiç yaşamadım ki! Senin bunu biliyor olman lazım,” diye düşünceli bir tonda devam ettim. “Annem öldükten sonra Urfa’ya gelene kadar kullandım sadece. Aşağılık kompleksi yapacaksan illaki, bu kız bu ayılığımı bana nasıl baktı diye yap!”

Her güzel şeyin sonu oluyordu tabii. Cümlem bitiği gibi kafam kar birikintisinin içine gömüldü. Ayı derken şaka yapmıyordum ve zaten Alp Aslan bunu inkâr eden bir insan değildi. “Ayıymış!” dedi yalandan bir sinirle. “Al sana ayılık!” Tuttuğu ensemden başımı geri çektiğinde kirpiklerime yapışan kar tanelerini bile hissediyordum. Karın içerisinde nefes alamadığım için kesik kesik öksürürken, Alp Aslan yüzüme yapışan karları temizlemekle meşguldü. “Çok üşüdün,” derken şefkat dolu bir tona geçti. “Sayende ben de tam ayılık yaptım!”

Sağ elini dizlerimin arkasından geçirdiğinde, karların içerisinde çıkan ayaklarım rahatlamamı sağladı. Sol kolumu boynuna dolar-ken, “Millet manitasıyla karlarda yuvarlanıyor,” dedim mızıkçı bir tonda. “Sen beni karda boğmaya çalışıyorsun...” Burnum düşmüş gibi kendisini hiç hissedemediğim için sağ elimi burnumun üzerine kapattım. “Bu kadar romantik bir yere getirip, sevgilisini boğmaya çalışan tek insan da sensindir...”

Alp Aslan, kucağında olmama rağmen oldukça rahat bir tavırla kar yığıntılarının üzerinde ilerlerken, “Sen benim sevgilim değilsin,” dedi. Çok basit bir cümleydi ama kalbime göğüs kafesimin içerisinde ters bir takla attırabilirdi. “Ha ama illaki karda yuvarlanmak istiyorsan...” Kaşlarını havalandırınca, ağırca yutkundum. Alp Aslan’la kar savaşına girmek anlamsızdı çünkü kaybedeceğim aşikârdı. Bedenini geriye doğru salınca, boynuna daha sıkı sarıldım. Gerisin geriye sırtüstü düştüğünde kucağında kaldım. “Sana bu kadar...” Kar ile temas eden ben değildim. Bedenim onun sıcak teniyle

temas ederken, onun bedeni karın soğuşunu içine çekti. “Sana fazlası zarar...”.

Dudaklarına uzanabilmek için üzerine biraz daha eğildiğimde, bedeni karın içerisine daha çok gömüldü. Bir çift dudağa değmek, nasıl tüm karları eritebilirdi, hiçbir fikrim yoktu ama Alp Aslan’ın dudakları bana hep bahardı. Elimi yanağına kapattığımda, tüm nefeslerini ciğerlerime hapsetsem de yetmeyecekti, biliyordum. Onu öpmenin sonu yoktu, sevmenin olamadığı gibi... Dudaklarımızın temasını kessem de alnım alnına yaslı, gözlerim kapalı bir şekilde kaldım. “Kalk,” dediğimde, ses tonum başka diyarlardan geliyor gibiydi. “Kalk, ciğerlerini üşüteceksin...”

İkimizin de aldığımız kesik nefes, birbirimizin nefesine karışırken, beni kucağından indirmeden doğruldu. Doğrulabileceğini biliyormuşçasına, kılımı kıpırdatmamam ise şoka uğramama sebep oldu. Bazen kendisini ne kadar tanıyabildiğime, benim bile aklım yetmiyordu. Aklımla değil de yüreğimle hareket ettiğim her anda ise asla yanılmıyordum.

Kar üzerinde yürüme başarısızlığım aşikâr olduğu için beni evin içine girene kadar asla kucağından indirmede. Kucağından indirdiği yer ise direkt yatağın üzeri oldu. Ayağımdaki postalları da kendisi çıkardı, üzerimdeki montu ve şapkayı da. Biz dönene kadar sönmeyen şöminenin içerisine birkaç odun daha attıktan sonra yatağa yöneldiğinde yatacağını bildiğim için sırtüstü yatmaya devam ettim. Yüzükoyun yatağa uzandığında, başının yeri göğsümün üzeri oldu. Yüzü göğsüme kapandı, sol elimse saçlarının üzerine. Yatış şeklimizde ise değişen tek bir şey vardı; boş olduğunu bile bile karnıma kapanan eli... Eli aslında öyle bir rahatsız şekilde karnımın üzerinde duruyordu ki, normal bir insanın o yatış şeklinde elini karın bölgesinde tutarak rahat bir uyku uyumasının imkânı yoktu ama bir zamanlar orasının dolu olduğuna inanmaya ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum. Hissediyordum ama cesaretli olamayışım canımı yakıyordu. Yeniden deneyelim demek, her konuda kolay değildi. Bir bebek daha istemek, hem de ilkinin akıbetini kendi ellerinle belirlemişken hiç kolay değildi. Sol elimle başını daha çok göğsüme bastırırken gözlerimi yumdum. Odaklanmaya çalıştığım sadece ne-

tesleri olsa da, sağ gözümünden kulağıma doğru süzülen gözyaşım içimi ılıpırttı. Boğazıma oturan kekremsi tat, bir daha tam anlamıyla hiç mutlu olamayacakmışım gibi hissetmemi sağladı...

Nitekim öyle olduğunu uykularım kanıtladı...

Mağara, o mağaradan hiç çıkamayan ben, mağaranın içerisinde yankılanan bebek ağlaması, bebeği asla susturamamam, ellerimin titremesinden ağzına bir emziği bile yerleştirememem ve delirip, en sonunda bileklerimi kesmem...

İzlediğim film hiç değişmiyordu. Hatta o kadar değişmiyordu ki bileklerimden kanlar akarken Alp Aslan'ın hep beni acıyarak, acı dolu bir ifadeyle izlediğini görüyordum. Gözleriyle bile *"Bu mumsun?"* dercesine bakıyordu ve ben her seferinde âcizliğimin altında ezilircesine, yaralı bir hayvan gibi kaçıyordum.

Yataktan sıçramamla, iki kolum başımın iki yanında kalacak şekilde yatağa bastırılmam bir oldu. Aslında burun burunaydık ve bedeninin tüm ağırlığı altında debelenişimi engelleyebilmek için üzerimdeydi. Uzaktan bakan ya da *"Bırak,"* diye bağışımı duyan muhtemelen bir tecavüz sahnesini gerçekleştirdiğimizi düşünebilirdi. *"Dokunma,"* dediğimde ancak hıçkırarak ağladığımı idrak ettim. Alp Aslan'ı da ağladığım için göremediğimi... Kokusu burnuma dolunca, ciğerlerimin yanmasıyla ağlamam daha da şiddetlendi. *"Beni bırak,"* sözünü birçok kez tekrarlardım. Son yalvarış cümlemse *"Benden bir bok olmaz, bırak,"* oldu. Alp Aslan, son cümlemi işittiğinde ateşe değmiş gibi geri çekildi. Vücuduna ateşler sıçradığında bir adım geri kaçmayan adam, benden bir şey olmayacağını söylememle resmen kaçtı. Üzerimden ağırlığı gidince, gözlerimi açarak yatağın içerisinde doğruldum.

Ne ara yatağın ayak ucuna geçmiş ve ayaklanmıştı, anlamasam da surat ifadesi, kanlı ve çok kayıplı bir savaştan çıkmış gibiydi. Gözlerim panikle odanın içerisinde gezerken, *"Ne arıyorsun?"* dedi duyusuz bir tonda. Başı aşağı yukarı sinirli bir tavırla sallanırken, sağ eli saçlarının arasına karıştı. *"Çantanı?"* Yataktan aşağı ayaklarımı sarkıtsam da zemine basıp ayaklanamadım. *"İlaç?"* dedi daha yüksek bir desibelde. Bağırışıyla olduğum yerde sıçradım. *"Evet, ilaç kullandığın müddetçe senden bir bok olmaz!"*

İlaç arayışına dahi girememişken, ayrıntısını bilerek önümü kesmesine mi şaşırayım yoksa toparlayamadığım görüş açımın sinirini mi yaşayayım, bilemedim. “Sen?” dedim amaçsız bir öfkeyle. “Sen ne biliyorsun ki konuşuyorsun?”

Yüzünde, kınından boşanmış bir kılıcın parlaklığı belirirken, başı sistematik bir tavırla oynadı. İşaret parmağı tam on ikiden, titrek benliğimi hedef alırken, “Evinden aldığım o lanet şırınganın içinden ne çıkacak, bilmiyorum ama,” dedi ve dilini ısırarak duraksadı. Yapma, dercesine bağıırıyordu gök gözleri; göğüne âşık birinin kayıtsız kalması imkânsızdı. “Her neyse içindeki...”

“Diamorfin,” dedim fersiz bir solukla, göğümünden sürgün yeme-yi göze alamayarak. Dilim, bağımlılar için kullanılan tedavi şeklini dillendirmeye varamadı ama “Şiddetli ağrı çeken hastalarda kullanılıyor,” diye mırıldandım. İki elimin avuç içlerini beynimi susturmak istercesine şakaklarıma bastırdığımda, tenime dayalı olan ellerim o hâlde bile titriyordu. Gözlerimi yumduğum anda, rüyamda gördüğüm kesitler teker teker gözlerimin önünden geçmeye başladı. “Geçmiyor,” dedim ağlamaklı bir hâlde. Her insan gibi sadece birkaç saat huzurla uyuyabilmeyi istiyordum. Hayallerim hiçbir zaman olmamıştı. Taleplerim de normal insanlarınkinden fazla olmamıştı. Uyuyabilmeyi dilemek de bu kadar lüks olmamalıydı. “Başka türlü durmuyor...”

“Gel ben senin beynini uyuşturacağım,” denilerek kolumdan çekilmemle yataktan ayaklandım ama adımlarımı bile beynim yönetmiyordu. Alp Aslan tarafından verandaya sürüklendiğimde, havanın çoktan karardığını ve karın daha çok bastırdığını fark ettim. Biz verandaya hiçbir şekilde çıkmadığımız için kar birikintisi neredeyse belime kadar gelmişti. “Yat, karın içine,” deyince, donuk gözlerim yüzüne döndü ama yüzü öyle bir mahkeme duvarı gibiydi ki, “Şaka mı yapıyorsun?” bile diyemedim. Titrememi dinginleştirebilmek için sağ kolumu bedenime sardım. Tuttuğu sol kolumdan çekiştirerek beni kar birikintisine doğru ittiğinde titremem daha çok arttı. “Uyuşmak istemiyor musun? Al sana en doğalından fırsat! Gir içine ve unut her şeyi!” Başımı olumsuz manada iki yana sallamakla yetindiğimde, kaşları “Öyle mi?” dercesine hırsla havalandı. Ondan sonraki

kafa sallayışı ise “*Sen görürsün!*” niteliğindeydi ve zaten beni kar birikintisinin içerisine yuvarladığında göreceğimi görmüştüm.

Üzerime düşen karları iteklemeye çalıştığım an, kalkacağımı anlamış olmalı ki çareyi karnımın üzerine oturmakta buldu. Üstümde kazağım, pantolonum, her şeyim vardı ama bu, üşümeme engel değildi. Kendimi baskı altında hissettikçe de daha çok debelenip, efor kaybediyordum. “Ne yapıyorsun, psikopat manyak?” diye bağırdığımda, hırsla üzerime doğru eğildi. İrileşen gözlerime karşılık, alt dudağını sinirle dişleyerek yanıt vermeyi tercih etti. Çenesini açarsa beni sanki diliyle yok edecekti ve bunu bildiği için temkinli ilerliyor gibiydi. Hazır üzerime doğru eğilmişken, boşuna eğilmiş olmak istememiş olmalı ki benim içerisine düşmemle etrafa saçılan karları başımın üzerinde topladı. Benim de bahtıma zaten sevgilisinin saçlarına papatyalardan taç örecektir adam düşecek değildi; ancak karlar yağdırılırdı!

İki elinin avuç içerisinde topladığı karları şakaklarıma bastırduğunda, altında daha çok debelenmeye başladım. “Hiçbir şey beş dakikada çözülmez, Hevybanû!” İşittiğimle, kapalı olan gözlerim açıldı. Sinirle soluduğu ılık nefesi yüzümü yaladı. “Ama bir beş dakikayla çok şey kaybedilir,” diyerek otoriter tavırla başını savurdu. Bezgin bir nefes verip şakaklarımı saldırdığında, beynimin içerisi zonkluyordu ama soğuktan mı yoksa geçirdiğim ataktan mı, kestiremiyordum. “Biz çok kaybettik. Biz çok kaybettik, güzelim...”

Aniden kendi üzerindeki kazağı etek uçlarından tutup üstünden sıyrınca, “Ne yapıyorsun?” dedim şokla. “Beynim susmuyor, dedim. Donarak ölelim, demedim!” Zira ben soğuğu direkt kardan çekerken, üstünde atlet bile olmadığı düşünülürse o da ayaz yiyecekti. “Alp Aslan, bak boşa uğraşıyorsun...”

“Ben boşa atmam,” diyerek cümlemi kesince, tekrar ağlamaya başladım. Sol dizinin altına sabitlediği sağ elimi karın içerisinden çıkarıp çıplak göğsüne bıraktığında, benim elim demir gibiyken onun teni sıcacıktı. “Beni hisset,” dedi fısıltıyla. “Gözlerini kapat ve beni hisset...” Elimin üstündeki eliyle, elimi daha çok kalbine bastırdı. “Bak senin için atıyor. Damarlarımdaki kanın sıcaklığını hisset...” Elim çıplak göğsüne yaslı bir vaziyette dakikalarca ağladım. Hıçkırır hıçkırır... Nefesim kesilene kadar... Sol eli göğsündeki

elimin üzerinden asla çekilmezken, sağ elinin tersi sık sık yanaklarımın üzerine uğradı. Dakikalar sonra boşta ki sağ eliyle ensemden kavrayıp, başımı göğsüne çektiğinde artık hiçbir uzvumu hissetmez bir hâl-deydim. “Geçti...” dedi sıırıslık olmuş saçlarımla üzerine dudaklarını bastırırken. Sıcak nefesi saç diplerime vuruyor olmasaydı, ne yaptığını bile hissedemezdim. “Geçti, sevgilim...” diyerek, ağırca yutkundu. “Ben yanımdayım ve geçti...” Saçlarımla üzerine öpücüklerini kondurmaya devam etti. “Öptüm, geçti...”

Ellerim komple serbest bırakılsa da onun sıcak bedeninden vazgeçemedi. İki elimi de çıplak sırtına dolandırdığımda, görüntümüz muhtemelen çok saçmaydı. Alp Aslan kucağımda üstü çıplak bir vaziyette oturuyordu ve ben buz kesmiş her bir zerremi sıcaklığıyla çözmek ister gibi bedenine sarılıyordum. Sarılırken, onun ruhunu gözyaşlarımla üşüttüğümü ise biliyordum ama kendimi de durduramıyordum. Hafifçe geri çekilmesiyle, sarıldığım gövdesini saldı. Önce kucağımdan kalktı, ardından eğilip bedenimi kucakladı. Kucakladığı bedenimi evin içerisine girdiğinde yatağın üzerine değil de yanan şöminenin önüne bıraktı. Yanımdan ayrıldığında, nereye gittiğini düşünemeyecek kadar afallamıştım. Donuma kadar ısılandığımı fark etsem de soyunmayı akıl edemeyecek kadar da şoklanmıştım. Dizlerime doladığım kollarımla dakikalar boyunca yanan ateşi izledim. Sanki tam ortasında, ruhum yanıyor gibiydi. Küllerimden doğup doğamayacağımı ise kestiremiyordum. Ben bir masal kahramanı ya da peri kızı değildim. Sadece isminin tam anlamını taşıyan karınakarışık bir hayattan ibarettim. Düştükçe kalkmaktan yorulmuş bir insandım. Engebeli yolların yıprattığı bir candım. Bu kadar basit ve güçsüz bir insanken, küllerimden doğmayı nasıl başaracaktım?

Bir bardağa doldurulan sıvı sesini işitince, başımı robotik bir tavırla geriye çevirdim. Ancak o zaman aslında Alp Aslan'ın arkamda kalan tekli koltukta oturduğunu, üstüne bir de şarap içtiğini fark ettim. Yeni doldurduğu kadehini dudaklarına yaklaştırırken, “Toparlandın mı?” dedi sorgular bir tonda. Başımı sarsak bir şekilde salladım ama kollarımı dizimden çözmedim. “O zaman neden soyunmuyorsun?” Kaşlarım çatıldı. Yüzümde muhtemelen şapşal bir ifade vardı. Dudaklarından ayırdığı kadehi hafifçe öne doğru çıkar-

rı, bedenimi işaret etti. “Zatürre olacaksın o kıyafetlerle,” diyerek kaşlarını uyarırcasına havalandırdı. “Ayrıca beni diriltmeye geldik, seni öldürmeye değil...”

“Dalga mı geçiyorsun?” dedim kekeleyerek.

Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra “Toparlanamamış-sın,” dedi ve kadehini yanındaki ahşap sehpanın üzerine bıraktı. Ardından oturduğu koltuktan kalktığı anda, altında sadece pantolonu bulunan bedeni şöminenin ışığında daha devasa ve ağız sulandırıcı gözüküyordu. “Vücudunun uyuşturucu açlığını her şekilde karşıla-yacağız mecburen,” diyerek, ellerini hafifçe iki yana açtı. “Sonuçta kocalar ne için var, değil mi?” Yanıma doğru adımlamaya başladığı anda, üzerime doğru attığı tüm adımlarını açık ağzımla izledim. Hafifçe önümde çömelip önce kollarımı çözdü, dizlerimden sonra elleri üzerimden suyu akan kazağımın etek uçlarına gitti. Kazağı bedenimden sıyırıp aldığı anda, dudaklarımın arasından fersiz bir nefes döküldü. Kazağı çıkardıktan sonra sırasıyla içimdeki atleti, ardından görünce dikkatini çeker dediğim ama asla dikkatini çek-meyen sutyenimi çıkardı. Sağ elini çıplak omzuma koyduğunda, bakışlarım omzumdaki eline döndü. Omzumdan bedenimi hafifçe geri ittiğimde, üzerinde oturduğum posta sırtüstü, usulca devrildim. Elleri pantolonumun lastikli beline gittiğinde, pantolonumla birlikte iç çamaşırımı da çıkardı. Ayağımdaki çorapları çıkardığında da ben, karşısında çıplıktım ama o, ayaklanıp gitmeyi tercih edin-ce şoka girdim. Dirseklerimin üzerinde bedenimi havalandırırken, gözümün sırtının tam ortasından aşağıya doğru inerken genişleyen yara, yanık izleri ilişti. Yeniydi... Gözlerim izlerden ayrılmazken, içimden bir ses bakmamamı, bakarsam o izlerde kaybolacağımı avaz avaz bağlamakla meşguldü. Alp Aslan ağır adımlarla kadehini bıraktığı ahşap sehpayı yöneldi. Önce kadehini eline alıp, içerisinde kalan içkisini içti. Ardından sehpanın üzerinde bulunan sigarasından bir tane yakıp, bana çevirdi benliğini. Yanan sigarasıyla bedenimi işaret ettiğinde, ağırca yutkundum. “Bu manzara karşısında sigara içeceğim, demiştim,” diyerek dudak büktü. Derin bir nefes alınca gözlerim nefesiyle şişen göğsüne kayd, bir kez daha yutkundum. “Benim yöntemimi denedik,” dediğinde ağırca, gözlerimi gözlerine

tırmandırdım. Gözlerindeki ona bir adım atmam yönünde yalvaran ifade, gözlerime yaşların dolmasına neden oldu. Çareyi ise gözlerinden gözlerimi kaçırmakta buldum. “Benimle sevişirken beyninin uyuştuğunu söylüyorsun...” İki gözümde birer damla süzüldü. Gözlerim tekrar, yanan şömineye değdiğinde, ateşin kendim olduğumu ve Alp Aslan’ı cayır cayır gerçek bir yangında yaktığımı fark ettim. “Benimle sevişsene, Jülide,” dediğinde, omuzlarım engellemediğim bir şekilde sarsıldı. “Bir de senin yöntemini deneyelim. Senin istediğin gibi olsun her şey. Gıkımı çıkarırsam namerdim...”

Birkaç kez kırpıştırıp gözümdeki yaşları geri ötelemeyi başardıktan sonra bakışlarımı yıkılmaz ve benim haricimde kimsenin sarsmadığı, hayranı olduğum benliğine çevirdim. “Jülide’nin değil,” diyerek başımı iki yana salladım. Çünkü Jülide; insan gibi sevişmek ne demektir, bilmiyordu. Jülide’nin bir erkeği arzuladığı dahi görülmemişti. Alp Aslan nasıl ki benden başka bir insan yarattı, o insan yaratıcısına doyumsuz bir canlı oldu kaldı.

“Ne olursan ol,” diyerek o da başına iki yana salladı. “Ama bana,” dedi ve kaşlarını dikte edercesine havalandırdı. “Uğrunda öldüğüm kadını geri vermek zorundasın.” Ellerini hafifçe iki yana açtı. “Uğrunda yangınlara yürüdüğün adam tam karşıdayken, ikimizi de zihninin kötülüklerinde boğamazsın!” Sağ elinin başparmağı çıplak göğsüne çarptı. “Ben seni böyle ardımda bırakırsam, gittiğim hiçbir yerden sana dönemem. Ben seni böyle ardımda bırakıp değil bebek bezi almaya, bakkaldan ekmek almaya gidemem, Hevybanû!” Sağ elini tekrar bana doğrulttuğunda, sigarasının külü yere döküldü. “Sen kendini yönetemeyecek insan değilsin. Sen beni bile yönetiyorsun, kendi zihnini mi yönetemeyeceksin?”

Yerden avuç içlerimle destek alıp ayaklanırken, başımı “*Haklısın,*” dercesine aşağı yukarı salladım. Oturup bir bebek gibi ağladığım müddetçe hiçbir şey başaramazdım. Hayatın sunduklarını, sunacaklarını kabul etmem lazımdı. Benimle birlikte kabul eden bir insan da varken, yaşamam lazımdı. Dizimi döverek, giden anları, kaybedilen canları geri getiremeyeceğimi biliyordum. Arkama baktığım müddetçe önümü göremeyeceğimi de... “Hevybanû,” diyerek dudak büktüm. Peşi sıra dudağımın solu yukarı doğru kıvrılırken,

adımlarım çözüldü. “Senin Hevybanû’nun...” Zira bu ismi başkasından duymak istemiyordum. Adımlarım bedenine vardığında parmak uçlarımda yükseldim. Sağ elim ensesine dolanırken, beklenmedik atağımla sigarasını tutan eli aramızda kaldı. Sol göğsümün altına değen sigarasının kuru, geri adım atmama neden olmadı. Ensesine tutunarak, bedenimi bedenine yaklaştırdığımda sigarasının yanan ucu mühür izi gibi kendi ellerinin arasında söndü. Dudaklarımız birbirine kavuştuğunda, baskın tarafı kovalayamayacak hâldeydim. Sağ elim ensesinde olduğu yetmiyormuş gibi sol elimi de ensesine tırmandırdım. Parmak uçlarımda yükseliyor oluşum bile yetmiyor gibiydi ama dişlerimiz birbirine çarpınca geri çekildim. İki elim ensesinde sabit kalırken, Alp Aslan’ın da iki eli belimde sabitlendi. “Rövanşını alacağım, demiştin,” diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. “Bu gece bu odada tek bir ölü ruh kalmayacak...” Ensесinden çektiğim sağ elimi göğsünden aşağı doğru kaydurdım. Hedefim olan, pantolonunun düğmesine ulaştığımda, yutkunması gülümsememi sağladı. “Ve sen bana karışmayacaksın,” diyerek, onaylamasını bekledim.

“Arayıp da bulamadığım şey,” deyince, alt dudağıımı dilimle ısılatırken pantolonunun ilk düğmesini çözdüm. Devamında da diğerlerini...

Erkeklerin pantolon düğmeleri, en az kadınların gelinlik düğmeleri kadar sinir bozucuydu. Pantolonunun son düğmesini açtığımda, sert kotun bel kısmından tutarak bedenini bedenime yapıştırdım. “Uğraştıracağım seni,” dedim imayla.

Gelinlik iması yapmaya dilim varmazken, Alp Aslan da ne ima ettiğimi anlamadı. “Bana uyar,” demeyi tercih ederken, elimin yanında oldukça büyük duran sağ eli çıplak sırtıma kapandı. Parmak uçları piyano tuşlarında gezinir gibi omuriliğimin hizasında gezinirken, dudaklarım boynuna yöneldi.

Dudaklarım tavafına boynundan başladıktan sonra teninin her bir zerresinde gezindi. Alp Aslan’a sorsam, ter koktuğunu söylerdi ama bana göre ben kokuyordu... Sanki o, ben olmuştu ve ben, kendimi bir tek onun teninde özgür hissediyordum. Dudaklarıma dişlerim, dişlerime de tırnaklarım eşlik etti. Onların geçtiği her yere dilim pansuman oldu. Bedenini hafifçe geri doğru itmeye başladı-

ğında, gözlerimden gözlerini ayırmadan geri adımlamaya başladı. Dakikalar önce beni izlemek için oturduğu koltuğa gerisin geri düştüğünde, yüzünde pansiyonda ilk seviştiğimiz geceden hatırladığım bir gülümseme belirdi. Alp Aslan'a talepkâr davrandığımda egosu okşanıyordu ve Alp Aslan, egoist bir insan olduğu için bundan haz duyuyordu. Dizlerimin üstünde yere çöküp, pantolonunun bel kısmını kavradığımda gözlerim gözlerine izin istercesine odaklandı. Ellerini iki yanda havalandırıp, ağırca ensesinin altında birleştirerek, müdahale etmeyeceğini beden diliyle ima etti.

Yüzümde beliren hin gülümsemeyle, pantolonunu çamaşırıyla birlikte aşağı çektim. Gördüğüm ereksiyon hâlindeki erkekliği, alt dudağımı ıslatarak dişlememe neden oldu. Dudaklarım direkt erkekliğine yönelmektense, her gördüğümde "*Hey yavrum hey!*" deme neden olan bacak kaslarına yöneldi. Dudaklarım sol iç baldırına değdikçe, kasılan kasları gülümsememe neden oldu. Milim milim yukarı çıktıkça kasları daha da sıkılaştı. Kasıklarına vardığımda, sıklaşan nefesine nefesim eşlik etti. Kasıklarının üzerindeki bıçak izine geldiğimde, dudaklarım yara izine değmedi ama burnumla o yara izinin üzerinden kokusunu çekebildiğim kadar içime çektim. Erkekliğinin üst kısmındaki tüyler çeneme değince, çenemi sert, kısa tüylerine sürterken, sağ elimle kalp gibi atan erkekliğini kavradım. Alp Aslan'ın dudaklarından boğuk bir inleme dökülürken, dilimden "*Tadını özledim,*" söylemi döküldü.

Dilimi penisinin başında bir tur döndürdüğümde vücudu kasıldı. Ellerini koltuğun iki yanında sabitlerken, ellerinin üzerindeki damarlar patlayacak gibiydi. Tek patlayacak damarları, el damarları değildi tabii ki. Sağ elim hayalarına doğru kayarken, dudaklarımın etrafını sardığı erkekliğinin seğirmesini ağzımın içerisinde hissediyordum. "*Senin ağzına...*" dediğinde ileri geri hareketlerime, "*Emin misin?*" dercesine dişlerim eşlik etti.

Dişlerimin arasındaki hassas deri, içimi gıcıklayınca boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü. Dudaklarımın arasındaki erkekliğini serbest bıraktığımda, dizlerimin üzerinde hafifçe yükseldim. "*Şu an beni izlemen gerekmiyor mu?*" derken, erkekliği iki göğsümün arasına ıslak dokunuşlar bırakmakla meşguldü.

“Bakarsam,” dedi boğuk bir tonda. Ardından derin derin bir iki nefes aldı. Sol elini alına kapatıp, ter içerisinde kalmış şakaklarını ovuşturdu. “Bakarsam boşalacağım...”

Diz kapaklarına dayadığım avuç içlerimdeki teri, tırnaklarımla derisine aktarmak isterken başımı arkaya doğru savurup bir kahkaha attım. Bedenimi aşağı yukarı hafifçe oynatırken, erkekliğinin iki göğsümün arasında daha özgür hareket etmesini sağladım. “Hadi ama sevgilim...” dedim nazlı bir tonda. “Aç gözlerini.” Boğazından hoşnutsuz bir inilti dökülünce, bedenimi üzerine doğru eğerek avuç içlerimi geniş göğsünde gezdirmeye başladım. “Alp Aslan Şahin!” Adı bir tamlama gibi dilimden döküldüğünde sesim beklediğimden çok ama çok cüretkâr çıktı. “Benimle sevişecek misin yoksa köşene çekilip emekliliğini mi isteyeceksin?” Dudaklarımı karnına bastırıp, tekrar aşağıya doğru inmeye başladım. “Millet bu görüntüye ölüyor be!”

Dudaklarım penisinin çeperine değmeden saçım öyle bir kavrandı ki boğazımdan bir inilti döküldü. Dudaklarıma hırsıyla kapandığında, alt dudağımın ertesi gün yara olacağına emindim. Dizlerimin üstünde olan bedenimi saçlarımdan tutmak suretiyle geri doğru çektiğinde, sırtım soğuk zemine yapıştı. Sırtımın yanmasına mı dudaklarımdan devam eden savaşa mı odaklanacağımı bilemedim. Tüm bunların karmaşasını yaşarken, Alp Aslan’ı içimde hissetmemle sağ elimin tırnaklarını omzuna geçirmem bir oldu. Dudaklarımı dudaklarından kurtardığımda niyetim dudaklarımı çenesine kaydırmaktı ama Alp Aslan dişlerini ön plana çıkarıp, boynuma inmeyi tercih etti. Boynumda soluklandıktan sonra ise göğüslerime... Dudakları, en çok sevdiği bölgenin göğüslerim olduğunu vurguluyor gibiydi. Tüm ağırlığını üstümden bir anda çektiğinde, boşlukta salınan yaprak gibi kalakaldım. Ne zaman yumduğumu hatırlamadığım gözlerimi araladığımda, yüzünde piç bir gülümseme vardı. “Biraz da biz eğlenelim,” dedikten sonra, “*Ne diyorsun?*” dememe fırsat vermeden, sol koluma asılarak bedenimi yüzükoyun çevirmesi bir oldu. Sağ eli arkamdan karnımın üzerine sarındığında, bedenimi kaldıracağını anladığım için dirseklerimden destek alarak kendisine yardımcı oldum. Çıplak göğsü, ahşap parkelerin izinin çıktığı sırtıma yapıştığında saçlarımla sağ omzumun üzerine topladı. Sol kulak

mememde dilini hissettiğimde huylanmanın etkisiyle boynumu kısıtım. “Az önce çok cüretkârdın, değil mi karıcığım?”

Kalçalarımın üzerindeki sertliğini hissediyordum ama bir türlü kavuşmak nasip olmuyordu. Kendisini bana sürtüp sürtüp geri çekmesi ise ateşimi daha fazla harlamaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu. “Neyi bekliyorsun?” dedim ve dilimin ucuna kadar gelen, hiç etmediğim küfürleri zor yuttum.

Dudaklarını kürek kemiklerimin arasında gezdirirken, tenimin üzerine “Yalvarmanı,” diye mırıldandı.

Başımı geriye doğru savururken, şuh bir kahkaha attım. “Çok beklersin!” Bedenini dikleştirtince göz göze geldik. Gözlerindeki meydan okuma ağırca yutkunmamı sağlarken, göz hizamdan kayboldu. Saniyeler geçmeden dudaklarını kadınlığımda hissettiğimde ancak “Senin!” diyebildim. Yere zamkladığım avuç içlerimden ahşap zemine akan terler, cila görevi görüyor gibiydi. Öyle ki Alp Aslan’ın dudakları, vajinamın dudaklarına baskı uyguladıkça ne ellerimde yerden güç alacak kuvvet ne de dizlerimde derman kalıyordu. Dilini içime doğru ittiğinde, başım geriye doğru savrulurken gözlerim kapandı. Boynumdan süzülen ter damlacıkları sanki anın güzelliğine yetişmenin derdindeydi. Tam hazzın doruklarına ulaşacağım anda, dudaklarının tenimle teması kesilince “Ha?” diyerek kalakaldım. Filmin en güzel yerinde elektriğin kesilmesi gibi kalakaldığımı zannederken, parmaklarını içimde hissedince boğuk bir inilti sızdı dudaklarımın arasından. Bir, iki, üç... Parmak sayısı arttıkça daha fazlasını arsızca talep eden duvarlarım, titreyen dudaklarımın arasından çıkan fersiz sesim... Yanan şömine ışığı ve sessizliğin koynu, hazzın doruklarına ulaşmamı daha cezbedici kıldı. İçimdeki parmakları tam orgazm olacağım anda durunca, istekle kalçamı bedenine doğru ittim. Kendisinden bir tepki alamayınca, gözlerim sinirle açılı. “Alp Aslan!” dediğimde ses tonum arafta kalmış gibiydi.

Durduğu yetmezmiş gibi parmaklarını komple çekince sinirli bir nefes verdim. Çıplak göğsü sırtıma kapandıktan sonra başını boynumun soluna soktu. “Ne?” deyişiyle, zorla yutkundum. Başımı kendisine çevireceğim anda, dudaklarımın üzerinde parmakları belirdi. Du-

daklarını parmaklarıyla araladığında, parmaklarının ıslaklığı damak tadına yayıldı. “Benim tadım mı, senin tadın mı?” diye sorduğunda, ağzımın içerisinde bulunan iki parmağının etrafında dilimi gezdirdim.

Parmaklarını ağzımın içerisinden gerisin geriye çıkarırken, yaptığım hareket onu fazlasıyla tahrik etmiş olmalı ki dişleri boynumun soluna geçti. “Benim tadıma karışmış olan, senin tadın,” diyerek inledim. Sağ elimi arkaya doğru atıp saçlarını kavradığımda, boynumdaki dişlerini ayırmak zorunda kaldı. “Bana,” dedim sesli bir nefes alarak. “Bana istediğimi şimdi vermezsen, yemin ederim seninle evlenmem!”

Cümlem bittiği gibi kendisini içime ittiğinde, beklediğime kavuşmuş olsam da kollarım hazırlıksız yakalandığı için yüzükoyun ahşap zemine yapışmış bulundum. Acıyla inlememe hazzın zevküsefası karıştı. Sağ eli saçlarımı kavrarırken, bedeninin tüm ağırlığını sol eliyle kontrol edebiliyor olması bile muazzamdı. Başımı geriye doğru çekince, bedenim yay gibi kıvrıldı. “Sence öyle bir seçenek var mı, karıcığım?” Muhtemelen sarf ettiği cümleyi başkasından duysam korkardım ama Alp Aslan’ı öyle iyi tanıyordum ki, sabah olduğunda vazgeçtiğimi söylesem yolumdan çekilirdi. “Bence yok,” diyerek başımı daha çok geri çekip dudaklarını boynuma gömdü. “Bu da kanıtı...” dediğinde ise içime akan sıcak spermleri beynimin içerisinde bir devrim başlattı.

“Bir çocuğa hazır değilim, hence korunmalıyız,” diyen ben değilmişim gibi dilimden “İşte bu,” diye şehvet dolu bir söylem döküldü ve böylelikle beyin hücrelerimin kendisiyle sevişirken gerçekten uyduğu, gözler önüne serildi. “Bunu seviyorum.”

Alp Aslan, pozisyonunu bozmadan üzerime boylu boyunca uzandıktan sonra açıkta kalan sol yanağıma bir öpücük kondurdu. Vücudum pelte gibiydi ve bütün gece üzerimde yatsa rahatsız olacak gibi değildim. Bir insan, ağırlığı özlenecek kadar bile sevilebirmiş... “Sen beni,” dedi iç çekerek. Haklıydı. Ben, onu çok seviyordum. “Ben, sizi çok seviyorum...”

O bizi sevdiğini gönlünce dillendirirken, haberi olmasa da ben yitip giden bebeğimiz için de onu çok seviyordum.

BÖLÜM V

GÖKTE KANAT ÇIRPAN KUŞLARIN RESİTALİ

*“Bir kalp sesi yürek ninnisi olduğunda,
hayatın iz düşümü o kalbin ritminde şekillenir.”*

JÜLİDE ERBAŞ

Gözlerime vuran ışık rahatsız etmeye başlayınca, huzursuzca yerimde kımıldandım. Yumuşak bir zemin üzerinde olmam, kapalı gözlerimin üstündeki kaşlarımı çatmama neden oldu. Vücudumdaki dinginlik hissiyatı, en az yumuşak bir zeminde yatıyor oluşum kadar zihnimin kendisini sorgulamasına neden oldu. Kozasından çıkan bir kelebek gibi ağır bir çekimde gözlerimi yaşama araladığımda, kendisini gösteren kalbim zihnimde dönüp dolaşan tüm şüpheli tilkilerin kuyruğunu kopardı. Yanağımı başımın altındaki yastığa daha çok bastırırken, birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. Avuç içine yanağımı dayamış bir vaziyette beni izleyen Alp Aslan'ı görüyor olmam şaşkınlığımı üstümden atmama hiç yardımcı olmadı. Huşu içerisinde “Uyumuşum...” dediğimde, yüzünde bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesi, en büyük zaferleri kazanan bir başkumandanın yüzünde görülecek cinsten değildi. Daha çok, özlediği bir hayaline

kavuşmuş bir çocuğun masumluğundaydı. O kadar masum ve yaşına, yaşamak zorunda bırakıldıklarına o kadar tezat... Boğazından, durumdan gayet hoşnut ve memnun olduğunu belli eden bir “Hıhı,” döküldüğünde, havalandırdığı eli usulca yanağıma kapandı. Bir meleğe dokunur gibi korka korka dokunması ağırca yutkunmamı sağladı. Ardından gülümsemesini genişleterek “Uyudun ya,” diyerek iç çekti.

Yüzüme dökülen saçlarımı geri ittikten sonra yanağıma silik bir öpücük kondurdu. Tenime değen dudakları, kendime gelmemi sağlamak yerine daha çok mayışmamı sağlayınca, “Biraz daha uyuyabilir miyim?” diye mırıldandım.

Nefesiyle gülümserken, elini arkama atıp bedenimi göğsüne doğru çekiştirdi. “Tabii...” dedi uzata uzata. Ardından saçlarımın üzerine bir öpücük kondururken, kokumu çekebildiği kadar içine çekti. “Ama sadece ben yanında olduğum müddetçe uyuyabilecek-sen,” dedi ve duraksadı.

Yutkunmasını göğsüne yaslı başım sayesinde olduğu gibi dinlerken “İşimiz iş mi diyorsun?” dedim uykulu bir tonda.

Sırtımdaki eliyle bedenimi daha da göğsüne bastırırken “Adama apolet söktürürsün, diyorum,” demeyi tercih etti.

Yumulu gözlerimi açmak istemediğimden sıkı sıkıya kapadım. Kollarımı da bedenine daha sıkı sarmamla, komple beni üzerine çekmekte buldu çareyi. Sanki... Sanki her an hokus pokus diyerek ortadan kaybolacakmış gibi hissediyordum. Her şey benim bir rüyamış gibi geliyordu. Tatlı uykumdan uyanacak ve Alp Aslan’ın öldü denildiği günlere geri dönecekmişim gibi bir korku taşıyordum. Başımı göğsüne bastırabildiğim kadar bastırdım. Zihnim delirmediğime kendimi ikna etmeye çalışırken, baskın kalp sesini işitmenin verdiği rahatlamayla “Yaşıyorsun...” diye mırıldandım. O yaşıyordu ve tüm kötü günler silik bir sanrıya dönüşüyordu. Sevdğin insanın kalp sesini işitebilmek, o sesi kendine ninni bellemek ve en önemlisi o insanı bulabilmiş olmak ne yüce bir lütuftu, o anda anladım.

Gözlerim tekrar uykuya yenik düşmeden önce duyduğum son cümle ise “Sizin için,” oldu...

Yaklaşık altı aydır yaşadığım uyku açlığını birkaç saatte gidebilmem pek mümkün değildi. Ne kadar uyuduğumu bilemesem

de bir müddet sonra ilk hissettiğim, saçlarımda dolaşan elleri oldu. Ardından “Bebeğim, artık acıkmış olman lazım,” diyen fısıltısı kulaklarıma ulaştı. “Hatta senin şimdiye beni bile yemiş olman lazımdı,” diye devam edince, gülümsedim. Akşam yemeği yemek yerine birbirimizi yediğimiz için yalandan tokluk hissim mevcuttu ama normal bir insan olduğumuz için de beslenmemiz gerektiğini biliyordum. Alp Aslan gülümsediğini fark edince, sağ eliyle kafamı göğsüne bastırarak saçlarımı karıştırdı. “Uyanmışsınız ama,” dedi uzatarak. “Nazda niyazdayız...” Saçlarımdaki eli de sırtıma indikten sonra bedeninin üzerinde külçe gibi yatan bedenimi kuvvetli kollarıyla sıkıp, hafifçe, bir oyana bir bu yana salladı. “Senin nazına kurban be!”

Gülümsemem kıkırtıya evirildi. Başımı hafifçe havalandırdığımda dudaklarımin ucuna gelen çenesindeki çukura bir öpücük konurdum. Sık sık tıraş olduğundan olsa gerek, bir gün tıraş olmasa kirli sakalı yüzünde belirmeye başlıyor ve dudaklarımı dokundurmayı sevdiğim çukuru benden dahi gizliyordu. Gülümsememde gülen gözleri gezince, usulca iç çektim. “Sen hiç uyuyabildin mi?” dediğimde, içimde bir sızı belirdi. Narkoza kavuşmuş gibi kokusuna bulanınca, fişi komple çekmiş olmam benim için şaşırilacak bir şey değildi ama Alp Aslan’ın durumunu da göz ardı etmiş olmak istemiyordum. “Biraz göğsümde uyumak ister misin?”

Başını hafifçe iki yana sallayarak; “Bana fırsat bırakmadın ki,” deyince hafiften yüzüm düştü. Bencillik pek bildiğim bir durum olmasa da Alp Aslan’ın yanında bencil bir insan olabiliyordum. Sıkıntının büründüğü yüzümü fark edince, dudaklarımin üzerine sevgi dolu bir öpücük bıraktı. “Dinlendim ben, güzelim,” dedi devamında. “*Sıkma canını,*” dercesine. “Biliyorsun, sen iyiysen ben zaten iyiyim...” Kollarım kollarının altında kaldığı için ancak fok balıkları gibi başımı uzatabildim. Uzatıp da erişebildiğim tek alan yine çenesi oldu ne yazık ki. Kaşlarım, başını arkaya doğru attığı için çocukça çatılırken; “Sen beni öpme,” dedi kaşlarını havalandırarak. “Sen öpünce, bendeki kantarın topuzu kaçıyor.”

“Uyudun mu?” dedim inatçı bir tutumda. “Uyudun mu, doğruyu söyle? Eğer uyuduysan kantarını da topuzunu da rahat bırakır mı!” Bir

kalıkalın eşliğinde başını boynumun soluna sokunca huylanmanın etkisiyle “Yaa!” diye kedi gibi cıyakladım. “Kandırıyorsun sen beni...”

Derin bir nefes eşliğinde kollarını bedenimden çözdükten sonra iki elini yanaklarıma yerleştirdi. “Çoğu zaman evet,” dediğinde, araba farı görmüş tavşan misali kalakaldım. Böyle bir itiraf kendisinden beklediğim bir şey değildi. “Ama bu konuda hayır.” Yüzü alayla buruşurken, “Ayların acısını çıkarırcasına hayvan gibi uyumuşum sayende!” diye isyanla devam etti. “Maşallah, içimdeki tüm hayvani dürtüleri ortaya çıkarmakta üstüne yok senin!”

Biraz dinlenebilmiş olmasının verdiği rahatlamayla sesli bir nefes verirken “Sevindim,” dedim. Kaşları merakla çatılınca, göğsünün üzerinde iki elimi birleştirip çenemi de ellerimin üstüne yasladım. “Ben rahatlamamanın etkisiyle uyurken, ‘*Ne olacak bu kızın hâli?*’ diye kendine dert edinip, uykusuz kalmadığına sevindim...”

İmalı bir şekilde dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken “Uykumda düşünmediğimi ne biliyorsun?” dedi.

Yüzümdeki tebessüm kendini beğenmiş bir hâl alırken, göğsüne yaslı ellerimle vücudumu doğrulttum. Ellerim göğsüne yaslı kalmaya devam ederken, kucağında oturur pozisyonda kaldım. “Uykusunda bile karısını düşünen bir bey...” dedim huşu içerisinde, bir masaldan bahsediyormuşum gibi. Ardından iki elimi yüzüne atıp, yanaklarını çocukmuş gibi sıkıştırdım. “Hadi yine iyisin. Benden ‘evet’i kaptın!”

“Ha öyle olmasaydı yani evet demeyecektin?” Bilmem, dercesine omuz kıstım. “Peki,” dedi ardından dudak bükerek. “Birazdan karşımda aç kalırsan ben de sana evet demeyeceğim, sevgilim,” diyerek kaşlarını otoriter bir tavırla havalandırdı. “El mi yamanmış yoksa Alp Aslan mı cengâvermiş, bir görelim...” Sol eliyle kalçama vurdu. Elinin çarptığı yer alev alev yanarken, odanın içinde yankılanan ses renk atmama neden oldu. “Kalk da endamını görelim...”

Açılan ağızıma tezat kısılan gözlerimle, “Arsızlıkta level atlıyorsun,” dedim kınarcasına.

Gevşekçe iki elini ensesinin altında birleştirip “Önce o ağızının suyunu sil,” dedi. O kadar boşluğuma denk geldi ki sol elimin başparmağını dudağımın kenarına götürdüğümde kahkahası ile hareket

eden bedeni sayesinde kucagında öne doğru devrildim. İki eli tekrar yüzüme kapanırken, gülümser bir ifadeyle iç çektiğinde son yarım yılının en güzel sabahını yaşıyor gibiydim. “Bir insan, aptal bir âşık olduğunu ancak bu kadar belli edebilir,” diyerek dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Sağ elimle göğsünden iterek, “Ben aptal değilim!” dedim ve kucagından ayaklandım.

Çıplak bedenimde arsızca gezinen gözleri rahatsız olmamı sağlamazken “Âşık değilim demedin?” dedi hafif beklentili bir tonda.

Sesindeki tereddütlü ton duraksamamı sağlasa da “Hiçbir zaman demedim,” dedim, başımı “*Ne var yani?*” dercesine iki yana sallayarak.

Sesindeki marş coşkusu bastırmaya çalışarak, yataktan tutuk hareketlerle doğrulmaya çalıştı. “Ama âşığım da demedin?” dedi sorgularcasına.

Ne yapacağımı bilemediğim bir hâlde odanın ortasında piyes şiiri okuyacak çocuklar gibi kalırken, iki elim panikle birbirine dolandı. Titresinler istemiyordum. Alp Aslan’a karşı, çoğu şeyi sesli dillendirmediğimi biliyordum. Kalbimden geçen düşünceleri bilmesinin imkânı olmadığını bildiğim gibi... Gözlerim gözlerine odaklandığında söyleyeceğimin sevinciyle elindeki tüm uçurtmaların iplerini göğüne bırakmayı göze almış bir çocuk gördüm. O çocuk, benim tüm çocukluk yaralarımın üstüne kendi yaralı nefesini hiç çekinmeden üfleyen çocuktü.

Alt dudağımı dilimle ıslattığımda, boğazımın ne ara o kadar kuruduğunu anlayamadım ama “Alp Aslan, ben sana çok âşığım,” diyebilmeyi başardım. Yüzüme aniden bastıran ateş, yanlışı bir şey yapmışım gibi hissetmeme neden oldu.

Şaşkın bir ifadeyle saçlarını karıştırıp “Ne dedin?” dedi muamaların içerisinde kaybolmuş bir hâlde.

Üzerimde yakasını paçasını dahi çekiştirebileceğim bir kumaş parçası olmadığı için gözlerimi yumup, paniğimi anlık gidermeyi tercih ettim. Gözlerimi geri açtığımda ise tüm dünyanın anasını babasını satmış bir hâldeydim. “Ben,” diyerek dudaklarımı büktüm. Ardından az önce titremesin diye birbirine bağladığım ellerimi çözerek iki yana açtım. Eğer titreyeceklerse, bir kere de heyecandan

titresinlerdi. “Sana çok âşığım...” Omuzlarımı silktim olduğum yerde. “Uzun bir zamandır... Yani son bir senedir falan...” Alp Aslan, ayakları soğuk zeminde basılı dursa da, elleri yatağın üzerinde sabit bir şekilde kalakaldı. O öyle duraksayınca, alt dudacağımı panikle dişlememe neden oldu. Sol elimle bedenini işaret ettim. “Sen bir şey demeyecek misin?” diyerek başımı merakla iki yana salladım. “En azından küfretseydin bari...”

Aniden ayaklandığında, yaptığım yapacağım itirafa sövmek istedim ama beni öyle bir kendisine doğru çekti ki ne ara kucağına düştüm, ne ara dudakları dudaklarıma kapandı, anlayamadım. Dudaklarım dudaklarından kurtuldu ama dudakları yüzümün her tarafını tavaf ediyormuşçasına tenimde dolaştı. “Teşekkür ederim,” dediğinde yüz yüze kaldık. Yüzündeki gülümsenin tarifi imkânsız, göğünde kanat çırpın kuşların resitali muazzamdı. “Beni yarım bırakmadığın için teşekkür ederim.”

Kollarım boynuna dolandığında, korkularımı yaratan canavarların her birinden bir kez daha nefret ettim. “Özür dilerim,” dedim saçlarının üzerine bir öpücük kondurarak. “Sana geç kaldığım için çok özür dilerim...” Giden zamanların ne yazık ki geri dönüşü olmuyordu ama onarmak, eldekini değerlendirmek insanın kendi elinde oluyordu. Derin bir nefes alarak başımı geri çektiğimde, minik ellerimi yanaklarına yerleştirdim. “Artık daha sık söylerim,” dediğimde gülümsemesi genişledi. “Söylediklerini de daha iyi dinlerim...” Dudaklarına silik bir öpücük kondurdum. Dudaklarımızın birbirinden ayrılmak istemediği, birbirine yapışan dudaklarımızın derilerinden belliydi ama Alp Aslan’ın söylediklerine kulak asma konusunda da kararlıydım. “Duşa gireyim,” diyerek ağırca yutkundum. “Sonra da kahvaltı edelim.” Kaşları şüpheyile havalanınca, “*Sıkıntı yok,*” dercesine gözlerini yumup açtım. “Ondan sonra da şu senin inşa edeceğin hayatımıza doğru yola çıkalım...”

“Emir komuta bende mi?” dediğinde, gözlerinin içerisindeki o çocuk yine baş gösterdi.

“Yani...” dedim kararsız bir tonda. “Sen nasıl istiyorsan öyle olacak dedin?” Hızlı hızlı başını aşağı yukarı salladı. “Ne istediğimi de en iyi sen bilirsin...”

Dudaklarına bir öpücük daha kondurup, kucağından ayaklandı-
ğında arkamda sersem bir şekilde kaldığını sandım. Ta ki banyonun
kapısına vardığımda “Sen âşıksın arkadaş!” diye bağırana kadar...

Kapının önünde irileşmiş gözlerimle kendisine döndüğümde,
“Kırosun,” dedim gülmemi engelleyemeyerek. “Sen tam bir kırosun!”

Hazzı ses tellerinin titreşiminden belli olan bir kahkaha eşliğinde
çıplak bedenini yatağa doğru geri devirirken “Sen de bu kıroya âşık-
sın,” dedi. Öyle, dercesine dudak büktüm.

Beş yaşında bayram ayakkabısını hayal eden çocuklar gibi tava-
na gülümseyen adama âşıktım. O adamdan doğamamış olsa da bir
çocuğum vardı ve benim de babasını onun yerine de seveceğime
dair yeminlerim...

“Ben dönene kadar beni özle!” diye bağırarak, banyonun kapı-
sını açtım.

“Vazifemiz,” diye mutluluktan kırılan bir ses tonuyla ardımdan
seslendiğinde, o güne kadar kendisini bulduğunu hissettiğim tek ses
tonu o oldu.

Hızlı bir duş aldıktan sonra odaya geçtiğim gibi yataktan ayak-
landı. Banyoya ilerlemeden önce havluyla sardığım saçlarımdan
ötürü açılan enseme bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Ben öy-
lesine dümdüz gidecek zannederken, sol eliyle usulca belimi sıktı
ve o anda sırtımdan süzülen su damlaları dahi duraksadı. “Aldığım
nefesten bile çok,” dedi ve enseme içini çekerek bir öpücük daha
kondurdu. “Aldıracağın her bir nefese muhtaç...” Bir öpücük daha
kondurdu hızlıca. “Çok seviyorum seni, çok...”

Arkamdan bedeninin sıcak ve güven veren varlığı çekildiğinde,
hayattaki iz düşümümü gördüm. Alp Aslan yoksa bir hiçim, diye-
mezdim ama Alp Aslan yoksa hiçbir zaman tam olamayacağım da
âşikârdı. Bir daha hiçbir şeye heves edemeyeceğim de... Banyo ka-
pısının kapanma sesini işittiğimde kendi kendime “Çok,” diye mı-
rıldandım. “Çok...”

Alp Aslan banyodan çıkana kadar kendime ait bütün eşyayı, üs-
tüne bir de sadece ona ait olan smokini de katlayıp çantama sıkıştı-
dım. Banyodan çıktığında ise hazır ve nazırdım. Yüzümde tamamen
aptal bir gülümseme belirirken, gözleri üzerimde gezindikten sonra

yüzü buruştu. “Tayt giymişsin,” dediğinde sesi mızıkçı bir çocuk edasındaydı.

Şaşkın gözlerim bedenime inerken “Çünkü rahat...” dedim, “*Ne var bunda?*” dercesine. “Hem sıcak da tutuyor. O kadar yolu pantolonla gitmek istemiyorum.”

“Yavrum, senin eşofmanın yok mu?” sorusuyla duraksadım. Çünkü “yavrum” yeni bir hitap şekliydi ve asla ağzımı kulaklarıma vardiye kadar romantik değildi ama ağzım yayık ayran misali yayıldı... Alp Aslan gülümsememi görünce duraksadı. “Direncimi kırma benim...” Söylediğine şaşkınca gözlerimi kırıştırdım. “Yapma şöyle...” diye huysuzca ekledi. “O taytlarla tüm vücut hatların belli oluyor ama öyle bir gülüp bakıyorsun ki utanmasam *‘Al bana da giydir;’* deyip eline bir tayt tutuşturacağım!”

Kahkahamı engelleyemezken, hızlı adımlarım bedeninin yanına vardı. Parmak uçlarımda yükselip ellerimi yanaklarına tırmandırdım. “Dikkat ederim...” dememle, kaşları hayretle havalandı. “Kaşağım zaten uzun. Ayrıca sen arsız arsız baktığın için görüyorsun oramı buramı. Başkaları görmüyordur,” diyerek başımı iki yana salladım. Hızlıca uzanıp, çenesindeki çukura bir öpücük kondurduktan sonra geri çekildim. “Hadi giyin,” diyerek başımla eşyasını işaret ettim. “Yatak sarmadan yola çıkalım...”

Dili alt dudağında keyifle dolanırken “Yatak sarma?” dedi gülümser bir tonda. “Günü gelince kamyoncu terimleri bile, sevdiğin kadının diline yakışır deseydiler...” Bir es eşliğinde dudaklarını büzerek hafif bir ıslık çaldı. “Ağzımla değil, götümle gülerdim.”

Kaşlarım çarpık bir şekilde havalanırken “Bence sen,” diyerek gülümsememi genişlettim. “Yatak kısmını dillendirdiğim için hazla doldun ama...” Ellerim geniş omuzlarına indi. Cilve yapmayı kavramış gibi duruyordum. “Biraz da Urfa’ya kalsın, ne dersin?” diyerek sol gözümü muzipçe kırptım. “Hayır, can attığın evliliğe yaşayacak bir şeyin kalmayacak gibi duruyor...”

Türkiye şartlarında, insanların sevişmek için devlet onayını aldığını düşünürsek söylediğim çok absürt değildi ama Alp Aslan asla bana katılmayarak “Yo, dünyalar var...” demeyi tercih etti. Ne kaldı ki, dercesine yüzüm şaşkınlıkla kasılırken, “Bana vereceğin bir aile

var," diye ekledi. "Bu konu üstünde durmuyorum ama o da yatak sarmasından geçiyor..." Yüzüne çarpık bir gülümseme kondurdu. "Burada da başlayabiliriz istersen ama ben..." Yalandan bir dudak büktü. "Biraz da kaideye kurala uyalım istiyorum..."

Yüzüm buruşurken "Ne olacak bu nizami takıntın?" dedim esefle. Ardından takıntılarını bildiğim için yüzüm daha da buruştu. "Şu takıntın yüzünden kendimi kırmızı bir kurdeleyle hediye paketi olmuş bir şekilde bulmam inşallah..." diyerek söylenmeme devam ettim. Alp Aslan'a emir komutayı veren bendim ama her an yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar diye subliminal mesaj geçebilme özelliği de beni korkutmuyor değildi.

Başparmağıyla alt dudağımı usulca okşadığında, ne söylediğimi dahi unuttum. "Ben hediyemi aldım," dediğinde, kendisine bir şey verip vermediğimin hesabına düştüm. "Kimin ne düşündüğü de sikimde değil," diye ekleyince, "*Korkma, düşündüklerini yapmayacağım,*" dediğini de anladım. Ardından eğilip dudaklarımın üzerine bir öpücük kondurdu ama başparmağı dudaklarımızın arasından dahi çekilmedi. "Acıkmamış olsan yatağa saracağım ama..." Dudaklarımın üzerinde derince bir iç çekti. "Ben giyineyim, sevgili... Beni sal, imasını anlayınca, bedeninden bir adım uzaklaştım. Ben kendisinden uzaklaşmışken, o sokulup dudaklarıma bir daha öpücük kondurdu. "Kocayı öpmeden bırakmak yok," diye huysuzca söylendi. "Açlığına veriyorum bunu. Bir daha olmasın."

Yüzümde alaylı bir gülümseme oluştu. "Tabii paşam," dedim uzatarak. "Siz nasıl istersiniz..."

Ardından, iki gülen yüz olarak odanın içerisinde ayrı taraflara savrulduk. Alp Aslan üstünü giyindi, bense montumu. Saçlarını hızlıca düzeltmesi bittikten sonra kendimizi restorana attık. Önümüze kahvaltı servisi açıldığında, oldukça gergindim ama Alp Aslan önüne gelen tabağa, kahvaltılıkları göz kararı doldurmaya başlayınca bana takılmayacak düşüncesiyle önüme döndüm. Tam hangisinden başlasam diye düşünürken, önümdeki boş tabak alındı ve yerine, kendisine doldurduğunu zannettiğim tabağı bıraktı. Tabak tamamen onun yiyebileceği şekilde porsiyonlandığı için ben bunları nasıl yiyeceğim düşüncesiyle düşünürken, "Zorlamak yok," dedi. Ba-

kışlarım kendisine döndüğünde, sağ elinde tuttuğu bıçakla önüme koyduğu tabağı işaret ettiğini gördüm. “Sadece, az da olsa yediğini göreyim, bana yeter,” diyerek başını iki yana salladı. “Çaba, çoğu sonlardan daha anlamlıdır.”

Alp Aslan’ın hep yarattığı sonuçlara değil de, sorunların çözümüne gidiş yoluna puan verdiğim için “Öyle diyorsan, öyle olsun bakalım,” diyerek önümdeki tabağa doldurduklarını yemeye koyuldum. İlk birkaç lokmam sıkıntısız ilerlese de, yemek yemeyip beni izlediğini fark edince lokmalarım boğazıma oturdu. “Alp Aslan,” dedim kaşlarıyla önündeki boş tabağı işaret ederek. “Yedirdiğin kadar yersen, sıkıntı çıkmaz.”

Başta neyi kastettiğimi anlayamasa da “Ha, yok,” dedi şaşkınca. “Ben seni izlemeyi seviyorum.”

Çatalıma saplı salatalığı dudaklarına uzattım masanın diğer ucundan. “O zaman seni beslemek de bana kalacak ama,” diyerek kapalı dudaklarını, çatalıma saplı olan salatalıkla zorla araladım. “‘Uçak geliyor, uçak geliyor,’ dememi de ister misin, sevgilim?”

Ağızına zorla sokuşturduğum salatalığı çiğnerken “İçindeki cevheri,” diyerek kaşlarını imayla havalandırdı. “Çocuklarımıza sakla...”

Ne zaman bir bebek iması geçse, kalbimin tam ortasına bir tekme yemişim gibi hissediyordum. Atılan tekmelerin hayata döndürmeye yarayacağını bilmeden, ilk sızısıyla kavruluyordum...

Kahvaltımızın bittiğine ikimiz de kanaat getirdikten sonra üstüne bir güzel kahve ve sigara içtik. Alp Aslan’ın gözleri elimdeki sigaraya takılınca “Tek bağımlılığım sensin,” diyerek sigaramı gözlerinin önünde salladım. “Bakma öyle. İçmiyorum...” Omuzlarım kendiliğinden silkelendi. “Sen bir görünüp kaybolunca, en sevdiğin şeye sardım diyelim...”

“Kendine sarsaydın o zaman!” Tek kaşım sorgularcasına havalandı. Sağ eli hafifçe masanın üzerinde yana açılırken “En sevdiğim şeye sarmışsın ya, kendine sarsaydın o zaman, diyorum,” diyerek, başını iki yana salladı. Ardından uzanıp, parmaklarımın arasındaki yanan sigaramı aldı. “İçme şu zıkkımı,” dediğinde, “dinime küfreten Müslüman olsa” sözü aklıma geldi. “Ne demişler? Hocanın dediğini yap, yaptığını yapma.” Sigaramı söndürdü. Ardından kendi

sigarasını da yarisına geldiği hâlde söndürdü. “Kötü örnek oluyorsam, daha çok dikkat ederim.”

Şaşkınca “Sigarayı mı bırakacaksın?” dedim. Zira kendisinden böyle bir talebim olmadığı gibi rahatsızlığım da yoktu.

“Yokluğundan daha zor değil yoksunluğu...” İştitiğimle ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Beni, senden ayırabilecek her şeye de ön yargılıyım...” Ben pürdikkat yüzüne bakmaya devam ederken, ellerini hafifçe iki yana açtı. “Artık ayda bir check-up’a mı sokarsın, ne yaparsın bilmem ama ailemizin bu işleri de sende...” Bilindiğim yerden gelen görev sorumluluğunu istekle kabul ederek, “Tamam,” dercesine başımı salladım. “Tamamsan çıkalım o vakit. Yolumuz uzun...” dedikten sonra ikimiz de ayaklandık.

Abant...

Belki ilk tatile çıktığımızda gelseydik, asla özlemle hatırlayacağım bir yer olmayacaktı ama geldiğimizde hayatımızı yoktan var ettiğimizden, benim için hep bir inşanın nişanesi olarak kalacaktı.

Araba yolculuğumuz her zamanki gibi sakin başladı. Güzergâhımızı merak etsem de sesimi çıkarmadım. Emir komutayı Alp Aslan’a tam gaz verdiğim için sesimi çıkarmamam da normal oldu. Ankara’ya girdiğimizde hafiften duraksasam da çenemi kapalı tutabildim. Ta ki annemin yattığı şehitliğin önünde durana kadar... Bir şehitliğin giriş kapısına baktım, bir de Alp Aslan’ın yüzüne. “Burada ne arıyoruz?” dediğimde, ses tonum oldukça donuk çıktı.

Kontağı kapatırken “Tek istenmeyen sen değilsin,” diye mırıldandı. Arabadan inmek yerine öylece kalakalınca ben, bezgin bir nefes vererek yönünü bana döndürdü. “Korgeneral Kemal Tekkin yani Kemal amcan dedi ki, annen beni istemezmiş...” İstemeyeceğini ben de biliyordum ne yazık ki... Ama bunu Alp Aslan’a dillendirmenin, manası neydi ki? “Evleneceğimize göre ben de bilmek hakkıdır diye düşündüm...”

Camdan dışarı öylece bakarken “Seni biliyor...” diye mırıldandım. “Torununu da biliyordu...” Gözlerimi Alp Aslan’a çevirdiğimde, merakla yüzüme baktığını gördüm. “Babanı Eskişehir’e götürdükten sonra ben de buraya uğramıştım. O arada içimde ne varsa boşalttım gitti.”

Sağ eli usulca sol elimi kavradı. “Tamam,” dedi ılıman bir tonda. “Şimdi bir de beni görsün. Görsün ki içi rahat olsun...” Ardından tuttuğu elimin üzerine bir öpücük kondurdu. “Herkes nasip olmaz, öte taraftan çıkagelen ama yine de kızını bırakmayan damat,” deyince ukala bir tavırla, göz devirdim. Alp Aslan, tuttuğu elimin üstüne bir öpücük daha kondurdu. “Gel biz üstümüze düşeni gerektiği gibi yapalım, sevgilim. Yapalım ki yolumuza bakalım...”

Çareyi, durgun bir tonda “Tamam,” deyip, kapımı açmakta buldum. Ben kapımı açınca, Alp Aslan da kapısını açıp araçtan indi. Arabanın önünü arşınladıktan sonra sol elimi kavramasıyla şehitliğin içerisine doğru ilerlemeye başladık. Annemin yattığı parsele geldiğimizde mezarı başında oturan bir erkek görünce, adımlarım duraksadı.

Mezarın mermer kenarında siyah bir kabanla oturan adam “Mutlusundur umarım,” deyince, gözlerim kısıldı. Arkası dönük bedeni tanıyamamıştım ama sesi tanıdım. Bana yıllar sonra “Kızım,” diyebilecek cesareti kendisinde bulan adamın sesini tanıdım... “Mesleğin için evliliğini bitirdin,” diyerek acı dolu bir gülüş sergiledi. “Evliliğini bitirdiğin, yetmediği gibi kızını da öldü gösterip, hem beni ekarte ettin hem de işine baktın...” Derince bir iç çektiğinde siyah kabanının omuzlarındaki kar taneleri hafifçe etrafa salındı. “Değdi mi be Neşe?” dedi hayıflanırcasına. Ardından hızlıca başını iki yana salladı. “Sana hayatımın neşesi diyen kocanı bırakıp, ölme-yen yavrumuzu öldürmene değdi mi?” Boğazından tekrar bir gülüş döküldüğünde, sol elimin tırnaklarını Alp Aslan’ın eline sapladım. Gözlerimi annemin mezarının kenarında oturan adamın sırtından ayıramıyordum. Alp Aslan’ın yüzüme baktığını hissediyordum ama dönüp ona da bakamıyordum. “Aynı sen, biliyor musun?” dedi hoşnutsuz bir tonda. “Karşısına ilk çıktığımda karnındaki bebeği için kocasının ailesine meydan okurken gördüm onu. Aynı sen... Sırf doğuracak diye tüm kararları kendisinin alabileceğini zanneden bir bencil olmuş kızımız...”

Son söylediği cümle ile tepemin taşı öyle bir attı ki “Ne diyorsun sen be?” diyerek, Alp Aslan’ın elini bırakıp annemin mezarına doğru ilerlemeye başladım. Kızdığım nokta beni kocamın ailesinden be-

beğimi kaçırmakla suçladığı olsa da, “Ne ölüsünden bahsediyorsun? Nerem ölü benim?” diyerek, boşa çıkan sol elimi göğsüme çarptım.

Annemin eski kocası yani benim biricik biyolojik babam, arkasından bir hayalet edasıyla çıkmam sonucu şaşırsa da, yüzündeki şaşkın ifadeyi toplayıp, “Kızım,” dedi yine hiç utanmadan.

Sol kaşım sorgu dolu bir ifadeyle havalanırken “Ne ölüsünden bahsediyorsun?” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Ne bu Alâeddin’in lamba cini gibi, yıllar sonra bir görünüp bir kaybolasın mı tuttu?” Kaşlarım onaylamaz biçimde çatıldı. “Sen, benim karşıma çıkmaya utanmadın, peki, tamam,” diyerek, hırsla başımı aşağı yukarı salladım. “Buraya gelmeye de mi utanmadın?” Hızla annemin mezarını işaret ettim. “Öldüğünde, neredeydin?” Yüzüme irite edici bir gülümseme kondu. “Verecek helalliğin mi yoktu yoksa?”

Sözde babam olduğunu iddia eden şahsiyet “Jülide,” diyerek, oturduğu mezar taşının kenarından kalktı ama kendisini elimi havalandırarak durdurdum.

“Ne ölüsünden bahsediyorsun sen?” Ses tonumu ayarlayamadığım için sesim oldukça gür çıktı.

O arada paşa babamın gözleri Alp Aslan’a kaydı. “Yenisini mi buldun?”

Alp Aslan çok karışmak istemiyor gibiydi ama yine de “Ayarını bil, ayarını siktirme bana!” demeden duramadı.

Zeki Bey, Alp Aslan’a bakarken “Sen biliyorsun,” diye mırıldanınca, meraklı gözlerim Alp Aslan’a döndü. Alp Aslan’ın bana dönen gözlerinde ise bariz bir endişe vardı. “Yeni falan değilsin, ölü olduğunu da biliyorsun...”

O kadar sınırıma geldim ki “Alp Aslan, neden bahsediyor bu?” dedim, sabrımın son kırıntılarıyla.

Alp Aslan ağırca yutkunurken Zeki Bey, Alp Aslan’a fırsat vermeden konuşmayı kendisi devraldı. Hâliyle benim de benzim soldu. “Bundan yirmi üç sene önce, Zeki’den olma, Neşe’den doğma olan Jülide Erbaş, kâğıt üstünde öldü,” diyerek kaşlarını havalandırdı. Ağzım şaşkınlıkla aralanırken, söylediklerinin yalan olmasına binde bir dahi ihtimal veremiyordum. “Bunu, yanından ayırmadığımı o

zibidi de ananın yamacından ayrılmayan denyo Kemal de biliyor. Bir sen bilmiyorsun...”

Dudaklarımın arasından sinirli bir kahkaha dökülürken, “Başka?” dedim. “Başka var mı söyleyeceğin?” Boğazıma oturan yumruyu atabilmek için ağırca yutkundum. Söylediğinin yalan olduğuna inanamıyordum çünkü söz konusu annemse, bence her şey mümkündü ama yine de bunun doğruluğunu, hiç tanımadığım baba müsveddesinin söyledikleriyle tahlil edemezdim. “Neden etrafımda dolanıp duruyorsun?” diyerek başımı hiddetle savurdum. “Paran falan mı bitti de yıllar sonra kızın olduğunu hatırladın?”

“Jülide,” diyerek üstüme doğru bir adım attığında, geri kaçmadım ama Alp Aslan’a doğru bir adım attım. Bedenim Alp Aslan’ın gergin bedenine çarptığında da Zeki Bey’in söylediklerinin doğru olduğunu anladım. Bakışlarım Alp Aslan’a döndüğünde, bir yanım “*Benden nasıl saklarsın?*” derken, bir yanım yine söylemeyişlerini anlar hâldeydi. “Ben hep seni görmek istedim,” dedi Zeki Bey, boş bakışlarım kendisine döndü. “Ama annen bir şekilde hep engelledi,” diyerek, mağdur olduğunu hissettirmek istercesine boyun büktü. “Annen öldükten sonra ise sana ulaşmam kolaydı ama gelecek yüzü kendimde bulamadım.”

“Ne değişti?” diyerek vakurca gülümsedim. “Şimdi o yüzü kendinde bulmanı sağlayacak ne değişti?”

Zeki Bey derin bir nefes alarak “Ceren...” diye mırıldandı. Söylediği ismi bilemediğim için tepkisizliğimi korudum. “Küçük kız kardeşin Ceren...” Benimle dalga geçiyor olmalıydı ki genişçe gülümsedi. “Bir de ondan iki yaş büyük erkek kardeşin Cem var.”

“Kardeş?” dedim histerik bir kahkaha eşliğinde.

Zeki Bey bana doğru bir adım daha attığında, Alp Aslan’ın sol eli aramızda paravan olurcasına havalandı. Zeki Bey’in hoşnutsuz bakışları, ardımdaki dağa dönse de Alp Aslan, tavrını bozmadı. Zeki Bey de baş edemeyeceğini düşünmüş olmalı ki Alp Aslan’la uğraşmak yerine bana dert anlatmayı tercih etti. “Ceren kemik iliği kanseri, Jülide,” diye yakardı. Yüzünde gerçekten üzgün olduğunu belirten bir ifade vardı. “Ne annesi Ceyda’nın ne abisi Cem’in ne de benim iliğimiz uydu. Ben de düşündüm ki...”

Derin bir nefes alarak, elimle saçlarımı geriye doğru attım. “Ne düşündünüz, Zeki Bey?” dediğimde, sesimde şaşılacak şekilde grāmı duygu yoktu.

Hiç ama hiç utanmadan “Belki senin iliğın uyar,” diyerek hafifçe boyun büktü. Kaşlarım alayla havalandı. “Geçen geldiğimde hamile olduğun için istememin anlamı yoktu ama...” İki elini ödül maması isteyen köpekler gibi önünde birleştirdi. “Hayat memat meselesi, Jülide... Ceren henüz on sekiz yaşında. Hayatının baharında...” Derin bir nefes alarak, ikna etmeye çalışır bir hâlde konuşmasını sürdürdü. “Sen, sen doktorsun. Sen, yaptığın yardımın kime gittiğine bakmazsın çünkü senin gayen, yeminin bu yöndedir...” Birkaç saniye tepki vereyim diye bekledi ama ben yüzüne bomboş bir ifadeyle bakmayı tercih edince el mahkûm kendisi devam etti. “Bir örnek versen, ha? Bak, bebeğın de düşmüş...”

Konu bebeğime gelince şirazem kaydı. Önce Alp Aslan’ın ortamızda bulunan elini ittim. Ardından Zeki Bey’i iki elimle göğsünden itekledim. “Sen, benim bebeğimi ağzına alamazsın, tamam mı?” Zeki Bey sabır dolu bir nefes aldı. Oysaki sabır dolu nefesler alması gereken insan bendim. “Sen, yıllar sonra karşıma geçip bir fincan tuz ister gibi benden ilik isteyemezsin!”

İtelediğim bedenini toplayıp, iki elini yana açarak “Babayım ben!” deyince, dudaklarımdan sıyrılan kahkahamla birlikte Alp Aslan’a döndüm.

Alp Aslan’ın taş kesilmiş yüzüne aldırmadan “Babaymış, görüyor musun?” diyerek gülümsedim. Alp Aslan’daki bakışlarımı Zeki Bey’e çevirdiğimde ise dilimin kemiği olmadığını unuttum. “Benim babam değilsin sen!” dedim hiddetle. “Pabucumun babası bile olamazsın!” Sağ elim hırsıyla öne doğru savruldu. Tüm yılların birikimi bir saflaymış gibi taşıp “Lan onlar insan evladı da ben orospu çocuğu muydum?” diye bağırdığımda, Alp Aslan’ın eli ağzıma kapanırken, sırtım sert göğsüne çarptı. “Bırak!” dediğimde, ağzımı örten eli sayesinde sesim boğuk çıktı.

Zeki Bey başını aşağı yukarı sallarken, başını arkaya doğru atıp annemin mezarına bir bakış attı. “Bir suçlu arıyorsan, o da burada yatıyor,” diyerek, sözde hayatının neşesi olarak nitelendirdiği ölmüş

annemi hedef gösterdi. “Hesap sorman gereken insan ben değilim, ölüp giden annen!” Yüzünde mide bulandırıcı bir tebessüm belirdi. “Ben sana baba olamamışım ama sen de hiç ana olamamışsın...” Sol gözümünden bir damla yaş süzülerek, Alp Aslan’ın parmak uçlarına doğru aktı. Pirüpak masummuş gibi başparmağını işaret parmağının ucuna getirerek, “Şu kadarcık ana olabileydin, evladının canı için çalmayacağını kapının olmayacağını bilirdin...” dedi.

Konu sürekli dönüp dolaşıp, bizim ölen bebeğimize geldiği için Alp Aslan’ın da sabrı bitti. “Siktir git,” dedi öfkeli bir tonda. “Ananın amına geri sokacağım seni, ondan sonra anca öte taraftan el sallayacaksın döl artıklarına! Siktir git!”

Zeki Bey’in acıma dolu bakışları Alp Aslan’a döndü. “Kiminle yola çıktığına dikkat et,” diyerek başıyla beni işaret etti. Annemi bana hedef gösterdiği gibi bir de beni Alp Aslan’a hedef göstermeyi kendisinin haddi bilmişti. Alp Aslan ağzımı salsın diye dudaklarımın üzerine örttüğü parmaklarının içini ısırdım ama bana mısın demedi. “Düne kadar bebeğini ailenden saklayan, yarın öbür gün senden de saklar!”

Alp Aslan’ın sıkı sıkıya tuttuğu bedenimin debelenmesi, “Saklasın!” demesiyle son buldu. Ben söylediğinin şaşkınlığını yaşarken, bariton bir tonda “Evladım iyi olacaksa, yaşayacaksa, elini üstünden çekmeden bir yerlere gelmesine sebep olacaksa saklasın!” diye ekledi. Aldığı sinir dolu nefes, sırtımın yaslı olduğu göğsünden benliğime yayıldı. “Ama sen öyle boş bir adamsın ki, götünün kurtarılışını bile anlamamışsın! Şu kadının hem seni hem de evladını hayatta tutuşunu anlamamışsın! Anlamamışsın ama itliği de bırakmamışsın! Şimdi siktir git!” Beni bir anda salıp, işaret parmağını Zeki Bey’in suratına doğrulttu. “Karşısına çıkıp durduğun kadın, senin kızın değil; benim karım! Ve bir daha tekrarlarsan, emin ol, seni çıktığın yere geri sokarım!”

İki elim yanımda yumruk hâlini alırken, tırnaklarımı avuç içlerime bastırabildiğim kadar bastırdım. Herkese basit olan hayat, bana hiçbir zaman basit olmamıştı. Herkese beleşten dağıtılan ana baba bile bana nasip olmamıştı. Bazen dünyaya sadece dert çekmeye gel-

diğimi düşünüyordum. Bu kadar derdin, kederin ise muhakkak bir mükâfatı olacağına kendimi inandırmaktan geri duramıyordum.

Zeki Bey tam ağzını açacakken, Alp Aslan'ın eli omzuma sarınca, mükâfatı çok da uzaklarda aramamam gerektiğini düşündüm. Zeki Bey de Alp Aslan'ın tavrını görünce, çenesini açmak yerine basıp gitmeyi tercih etti. O gidince, annemin mezar taşıyla karşı karşıya kaldım. Neşe Gümüş diye yazılırdı ama ne diye okunduğunu söylemeye dilim varmazdı...

"Reva mı be?" dedim gözümünden akan yaşların sesime yansımalarını engelleyemeyerek. "Senin bana yaşattığın hayat reva mı, anne?"

Alp Aslan; "Şşşş," diyerek dudaklarını saçlarıma bastırduğunda, ağlamam şiddetlendi. Dudaklarını saçlarımin üstünden çekmeden "Biz buraya güzel bir haber vermeye geldik," deyip, başıma bir öpücük daha kondurdu. "Bizi soktukları durumlar yüzünden darmaduman oluşumuzu değil, bize sundukları hayat şartlarına rağmen kendi hayatımızı şahane bir şekilde kurduğumuzu göstermeye geldik..." Göğsüne kapanan başımı, çenemin altına attığı eliyle göğsünden geri doğrulttu. Sol eliyle gözlerimden akan yaşları silerken "Seni bir gün dahi ağlatmayacağım," diyerek iç çekti. O içini çekti, ben burnumu çektim. "Ağlattığım her gün, bitmesini istemediğim vatan borcumdan eksiltsin..." Bir başkasına söyleseydi şayet, oldukça yanlış anlaşılırdı ama ben, Alp Aslan'ın vatanına borç bildiği günlerinin bitmesini hiç istemediğini bildiğim için, kurduğu ters orantıyı anladım. Ellerini yüzümde sabit tutarak "Hadi," deyip, başıyla annemin mezarını işaret etti. "Beni zinhar istemeyecek olan kayınvalide me selam vermek isterim..."

Derin bir nefes alıp, ağırca yutkunduktan sonra gözlerimi annemin mezarına çevirdim. Yüzümde buruk bir tebessüm oluşurken, dilimden Alp Aslan'ı şoka sokacak iki kelime döküldü. "Teşekkür ederim..." Alp Aslan'ın yüzüme dönen şaşkın bakışlarını hissedebiliyordum ama aldırmadım. Yüzümdeki tebessümü koruyup, "Hayatımı mahvetmeyi başka insan evlatlarına bırakmadığın için teşekkür ederim," diyerek, başımı iki yana salladım. "Bugün biri bir şey yapsa, bende gıkımı çıkaracak hâl bırakmadığın için teşekkür ederim..." Boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü. "Bazen ne kadar

uzak tutmak istersen iste, olmaz be anne...” Sesli, derin bir nefes verdim. “Senin erkek versiyonuna gidip âşık olmam, benim şansım olsa da senin lanetin oldu.” Omuzlarım kendiliğinden silkelenirken, salmışlığımı gözler önüne sererek “Eden, bir şekilde buluyor elbet,” deyiverdim.

Alp Aslan sol kulak dibime sokulduğunda, kendisinden çok farklı şeyler duymayı tahmin ettim ama “Hayatım, beni daha çok istemeyin diye mi uğraşıyorsunuz?” diyeceğini tahmin edemedim. Göz göze geldiğimizde, yüzünde beliren şaşkın ve tedirgin ifadeyi görmek, şehitliğin ortasında kahkaha atmama sebep oldu. Annem ölü bir bendi... Alp Aslan’ı istemese ne olacaktı, bilemedim ama Alp Aslan, bedenini usulca annemin mezarına çevirince, bedenindeki gerginlik benim bedenime geçti. “Ben, Hevybanû gibi düşünmüyorum,” diyerek başıyla beni işaret edince, usulca yamacına doğru sokuldum.

Parmak uçlarımda hafifçe yükselerek, az önce onun yaptığı gibi kulak dibine sokulup “Hevybanû dersin tanımayabilir ama...” dedim, şüpheyi duraksadı.

Ardından kendisini makaraya aldığımı fark etmiş olmalı ki bana onaylamaz bir bakış atıp, karşısında kanlı canlı bir komutanı varmış edasıyla konuşmaya başladı. “Ana duasına inanırım ben,” söylemi, ağırca yutkunmama neden oldu. Çünkü ben inanmayan taraftım. “Ananın rızası yoksa bir işte, o işten hayır gelmez,” diyerek başını usulca iki yana salladı. Ardından ağırca yutkunarak boğazını temizledi. “Ben, rızanızı almaya geldim, Neşe Hanım...” Sol elini arkasına atıp belinden silahını çıkardığında, şaşkınlığım bine katlandı. Usulca adımlayıp, annemin toprağının üzerine silahını bıraktı. Sağ avuç içini, annemin toprağının üzerine bıraktığı silahının üstüne yasladığında yutkunamadım. “Benim silahım, şerefimdir,” dediğinde tüm tüylerim şaha kalktı. “Yattığınız toprak, vatanım...” Derin bir nefes alıp gözlerini bana çevirdiğinde yüzümdeki tüm mimikler dondu. Alp Aslan usulca sol elini havalandırınca, buz kesen sağ elimi kendisine bir çocuk gibi uzattım. Gözleri gözlerimden milim ayrılmazken “Size şerefim üzerine yemin ederim ki, benim bulunduğum yerde sancak nasıl düşmeyecekse, kızınız da asla incinmeyecek...” diye yemin verircesine fısıldadı. Konuşmayı unuttuğumdan

olsa gerek, usulca tuttuğum elini sıkıştırdım. Alp Aslan başını iki yana sallarken “Söz,” diyerek, boyun hûkûp devam etti. “Seni incirtsem, apoletimi söküp buraya gömeceğimi.”

“Bu,” dedim ve hızlıca kuruyan dudaklarımı ıslattım. “Bu biraz ağır olmadı mı?” Zira ettiği yemin bana o kadar ağır gelmişti ki, yine bir yeminin altında kalacakmışız gibi yüreğim titremeye başlamıştı.

Annemin toprağının üzerindeki silahını, toprağa sürüyerek havalandırdığında silaha yapışan minik toprak parçaları etrafa saçıldı. Silahını beline yerleştirirken “Asker dediğin canını verir ama yeminini çiğnemez,” diyerek başını iki yana salladı. “Annen yeminini çiğnemediği için bugün biz yan yanayız.” Yüzüne içten bir tebessüm kondu. “Varsın tüm büyük yeminlerin altında ezilelim...” Avucunun içerisindeki elimi hafifçe sıkıştırdı. “Yeter ki günün sonunda yan yana kalmaya devam edelim. Yana yana olsa da, yan yana kalalım...” Gönüllüce başımı salladığımda, yüzündeki gülümseme genişledi. “E hadi madem, ilk duraktan ayrılalım...” dedikten sonra arkasında kalan annemin mezarına bir bakış attı. “Benim gelin etmem gereken bir kızınız var da,” diyerek mahcupça yüzünü buruşturdu. “Bir dahakine daha çok kalırız...” Şaşkın bakışlarıma, dudaklarımın aralanması eklendi. Tuttuğu elimden, şehitliğin çıkışına doğru ilerletince adımlarım ona eşlik etti. Kafamın içerisi arapsaçı gibi olsa da düşünmeyi ertelemeyi tercih ettim ama Alp Aslan, arabanın önüne geldiğimizde, “Sormayacak mısın?” diyerek duraksadı.

Gözlerinde gördüğüm çekingenliği görmezden gelerek, sağ avuç içimi kendisine doğru uzatıp, “Hızlı bir Ankara turu?” diyerek heyecanla şakıdım. Tedirgin gözleri şüpheyile kısıılırken, omuz silkerek gülümsedim. “Ben de gelmeyeli epey oluyor...” Özlem yakınına vardığında daha çok kendisini hissettiriyordu ama tek derdim Ankara özlemim olmadığından “Hem benim de alacak sözlerim var,” diye ekledim. Kısıılan gözleri yerini hayretle havalanan kaşlarına bıraktı. Öyle olsun dercesine başını savurduktan sonra elime arabanın anahtarını bıraktığında, yüzümde zafer gülümsemesiyle şoför koltuğuna oturdum. Alp Aslan sağ yanıma kurulduğunda, kendisine bir bakış attım. “Hazırsanız sizi Angara bebesi Jülide ile baş başa

bırakıyorum efendim!” diye cavkırdım. Alp Aslan’ın yüzü ise huy-suzca buruştu.

Halk arasında Angara bebesi, önce asfaltın anasını ağlatmakla olunan bir şeydi. Altımdaki araba yağ misali kayarken, aldığım keyif yüzümden okunur vaziyetteydi. Adım gibi ezbere bildiğim yollarda, bakışlarım özlemle gezinirken rotamı Ankara Kalesi’ne çevirdim. Arabadan hiç konuşmadan indik. Kalenin tepesine de hiç konuşma-dan tırmandık. Sanki ben cellattım ve Alp Aslan bir kurban olarak sesini çıkarmadan arkamdan adımlamakla mükellefti. Kalenin te-pesine çıktığımızda normal insanlar kenarlara dahi yaklaşılamazken, ben surların tepesine çıkınca Alp Aslan’ın bir aklı gitti. Kollarımı iki yana açıp, başımı geri atarak gözlerimi yumduğumda pilot oldu-ğunu bildiğim ama hiç hatırlamadığım babamı beklediğim günlere geri döndüm. Alp Aslan sağ elini hafifçe belime yerleştirdiğinde, o aşağıdaydı, ben yukarıdaydım. “Ne yapıyorsun?” diye sorduğunda ise sesindeki gerginlik elle tutulur vaziyetteydi.

Gözlerimi açıp, kollarımı aşağı indirdim. Surun üzerindeki be-denimi Alp Aslan’a doğru çevirdiğimde ilk defa ben ondan uzun hâldeydim. “Önceleri,” diyerek dudaklarımı dilimle ıslattım. “Bu-roya gelip, bu şekilde durarak üzerimden geçen uçakları sayardım.” Tutunduğum sağ omzundan destek alarak çömeliş surun üzerinde bağdaş kurarak oturdum. “Babam hangi uçağın içerisinde olup, gözleri bana denk geliyordur acaba, diye düşünüp dururdum...” Yü-zümde kırık bir tebessüm belirdi. “Çocuk aklı işte... Üstüne düşen bir uçağın gölgesini, babasının paltosu zannettiğin anlar olabiliyor.” Gözlerim kuş bakışı Ankara’nın üzerinde gezinirken sol elimi hava-landırıp, artık yerinde yellerin estiği yurdumun yerini işaret ettim. “Yurdum şuradaydı benim.” Meraklı gözleri işaret ettiğim noktaya döndü. “Muazzam konumda, değil mi?” diyerek, eskiyi hatırlama-nın güzelliğiyle gülümsedim. “Arka cama çıkarsan Çinçin’in patla-malı olaylarına şahitlik edersin. Ön cama çıkarsan pavyon müzikle-riyle tüm kurtlarını dökebilirsin...” Ağırca bana dönen mavilerinde gördüğüm merhamet, yüzümdeki gülümsemeyi yavaşça sildirdi. Dudaklarımın arasından fersiz bir nefes verirken “Sana burada evet

diyeceğim,” dedim, kendimden emin bir tonda. “Ama karşılığında bana bir söz vereceksin...”

Benden kaçırdığı gözlerini etrafta gezdirirken “Tutamayacağım sözler vermeyeceğimi biliyorsun,” dedi.

Biliyorum, dercesine başımı aşağı yukarı sallarken “Tutamam, demen de yeterli,” diye mırıldandım. Tereddüt dolu bakışları yüzümde sabitlendi. Söyle, dercesine başını savurduğunda, derin bir nefes alarak “Kaç yıl geçerse geçsin,” dedim ağırca. “Yolun sonuna geldiğimizde, benim avucumda koca bir yalan bırakmayacaksın...” Bırakmayacağım, dercesine başını aşağı yukarı sallayınca, ağırca yutkunarak boyun büktüm. “Çocuklarımın da...” dediğimde sesim buhar olup, gökyüzüne karıştı. Çünkü ben avuçlarında bırakılan koca bir yalandan başka hiçbir şeyi olmayan bir evlattım.

Yüzündeki mimikler belki de ilk defa ne tepki vereceğini bilemedi ama söylediğimi idrak ettikten sonra sol elini enseme doğru atarken şهادet müjdesi almış asker gibi gülümsedi. “Çocuklarımızın da,” derken, ensemden çekmesi sonucu yüzüm göğsüne gömüldü. Burnunu başımın tepesine dayayıp, saçlarımdan derin bir soluk çekti. “Çocuklarımızın da...”

İki elimi beline dolayıp, yüzümü daha çok geniş göğsüne gömdüm. Sol yanağımı göğsüne dayadığımda, dövünen kalbinin sesi yüzümü gülümsetti. “Acıktıysan, kale içinde gözleme ısmarlayabilirim,” diyerek, göğsüne yaslı duran başımı hafifçe geri çektim.

Yüzlerimizdeki gülümseme birbirine karışırken, çenemi göğsüne yaslayarak, beklentiyle yüzüne bakmaya devam ettim. Ankara’yı özlemiştim ve hemen gidesim yoktu ama Alp Aslan “Acıkmadım ama sen acıktıysan,” dedi ve sorgularcasına duraksadı. Acıkmadım, dercesine cıkıldım. “O zaman yola koyulalım. Yolumuz uzun...”

“Gitmeden Anıtkabir’e uğrayabilir miyiz peki?” Talebimle duraksayınca dudaklarım kendiliğinden büküldü. “Gelmeyeli çok oldu...”

Derin bir nefes eşliğinde “Tamam,” demeyi tercih etti. Ardından “Hızlı hareket ediyoruz ama, başka yere de uğrayacağız,” diyerek, benim bilmediğim yerin vurgusunu yapmayı da ihmal etmedi.

Anıtkabir’e giderken arabayı Alp Aslan kullandı. Benim trafik canavarı tavrımdan kurtulmak istemişte olabilirdi... Anıtkabir’e

geldiğimizde ise ne zaman, kiminle gelirse geleyim hissiyatımın hiç değişmeyeceğini zannedişlerimin yıkıldığını fark ettim. Alp Aslan'ın dik omuzları, omuzlarımı dikmeme sebep oldu. O gayet resmî bir tavırla yürüdüğü için adımlarım peşine yetişmeye çalışan köpek enceklerini aratmıyordu. Başkumandan Atatürk'ün önüne geldiğimizde ise benimle tüm tensel temasını kesti. Ne yapacağını merakla beklerken, sağ eli kaşının hizasına yükseldi. Başkumandanı bildiği atasına asker selamını verirken, sol gözümünden bir damla yaş süzülüydü. Alp Aslan elini kaş hizasından indirdiğinde, put gibi yanında dikiliyordum. Sanki ilk defa geliyormuşçasına ne yapacağımı o kadar bilemedim ki, dilimden “Ne düşünüyorsun?” diye saçma bir soru döküldü.

Tam karşıya diktiği gözleri milim bana kaymazken “Bir değil,” deyip iç çekti. “On canım da olsa, açtığı yolda hepsini feda ederim...” Ardından bakışlarını usulca bana çevirdi. “Ve bu, benim çocuklarım için de geçerli...”

Olmayan çocuklarımı dahi böyle bir gaye içerisinde büyütmeyi düşünmediğim için yorumsuz kalmayı seçtim. Yüzüme kondurduğum gülümseme ile “Anı defterine not bırakalım mı?” diye mırıldandım. “İzin ala ala gidiyoruz madem...” Omuzlarım beklentiyle kısıldı. “Atamızın da haberi olmasın mı?” Tuttuğum elinden çekiştiyerek, bedenini anı defterinin oraya sürükledim ama elime aldığım kalem, elimden çekilip alınınca öylece kalakaldım.

Dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken; “Sen şimdi makaraya alırsın,” diyerek, defteri de önüne çekti. Parmak uçlarımda yükselerek, defterin üzerine uzattığı sağ koluna çenemi yasladım. Ben yazmıyor olabilirdim ama bu, yazdığı şeylere müdahale etmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

“Ben; Kıdemli Yüzbaşı Alp Aslan Şahin...”

Başlangıç cümlesini okuduğum gibi “Kıdemli mi?” diye şaşkıncaca soludum. Bu henüz benim nail olduğum bir bilgi değildi ne yazık ki... Ama Alp Aslan bana cevap vermek yerine, yandan bir bakış atıp yazısını yazmaya devam etti.

“Sizin gördüklerinizin yanında çok harp gördüm diyemem, paşam. Ama bir yenilgi aldığımı söyleyebilirim. O yenilgiyi ise va-

tanının istikbali için tüm sevdiklerinin dahi canını hiçe saymış bir albayın kızından aldım.

Ben; Alp Aslan Şahin.

Öldü sayılan, şehitlik mertebesi verilen, ölmeyip dirilen, dirilip yenilgi aldığı er meydanına kuşanıp geri giden...

Gitmeden önce; açtığınız yolda, gösterdiğiniz hedefe durmadan ilerleyeceğime dair tekrar ant içmeye huzurlarınıza geldim.

Andım olsun, paşam.

Kanımın aktığı her damar; yolunuzun ışığı olacaktır..”

Cümlelerinin kâğıda akışı bittikten sonra altına imzasını atıp, elinde tuttuğu kalemi usulca bana uzatarak “Eklemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu.

Uzattığı kalemi aldıktan sonra, üzerine ne yazarsam yazayım bir tık üstüne çıkamayacağımı biliyordum. Bu yüzden, adının altına kendi adımı yazıp imzamı attım ama bir farkla: Soyadım Erbaş değildi, Erbaş Şahin hiç değildi; sadece Şahin’di...

Şaşkın gözleri bana döndüğünde, gülümseyerek alt dudağımı dişledim. “Sen, bayağı bayağı kafaya koydun ha?” dediğinde, bastıramadığı sevinci sesine yansıdı.

Sol kaşımı imayla havalandırarak “Vazgeçeyim istersen?” dedim şakayla karışık.

Ama Alp Aslan şakamı ciddiye alıp, “Yok, yok,” diyerek beni Anıtkabir’in dışına sürüklemeye başladı. Ardından hız kesmeden arabaya binişimizi de sağladı.

Yola koyulduğumuzda ne ara paketlendiğimi bile anlayamamıştım. “Bu neyin acelesi ya?” dediğimde, sesimden resmen huysuzluk akıyordu.

Alp Aslan direksiyonu sol eliyle sabitledikten sonra sağ eliyle uzanıp, elimi avuç içine aldı. Avucunun içerisine aldığı elimin üstüne bir öpücük kondurup, elimi sağ bacağının üzerine kendi eliyle birlikte bıraktı. Bakışları benden yana döndüğünde, gözleri muzipçe kısıldı. Gündüz vakti göğünde beliren gökkuşakları, benim en büyük zaafımdı. Çünkü o kadar ender rastlanan bir olaydı ki, yılda bir kez görürsen uğruna kanlar akıtılacak cinstendi. “Kaçacak gibi duruyorsun...” dedikten sonra alt dudağında, dilini aheste aheste gezdirdi.

Gözlerim dudaklarına kaydıgında, ağırca yutkundum. Tavrım gözünden kaçmamış olsa gerek “Ama bana da pek bir bağımlı olmuş gibisin,” diyerek muzipçe göz kırptı. “Şu birkaç gündür bana yürüyüşlerin aklımı başımdan almıyor değil... Ondan bu sersemliğim.”

Dizinin üsteki elimi usulca ensesine atıp ensesindeki saçlarını okşadığımda, başını geri doğru atıp saçlarının iyice avuç içime dökülmesini sağladı. “Eve gidelim bir de...” Sesim beklediğimden fazla şuh çıktığı için irileşmiş gözleri bana döndü. Çıkan sesimin arkasında durup durmamak konusunda tereddütte kalsam da geri basmayarak, kaşlarımı iddiayla havalandım. “Er meydanında hesaplaşırız.”

Kesik bir nefes eşliğinde “Sekiz saat,” diyerek iç çekti. Benimle birlikte kendi içerisindeki yularını koparan yanlarını da dizginlemeye çalışıyor gibiydi. “Sekiz saat kucağıma yatıp uslu bir hanım olabilir misin, sevgilim?”

Dudaklarımın arasından kahkaham sıyrılırken, kullandığımız arabada herhangi bir yastık olmadığının farkındaydım. Ensesindeki elimi, vücuduyla temasımı kesmeden dizine geri indirdiğimde bütün vücudu gerildi. “Kucağına yatmamı istediğine emin misin?”

Gözleri yol ile benim aramda hummalı bir yolculuk yaptı. “Hev-ybanû,” dedi yardım dilenir bir tonda. Sesinde öyle bir sıkışmışlık vardı ki, sesinin bir rengi olsa kıpkırmızı olurdu. “Sağa çekmek istemiyorum...”

Kahkahalarımı bertaraf edip “Peki,” diyerek, emniyet kemerimi çözüp başımı sağ dizinin üstüne bıraktım. Yolu görme takıntım Alp Aslan araba kullanırken yok oluyordu ve ben arabanın konsolunu izlemekten bile rahatsız olmuyordum. Sol elimi sol yanağımın altında sabitlerken, sağ elim dizinin üzerinde kaldı. Saniyeler geçmeden Alp Aslan’ın sağ eli çenemi alttan kavrayınca, gözlerim hiç düşünmeden kapandı.

Alp Aslan’ı kokusundan bulup, yuvam seçtiğimde keşfettiğim üzere ben bir yelkovan kuşuydum. Bir tek onun göğünde özgürce kanat çırpabiliyordum ve bir tek onun kokusunda sonunda ölüm bile olsa huzurla uykuya çekilebiliyordum. İnsanın evi dört duvardan ibaret değil, dört odacıklı bir kalpten ibaretti ve Alp Aslan’ın dört odacığının dördünde de her gece benim adım seslenilecekti. Benim

dört odacığında sadece onun nefeslerinin yankılanacağı gibi, sadece benim adım zikredilecekti...

Alp Aslan'ın yanında olunca, zaman kavramım şaştığı gibi uyku düzenim de şaşıyordu. Araba durduğunda, nasıl ayaklanacağımı bilemedim. Şaşkın bakışlarımla etrafa bakınırken, Urfa'da olmadığımıza emindim. Tam ağzımı açıp nerede olduğumuzu soracaktım ki Alp Aslan kendi camını açtı. Camın yanında beliren çocuk Alp Aslan'a bir paket uzatıp, "Abi olmadı ama böyle," dedi hayıflanırcasına.

Alp Aslan, "Başka zamana koçum," derken cebinden çıkardığı parayı çocuğa uzattı. "Ustama selam söyle. Telifi edeceğim. Hadi eyvallah," dedikten sonra camını kapattı. Elindeki paketle bana döndüğünde, yüzünde mayhoş bir tebessüm belirdi. "Uyanmazsın sanmıştım," derken gözleri usulca üzerimde gezindi. Gözleri üzerimde gezinince, benim de şaşkın gözlerim üstüme başıma indi. Hava şartlarından dolayı üzerimde kalın bir kazak olduğu için neye baktığını anlayamadım ama gözlerimi kendisine geri çevirdiğinde, üstüme başıma değil de direkt bana baktığını anladım. Havalandırdığı sağ elini, yüzüme düşen saç tutamlarıma uzattığında gözlerim uyku mahmurluğu ile geri kapandı. "Uyanmazsın diye paket yaptırmıştım ben," söylemiyle gözlerimi geri açtım. Sol elindeki torbayı usulca burnuma doğru yaklaştırdığında dürüm kokusunu almamam imkânsızdı. "Yemeğini yersen, arkasından kuru baklava da yiyebilirsin..."

Uyku hâinden sıyrılmak için birkaç kez gözlerimi kırıştırdıktan sonra elinde tuttuğu torbayı aldım. "Nesin sen?" dedim huysuzca kendi koltuğuma yaslanırken. Sırtımdaki her bir kemiğimin iki büklüm yatmaktan sızladığını hissediyordum. "Ödül yöntemi uygulayan ebeveyn mi?"

Arabayı yola geri çıkarırken; "Alistırma yapıyorum, diyelim," demeyi tercih etti. Bezgin bir nefes eşliğinde torbanın içerisinden çıkardığım dürümlerden birini açarak kendisine uzattım. Açtığım ayranını ise ortamıza bırakıp, kendi yemeğime döndüm ve tüm huysuzluğum kuru baklava kutusuna varana kadar sürdü. Ne ara tatlıdan kendimi kaybedip, şeker şerbet bir ruh hâline bürünerek Alp Aslan'ın ağzına baklava sokar hâle geldim, orasını anlayamadım ama

şen şakrak gülüşlerim, Urfa Şehitliği'nin önünde durduğumuzda yürek çarpıntısıyla yer değiştirdi.

Ellerimi ıslak mendille silmek yerine parmak uçlarımı yalamayı tercih ederken “Burada ne işimiz var?” dedim donuk bir tavırla, gözlerimi şehitlikten çekmeden. Ardından aklıma gelenle gülümseyerek benliğine döndüm. “Buradan da mezar taşını çalmayacağız inşallah?” diyerek, gülümsememi genişlettim. “Bu gidişle; *‘Evlenmeye karar veren iki ölü şahsiyet, düğün yerine şehitlik yağmalamayı seçtiler!’* diye haberlere çıkacak gibiyiz!”

Neşeli bir tavırla kıkırdadım ama benim tavrım ne kadar neşeliyse, Alp Aslan'ınki bir o kadar gergindi. “Gel, bir bakalım,” diyerek kapısını araladığında benliğindeki gerginlik bana da bulaştı.

Arabadan montumu giyerek indim ama adımlarım şehitliğin içerisine varsın istemedi. Mızıkçı bir tonda “Alp Aslan!” dedim, ayağımı yere vurarak. Adını bir mezar taşında görmeye hiç hazır değildim. Aylardır kaçtığım durumu alıp, gözümün içine sokması küçük çaplı kalp krizi geçirmeme neden oluyor ve tüm heveslerimin kaçmasını sağlıyordu. “Sokma beni şuraya...” Sanki her şey senin istediğin gibi olacak diyen o değilmişçesine, tuttuğu elimden beni şehitliğin içerisine zorla soktu. Şahsına hazırlanmış boş mezarın önüne geldiğimizde, gözlerimi devirmekten kendimi alamadım. “Tamam!” dedim sesli bir nefes vererek. “Sökeceksek sökelim, ona da tamam. Ben seninle hırsızlığa da varım, tamam!”

Birden, içinde tutamıyormuş gibi “Boş değil,” deyince yüksek desibelde, duraksadım.

“Dalga mı geçiyorsun?” diyerek başımı iki yana salladım. Ardından elimi, sol göğsünün üzerine bastırdım. “Aklımla dalga mı geçiyorsun sen benim?” derken benim ses tonum da birden yükseldi. En büyük korkum, Alp Aslan'ın bir halüsinasyon çıkmasaydı ve karşıma geçip, “Boş değil,” demesi beni yangınlardan yangınlara sürüklemekten başka hiçbir şey yapmıyordu.

Gözlerini zerre gözlerime değdirmeden; “O burada,” diye mırıldanınca, donuk bir tavırla başımı boş zannettiğim mezara doğru çevirdim. İki saattir bakmaktan kaçındığım için mezarın üzerindeki karılmış toprağı görememek benim hatamdı. “Kızımız...”

Dudaklarımın arasından fersiz bir nefes döküldü. “Nasıl?” dedim şuursuz bir vaziyette.

İki elini belime dayayarak, bedenimi tamamen mezara doğru çevirdi. “Sana anneni getirdim,” deyişiyle, gözlerim hızla kapandı. Gözlerim kapandığı gibi hazırda duran gözyaşlarım yanaklarımı ıslattı. “Seni babanın tahtına emanet ettiğimi annen de bilsin istedim...” Gözlerimi geri açtığımda, boğazımdan bir hıçkırık kaçtı. Yüreğime saplanan bıçak öyle bir dört dönüyordu ki, acıyla ellerimi karnıma kapatmak istiyordum. Sanki oradaymış ve tutabilecekmişim gibi içimde doğan hissiyata engel olamıyordum. Belimdeki elleri, ellerimin yerine karnıma kapandığında omuzlarım istemsizce sarsıldı. “Senin misafirhanenden,” diyerek, sol eliyle karnımı usulca okşadı. “Benim misafirhaneme göç eden son insan olur umarım...” Sol omzumun üzerine bir öpücük bıraktı. “Seni buraya getirdim, çünkü...” Usulca başımı sola doğru çevirerek yüz yüze gelmemizi sağladım. “Anne babasını yan yana görmek en çok onun hakkı...” Dudaklarım istemsizce öne doğru bükülürken, ikimiz de ağırca yutkunduk. “Ya şimdi,” diyerek kaşlarını dikte edercesine havalandırdı. “Bir ömür evladımızla birlikte bu toprak parçasında hapsolup kalacağız... Ya da buradan çıkıp el ele vererek, önümüze kim çıkarsa çıksın acımadan üstüne basacağız...” Burnumu çekerken, donmuş burnumun ucuna usulca bir öpücük kondurdu. “Şimdi kaderimiz senin iki dudağının arasında... Sen ne dersen o. Ne istersen o...”

Bir eşiği aşmak zorundaydım. Ya gerçek kimliğimin varlığını kanıtlarcasına ölü bir ruh olarak kalacaktım ya da önüme bakarak, yaşadığımı tüm cihana haykıracaktım. Yine de gözyaşlarımın arasında zar zor nefes alırken “İlerlersek, onu da ezip geçmiş olmayız, değil mi?” demeden duramadım.

Sol şakağıma, tam bir teslimiyetle alnını dayadı. “Biz,” dedi, kesik bir nefes alarak. “Biz yan yana nefes alalım diye yaşanmadı mı her şey?”

Yüzümde acı bir tebessüm belirdi. “Haklısın,” dedim, kendime duyduğum öfkeyi bastıramadan. “Babasını bir kez de olsa yanımda görebileyim diye onu gözden çıkardım ben...” Cümlem bittiği gibi Alp Aslan tarafından sarılıp sarmalansam da “Özür dilerim,” diye

inlemekten geri duramadım. “Ben böyle olacağını bilemedim, özür dilerim...”

Titrek bedenimi göğsüne daha sıkı sıkıya bastırırken, “Kim bilebilirdi ki?” diyerek iç çekti. Başımın üzerine yasladığı çenesiyle dakikalar boyunca karşısında kalan kendisine ait mezar taşını izledi. Bense göğsüne kapattığım yüzümü milim geri çekmedim. O mezarı gördükçe sebep olduklarımın altında öyle bir eziliyordum ki, kendimde, ne Alp Aslan’ın ne de yitip giden bebeğimin yüzüne bakabilecek yüz bulabiliyordum. Ben Alp Aslan’ın yüzüne o mezar başında bakamazdım. Şayet o, ensemden tutup da başımı göğsünden kaldırmasaydı, bir ömür göğsünde saklanmaya devam ederdim. Yüz yüze kaldığımız an yüzüne bir tebessüm kondurdu. “Eğer sizi hastaneye götürdüğümde,” dedi ağırca. “Bir seçim yapmam istenseydi... Seni seçerdim...” Yapma, dercesine boyun büktüm ama kâr etmedi. Elleri çukurlaştığını hissettiğim yanaklarımda duraksadı. “Birbirimizden aşağı kalır yanımız yok. Ha ama,” dedi ve derin bir nefes doldurdu ciğerlerine. “Ona, anneni bana bırak diye yalvardım. O da sadece baba sözü dinleyen bir evlat oldu. Birini suçlayacaksan kendini değil, beni suçla.” Yüzümdeki yaşları usulca silerken, alnıma bir öpücük kondurdu. Birbirimizi suçlayarak, bir yerlere varamayacağımızı bilebilecek yaştaydık. Alp Aslan da bunu kanıtlarcasına; “Burası bizim yuvamız. Bir gün kavuşacağız ama o gün, bugün değil, sevgilim,” demeyi tercih etti. Ardından beni salıp ellerini iki yana açtığında ise duasına eşlik ettim.

Topraktan gelmiştik, toprağa gidecektik ve biz o toprağa öyle şevkle gidecektik ki; toprağımıza emanet ettiğimiz fidanımız bizi kollarını açarak, coşkuyla karşılayacaktı. Bunu bilmenin rahatlığıyla, babasının aksine hiç koklayamadığım kokusunu o gün gelince bana sunsun diye içten içe yalvardım. Ben ona sırtımı dönmüş olan gamsız bir anneydim, o ise beni karşılıksız sevmeye devam eden bir evlat olarak kalsın diye içten içe, dualarım bitene kadar kendisine defalarca yalvardım...

Şehitlikten çıktığımızda, kendimi hem çok hafiflemiş hem de alabora olmuş hissediyordum. Bir korkak olup düşünmekten kaçındığım bebeğimin artık nerede olduğunu biliyordum. Babası hem

beni hem de onu bir bilinmezliğin içerisinde bırakmak yerine ikimizi de devasa kanatlarının altında saklamayı tercih etmişti ve bu, iç huzurum için yapılmış mükemmel bir hamleydi...

Mahalleye varana kadar ağustos ayının ortasındaymış gibi ter dökerken, ocak ayında olduğumuzu hisseden bir kalbim vardı. Korkuyordum... Mahalleye yaklaştıkça ineceğim er meydanından korkuyordum. İnmeden önce üzerime giymem gereken zırhın farkındaydım. Dışarıdan sadece Alp Aslan'ı peşinden koşturmak için çekip giden bir ergen gibi durduğumun farkında olduğum gibi...

Mahalleye girdiğimizde, sokağın içerisine bakınmak yerine gözlerimi Alp Aslan'a çevirdim. Bana odakladığı gözlerindeki eminlik, ağlamaktan insanlıktan çıkan yüzüme bir tebessüm kondurmama neden oldu. Önümüze düşen yollar, bugüne kadar bizi hep başka çıkmazlara sürükledi ama ellerimiz, arasından geçen tufanlara rağmen asla ayrılmadı. Hiç bırakmadığı elimi sıkı sıkıya tutarken "Yeni bir savaşa hazır mısınız?" dedi fısıltı eşliğinde. Bedenen hiç hazır değildim ama ona olan inancım o kadar tamdı ki, beni soktuğu hiçbir savaşta mağlup etmeyeceğine emindim. Safımı seçmem gerekiyorsa, tüm saflarım da sollarım da sonlarım da ona aitti...

"Savaş hep aynı," diyerek omuz silktim. Ardından derin bir nefes alarak, elimi tutan elini sıkıştırdım. "Değişen sadece düşmanlar..." Kahrani gidecekti, yerine onun oğlu Alexey gelecekti. Alexey giderse, onun da komşusu gelirdi. Bizim savaşımız insanlarla değildi. Bizim savaşımız; bir arada ama aynı zamanda hayatta kalmakla idi ve karşımızdaki düşman kim olursa olsun, savaşımızın amacı hiç değişmeyecekti. Elimin arasındaki elini havalandırıp, üzerine bir öpücük kondurdum. Elinin üzerindeki dudaklarımı çekmeden, gözlerimi gözlerine mıhladım. Mavileri beklentiyle gözlerimin içine içine bakarken, "Seninle her savaşa varım..." diye fısıldadım.

Birbirilerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan iki insanın, karşısına çıkacak düşmanın aklına şaşırmak gerekirdi. Birbirimizi kaybettiğimiz anda yok olacağımızın farkında olan iki insan olarak gözlerimizde beliren ifadelerden ben bile ürktüm. Dünya istediği kadar tersine dönebilirdi. Sular akmayıp yollarını bulmaktan vazgeçebilirdi ama biz artık vazgeçme eşiğini çoktan geçmiştik. Yan

yana kalabilmek için, gerekirse o suyu biz yoluna sokacak, gerekirse çöle kupayla su taşıyacaktık ama yine de vazgeçemeyecektik...

Yüzüne yayılan işgüzar bir tebessümle "İlk annemden başlayalım o zaman," dedi, keyiflice.

Arabadan inecekken, annemin mezarı başında söyledikleri aklıma gelince sağ koluna yapışmak suretiyle kendisini durdurdum. "Annelerin rızası olmazsa olmaz, diyordun," diyerek tereddütle duraksadım. "Nazmiye Hanım'ın rızasını nasıl alacaksın? Yani bana..." Sıkıntıyla gözlerimi ön camdan dışarı çevirdiğimde, sokağın ortasında gördüğüm arabayla gözlerim kısıldı. "Bana rıza vermez annen," diyerek dalgınca gözlerimi siyah sedan aracın üzerinden çekmeden fısıldadım.

Sağ elini çenemin altına atıp, başımı kendisine çevirince arabayla göz temasım kesildi. Göz temasım kesilse de aklım, Mardin'in plaka numarası 47'ye takılı kaldı. Yüzünü yüzüme doğru eğerek: "Ben isterim," diyerek hızlıca dudaklarımın üzerine kaçamak bir öpücük kondurdu. "Verirse kendi bilir. Vermezse yine kendi bilir, güzelim..." Konuşmasının sonuna doğru sesi eğlenceli bir tona geçerken, burnumu hafifçe sıkıştırdı. "Gelir bir elini öpersin artık sen de! Gelin olmak kolay değil sonuçta," dedikten sonra şaşkınlıkla duraksadı. "Ulan," dedi uzata uzata keyifli bir tonda. "Şahin ailesinin ilk gelinine bak be!" Coşkuyla iki yanağını sıkıştırarak, başımı sağa sola salladı. "Asaletini yerim kız senin!"

Yüzümdeki ellerini asi bir tavırla geri iterken yalandan kızgın bir tonda "Önce seni büyüteceğim," dedim alayla. "Önce seni..."

Alt dudağını içten dişlerken "Onu iyi beceriyorsun zaten," deyince, ağzım şokla açıldı.

"Pes!" dedim kınama işini gözlerime devrederek. Gözlerimin kendisini kınadığını değil de daha çok yalayıp yuttuğunu fark edince, utançla gözlerimi yumdum. Yanaklarımın ısındığını hissederken, başımı kapımdan tarafa çevirdim. "Alp Aslan!" diyerek dişlerimi birbirine bastırdığımda, boğazından hoşnut bir "Hı," sesi dökülmeseydi çamura yatacaktım ama ses tonunu duyunca, açtığım gözlerimle kendisine döndüm. Saniyeler önce saklamaya çalıştığım gülümsemem gözler önüne serilirken "Keşke arabayı bir tenhaya çekseydin," dedim aheste aheste.

Yüzüne şapşal bir ifade yayıldı. Gözleri arabanın içerisini tartarcasına gezindi. “Camlarda film yok,” Gözlerim muzipçe irileşti. Peşi sıra yüzü huysuzca buruşurken “Hem güzelim, ben bu sık kadar arabaya sığar mıyım ya?” diye söylenince, gülmsemem gülmsemem olmaktan çıktı ve kahkahaya evirildi.

“İn hadi, in,” diyerek kapımı açtım. Ağzımın içerisinden “Yatak geniş Allah’tan,” diye söylenmeyi de ihmal etmedim. Çünkü duyduğunu biliyordum ve Alp Aslan’la uğraşmak, yüzümü güldüren en garanti eylemdi.

Daha ben arabadan inip kapımı kapatamamıştım ki Alp Aslan’ın “Şahin!” diyen gür sesi mahallenin her bir köşesine sindi.

Timiyle kucaklaşma seansını geldiği gibi gerçekleştirmek isteyen Alp Aslan’a şaşkınlıkla dönecekken, siyah sedan arabanın kapısının açıldığını görünce duraksadım. Şoförün açtığı kapıdan inen Kemal amcamı görmemle, Alp Aslan’ın bağırışıyla büyüyen gözlerim daha da irileşti ve fakirlikten kendisini asacak garibanın aniden yolda para bulmasının sevincine nail olmuşçasına; “Kemal amca!” diye şen şakrak bir sesle bağırmış bulundum.

Tim üyelerinin kapılarının açıldığını ve “Komutanım!” bağırıışlarının yankılarını duyumsarken, çözülen adımlarım amcama yöneldi. Kollarım boynuna dolandığında, altı yaşındayken aylar sonra yurda gelen annemi görmenin sevincini yaşadığım gündeki o küçük Jülide gibiydim.

Kemal amcamın devasa diye tabir ettiğim, nasırlı, biraz da buruşmuş elleri, zürefa düşkünlüğümü¹ kanıtladığım beyaz montumun sırtında gezinirken; “Benim güzel kızım,” demesiyle mest oldum.

Kütüğümde ailem yoktu benim. Hatta benim gerçek bir kütüğüm dahi yokmuş... Ama çıkmacıdan parça toplar gibi edindiğim aile bireylerim vardı. Kardeş yerine koyduğum Melih gibi; baba figürüne oturttuğum, kan bağımlı olmayan bir de Kemal amcam vardı.

Ellerim üniformasının omzundaki yıldızların üzerinde sabit kalırken; “Hoş geldin,” dedim güleç bir ifadeyle. Biyolojik babamın söylediği her şeyin sağlamasını yapabileceğim tek insanın ayağıma gelmesi benim gibi bahtsız bedevi için büyük şanstı. Ciğerlerime

¹ Sanatçı Barış Manço’nun “Nane Limon Kabuğu” şarkısına atıf yapıyor.

derin bir nefes aldığım da Urfa'nın mistik havasının bana daima güzel şeyler bahsettiğini hissettim. "Benim de seninle konuşmak istediklerim vardı. Ne iyi ettin de geldin..."

Amcamın gülen gözlerinin üstündeki gri kaşları çatılıp arkama kaydığında, tedirgince gözlerini takip ettim. Ardımda gördüğüm altı koca adamın, yan yana resmî bir tavırla sıraya dizilmiş olması dudaklarını birbirine bastırmama neden oldu. Alp Aslan'ı tam ortalarında bırakmış olmaları ise birazdan "*Haydi, oturmaya mı geldik?*" diye bağıracaklarmış gibi hissetmeme sebep oldu. Muhtemelen Alp Aslan harici hepsi yanımdaki rütbelinin akıbetini sorgularken, amcam; "Benden kız almak için ancak önce timini toplarsın zaten," deyince, Alp Aslan haricindeki şaşkın beşliye benim de şaşkınlığım eklendi.

Amcama sorgular bir tavırla dönmeden önce Şahin ailesinin bahçelerine çıkmış olduğunu görünce daha da bir tedirgin oldum. "Ne diyorsun, Kemal amca?" dedim ama Alp Aslan'a diktiği keskin bakışlarını bana çevirmedi.

Başıyla Alp Aslan'ı işaret ederek "Yangından mal kaçırırçasına sana nikâhı basacak gibiydi," dedi düşünceli bir tonda. Şaşkın bakışlanm tekrar Alp Aslan'a döndü. Alp Aslan öyle dik bir pozisyonda duruyordu ki, "*Az bile düşünüyorsunuz,*" der gibiydi tavrı. "Geldim işte," diye devam edince, yutkunarak tekrar kendisine döndüm. "Gel, iste kızı... Bakalım şafağın yetiyor muymuş yetmiyor muymuş?"

Sinirle gülerken, sol elim dudaklarımın üstüne kapandı. Alp Aslan'a çevirdiğim gözlerimi irileştirirken, kaşlarımı sakın dercesine havalandırdım ama Alp Aslan; kendisine değil de trene bakıyormuşum gibi beni ciddiye almadı. Sağ eli kaş hizasına yükseldiğinde, gözlerim esefle kapandı. "Emredersiniz komutanım!" söylemi mahalle içerisinde yankılanırken, bezgin bir nefes verdim.

Nazmiye Hanım'ın "Eyvahlar olsun!" yakarışıyla gözlerim geri açıldığında, bozuk saatin günde iki kez doğru gösterişi gibi Nazmiye Hanım'la ilk defa ortak paydada buluştuğum bir andaydım.

Şanımı yürüteceğim diyen kocamla kızımın hiçbir şeyi eksik kalmasın düşüncesinde olan amcamın arasında kalan, bir de üstüne Nazmiye Hanım'la aynı paydada buluşan bana eyvahlar olmasın da ne olsundu?

BÖLÜM VI

KAVUŞMA ARZUSUNUN ORTAYA ÇIKARDIĞI SINIR ÇİZGİSİ

*“Dudaktan dudağa dökülecek kadar
şiddetli devinim sağlayan kalpler,
sınır çizgilerini birbirleri uğruna belirler.”*

JÜLİDE ERBAŞ

Nazmiye Hanım’la birlikte nabız tansiyon ölçümüne girmeden önce, amcama dönüp; “Önce biraz konuşsaydık,” dedim tedirgince. Zaten düğün dermekte tarağı olan biri değildim. Bu yüzden önceliğim, aklımdaki sorulara cevap bulmaktı.

Amcamın gözleri tekrar Alp Aslan’a kayarken; “Senin gönlün yok mu yoksa?” dedi ama sesine kondurduğu zoraki şaka tonu, daha çok dikkat kesilmeme neden oldu.

Alp Aslan’la bakışmalarını kesebilmek için bir adım sağa kayarak önüne geçtim. Derin bir nefes alıp “Alp Aslan’la alakası yok,” diyerek başımı iki yana salladım. “Benimle ilgili,” dediğimde ise dikkat kesilen taraf o oldu.

Başını aşağı yukarı sallayıp, “E geçelim madem evine,” diyerek genişçe gülümsedi. Geldiğinden beri yüzüne kondurduğu resmî tavrı kırılmış, ilk defa yüzünde babacan bir tavır belirmişti. Ardından

yüzündeki tavrı bozmadan, bakışlarını arkamda kalan time çevirdi. “Rahat, çocuklar,” demesiyle, ardımdan sesli bir nefes verme resitali yükseldi. Şaşkın bakışlarımı geriye doğru çevirdiğimde, harbi harbi hazır ol da durduklarını fark ettim. “Biz hasret giderirken siz de hasretinizi giderin,” diyerek elini omzuma attı. Adımlarımız evimin kapısına vardığında amcam duraksayınca ben de duraksadım. Bakışları, duruşunu bozmayan Alp Aslan’a döndüğünde yüzünde hin bir gülümseme oluştu. “Aferin asker,” dediğinde sesindeki gurur benim bile tüylerimi ürpertti. “Aynı aferini kaliteli çikolata yediğimde de iletmek isterim...”

“Amca!” dedim huysuz bir tonda, kolundan çekiştirerek. “Taktın çiçeğe, çikolataya!” Esefle başımı iki yana salladım. “Çok istiyorsan ben sana alıveririm bir kutu çikolata!” Kaliteli bir çikolataya verileceğime mi yanayım yoksa Nazmiye Hanım’ın *“Bunlar da amma açgözlü çıktı,”* diye düşünmesine mi, bilemedim.

Merdivenleri tırmandığımızda amcam ayakkabılarının ökçesine basarken; “Vaktim kısıtlı, Jülide,” deyince, açtığım kapının eşiğinde duraksadım. “Bu kadar işimin gücümün arasında evlenin diye geldim.”

Sabır dolu bir nefes alıp “Evleneceğimizi nereden çıkardın?” diye sordum şaşkınca. Üzerimde bir megafon yoksa iki gün öncesi aldığımız kararın, kendiliğinden ta Mardin’e ulaşması imkânsızdı.

Amcam bulunduğu merdivenlerin tepesinden hayretle sokağa doğru döndüğünde, Alp Aslan’ın milim kımıldamadan bekleyip, yanındakileri de beklettiğini gördüm. Havalandırdığı eliyle Alp Aslan’ı işaret ederek “Te bu hergele söyledi!” dedi şikâyet eder gibi. Ardından ses tonu, bariton bir ses tonuna geçti. “Lan sen benimle oynuyor musun?”

Omuzlarım yenilgiyle düşerken; “Yok,” dedim panikle. “Yok amcacığım, ben şaka yaptım sana...” Tekrar koluna yapışıp bedenini içeri çekiştirirken, Alp Aslan’a çevirdiğim gözlerimi *“Ben de,”* dercesine kapayıp açtım. Kapıyı kapattıktan sonra “Yaşlanmışsın sen,” diyerek şakacı tavrımı sürdürdüm. Şaka kabiliyetim ise deyim yerindeyse resmen paçalarımından akıyordu. “Hassaslaşmışsın,” diyerek genişçe gülümsedim. Ardından tekrar boynuna kollarımı

dolayıp, sarılabildiğim kadar sarıldım. "Hadi geç sen otur, ben birer kahve yapıp geleyim..."

Tam mutfağa adımlayacaktım ki, kolumdan tutulunca duraksadım. "O boşboğaz beni ispiyonladıysa," diyerek, başını dış kapıya doğru savurdu. "Ben, işle aşkı karıştırmam, Jülide..." Gözleri sınırlarını belirtircesine uyarı sinyalleri çaktı. "Ona sunacağım görevler için önce senden izin kâğıdı alacak değilim. Bana gönül koyacaksan, koyabilirsin..."

Konuşmak istediğim konunun Alp Aslan'la zerre ilgisi olmasa da, amcam sorunca; "Alp Aslan'a sunacağın her şey," diyerek ağırca yutkundum. "Sadece onun kararını verebileceği şeyler..." Net cevabım ile duraksayınca, derin bir nefes alarak ellerini tuttum. "Amca, Alp Aslan ne karar alırsa alsın ben sadece saygı duyarım," diyerek başımı iki yana salladım. "Kendi işimle ilgili ondan beklediğim nasıl ki saygı duymasıysa, benimde onun için tek yapabileceğim bu. Biz çalışmıyoruz," dedim ve omuz silktilim. "Biz insanlara, vatana hizmet ediyoruz. Bizimki sıradan bir meslek değil ve risk alındıkça amacına hizmet eden meslek kolları. Alması gerekiyorsa alır ama almak istediği bir karara nasıl müdahale etmiyorsam almak istemediği karara da müdahale etmem..." Avuçlarımın arasında tuttuğum elinin üzerine hafifçe sağ elimle vurdum. "Sen de ne yap ne et ama asla Alp Aslan'a bir şeyleri kabul ettirmek için beni kullanma..."

Sıkıntılı nefesiyle birlikte "Sen öyle konuşalım deyince," diyerek, tahlil etmek istercesine gözlerini kıstı. "‘Bu adam öldü diye ben öldüm öldüm dirildim. Şimdi de ölü kalmasını mı istiyorsun?’ deyip, şımarıklık yapacaksın sandım..."

Yüzümde kinayeli bir gülümseme oluştu. "Siz beni," diyerek sol kaşımı havalandırdım. "Çocukken bile hiç şımarttınız mı ki?" Kemal amca, yaptığı ima ile duraksayınca, gülümsedim havayı dağıtmak istercesine. "Kahve?"

Gülümsememle rahatlarırken, "O damada kalsın," dedi ve salondaki bordo renk çekyata doğru ilerledi. Tabii ben de arkasından... Yan yana oturarak birbirimize döndüğümüzde, ellerimi ellerinin arasında sabitledi. "Bir sıkıntın mı var, kızım?" dediğinde sesinden hiç baba olmamış olmasına rağmen baba şefkati akıyordu. "Ben,

çok ilgilenemedim uzun zamandır seninle,” diyerek, gözlerinin şeffaflığını yüzüme odakladı. “Annenden sonra benim de iş hayatım bayağı bir zorlaşınca...”

Yaşamının ağırlığını bildiğimden kendisine daha fazla yük edinmesin diye “Amca,” diyerek araya girdim. Söyle, dercesine başını salladı. “Ben ölü müyüm?” dediğim anda gözlerime akın eden yaşları, gözlerimi tavana dikerek ötelemeye çalıştım. “Zeki Bey geldi...” Sesim bir fısıltıya dönüştü. “Bir şeyler söyledi ama...” Kemal amcadan ses çıkmayınca, bakışlarımı yüzüne çevirdim. Yüzündeki endişeli ifade, mezarlıkta Zeki Bey öttükten sonra Alp Aslan’ın yüzüne yerleşen ifadeden farksız değildi. Cevap vermeyeceğini anlayınca “Peki,” diyerek ağırca yutkundum. “Peki, ben salak mıydım da bunca zaman bunu ayamadım?”

Yüzünde merhametli bir tebessüm oluşurken, usulca saçlarımı okşadı. “Sen çok zeki bir evlatsın,” diyerek iç çekti. “Herkesin sahip olmayı dileyeceği kadar da hayırlı bir evlatsın...” Beklentiyle yüzüne bakmaya devam etmemle, gülümseyerek “Fark ettin, Jülide,” dedi, akıl kırıntılarımı nerede kaybedip hatırlayamadığımı anlayamadım. “Kaç kez resmî evraklarda, doğum yeri vesaire yanlış diye evrakları geri verdin, belli değil ama...” Devam edebilmek adına yutkunması gerekti. “Başta böyle sorunlarla karşılaşınca görevlilere; ‘*Kusura bakmayın, bir yanlışlık olmuş,*’ diye söyledik, sonra baktık önünü alamıyoruz, resmî kayıtlara devlet koruması altında bir insan olduğunu belirten mavi bir kod girdik. O kod resmî makamlar tarafından açıldığı takdirde, senin hakkında ulaşmaları ve sana sunmaları gereken bilgilerin hepsi yazıyordu...” Başını usulca iki yana salladı. “Nedenini anlatamam ama...”

Öğrenmemin imkânsız olduğu detayların peşine düşmek yerine “Annemi suçluyor,” dedim şikâyet eder gibi. “Benim onu tanımayı-şım için annemi suçluyor...”

Amcamın yüzüne sinirli bir ifade yüklenirken, “Siktirsin gitsin pezevenk!” dedi öfkeyle. “Neşe ona anlatabileceği her şeyi anlattı. İş birliği yapmayı seçmeyen oydu. Boşanmaları bile kâğıt üzerinde kalacakken, senesine gidip başka kadınla evlenen herife anca göt lalesi gösterilir!” Sinirle birden söylediği sözü fark edince, derin

bir nefes alarak duraksadı. Kendisini toparladıktan sonra “Başka ne dedi?” dedi sorgularcasına.

“Senin, Alp Aslan’ın ve Melih’in bildiğinizi, bir de o evliliğinden olan kızının iliğe ihtiyacının olduğunu, bu yüzden bana geldiğini söyledi...” Gülümsemem sinirli bir kahkahaya dönüşürken, “Geçen geldiğinde, hamile olduğum için lütfedip isteyememiş!” dedim tükürürcesine.

“Melih’e kızma,” dedi, rica eder bir tonda.

“Melih’e ne kızacağım, amca?” dedim sinirle. “Melih işinize gelmeyince hep emir eriniz değil miydi? Emir demiri nerede kesememiş de Melih’te kesemesin?”

“Verecek misin?”

Birkaç saniye duraksadıktan sonra “Neyi?” dedim şaşkınca.

“İliğini,” dedi ve duraksadı. “Yani ne istiyorsa işte, uyarsa verecek misin?”

Düşünceli bir tavırla gözlerimi salonun içerisinde gezdirirken “Yarın hastaneye gidip kan örneği bırakacağım,” dedim. Tam da Melih’in dem vurduğu gibi, geçen üç günün sonunda kanımın temiz çıkacağını hesapladığımı fark etmiştim ki “Neyi düşünüyorsun?” dercesine omuz silktilim. “Hiçbir çocuk, ana babasının vebalini ödemeyi hak etmez, amca,” diyerek başımdaki düşünceleri kovarcasına iki yana salladım. “Uyarsa veririm. Zaten basit bir işlem. Üstünde durulacak bir şey değil ama gel gör ki arayana bulunması ne büyük lütuf... Hem...” Birkaç saniye, bildiklerimi izah edebilmem adına kendimi hazırlamam gerekti. “Uysa bile vermemle bitmiyor iş. Vücudu kabul ederse ne âlâ. Etmezse, Zeki Bey’in aldığı ahlâr, çocuğundan çıkıyor demektir...”

Omzumdan çekmek suretiyle beni göğsüne bastırırken, “Ah be Jülide,” diyerek iç çekti. “Senin gibi bir evlada sahip olmak ne büyük şereftir...” Kollarımı beline doladığımda, geçmişin üstüne tüm kapıları kapattım. Yine uslu bir çocuk olup, eşelemeyi bıraktım. Dakikalar sonra nefesiyle gülümseyince, göğsünden usulca doğruldum. “Melih gelir yarına,” diyerek genişçe gülümsedi. “Çok özledim hergeleyi...” İç çekmesinde babalığa hasreti yankılandı. “Düğün yapacağız deyince, adamın biti kanlandı...”

Oturduğum yerde kıpraşırken, “Amca, bizim düğün yapacak hâlimiz mi var?” dedim huzursuzca. “Bir de isteme misteme bir sürü şey sürmüşsün ortaya. Alp Aslan zaten hevesliydi. Sen de gazı daha çok vermişsin de vermişsin!”

Olayın hararetiyle sol elimi havada sallarken ben, çat diye elimi tutunca kalakaldım. Kaşları imayla havalanırken, “O kılkuyruk bile geldi seni istedi,” dedi iğrenir bir tonda. “O çapsızla nişan yaptın! Az daha düğün de yapacaktın!” Konu aniden “ismi lazım değil”e gelince, ağzım şaşkınlıkla açıldı. “O çapsıza layık gördüklerini, mertliğin kitabını yazan adama mı layık görmüyorsun?” Başını iki yana esfle salladı. “Ölüm de bir kere, düğün de bir kere, Jülide!” deyince, “*Hadi ya,*” dercesine kaşlarımı havalandırdım. Havalanan kaşlarımı görünce, “Tamam, sizin için değil,” dedi ağzının içinden. Ardından, havada yakaladığı elimi dizinin üstüne bırakıp, elimin üzerine vurdu hafifçe. “Bu çocuk bilmiyor mu o çapsızı?”

“Biliyor,” dediğimde, ben de ağzımın içinden konuşmuştum.

“Yapma o zaman!” Neyi, dercesine başımı salladım. Derin bir nefes alıp, “Biz aynı anda birçok ihtimali kafamızdan kuran adamlarız,” dedi, bir itiraf gibi. “O adamla yaptığın nişanı tantanayı, neden kendisiyle yapmaktan kaçındığını sorgulatma o babayiğide. İçine kurt düşürme adamın durup dururken.” Gri kaşları bir aşağı bir yukarı, her cümlesiyle birlikte salındı. “O kurt, onun içine düşer ama sizin aranızdaki bağı kemirir. Yapma amcacığım...”

“Tamam!” dedim düşen omuzlarımla. “Zaten emir komutayı kendisine verdim. Ne çıkarsa bahtımıza artık...” Yorgun, mor halkaların yerleştiği gözaltlarına gözlerim ilişince; “Melih’in odasında dinlen istersen biraz,” dedim, düşünceli bir tonda. “Yorgun gözüküyorsun,” dedikten sonra yüzüme bir gülümseme yayıldı. “Damat adayın da düğün tantanasıyla seni oldukça yoracak gözüküyor...”

Amcam sesli bir nefes verip ayaklanırken, “Bir baba olarak tatlı yorgunluklar yaşamaya geldim,” diyerek gülümsedi. Tam adımlıyordu ki duraksadı. “Odası?” Sol elimle solda kalan kapıyı işaret ettim. Tekrar adımlayacaktı ama çekingen bir tavırla bedenini bana doğru döndürdü. “Ben, pek konuşmayı beceremem,” söylemiyle, kaşlarım merakla çatıldı. Becerirdi ama duygusuz konuşmalarla ünlü bir ki-

şilikti. “Başınıza gelenler için...” İkimiz de aynı anda yutkunduk. “Ama en çok da kaybettiğiniz can için...” Baş sola doğru eğilirken, yüzü utançla kaskatı kesildi. Koruyamamanın, öngörememenin, engelleyememenin utancıydı yüzündeki. “Üzgünüm, kızım...” Buruk bir tavırla, elleri hafifçe iki yana açıldı. “Vatan sağ olsun demekten başka, elden ne gelir?” sorusuyla, boğazımdan hiç gitmeyen o yumru kendisini gösterdi. “Rabb’im bana; ‘Gözünüz aydın!’ diyeceğim günü de nasip etsin inşallah...” Ardından havadaki sağ elini hafifçe savurdu. “Yeter ki göreceğ günümüz olsun,” diyerek, kendince yapamadığını iddia ettiği konuşmasını tamamladı.

Biyolojik babamın, evladım hakkında bir baş sağlığı dahi dilemediğini hatırlayınca içim daha da bir burkulsa da “Makam koltuğunda,” diyerek sesli bir nefes verdim. “Torunlarınla uçaklar yaptıracağım sana, söz...” Gözlerim yaşlarla ıslıl ıslıl parladı. “Hayatlarındaki en mert adam da dedeleri olacak...”

Salladığı elinin eşliğinde “Gel buraya!” deyince, oturduğum çekyattan hızla kalktım. Geldiğinden beri sanki hiç kucaklaşmamışız gibi tekrar kucaklaştığımızda, gözlerimden süzülen yaşlar omuzlarındaki apoletlerine döküldü. Kolları bedenimi sıkı sıkıya sararken; “Biriciksin sen! Biriciksin!” deyip, hiç şımartılmayan Jülide’nin yüreğine dokunmayı ihmal etmedi. Ardından geri çekildiğimde yorgun gözlerinde parıltılar görünce, aşınası olmadığım için şaşırdım. Başparmaklarını gözaltlarına bastırırken; “Hakikat yaşlanmışım ha!” dedi muzip çıkmasına uğraştığı bir ses tonuyla. “Ben Ahmet’ten çantamı isteyeyim de sonra dinlenmeye geçerim...”

Daha fazla utanmasın diye “Sen bir banyoya git,” diyerek, elimle banyoyu işaret ettim. “Ben alırım Ahmet’ten çantamı...” Yönlendirmemle amcam banyoya ilerlerken, dışarı çıktım. Makam arabasının yanına gittiğimde, şoför camı hızla açıldı. “Merhaba,” dedim sıcacık bir tonda. İsminin Ahmet olduğunu öğrendiğim şoför ise baş selamı vermekle yetindi. “Amcamın çantası varmış arabada. Rica etsem verebilir misiniz?” diyerek bir adım geri kaçtım, kapısını açabilsin diye.

Ahmet isimli dipçik gibi delikanlı arabadan “Tabii efendim,” diyerek inip, bagaja yönlendi.

Fıtı fıtı arkasından ilerlerken, “Siz nerede kalacaksınız?” dedim.

Tam devam edecektim ki Alp Aslan, “Hevybanû,” diye seslenince duraksamak zorunda kaldım. Hızlı adımları yanıma varırken, hitap ettiği insan ben olmadım. “Mérkez alayda, misafirhanede yer ayarlayabilirim isterseniz,” demesiyle, sol kaşım sorgularcasına havalandı.

Ahmet onaylarcasına başını sallarken “Komutanım da aynısı söyledi, komutanım,” dedi sabit bir ses tonuyla. “Ama ben çantasını vermeden gitmek istemedim. Misafirhanede ismim yazılı, teşekkür ederim...” Ahmet’in uzattığı çantayı Alp Aslan benden önce alınca sabır dolu bir nefes aldım. Ahmet, Alp Aslan çantayı aldıktan sonra başını bana doğru çevirerek; “İyi günler, efendim,” dedi. Aynı şekilde bakışlarını Alp Aslan’a çevirip, “Size de iyi günler, komutanım,” demeyi ihmal etmedi.

Ben “Teşekkürler,” diye mırıldanırken; Alp Aslan bir şey deme gereksiniminde bulunmadı ama beni yanına doğru çekmeyi de ihmal etmedi. Tekrar sabır dolu bir nefes alırken, bu sefer içim dışıma taşı ve “Ne bu şimdi?” diye huysuzca söylendim. “Ambargo mu koyuyorsun sen bana?”

Ahmet arabaya bindiği gibi Alp Aslan’ın çakmak gözleri bana döndü. Yüzüne sinsi bir gülümseme kondurup “Yok güzelim,” deyince göz devirdim. “Ece,” dedi ardından, meraklı bir tonda. “Ne dedi?” Yüzü anlayamadığım bir şekilde renk değiştirdi. Ardından fısıltıyla “Ne diye hitap edeceğim ben bu adama, Hevybanû?” diyerek, başını bana doğru eğdi. “Amca mı diyeyim yoksa Korgeneral Kemal Tekkin mi yoksa direkt ‘komutanım’a mı bağlayayım?”

Başımı eselle iki yana sallarken, “Allah başka dert vermesin, Aslan’ım,” diye alayla mırıldandım.

Birden “Annem gibi konuşma ya!” deyince, benim de yüzüm kendisi gibi buruştu.

“Gelin, kaynana toprağından olur, diyorlar. Bir daha düşün istersen!” dedim ama ifadem daha çok, “Sıkıysa düşün!” der gibiydi. Başını yok dercesine savurunca, gülümsemeye başladım. “Almadın mı annenin rızasını?” dedim ardından, ciddiyete bürünerek. Gülüp eğlenmek hoştu ama ben, Alp Aslan da eksik kalsın istemiyordum.

Umursamaz tutmaya çalıştığı ifadesiyle “Valla ben gelirim,” dedi omuz silkerek. “İsteyen eşlik eder, istemeyen etmez...”

Hafifçe yanına doğru sokuldum. Ardından tüm içtenliğimle “Gelip, benim izin istememi ister misin?” diye sordum.

Niyetim asla makaraya almak değildi ama huysuz bir ifadeyle “Bebeğim, dalga geçme ya!” diye söylendi. Ardından sol elini sırtıma doğru atıp, “Hadi üşüyeceksin,” diyerek bedenimi hafifçe itti. Elindeki çantaya uzanmamla geri çekmesi bir olunca göz devirdim. “Ben taşıyım,” deyince, kendisiyle uğraşılmayacağını bildiğim için başımı iki yana sallamakla yetindim.

Alp Aslan bir bellboy misali kapıya kadar minik el çantasını çıkarınca, bahşiş olarak kendisini hızlıca sağ yanağından öptüm. “Haberleşiriz, sevgilim,” diyerek geri çekildikten sonra anlık duraksayarak, elinden aldığım çantayı yere bıraktım. Elimin arasına uzanıp sol elini alarak, karmakarışık bir hâle gelmiş gök gözlerine odaklandım. “Yapabileceğim bir şey varsa,” diyerek boyun büktüm. “Biliyorsun...”

Alp Aslan elini tutan elimin üzerine bir öpücük kondurup, “Sıkıntı yok, sevgilim,” demeyi tercih etti. Sıkıntısı olup olmadığını bilemediğim gibi üstüne gidersem anlatmayacağını da bildiğim için, “Peki,” dercesine başımı salladım. Yüzündeki gülümseme genişlerken, “Ben Emre’ye geçiyorum az,” dedi.

“Sizin kavuşma biraz sekteye uğradı sanki,” diyerek göz kırptım.

Yaptığım imayı anlayıp, “Benden fazla şov keseni sevmem ama,” diyerek hummalı bir iç çekti. “Adam korgeneral. Ne yapabilirim ki?” Sesindeki kıskançlığı sezince, hafifçe kıkırdadım. “Zaten sokak ortasında anca sarılırdık, sarıldık. Şimdi biraz çay sohbeti yapacağız. Hem...” Hevesli gözleri kısıldı. “Şu düğün dernek mevzuları için azıcık tüyo alırım...”

Sokakta olmamıza aldırmadan attığım kahkahamın eşliğinde “Aman!” dedim abartıyla. “Lütfen Veysel’den alma, sonra biz de patlamayalım...”

Gülümsememe gülümsemesi karışırken, “Barışmış onlar,” deyince ağzım şokla açıldı.

“Hadi...” dedim uzata uzata.

Omuzlarını silkip bükülen dudaklarıyla, sıradan bir şey söylüyormuşçasına “Benim ölümüm sayesinde olmuş,” demesiyle, şaşkınlığım daha da arttı.

“Allah Allah,” dedim kinayecyle. Söyleyeceklerimle ilgili hiçbir şey ima etmemesine rağmen, sazi elime alarak kendi kafama göre konuştum. “Nişanlısı kendi nişanlarında ölüyordu. O zaman kaybetme korkusu olmamıştı da konu benim kocam olunca mı kaybetme korkusu oluşmuş Begüm’ün?”

Tabii deli gibi konuşmam, Alp Aslan üstüme doğru bir adım atınca kesildi. Ne oluyor, dememe kalmadan iki elini kapının dış yüzeyinde sabitleyerek beni kapı ile arasında kıştırınca, yakın temasımızın etkisiyle alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. “Sen,” dedi ağırca yutkunarak. Ardından biraz daha yüzüme doğru eğildi. Kalbim dudaklarımın arasından, dudaklarına dökülecek kadar şiddetli bir devinimdeydi. “Sen, beni az önce Begüm’den mi kıskandın?”

Yanaklarım utançla kızarıırken, gözlerim irileşti. İma ettiği, her ne kadar benim için utanç verici olsa da dudaklarımın üzerine çarpan nefesi, dikkatimin dudaklarına kaymasına neden oldu. “Ne dedin?” dedim şaşkınca dudaklarına bakarken. Sanki beni sevdiğini söylemiş de bir daha duymak istiyormuşum gibi “Bir daha desene,” deyip, tam bir aptal âşık olduğumu kanıtladım.

Dudaklarımın üzerinde dudaklarını duraksattığında en ufak temasıyla bayılacak gibiydim ki, “Özledim...” dedi.

Kesik bir nefes aldım. Tam, tam dudaklarımız kavuşacaktı ki ardındaki kapı açılınca sırtım boşluğa düştü. Hâliyle Alp Aslan’ın da elleri...

Anlık geriye doğru salınmam dolayısıyla Alp Aslan beni tutsun isterken, elleri boş kaldı. Çünkü Kemal amcam tarafından çekilip içeri alındım. Faka bastığımı bildiğim için gözlerimi esefle yumarken, amcam; “Bana bak, zibidi!” dedi ve gözlerimi panikle geri açtım. Hâlâ iki ayağımın üstünde olduğumu fark edince, derin bir nefes alıp silkelenerek duruşumu düzelttim. Amcam beni sağ yanına doğru evin içerisine almışken, Alp Aslan kapı dışında kalmıştı. “Mart kedileri gibi, gelip gidip kapıyı tırmalayıp durma! Alırım aklını...”

Alp Aslan’ın şaşkınlıkla kaplanmış mavileri, “Ne diyeyim?” dercesine bana dönünce, “He.de geç,” manasında gözlerimi kır-

pıstırdım. Benden gazı alınca, “Komutanım,” dedi sabit bir tonda. “Ben sadece çantanızı getiriyordum...” Yanlış yola saptığını bildiğimden ötürü yüzümü buruşturdum, “*Olmadı,*” dercesine.

“Hay Allah!” dedi amcam, acıma dolu bir tonda. “O kadar da demiştim, ‘İçine top mermisi koymayın, Jülide taşıyamaz,’ diye!” Yüzünü yalandan bir üzüntüyle buruşturdu. “Hiç dinlemiyor hergeleler, hiç...” Kendisinden beklenmeyecek şekilde hülyalı bir iç çekti. Ardından elini kışkışlarcasına salladı. “Hadi oğlum, bugün git, yarın anam babanı da alıp gel...” dedikten sonra eğilip, Alp Aslan’ın önündeki çantasını aldı. Çantayı alıp doğrulduktan sonra kaşlarını havalandırınca, bezgin bir nefes verdim. “Senin şafağından fazla benim yatarım var, koçum. Ani atakların da anca benim getir götürümü yapar. Dolanıp durma şu kapıda!”

Alp Aslan derin bir nefes eşliğinde geri doğru bir adım attıktan sonra iki eli bacağının iki yanında birleşti. Başını usulca aşağı yukarı sallarken, “Siz nasıl dersiniz, komutanım,” dedi.

Kemal amca kapıyı Alp Aslan’ın yüzüne haşırt diye kapatınca, olduğum yerde sıçradım. “Amca, ne yapıyorsun ya?” diyerek kapıya doğru adımlıyordum ki sol kolumdan tutuverdi.

“Bırak,” dedi gülümseyerek. Gülümsediğini görünce duraksadım. “Mardin’de bana, ‘İlişkim bir tek beni ilgilendirir,’ diye atar gider yapmayı biliyordu,” diyerek baş savurdu. “Bırak, sahipsiz olmadığının farkına varsın biraz...” Benliğimi kolunun altına doğru çekince, göğsüne sokuldum. Eliyle omuz başımı okşarken, “Karşındaki istediği kadar sevsin...” diye mırıldanınca dikkat kesildim. “Yine de yalnız olduğunu kimseye göstermeyeceksin, Jülide... İnsanoğluna ne zaaflarından bahsedeceksin ne yaralarından ne de yalnızlığından. Unutma, insanı hep, en sevdikleri yaralar çünkü bıçağı nereye vuracağını en iyi sevdikleri bilir...”

Alp Aslan hiçbir şeyimi bilmeden, beni kimsesizliğimden astığı için “Öyle değil,” diyerek göğsünden doğruldum. Kemal amcamın gözleri pürdikkat kesilince, hafifçe gülümsedim. “Gerçekten çantanı getiriyorduk...” Şımarmanın “ş”sini bilmememe rağmen öyle bir yapıdaymışım gibi omuz silktim. “Sen, kaplan kesildin ama olsun;

iyi olmadı da değil...” Sağ elimi havada bir tur döndürdüm. “Kural kaide takıntısından vazgeçer belki böylelikle.”

Amcam onaylamaz bir şekilde gözlerini irileştirirken; “O zaman atarım işte onu ordudan,” deyiverince; “Ups,” diyerek duraksadım. “Adamın ayarlarını bozma, Jülide,” diye uyarırcasına devam etti. “Kaydırma el âlemin çocuğunun ayağını...”

“Tamam,” dedim pes edercesine. “Yiyin durun birbirinizi,” dedikten sonra ellerimi iki yana açtım. “Aranıza girersem ne olayım...” Ardından sırtına elimi atarak bedenini evin içerisine doğru çevirdim. “Hadi amcacığım,” dedim nazlı bir tonda. “Git dinlen de, senin de ayarların düzelsin...”

Her ne kadar “Densiz!” diyerek, Melih’in odasına doğru ilerlese de kızmadığını biliyordum. Çünkü defalarca kızgın hâline şahit olduğum için nerede geri basmam gerektiği, hafızamın en derin yerinde kazılıydı.

Kemal amca dinlenmeye geçince, ben de mutfağı eşelemeye geçtim. Evde herhangi bir şey olmadığı için dışarıdan yemek söylemeye karar verdikten sonra kendim de dinlenmek amacıyla odama ilerledim. Yol yorgunluğu, içine düştüğüm durumlar derken ne ara uyuyakaldım, anlayamadım. Normal şartlar altında, kâbus görecek korkusuyla uyuyamazdım ama zihnim o kadar kâbusların varlığından uzaklaşmıştı ki, düğün diye tutundukları olay nasıl olacak diye düşünürken asla aklıma gelmedi. Kapı çalmasaydı şayet, muhtemelen sabaha kadar uyumaya devam ederdim.

Uyku sersemi bir şekilde kapıya varıp açtığımda önce gördüğüm görüntüye inanamadım. Alp Aslan’ın elinde kocaman bir kırmızı gül buketi, gül buketinin altında fiyonklu bir çikolata kutusu, üzerinde ise takım elbisesi vardı. “Aşkım?” dedim elimle hafifçe başımı kaşıyarak. Gözlerimi birkaç kez kırıştırdıktan sonra olayı aydım. Panikle başımı kapıdan dışarı uzatıp, yanında yamacında kimse var mı diye baktım. Birilerini görseydim, üzerimde pijamalarımınla kapıyı açtığım için muhakkak utanacaktım ama kimseyi göremeyince de içim burkuldu. Kendimi toparlamak adına ağırca yutkunduktan sonra yüzüme bir tebessüm kondurdum. “Uyuyakalmışım ben,” di-

yerek boyun bükülm. İçeri girebilsin diye de bir adım geri çekildim. "Gelsene..."

Alp Aslan tam ağzını açıyordu ki arkamdan Kemal amcamın "Fesuphanallah!" sesi yükselince, gözlerimi bikkınlıkla geri yumdum. Çemkirecek diye düşündürken, amcam; "Oğlum, böyle kız istemeye mi gelir?" dedi şaşkınca. "Kız tarafı '*Şu gün gelin,*' der hani," diyerek, kararsız bir tonda devam etti. "Erkek tarafı da ona göre gelir... Baskına gelir gibi gelinmez yani..."

Alp Aslan kapı eşiğinde çekingence kalırken; "Amca, uzatmasak mı?" dedim, "*Yapma,*" dercesine.

Kemal amcamın bakışları bir bana değdi, bir de Alp Aslan'a. Ardından ciddi bir tavra bürünerek, "Geçin bakayım ikiniz de içeri," dedi.

Alp Aslan'a başımla, "*Hadi gel,*" dercesine işaret yaptım ama hâlimiz o kadar komikti ki gülmemek için dudaklarımı dişlemek zorunda kaldım. Kemal amcamın üzerinde lacivert bir pijama takımı varken, benim üzerimde pijama niyetine giydiğim gri bir eşofman takımı vardı. Aramızda anın anlam ve önemine uygun bir tek Alp Aslan vardı ve o da ikimizin yanında oldukça eğreti duruyordu. Çiçeğin, çikolatanın elinde kaldığını görünce, "Ver hayatım sen onları bana," diyerek, uzanıp elinden aldım. Amcam koltuğun üzerine kurulmuşken Alp Aslan emir bekleyen asker edasıyla kalınca, "Geç otur, ayakta kaldın," dedim ılıman bir tonda.

Amcam kıstığı gözlerini üzerimizde gezdirdikten sonra "Tek geldiğin iyi oldu," deyince, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Etrafımda, ne istediğini bilen bir insan evladı yoktu. Yedisinden yetmişine hepsi kendi kafasına göre davranıyordu ve ben hepsine yetişmeye çalışmaktan yorgun düşüyordum. "Bu gece biz bir baş başa konuşalım, yarın annenleri getirirsin..."

"Amca," dedim sussun diye araya girerek. "Ne kadar dünür meraklısı çıktın ya!"

Amcamın kaşları hayretle havalandı. "Kızım, '*Memleketten ananı dananı getir,*' demiyorum sonuçta," diyerek, sol eliyle evin kapısını işaret etti. "Karşiki evden getir, diyorum. Ne var bunda?"

Tam ağzımı açıp, "*İstemiyorlar,*" diyecektim ki Alp Aslan ben den önce davranıp, "Ne konuşacağız efendim?" dedi.

Alp Aslan'ın yerine ben, emir bekleyen asker gibi kaldığım için amcam; "Bırak elindekileri, gel sen de otur," dedi alayla. "Merak etme, yarın akşama yenisini getirir," dedikten sonra imalı bakışlarını Alp Aslan'a çevirdi. "Tam sekizde!" diyerek kaşlarını havalandırdı. "Sabahın sekizinde değil ama efendi gibi gelin akşam sekizde."

Alp Aslan'la birlikte ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Nazmiye Hanım sorun çıkarır diye hissediyordum ama tam olarak bu kadarını da beklemiyordum. Ağır adımlarla ilerleyip, çikolata ile çiçeği orta sehpaye bıraktım. Ardından Alp Aslan'ın yanına usulca oturdum. Ellerim dizlerimin üstünde kalırken gözlerim boş salonun içinde gezindi. Evde bir tek çekyat vardı. Gelseler dahi kimi nereye oturtacağım muammaydı.

"Birincisi," diye söze başlayınca amcam, dikkat kesildim. "Kız dediğin mübarek cuma günü istenir, oğlum," diyerek başını iki yana salladı. "Yarın cuma..." Ardından elini uzatıp, Alp Aslan'ın sol dizinin üstüne koydu. Eli Alp Aslan'ın dizini usulca okşarken, Alp Aslan'ın önünde birleştirdiği elleri dikkatimi çekince gözlerimi yumdum. "İkincisi, evrakların tam..." İşittiğimle gözlerimi derin bir nefes eşliğinde geri açtım. "Çok acelem var diyorsan hafta sonu evlenebilirsiniz," diyerek dudak büktü. "Ama kış, yerdı oydu buydu dersenez haftaya ya da birkaç ay sonraya kalabilir," dedikten sonra yüzüne babacan bir tavır kondurarak gülümsedi. "Merak etme!" dedi ve Alp Aslan'ın dizine hafifçe vurdu. "O zamana kadar burada kalacak değilim. İstesem de mümkün değil zaten, biliyorsun..."

Alp Aslan derin bir nefes alırken, ben de onun gibi ciğerlerime derin bir nefes doldurdum. "Yok, hemen evleniriz biz," dediğinde şakaklarımı ovuşturmamak için zor durdum. Alp Aslan acele ettikçe, bu işime de şeytanlar karışacak diye ödüm kopuyordu.

"Peki," dedi amcam uzata uzata. "Hafta sonuna yetiştiririm diyorsan..." Sağ eliyle beni takdim edercesine işaret etti. "Kız senin..." İrileşen gözlerime bakıp, genişçe gülümsedi. "Ben size eziyet ya da angarya olsun diye uğraşmıyorum ama," diyerek başını iki yana salladı. "Gülerek hatırlayacağınız anılarınız olsun istiyorum. Bir de..." Sıkıntılı bir nefes eşliğinde duraksadı. "Jülide çok eksik

kaldı,” dedi, boğazımda hiç geçmeyen yumruyu yok saymak adına yutkundum. “Bari bunda bir eksiği kalmasın diye tüm çabam...”

Alp Aslan, “Sorun değil, Kemal Bey,” deyince, şaşkın bakışlarım solumda oturan bedenine döndü. “Bunu isteyen bendim zaten. Ne derseniz, ne isterseniz benim için sıkıntı değil...” Tam bir teslimiyetle, hafifçe başını salladı. “Gocunmam yani.”

Amcam, yüzündeki gülümseme genişlerken “Gocunacağını düşünmemiştim zaten,” dedi içtenlikle. Ardından yüzüne ciddi tavrı geri oturdu. “Ama Alp Aslan, benim sana son kez sormak istediğim bir şey var...” Oturduğum yerde bedenimi dikleştirdim. Alp Aslan rahat bir tavırla, “*Tabii,*” dercesine başını sallayınca; “Sana yaptığım teklifi biliyorsun,” diyerek, bana kaçamak bir bakış attı. “Jülide de biliyor sayende...” Kinaye ile havalandırdığı gri kaşları eşliğinde, tekrar Alp Aslan’ın dizine eliyle hafifçe vurdu. “Teklifim hâlâ geçerli. Hem Jülide de-”

“Amca,” diyerek hızlıca araya girdim. “Beni karıştırma, dediğimi hatırlıyorum. Yapma...” Yakaran sesimin yanında, bir işe yaramayacağını bilsem dahi uyarıcı bir şekilde gözlerimi irileştirdim. “İş mevzularınızın kesişim kümesi olarak beni kullanmayın.”

Amcam onaylamaz bir tavırla baş savururken “Evleneceksiniz diye istemiyor,” dedi kendinden emin bir tonda. “Ben de bu yüzden senin için sıkıntı olmadığını söylüyorum.”

“Alp Aslan zaten benim için sıkıntı olmadığını biliyor,” diyerek, ben de kendisi gibi baş savurdum sinirle. “Fikri değişirse söyler. Benden izin alacak değil ya!”

Alp Aslan sol elinin orta parmağı ile başparmağını kaşlarının üzerinde gezdirirken, “Kendim için ikinci kez bir şey yapmak istiyorum,” dedi sakince. Sonra mimik oynamayan yüzünü amcama çevirdi. “İlki, Kuleli Askerî Lisesine girmekti,” diyerek başını iki yana salladı. “Hiç pişman olmadım. İkincisi de evliliğim olsun istiyorum...”

Amcam, başını “*Anlıyorum,*” dercesine sallasa da, “Evlilik dediğin, kâğıt üzerinde olan bir şey değil, oğlum,” diye mırıldandı.

Bence amcam evlilik hakkında söylediğinde haklıydı ama Alp Aslan’ın yüzünde imalı bir tebessüm oluştu. Başıyla beni işaret ederek, “Jülide daha fazla eksik kalsın istemiyorum, diyorsunuz ama

benden Hevybanû'yu eksik bırakmamı istiyorsunuz,” dedi dan diye. Sağ dizini gerginlikle titretmeye başlayınca, sol elimi dizinin üstüne attım sakinleşsin diye. “Ben bu işin gidişatını bilecek kadar içindeyim, Kemal Bey...” İçi içine sığamıyormuş gibi sesli bir nefes verdi. “Benim burada yaşadığım biliniyor. İçinde askerin kaynadığı mahalleden, karım ve kızım alındı benim! Siz beni burada tutmazsınız!” Sesi bir oktav yükselecek gibi olduğunda kendisini toparladı. “Beni burada sürebileceğiniz tek yer yok elinizde. Süreceksiniz yurt dışına! Ölseler, aylar sonra haberim olacak! Ölsem, Hevybanû naaşımı bile alamayacak! Yok edileceğim...” Sinirli bir gülümseme dökülünce dudaklarından, siyah kumaş pantolonun üzerinden tırnaklarımı dizine geçirdim. “En iyi ihtimalle, yılda iki kez ailemi görebilirim öpüp başıma koyacağım! Bir geleceğim, evladım kocaman olmuş! Ama el miyim bey miyim, bilemeyecek!” Sağ eli sinirle boynundaki siyah, ince kravatına giderken, vücuduna yüklenen sinire benim elim dahi etki etmiyordu. Tırnaklarımı zerre hissetmediğini bacağının titretmeye devam etmesinden anlıyordum. “Siz bana ‘*Kendini yok et,*’ diyorsunuz!” dedi öfkeyle. Sesini kısık tutabilmeyi başarsa dahi öfkesi iliklerime kadar nüfuz etti. “Bir sene önce olsaydı, gözüm kapalı daldardım ama ben artık gözü arkada kalan bir adamım.” Dizin üstündeki elimi kavradığında, ellerinin buz kestiğini hissettim. “O gün de cevabım netti bugün de net. Ben, olduğum gibi yoluma devam etmek istiyorum...”

Amcam başını “*Peki,*” dercesine sallarken, “Bu sefer tercih senindi zaten,” dedi. “Umarım hep tercihler senin olduğunda karşılaşırız...” Gözleri bana değince, mahcupça gülümsedi. “Biliyorsun,” diyerek boynunu sola doğru büktü. “Bizde herkes eşit, kızım.” Melih’i asla kayırmadığı gibi Alp Aslan’ı da kayırmayacağını bildiğim için, “*Biliyorum,*” dercesine başımı oynattım. “Eee,” dedi ardından, havadan sudan konuşma hâline geçerek. “Burada yaşamaya devam mı edeceksiniz? Yani, burada güvenliği sağlayabileceğini düşünüyor musun?”

Alp Aslan, “Ben başka bir yer önerdim,” derken araya benim; “Yeni görev yeri neresi?” demem karıştı.

Amcam duraksasa da Alp Aslan'a kaçamak bir bakış atıp, bana hitaben "Sınırtepe," dedi tereddütle.

"Mardin..." dedim, donuk bir tonda. Ardından derin bir iç çekip, "Özlemiştim zaten," diyerek elimden geldiğince gülümsedim.

Amcam, gözleri panikle irileşirken, "Kızım, evini kiraya verdin ya?" dedi hızla. "Ne yapacaksın Mardin'de şimdi? İnsanlara, çıkıp gitmelerini mi söyleyeceksin?"

Başımı olumsuz manada sallarken, "Sınırtepe ile merkez en az bir buçuk saat, amca," dedim huysuzca. "Ne işim var merkezde?"

Amcam, üzerindeki bisiklet yakalı pijamasının yakasını çekiştirirken, "Ne işin var senin köyde?" dedi esefle. "Nusaybin'de kalacağım, desen ona da tamam diyeceğim ama köy yani köy!"

Başımı ukala bir şekilde aşağı yukarı sallarken, "Gittim, biliyorum," deyiverdim.

Tereciye tere satmak değildi niyetim ama Kemal amca öyle anlamayarak, sinirle ayaklandı. Sol eli kır saçlarının arasından geçerken, sağ elinin işaret parmağı Alp Aslan'la bana doğruldu. "Siz ikiniz kafayı yemişsiniz!" diye bağırdı öfkeyle. "Karımı buradan aldılar diyorsun, orada uçururlar, ruhun duymaz be!"

Alp Aslan sabır dolu bir nefes alırken "Kendi kararı," dedi, benim yanımda durduğunu belirtircesine.

Amcamın öfkeyle kararmış gözleri bana dönünce, yüzüme sevimli olduğunu düşündüğüm bir gülümseme kondurdum ama işlemedi. "Sen bir yarım saat uğramayla aylarca kalmayı bir sanan bi' çocuksun!" dedi öfkesinden gram eksiltmeyerek. "Hâlâ burnunun dikine giden bir çocuksun, Jülide!"

Alp Aslan'ın tüm gerginliği elimi tutan elinden vücuduma aktarıldığı için boynumu kütleletmek zorunda kaldım. "Yanlışın var, amca," diyerek usulca ayaklandım. Ayaklandığım için Alp Aslan ile tensel temasımız kesildi. "Sadece haşretlik çekmekten bıkmış bir insanım..." Ağırca yutkunarak, derin bir nefes aldım. "Ben nasıl ki sizin işinize karışmıyorsam siz de benim evliliğimi nasıl yaşayacağımıza karışmayın, zahmet olmazsa." Ellerimi usulca iki yana açtım. "Oradaki insanların da muhakkak gönüllü bir doktora ihtiyacı vardır," diyerek başımı iki yana salladım. "Hem fena mı? Sen oradasın,

Alp Aslan orada... Yıllar sonra bir ailem olduğunu hissedebilirim belki... Belki yıllar sonra bana da azıcık insan gibi yaşama şansı anıma zahmetinde bulunursunuz...”

Amcam başını üzüntüyle iki yana sallarken, “Yaşarsan tabii,” dedi.

“Önemli olan yıllar değil, nasıl yaşadığın bence,” diyerek dudak çöktüm.

“İllaki cesedim genç olsun, diyorsun!” dedi öfkesini tekrar göz önüne getirerek. Ardından aniden duraksadı. “Melih’in haberi var mı bundan?” dedi sorgularcasına. “Mermiye kafa atıyorum, dedin mi ona da?” Sinirli gülümsemesine, savrulan elleri eşlik etti ve amcam, yönünü Alp Aslan’a çevirdi. “Hadi bu, gözü kör bir manyak! Oğlum, sen, sen gideceğin cehennemi bilmiyor musun?” İki elini öne doğru uzatarak bedenimi işaret etti. “Bu, bu nasıl yaşayacak o... O, o meçhul yerde?” İrileştirdiği gözleri bana denk gelince, ağırca yutkundu. “Yakarsın başını, Jülide! Kocanın asker olduğu ortaya çıktığı an yakarsın kendini! Kendini de bizim yüreğimizi de yakarsın!”

Yılgın ve bıkkın bir nefes verirken, “İlk olmam, amca,” diye mırıldandım. “Son olmayacağım gibi... Varsa kaderimizde yaşarız, ne yapalım?” Uzanıp usulca kolunu okşadım. “Onu da yaşarız. Ama olmaz bir şey,” diyerek yüzüme muzip bir gülümseme kondurdum. “Yani daha ne olabilir ki? Hem Alp Aslan da oraya kazık çakacak değil sonuçta. Çaktırmazsan tabii...”

Amcam işaret parmağını ikimizin de yüzüne yüzüne sallarken “Bunu, bunu tekrar konuşacağız!” dedi ve ardından odasına doğru ilerlemeye başladı. “Beni siz yaşlandırdınız! Melih bir yandan, sen bir yandan... Beni siz yaşlandırdınız!”

Amcam fırtına gibi odasına çekip gidince, ilerleyip Alp Aslan’ın bedeninin önünde diz çöktüm. Çöktüğüm gibi sol dirseğime yapışıp, “Eğilme önümde,” dedi durgun bir tonda.

Başım imayla aşağı yukarı sallanırken dudaklarımı oynatarak; “Başka şey için eğilsem sesin çıkmaz ama,” dedim, gözlerimi gözlerinden çekmeden. Feri çekilen gözlerinde ufak bir parıldama yakalayınca, sağ elimi sol yanağına kapattım. “İyi misin?” dediğimde, sesimi sakınmadım. “Yorgun görünüyorsun...”

Bana göre daha çok, canı sıkkın görünüyordu ama ters tepsin istemiyordum. Yanağını avuç içime bastırırken, “Uyutsan geçer,” dedi. Yüzümde buruk bir tebessüm oluştu. İçeriden bir öksürük sesi gelince ikimiz de toparlandık. Hatta ben toparlanayım derken, gerisin geriye düştüğüm için bir de sırtımı sehpaye çarptım. Alp Aslan öne doğru ani bir hamleyle çıkıp, beni sol dirseğimden kavrarken; “Ah be güzelim,” demeyi ihmal etmedi. “Acıdı mı çok?” Yok, dercesine baş savurdum. Ten acısı geçiyordu, hatta bir on dakikaya hatırlamazdım ama tüm gece, kalbimin Alp Aslan’ı düşünerek sızlayacağına emindim. “İyiysen gideyim ben?” diye sorunca, “Tamam,” dercesine başımı salladım.

İçeride daha fazla fısır fısır konuşmak istemediğim için üzerime kapı arkasından bir hırka alıp, peşi sıra evden çıktım. Bahçeye indiğimizde, “Alp Aslan,” dedim çekingen bir tonda. Elleri pantolonun ceplerinde üzerinde sadece bir ceket ve gömlekle bahçenin ortasında dikildiği için uzatmamak adına hızlıca devam ettim. Hırkamın önünü çekiştirip, kollarımı göğsümde bağlarken “Vazgeçelim istersen?” diye tereddütle kısık bir ses tonuyla mırıldandım.

Alp Aslan bahçenin beton zeminine çukur açmak istercesine sağ ayağını yere ileri geri sürtmeye başladı. “Üç gün,” dedi kaşlarını havalandırarak. “Kıyalım şu nikâhı üç gün içerisinde, ondan sonra sadece bizim borumuz ötecek...”

Hafifçe adımlayıp tam karşısında durduktan sonra “Kendi kendimize de evlenebilirdik,” dedim sıkıntıyla. “Şimdi başka yere gitmek zorunda da kalmazdın.”

Başını savurup “Hayır,” dedi keskin bir tonda. “Hayır, Hevybanû!” Kaşlarını havalandırdı peşi sıra. “İnsan gibi olacak bir şeyimiz de...” dedikten sonra gözleri kendi evine kaydı. Baktığı yere ben de baktım ama bir şey göremedim. “Yarın gelinlik seçeriz...”

“Ne?” dedim ama ses tonumu öyle bir ayarlayamadım ki sesim çığlık kıyamet çıktı resmen.

Alp Aslan, çıkan sesim dolayısıyla yüzünü buruşturarak, “Ne ne?” dedi. “Ne giyecektin, gecelik mi?” diyerek, alaylı gözlerini üzerimdeki eşofman takımına indirdi. “Her şey kitabına uygun olacak, derken şaka yapmıyordum,” demesiyle iyice tepemin taşı attı.

Çenemi asi bir tavırla havalandırırken, kaşlarımı da havalandırıp “Öyle mi?” dedim yükselerek.

“Öyle,” dedi ve üstüme doğru bir adım attı.

Burnumu havaya dikebildiğim kadar dikip, “Git o zaman!” dediğimde, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Göğsümde bağladığım ellerimi çözerek bedenini bahçeden dışarı itmeye başladım. “Laf olur, söz olur,” dedim alayla. “Akşam vakti bahçemde duruyorsun, bir gören olur... Kocam değilsin, sözlüm hiç değilsin. Adımı çıkaracaksın, kismetlerimi kapatacaksın!”

Bahçe dışına bedenini çıkarmayı başardığımda “Ne yapıyorsun kızım?” dedi hayretle. Ardından bumerang gibi tekrar üstüme doğru gelmeye başladı. Bahçe kapısını aşındıran kediler gibiydi gerçekten! “Şimdi mi kovasın tuttu kapıdan bacadan? Tamam,” diyerek sağ elini havalandırdı. “Her şey kitabına uygun olsun dedik de bu kadarına da gerek yok yani...”

“Yok ya?” dedim ağzımı yaya yaya. “Hem ayranım dökülmesin hem de...” dedim ve duraksadım, küfretmediğim için. “*Yoğurdum ekşimesin,*” söylemini hatırlayamamam tamamen benim ahmaklığımdı!

Yüzüne haşarı bir çocuğun gülümsemesini kondurdu. Daha ben, sussun diye elimi uzatmadan “Sikilen göt benim olmazsa memnun olurum,” dedi arsızca.

Ben birden, hırsla göğsünden iterken buldum kendimi. “Görürsün sen!” diyerek, sokağın ortasını işaret ettim elimle. “Yedi kat davul getirme şuraya, çıkıyor muyum bakalım ben sana kapıya!” Köpek kovalarcasına elimi salladım. “Beşibiryerde mi de isterim! Madem gelinlik giydireceksin, yüz görümlüğümü de görelim!”

Gülümser bir ifadeyle, elleri cebinde, geri geri evine doğru adımlarken; “Yarın akşam,” dedi alt dudağını yalayarak. “Fincanıma kurdele bağlamayı unutma!” Gözlerim sinirle kısılırken, haz dolu bir fısıltıyla devam etti. “Camını, kapını da iyi kapa...” Şişen egosuyla kaşlarını havalandırdı. “Bilirsin, baskın bizim işimiz!”

Kollarımı çirkef bir edayla göğsümde kovuştururken, mahalle kavgasına karışmışlar gibi saçlarımı savurup dönmeyi de ihmal etmedim. “Gel de babam vursun seni,” diyerek ukalaca yüzümü bu-

ruşturdum. Ardından, yaşanabileceği aklıma gelince: "Sakin!" deyip gözlerimi irileştirdim. "Sakin, bak rezil oluruz!"

Ben her ne kadar gerildiysem, Alp Aslan dediklerimi hiç umursamadan, çocukça bir kıkırtı eşliğinde evinin bahçesinden içeri girdi. Ben tam beni bırakıp gitmesinin şaşkınlığıyla boğuşurken, bahçe kapısını geri açıp; "Akıl koymuyorsun adamda," dedi huysuzca. "İçeri gir çabuk!"

Batan balıkların yan gitmesine sayesinde alıştığım ve kendisi kadar arsızlaştığım için "Âşıksın, dırıtırım,"¹ dedim nağmeli bir tonda, bahçe kapımı iterek. "Âşıksın, dırıtırım..."

Tam "Sen âşıksın arkadaş,"² diye türkümü çığırmaya devam edecektim ki Alp Aslan "Çok âşığım!" diye bağırınca, adımlarım birbirine dolandı. Merdivenlerin üçüncü basamağında dut yemiş bülbül gibi kalakaldım. O arada sol elini göğsüne bastırarak, "Oh be!" dedi. "Rahatladım." Gözleri put kesilmiş bedenime denk gelince, mahalleyi hızlıca kolağan etti. "Git, yoksa gelirim!" demesiyle, merdivenleri nasıl tırmanıp, ayağımdaki terlikleri tepeceğimi şaşırıp eve daldım.

Kemal amcamı ortalıkta göremeyince, yemek mevzusu aklıma geldiği için odasına gittim ama kendisini uyumuş bulunca, şaşırсам da elleşmedim. "Harbi yaşanmış," dedim kapısını geri kapatırken. "Ya da sinir, uyku yaptı..." Minik adımlarla mutfığa geri dönüp, kimse midemi kolağan etmeyeceği için, bulduğum bir paket bisküviyi bir güzel yedim. Ardından adımlarım gene odama döndü. Ne yapayım, ne edeyim düşüncesiyle boğuşurken, tekrar uyumaya karar verdim ama ne yazık ki uykuya dalamayıp, bir anda elimde telefonumu buluverdim. Ne ara internetten gelinlik modeli bakmaya başladığımı kavrayamasam da, tam hiçbir gelinliğin üstüme uymayacağını düşünürken, telefonumu yüzüme düşürmem sonucu kendime geldim. Burnumun direği sızım sızım sızlarken, "Yeni gelin Jülide!" dedim sinirle. "Aman ne güzel, ne güzel..." Yatak içerisinde yüzükoyun dönüp, sol elimi yastığımın altına soktuktan sonra Alp Aslan'ın mesaj panosuna girdim. Telefonumu havalandırıp, kendi fotoğrafımı çek-

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği "Sen Âşıksın Arkadaş" türküsüne atıf yapılmıştır.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

tikten sonra “3 gün dedin bak... Sana güveniyorum. Ancak 3 gün uykusuzluğa dayanabilecek gibiyim çünkü,” yazıp, fotoğrafımı gönderdim. Gönderdiğim mesaj ne görüldü oldu ne de cevap geldi. Sıkıntılı bir nefes vererek, “Hayır olsun bakalım,” diye mırıldandım. “Hayır olsun...” Kendimi tekrarlaya tekrarlaya, elimde telefonla, kâbuslarımı düşünmemeye çalışarak gözlerimi yumdum.

Sabahın sekizinde lamba cini görmüşçesine gözlerimi araladığımda, gördüğümü hatırlamadığım kâbusların derdine düşememe evdeki tıktırılının yarattığı gerginlik neden oldu. Ardından Kemal amca'yı hatırlayınca rahat bir nefes verdim. Telefonumu yatağın içerisinde bulup ilk yaptığımı şey, Alp Aslan'ın mesaj kutusuna bakmak oldu ama hareket olmayınca elim arama butonuna gitti. Tam tamına üç kez aradım. Üçünde de o telefon açılmayınca, elim ayağıma dolaştı... Sanki bir ölünün telefonunu boşuna çaldırıyormuşum gibi hissedince, yangından kaçır gibi odadan çıktım. Kâbuslarımı sadece rüyalarda aramamak lazımdı... “Amca?” diye gürce, evin içerisinde yakındım.

Yakınmama karşılık “Gel kızım, mutfaktayım,” cümlesini işitince, adımlarım mutfığa yöneldi. Mutfığa gittiğimde işe kendisini market poşeti boşaltırken buldum. “Ben çayı koydum ama sen de erken kalktın...” Duraksadığında, bakışları beni buldu. Mutfak kapısının eşiğinde tedirgince durduğumu görünce, “Hayırdır?” diyerek başını salladı.

“Akşamdan beri Alp Aslan'dan ses yok?” dedim. Sesim, sesimdeki korku öyle bir hâldeydi ki işitmek yüreğime hiç iyi gelmedi.

“Eee?” dedi gülümseyerek. Ardından poşetten çıkardığı meyve suyunu tezgâhın üstüne bırakırken; “Aç öleceksiniz. Evde yemeğe peynir yok ama dolap içki dolu!” diye söylenmeyi ihmal etmedi. Ben cevap vermeyip yüzüne bakmaya devam edince, “Ne oldu?” dedi alaylı bir tebessümle. “Vazgeçti diye korktun mu yoksa?”

Yanaklarımı şişirerek bezgin bir nefes verdim. Peşi sıra “Senin haberin var mı?” dedim merakla. “Göreve falan mı gönderdin?” Başımı arkaya bıkkınlıkla atarak, “Gerçi haber verirdi...” diye çelişkili bir tonda mırıldanmaya devam ettim.

“Kızım ben damat adayının bekçi köpeği miyim?” İşittiğim sorusuyla başımı doğrultarak üzgün bir yüzle yüzüne baktım. Yüz ifademe aldırmadan eliyle camdan dışarıyı işaret edip, “Git evine bak, çok merak ettiysen. Evi orada,” deyince, komut almış atmacalar gibi kendimi üstüme bir hırka dahi almadan, çoraplı ayaklarıma parmak arası terlikleri zordan tutturarak karşıki eve arşınladım.

Kapıyı öyle bir çaldım ki “*Doğuruyorum!*” desem kimse yadırgamazdı! Nazmiye Hanım, başındaki yazmayı düzeltirken açtığı kapıda beni görünce duraksasa da “Alp Aslan nerede?” dememle iyice afalladı.

Soranın tam olarak ben olduğumu anlayamamış olmalı ki “Odasında uyuyor,” deyiverdi. Ayağımdan terlikleri savurup, hızlı adımlarla odasına ilerledim. Nazmiye Hanım’ın arkamdan “Başına mı vurdu?” dediğini duydum ama Alp Aslan’ı bir beş dakika daha göremezsem herkesin başına vuracak olan Yedi Bela Jülide ben olacağım için aldırmadım.

Odanın kapısını alacaklı gibi açıp, yüzükoyun göğsümde yatar-mışçasına uyuduğunu görünce sırtımı kapattığım kapıya yaslayıp, sesli bir nefes verdim. “Buradasın,” dediğimde gözlerim kendinden kapandı. İki rahat nefes aldıktan sonra “O telefonu senin bir tarafına sokarım, Alp Aslan!” diyerek, öfkeyle yanma ilerledim. Üzerindeki yorganı çektikten sonra üstünde bir kapüşonlu görmem duraksamama neden oldu. Çünkü Alp Aslan’a kalsa hep çıplak yatardı, salahiyet versem beni bile donsuz yatırırđı. “Ne oluyor ya? Bir yere mi gittin gece?” Üzerindeki kapüşonluyu çekiştirecekken, sağ elimin sırtı boynuna değince sıcaklığıyla resmen yandım. Dilimden de bir “Yanıyorsun...” söylemi döküldü. Boynuna değen elimi alınma ulaştırdığımda, ateşlendiğine emin oldum. Önce üzerindeki yorganı komple çekip aldım. Yorgan üstünden gidince, huysuzca hareket etti. “Sevgilim, kalk,” diyerek kolundan çekiştirince, gözleri hafifçe aralandı.

“Geç mi kaldım?”

Hayır, dercesine başımı iki yana salladım. “Kalk, seni soymamız lazım,” dediğimde yüz ifadesi daha da karıştı. “Allah aşkına, az kalk! Ben seni kaldıramam,” diye panikle devam ettim.

Tuttuğum sol kolundan çekiştirmeye devam edince, avuç içini yatağa bastırarak bedenini yükseltti. “Ne oluyor, Hevybanû?” dediğinde, olanın bana değil, kendisine olduğunun farkında bile değildi.

Üstündeki fermuarlı kapüşonlunun fermuarını hızlıca açıp, omuzlarından geri doğru sıyırdım. “Duşa gidiyoruz,” diyerek sol koluna gerisin geriye girdim. “Bana dayan, hadi...”

Yüzünde şaşkın bir tebessüm belirirken sağ elinin parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. “Kendi kendime duş almayı öğreneli çok oldu...”

Elimi çenesine atıp, yüzünü yüzüme çevirdiğimde göz göze geldik. “Ateşin var,” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Abant’ta yaptığın şovlar tamda kız isteyeceğin güne denk geldi, gördün mü?” diyerek öfkeyle gözlerimi irileştirdim. “Bu ailenin sağlıktan sorumlu ferdi ben olduğuma göre; duşa gidiyoruz ve sen de paşa paşa, gıkını çıkarmadan hareket ediyorsun! Yoksa seni arabaya atar, hastaneye götürürüm!”

Tutunduğum kolunu etkimden kurtarmaya çalışırken, “Yok benim ateşim ya,” dedi ama en az otuz sekiz buçuğu vardı bence. Kolunu bırakmadığımı görünce bezgin bir nefes eşliğinde “Gel, alalım bakalım bir duş. Gönlün olsun,” diyerek ayaklandı.

Bedenimi sol kolunun altına atarak odadan çıktığımızda, bizi gören Nazmiye Hanım, oğlunun surat ifadesini fark etmiş olacak ki “Oğlum ne oldu?” dedi panikle.

Bense “Ölsen gitsen, anca kokunca bulacaklar bu evde!” diye söylenmeden duramadım.

Alp Aslan benim söylediğime nefesiyle gülümserken, “Meslek hastalığı var gelininin, anne,” dedi ukalaca. “Daha önce de söylemiştim...”

Nazmiye Hanım, yavrusunu güden tavuk misali peşimizden gelirken “Nereye gidiyorsunuz?” dedi.

O arada öyle bir sinir yüklendim ki ev ahalisinin uyuyup uyumadığını düşünmeden, “Duşa!” diye öfkeyle bağırdım.

Açtığım banyo kapısından Alp Aslan’ın bedenini geçirirken, “Sen iyice edepsizliği ele aldın,” diyen Nazmiye Hanım’a cevabımsa suratına banyo kapısını çarpıp, bir de üstüne kilitlemem oldu.

Kapüşonlusunu sıyırdıktan sonra kısa kollu tişörtüyle kalan Alp Aslan’ın tişörtünü de üstünden sıyrırken, “Sen giyinmezsin bu ka-

dar,” dedim serzeniş dolu bir tonda. Tişörtünü sıyırdıktan sonra ellerim altındaki eşofmanın ipine gitti. “Altına eşofman giymişsin bir de! Hiç mi kendini fark etmedin?”

Altındaki eşofmanı çamaşırıyla birlikte sıyırdığım sıra “Akşam bana posta koyuyordun,” dedi ukala bir tavırla. “Sabahına benimle duşa geliyorsun...”

Ayağından çıkarmasına yardım ettiğim eşofmanı banyonun içine savurdum. Bir yandan söylenirken, bir yandan da bedenini duş perdesine doğru itmeye başladım. “Düşüp kalmayasın diye, Alp Aslan! Düşüp kalmayasın diye!”

Banyodan kaçmaya çalışan çocuklar gibi “İşemem lazım,” deyince, sinirden çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

“Tamam!” dedim sesli bir nefes vererek. Sakin kalabilmek adına omuzlarımı gerdirmek zorunda kaldım. Ardından arkamda kalan klozeti işaret edip, “Hadi git, bakmıyorum. Su da o arada anca ılır,” dedim ve kendim duş perdesinin içine doğru ilerlerdim.

Ben su ılınsın diye beklerken “Sen de soyunsana,” dedi ve bir an tansiyonum yükselmedi değil. “Üstün ıslanacak şimdi...”

Üstümdeki uzun kollu üstü sıyırırken “Yemin ederim, ölecek ol-san ‘Ölmeden önce sevişip gideyim,’ diyeceksin diye korkmuyor değilim!” diye öfkeyle söylendim. Ama benim öfkem o kadar saman aleviydi ki, Alp Aslan’ın pancara dönmüş yüzünü görünce sönüverdi. Üstümde sadece atletle kalmış bir hâlde “Gel buraya,” diyerek ellerimi öne doğru uzattım.

“Ben mi soyayım?”

Sorusuyla yüzümde sevgi dolu bir tebessüm belirse de “Cık,” diyerek başımı savurup, bedenini perdeden içeri çektim. “Ben kendim soyunurum. Sen şimdi yere oturuyorsun çünkü düşersen seni tutamam,” dedim ve kendimi perdeden dışarı attım. Perdeyi kapatmadığım için, Alp Aslan yere otururken ben de bir güzel atlet-külot kalacak şekilde soyundum. Perdeden içeri geri girdiğimde yüzü buruşunca, “Sevişmeyeceğiz, Alp Aslan!” diyerek, kaşlarımı uyarırcasına havalandırdım. “Hiç bana çıkar peşine düşme!”

Elime aldığım su başlığını geniş omuzlarından aşağı tutarken, oturmasaydı boyum dolayısıyla zaten kendisine bir faydamın olma-

yacağı gerçeğiyle bir kez daha yüzleştim. Alp Aslan başını soğuk sayans zemine yaslariken, dudaklarımı alnına bastırdım. Alnındaki dudaklarım usulca sol şakağına kaydı. Yüzünde huzura ermiş bir ifade olunca, sol elimde çenesinin altına kapandı. “Sen hasta olsaydın,” deyince dikkat kesildim. Sağ elimdeki su başlığını saçlarına çıkarınca sol elimi de saçlarının arasına daldırdım. “Penisilinle hallederdik ama işte, ben hasta olduğum için...” Nefesiyle birlikte muzipçe gülümsedi. “Kendi iğnemi kendime vuramıyorum sonuçta!”

Sol elimle saçlarını geriye doğru çekiştirirken, “Sen şaka yapma,” dedim gülmemi engelleyemeyerek. “Hele ateşin başına vurmuşken hiç yapma! İnsanı meslekten soğutur senin şakaların yoksa!”

Başını daha da geriye atıp gözlerini açınca göz göze geldik. O gözlerinde gördüğüm sevgiye açlık hissiyatı o kadar tanıdıktı ki benim için sanki bininci kez aynı yerden kanadık. “Teşekkür ederim.” Çıkan tarazlı sesine karşılık ancak yutkunabildim. “Aradığını gördüm ama açamadım... Merak edip gelmişsin...”

Elimdeki su başlığını çeşmenin üzerine astığım gibi yanında çömelip, kollarımı boynuna doladım. Üstümdekilerin ıslanacağı zerre umurumda olmadığı gibi içeridekilerin ne düşüneceği de umurumda olmadı. Sağ elim ıslak saçlarının arasında gezinirken, başının üzerine bir öpücük kondurdum. “Çünkü o telefonu zevkten açmazlık yapmayacağını biliyorum,” diyerek geri çekildim. Göz göze geldiğimizde dudaklarım içe doğru büküldü. “Sen de meraktan deliye döneceğimi biliyorsun...” Başını, “*Biliyorum,*” dercesine salladı. Sağ elimle saçlarının önünü geri doğru iteklerken; “Seni çok seviyorum,” diye mırıldandım. Ardından gözlerine gözlerimi odaklayıp, gözümün bebeğiyle dahi gülümsedim. “Ve bir ömür, kişisel doktorun olmaya razıyım,” diyerek sol gözümü muzipçe kırptım. “Kaçırma beni bence...”

Alnını göğsüme yaslariken “İsladın işte,” diye huysuzca mırıldandı.

“Sorun değil,” diyerek usulca ayaklandım. “Hadi, çıkalım da daha fazla üşütmeyesin,” dedikten sonra kendisine elimi uzatıp, ayaklanmasına yardımcı oldum.

Şayet biri bana, “*Gün gelecek, koca bir adamın bedenini havlu ile kurulayacaksın,*” deseydi, “*Ben doğurmadığıma göre öyle bir adam yok!*” derdim. Vücudunu kuruladıktan sonra odaya gidene kadar terli eşyasını tekrar giydirmeyi çare olarak bulduğum adamı; beni hiç ama hiç sevmeyen Nazmiye Hanım doğurdu. Ama o adam benim kalbimde öyle bir büyüdü ki, beni sevenlerin bile bendeki çekincesi oldu.

Alp Aslan, benim sınır çizgimdi. Onun ülkesi bendim ve sınıra basan hiç kimseye acımayacağımı, bana teslim olmuş gözleriyle keşfettim.

Banyodan geldiğimiz gibi giyinmiş bir hâlde çıktığımızda ev halkı yönetim toplantısına inmiş gibi salonda toplanmıştı. Kimsenin “Nasıl oldun?” söylemlerine takılmadan odasına geri döndüğümüzde Bilge ve Nazmiye Hanım peşimizden geldi. Nazmiye Hanım, “Oğlum, bir çorba kaynatayım mı?” dediğinde, benim için hiçbir sorun yoktu.

Çünkü benim için asıl sorun, eşyasının benim evimde oluşuydu. Üstünü değiştirmek için eve geri gitmem gerekiyordu ve ben üstü başıyla ilgilenirken biricik annesi de elbette çorbasını yapabiliirdi. Ama Alp Aslan, bedenini yatağın üstüne oturur pozisyonda bırakırken; “Hevybanû yapar,” deyince, olduğum yerde duraksadım.

Nazmiye Hanım, “Ananın çorbasını mı beğenmiyorsun?” diyerek terslenince, sabır dolu bir nefes aldım.

Ama Alp Aslan, tavrını hiç bozmadan tekrar “Gerek yok, Hevybanû yapar,” demeyi tercih etti.

Alp Aslan’a doğru hafifçe eğilip, sağ elimi tekrar alnına kapattım. Ateşi bana göre çok düşmüş değildi ama eve gidersem ilaç da alabilirdim. “Önce eşya getireyim,” diyerek gülümsedim. “İlaç da getiririm, sonra da çorba yaparım, olur mu?”

Olur, dercesine başını sallarken, “Üstünü değiştir, üstün ıslak,” diye mırıldandı.

Nazmiye Hanım’la göz göze geldik. Çenesinin ileri oynadığının farkındaydım ama Alp Aslan’la çatışası olmasa gerek, konuşma gereksiniminde bulunmadı. Ben de “Tamam sevgilim,” diyerek, alnına bir öpücük kondurduktan sonra, ana oğulu baş başa bıraktım.

Geldiğim gibi yine kimseyle muhatap olmadan kendi evime geçtim. Eve girdiğim gibi amcam “Ne olmuş?” diye bulunduğu mutfaktan seslendi.

“Hasta olmuş,” diye kendisini yüksek bir sesle yanıtlayarak odama geçtim. Hızlıca üstümü değiştirdikten sonra Alp Aslan’ın benden almadığı çantalarından iki adet eşofman takımı, çorap ve çamaşır toplayıp odamdan çıktığında, beni bekleyen Kemal amca ile karşılaşınca “Amca, sen et kahvaltını,” dedim. “Ben ecza dola-bından ilaç alıp yanına gideceğim.”

Amcam mutfak kapısına sırtını dayayıp, kollarını göğsünde bağ-larken; “Ne sıkıntısı var o çocuğun?” dedi salt bir merakla. “Akşam da canı sıkındı ve bunun benim teklifimle alakası yoktu. Çöpsüz üzüm gibi kapıya gelen de oydu.”

Adımlarım banyoya doğru dönerken, “İletişim sorunu olan bir ailesi var,” diye yüksek sesle yanıtladım sorusunu. Banyodan bir ağrı kesici ateş düşürücü hap alıp geri çıktıktan sonra “Sorunsuz bir aileye gelin gidebileceğimi düşünmedin, değil mi?” diyerek alayla gülümsedim.

Amca durduğu yerde dikleşirken “Kendini ezdirme, Jülide!” dedi uyarıcasına. “Onların iletişimsizliğini kendine yansıtırma! Senin canın yanacağına onların cam yansın ama sakın kendini örseletme!”

Alp Aslan’ın eşyasını sol elimde sabitleyerek, ellerimi iki yana açıp; “Emredersiniz komutanım!” dedim gülümseyerek.

Ama ben her ne kadar alaya alsam da evden çıkmadan önce amcam “Hep öğütlediğim gibi... Senin dalını kıranın sen kökünü sökeceksin, unutma!” diyerek, tembihini gerçekleştirmeyi ihmal etmedi.

Kimsenin tembihini her zaman dinlediğim söylenemese de inatlaşmadım. Yine üstüme hiçbir şey almak aklıma gelmeden, terliklerle karşiki eve geçtim. Bu sefer kapıyı açan Ali abi olunca, gülümseyerek “Günaydın abi,” dedim.

Ali abi de “Günaydın Jülide,” dedikten sonra bir adım geri çekildi. Ardından kıstığı gözleriyle “Neyi var bizimkinin?” diye sorunca yüzüm düştü.

“Üşüttü ya,” dedim huysuzca. “Ben üşümem, diyordu ama üşümüş işte.” Açık mutfaktan kahvaltı masasına oturduklarını görünce,

“Hadi geç, kahvaltını et sen,” diyerek hafifçe gülümsedim. “Ben de Alp Aslan’ın üstünü değiştireyim.”

Ali abiyle içeri doğru ilerlerken, Nazmiye Hanım beni gördüğü gibi söylenmeye başladı. “Koskoca adam!” dedi alayla. “Altını da bağla istersen!”

Yüzümde sinir dolu bir gülümseme oluşurken, kahvaltı masasına oturmuş olan Bilge ve Sait amca ile göz göze geldim. “Allah sağlık versin de ihtiyaç olmasın, Nazmiye Hanım,” diye söylendim. Ardından, “Size afiyet olsun,” diyerek Alp Aslan’ın odasına ilerledim. Fısıf fısıf konuşmaları dinlersem gidemeyeceğimi bildiğim için kulaklarımı kapatmayı tercih ettim. Alp Aslan’ın odasına girdiğimde ise yine yorganla örtünmüş olduğunu görünce “Hayatım!” dedim yüksek bir sesle. “Örtünmemen gerekiyor ama neden böyle yapıyorsun?” Alp Aslan yattığı yerden homurdanırken, üşüdüğünü söyleyeceğini anladığım anda; “Üşümüyorsun,” diyerek, üzerinden yorganı yine çekip aldım. “Hem ben yanımdayken mümkün mü öyle bir şey?” dedikten sonra bedenini kolundan tutarak kendime doğru çekiştirdim. Ellerim yine üzerindeki tişörte giderken, “Hızlıca üstünü değiştirelim ki çorba aşamasına geçebilelim,” deyip, üzerindeki tişörtü başından sıyrıp aldım. Yanımda getirdiğim üstlerden birini giydirmek yerine ateşi olduğu için sadece siyah atletine yöneldim. Kendi kendime konuşurken atletini de giymesine yardımcı oldum. “İstedığın bir çorba var mı yoksa ne olsa içer misin?” Yatak üzerindeki bedenimi ayaklandırıp, “Eşofmanını çıkar ama başka giymeceksin,” diyerek eşofmanının bel ipine yöneldim. “Bir de çarşafların yerini söylersen sevinirim. Yorganla örtüneceğine en azından çarşafıla örtün ki zihnin, *‘Örtülü olduğun için üşüyorsun,’* komutu göndermeyi bıraksın...”

Eşofmanı paçalarından çekmek suretiyle çıkarmaya çalışırken “Dolapta var,” dedi hâlsiz bir şekilde. Sesini duyunca, bezgin bir nefesle başımı iki yana salladım. Dolabının alt kısmında bulduğum açık mavi çarşafı alıp yanına geri döndüğümde, Alp Aslan çoktan sırtüstü devrilmiş, sağ kolunu da gözlerinin üstüne atmıştı.

Çarşafı üstüne usulca bıraktıktan sonra, gözlerinin üzerine örttüğü koluna bir öpücük kondurdum. “Çorbanı yapıp geliyorum,” diye-

rek, cevap vermesini beklemeden odasından çıktığımda ise kahvaltı sofrasında iştah kapatacak bir konu mevcuttu: Benim namusum!

Nazmiye Hanım, önündeki omleti bıçağıyla keserken; “Sanki kırk yıllık kocası da aldı çocuğu duşa soktu!” dedi safi bir öfkeyle. “Ama ben dedim,” dedi ardından imayla. “Başında güdeni olmayan-dan hayır gelmez, dedim. Dinleyen kim? Kimse!” Elindeki bıçağı tabağının kenarına çarptı. “Çocuk peydahladığı kadını bir de gidip, kızıoğlankızmış gibi isteyecekmişiz! Bunlar kadar aymazı bir bizim başımıza gelirdi zaten!”

Derin bir nefes eşliğinde yüzümü sıvazlayarak ifademi topladım ve mutfağın içine adımladım. Nazmiye Hanım’ın iki saattir bir omleti kesmeyi beceremeyen bıçağı, ortamdaki tüm çatal bıçak sesini dahi ben mutfağa girince kesti. Sait amca beni görünce, “Gel kızım, yemek ye,” dedi ama “*Hayır,*” dercesine başımı salladım.

Mutfak dolaplarına yönelip küçük bir tencere ve herhangi bir bakliyat ararken kimseden yardım istememeye kararlıyım. Nitekim üçüncü kapağın altında küçük çelik bir tencere, açtığım beşinci kapağın altında da bir tarhana kavanozu buldum. Tencereyi ocağa koyup altını yaktıktan sonra az bir sıvı yağ ile önce tarhanayı kavurdum. Ardından biraz da salçayla kavurduktan sonra suyunu eklediğim sırada Nazmiye Hanım, “Dolapta kemik suyu var,” dedi. Mühim olan, çorbanın Alp Aslan’a iyi gelmesi olduğu için yönelip, dediği yerden aldığım kemik suyunu da çorbanın suyuna karıştırdım.

Çorba kaynasın diye beklerken ocağa sırtımı dönüp, kollarımı göğsümde bağladım. Ali abi ve Sait amca yanlarda oturduğu için beni görebiliyorken, Nazmiye Hanım ve Bilge’nin sırtı bana dönüktü. “Nazmiye Hanım,” dediğimde sesim oldukça sakın ama üşüten şekilde çıktı. Nazmiye Hanım, bedenini dikleştirip bana doğru dönünce, yüzümde imalı bir gülümseme oluştu. “Ben bir şeyi bir kere söylerim,” diyerek derin bir nefes aldım. “Bir daha söylemem...” Bakılan yüzümde kimsenin bir ifade okuyamadığına emindim çünkü o kadar buz kütleliydim. “Bir daha namusumu dilinize dolar-sanız...” Nazmiye Hanım’m kaşları “*Eee?*” dercesine havalandı. Bense tehditkâr bir tonda devam ettim. “O çok övündüğünüz namu-sunuzu öyle bir iki paralık ederim ki o zaman utanmak neymiş, öğ-

renirsiniz...” Yapmayacağımı ben biliyordum. Muhtemelen masada oturan diğer üçlü ile içeride dünyadan bihaber yatan da biliyordu ama Nazmiye Hanım’ın bilmesine gerek yoktu. Arkamdaki çorbanın kaynama sesini duyunca dönüp altını kıstım. Tekrar bedenimi masadan tarafa çevirdiğimde, kimsenin suratında mimik oynamıyordu. Dallarında kırılacak yer kalmadığı için kararlı durup “Benimle iyi geçinin,” dedim. “Geçinin ki oğlunuza duyduğum saygıyı sizlere yansıtabileyim...” Yüzüme çiğ bir gülümseme kondururken, tekrar kollarımı göğsümde bağladım. Sinirliydim ve ellerimin titreyeceğini biliyordum ama Ali abi görüp binbir soru sorsun istemiyordum. “Benim için hava hoş...” Dediğimi kanıtlarcasına umarsızca omuz silktilim. “Sonuçta ben yurt köşesinde büyümüş kimsesizin tekiyim. Ama siz,” diyerek yüzümdeki gülümsemeyi genişlettim. “Hem oğlunuzu hem de torunlarınızı el gibi karşıdan görmekten zevk alırsanız bilemem tabii...” Kaşlarım alayla havalanırken dudaklarımı büzdüm. “Siz evime bir anne olarak mı gelmek isterseniz yoksa bir el gibi gelememek mi? Önce ona karar verin, sonra da ona göre davranırsınız...”

Çorbanın yeterince kaynadığına kanaat getirdiğim ve kimsenin de bana cevap veresi olmadığını düşündüğüm için çorbayı bir kâseye koyma derdine düştüm. Tam dolaptan kâse çıkarıyordum ki Nazmiye Hanım; “Sen ederine bakmadan beni tehdit mi ediyorsun?” deyince, çıkardığım kâseyi sert bir şekilde tezgâhın üstüne çarptım.

Yüzümü kendisine döndüğümde sağ elimin işaret parmağı tehdit edercesine yüzüne doğruldu. “Aylar önce,” dedim gaddar bir tonda. “İçeride yorgan döşek yatan oğlunuzun size şehadet haberi geldi, ne çabuk unutunuz?” Sağ elim zangır zangır titrerken, yüzüne doğrulttuğum işaret parmağımı çekip kendi göğsümü dürttüm. “Ben gözünün içine bakıyorum. Ve siz!” diyerek tekrar işaret parmağımı kendisine yönelttim. “Benim gözünün içine baktığımı üzemezsiniz! Neyi olursanız olun, üzemezsiniz!” Boşalan sinirlerimle gülümsemeye başlarken, iki elimle yüzümü sıvazladım. “Beni geçtim,” derken sesim çatladı. “Siz oğlunuza, evlat acısının kenarından köşesinden geçmiş birer ana baba olarak, ölen bebeği için baş sağlığı dilediniz mi?” Yüzlerindeki donakalan ifadeyi görünce, “Yazık,”

dedim tükürürcesine. “En az, benim ciğeri beş para etmeyen öz babam kadar kötüsünüz. Yazık!”

Gözlerime dolan yaşların yanında dudaklarım da titremeye başlayınca yönümü tezgâha döndüm. Çorbayı kâseye koymadan önce derin derin nefesler alıp, gözyaşlarımı geri ötelemek zorunda kaldım. Kendi bebeğime tekrar kavuşma şansım olsaydı, kavuştuktan sonra bu kadar gamsız olabilir miydim diye düşündüm ama yüreğim düşünmeme bile elvermedi. Benim yüreğimin elvermediği şeyleri ana baba dediğimiz insanların yapabiliyor olması ise kanımı dondurdu.

Kendimi toparladıktan sonra çorbayı bir kâseye boşalttım. Tezgâhın üstündeki tepsinin içine kâse ile birlikte birkaç peçete ve bir de kaşık aldım. Elimde tepsiyle kendilerine tekrar döndüğümde, söyleyeceklerimden sonra bir de Alp Aslan’a açıklama yapmak zorunda olacağımı biliyordum ama yine de geri adım atmadım. “Akşam tam saat sekizde,” diyerek kaşlarımı havalandırdım. “Ya normal bir aile gibi tam karşiki eve gelirsiniz... Ya da kendinize, o saatte Eskişehir’e kalkan bir otobüsten bilet edirsiniz. Seçim sizin...”

Yüzüm artık nasıl taş kesildiyse, Bilge şaşkınca “*Bu sen misin?*” dercesine “Jülide?” dedi.

“Üç gün sonra evleniyoruz,” diyerek gülümsedim. “Evin sahibiyle bir arada yaşayabilmeniz için önce kendisiyle konuşmanız gerekiyor sonuç olarak...” Derin bir nefes alarak devam ettim. “Ya düğünümüze eşinizi dostunuzu, hısım akrabanızı çağırır, gerektiği gibi davranırsınız ya da bir daha rastlaşmamak üzere yollarımız ayrılır...” Gülümser bir tavırla dudak büktüm. “Artık nasıl işinize gelirse...”

Nazmiye Hanım, oturduğu sandalyenin sırt kısmını sol eliyle var gücüyle sıkarken, “Evin sahibi sen misin?” dedi inanamayan bir tonda.

Dudaklarımdan sesli bir kıkırtı kaçtı. “Oğlunuzun ömrünün sahibi oldum ama siz orayı biraz kaçırdınız sanırım,” dedim ukalaca. Ardından, geri adım atmayacağımı anlatan bir tavırla Nazmiye Hanım’a doğru bir adım atıp; “Afiyet olsun, Nazmiye Hanım,” diyerek gülümsedim. “Akşam saat sekizde görüşmek dileğiyle...”

BÖLÜM VII

HALATI KESEBİLEN NEŞTER

*“Gökte hapsoldüğünü zannederken,
kanatların oluştuğunda yuvanı bulmuş olursun.”*

JÜLİDE ERBAŞ

Çektiğim restin ardından dönüp Alp Aslan’ın odasına doğru ilerledim. Mutfakta her ne kadar sakin kalabildiysem, Alp Aslan’ın odasına varana kadar alev aldım. “*Ben burada yaşayacağım, çekin giden,*” derken; Alp Aslan’a ne diyeceğimi hesap etmemiştim ne yazık ki. Tam derin bir nefes alarak kapıyı açacaktım ki kapının açılmasıyla bozguna uğradım. Alp Aslan’ı getirdiğim eşofman takımlarından birini giymiş olarak görünce, gözlerim sinirle irileşti. Üstüne doğru bir adım atmamla, el mahkûm bir adım geri kaçtı. “Alp Aslan, neden giyindin? Çocuk musun sen? Yat emrinin nesini anlamadın?” diye sinirle söylenirken, yatağına doğru ilerleyip baş ucundaki komodinin üzerine elimdeki tepsiyi hoyratça bıraktım.

Arkamdan kapıyı kapatıp, “Yanına gelecektim,” deyince düşük bir tonda, benim de omuzlarım düştü.

“Merak etme, yedirmem ben kendimi,” diyerek üstüne doğru adımlamaya başladım. Yeni giydiği eşofmanın fermuarını gerisin geriye açmak durumunda kaldığım için “Anladık, soymamdan zevk

alıyorsun,” diye mırıldanıp, muzipçe kıstığım gözlerimi gözlerine diktim. “Ama sonu mutlu bittiğinde tekrarlatıp dur bari...” Sağ olsun bu sefer diğer giysilerini kendisi çıkarınca, komple kendisini soyamak zorunda kalmadım. Çamaşırlarıyla yatağa uzanınca, kapıyı kilitlemeden edemedim. “Yalnız yatarak yemek yenmiyor,” dediğimde, bedenini yatağın içerisinde oturur bir pozisyona getirdi.

Tam yanına oturacaktım ki “Kucağıma otursana,” demesiyle duraksadım.

Yüz yüze gelecek şekilde kucağına oturduktan sonra uzanıp, “Çarpılamasak bari...” söylemi eşliğinde tepsiyi tam ortamıza aldım. Ardından, aylar öncesinde olduğu gibi Alp Aslan’a çorba yedirme derdinde düştüm. “Çorbanı iç. ilacını da iç,” diyerek, üçüncü kez doldurduğum kaşığı dudaklarına uzattım. “Ben bugün hastaneye kan örneği vermeye gidecektim...” Kaşları merakla çatılınca devam etmek zorunda kaldım. “Şu ilik için,” diyerek, boşalan kaşığı tekrar çorbayla doldurdum. “Birlikte gidelim de sana bir iğne vurduralım bence. Ya da muayene ol direkt.”

Ağızına itelediğim kaşığı dişleriyle geri çekmemi engelleyince, “Ne?” dercesine başımı salladım. Ardından kaşığı serbest bırakıp; “Sen ettin ya muayene,” deyince, yüzüm neşeyle gülümsedi. “Zaten nikâh için sağlık raporu almamız lazım. Toparlanayım, çıkarız...” Hastaneye bir şekilde gelecek olması benim için yeterli olduğundan, “Tamam,” dercesine başımı salladım. Alp Aslan devamında hiç konuşmadığı için sesimi çıkarmadım. Uslu bir çocuk olup, çorbasını bitirdikten sonra baş ucunda bulunan su şişesiyle getirdiğim ilacı da içti. “Her yerim ağrıyor ya,” dediğinde, tahmin ettiğim bir şey olduğu için tepki vermedim. Ardından, “Şurada kas gevşetici var, sürsene sırtıma,” deyince, adımlarım işaret ettiği diğer dolaba yöneldi.

Ben kremi alıp dönene kadar üzerindeki atleti çıkarıp çoktan yüzükoyun uzanmış olduğu için, bu sefer oturağım bel oyuntusu oldu. Sıkıttığım kremi sırt kaslarına yedirmeye niyetlendiğimde, sırt kaslarının kulunç bağladığını ve kaskatını kesildiğini fark etmemle yüzüm buruştu. Ellerim usul usul ensesine doğru tırmanırken, “Felaket üşütmüşsünüz, bayım,” dedim fısıltıyla. Konuşurken ensesine doğru eğildiğim için ensesine çarpan nefesimle huylanınca, “Aha

yakaladım,” diye bir sevinç nidası döküldü dilimden. Ardından ensesine daha çok sokulup, “Huylanıyor musun sen bakayım?” diyerek sataştım.

Omuzlarını kısılabildiği kadar kısarken; “Enseme yanlışlıkla vurursan falan,” deyince ciddi bir tonda, usulca geri çekildim. “Sen olduğunu anlamadan canını yakarım, Hevybanû. Enseme değen elini, saniyesinde büküp iade ettiğimde canın acır...”

Tutuk bir tonda, “Bilmiyordum,” derken, aranıyormuşçasına sağ elimin parmaklarıyla ensesine masaj yapmaya devam ettim. Ben dokundukça altımda kasılan bedeni miydi hoşuma giden yoksa sınırlarını zorlamak mı, bilemedim. “Peki, böyle dokunduğumda?”

Derin bir nefes almasıyla üstündeki bedenim hafifçe havalandı. “Böyle olunca mayışyorum,” dedi, sinirle gözlerim kısıldı.

“Bana özel değil sanırım,” diyerek elimi ani bir şekilde geri çektiğimde, sinirim sesime de yansıdı.

Çektiğim elimi yakalayıp ensesine geri bırakırken, mayışmış bir tonda; “Enseme kimse dokunamıyor,” dedi.

Söylediğiyle karşılık gözlerim daha da kısılırken ensesindeki saçlarında parmaklarımı gezdirerek; “Sevişirken?” deyiverdim. Aniden ağzımdan çıkan soru dişlerimi sinirle sıkmamı sağlarken, Alp Aslan’ın anlık nefesi sekteye uğradı.

Ensesindeki elimin üzerine elini atıp, ensesini sıkmamı sağladıktan sonra “Birkaç gün sonra evleniyoruz,” dedi, “*Ne alaka?*” dercesine gözlerimi irileştirdim. Senden başkası dokunamıyor, dediği için sormamam gereken bir şeyi sormuştum ve bunun evlenecek olmamızla hiç alakası yoktu. “Ben cevap veririm ama sonra benim de sorasım gelir. Sonra sen de cevap verirsin ama beynim error verir. Yapma...” Elinin altındaki elimi bir daha sıktı. “Enseme senden başka dokunabilen kimse yok, diyorsam yoktur.”

Burnumdan sinirli bir nefes verip “Ayan beyan söylenen yalanları sevmiyorum,” dedim huysuz bir tonda. “Çünkü ben daha ilk tanıştığımız gece ensenin ırzına geçmiş, sıradan bir insanım...”

Boğazından onaylar bir mırıltı dökülünce, sinirle ensesini sıktım “*Hadi yap bir şey,*” dercesine. “Çünkü o gece sana olan merakım daha ağır basmıştı,” demesiyle kaşlarım çatıldı. “Dişlerimi sıktığımı

fark etmediğin gibi boynundaki künyeyi bulacağım diye ceplerini yokladığını dahi fark etmemiş olman senin hatan...”

Başımı ukalaca iki yana sallarken, ensesine yaptığım eziyeti de devam ettirdim. “Beni beğendiğin için benimle birlikte olmam tercih ederdim,” dediğim gibi Alp Aslan’dan boğuk bir kahkaha döküldü.

“Allah aşkına!” dedi gülmesini dizginlemeye çalışırken. “Tacizci sapıklar gibi yapıştın yakama, nereni beğenecektim senin? Anca kurtulmanın yollarını arıyordum da işte sen dua et boynunda bulunana...”

Sol elimin tırnaklarını sol omzuna geçirip “Pişman olduğunu bilmiyordum,” dedim kinayeyle. “Tam da düğün öncesi çok manidar bir itiraf oldu bu...”

“İki gün sonra zaten rastlaşacaktınız,” deyince birden, üzerime dinginlik oturdu.

İki elimi omuzlarının arkasında sabitledim. Hatırlattığı detay öyle bir çepeçevre sardı ki “O zaman nasıl olurdu acaba?” diye sormadan duramadım.

Sesli bir nefes eşliğinde “Fark ederdim ben seni,” dedi kendinden emin bir tonda. Kendi kendime düşünürken ben, o devam etti. “Tek fark saçlarının kokusuyla uğraşmamış oluşum olurdu.”

Söylediğini hiç beklemediğim için “Nasıl?” diyerek yüzüne doğru eğildim. Hazır eğilmişken açıkta kalan sağ yanağına bir öpücük kondurmayı ihmal etmedim.

Alp Aslan’ın yüzünde yanağındaki çukuru belirginleştirecek kadar içten bir tebessüm oluştu. “O sigara ve alkol kokusuna rağmen...” İç çekti gözleri kapalı bir hâlde. “Nasıl hatırimda kaldıysa, olmayan uykularımda da kokunla uğraştım.” Ağırca yutkununca sağ elimin işaret parmağını âdemelmasına dayadım ve titreşimi daha fazla hissedebilme derdine düştüm. “Saçlarını ne zaman koklasam, o iki güne ışınlıyor zihnim...”

Burnumu sağ yanağına kedi gibi sürüyüp “E sen bana daha o zaman âşık olmuşsun,” dedim hoşnut bir tonda.

Ardından yaşadıklarımız, bana yaptıkları, söyledikleri aklıma gelince kaşlarım çatıldı. O arada Alp Aslan; “Kabul etmem zor oldu,” deyip, bir nevi aklıma düşenleri hatırladığını ima etti.

“Ne zaman kabullendin?” dedim meraklı bir tonda, duruşumu bozmadan.

Yüzü hatırladıklarından olsa gerek kaskatı kesilirken; “Beni insan yerine koymadığında,” dedi usulca. Sıkıntıyla alt dudağımlı dişlerken, “Sen?” demesiyle duraksadım. “Sen ne zaman fark ettin?”

Yüzümde acı bir tebessüm oluştu ama yine de “Söylediklerin canımı yaktığında,” diye itirafta bulundum. “Ben insanların laflarına takılan biri değilim ama,” dedim ve duraksadım. “Sen kimsesizliğimden vurunca...” Ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Hor görüp aşağılayınca...” Konuşmaya çalıştıkça nefesim kesilir gibi olduğu için anlatmaktan da vazgeçtim.

Yattığı yerden kaşları çatılırken; “Unutup affetmemiş olman güzel,” dedi, memnuniyet dolu bir tonda. “İnsan kendi kimsesizliğini görmeyince, başkasının gözüne batıyormuş demek ki...”

Bir es verince, yanağına bir öpücük daha kondurup “Geçti,” diye fısıldadım.

Alp Aslan, “Hem emin ol, sen benden daha kalabalıksın,” dedi hayıflanır gibi bir tavırla. “Ben görememişim çünkü bakmaya tenezzül dahi etmemişim...”

Yanağına bir öpücük daha kondurup, alnımı ter içinde kalmış olan şakağına yasladığımda; “Yanlışın var,” diye fısıldadım. “Biz ikimiz seninle çok kalabalığız. Tek başımıza olduğumuzda hep tenhadayız...”

Aniden iki elinin avuç içinden destek alarak bedenini yükseltince, sırtına yapışan koala gibi kaldım. “Harbi ya,” dedi o arada. “Amma sallandık. Kalk, kalk... Daha düğün yapacağız!”

Kollarımı boynundan aşağı doğru sarkıttığım için koaladan maymun formuna geçmiş bulundum. “Sen beni spor yaparken ağırlık niyetine kullansana,” dedim, yatağın üstünde dizlerinin üzerine yükselmişken duraksadı. “İyi terletirim adamı ha.”

Sağ elini geriye doğru atıp kalçamı avuçladığında, zapt edemediğim nefesim ensesindeki minik tüylerini havalandırdı. “Benim daha iyi bir fikrim var terlemek için...”

İmasıyla gülümsedim ama sırtında asılı kalan bedenimi dikleştirirken, “Benim de ahdim var! Şu üç gün seni miyavlatacağım!” dedim.

Beni sırtından indirme zahmetinde bulunmadan yataktan ayaklanınca Eyfel Kulesi'ne çıkmış kadar oldum. "Ah ulan!" dedi kederli bir tonda. "Salaklığımıza geldin sen bu sabah benim. Yoksa ben o duşu kaçırmazdım!"

Sağ omzuna hiç acımadan vurup, "İndir beni!" dedim neşeli bir tonda. Aniden kalçamdan tutan ellerini çekince, panikle, boynuna sıkı sıkıya sarıldım. "İnsan gibi indir ya! Atma yere!" diye hayıflanmama devam ederken, beni söylediğim üzere insan gibi yatağın üzerine bıraktı.

Yüz yüze geldiğimizde alnıma hızlıca bir öpücük kondurup geri çekildi. "Ben böyle çıkarım," demesiyle kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. "Sen de üstüne montunu alsan yeter, zaten hastaneye gideceğiz..." Tamam, dercesine başımı sallamamla, hızlıca kapıya yöneldi. Şaşkınlıkla kendisini izlerken kapıdan çıktıktan sonra; "Hatun, bir kahve yapsana ya," deyince, şaşkınlığıma ağzımın açık kalması eklendi. "Az mutfakta konuşur, öyle çıkarız..."

Gözümün önünden öyle bir hızla kayboldu ki kalakaldım. İlk şaşkınlığımı attıktan sonra "Ben, sana akşama kahve yapacaktım ya," diye söylenerek peşi sıra odadan çıktığımda, açık mutfak sayesinde bir de salondaki ev halkıyla yüz yüze gelmek durumunda kaldım.

Alp Aslan benden önce mutfığa girdiği için sofrayı toplayan Bilge'ye; "Toplama abiciğim sofrayı," deyince, "*Kahvaltı edecek herhâlde,*" diye düşündüm. "Yengen kahvaltı etsin."

Bilge ile birbirimize ayran budalasını gibi bakakaldık. Gözlerimi Bilge'nin elalarından çekmeden, "Yok," diyerek başımı iki yana salladım.

Ama Alp Aslan "Otur, Hevybanû," deyince, Bilge ile göz teması kesildi. Bakışlarımı benliğine çevirdiğimde, oturmam için eliyle en baştaki sandalyeyi çektiğini gördüm. "Korgeneral komutanlık yapıp sabah içtiması aldırmadıysa, açsındır."

Alp Aslan'ın çektiği sandalyeye doğru adımlarken, "Yok, anca dolap dolduruyordu sabah," dedim boşta bulunarak. "Siz açlıktan nasıl ölmediniz, diye söylenmeyi de ihmal etmedi, sağ olsun..."

Alp Aslan oturduğum sandalyeyi ileri doğru iteklerken, başımın üstüne bir öpücük kondurdu. Kahve yapmaya diye çağırılıp, yemek.

masasına oturuluşumun hesabını içimden yapmaya çalışırken, baş kulağımın dibinde belirdi. “Madem bu ev senin,” dediğinde ağırca yutkundum. “O zaman ona göre davran...”

Başımı geri doğru atıp, yüzüne çekingен bir ifadeyle bakarken; “Ben,” dedim ve duraksadım. Duyacağını tahmin etmediğim gibi tepki vermediği için sormak da aklıma gelmemişti.

Sol eli sevgiyle saçlarımın üzerinden geçerken; “Teşekkür ederim,” diye mırıldanınca, aslında bunu beklediğini ama dillendirdiğini de ancak idrak edebildim. Dikkat eksikliğim o kadar çoktu ki onların formundaki insanlarda hep eksik ve gedik kalıyordum ne yazık ki...

Alp Aslan çekmecedен aldığı çatalı önüme bıraktıktan sonra kendisi hastalıktan kırılmıyormuş gibi bir de önüme çay koydu. Bilge, sofradan kaldırdığı bulaşıkları toplama işine girerken Alp Aslan’ın kendisine kahve yaptığını görünce, ağzımdaki çatala aldırmadan, “Sen ıhlamur içiyorsun!” deyiverdim.

Hazırladığı kahve karışımına sıcak su boşaltacakken, söylemimle duraksayıp bana döndü. “Hastaneye gideceğiz ya,” dedi huysuz bir çocuk edasıyla. “İçmesem olmuyor mu?”

Tam ağzımdaki çatalı çıkarıp “Olmuyor,” diyecektim ki Bilge, elindeki köpükleri savura savura bize doğru dönüp; “Sen doktora mı gideceksin?” dedi hayretle.

Ben “Ne var?” dercesine başımı sallarken, Alp Aslan yüzünü buruşturup; “Emir büyük yerden,” demeyi tercih etti.

Bilge’nin köpüklü elleri tavana doğru yükseldiğinde, gördüğüm görüntünün absürtlüğü ile gülmeye başladım. “Allah’ım, sen nele-re kadersin ya!” dedi o arada Bilge, esefle. Ardından tavana bakan gözleri düşünceyle kısıldı. “Aşk mı demeliyim yoksa?” diye devam edince, gülmem kahkahaya dönüştü.

Melih’in iddia ettiği üzere çirkef bir görünümce olduğumu kanıtlarcasına, “Sana bir tabur yemek yaptıran, abini doktora götürmüş, çok mu?” diyerek gülümsedim. Bilge’nin irileşen gözlerine ek, Alp Aslan’ın şaşkın gözleri de bana dönünce “Ne?” dercesine omuz silktim. Ardından hızlıca çayımdan bir yudum alıp, “Doydum ben,

gidebiliriz,” dedim. Ayaklanacak oldum ama Alp Aslan’ın elini omzuma atmasıyla, oturduğum sandalyeye gerisin geriye çöktüm.

Alp Aslan yanımdaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra benim yarım bıraktığım çay bardağımı kendi önüne çekip eline aldı. Bardak dudaklarına usulca yaklaşıırken, ben de hevesle ne söyleyeceğini bekliyordum. “Önce hastaneye gidiyoruz,” deyince, onaylamak için başımı salladım. “Ardından işlemleri hallediyoruz. Sonra gidip, gelinlik ve yer bakıyoruz...”

“Ters söyledin,” diyerek araya girdiğimde, ezbere konuşması sekteye uğramıştı. “Önce yer bakmamız lazım ki nikâh memuru saat ve yer sorunca söyleyebilelim.” Ardından gözlerim mutfak canımdan dışarı kaydı. “Aslında sokakta takılsaydık iyiydi...” diyerek hayıflandım.

Kapalı bir alanda düğün yapmak istemiyordum, daha doğrusu ben düğün yapmak istemiyordum ama kendimi organizasyon işine atmaktan da geri duramıyordum. Alp Aslan’ın gülümsemesini işitince, bakışlarımı kendisine çevirdim. Gülen yüzü sağa doğru eğilirken, “Takılırsınız sokakta, sen merak etme,” diye mırıldandı. Gözlerim merakla kısıldı. “Hafta sonu hava hem dokuz derece hem de yağmurlu, güzelim; olmaz...” Haklı olduğu için ancak yanaklarımı şişirmekle yetindim.

Bilge yeni bir bardağa doldurduğu çayı önüme koyarken; “Gelinin bereketindendir o havanın yağmuru,” deyince, yüzüme sıcacık bir gülümseme kondu.

Bilge çay bardağını bırakıp aramızdan çekildikten sonra Alp Aslan, “Zaten ev, eşya derdimiz yok,” diyerek plan program yapmaya devam etti. “O işler Nusaybin’e kaldı.”

Alp Aslan, Nusaybin dediği gibi içeriden serzenişler yükselirken; Sait amca “Nusaybin’e mi gidiyorsunuz?” dedi. Alp Aslan ise küskün çocuklar gibi gözlerini içeridekilere dahi değdirmeden, başını sallamakla yetindi. Hâl böyle olunca Sait amca, “Hakkınızda hayırlısı,” demekle buldu çözümü.

Açık mutfağın en kötü yanı ne yazık ki bu idi. Mutfakta konuşma gibi bir durum olamıyordu çünkü içeride oturan herkes her şeyi duyuyordu. “Burayı kapatacak mısın?” diye sormamla, içerideki-

lerin nefes sesi bile kesildi. Muhtemelen evden insan atmaya meraklı kötü gelin formuna geçtiğime emin oldular. Omuzlarımı silkerek önümdeki çay bardağıma uzandım. “Ben her yerde arkamda bir ev bırakır oldum,” diyerek yüzümü buruşturdum. Ardından çayımdan bir yudum aldım. “Melih gidiyorum demezse muhtemelen burası da açık kalacak...” İstanbul’daki ev aklıma gelince, peşi sıra aklıma İstanbul’da garajda yatan arabam da geldi. “Ya Alp Aslan,” diyerek hızlıca masanın üzerine doğru eğildim. “Biz neden İstanbul’dan benim arabamla dönmedik? Boşu boşuna garajda yatıyor öyle.”

Oturduğu sandalyesine gerisin geriye yaslanırken, elini sol bacağına üzerine sabitleyip bacağına sallamaya başlayınca, “*Ne oluyor?*” dercesine başımı salladım. “Arabaya ihtiyacın mı var?” sorusu karşısında şaşım kaldım.

“Yok mu?” dedim şaşkınlığımı gözler önüne sererek. “Bir yere giderken hep taksi mi kullanayım? Duruyor işte garajda.”

“Sat onu,” demesiyle, gözlerim iyice irileşti. Ardından bedenini bana doğru eğince, panikle geri çekildim. “Melih’le ortak hesabına dokunmanı istemiyorum. O dokunmuyorsa sen de dokunma,” diyerek, kaşlarını hoşnutsuzca havalandırdı. “O arabayı o parayla aldıysan, sat ve parasını o hesaba geri yatır, Hevybanû...”

Dudaklarım “o” şeklini alırken; “Ben batmışım,” diye söyledim. Gök gözleri merakla yüzümde gezinince, “Arabam o paradan değil,” diyerek açıklamaya koyuldum. “Yani annemin bana açtırdığı özel hesaptan, ki o hesap aynı zamanda maaş hesabım, Alp Aslan. Arabam vardı, onu satıp bunu aldım. Melih’le olan hesaba ait değil.”

“Olsun, sen yine de sat onu,” diye diretince, bezgin bir nefes verdim. Ardından, Alp Aslan da neyi neden istediğini açıklamaya girişti. “O arabayı köye götüremezsin, Hevybanû! Orada yatmasa burada yatacak. Garajda duruyor, diyorsun. Onun gazı bile açılmamıştır!” Alayla kaşlarımı havalandırmadan duramadım. Yüzü aksi bir tavırla buruşurken; “Tamam, açmışsındır ama sat onu,” diyerek, diretmeye devam etti. “Araba kapının önünde yatıyor ve hatırlarsan, o araba bile senin!” dedi ve böylelikle bana mehir verdiği ânı itinayla hatırlattı. İtiraz etmediğimi görünce, eline aldığı sazı çalmaya devam etti. “Şu ilik mevzusu seni etkileyen bir şey değil, değil mi?”

sorusuyla, yerimde huzursuzca kıpırdandım. Çok duyulsun istemiyordum. Başımı “Hayır,” anlamında sallayınca, “Kararlı mısın?” diyerek sorgusunu sürdürdü.

Sesli bir nefes eşliğinde “Kararlıyım,” dedim. Ardından, tekrar tekrar sormasın diye usulca devam ettim. “Zeki Bey’in suçlarını kızı ödemek zorunda değil. Benim sorunum babasıyla; kendisiyle değil. Ayrıca...” Yüzüme acı bir tebessüm kondu. “Ben, evlat acısı nedir, biliyorum. Hiçbir hırs ve öfke, bir insan evladının canına mal olmamalı. Hırsıma yenildiğim zaman...” Yüreğim soluk boruma tırmanınca nefessiz kalmışım gibi duraksamak zorunda kaldım. “Bizim bebeğimizin katillerinden hiçbir farkım kalmaz. Ben veririm, gerisi takdirilahi.”

Alp Aslan kendisine sıkıntıyla sigara yakınca, gözlerim irileşti ama aldırmadı. Sanki bebek kelimesi geçtiği müddetçe, paketi içerisindeki tüm sigaraları birbirine bağlayıp yakacak gibiydi. Derin bir nefes aldıktan sonra, “Blokeldim sanki,” dedi huzursuzca. “Söyleyeceklerimi siktin attın.”

Hâlimden anladığım için şefkatle gülümsedim. “Ben montumu alayım, sonra da çıkalım o zaman,” diyerek gözlerimi kırıştırdım. Tamam, dercesine başını sallayınca, oturduğum sandalyeden usulca ayaklandım. “Teşekkür ederim, Bilge,” dedim hâlâ bulaşıkları toplayan Bilge’ye. “Ellerine sağlık.” Oysaki hem bir şey yememiştim hem de önüme çay haricinde bana özel bir çöp konulmamıştı ama yanımda duruyor oluşu bile benim için minnetti. “Akşama gelersen görüşürüz,” dedikten sonra mutfaktan çıktım.

Evden çıkmak için salonu arşınlamak zorunda olduğumdan, salonda oturup çaylarını içen ahaliye de bir baş selamı vermek durumunda kaldım. Tam dış kapının önüne gelmişim ki Nazmiye Hanım; “Seçilecek bir şey varsa sen seç, Aslan’a bırakma,” deyince, şaşkın bir tavırla kendilerine döndüm. Sait Bey’in yüzünde genişçe bir gülümseme varken, Ali abi stabil moddaydı. Nazmiye Hanım ise kan kusuyordu sanki ama kızılıcık şerbetinin tadı da hoşuna gitmiş gibiydi.

Başımı onaylarcasına salladıktan sonra, tam evden çıkacakken bu sefer kendim duraksadım. “Nazmiye Hanım, sizden bir şey rica

edeceğim,” dediğimde, Alp Aslan’ın dahi irileşen gözleri dikkatimi çekti. Nazmiye Hanım’ın beyaz yanaklarına allar yüklenirken, yüzüme ılıman bir tebessüm kondurdum. “Lütfen,” diyerek ağırca yutkundum. “Dicle için hazırladığınız ne varsa, lütfen benim evimin kapısına getirmeyin.” Başımı iki yana salladıktan sonra kaşlarını havalandırıp indirdim. “Sizden bir beklentim yok. Yeter ki onun için hazırladıklarınızı bana getirmeyin. İyi günler dilerim,” dedikten sonra kapıyı açıp, evim olduğunu iddia ettiğim evden hızlıca çıktım.

Çıkmadan önce ise son duyduğum, Nazmiye Hanım’ın “Artık bizim de çarşıya inmemiz lazım,” demesiydi.

Kendi evime geçip, Kemal amcaya bir alt metin geçtikten sonra montumu giyerek sokağa geri çıktığımda, Alp Aslan beni arabasının yanında hazır bir şekilde bekliyordu ve üstünde, söylediği gibi eşofman takımı mevcuttu. Yanına vardığımda ilk işim, sağ elimi alnına uzatıp ateşini ölçmek oldu. Sokak ortasında yaptığım pek hoş olmayabilirdi ama hazır hastaneye gidecekken, ipleri salıp Alp Aslan’ın gevşemesini de istemiyordum. “Biraz düşmüş ateşin,” diyerek, kendimi aracın sağ koltuğuna attım. “Eğer iyi olmazsan her şeyi ertelerim, Alp Aslan, ona göre!” diye tehdit etmeyi de ihmal etmedim.

Alp Aslan arabayı sokaktan çıkardığında, yüzünde beliren imalı tebessümüyle birlikte “He ben dönerim buradan,” dedi ukalaca. “Rüyada görürsün,” dedikten sonra, gülümseyen yüzünü bana çevirdi. “Rüyada da ancak beni görürsün...”

“Allah egona zeval vermesin, ne diyeyim!” dedim huysuzca. Alp Aslan’ın siniri diline vurduğu gibi sevinci de diline vuruyordu ve ben her ne kadar şikâyet ediyor gibi gözüksem de, sevinci diline vurduğu zamanlarda daha da bir mutlu oluyordum.

Hastaneye vardığımızda önceliğimiz, benim ilik için vereceğim kan örneği oldu. Ben her ne kadar rahatsam, Alp Aslan içine sokulduğum durumdan oldukça rahatsızdı ama sesi de çıkmıyordu. İlik için kan örneği verdikten sonra iliğimin sistemlerdeki Ceren Erbaş isimli bir hastaya uyabileceğini ve ilik beklediğini belirttim. Ama kayıt alan hemşire “Hasta hangi hastanede, hangi bölgede?” diye sorunca kalakaldım.

Başımı olumsuz anlamda iki yana sallarken, "Bilemiyorum," diyebildim sadece. Ardından "İyi çalışmalar," diyerek bankodan uzaklaştığımda, yüzüm oldukça döşüktü. Alp Aslan'la göz göze geldiğinizde yüzüm daha da döşüdü. "Hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki," diyerek omuz salladım, "Belki hayatının anıtları bende ama ben nerede tedavi gördüğünü bile bilemiyorum..."

Sakınmak isteyeceğine benliğini göğsüne doğru çektikten sonra "Ulmek latıyor muam peki?" diye sorunca, adımlarım duraksadı.

Benim adımlarım duraklayınca, Alp Aslan'ın adımları da duraksadı. Yüzümde donuk bir ifade belirirken, "Sanırım hayır," diye mırıldandım. "Neden ben değil, diye kıyaslamak istemiyorum kimseyle kendimi..."

Verdiğim cevaptan oldukça memnun olmuş gibi bir ifade takınarak, beni göğsüne geri çektikten sonra "Boş ver, Nusaybin zaten çok uzak," diyerek işi alaya aldı. "Kim gelecek, kim gidecek? Yok yere derit çıkarmayalım kendimize..." Onun muhabbeti savuşturma şekline ayak uydurarak, zihnindeki düşünceleri öteledim. Bir kardeş istemiyordum. Annemden olmayan bir kardeşi ise hiç istemiyordum. Ben sevgisizlikten çöllerken, birilerinin ilk adımlarının nasıl alkışlandığını duymak istemiyordum...

Nikâh için de kan örneği verip hızlıca sonuçları aldıktan sonra, Alp Aslan'a iğne vurdurup hastaneden ayrıldık. Hastane otoparkında arabaya bindiğimizde basıp gideceğiz sanırken, Alp Aslan bana bedenini döndürünce yine kardeş mevzusuna girecek sandım ama "Sen şu Fransa mevzusuna tekrar bir baksana," deyince, şüpheyle kaşlarım çatıldı.

Sorgular bir tavırla "Neden?" dediğimde, sağ bacağını altına alarak bedenini tamamen bunu doğru döndürdü.

"Sana faydası olacaksa git, sevgilim," diyerek başını iki yana salladı. "Heh ben gidecek değilim sonuçta... Bir kere de sen git..." Gözlerini irileştirip, başını bana doğru eğince kesik bir nefes aldım. "Doğru sonrası jet hızıyla Urfa'dan çıkabilirim. Bu arada panel de varsa, sen de evliliğinin ilk günlerini kaynananla bir ev içerisinde değil, işinin başında geçirirsin..." Havalandırdığı elini sol yanağıma kapatınca, yanağıma avuç içine bastırdım. Tam gözlerim huzurla yu-

muluyordu ki “Hem, belki işim erken biterse yanına kaçırım,” dedi ve yüzümde genişçe bir gülümseme belirdi. “Araya ekstrem süreç sıkıştırıramam ama birlikte vakit geçirmek için elimden geleni yaparım. Kısa bir kaçamak gibi olur.”

Yapmaya çalıştığını anlayınca, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Gideceksin, sadece bana yol yapmaya çalışıyorsun, değil mi?” dedim tereddütlü bir tonda, onaylasın diye.

Hayır, anlamında başını sallarken; “Fransa konusu bunun dışında,” dedi sesli bir nefes eşliğinde. “Elim kulağında haber bekliyorum ama sen...” Gözleriyle bedenimi işaret etti. “Benim için o kadar şey yaparken, kendini geri plana da atma istiyorum. İllaki hemen olmak zorunda değil,” dedikten sonra tekrar başını iki yana salladı. “Ne zaman panel varsa o zaman gidersin. Benimki bir fikir sadece. Aynı zamanda, evde de bunalma isterim.”

Önce dilimden kuru bir “Anladım,” sözü döküldü. Ardından bezgin bir nefes verip; “Alp Aslan, ben son altı aydır o panele gitmek için adımları yazdırıp gidemiyorum,” diyerek, geri çekildim. “Hayırlı mı değildir, bir türlü anlamadım. Hep bir aksilik çıkıyor! Ama yine gidemezsem, milletin hakkını yiyen doktora çıkacak adım!”

Geri çekilmem sonucu Alp Aslan da direksiyonun başına döndü. Arabayı çalıştırırken, “Önce hayırlı işlerle ilgilenelim o zaman,” diyerek sol gözünü muzipçe kırptı.

Neden muzipçe göz kırptığını ise kendimi üç katlı bir gelinlik ve damatlık satan mağazada bulunca anladım. Mağazada o kadar çok taş ve spot ışık vardı ki, bir şeyleri görmek için gece görüşü kullanmak zorundaydım. Ellerimin soğuk soğuk terler attığını hissederken, Alp Aslan tuttuğu sağ elimi sıkıştırınca kendime geldim. Başıyla asılı gelinlikleri işaret edip, “Bakmayacak mısın?” diye sordu.

Sesli bir nefes vererek elini bıraktıktan sonra adımlarım asılı duran gelinliklere doğru ilerledi. Ama kabarıklara değil... Düz, sade, hafif işlemesi olan beyaz elbiselere desem daha doğru olurdu sanırım. İnce ip askıları olan, belinden ince bir kemer geçen; alt tarafı düz, beyaz ve tok bir kumaşken kemerden yukarısında ince işlemler olan bir gelinliği eteğinden çekip “Seçtim,” diyerek Alp Aslan’a gösterdim. Yüzü önce küfretmişim gibi kasıldı, ardından iğrentiy-

le buruştu. Tüttüğüm gelinliğin eteğini daha çok havalandırırken, “Seçtim işte,” dedim huysuz bir tonda. “Bu olsun, ben bunu seçtim.”

Elleri eşofmanının iki cebinde, bedenini bir ileri bir geri yaylandırırken gözlerini devasa mağazanın içerisinde gezdirdi. Ardından gözlerini bana çevirdikten sonra genişçe güllümsedi. “Bana güveniyor musun?”

Cevap vermem birkaç saniyemi alırken en sonunda “Evet,” dedim kekeleyerek.

Evet, dememi bekliyormuşçasına üzerime doğru adımlarken, “O zaman ben seçtim,” dedi coşkuyla.

“Hangisini?” dedim hayretler içerisinde.

Bir anda yüzüm iri iki eli tarafından kavranınca parmak uçlarımda yükselmek zorunda kaldım. İç çekercesine derin bir nefes aldıktan sonra; “Ben seçtim ama sen düğün günü göreceksin,” deyince, gözlerim panikle irileşti.

Yüzümün üzerindeki ellerini iteklemeye çalışırken, “Alp Aslan!” dedim aksi bir tonda. “Babasının prensesi olamadı, kocasının prensesi olsun bari, deyip yer mantarına çevirirsin sen beni. Olmaz!”

Koskoca mağazanın ortasında kedi köpek gibi hırlaşmaya yer ararken yanıma doğru gülümseyerek, ahenkli adımlar eşliğinde gelen görevli kadının farkındaydım ama Alp Aslan’a yalvaran gözlerle bakmaktan da geri duramadım. Dudaklarım mahzunca öne doğru bükülürken; “Hiç mi güvenmiyorsun kocana?” dedi ve gözlerimi yenilgiyle yumdum.

“Tamam,” dedim gözlerimi milim açmadan. Açarsam ve gözlerimde eğlenceli parıltılar görürsem paniğim artacaktı, biliyordum. “Ona da tamam!”

Sanki beni terk etmesin diye her şeyeine tamam diyormuş gibi hissettiğim anda; “Gözüme bakarak söyle,” deyince, gözlerimi siriyle araladım.

“Alp Aslan!” dedim sol kaşımı uyarırcasına havalandırarak. “Zevkin benden belli ama ola ki abuk sabuk bir şey alırsan, kendin çalar kendin oynar, gelin olmadan evlenen damat olarak da tarihe geçersin. Haberin olsun!”

Gülümser bir yüz ifadesiyle, cıklayarak başını savururken, yanı-
mıza gelen kadın; “Bir fikriniz var mı?” dedi.

Alp Aslan düğün heveslisi sünnet çocuğu edasıyla; “Ben seç-
tim,” diye şakıyınca, göz devirdim.

Kara kaşlı, kara gözlü kadın reyon görevlisi, “Tabii, hangi da-
matlık?” dedi ve beni kendime getirdi.

“Onu da ben seçeceğim o zaman,” diye ortaya atıldığımda, benim
de hevesli sünnet çocuğunun kız kardeşinden farkım kalmamıştı.

Görevli kadının şaşkın gözleri bana dönerken, “Herkes karşı ta-
rafın giydiğini seçiyor sanırım,” diye mırıldandı. Evet, dercesine ba-
şımı salladığım an “Gelinlik için riskli bir karar,” demesiyle yüzüm
daha da buruştu.

Alp Aslan; “Ne yakışacağını bilersen riskli değil,” diyerek, gö-
revlinin içime düşüreceği kurtları kendince öteledi. Ardından ukala
bakışlarını bana çevirip, “Güzelim, ben siyah bir smokin giyeceğim
işte. Neyini seçeceksin?” dedi.

Başımı iki yana sallayarak; “Hayır,” dedim inatla. Alp Aslan, ge-
nel olarak siyah giyinmeyi seven bir adamdı. Yakıştığı ise sugötür-
mez bir gerçektir. Ama madem ben ona teslim oluyordum, o da bana
teslim olsun istedim. “Sen git, bana seçtiğini paketlet. Ben de gidip,
sana damatlık beğeneyim!” Aklıma birden Nazmiye Hanım’ın söy-
ledikleri düşünce, sıyrılmak adına “Hem anneni duymadın mı? ‘Bir
şey seçilecekse sen seç,’ dedi,” diyerek çamura yattım.

Alp Aslan engelleyemediği gülümsemesiyle “Annemin başka
sözlerini de hatırlatmamı ister misin?” diye sorunca, tehditkâr bir
ifadeyle gözlerimi kıstım.

“Sen zararlı çıkarsın, keyfin bilir...” Yapmacık bir gülümsemey-
le cümlemi taçlandırıp görevli kadına döndüm. “Siz bana damatlık-
ları gösterirseniz, alacağımızı alıp çıkmak isteriz.”

Görevli kadın; “Üçüncü katta, buyurun lütfen,” deyince, Alp
Aslan’a muzipçe el sallayarak kadının peşine takıldım. Merdiven-
lerden çıkmadan önce yüzüne kaçamak bir bakış attığımda, benden
daha panik olmuş bir hâlde ensesini ovuşturduğunu görmekse hazla
dolmama sebep oldu.

Damatlık reyonuna çıktığımızda hepsi aslında birbirinden şıktı. Ama benim Alp Aslan'ı içinde düşünemediğim renkler vardı; bordo ve beyaz gibi. Gözleri zihnimden hiç çıkmadığı için adımlarım direkt lacivert damatlıklara yöneldi. Siyah da pekâlâ yakışırdı ama bir farklılık olsun istedim. Daha ilk tuttuğum lacivert smokini üzerinde hayal etmemle "Bu," demem bir oldu.

Yanımda eline almaya çalıştığı damatlıklarla boğuşan kadın; "Ne kadar çabuk oldu?" deyince, gülümseyerek kendisine döndüm. "Ben daha seçenek çıkarmamıştım..."

"Gerek yok," diyerek başımı iki yana salladım. "Bel kuşağından yeleşine... Hepsini tam parça istiyorum ama gömlek..." Takımın içerisindeki gömlekte sağ elimin sırtını gezdirdim. Düğmeleri metal lacivert şeklinde olduğu için daha da bir hoşuma gitti. "Gömlekten üç adet istiyorum. L beden," dedim ve duraksadım. "Kalıbı çok dar-sa XL olabilir."

Kadın "Tam kalıp," deyince, konuşmasına devam etmesine izin vermeden "Tamam o zaman, L beden ve üç adet," diyerek sözünü kesiverdim. Ardından adımlarım cam tezgâh altında sergilenen kol düğmelerine ilerledi. Orada da aradığımı bulmam çok uzun sürmedi. Muhtemelen yıllar sonra şansımın yaver gidesi gelmişti. "Sağdan üçüncü," diyerek tezgâh camına tırnaklarımla vurduğumda kadın tezgâh arkasına geçip, istediğim kol düğmelerini çıkardı. Lacivert bir plakanın üzerinde birinde ay varken, diğerinde yıldız amblemi vardı. Kadın çıkardığı kol düğmelerini de damatlığın üzerine bıraktıktan sonra yönümü ayakkabılara çevirdim. Lacivert üzerinde bal peteği dokusu görünümü olan bir ayakkabıyı elime aldığımda, kadının gözleri irileşti. "45," dedim kaşlarımı havalandırarak.

Kadın, gözleri şüpheyile kısılırken "Kalıbı dar," dedi.

Kedi gibi boynumu sola doğru büküp, "46 o zaman," diyerek genişçe gülümsedim.

Sol göğsünün üzerindeki isimlikten isminin Sude olduğunu gördüğüm kadın gülümseyerek, "Damat adayı haklıymış," deyince gözlerim merakla kısıldı. "Bilince tam biliyor insan ama yine de en hızlı tamamlanan satışım bu oldu."

Elimi alıp salladığım ayakkabıyı kutusunun üstüne bırakırken, “Netlik iyidir,” dedim sakın bir tonda. “Kararsızlığa düşersen can yakar.” Sude isimli satış görevlisi ayakkabıyı da kutusuyla birlikte numarasına göre çıkarınca, “Hiçbirini göremeyeceği şekilde paketlerseniz sevinirim,” dedim gülümseyerek. “Hatta siz etiketlerini bana verin. Biz ödeme yaparken siz de hazır etmiş olursunuz. Böylelikle görme şansı da sıfır olur.”

Satış görevlisi hepsinin barkodlu etiketlerini bana “Hayırlısı olsun,” diyerek uzatınca, “Âmin,” demekle yetindim.

Hayırlısını istemekten başka bir çarem de zaten yoktu...

En alt kata ödeme için indiğimde Alp Aslan çoktan aşağıya inmiş bulunduğu için “Hızlısınız...” dedim imayla.

Elimdeki barkod etiketlerini alırken “Daima,” demeyi ihmal etmedi. Paketler hazırlanana kadar geçen sürede, ikram edilen birer bardak çayı içtik. Ne ücretini sordum ne de ben ödemek istedim. Dillendirmese de yaptığım hamlenin Alp Aslan’ı rahatlattığını yüz ifadesinden anladım. Paketleri alıp çıktıktan sonra arabanın arka koltuğuna, karışmasınlar diye boylu boyunca gamboşları¹ serdik. Tam arabaya binecekken, “Alacak başka şeyimiz var,” diyerek beni sürükleyince, kendimi bir anda kuyumcunun önünde buldum.

Kapının önünde çocukça bir inatla ayak diretirken; “Yüz görümlüğünü de bana seçtirmezsin be Alp Aslan Şahin!” dedim eselle.

Söylediğime bir anda o kadar şaşırdı ki beni çekiştiren eli bile duraksadı. “Beşibiryerdenin nesini seçeceksin?” diye sorunca, harbiden komut adamı olduğuna bir kez daha emin oldum. Çöp istesem çöp, leş istesem leş getirecekti ama asla durup üzerine düşlünmeyecekti... “Yüzük siparişi vermiştim ben, onları alacağız...”

Yüzündeki şaşkınlık ibareleri yüzüme geçti. Toparlandığımı gibi sol elimi havalandırıp elimdeki alyansı gösterdim, “Alyan değil bu alyans, farkındaysan. Ne yüzüğü alacağız?”

Söylediğimden zerre etkilenmeyen yüzünde, imalı bir gülümseme oluşurken “Bu sefer işimi şansa bırakmadım,” dedi alayla. “Bu sefer başka...”

¹ Gamboş: Elbise kılıfı.

Boşta bulunduğum ilk anda beni çekiştirince, damdan düşenler gibi kuyumcuya girmiş bulundum. Alp Aslan daha önceden geldiği için “Sizin siparişler hazır, komutanım,” dedi direkt, gençten çocuk.

Alp Aslan sıkıntılı bir nefes eşliğinde başıyla beni işaret ederek; “Bir göstereceğim,” deyince, “*Yok artık!*” dercesine gözlerimi irileştirdim. Daha önceden böyle şeylere değer vermediğimi belirttiğim içindi tepkim. Benim için teneke ya da bir ip dahi olsa zaten fark etmeyecekti...

Görevli çocuk, kırmızı kadife bir keseden iki adet alyans çıkardı. Kendisine seçtiği alyans düz sarı ama üzerinde hasır deseni varken, bana seçtiği alyans üç farklı parçanın birleşimi gibi duruyordu. En alt tabaka onun yüzüğü ile aynı desen ve ince hâldeyken, onun üstünde tam tur sıralı minik taşlar vardı. Onun üstünde ise altınların bir halatmışçasına birbirlerine sarılışı...

“Beğendin mi?” sorusunu işittiğimde, yüzüğümü elime alıp incelediğimi ancak aydım.

“Çok,” dedim hülyalı ama tutuk bir tonda. “Çok beğendim.”

Ciğerlerime derin bir nefes doldurmaya çalışırken gözlerim parmağımdakine gitti. Çünkü onu da çok beğenmişim ve çıkarıp atmak istemiyordum. O arada “Künyene asarsın,” demesiyle göz göze geldik. Kendi alyansını parmakları arasında aldığı anda “Benimki de duruma göre değişir,” diye devam etti. Daha çok bu seferki yüzüğünü reel hayatında, parmağındaki yüzüğünü ise dağda bayırda kullanacak gibi duruyordu. Ardından, “Diğerleri?” diyerek çocuğa dönmeye, benim de bakışlarım satış görevlisine döndü.

“Hazır, abi. Paketli hepsi,” deyince çocuk, Alp Aslan’ın eli yine cebine gitti. Bense ödeme yapamıyor oluşumun yanı sıra diğerlerinin ne olduğunu bilememenin işkencesini çeker hâldeydim.

Kuyumcudan çıktıktan sonra ise günümüz bir nevi işkenceye döndü. Çünkü hem alelacele hem de göze yatkın bir salon bulmak zordu. Yedinci şehzade salonlarına benzeyen bir salondan daha çıktıktan sonra “Şuna da bakalım, gelmişken,” deyip girdiğimiz salondan, girdiğim gibi “Hayır!” dememle çıkmış bulunduk. Arabanın yanına geldiğimizde bıkkın bir nefes verirken jetonum düştü. “Biz ne yapıyoruz ya!” dedim aksi bir tonda. “Biz neden salon arıyoruz?”

Her ne kadar benim sorgulamamın bir nedeni olsa da Alp Aslan direkt “Hava soğuk, hayatım!” demeyi tercih etti.

Sağ avuç içimi kendisine uzatarak, “Versene sen şu arabanın anahtarını,” dedim dik bir tonda. “Seni içini sıcacık yapacak bir yere götüreyim...”

Her ne kadar tereddüt etse de anahtarı avuç içime bıraktı. Ruhunu bıraktığı gibi... Dakikalar sonra kışla gazinosunun önündeki devasa bayrağın önüne geldiğimizde, inanamaz bir tonda “Kışla gazinosu?” dedi.

Arabayı park ederken, “Eşeğe binip eşek aramak bizimki!” dedim söylenircesine. Gözlerimiz kesiştiğinde, gözlerindeki şaşkınlık kaş çatmama neden oldu. “Sevgilim!” dedim katı bir tutumda. “Niye salon arıyoruz? Burası neredeyse yeni yapıldı,” dedikten sonra sağ elimle ön camdan yüksek binayı işaret ettim. “Beşinci katta evlen, in üçüncü katta uyu! Sen askersin, ben şehit kızıyım! Şehzade salonunda evleneceğimize, gel kendi çöplüğümüzde eşelenelim!”

Yüzü aklıma düşen düşüncelerle hummalı bir şekilde kasıldı. “O gece burada uyumam ben, Hevybanû!” demesiyle göz devirdim. Çünkü konumuz gazinoda uyumamız değildi! “Hem sen tüm gece üniformalı insan görmekten rahatsız olmayacak mısın? İllaki kalanlar olacaktır. Duyan da gelecektir...”

Kapımı aralarken ukalaca gülümsedim. “Üniformadan şikâyetçi olacak olsaydım, seninle evlenmezdim,” diyerek, hızlıca arabadan indim.

Gazinonun içerisine girip Alp Aslan kimliğini gösterince yukarı alındık. Askerî gazinolarda öyle çok seçme şansın yoktu. Zaten benim de ötmesin, tepeli olsun diye bir tavrım yoktu. Bu yüzden düz, beyaz bir süsleme istediğimi, beyaz harici de hiçbir şey görmek istemediğimi belirtmem yetti. Sonuçta Urfa’da altın varaksız düğün yapabilmek lükstü ve ben o lüksiyata balıklama atladım. Davet salonunun ekstra büyük olmaması, zorlarsak en fazla 400 kişi alacak olması ise işime yarayan detay oldu. Çünkü aslında aile arasında bir kutlama yapacaktık ve muhtemelen 100 kişi bile olmayacaktı ama Alp Aslan’ın hem yemek hem de alkol istemesiyle işler karışınca;

sayı verme durumumuz oldu ve Alp Aslan da onu “Yarın bildiririm,” diyerek öteledi.

Gazinodan çıktıktan sonra nikâhı işlemlerini hallettik, tam bitti derken bir çiçekçinin önünde durup; kendi gelin çiçeğini ve Alp Aslan’ın yaka çiçeğini “Çiçek mi taktıracaksın bana?” söylenmeleri eşliğinde seçebildim. Akşama getireceği çiçek yine kırmızı bir gül buketi olurken, çiçekçinin yanındaki pastaneden, âdeta yiyip yiyip kilo alabilmem için bir kutu da çikolata edindik.

Arabaya tüm işleri halletmiş bir şekilde binebildiğimizde kendimi tekrar Alp Aslan’ın ateşini kontrol ederken buldum. “Ayaklarım zonkluyor!” dedim spor ayakkabılarımı ayağımdan çıkarırken, “Başına açtığın şu işleri annem görüyorsa şayet,” dedim ve duraksayarak, Alp Aslan’a kaçamak bir bakış attım. Merakla yüzüme baktığını görünce gülümsedim. “Kesin sana tav olmuştur. Çünkü o, bana bunların hiçbirini yaptıramazdı!”

Gözlerini yoldan çekmeden “Rahatladım o zaman,” dedi. Gerçekten rahatladığı, ses tonundan dahi anlaşıyordu. “Akşam ne giyeceksin?” sorusuyla ise duraksadım.

Dudaklarımı “*Bilmem,*” derecesine kendiliğinden büküldü. “Gül-kurusu, önül fularlı, şifon bir gömleğim var. Altına da siyah bir etek giysem çok bile bence,” diyerek omuz silktim. Ardından genişçe gülümseyerek, “Eteğin uzunluğu diz hizamda,” dedikten sonra kaşlarını alayla havalandırdım. “Kayınvalidemi kızdırmak istemem, alimallah!” Söylediğim, bir kâhkaha atmasına sebep olurken, mahalleye de gelmiş bulunduk. Uzayıp sol yanağına bir öpücük kondurdum ve “Akşam görüşürüz,” diye mırıldandım. Damatlığımı evime almak istemediğim için de işaret parmağımı sallayarak, “Bilge’yi tembihleyeceğim. Bakarsan bozuşuruz,” dedim tehditkâr bir tavırla.

Yüzünde sevilesi bir gülüş belirdi ve ardından “Benim bakacağım belli,” dedi ama ne demek istediğini anlamadım.

Arabadan inip eve girdiğimde, evde hummalı bir çalışma görülünce gözlerim şaşkınlıkla irileşti. Ben daha “*Ne oluyor?*” demeye kalmadan, Melih’in “Kaçtın sandık valla!” diye gür bir ses tonuyla bağırması sonucu olduğum yerde sıçradım.

Kollarım öne uzanık bir şekilde Melih'e doğru ilerlerken "Sen ne zaman geldin?" dedim sesimi kısma zahmetinde bulunmadan.

Kollarım boynuna dolanırken, aynı zamanda onun da elleri sıkı sıkıya belimi sardı. "Valla damat büyük oynayınca, hemen uçağa atlayıp geldim," demesi sonucu, merakla bedenimi geri çektim. Yüzüne hin bir gülümseme yayılırken "Şimdi sıçtım ağzına," diyerek, alayla kaşlarını havalandırdı. "Sonuçta ne demişler? Eşeğin yoksa damadın da mı yok?"

Göğsünden iterek "Zevzek!" diye hoyratça söylendim. Ardından gözlerim mevlit evi gibi dizilmiş sandalyelere takılınca, "Bunlar da ne böyle? Nereden buldun?" dedim şaşkınca.

Melih, deve boyunu benim hizama getirmek için usulca eğilerek, iki yanağını bebek sever gibi sıkıştırdı. Sıkıştırdığı yanaklarımla başımı bir o yana bir bu yana sallarken; "O kılkuyruk, kurumuş aileye kurudan kız mı vereceğim ben?" dedi abartıyla. Ardından yanaklarımı salıp doğruldu. Sol elini bir tur havada döndürüp, "Tüm ekibiyle birlikte gelip isteyecek seni o zırtapoz!" emrini geçti.

Tedirgin bir ifadeyle kaşlarımı havalandırarak "Abartmasak mı?" dedim. Çünkü Melih de abartmayı çok sevenlerdendi.

Yüzünü iğrenir bir şekilde buruşturarak, iki elini de yana açmış bir hâlde "Biz te nişanlara ebesinin amına gidelim! Onlar yan evlerden çıkıp gelmesin mi?" dedi. Ardından sol elinin tersini göğsümün üzerine çarpıp devam etti. "Aile olmak bu demektir, kızım! Alp Aslan, onların başı olduğu müddetçe sen onların her şeyine gideceksin. Onlar da seninkine gelecek. Alış bu kalabalığa."

Ense köküne yerleşen ağrıyı görmezden gelmek istercesine başımı iki yana sallayarak "Amcam nerede?" dedim.

Beline dayadığı elleriyle, bilmişçe gülümseyip "Hazmetmeye çalışıyor," dedi. Neden, dercesine kaş çatmamla, "İlk defa kız verecek," diyerek beni aydınlattı. Ardından yüz ifadesi ciddi bir boyuta geçtiğinde, ciddi bir şeyler söyleyeceğini anladığım için bedenimi dikleştirdim. "O döl israfı gelip sana bir şeyler demiş." Kimden bahsettiğini düşünme zahmetine bile girmeden, "Evet," dercesine başımı salladım. "Açıklama yapmayacağım," dedi hızlıca. Yapmayacağını bildiğim için yine başımı aşağı yukarı sallamayı tercih ettim.

“Ama Jülide; senden baba hitabını duymayı hak eden biri varsa, o da içeride karnındaki buzağıyı nasıl atacağını düşünen adam...” Hızlıca iki kolumu kavrayıp, bedenimi bedenine yaklaştırdı. Gözlerim irileşti. “Sen, ben, annem ve babam!” dedi üstüne basa basa. “Biz bu kadarız! Annemiz bizi ona emanet etti. Onun sahip çıkabildiği ise sadece bu ama o, bizim babamız!” Dudaklarımın arasından süzülen bezgin nefes Melih’in yüzünü yalayınca, diktatör tutumuyla devam etti Melih. “Çocuklarım dede diyecek, diyorsun. O zaman sen de baba deyiver bir zahmet! Hem artık beklediğin bir baba figürün olduğunu da düşünmüyorum.”

Kollarımı ellerinin baskısından kurtarıp geri çekildikten sonra işaret parmağımı yüzüne doğrulttum. “Sen istediğin için değil,” diyerek, övünmemesi gerektiğini ima ettim. “O hak ettiği için!”

Melih umursamaz tavırla ellerini iki yana açarken, “Ben istediğim için ne yaptın ki?” deyince, sinirle göğsünden ittim.

“Nankör!” dedim uzata uzata, kınarcasına. “Görürsün sen! Ayakkabımın altına adını yazmayacağım senin!”

Hışımınla arkamı dönüp odama ilerlerken, peşimden gelmeyi ihmal etmedi. “Vallahi çok isabetli bir karar olur, Jülide Hanım! Siz böyle kararlar alabiliyor muydunuz ya?” diyerek beni alaya alınca, sinirle bedenimi kendisine döndürdüm.

“Bana bak!” diyerek tekrar işaret parmağımı yüzüne doğru salladım. “Atarım seni akşam Nazmiye Hanım’ın önüne, görürsün! Bak bakalım, kızını zorla evlere kapattığını öğrenince haftaya nikâhına beni çağırıyor musun çağırıyor musun?” Bilmiş bir ifadeyle gülümserken, gerdan kırmamla, yeşilleri şokla irileşti. “Balayımı baltalamayacak olsan oynardım ben bu atı! Ama dua et, üstümde gölge istemediğim âna denk geliyorsun!”

Üzerindeki beyaz gömleğin yakalarını çekiştirerek “La koskoca kadını ben nasıl zorla eve atayım?” diye bağırınca, ses tonundan dolayı yüzüm buruştu. “Sanki zorladık anasını satayım! İki kap yemek istedik diye nikâh basacağız, iyi mi?”

Mahalle kavgası modumu aktif edip; ellerimi belime dayayarak “Düzgün konuş, görümcem hakkında!” deyip, sağ ayağımı hırsıyla yere vurdum.

Tam Melih'le kafa kafaya gelecektik ki Kemal amca, Melih'in odasının kapısını açarak "Bıktım!" diye bağırdı. Melih'le bir adım geri kaçıp ayrılacak da amcam esefle devam etti. "Sizin gibi, ne seninle ne de sensiz diyen başka iki manyak yok yemin ederim ya! Koca orduda bile yok! Bıktım!"

Melih'le aynı anda Kemal amcaya dönüp "Baba!" deyince, Kemal amcamın ağzı benim baba demem dolayısıyla şokla aralandı.

Gözlerine yerleşen parıltılar yaşla karışsa da, "Şimdi oldu," dedi içli bir tonda. "Şimdi kavgalarınızın bir anlamı oldu." İki elini genişçe iki yana açtı. "Gelin bakayım buraya!" dediği gibi küçük çocuklar misali kollarının arasına girip, bizi kucaklamasına karşılık verdik. Çünkü Melih'le ben; kaç yaş alırsak alalım hep bir kucağa dahi aç, iki küçük çocuk olarak kalacaktık. Ben kendime, bana her gün bıkmadan kucak açacak iki kol bulmuşken, Rabb'imden onun da bulabildiğini bana göstermesini diledim. Çünkü biliyordum ki, sırtına dolanan sevgi ve teslimiyet dolu bir çift kol göremediğim müddetçe içimde bir yerlerde hep bir sızı kalacaktı. Boynuna dolanan kollarımı ondan çalıp başkasına verdiğim için...

Sarılma faslımız bittikten sonra amcam "Hadi, herkes hazırlanmaya," deyince, kimse kimsenin düşen yüzünü görmesin diye hepimiz odalara savrulduk. Alp Aslan'a söylediğim üzere siyah bir etek giyecekken, siyah ip askılı bir elbisemin üzerine şifon gömleğimi giymeyi tercih ettim. Böylelikle eğildikçe gömlekten belim açıldı mı stresinden de kurtulmuş bulundum. Önden fular edasıyla salınan iki uzun gülkurusu parçayı önümde fiyonk şeklinde bağladım. Düz saçlarımı fön makinesiyle havalandırdıktan sonra yüzüme de gömleğimin tonlarında pastel bir makyaj yaptım. Ayağıma siyah topuklu ayakkabılarımı geçirdikten sonra tek eksiğim kalan parfümümü de sıkıp odadan çıktığımda Melih ve Kemal amcamı salonda otururken buldum. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde bir leydi edasıyla yürürken; "Aslanlar," dedim neşeyle. "Kaplanlar olarak çökmüşüz pusuya!" Ben aniden gülmeye başlayınca, ikisinin de sıkıntılı yüzünde ışıltılar belirdi. Ardından iki elimi yana açarak kendi etrafımda bir tur döndüm. "Eee, nasıl olmuşum?"

Deli gibi dönmem bittikten sonra havrulan saçlarımı düzeltirken, "Peri kızı gibi," dedi amcam. "Tam annenin kızı olmuşsun..."

Söylediğiyle kaşlarım havalandı, dışıncelere daldım. Annemin kendine özel bir duruşu, duru güzelliği vardı. Yüzündeki keskin hatlara ve yüzünü kullanış şekline hayranlıkla bakardım hep ama yine de kendisine peri gibi diyemezdim. Zihnindeki dışıncelerin arasında boğuşurken, Melih; "Çocuk gelinler gibi olmuşsun!" dedi, silkelendim. "Ne o boynundaki öyle? Sanırsın ilkokul talebesi..."

Boynumdaki fiyonk yaptığım yollarımı düzeltip "Canım, biliyor musun?" diyerek, muzipleştirdiğim yüzümü yüzlerine çevirdim. "Kaynanangili zor ikna ettim..." İçtenlikle gülümsedim. Ardından gülümsememe sinirle kıstığım gözlerimi ekledim. "Başıma açtığınız dölün tıtanası bitene kadar bir Allah'ın kulunun sorununu çekmem! Ben uslu duruyorsam herkes duracak, ona göre!" diyerek gözlerimi belerttim. Yıkıcı olmak herkes için kolaydı. Ben de çok iyi biliyordum kavga etmeyi, kazan kaldırmayı... Ama bildiğim başka bir şey daha vardı; Nazmiye Hanım'la kavgaya tutuşursam, en çok Alp Aslan'ı yıpratacağım gibi...

Melih dirseğiyle Kemal amcamın sağ kolunu dörterken; "İçinden koca meraklı çıktı, gördün mü baba?" dedi huysuz bir tonda. Ardından tüm huysuzluğu ile bana döndü. "Sanırsın aç, açta bıraktık! Yemedik yedirdik, giymedik giydirdik!" Hadi ya, dereesine kaşlarım alayla havalandı. "Sana bilmem kaç kere memleket havası aldırdım ben!" Dudaklarımın arasından tok bir kahkaha sıyrıldı. "Bu kadar rahatlığa bu kadar evlenme isteği olsun, vallahi pes doğrusu!" dedikten sonra yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Dövmelik diye böyle oldun sen!"

Yüzündeki alaylı gülümsememi koruyup "Hadi yine iyisin," dedim ukalaca. "Alp Aslan ile evleneyim diye bir deveye hendek atlatmadığın kaldırdı. Merak etme, isterim ben sana görüncem..."

Yaptığım görümce imasıyla amcamın sorgular bakışları Melih'e dönerken, Melih "Yok öyle bir şey," dereesine iki elini havalandırdı. Ardından "Kendi başı yandı ya benimde başım yansın diye uğraşıyor," dedi panikle. "Bilirsin Jülide'yi! Kendi mutsuzsa, herkes mutsuz olsun ister..."

İsterdim. Özellikle sebep olanların burnundan da getirmek gibi pis bir huyum vardı. Amcam bana bakar hâlde “Ama bu sefer mutlu,” dedi düşünceli bir tonda. Mutluyum, dercesine başımı hızlıca salladım. “Mutluluğu da sana bulaşsın istiyor...” Başımı tekrar çocukça bir hevesle salladım.

Melih tam huysuz şirin modunu aktif edip “İstemem,” demişti ki kapı çaldı.

Kapı mı çalıyor kalbim mi gümlüyor, anlayamadığım için sol elimi göğsüme bastırıp, kalbimi dinlemeye başladım. Göğsümün içerisinde tozu dumana katarcasına bir düzine at var gibiydi.

Amcam “Kızım açsana kapıyı,” diyerek ayaklanınca, anca kendime geldim.

Elimi göğsüme daha da bastırıp “Beni şu soktuğunuz durum...” diyerek, kuruyan dudaklarımı hızlıca ıslattım. “Ölümüne sebep olmazsa daha da ölmem ben! Sınırtepe’de bile ölmem!”

Melih “Ne Sınırtepe’si?” dedi hızla ama kapıyı da açtığım için daha fazla irdeleyemedi.

Kapıyı araladığım gibi karşımda Nazmiye Hanım’ı görmeyi beklemiyordum elbette. Üzerinde siyah renkte ceket-etek takımı mevcutken, başındaki başörtüsü gömleğimle aynı renk olunca kıpkırmızı kesildim. Gelin dediğin damat adayı ile kombin yaparken, benim kombinimin biricik kaynanamla denk düşmesi tam da bahtıma yakışır nitelikteydi.

Sol elim kapının kulpunda kalırken, titrek bir ses tonuyla “Hoş geldiniz,” diyerek bir adım geri çekildim. Sorun şu ki tek titreyen, sesim değildi. Ellerim özerkliklerini ilan ettiği için sol elimi kapının kulpundan çekmezken, sağ elimi de elbisemin yüzeyine sabitledim. Bacak kaslarımın, kırk beş dakika aralıksız squat yapmışım gibi titrediğini de hissediyordum ve hissettiklerim topuklu ayakkabılarının üzerinde durmamı zorlaştırıyordu.

Nazmiye Hanım’ı, gri takım elbisesiyle birlikte Sait amca takip etti. Sait amcanın arkasından siyah takım elbisesiyle Ali abi gözüktü. Ali abinin arkasından ise uçuk mavi elbisesiyle Bilge... Bilge daima çiçek-böcek formunda olduğu için kendisiyle göz göze geldiğimiz gibi gülümsedim. Bilge’nin arkasından Alp Aslan’ı görürüm zanne-

İsterdim. Özellikle sebep olanların burnundan da getirmek gibi pis bir huyum vardı. Amcam bana bakar hâlde “Ama bu sefer mutlu,” dedi düşünceli bir tonda. Mutluyum, dercesine başımı hızlıca salladım. “Mutluluğu da sana bulaşsın istiyor...” Başımı tekrar çocukça bir hevesle salladım.

Melih tam huysuz şirin modunu aktif edip “İstemem,” demişti ki kapı çaldı.

Kapı mı çalıyor kalbim mi gümlüyor, anlayamadığım için sol elimi göğsüme bastırıp, kalbimi dinlemeye başladım. Göğsümün içerisinde tozu dumana katarcasına bir düzine at var gibiydi.

Amcam “Kızım açsana kapıyı,” diyerek ayaklanınca, anca kendime geldim.

Elimi göğsüme daha da bastırıp “Beni şu soktuğunuz durum...” diyerek, kuruyan dudaklarımı hızlıca ıslattım. “Ölümüne sebep olmazsa daha da ölmem ben! Sınırtepe’de bile ölmem!”

Melih “Ne Sınırtepe’si?” dedi hızla ama kapıyı da açtığım için daha fazla irdeleyemedi.

Kapıyı araladığım gibi karşımda Nazmiye Hanım’ı görmeyi beklemiyordum elbette. Üzerinde siyah renkte ceket-etek takımı mevcutken, başındaki başörtüsü gömleğimle aynı renk olunca kıpkırmızı kesildim. Gelin dediğin damat adayı ile kombin yaparken, benim kombinimin biricik kaynanamla denk düşmesi tam da bahtıma yakışır nitelikteydi.

Sol elim kapının kulpunda kalırken, titrek bir ses tonuyla “Hoş geldiniz,” diyerek bir adım geri çekildim. Sorun şu ki tek titreyen, sesim değildi. Ellerim özerkliklerini ilan ettiği için sol elimi kapının kulpundan çekmezken, sağ elimi de elbisemin yüzeyine sabitledim. Bacak kaslarımın, kırk beş dakika aralıksız squat yapmışım gibi titrediğini de hissediyordum ve hissettiklerim topuklu ayakkabılarımın üzerinde durmamı zorlaştırıyordu.

Nazmiye Hanım’ı, gri takım elbisesiyle birlikte Sait amca takip etti. Sait amcanın arkasından siyah takım elbisesiyle Ali abi gözüktü. Ali abinin arkasından ise uçuk mavi elbisesiyle Bilge... Bilge daima çiçek-böcek formunda olduğu için kendisiyle göz göze geldiğimiz gibi gülümsedim. Bilge’nin arkasından Alp Aslan’ı görürüm zanne-

derken, tim üyelerini görölverdim. Adnan abinin de üzerinde siyah bir takım varken, Vildan benim gibi siyah bir elbise giymeyi tercih etmişti. Cemre ise pembe tülüllü eteği ile bence gecenin en güzeliydi. Vildan'ın arkasından lacivert, uzun kollu bir elbiseyle Begüm'ü görünce şaşırdım. Şaşkın bir tavırla kucaklaştığımızda dilimden yine bir "Hoş geldin," döküldü. Devamında Veysel, Emre, Kubilay, Ömer ve hatta Tanju dahi içeri girdi. En sonunda Alp Aslan'la göz göze gelebildiğimde, yüzümdeki tüm mimikler dondu. Sait amca hariç erkeklerin hepsi siyah takım, kravatsız beyaz gömlek tercih etmişken Alp Aslan komple simsiyahtı. Sanki damat olduğu belli olsun diye özellikle onu tek bırakmışlardı. Elindeki kocaman çiçek buketi ve çikolatasıyla önümde durduğunda gözlerim ceketinin sol yakasındaki gülkurusu çiçeğe gitti. Uzattığı gül demetini alırken; "Bunu ne zaman edindin?" dedim hayretle, yakasındaki çiçeği gözlerimle işaret ederek.

Yüzünde hin bir gülümseme oluşurken, sesi duyulmasın diye alt dudaklarını dişleyerek "Gelin çiçeğinden çaldım," dedi. Ardından beğeni dolu gözleri üzerimde gezindi. "Çok güzel olmuşsun," diye fısıldadı.

Tam huşu içerisinde gülümsüyordum ki evin kapısı direkt salona açıldığı için salondan gelen öksürük sesiyle, Alp Aslan çikolatayı da elime tutuşturdu ve bir adım geri kaçtı. Kapıyı alelacele kapattığımda, tahta kapının önünde, elimde kocaman kırmızı gül buketi ve çikolata ile kalakaldım. Gözlerim tek sıra hâlinde oturan insanların üzerinde gezinirken, en son bu kadar kalabalığı nerede gördüğümü hatırlamaya çalıştım. Benim kalabalık ortamlarım ya okul, yurt ya da sadece askeriye a ait alanlardı. "İsmi lazım değil" ile bu yollara girmek zorunda kaldığımda dahi bir kalabalığa şahit olmamıştım.

Bordo çekyatın üzerinde oturan, lacivertlere bürünmüş aile üyelerine gözlerim değdiğinde, amcamın, gözleriyle "Kıpırda," diye işaret verdiğini gördüm. Kapının önünden uzaklaşıp, elimdeki çiçeği ve çikolatayı sehpanın üzerine bıraktım. Ardından mutfak kapısının önündeki sandalyeye de bedenimi... Ortam o kadar sessizdi ki sanki herkes pimi çekilmiş bomba gibiydi. Ve benim ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu...

Sait amcanın, Kemal amcama hitaben; “Merhabalar efendim. Nasılsınız?” demesiyle, tuttuğum nefesimi fersiz bir şekilde bıraktım.

Hâl hatır sormalar, havanın durumuna kadar ilerledi. Muhabbet öyle sıradan ilerliyordu ki, birbirine doladığım ellerimin kemiklerini kıracak gibiydim. Sanki normal bir akşamda uzaktan akrabalarını ziyaret etmeye gelmişler gibi oldukları için, en sonunda Alp Aslan’a bakayım da muhabbete girsinler diye düşündüm. Gözlerim benliğine döndüğünde, benim dudaklarımdan önce onun dudakları oynadı. Ama o kadar hızlı oynadı ki söylediklerini yakalayamamanın etkisiyle gözlerim kısıldı. Alp Aslan kendisini başa sardığında, “Kahve yap!” dediğini çözümlediğim gibi birden ayaklandım. Bir tarafıma iğne batırmışlar gibi ayaklandığım için herkesin bakışları bana dönmünce, yüzüm utançla kızardı. Ellerimi yüzüme kapatamıyor olsam da sol elimi, bir şey olmadığını belli edercesine havalandırmayı başarabildim.

Mutfağa geçtiğim gibi, içerideki insanlar üşür mü üşümez mi diye aldırmandan mutfak camını açıp derin derin soluklar aldım. Bir yandan da kendime sürekli “Sakin ol!” diye telkinler verdim. Burunumun ucunun donduğunu hissedince, adımlarım tezgâha yöneldi. Urfa’daki eve insan gibi eşya almadığım için evde kahve makinesi bile yoktu ve evin içerisindeki insanların topuna kahve yapmam için en az bir yarım saate ihtiyacım vardı. Altı kişilik olduğunu bildiğim cezveye altı kaşık kahve koyarken, “Ulan ben bunun hesabını sormaz mıyım size ya!” diye esefle söylendim. Ardından, kahveyi nasıl içeceklerini sormadığımı fark edince gözlerimi sinirle yumup, dişlerimi kırmak istercesine sıktım. “Jülide...” dedim iç çekerek. “Sen İngilizce tıbbi ikincilikle girmiş insansın be kızım! Aklın nerede?” Tam deli gibi “*Nerede unuttum aklımı acaba?*”¹ diye şarkı söyleyecekken, âdeta “*Ah nerede, vah nerede?*”² diyerek kızlar takımı mutfağa girdi. Vildan’ın elinde siyah bir poşet görünce “O ne?” dedim merakla.

Poşet siyah olduğu için, içinden bir şişe votkanın çıkabileceğini düşünürken kahve makinesi çıkınca sinirle gülmeye başladım. Sol

¹ Sanatçı Fatsun Önal’ın “Ah Nerede” şarkısına atıf yapılıyor.

² Adı geçen şarkıya atıfla bulunuluyor.

elimle yüzümlü yellerken, Vildan poşetten çıkardığı makineyi prize taktı. "Sende yok, biliyorum," derken, bunu kaçınmak bir bakış attı. "Hep birlikte geleceğimizi söyleyince Adnan, lazım olur diye düşünüldüm."

Elimdeki cezvenin içine koyduğum kahveyi, kahve makinesinin içine devrederken; "Kim nasıl içer, sormayı unuttum," dedim sıkıntıyla. "Sen çocukları biliyorsundur, Vildan," dedikten sonra gözlerimi Bilge'ye çevirdim. "Bilge de annesiyle babasınınkini söyler. Babam ve Melih sade içiyor..." Elimde boşalan cezvenin içerisine bu sefer bir kaşık kahve koydum. Alp Aslan da sade içiyordu. Damat da kayınpeder toprağından oluyordu demek ki... Bezgin bir nefes verirken, "Siz onları yapsanız, ben Alp Aslan'inkini yapsam olur mu?" dedim tereddütle. "Kim nasıl içiyor diye aklımda tutamayacağım şimdi."

Bilge iki elini havalandırıp, avuç içi kadar mutfakta üstüme üstüme gelirken; "Dur!" dedi, sakinleşmemi istercesine. "Önce bunları yapalım, bir dağıt. Abimin kahvesi en son gidecek. Soğur yoksa..."

Yüzüm tiksintiyle buruştu. "Onları da mı ben dağıtacağım ya?" dedim huysuzca. "Elim ayağıma dolaşıyor benim. Yakacağım birini kesin!"

Begüm şeker bir kız gibi gülümserken "Suları birimiz dağıtırız ama," dedi ve duraksadı. "Kahveleri senin dağıtman lazım. Gelin sensin!" Sağ elini sesli bir nefes eşliğinde bir tur havada döndürdü. "Hem Jülide, duyan da ilk kez istemeye geliyorlar sanır. Sen eskiden nişanlı değil miydin biriyle?"

Başta ne dediğini, daha doğrusu ne demek istediğini anlayamadım. Vildan'ın gözleri uyarırcasına irileşirken, jetonum yavaşça düşmeye başladı. Bilge ile göz göze geldiğimizde, "Boş ver," dercesine gülümsediğini görünce daha da bir şiştim. Hep ben mi boş verecektim? Herkesin patavatsızlığını ben mi tolere etmek zorundaydım? Ben edebiliyorsa herkes edebilir, diye düşündüğüm için; "Haklısın, Begüm," dedim gülümseyerek. "Sen de eskiden nişanlıydın... Ama bak, ben en azından damat adayını yeniledim. Heyecanım ondan. Sende o da yok," deyiverdim. Ardından Bilge'nin sol koluna yapıştım çocukça. "Bilge, yap şu kahveleri," diyerek,

başım la kahve makinesini işaret ettim. “Yoksa ben şimdi ‘Herkeseden bir konyak!’ diye bağırıvereceğim!”

Mutfaktaki kızların hepsinden tok bir kahkaha yükselince yüzüm buruştu. Oysa daha beş saniye önce Begüm’e laf dokundurduğumu sanmıştım... O arada Vildan, “Tamam, ben başlıyorum. Sen sadece içeri taşı,” dedi. Başımı hevesle aşağı yukarı sallarken, Begüm ve Bilge; evime ne zaman boca edildiğini fark edemediğim kahve fincanlarını ve su bardaklarını dizmeye başladı. “Ayrıca hepsini tek şekerli yapacağım. Beğenmeyen içmeyiversin!” diye devam edince Vildan, sinirle gülümsemeye başladım. Zaten ben de aklımda tutabilecek gibi değildim. İlk altı kahve piştiği gibi, ellerimi kapatıp açmak suretiyle rahatlattıktan sonra tepsiyi kucakladım. Tam mutfaktan çıkıyordum ki “Önce kayınpederinle kayıinvalidene ver!” diye ardımdan seslendi Vildan.

Sesli bir nefes verdikten sonra salona adımladıgımda herkesin bakışları bana dönse de kimseyle göz göze gelmemeye özenle dikkat ettim. Kendimi sopa yutmuş gibi hissediyordum çünkü böyle ortamlara hiç alışık değildim. Ailecek oturmaları, misafir ağırlamalara aşına olmadığım için kibarlığın bana asla yakıştığına inanmazdım ve belki de bu yüzden kendimi bir tabur asker içerisinde demir bardaktan çay içerken daha rahat hissedirdim...

Vildan’ın tembihlediği üzere önce Sait amcaya ve Nazmiye Hanım’a kahvelerini uzattım. Topuklu ayakkabıların üzerinde eğilmek ilk defa zor gelmişti. Nazmiye Hanım kahvesini aldıktan sonra tepsiyi Ali abiye uzatmak yerine yönümü çevirerek Kemal amcama uzattım. Yaş sırasına göre gitmek daha mantıklı geldi ama amcama vermişken Melih’e de vereyim diye düşündüm. Melih; “Tükürmedin inşallah!” dediği gibi gözlerim “Yapma,” dercesine irileşti.

Askeriye âdetlerini ezbere bilen timden yüksek bir kahkaha tufanı yükselirken, Nazmiye Hanım’ın kahvesi resmen boğazında kaldı. Ali abiye kahvesini verdiğim sırada Kubilay; “Yenge,” diye seslenince, pancar olmuş yüzüm kendisine döndü. “Sen askeriye tozunu yalayıp yutmuş insansın. Kahveleri Vildan yengeme mi yaptırsaydın acaba?”

Kısıtığım gözlerimle Kubilay’a dik dik bakarken, elimde son kalan kahveyi, yaş sıralamasını bilmediğim için Adnan abiye uzatmayı

tercih ettim. O arada Alp Aslan; “Kubi, sen de başka şeylerin tozunu yalamak istemezsin, değil mi koçum?” dedi.

Kubilay oturduğu yerde dikleşirken, açık olan gömleğinin yakalarını düzeltip; “Almayayım, komutanım,” dedi içine kaçan sesiyle.

Tam mutfağa geri dönecektim ki Vildan, elinde başka kahve tepsiyle içeri girince kalakaldım. Bir şey yok, dercesine göz kırptıktan sonra zatıma, “Hepsi bizim çocuklar canım!” dedi Kemal amcama hitaben. Bir yandan da Begüm ile Bilge’nin suları dağıttığını görünce resmen omuzlarımdan yük alınmış gibi hissettim. “Ha ben vermişim kahvelerini, ha Jülide!”

Oyalandıktan mutfağa geri döndüğümde elimdeki tepsiyi tezgâhın üstüne bıraktım. Amacım, Alp Aslan’ın kahvesini de verip, kahve faslını sonsuza kadar kapatmaktı. Tam kahveyi ve suyu ateşe koymuştum ki mutfağa giren kızların üstünden geçercesine Melih mutfağa daldı. “Ne koydun?” dediğinde kahvenin köpüğünü fincana aktarmakla meşguldüm. O arada Bilge’nin elindeki telefon gözüme ilişince gülümsedim. Başımı Melih’e “*Ne diyorsun?*” dercesine salladıktan sonra, bir taşım daha kaynasın diye cezveyi ocağa geri koydum. “Ne kadar tuz koydun?” deyip tuzluğa uzanmasıyla gözlerim panikle irileşti.

Kaynayan kahveyi fincana boşaltırken “Zaten rahatsız, Melih! Ne tuzu?” dedim kınarcasına. “Düğünü hastane koridorunda yapalım istiyorsun sanırım?”

Melih “Bana ne ya?” diyerek yanıma doğru adımlamaya başlayınca, durmasını isteyerek elimi havalandırdım.

“Koymayacağım ya!” dedim aksi bir tonda. “Tuz koymayacağım!”

Başını ağlamaklı bir ifadeyle geri atıp “O yüz ifadesini görmezsem ölürüm bak!” deyince, “*Hadi oradan be!*” dercesine elimi bir daha salladım. Kahvesine elbette bir şey koyacaktım lakin o, tuz ve yahut herhangi bir baharat değildi. Mutfak dolabına yerleştirdiğim probiyotiği uzanıp aldığım da “Oha, müşhil mi?” dedi coşkulu bir tonda. “Vur dedik, yine öldürdün be kızım!”

Probiyotiği, plastik şasesinin kapağını kırıp fincanın içerisine boşalttıktan sonra “Hayır canım, probiyotik!” dedim ukala bir tonda.

Vildan kahkahasını, dudaklarının üzerine örttüğü sağ elinin tersiyle dizginlemeye çalışırken, Melih'in surat ifadesi saçımı başımı yolmak ister bir hâldeydi. "Kahveye probiyotik katıp, damadın sağlığını her şeyden öte koyan gelin mi?" dedi Bilge alayla. "Allah'ım, nasip et be!"

Melih tam önümde elinde tuzlukla dikildiği için "Çekil önümden!" dedim başımı savurarak. Ardından elime aldığım tepsiyle kahveyi kendime doğru çekiştirdim. "Çekil, babama söylerim seni!"

"La buraya gerdek gecesi sırt tokatlamaya gelmedim ben!" dedi dan diye, ağzının ortasına ellerim dolu olduğundan vuramadığım için kahırlandım. "Asıl sen çekil benim önümden!" dedikten sonra hızlıca tepsideki su bardağını alması da tamamen iki elimle sıkı sıkıya tepsiyi tutmamdandı!

Suyun içine boca edilen tuzu görünce yüzüm buruştu. "Ya Melih ya!" dedim ağlamaklı bir isyanla.

Melih ortalık karıştırıcı olduğunu kanıtlar gibi suyun içine serptiği tuzu karıştırdıktan sonra tepsiye bardağı geri bırakıp; "Hadi git," dedi, başıyla mutfak kapısını işaret ederek. "İçmesin de ben burun deliklerinden döküyor muyum bu suyu dökmüyor muyum, görürüz!"

Dişlerimi birbirine bastıra bastıra, kaskatı olmuş çenemle mutfaktan çıktım. Biraz daha kendimi sıkarsam elimdeki tepsiyi ortadan ikiye ayıracak gibiydim. Salona girdiğim gibi Alp Aslan'la göz göze gelince, vücuduma bir dinginlik indi. Gözleri üzerimde çıkarım yapmak istercesine dolanırken, gözlerinin dokunduğu her bir zerrem uyuşuyor gibiydi. Bir insanın dünya üzerindeki herhangi bir canlıya, canına can katmak istercesine bakması çok önceleri bana göre mümkün değildi. Ama şimdi kendi gözlerimin bile Alp Aslan'a bakarken eridiğini hissediyordum. Kesik bir nefes alıp önüne doğru adımladığımda, iki saattir kırıldığını iddia ettiğim belim sapasağlamdı. Alp Aslan hafifçe eğilerek, kendisine uzattığım tepside kahvesini ve suyunu alırken; "Suyu içme," diye fısıldadım.

Kahvesini ve suyunu aldıktan sonra bir adım geri çekildiğimde mavileri, arkamdan çıkıp gelen ve yerine oturan Melih'e kaydı. Gece başladığında oturduğum mutfak kapısının önündeki sandalye-

me elimde tepsiyle birlikte dönlüp oturduğumda, benim için her şey sıradandı ama salonda kahvede bir şey olduğunu zanneden herkes, Alp Aslan'a pürdikkat bakıyordu. Alp Aslan; Melih'e baktı, ardından gözleri usulca bana kaydı. Kahvesini içsin de ne olacaksa olsun diye beklerken ben, ilk önce suyu içti. Suyu bir kerede içse de yüzünde mimik oynamazken; Melih'in yüzüne gevrek bir gülümseme, kahveyi içmeyen damadın şaşkınlığını yaşayanların yüzüne ise bir hayret ifadesi oturdu. Bense tuzlu suyun, midesini cayır cayır yakaçağını bildiğim için, içimi gıcıklatma pahasına tırnaklarımı elimdeki ahşap tepsiye geçirdim.

Alp Aslan suyundan sonra kahvesini de rahatlıkla içip "Ziyade olsun," diyerek, boş kahve fincanını önündeki sehpa bırakmıştı.

O arada Vildan, meraklı tim üyelerine açıklama yapmaya çalışıncasına; "Probiyotikli olunca tabii," diyerek genişçe gülümsedi. "Ziyade oluyor." Ardından usulca Adnan abiye sokuldu. "Valla hayatım, sen de hasta olsaydın ben de sana karabiber yerine probiyotik sunardım."

Alp Aslan, kahvenin içinde ne olduğunu öğrenince şaşkın ama mutlu gözlerle bana döndü. Ne yapayım, dercesine omzumu kıstım. İlaç içmeyi sevmiyordu ve önümüzdeki iki gün boyunca çok yorulacağı da aşikârdı. Kendisini ötelemeyi huy edinse de bana bir ömür lazım olduğu için işi sıkı tutmakta fayda vardı.

Sait amca, Alp Aslan kahvesini içtikten sonra hafifçe öksürünce herkesin üzerine yayılan rahatlık yok oldu. Oturduğu sandalyede hafifçe öne çıkarak, ellerini dizine yerleştirip; "Efendim; sebebi ziyaretimiz belli," dedi sakın bir tonda. "*Ne belli, ne belli...*" diye iç çekmeden duramadım. Nazmiye Hanım evimde konu mankeni gibi otursun diye kafalarına bir silah dayamadığım kalmıştı! "Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle," dedi ve bakışları bana döndü. "Kızınız Jülide'yi," diyerek genişçe gülümsedi. Bende ki bakışlarını Alp Aslan'a çevirdiğinde, Alp Aslan'a da gülerek bakıyor olması içime su serpti. "Oğlumuz Alp Aslan'a istiyoruz..."

Kemal amcamın bakışları usulca bana döndüğünde, fark ettim ki ağlasam hep birlikte ağlayacağız. Ben ağırca yutkunurken; amcam gözlerini gözlerimden çekmeden "Sanırım oğlunuzu sizden çok

daha iyi tanıyorum,” deyince, yüzüm kaskatı kesildi. Amcam, yüzünü Sait Bey’e çevirdiğinde, Sait amcanın yüzü de kaskatı kesilmişti. Hatta tek rahat yüz ifadesi Alp Aslan ve Melih’e aitti. “Çatımın altındaki her evladımı tanımaya özen gösteririm ben,” dedi devamında, dolu dolu. “Ve içimi rahatlatan yegâne şey, oğlunuzu Jülide’nin annesi Neşe’nin de tanımış olması...” Meraklı gözlerim Alp Aslan’a döndü ama Alp Aslan pürdikkat amcama bakmakla meşguldü. “Ben buraya,” diyerek sol elini göğsüne kapattı. “Yıllardır kendi ayakları üstünde duran, tek başına varoluş hikâyesini yazan genç bir kadını ‘Verdim!’ deyip, egomu yüceltmek için sizleri çağırmadım...” Sol elini tekrar göğsüne bastırdı. “Ben buraya, oğlunuzu tanıdığım kadar kızımı tanıyın diye sizlerden ricada bulunmak için sizleri çağırdım...” Göğsündeki eliyle beni işaret ettiğinde burnumu çektim. Hamile kaldıktan sonra üstüme sinen duygusallığı bir türlü atamamıştım. Sağ elini de yanında dimdik oturan Melih’in diz kapağına kapattı. “İki evladım var,” demesiyle tekrar burnumu çektim. “Bir kere yüzümü yere eğdirmediler. Babamızdır, deyip bana şımanklık yapmayan, sizleri de üzmez...” Eliyle Melih’in diz kapağına vurduğunda hafifçe, Melih’le göz göze geldim. Gözlerimi birkaç kez yaşları ötelemek adına kırıştıtırırken, sol elimle burnumun ucunu sildim. “Biri sağımda oturuyorsa, oğlunuz solumda oturur. Ama isterim ki kızım da gönlünüzün başköşesinde otursun.”

Sait amcanın gözleri bana döndüğünde, ilk karşılaştığımız gün mavilerinde nasıl şefkat varsa yine aynı şefkat vardı. Oğlundan esirgediği şefkati oğlunun yanında bana sunduğunda Alp Aslan’ın hakkını yemişim gibi içim eziliyordu. “Ben, Jülide’yi aylar önce tanıdım,” dedi yüzüme bakıp gülümseyerek. “Onun gibi gönlü güzelini de tanımadım...” Ardından benden çektiği bakışlarını amcama çevirdi. “Bu sabah ise,” diyerek başıyla Alp Aslan’ı işaret etti. “Alp Aslan’ın Hevybanû’suyla tanıştım.” İçimden bir ses “*Veto geliyor, veto!*” diye bağırırken, panik dolu bakışlarımı Alp Aslan’a çevirdim. Benim gibi öyle bir atakta bekliyordu ki, biri bir şey dese el ele tutuşup kaçacak gibiydik. Sait amca “Benim ikisine de itimadım tam,” deyince, Alp Aslan’la aynı anda sesli bir nefes verdik. “Ben

Jülide'ye kızımı diyeli çok oldu. Gözümde de kendi kızımın farkı yoktur. Sizin de bize itimadınız tam olsun...”

Amcam başını aşağı yukarı sallarken, Melih’in dizindeki elini öne doğru havalandırıp; “Hayırlısı olsun o zaman,” dedi. Ortamda herkes kıpraşırken ben put kesildim. Amcam, “Öpsene kızım ellerini,” diyene kadar, yerimden kalkmak asla aklıma gelmedi. Gütmeden gitmediğim kesinlikle sugötürmez bir gerçektir.

Ayaklandığımda, bana kalsa ilk Alp Aslan’ı öperdim. Zira yaşadığımızın başmimarı oydu. Sadece bir nikâhla evlenip, hiçbir şeye anlam yüklemek istemeyen bana; kalp çarpıntısını her şekilde yaşatmayı becermesi onun başarısıydı. Lakin adımlarım önce Sait amcaya vardı. Elini öptükten sonra “Yine baba dediğini duyarım artık, değil mi?” diye sorunca, amcamın ayıplar gözleri bana döndü.

Yüzümde, suç işlerken yakalanmış bir çocuğun gülümsemesi oluşurken; “Duyarsınız tabii,” dedim ama herkesin içinde, pürdikkat bana bakılırken diyemedim elbette.

Sait amca da sağ olsun uzatmayıp, “Tekrar hoş geldin, kızım,” dedi.

Ardından Nazmiye Hanım’a döndüm ve sanırım benim için gecenin en zor olayı onun elini öpmekti. Yüzüme zoraki bir tebessüm kondurup, elini öpüp doğrulduktan sonra “Hayırlısı olsun,” deyince, hafifçe başımı eğdim. Ali abiyle sarılmamız her zaman olduğu gibiydi. Yaşanan bebek olayından sonra pek fazla konuşmamış, birbirimizin gönlünü yapmamış olsak da bazı bağlar hiç kopmaz, hep olduğu gibi kalır ya; bizimki de o hesaptı. Bilge ile kucaklaşmamsa pek bir coşkulu, iki yana sallanmalı geçti.

Kemal amcama döndüğüm sırada Alp Aslan, kolunun tam altındaydı. Sait amcaya az önce sesli dillendirememiş olsam da “Baba,” diyerek yanına sokulduğumda, Alp Aslan’ı sol kolunun altından çıkarmadan beni sağ kolunun altına aldı.

İki eli, ikimizin sırtında tavaf ederken “Çok yoracaksınız beni, çok!” dedi iç çekerek. Arkamızdan gülümsemeler geldi. Alp Aslan’la geri çekildiğimizde, amcamın sırtımızdaki elleri omuzlarımıza tırmandı. “Biliyorum ben başıma geleceği,” diyerek yüzünü buruştur-

du. “İki zapt edilemezim varken, üç oldu,” dedikten sonra muzipçe gözünü kırıp Melih’e döndü. “E dördüncü nerede be oğlum?”

Usluca Alp Aslan’ın kolunun altına girip, sol elimi de kalbini hissetmek istercesine göğsünün üstünde bıraktım. “Bizimle yaşamaya hazır mısın, baba?” diyerek muzip bir ifadeyle kaşlarımı havalandırdım.

Amcam bakışlarını benim ve Alp Aslan’ın gülen yüzünde gezindirdikten sonra “Melih, oğlum,” dedi sıkıntılı bir tonda. “Dördüncü mümkünse kalp doktoru olsun!”

Kahkahalar eşliğinde Melih’e sarıldığımda, Melih’in tek derdi kendi başının yanmamasıydı. “Allah aşkına, beni peşinden sürükleme, ne olur!” diyerek serzenişte bulunabildiği kadar bulundu. Alp Aslan’la sarıldığında, elleri sert bir şekilde Alp Aslan’ın sırtına çarparken; “Yaktın oğlum kendini!” deyip, bana göndermeler yapmadan duramadı.

Timle sarılmalarımız olağan geçerken, hepsinin dilinde bir “Sonunda be!” söylemi vardı. Sanki Alp Aslan evlenmiş de onlara da sıra gelmiş gibi... Tanju ile ilk karşılaşmam olduğu için aramızda resmî bir tokalaşma geçerken, ilk dikkatimi çeken de sarışınlığıyla birlikte Atatürk kaşları ve mavi gözleri oldu. Tanju benimle tokalaştıktan sonra Alp Aslan’la kucaklaşırken “Düğün ne zaman?” dediğinde, gözlerim ses tonuyla irileşti. Mekanik... Tam anlamıyla mekanikti!

Alp Aslan, Tanju’nun tuttuğu elini bırakmadan salonun içine doğru yüzünü çevirip; “Pazar yedide!” diyerek genişçe gülümse-di. Ardından gülümseyen gözlerini Kemal amcama çevirip; “Tam akşam yedide, efendi gibi gelin!” diye ekleyerek, rövanşını almayı ihmal etmedi.

Tanju tam, “Abi, ben hatunü nasıl getireceğim ya?” deyip, beni başka bir şaşkınlığa sürüklemişti ki araya Veysel’in sesi karıştı.

“Abi, ben bu hızınıza hastayım ya!” diye isyan ederken, Begüm kendisini dirseğiyle hafifçe dürttü. Veysel’in huysuz bakışları Begüm’e döndü. “Ne, kızım? Bugün gidip yarın gelen bir benim!”

Begüm sinirle “Benim bir ailem olduğu için olabilir mi?” deyince, salonun ortasında buz gibi bir fırtına esti. Ben derin bir nefes

ılırken, Alp Aslan avuç içindeki Tanju'nun elini çok sıkmış olmalı ki; Tanju sakinleşsin diye sol elini Alp Aslan'ın sırtına atıp sıvazladı. "Hem daha nereye gideceğiniz belli değil! Nerede yaşayacağımız bile belli değilken nasıl hareket edeyim? Ne diyeyim insanlara şimdi?"

"Mardin'de," diyen Alp Aslan'ın sesi öyle bir çıktı ki hepimizin bakışları kendisine döndü. Alp Aslan, bakışlarını tim üyelerine çevirdiğinde, yüzünde gururlu bir tebessüm vardı. "Biraz Sınırtepe'de kanat çırpacağız. Herkes ailesini iyi seçip gelsin," diyerek, uyarıcasına kaşlarını havalandırdığında Veysel'in yüzü buruştu.

Veysel, Begüm'e dönüp; "Aile götürülemez," dedi buruk bir tebessümle. "İki sene daha düğün ertelemeye fırsatın çıktı."

Vildan öne doğru sol elini savurup, "Kim demiş?" deyince, herkes pürdikkat kesildi. Yönünü bana döndüğü gibi "Gelmiyor musun, Jülide?" diye anın sorusunu soruverdi.

"Geliyorum," dedim duru bir tonda.

Vildan bendeki gülümseyen yüzünü Begüm'e çevirip, "Bizim adres belli, anacığım," diyerek omuz silkti. "Nusaybin Devlet Hastanesi. İstersen sen de gelirsin."

Daha ağzımı açamamışken, Alp Aslan karararı gök gözlerini bana döndürerek; "Hastane olmaz!" deyince, dudaklarımı birbirine bastırmak durumunda kaldım. "Her gün o kadar yol gidip, bana akılımı peynir ekmekle yediremezsin!"

"Mardin'de kalmazsınız abi o zaman," dedi Adnan abi, ara bulucu rolüne bürünerek. "Nusaybin'de ev tutarsınız. Belki de lojman çıkar."

"Mardin'de kalmayacağız zaten," dememle dan diye, ortamda bir sessizlik oldu. Bakışlarım destek istercesine Alp Aslan'a dönerken, pimini çektiğim bombayı salonun ortasına bıraktım. "Yeniköy'de kalacağız..."

Yeniköy'ü bilmeyenlerin yüzünde ekstrem bir ifade olmazken, bilenlere bir nur indi. "Af buyur!" diyen Melih'e ise sinir... Yüzüme sevimli bir gülümseme kondurup omzumu kıstım, "Ne var?" dercesine. "Senden başka arıza var mı oraya gidecek?" dedi, dudakla-

rım “*Bilmem,*” dercesine büzüldü. “Ha, pardon!” diyerek ellerini iki yana açtı. “Senden başka rahat batan var mı, demeliydim!”

Dudağımı içten içe dişlerken, Tanju; “Ben benim hanımı getiririm,” dedi. Alp Aslan’la gözlerimiz Tanju’ya dönerken, Tanju güleç bir ifadeyle bana hitaben devam etti. “Arkadaş olursunuz birbirinize. Nurhan hep evde zaten...”

“Hacı hacıyı Mekke’de,” dedi o arada Melih, hararetle. Daha devam edecekti belki ama Kemal amcam öksürünce duraksamak zorunda kaldı.

“Oğlum,” dediğinde de ses tonu devam etmemesini ima ediyordu. “Akıllı olsalar birbirleriyle işleri ne?” Gözlerim kınarcasına kı-sıldı. Ardından Kemal amcam gülümsemesini genişletip ellerini iki yana açtı. “E çocuklar, düğün iki gün sonra olduğuna göre bu gece bir yüzük merasimimiz yok sanırım.”

Ben “Yok,” derken, Alp Aslan “Var aslında,” dediğinde, gelin değil de daha çok misafir sanatçı gibiydim. Pavlov’un Köpeği¹ gibi irileşen gözlerimle Alp Aslan’a döndüğümde, omuz silkmekle yetindi. Ardından ceketinin iç cebinden çıkardığı kadife kırmızı ke-seyle Adnan abiye döndü. “Abi,” diyerek hafifçe elindeki kırmızı keseyi uzatıp gülümsedi. “Benim gözümü hiç arkada bırakmadın. Bir de gönlümü yapmak ister misin?”

Adnan abi, Alp Aslan için çoğu zaman Ali abiden bile öndeydi. Adnan abi, kızarmış bir yüz ifadesiyle yanımıza gelip, Alp Aslan’ın elinden keseyi aldı. Elinde tuttuğu kese ile birlikte Alp Aslan’a bakarken derin bir iç çekip; “Bana hiç eksik hissettirmedin,” diyerek başını iki yana salladı. “Hangi cehennemde olursam olayım, ardım-da hep bir kardeşim vardı benim...” Vildan’la gözlerimiz kesişti. Aralarındaki bağ en az benim kadar ona da dokunuyordu ve ben, Vildan’da yansımamı görüyordum. “Beni bir daha gölgesiz bırakma, Alp,” diye devam edince, topluca bir yutkunma seansı yaşadık. “Bir daha elin eline de bırakma.” Sağ elindeki keseyi tepe taklak çevirip, içindeki yüzüklerin sol avuç içine dökülmesine sebep oldu. Yüzükleri ayrı gayrı beklerken, yüzükler bir halatla birlikte çıkınca

¹ Rus fizyolog Ivan Pavlov tarafından keşfedilen ve “Klasik Koşullanma” diye bilinen deneye atıf yapılıyor.

şşırdım. Adnan abi eline düşen yüzüklere gülümsedikten sonra yüzükleri eline aldı ve yüzüklerin üç parmak ötesine birer düğümcük daha attı. Ardından iki yüzüğü iki ayrı uca çekerek, düğümcüklerin açılmayacak hâle gelmesini sağladı. İki yüzüğü iki ayrı uca çekerken, sol kaşını havalandırıp Alp Aslan’a döndü. “Bu aşamaya gelene kadar,” diyerek, attığı düğümcükleri gözleriyle işaret etti. “Çok yıprandınız...” Ardından arkasına dönüp, “Makas,” dedi ama kimseden çıt çıkmadı.

Meraklı gözler bana döndüğünde, “Evde normal makas yok,” diye mırıldandım. Ardından yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. “Ama bir dakika,” diyerek hızlıca odama ilerledim. Urfa’dan ayrılırken tüm malzemelerimi toplamıştım. Bu yüzden neşterimi bulabilmem için çantamı biraz karıştırmam gerekti. Elimde neşterle geri döndüğümde, tipim bir katilden farksızdı ama umursamadım. Adnan abiye elimdeki neşteri uzatıp, kaşlarımı imayla havalandırdım. “Alp Aslan’ın halatını,” diyerek gülümsememi genişlettim. “Bir tek Jülide’nin neşteri keser...”

Kahkaha sesleri yükselirken, Ali abi gülümser bir ifadeyle; “Size de başka türlü s uymazdı zaten,” dedi.

Adnan abi bana doğru elini uzatınca, sol elimdeki alyansımı sağ elime geçirip kendisine sol elimi uzattım. Üçlü birleşimin olduğu altın alyans sol elimin yüzük parmağına geçtiğinde, içimdeki çocuk Jülide’nin tüm prangaları koptu, sırtında kanatlar oluştu. Adnan abi Alp Aslan’a ait alyansı, Alp Aslan’ın da benim gibi boşalttığı yüzük parmağına taktığında gözlerim Alp Aslan’a döndü. Göğünde gördüğüm, özgürce kanat çırpıttığımdı ama aynı zamanda ben o göğ e prangalanıyordum; o gök bir tek bana kucak açıyordu.

Adnan abi neşteri halata değıdirdiğinde, derin bir nefes alarak; “Bismillahirrahmanirrahim,” dedi. Neşter halata sürttükçe çıkan iç gıcıklayıcı ses, tüm tüylerimi ürpertti. Halat ortadan ikiye ayrıldığında, yüzüklere bağılı kalan halat kısmının ucu düğümcüklüydü. “Ne kadar gerilerseniz gerilin, yüreğinizin kördüğümü hiç çözülmesin...” Ardından neşteri bana doğru uzatıp “Allah utandırmasın,” diye ekledi.

Neşterimi alırken, tüm geceyi sessiz sedasız elinde bir telefonla kuytu köşede geçiren Cemre'den "Babam şimdi de doktor mu oldu?" diye bir merak nidası döküldü.

Ortamda tekrar neşeli gülüşler duyulurken, Alp Aslan; "Makas kesmiyor, demeysin diye sana taktırdım yüzükleri," diyerek Adnan abiye sarıldı. "Sen ciğer deştin!" dedikten sonra sırtını sıvazlayabildiği kadar sıvazladı.

Adnan abiyle ayrıldıktan sonra yönünü bana çevirdiğinde, gözlerimiz dolu doluydu. Ben, elimdeki neşterle Alp Aslan'ı hayatımdan söküp atacağıma inanan bir insandım. Bulunduğu yerden çıkamasın diye üstüne bildiğim tüm dikiş türlerini atarken buldum kendimi. Alp Aslan, halatını canının vebalini taşıdığı insanlardan başkasına bağlamayan bir adamdı, bana dolanana kadar. Bana doladığı halatına benim neşterim kör oldu. Ben kesemedikçe biz kördüğüm olduk. Kollarım boynuna dolandığında; onun kalbi benim göğüs kafesine geçerken, benim kalbim onun göğüs kafesine nakloldu.

Ben, gökte hapsoldum; o, yerle göğü bir edip bana yuva oldu.

Dudakları alnımı bulduğunda, parmak uçlarına değen gözyaşlarım ilk defa mutluluktandı ve Alp Aslan hiçbirini yok etmek için bir hamle yapmadı. Parmak uçlarına değen gözyaşlarıma gözleri değdiğinde, yüzünde hayat bulmuşçasına bir tebessüm oluştu. "Can suyum," deyişiyle gözlerim huzurla kapandı...

Ben, Jülide Erbaş olarak yaşadığım ömrüm boyunca, soyadımdan vazgeçtiğim anda hayat buldum.

BÖLÜM VIII

ERİYEN KALPLERİN BİRLEŞMESİ

*“Türk’ün kızı Türk doğdu.
Bir Türk’e vurulup, Türk soyunun devamını
kendi elleriyle doğurdu.”*

JÜLİDE ERBAŞ

Herkes gittikten sonra eteklerim resmen zil çalıyordu. Saat çok geç olmamasına rağmen üzerimde öyle bir tatlı yorgunluk vardı ki, “Ben yatsam ayıp olur mu?” dedim Kemal amcama ve Melih’e.

İkisi aynı anda “Yok!” deyince, hızlı adımlarla yanlarına ilerleyip ikisini de sulu sulu öptüm ve ikisi de bundan rahatsız oldu.

Odama gerisin geriye yüzüm çekyat üzerinde oturan bedenlerine dönük ilerlerken, “Çok teşekkür ederim,” dedim çocuksu bir heyecanla. “Başta istemedim falan ama bana hayatımın en unutulmaz gecisini yaşattığınız ve yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Melih havalandırdığı sağ eliyle “İstemem, yan cebime koy’culardan Jülide,” deyip bedenimi işaret etti.

Kemal amcamsa “Hadi yat kızım,” demeyi tercih etti. “Ortada teşekkür edilecek şeyler olduğunda teşekkür edersin.”

Birbirlerine olan özlemlerini bildiğim ve konuşacakları şeyleri olduğunu da tahmin ettiğim için “İyi geceler!” deyip, el sallayarak

odama girdim. Kapıyı kapattığım gibi sağ elim göğsüme kapandı. Kalbim öyle bir dövünüyordu ki, yerinden çıkmaması mucizeydi. Üzerimi çıkarırken birden aklıma Alp Aslan'a damatlığını verdiğim ama onun bana gelinliğini itinayla vermeyişi geldi. Elim direkt telefona giderken, mesaj panosunu açma hızım takdire şayandı. *"Asayiş berkemal mi? Özenle seçtiğin gelinliğimin akıbetini merak ettim. Bir de damatlığı patlatıp patlatmadığını..."* yazıp gönderdim.

Hastanede yediği iğneden sonra oldukça iyi gözüküyor olsa da, cevap gelmediği takdirde evine baskın yapacağıma adım kadar emindim. Meslek hastalığından değildi bu tavrım, biliyordum. Alp Aslan da pekâlâ ona olan hastalığımdan olduğunun farkındaydı ve bundan inanılmaz bir haz duyuyordu. Onun aldığı hazdan dahi mutlu olduğum içinse dozajı arttırmaktan geri durmuyordum.

"Seninki tam karşımda o kadar inanılmaz duruyor ki... Damatlığım aklıma bile gelmedi..."

Okuduğum mesajla gözlerim kısılrken, *"Karşımda derken?"* yazdım.

Tam, bir gelinlikle ne çeşit fantezilere girebileceğini düşünürken, *"Damat oluyorum,"* yazdı. *"Hadi canım,"* diye hülyalı hülyalı mırıldandım. *"Yazıyor..."* sekmesi yanıp sönerken, peşi sıra mesajları düşmeye başladı. *"İnanabiliyor musun, damat oluyorum. Ben? Ben? Hem de senin damadın..."* Dudaklarımdan silik bir gülümseme dökülürken, içimde coşkun melodiler başlatan mesajı ekranıma yansıdı. *"Dünyanın en güzel geliniyse benim. Çok güzelsin be!"*

Kaşlarım imayla havalanırken *"Eksik söyledin,"* yazıp gönderdim. Ardından hızla parmaklarım hareket etti. *"Ah! Çok güzelsin be! Olacaktı o..."* yazarak, pansiyonda ilk gece dökülenlerin dahi yüreğinden dökülenler olduğuna atıfta bulundum. *"Künyeden değil yani, benden ötürü. Bunu da kabullenmen zor olmasın lütfen."*

Ekranımda birden *"Üzerinde ne var senin?"* yazısı belirince, başım geriye düşerek, kısık sesli bir kahkaha attım.

"Üzerimi değiştiriyorum. Ben giyinmeden gelmek ister misin?"

İşaret parmağımla bastırdığım alt dudağımı daha çok dişlememi sağlarken *"Harbi mi? Geleyim mi?"* mesajını görünce gülümsemem genişledi.

"Değil..." yazıp gönderdim. "Yani üzerimde bir şey yok henüz ama..." yazıp birkaç saniye iyice perilsin diye bekledim. Ekranıma bir "?" mesajı düştüncce, zevkten dörtköşe olmadım değil, "Sen görevlerden nasıl döndüreceğimin iliyosunu verdiğin için sevgiliim, teşekkür ederim... Seni seviyorum ve bolca dinlenmeni öğütleyerek geceyi sonlandırıyorum."

Parmaklarımın arasına sıkıştırdığım alt dudağımla oynamaya devam ederken, kesik bir nefes aldım. Bu heves, heyecan, yeni yetme duygular akıl alır gibi değildi. Karlar ülkesinde var olan kalbim, buz kesti sanırdım. Dünya yerinden oynardı ama kalbim titremez sanırdım. Titriyormuş... Sadece o, ham teline basacak insan henüz hayatıma gelmediği için fersiz bir yaşam sürüyordum.

"Ama," diye önce bir mesaj düştü ekranıma. Ardından ise kuru bir "İyi geceler..."

Telefonumu yatağın üstüne gelişigüzel bırakıp "Vermeyince hemen iyi geceler tabii," dedim huysuz bir ses tonuyla. "Nanköre on kere he de, bir kere hayır, senden kötüsü olmaz tabii..." Tam önden düğmeli pijamamı üstüme geçirmiştim ki camımın itildiğini fark ettim. Pijamamın önünü hırkaymışçasına iki yandan tutup önümde birleştirerek cama doğru ilerledim. Perdeyi araladığımda Alp Aslan'ı görmemle camı açmam bir oldu. "Seninle evlendiğime inanmıyorum!" dedim fısıltıyla, bir adım geri kaçarak. Camımdan içeri girdiğinde gecenin ayazı tüm tüylerimi ürpertti. "İrz düşmanı gibisin resmen! Mart kedisi ne ki? Masum!"

Hızlıca camı örtüp, kalın perdeyi çektikten sonra "Beni böyle görevden çağırırsan severim belanı, Hevybanû!" dedi aksi tutmaya çalıştığı ses tonuyla. "Geldiğimde sana neler yapacağımı da hesaba koyarsan daha makul olur! Sonra incinen göt neden benim oldu takazası çıkmasın aramızda!"

Sesini ne kadar aksi tutmaya çalışsa da haz alarak yaptığı belalı imaları anlayacak kadar her şeyini ayırt edebilecek kıvama gelmişim. Gözlerim hinlikle kısılrken "Git yoksa bağırırım!" dedim gülümseyerek. Elleri birden bana doğru uzanınca çekirge gibi geri sıçradım. "Ya her şeyi geçtim!" dedim fısıltıyla. "Ayıp denen bir şey var, Alp Aslan!" Sağ elimi hoyratça savurup odamın kapısını

işaret ettim. “İnsanlar içeride oturuyor! Sesimizi duyacaklar, yanlış anlayacaklar!”

Yüzü alayla buruşurken “Melih bahçede oturuyor bir kere!” dedi, “Bahane üretme,” dercesine. “Biliyor burada olduğumu da!”

“O zaman neden insan gibi kapıdan gelmiyorsun?” dedim hayretle.

Elleri aniden ilikleyemediğim pijama üstümün yakasını kavrayınca, bedenime ateşler bindi. Bedenimi hoyratça kendi bedenine çekince onun soğuk bedeniyle benim alev alan tenim birleşti. O bir buz kütleli olarak ateşimle eriyordu, bense direkt buhar olup havasına karılıyordum. “O zaman,” dedi ve hızlıca eğilip, sutyenimin üzerindeki açıklıktan kalbimin üstüne bir öpücük kondurdu. “Böyle yakalayamazdım. Oh be!” diyerek kokumu içine çekip uzaklaştı. Karşısında sersem sepelek kalmama aldırmadan, pijama üstümün düğmelerini üstten aşağıya doğru iliklemeye başladı. “İrz düşmanı değilim,” dediğinde yüzüme saçma bir gülümseme yayıldı. “Sadece çok özölüyorum ve bu dayanılmaz oluyor...” İkimizde derin birer nefes doldurduk ciğerlerimize aynı anda. Son düğmemi ilikledikten sonra yüzüme bakarak; “Açım,” dedi dolu dolu bir tonda. Ardından başını usulca iki yana salladı. “Sana çok açım ve doymak gibi de durmuyorum. Ama şu siktiğimin üç günü de geçmiyor sanki...” Sağ eli başımın arkasına kapanıp beni çekince sert bir şekilde göğsüne çarptım. “Arayı nasıl kapatacağım bilmiyorum Hevybanû,” dedi düşünceli bir tonda. Ellerimi sıkı sıkıya gövdesine sardım çünkü ben de bilmiyordum. Hatta sık sık, birden ortadan kaybolacak diye ödüm patlıyordu. “Sana doyamadan göçüp gideceğim diye aklım çıkıyor...”

Belindeki ellerimi daha da sıkılaştırırken; “Böyle konuşmasak mı?” dedim mırıltıyla. Ardından çenemi göğsüne yaslayıp, yüzüne baktım kedi yavrusu misali. “Sen, gel bir de bana sor, diyeceğim ama...” Derin bir iç çektim. “Sormasan daha makbul. Bu yüzden,” diyerek sesimi neşeli bir tona geçirdim. “Beraber uyuyabiliriz ama sabah da kapıdan çıkmamak kaydıyla!”

Başımın üzerine bir öpücük kondurup “Sabahtan beri yanlış te-davî uyguluyorsun zaten,” dedi kınarcasına. Ardından yanaklarında-

ki çukurları belirginleştirircesine gülümsedi. “Benim şifam sensin! Ama kendinden başka her türlü haltı soktun bünyeme!” Ellerini usulca yüzüme tırmandırıp, yanaklarımda soluklandı. “Şifam da ömrüm de iki dudağının ve iki göğsünün arasında, Hevybanû. Ne şifanı eksik et ne göğsünde saklamanı. Başka bir şey istersem namerdim!”

Sesli bir soluk eşliğinde dilimden “Gel,” söylemi döküldü. Alp Aslan’ın kokusu; benim için tüm kötülüklerin panzehri gibiydi. Adımlarım usulca yatağa ulaştığında sırtüstü uzandım. Alp Aslan ise direkt üzerime... Başı göğüslerimin üzerinde kalırken, sol elim saçlarına kavuştu. Ne üzerimdeki ağırlığından rahatsızdım ne de göğüs boşluğuma vurdukça huylandıran ılık nefesinden... Gözlerim huzurla ve tatlı bir yorgunlukla kapanırken, Alp Aslan’ın çoktan dingin bir nefese geçtiğinin farkındaydım. Ve Alp Aslan, sadece uyumaya bile hasret kalmış bir adamdı...

Sabah kulak delici bir telefon melodisi işittiğimde, yüzüm huy-suzca buruştu. Telefon kesilmek nedir bilmeyince, “Aşkım,” diye mırıldandım. Benim uyandığım telefona Alp Aslan’ın uyanmaması imkânsızdı. Ses seda gelmeyince gözlerim kapalı bir hâlde, el yordamıyla yatağın içerisinde Alp Aslan’ı aramaya koyuldum. Yatağın soğuğuyla yüzleşince ise “Oha!” diyerek gözlerimi açtım. Yalnız başıma uyandığım yatağın şaşkınlığını yaşarken, telefonumun tekrar çalması ve saatin henüz sabah yedi olduğunu görmemle şaşkınlığım daha çok arttı. “Taarruza mı çağırdılar be adam!” diye esefle söylendim. “Daha kargalar uyanmamıştır...” Alacaklı gibi yabancı numara araması tekrar ekranıma düşünce, bezgin bir nefes vererek çağrıyı yanıtladım: “Alo?”

“Merhabalar,” diye, kibar, nahif bir erkek sesi işittim. “Jülide Erbaş’la mı görüşüyorsunuz?”

Adımı tanımadığım bir sestən duymam, kaşlarımı çatmama sebep olurken sabit bir tonda “Evet, buyurun,” dedim.

“Ben Profesör Doktor İsmail Sarı.” Gözlerim şüpheyle kısıldı. Tam Fransa’ya gidemedim diye telefon aldığımı düşünürken, İsmail Bey “Ceren Erbaş’ın doktoruyum...” diye ekledi. “Dün Şanlıurfa Devlet Hastanesinde kan örneği, sisteme de isim vermişsiniz. Sisteme düştü. Eee...”

“Evet?” dedim şüpheyle araya girerek.

Uymadı herhâlde, diye düşünürken, “Doku uyumunuz doğrulandı, Jülide Hanım. Bugün genel anestezi altında pelvis kemiğinizden kök hücrelerinizin toplanmasını istesem, sizin için bir sıkıntı olur mu?” diyerek niyetini açık etti direkt.

Oysaki uymasa neden aranacaktım ama şaşkınlığımı atamadığımdan “Ama nasıl?” diye soludum. İşlem öncesi girmem gereken testlerin, aşılamanın olduğu gibi alıcının da bazı tedavilerden geçip hazırlanması gerekiyordu.

İsmail Bey, hiç bilmediğimi düşünüp anlatmaya koyuldu. “Genel olarak periferik kök hücre toplama yöntemini kullanıp kolunuzdan ya da damar yapınız uygun değilse, alternatif olarak santral yoldan yani boyun damarınızdan, lokal anestezi altında, takılan kateter yardımıyla, aferez¹ cihazı eşliğinde hücreleri topluyoruz. Lakin G-CSF²’yi² 4-5 gün süreyle, günde iki kez olmak üzere deri altından bağışçıya da uygulamamız gerekiyor ama biz zaten Ceren Hanım’ın nakle hazır hâle gelmesini sağlayana kadar, hücrelerinizi kriyoprezervasyon³ dediğimiz bir yöntemle -80 derece dondurup saklayacağımız için-”

“İsmail Bey,” diyerek araya girdim. O arada da yataktan doğruldum. “Ben bu işlemleri biliyorum zaten. Tamam, aynı alanda değiliz ama bu, ön bilginin olmadığını da göstermez.” Hızlı adımlarım giysi dolabına yöneldi. “Neden sıcaklığı sıcaklığına transferi değil de hem kemik iliği hem de dondurma yöntemiyle bu işlemi gerçekleştirmek istediğinizi sorguluyorum sadece...”

Birçok tıbbi açıklama beklerken, “Daha önce bir gebelik geçirmişsiniz,” söylemini işitince, elim almaya çalıştığım kazağın üzerinde dondu kaldı. “Evliymişsiniz. Bir de Zeki Bey’in ilettiğine göre sizinle bir iletişimi yokmuş ve,” dedi ve dillendireceklerini söyleyin mi söylemesin mi bilemiyormuşçasına duraksadı. Sonrasında has-

¹ Kanın, belirli bir bileşeni ayıran ve kalanını dolaşıma döndüren bir apanan geçirildiği bir tıbbi teknoloji.

² Granülosit Koloni Uyarıcı Faktör: Kemik iliğini granülositler ve kök hücreler üretmesi, bunları kan dolaşımına salması için uyaran bir glikoprotein.

³ Hücre, doku veya organların uzun bir süre boyunca korunması için dondurulduğu işlem.

tasının sağlığının, çarpık aile ilişkimizden daha mühim olduğunu hatırlamış olmalı ki “Ailevi sorunlarınız yüzünden her an bağıшта bulunmaktan vazgeçebilirmişsiniz. Ceren Hanım hazır hâle gelene kadar tekrar bir gebeliğiniz söz konusu olursa dahi uyumlu olan kök hücrelerden olmak istemiyorum,” dedikten sonra sıkıntılı bir nefes verdi. “Üzgünüm ama vazgeçmeseniz bile bir gebelik söz konusu olduğunda Ceren Hanım’ın bir sene kadar bekleme imkânı yok, Jülide Hanım. Herhangi bir aksilik çıkarsa maksimum üç ay içerisinde kaybederiz... Yine de vazgeçme hakkınız tabii ki var...”

Boğazıma oturan yumruyla sadece “Anlıyorum,” diyebildim ama ses tonum o kadar silik çıktı ki, sanki en fazla üç ay yaşar dedikleri benim evladımdı. Hoş... Benim evladım bir üç ay daha yaşayabilseydi muhtemelen bugün düğün değil, doğum telaşım olurdu.

“Verecek misiniz?” diye tereddütle soludu İsmail Bey.

Bir çift dudak arasında canın atmasının ne hissettirdiğini bildiğimden “Hastaneye geçiyorum,” dedim ağırca yutkunarak. “Tahminen birkaç saate işlemlere başlanmış olur.”

İsmail Bey önce coşkuyla “Jülide Hanım!” dedi. Yaşadığı hissi biliyordum. Bir canın kurtuluşuna vesile olmak, dünya üzerindeki en muhteşem sevinçlerden biriydi. “Çok teşekkürler. Eee...” dedi ve duraksadı. “Tekrar görüşürüz o zaman. Sağlıklı günler dilerim.”

“İyi çalışmalar,” diyerek çağırımı sonlandırdım. Sonra elimi attığım kazaktan vazgeçip, üzerime salaş bir üst giydim, altıma ise eşofman. Salona çıktığımda Melih’i koltukta uyur vaziyette bulunca, parmak uçlarımda ilerleyerek evden çıktım. Damdan düşer gibi tekrar karşıki eve gidecekken, Alp Aslan’ı evinin bahçesinde görünce rahat bir nefes verdim.

Hızlıca çıkıp yanına gittiğimde önce beni görünce şaşırdı. Ardından sorgularcasına gözleri üzerimde gezinirken “Uyku mu tutmadı?” dedi tedirgince. Üstümü başımı, çantamı bir ilaç bulma korkusuyla sürekli yokladığını biliyordum, sesindeki tedirginliğin bir ilaca sarınacak olmamdan olduğunu bildiğim gibi...

“Hastaneye gideceğim, nakil için aradılar,” diyerek usulca ense mi ovuşturdum. “Sen ne yapacaksın? Daha iyi misin? İyi değilsen sen de gel.”

Alt dudağını dişler bir vaziyette “İyiym ben,” deyince durakladım. Aslına bakılırsa, yalnız gitmek istemiyordum. “Taksiyle git ama bence,” diye devam edince, şaşkınlığım katlandı. “Arabayla dönmen zor olabilir...”

“Senin işin var sanırım?” dedim yarım ağız sorgulayarak.

Boynunu sağa sola kütlettikten sonra “Evdeyim,” dedi rahatça. Hayretim şahlandı. “Ama hiç hastane çekemeyeceğim şimdi...”

Hayretle açılan ağızımı hiç gizleme gereksiniminde bulunmadan, sol elimle çenemden yukarı doğru itmek suretiyle kapattım. “Peki,” dedim dudak bükerek. “Sana iyi dinlenmeler o zaman!” Evden çıkmadan önce elime aldığım montumu üstüme geçirirken yürümeye başladım. “Öküz,” dedim çantamı da boynumdan geçirirken. “Su katılmamış öküz! Gelsen ölürsün çünkü! Aman ayrılma ananın dizinin dibinden!”

Hastaneye gidene kadar Alp Aslan’a söylendim durdum. Hastaneye vardıktan sonra bir sürü teste girdim. Resmen evlenmeden önce çürük çarığım yoktur raporu almaya gelmiş gibiydim. Tüm testlerden sonra genel anestezi altında bir ameliyathanede hasta olarak bulunmam, işlemin ne kadar süreceğini bilmeme rağmen tüylerimi ürperten bir detaydı ve kaderimin cilvesinden olsa gerek, bu defa beni kapının dışında bekleyen bir Çakma Bahriyeli’m bile bulunmamaktaydı. Çünkü onun yerine Alp Aslan’a söylemeyi tercih etmişim ama Alp Aslan da yanımda olmak yerine evde yatmayı tercih etmişti! Maksimum iki saat sürecektir olan işlem, testler ve ayılma süreci ile birlikte benden tam dokuz saat çaldı. Dokuz saatin sonunda ise ruhumu... Kendimi o kadar bitkin ve hâlsiz hissediyordum ki, tek isteğim derince bir uyku çekmektir. Normal zamanda kâbuslarımdan olacağından değil de vücudumun kendisini kapatmasıyla beynim direkt uyku modunu aktif etmişti.

Hastaneden çıktıktan sonra arabayla gelmediğime gerçekten sevindim. Gelseymişim zaten dönemeyecekmişim. Taksiye bindiğim gibi ancak başımı cama yaslayabildim. Bir de mahalleye geldikten sonra taksiden inmeyi başarabildim. Solumda kalan Alp Aslanların bahçede bir kıpırtı olduğunu fark ettim ama Nazmiye Hanım, eşini dostunu çağırıştır belki düşüncesiyle kimseye görünmeden kendi

evime göç ettim. Kendi evimde de kimsenin olmayışı, direkt odama geçmeme imkan sağladı. Montumu dahi çıkarmadan yüzükoyun kendimi yatağa attığımda, hâlsizlikten şalterleri indirmem beş saniyemi dahi almadı...

Tepemde bir ışık belirdiğinde, huzursuzca gözlerimi daha sıkı yumdum. Dışarıdan gelen, çıkaramadığım melodilere ek, bir de tepemde mırıldanmalar vardı. Melodi duymasam, net bayıldığımı ve biri ışık tutarak gözlerime baktığını zannederdim. Sol omzumdan dürtüldüğümde, boğazımdan hoşnutsuz bir mırıltı döküldü. “Kız, kalk!” diyen Mehtap’ın sesini işittiğimde, kesinlikle rüyada olduğuma kanaat getirdim. “Ben ta İstanbul’dan geldim! Sen yataktan çıkamıyorsun ya!”

“Kök hücre vermeye gitmiş,” diyen Bilge’yi duymamla kaşlarım mümkünmüş gibi daha çok çatıldı.

O arada “Bugünü mü bulmuşlar?” dedi Vildan. Ardından “Kanı çekilmiş yavrumun,” diye anaç bir tavırla devam etti.

“Direkt canı çekilmiş diyelim bence!” dedi huysuz bir tonda Beglüm. “Bizi geçtim! Bu kadar davul zurna sesi etki etmiyor kıza! Gerçekten bugünü mü bulmuşlar yani?”

Saçlarımda bir el hissedince, yüzümü altımdaki yastığa daha çok gömdüm. “Jülide!” dedi Bilge ama ses tonundaki aşkı anlayamadım. “Sana bir sır vereyim mi?” Meraklı bir insan olduğumu kanıtlarcasına “Hıhı,” diye mırıldandım. “Seninki, eve getirdiğinden beri odasının ortasına astığı gelinliğine bakıyor...” Gözlerim açıl-sa da ışığa alışmak için birkaç kez gözlerimi kırptırmak zorunda kaldım. Bilge ile göz göze geldiğimizde elalarının içerisinde neşeli parıltılar vardı. Hatta daha çok abisi evlendiği için sıranın kendisine gelen görümce sevinci. Sağ elini usulca birbirine girmiş saçlarımda üzerinde gezdirirken, masalsı bir tonda “Damat adayının tüm arkadaşları geldi,” dediğinde, yüzümde ebleh bir ifade oldu.

Bilge’nin yanına aniden Mehtap eğilince, gözlerim gerçekten karşımda olması nedeniyle irileşti. “Sokak iki metrelik adam dolu, Jülide!” dedi ağzının suları akar bir hâlde. “Beni tanıştırabilmem için sana sıralı tam liste vereceğim. Ama o listeyi sana verebilmem için kraliçe edasıyla kalkıp, misafirleri selamlaman gerekli.”

Dudaklarımdan fersiz bir nefes döküldüğünde, yatağın üzerinde bir hareketlik oldu. Saniyeler geçmeden, iki elini yatağın üzerine yaslayıp Vildan yüzüme doğru eğildi. "Gelin hanım," dedi otuz iki diş gülümseyerek. "Yeterince uyuyup enerji topladıysanız, size bir kına yakacağız."

"Ne yapacaksınız?" dediğimde sesim dahi çıkmadı. Vildan üstümden geri çekilince, fırsattan istifade sırtüstü devrildim. Ardından avuç içlerimden destek alarak, sırtımı yatak başlığına yasladım. "Baştan anlatın," diyerek yüzümü Bilge'ye çevirdim. "Ne oluyor?"

Bilge neşeyle kaşlarını havalandırdığında, gözlerim şüpheyile kıstıldı. "Abimin tüm arkadaşları geldi Jülide," diyerek başını iki yana salladı. Ardından gülen gözlerini Mehtap'a çevirdi. "Mehtap haklı. Her yerden Alp Aslan cosplay'ler fırlıyor! Bir görsen..." Muzipçe bir ıslık çaldı. "Hangisine bakayım şaşırdım," dedikten sonra yüzünü düşürdü. "Fazla bakmış olmalıyım ki kız evine postalandım."

"Yani?" dedim şuursuzca.

Bilge sol elini havada döndürüp; "Sokağa masalar kuruldu," dedikten sonra eliyle dışarıyı işaret etti. "Müziği duyuyor musun?"

*"Anadan geçilir bre Hasan, yârdan geçilmez."*¹

Melodiyi tanımak için gözlerimi yumdum. Normalde bir saniyede tanıyacağım melodiyi davul zurnadan dinlediğim için bir beş saniyede tanıyabildim. Bilge, yatağın üzerindeki sağ elimi tutunca, gözlerimi usulca araladım. "Yârdan geçilmiyormuş," diyerek omuz kıstı çocukça. Sol elini usulca havalandırıp, önüme düşen saçlarımı geriye itti. "Şimdi kalkıyorsun, biraz senin kaportayı topluyoruz. Ardından biraz kız kıza kudurup, seni bir tur allı geline çeviriyoruz. Ondan sonrası artık Alp Aslan Şahin'in insafına kalmış bir şey."

"O ne demek?" dedim alıkça, konuşmayı yeni söküyormuş gibi.

Bilge dudaklarını muzipçe öne doğru büküp "Sen bir kalk hele de, sonrasına bakarız," diyerek, tuttuğu sol kolumdan çocukmuşum gibi çekiştirdi.

İteklediği bedenimle aynanın önüne oturduğumda, gördüğüm yüzümden korktum. Ellerim mor halkaların otağı kurduğu gözaltla-

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği "Drama Köprüsü" türküsüne atıf yapılıyor.

na gittiğinde, "Yüzüme bak!" dedim umutsuzca. "Badana yapsan, olmaz işin, Bilge!"

Bilge ellerini yerleştirdiği omuzlarımı hafifçe sıkarken, "Sen dert etme," dedi uzatarak, neşeli bir kıkırtıyla. "Hallederiz..."

İtiraz etmeye dahi dirayetim olmadığı için gözlerimi yorgunlukla yumarak, kendimi kızların eline bıraktım. Saçlarımda gezinen eller daha çok mayışmamı sağlarken, beni kınaya hazırladıkları bile aklımda değildi. "Bence oldu," diyen Vildan'ın sesini işitmemle gözlerimi açtım. Tekrar gördüğüm görüntüyle gözlerim irileşti ama bu seferkinin nedeni benden yeni bir ben yarattıkları içindi. Saçlarımı iri buklelerle bezenmişken, dudagımda can yakıcı bir kırmızı ruj vardı.

"İnşallah," dedim gözlerimi aynadaki aksimden ayırmadan. "Tavernaya falan gidiyoruzdur. Sokağa değil..." Kızların gür kahkahası birbirine karışırken, Bilge kucagında bir elbise torbasıyla gelince gözlerim daha da irileşti. "O ne be?" dedim hayretle kendisine dönerek.

Bilge, elinde tuttuğu elbise poşetinin fermuarını usulca açarken, "Aha da bu kayınmanın emri..." dedi marş coşkusuyla.

"Af buyur?" dedim, yüzüme bakan ışıltılı gözlerle aldırmadan. "Annen hama elbise mi aldı?"

Bilge silktiği omuzları eşliğinde "E kına kıyafeti alınmışsınız," dedi, çok normal bir şey söylüyormuş gibi.

O arada zihnim aydınlandı ve dakikalar öncesi huşu içerisinde oturduğum sandalyeden, derisinde iğne varmış gibi fırladım. "Ne kınası be?" Sağ elim öne doğru savrulurken sinirim kendimeydi, "Siz benden faydalanıyorsunuz şu an. Kına falan yapmayacaktık biz!" Beni bu gece koynunda misafir et, diyebileceğimi bir annem olmadığı için kına olayına girmek istemiyordum. Çok eksik hissedecektim ve benim zaten tam olan hiçbir yerim olmadığı için yaralarımı daha fazla kanasın da istemiyordum.

Mehtap iki kolumu usulca kavrayıp "Biraz eğleneceğiz sadece, kuzum," dedi ılıman bir tonda. "Sen kına olarak düşünme. Bekârlığa veda partisi diyelim buna."

"Ne parti ama!" dedim abartıyla. "Kınalı parti mi olur? Sence ben hiç partilememiş bir insan mıyım, Mehtap?" dedikten sonra si-

nirle başımı savurup, geçiştirmek adına Bilge'ye döndüm ama gamboştan çıkardığı elbiseyi görünce anlık gözlerimi yumdum. Çünkü çok güzeldi... "Kına falan yaktırmam ben," dedim gözlerim kapalı, çenem kaskatı olmuş bir şekilde. "Üç beş tek atar geçeriz. Okeyseniz okeyim!"

"Tamam!" dedi Vildan ortaya atılarak. Ardından Mehtap'ın kavradığı kollarımı Vildan devraldı. "Senin bahçede eğleneceğiz! Hatta gülmekten karnın ağrıyacak, söz!" Sorgularcasına gözlerimi hepsinin üzerinde gezdirdim. Hepsi onaylarcasına başını sallayınca, rahat bir nefes verdim. "Hadi giy şunu da, millet gelin görsün! Biz çıkıyoruz!" diyerek, kollarımı saldı. Ardından civcivlerini toplayan tavuk misali, kızları önüne katıp odadan çıkardı.

Elbise ile baş başa kaldığımda, bezgin bir nefes verdim ama dışarıdan işittiğim davul sesi de olduğum yerde sallanmama neden oluyordu. "Kimler geldi acaba?" diye merakla cam önüne doğru ilerledim. Tülü gizli saklı araladığımda, şaşırmalara daha fazla yerim kalmadığına emin oldum. İkimizin evinin arası paralel şekilde dizayn edilmiş masalarla kapatılmıştı. Ve masalarda en az elli adam oturmuş rakı içiyorken, sokağın bir köşesinde oğlak mı yoksa kuzu mu olduğunu anlayamadığım bir şey dönüyordu! Davulcular tam Alp Aslan'ın evinin kapısının önünde duruyorken, kim ne ara bu kadar çabuk organize olup işe koyulmuştu aklım almadı. Zifir ile Erman gözüme ilişince, "Oha!" diyerek camı açtım. Dirseklerimi dayayarak camdan dışarı eğildiğimde; "Pişt! Benimkiler!" diye çocukça bir neşeyle seslendim ama ne yazık ki Erman ve Zifir'in yanı sıra diğer elli adamla birlikte Alp Aslan, Melih ve çok sevgili iki babamda bakınca, renk attım.

Mehtap'ın alay ettiği gibi halkını selamlayan kraliçe edasıyla utançla sağ elimi havalandırdığım sıra, bahçeden "Kız sen daha giyinmedin mi?" diye çığırın sesi ulaştı. İrileştirdiğim gözlerimle kendisine dönsem de sağ elini hadi dercesine savurdu. "Hadi gel, seni bekliyoruz! Seni beklerken donup gideceğiz burada!" diyerek hoyratça devam edince, yanaklarımı şişirerek camımı hızlıca örttüm.

Önden v göğüs dekoltesinin etrafı işlemelerle kuşatılmış uzun kırmızı elbiseye bakarken "Biri donacaksa o ben olacağım sanı-

rim,” dedim. Elbiseyi havalandırdığım gibi derin sırt ve sol bacak dekoltesini de görünce “Kesin donacağını!” diyerek başımı iki yana salladım. “Kolları boşuna uzun şifon yapmışlar! Kolu kapatmışlar geri kalan her yeri açmışlar!” diye kendi kendime söylenerek elbiseyi giydikten sonra aynadaki aksime bakarken; “Alp Aslan kesin görmedi bunu,” diyerek iç çektim. “Görseydi kesin fermuarını bozardı...” Hinlikle gözlerim kısıldı. “Gün intikam günüdür, Jülide!” dedim kendi kendimi gazlayarak. Ardından iki elimle saçlarımdaki bukleleri usulca düzelttim. Şayet bir de kafama taç alsaydılar, tam bir sultan olacaktım. Kimse ayakkabı alma zahmetinde bulunmadığı için evden kendime ait bir çift topuklu ayakkabı giymem ise asla sultan olamayacağımın kanıtıydı.

Evimin dış kapısını açarken ellerim buz kesti. Merdivenlere çıktığımda ise kalakaldım. Kapıyı kapatıp içeri kaçsam ne olur ki, diye düşünürken, birden kolumdan tutulmak suretiyle Mehtap tarafından bahçeye çekildim. Bizim bahçede laptoptan müzik çalıyor oluşu ise tam bir gürültü kirliliği idi. Bahçeme indim ama milim gözlerimi so-kağa çevirmedim. Yanaklarım alev alırken, yüzüme bakan dörtlüye “Olmuş muyum?” diye mırıldandım fısıltıyla.

Vildan’ında “Gel sen, gel,” diyerek peşinden sürüklemesiyle içki donatılmış masa başında buldum kendimi. Zevkine sefasına düşkün bir insan olduğum için direkt oturdum. Mehtap shot bardaklarını doldururken, beş shot atsam komple rahatlayıp tüm yorgunluğumu atacağımın bilincindeydim.

“Ateşe baca lazım, kitaba hoca lazım. Bana bir koca lazım, o da bu gece lazım.”¹

Yedinci shot’a geldiğimde, çalan müziğe harmanlanan tok kahkaham sokakta yankılandı. Çalan müzik, hâliyle sokaktan da duyulduğu için çok manidar olduğu kesindi ama bazen tüm yetkileri alkole bırakmak gerekirdi. Zira alkole benden önce yetki bırakan mükemmel bir dörtlü vardı ki; oturan gelin adayının etrafında dansöz gibi dans edip, deli gibi şarkılara eşlik ediyordular. Zira bir müd-

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Bana Bir Koca Lazım” şarkısına atıf yapılıyor.

det sonra ben de kendimi “Ah şu gelen yâr olaydı!”¹ diye kendilerine eşlik ederken buldum.

Tabii münasip bir koca, üçer beşer istenen kısma gelince Vildan yanıma çöktü. Sağ elini hoyratça havada sallarken; “Evlenin, göreceğim ben sizi!” dedi bir kahkaha eşliğinde, oynayan kızlara hitaben. “Değil yedi tane,” dedikten sonra iki elini dua edercesine havalandırdı. “Allah’ım, tamı verip çeyreğini geri alsam olmuyor mu?” diyor insan, bir müddet sonra!” Vildan’ın yaya yaya yaptığı serzeniş tam yedi koca dileğine geldiği için kızların kahkahasıyla harmanlandı ama ben dâhil öksüren Adnan abiyi duyduk. Vildan da duyunca, “İnsan da kız evinin dibinde oturmaz canım,” diye söylendi usulca. Ardından gözlerimiz kesiştiğinde muzipçe omuz silkti. “Ne var canım? İnsan arada bekâr hayatını özlemiyor değil...”

Hafifçe sağına doğru sokulup, “Sus bence Vildan,” dedim gülererek. “Olaysız bir cemiyet istiyorum...” Cümlem bittiği gibi ortamdaki tüm müzikler kesilince, Vildan’a doğru eğdiğim başımı usulca kaldırdım. Sanki davul ile zurnacı benim başımı kaldırmamı bekliyormuş gibi çalmaya başlayınca, sol elimin tırnakları boynuma ulaştı. Kaşıyordum ama aslında kanırtıyordum. Çünkü kına müziği çalıyordu. Vildan yanımda sabit kalırken, ne ara kuşandıklarını bilmediğim üçlü merdivenden kına tepsisiyle inince; “Yok, hayır,” diyerek başımı iki yana salladım.

*“Sivik ucu kuş duni,
Oldum yârin düşküni.”²*

Kızlar türküyü söylerken, “Ağlarım ama,” dedim boğuk bir tonda. O arada Vildan hazır bekliyormuşçasına başıma bir tane, dinî nikâhımdaki masa örtüsünü aratmayacak kırmızı bir örtü attı. Yanımdan ayaklanırken de “Dua et, tek yengen benim,” demeyi ihmal etmedi.

*“Baş açık, yalın ayak,
Yola düştüm kış günü.”³*

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Yalnız Kullar” şarkısına atıf yapılıyor.

² Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Kınayı Getir Aney” türküsüne atıf yapılıyor.

³ Adı geçen türküye atıfta bulunuluyor.

Başımı daima açık, ak tutmuş bir insan olarak, kış günü evleniyor oluşum sadece denk düşmüş olsa gerekti. Ben de zaten kışın evlenmek zorunda kaldığım için ya da yârin düşkününü olduğum için değil de, neredeyse son bir senedir duygularını asla kontrol edemeyen bir insana dönüştüğüm için ağlıyordum. Yüzümde bir örtü olmasına sevineceğimi hiç tahmin etmezdim ama o örtünün altında o güne kadar ağlayamadığım ne varsa hepsine ağladım. Bebeğime, kırılışlarıma, benden düğün dilenen Necip'in yanımda olamayışına...

"Kaynananı çağırayım mı?" deyince Vildan, derin bir soluk aldım.

"Saçmalama," dedim kekeleyerek. Ardından sağ elimi, önümü göremesem de "Al," diyerek uzattım. "Ne yapacaksan yap." Sol elimin tersiyle burnumun ucunu örtünün altından silerken, gözlerime yapılan makyajın yerle bir olduğunu hissediyordum ama o arada sağ avuç içime konan bir materyali hissedince, örtünün altında bulunan sol elimle yüzümü açtım.

Nazmiye Hanım'ın gerçekten avuç içime bir tam altını bıraktığını görmemin şaşkınlığını, Melih'in sokak ortasından tok kahkahası eşliğinde; "Meraklı Melahat!" diye bağırması baltaladı. Ağlamama gülmem karışınca sol elimle gözaltılarımı mı sileyim yoksa ağzımı mı, bilemedim ama bir daha yüzümü ben dâhil kimse örtmedi. Vildan avuç içime konan altını aldıktan sonra yerine bir lira bütünlüğünde kına sürdü. Ardından aynısını sol avuç içime de uyguladı. Peşi sıra ellerime geçen kırmızı keselerle, yeni doğmuş bebeklere dönüverdim.

Vildan elindeki kına tepsisini masanın üzerine bıraktıktan sonra "Bize bir damat lazım," diye bağırdı.

"Ne?" dedim şaşkınca ama bahçeme doğru yaklaşan damat adayını oturduğum yerden dahi görebiliyordum.

O arada Begüm, "Eyvah ki, ne eyvah," dedi iç çekerek. "Elinde sigarayla geliyor, elbiseyi yakmâsa bari..."

Bahçeden içeri giren Alp Aslan'a, Bilge işaret parmağını tehdit edercesine doğrultup "Vallahi bu sefer olay çıkarırım," dedi inatçı bir tavırla. "Bu gece de yapamazsın yani."

Oturduğum sandalyede süt dökmüş kedi gibi otururken, gözlerim Alp Aslan'a takıldı. Dün gecenin aksine üzerinde beyaz bir

gömlek vardı ve gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Dudaklarının arasında sigarasını sabitlerken, sol elini siyah pantolonunun cebine daldırıp Vildan'a göz kırptı. Dudaklarının arasından sigarasını çektikten sonra ciğerlerinden geri saldığı gecenin siyahına karışan gri dumanı eşliğinde; "Kocana makas parası vermedik sana verelim bari. Ne istiyorsun?" dedi. Cümlesine benim iç çekişim karışmasaydı ve tüm ilgiyi üstüme çekmeseydim, iyiydi tabii.

Vildan eline aldığı shot bardağıyla "Ne koparsa gönlünden," dedi gülümseyerek. Alp Aslan'ın cebinden çıkan birkaç iki yüzlük masanın üstüne düşmüştü ki Vildan; "Yalnız biz dört kişisiyiz," diyerek, iki yüzlükleri dört adetle çarptırdı. Alp Aslan tam bana doğru bir adım atıyordu ki "*Dur,*" dercesine elini havalandırdı. "Öyle dümdüz kızı almak yok," dedikten sonra başını kızlara döndürdü. Yüzünde beliren muziplikten tam ürkecekken, ürkmeme dahi fırsat vermeden; "Kuş kadar, kaldırırız bunu," deyiverdi.

Kendimi birden sandalyeyle birlikte havalanmış bulununca, can simidi gibi Alp Aslan'a nasıl uzanacağımı şaşırdım. Alp Aslan'a uzanmak sorun değildi ama Alp Aslan'ın boyu, kaldırdıkları sandalyeden de beterdi. Beni kucakladıktan sonra "*Elbise yanmasa bari,*" diye içimden geçirirken, "Boyuna posuna da maşallah!" diye mırıldandım. Dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken, teninin kokusuna karışan anason kokusu, oldukça ağız sulandıran cinstendi. Ben, beni kucakladıktan sonra eve götürür diye zannederken birden sokağa doğru yönelince "Nereye?" dedim panikle.

Alp Aslan'ın uzunca dört adımından sonra kendimi tam masaların ortasında bırakılmış alanda buluverdim. İki ayağımın üzerinde durabilmemle aramıza bir metre mesafe girmesi bir oldu. Alp Aslan'ın sağ eli davulcuya komut verircesine havalandığında, tam bir yeni gelindim. Hatta o kadar yeni gelindim ki, utanmaktan kollarımı hafifçe iki yana dahi kaldırabilecek gibi değildim.

Davul öyle bir vuruyordu ki kalbimin sesine sesi karışıyordu. Klarnetçi Alp Aslan'ın tam sol kulak dibinde bittiğinde, kulak zarının sağlığını düşündüğünden yüzüm buruştu ama o, benimle aynı fikirde olmadığından olsa gerek sigarasını o kadar keyifle içiyordu ki daha çok kulağına yapılan işkenceyi ağırdan alıyor gibiydi.

Dudaklarının arasından çektiği sigarasıyla “Devam et,” dercesine elini kendi etrafında döndürdüğünde ağırca yutkundum. Kendisine acımayana klarnetçi acıyacak değildi sonuçta. Alp Aslan’ın sol eli tekrar cebine girerken, sigarasından iki kez hızlı hızlı soluk aldı. Sol cebinden çıkardığı para, zumanın alt ucuna girerken, sağ elinin başparmağı ve işaret parmağıyla dudaklarının arasından çektiği sigarası yeri boyladı.

Göz göze geldiğimizde alt dudağımın sağ köşesini anda kalabilmek adına içten ısırdım. Kolları genişçe iki yana ama tam havada duran bir şahin kanadı gibi acıdığına ağırca yutkundum. İçimden dahi maşallah demeye korktum. Müziğin ağır ritmiyle kolları hafifçe aşağı yukarı sallanırken, üzerime doğru bir adım atıp bedenini hafifçe sağa sola döndürdü. Erkek takımından sağır edici bir ıslık şov başladı, hıçkırdım. Hayatımda belki de ilk defa heyecandan hıçkırdım. Kollarımı hafifçe havalandırdığımda, mavileri altında hareket etmek zordu ve gözlerinin üzerimde yarattığı etki, ellerimin bir bezin içerisinde olmasından bile daha kısaç etkisi gösteriyordu. Bir müddet sonra etrafımız bir anda kalabalıklaştı. Bir tur tepemizde, iki ev arasına gerilmiş lambalara degecek kadar paralar uçuştı ama havai fişek de patlasa kesilmeyecek bir şey vardı; o da birbirinden kopamayan gözlerimiz...

Ellerimdeki keselerin tersiyle ıslak yanaklarımı silmek durumunda kaldığımda, gözlerimden usul usul yaşların aktığını ancak fark ettim. Bir yanım döke saça oynamak istiyordu ama yumruk şeklinde tuttuğum iki elim de hiç bana yardımcı olmuyordu...

Vildan’ı bulmak amacıyla etrafa bakındığımda, en az elli kişi var dediğim erkeklerin bazılarının yanında eşi olduğunu da görmüş bulundum. Düğünde bile en fazla yüz kişi oluruz diyen bana, yapmadığım kınama yüz kişinin gelmesinin şokunu daha sonraya ertelemek durumunda kaldım. Önceliğim ellerimi yıkamak olduğu için en azından kendi başıma gidip halledeyim, kurtulayım diye düşündüm. Yalnız üç adım atmamla arkam dönük bir vaziyette kucaklanmam bir oldu. Alp Aslan tarafından kucaklandığım için şaşkınlığımı atmam zor olmadı ama “Ne yapıyorsun, Alp Aslan?” demeden de durama-

dım. Çünkü sokağın çıkışına doğru gidiyorduk. Düğün gecesinde olmadığımız için de alıp kaçması gereken bir gelini henüz yoktu.

Soruma normal bir cevap beklerken, Alp Aslan kendi kendine ritmik bir şekilde; “Yandık sevdâ ocağında, hep gül olsun kucağında. Bu şehirde, sokağında, aşkımızın izi kaldı!”¹ diye şarkı söylemeye başlayınca, Begüm’ün neden sigara ile parlayabileceğimizi düşündüğünü de anladım.

Yüzümü hafifçe yüzüne doğru yaklaştırıp, “Şşş,” dedim. Kucağında Allah’a emanet giderken, benim de giderim kimeydi, belli değildi. “Nereye gidiyoruz, dedim sana!” O arada gözlerim, arkamızdan gelen üç erkeğe takıldı. “Alp Aslan,” dedim gözlerimi peşimizden gelenlerden çekmeden. “Peşimizden üç adam geliyor. Biz nereye gidiyoruz?”

Yüreğim öyle pırpır ediyordu ki bir de üstüne Diclelerin evinin önünden geçerken, camdan bakan Zeliş Hanım’la göz göze gelince hepten panik oldum. “Gözcüler onlar,” dedi, kıstığım gözlerimle emin olmak istercesine yüzüne baktım. “Davetsiz misafirler için,” diye eklediğinde ise saniyeler önce kıstığım gözlerim irice açıldı.

“Ne diyorsun be?” dedim çirkefe bağlayarak. “Ne misafiri, ne davetsizi?” Cevap vermeyince, elimde kese olmasını umursamadan çenesini dürttüm. “Bana bak!” dedim katı bir tutumda. “Vurdurmayasın kendini tam karşımda, bile isteyel!”

Yüzünden alaylı bir ifade geçerken “Bebeğim, çok klişe değil mi ya?” dedi ukalaca. “Çok Türk filmi mi izliyorsun, ne yapıyorsun? Damat tam kollarını iki yana açar ve çat!” Egosunu incitmiş olmayım ki kınayan gözleri yüzümde gezindi. “Bana layık gördüğün vurulma sahnesi bu mu?”

“Seni bir vururum!” dedim tüm ayağa kalkan sinirimle. “Geri de dönemezsin bu sefer!”

“Vurdun zaten!” demesiyle, beni kucağından indirmesi bir olunca pek inanasım gelmedi. Sol eli kalbinin üzerine kapanırken, “Tam on ikiden,” diyerek muzipçe kaşlarını havalandırdı. Yere inen kuş misali etrafıma bakınırken, sokağın sonundaki çeşmede olduğumuzu gördüm. Çeşmeye baktığım sıra, elini sağ el bileğimde hissedin-

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Çoğu Gitti Azı Kaldı” şarkısına atıf yapılıyor.

ce şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Derince bir iç çekip, “Ahdim vardı,” dedi. Önce sağ elimdeki keseyi çıkardı, sonra sol... Çeşmeye doğru bir adım atınca, el bileğimden tuttuğu için kendisi ile birlikte adımlamış bulundum. Ellerimden çıkardığı keseleri cebine sokuştururken, kınaların üzerine yerleştirilen peçeteleri ise çeşmenin üst mermerine bıraktı. Avuç içlerimdeki kınalar suyun altında akıp gittikten sonra iki avuç içime de birer öpücük kondurdu. Avuç içlerimdeki kına kokusunu derince içine çektiğinde çoktan ağlayacak kıvama gelmiştim ve sokağın içerisinden gelen oyun havasının sesi bile ağlamama engel değildi. Dudaklarını avuç içimden çekmeden “Bir suyunu içerim,” diye ağırca mırıldandı.

Sol elimi çeşmeden akan buz gibi suyun altına soktuğumda tüm tüylerim ürperdi ama suyun soğukluğundan değil. Avucumda biriktirdiğim suyu dudaklarına uzattığımda, elime değen dudakları gözlerimden ayrılmayan gözleri tüm zaman dilimlerini hiç eden şekildendi. Tüm yaşanmışlıklarını kirini suyla temizleyen cinstendi. “Ziyade olsun mu?” diyerek kaşlarımı havalandırdım.

Başını huşu içerisinde sallarken; “Oldu can suyum,” dedi, ellerimin ıslaklığına aldırmadan bedenine sarındım. Alnım göğsüne kapandığında çarpan kalp sesi, tüm dağa taşa “Yaşıyor be!” diye bağırma sebepti. Bir adam nefes alıyordu, onun aldığı nefes bana yaşamanın anlamını öğretiyordu. Bir kalp çarpıyordu, çarptıkça kanını başka bir kalbe pompalıyordu. Alp Aslan’ın da elleri sırtıma dolandığında “Hay sikeyim!” diye bir mırıltı döküldü dilinden. Ardından “Ben bu kadar içmiş olamam ya,” diyerek beni göğsünden uzaklaştırdı. Yüz yüze gelince, “Ne?” dercesine başımı salladım. “Benim bu elbiseyi o sigarayla yakmış olmam lazımdı, Hevybanû!” dedi huysuzca. “Bunun sırtını ayır,” deyip üzerime ters bir bakış attı. “Olmayan yerlerini görmemem ayrı!”

Serbest kalan ellerimin rahatlamasının etkisiyle parmaklarımı oynatırken genişçe gülümsedim. “Valla kaynanam almış,” dedim muzipçe. “Ama işte ne yapalım canım,” diyerek sol elimi bir tur havada döndürdüm. “Kadın ne bilsin, yüzümden başka yerimi göremeyeceğini!” Tam yüzümü sıkıştırır bir hâlde iki eli yanaklarıma kapanmış ve dudaklarıma doğru uzanıyordu ki hafifçe öksürerek

geri çekildi. Öpücükten menedilmenin şaşkınlığıyla “Ama ben mi yavlatacaktım?” dedim hayretle.

O arada çatık kaşlarıyla yüzüme bakarken; “Asker!” deyince, varlıklarını unuttuğum gözcüler aklıma geldi.

Yanıt olarak “Emredin komutanım!” diye resmî ve tek bir ses duyunca, hâlâ çekilecek dert olmadığını düşündüğüm için acırcasına yüz düşürdüm. Çeşme başında öpüşmek günümüzde çok da matah bir şey değildi ama işte, yalnız takılabilenler için...

Alp Aslan gözlerini gözlerimden çekmeden, “Asayiş?” dedi

“Berkemal,” diye yanıt veren asker.

“Arkanızı dönün!” Ne yapıyorsun, dercesine gözlerim irileşti.

“Emredersiniz komutanım!” diye tekrar yanıt geldiğinde, üç gözcü birden cevap vermişti.

İzlenmediğimize emin olduğu gibi tekrar elleri iki yanağıma kapandı ve can suyum dediğine dudaklarımın arasından ulaştı. Suyun akışını bile kendinin sağladığını bilmeden... Dudakları dudaklarımı talan etmeyi bıraksa da dudaklarımla temasını kesmeden, “Gitmemiz lazım,” diye mırıldandı iç çekerek. Başparmakları usulca elmacık kemiklerimi tavaf ederken, “Benimkiler dağılmaz bu akşam ama kaçabilirsem koynuna kaçırım,” dediğinde, heyecandan konuşmayı dahi unuttuğum için “*Tamam,*” dercesine başımı salladım. Gözlerimizi araladığımızda ikimizin de yüzümüzde derin bir gülümseme vardı. “İyi dinlen,” dedi, “*Yok artık,*” dercesine kaşlarımı havalandırdım. İçim fesat olduğundan olsa gerek, yarın geceye atıfta bulundu sanmışım ama “Bugün çok yıprandın. Yarın da yorulacaksın, hasta olma sonra,” diyerek, kendi içinin temizliğini kanıtladı.

“Gelmedin ama hastaneye benimle,” dedim küskün bir tavırla.

Yakın temasımızı bozup elimi kavradı. Sokağın içerisine doğru gerisin geriye adımlamaya başladığımızda üç gözcü de peşimize takıldı. Gülen yüzü bana döndüğü gibi asılınca kaşlarım çatıldı. “Yanıma ceket de almadım ya,” diyerek saçlarımı sırtıma doğru salındırdı. Arkamızdan gelen gözcülere kaçamak bir bakış attıktan sonra hızlı adımlarla sokağın içine ilerlemeye devam ederken, “Gelseydim bu gece anca karşılıklı çay içerdik...” dedi büyüklenir bir tonda.

“Aaa ama,” dedim abartıyla. “Sen de haklısın. Karşılıklı gerdan kırmasaydık olmazdı!” Peşi sıra engelleyemediğim neşeli kıkırtım, abartma tozumu gölgede bıraktı. Bir bilinmeze sürüklendiğim, sürüklendiğim bilinmezden canıma kattığımı verip, canıma can katı çıkmama sebep olan evin önünde, aylar sonra kahkahalarım yankılandı. O kahkahamda bir ömür Zeliş Hanım’ın kulaklarında çınlayacaktı... Benim sürekli doğamayan bebeğimin ağlamasının kulaklarımda çınladığı gibi...

Sokağın ortasına geri döndüğümüzde Melih’in zorla, Kemal babamı kaldırmaya çalıştığını görmemle kahkahama kahkaha eklendi. Babam her ne kadar “Oğlum, ben yarın oynarım!” dese de, aslında o kadar evladım dediklerinin önünde kalkıp oynamak istemediğini ben anlıyordum ama Melih de alkolün kendisine verdiği yetkiye dayanarak, zorlamaktan geri durmuyordu. O arada babamla göz göze gelince yüzü gülümsedi. Yüzünü olduğu gibi sesini de sakınmadı. “Reyhani oynarız ama...”

Çok bildiğimden değil ama babamın da karşısında; Mardin’i ve nice memleket toprağının altını üstüne getirdiği meslektaş, can yoldaşı olan annemi arayarak eskiyi yâd etmek istemesini anladığımdan, “Ayıpsın,” dedim ve Şahin ailesi üyelerine yeni bir şaşkınlık mevzusu verdim. Tamam, dememi fırsat bilen babam oturduğu yerden kalktı. Bazı insanlar karşısında kazanamazdık, biliyorduk ve bunu Melih’le göz göze geldiğimizde bir daha hatırladık. Jülide ile Melih’in karşısında kimse nasıl ki kazanamaz, bir diğerrinin yerini alamazsa, Neşe ve Kemal ikilisinde de yerini doldurmaya çalıştığın evlat dediklerin olsa dahi sonuç değişmezdi...

Tam geçip orta alanda dikildiğimde, karşımda babam hazır ve nazırdı. İkimizin de kolları genişçe iki yana açıldığında, dolan gözlerime eş, dikilen tüylerim oldu. Bileklerimi kırarken, oynattığım omuzlarımla ve öne doğru havalandırdığım bacaklarımla yüzüm gülümsedi. Muhtemelen görüntüm çok komikti. Yüzüm de Urfa’nın ayazına rağmen, yazın ılık meltemlerini hissedercesine gülümsedi. Hissettiğimse sevgiden başka bir şey değildi. Babamla karşılıklı kalacak şekilde daire etrafında dönüyormuşçasına döndüğümüzde, bir alkış tufanı yükseldi ama çok da başarılı olduğumuzdan değildi.

Aramızda bir metre kalacak şekilde karşılıklı durduğumuzda, oyun gereği babam hafifçe çömelmeye başladı ve benim için oyun tam o anda bitti. Sağ koluna yapışmamla, elinin alnıma gitmesi bir oldu. O andan sonra bir sarmala dönüp birbirimize sarılmamızla tüm gece hiç ağlamamışım gibi tekrar ağlamaya başladım.

Kalabalık arasından Bilge "Hava yağacak dedik ama bizim gelin ağlamaktan havaya fırsat vermedi," diye çığırınca, gülümsemeye çalışarak, ağladığım omuzdan geri çekildim ama babamın elleri sırtımı salmadı. Arkaya doğru attığım başıma aldırmadan işaret parmaklarımın sırtıyla gözaltılarımın altını kurularken, gökten bir damla, tam alnımın ortasına düştü ve gözlerim karanlık gökyüzüne döndü. Bir damla daha alnıma çarptığında gözlerimi huzurla geri yumdum. Alnıma değen her bir damla annemin mutluluk gözyaşlarıydı, biliyordum. Diğer evrenden gönderdiği mutluluk gözyaşlarına, gözlerimden akan mutluluk gözyaşları karıştı. Belki de ilk defa, ikimiz de aynı anda mutluluktan damlalarımızı özgürce damlattık...

Gecenin devamında, gün içerisinde geçirdiğim naklin de ardına sığınarak, sessiz sedasız evime çekilmeyi tercih ettim. Alp Aslan'ın da dillendirdiği gibi arkadaş kafilesi gelin evine çekilse de dağılmadı. Bir sessizlik girdabının içerisinde kâbuslarımdan korka korka uykuya dalmak yerine, sokakta bir türlü kesilmek bilmeyen "*Bir kızıl goncaya benzer, dudağın,*"¹ melodisi eşliğinde hâlsizliğimin de getirisiyle gözlerimi kapattım. Tek bir bağın açılan gülü olmadığını ise gece rüyama gelen annem kanıtladı. Yaşarken saçımı okşadığı bir ânı hatırlayamazdım ama rüyam o kadar netti ki sanki Alp Aslan'ın geri döndüğü gibi ete kemiğe bürünüp geri gelmiş, baş ucumda oturup saçlarımı okşuyordu. Saçlarımın üzerinde hissettiğim eli, yüzündeki gülümsemesi gittiği yerde çok mutlu olduğunu hissettirdi. Ve aynı zamanda çok gururlu olduğunu da "Büyüdün... En nefret ettiğin şeyler seni büyüttü..." diyerek aksettirdi.

Üniformadan nefret eden Jülide'yi, üniformasını derisi bilen bir adam büyüttü. Yersiz bir öfkeyle derisine neşterimi hiç değdirmesi-

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği "Bir Kızıl Goncaya Benzer Dudağın" şarkısına atıf yapılıyor.

miş, değdirmeye tenezzül dahi etmemiş olmam ise annemin söylediği gibi büyüldüğüme işaretti...

Güne gözlerimi “Jülide, kalk!” bağırılarıyla açtım. Kalk, demek kolaydı ama nakil dolayısıyla pelte gibi hisseden benliğimi doğal olarak hareket ettirmem zorlandı.

Tam o arada sağ ayak bileğimden çekilmemle, bitmek bilmeyen askeriye âdetleri nedeniyle “Melih!” diye bağırdım huysuz bir tonda.

Mehtap, “Cık!” deyince, gözlerim hızla aralandı. “Bilemedin yavru kuş! Yerine vekil tayin ettiği ben varım!”

“Ne diyorsun be?” diye homurdanarak, yatağın içerisinde doğruldum. “Ne vekili, ne tayini?” Ardından genişçe esnedim. “Sahi,” diyerek merakla baş savurdum. “Senin ne ara haberin oldu da ışınlandın buraya?”

Mehtap üzerimdeki yorganı çekiştirerek, sol ayağı altında kalacak şekilde yatağımın üstüne oturdu. “Aslında sana kırgınım,” söylemiyle, kaşlarım hayretle havalandı. Kucağımın üstündeki sağ elimi usulca avuçlarının arasına aldı. “O kadar şey olmuş,” diyerek, derin bir nefes aldı. “Haber falan izlememek benim hatam tabii ki de...” Ellerin arasındaki elimi, yanıdayım dercesine sıkıştırdı. “Söyleseydin en azından ben gelirdim yanına...”

“Mehtap!” dedim sızlanırcasma. “Ne vekili dedim, geçmişe gömülüp gittin,” dedikten sonra bezgin bir nefes verdim. “Ben ne zaman bir şeyimi anlattım da şimdi anlatmayışımın kırgınlığını yaşıyorsun?”

Mehtap ellerinin içinde tuttuğu elimi çekiştirerek, yüzünü yüzüme doğru eğdi. Ardından elini hafifçe çeneme atıp, çenemi sıkıştırdı. “Akıllım,” diyerek çenemi salladı. “Tüm koca dünyanın yükünü sen çekmez zorunda değilsin diyorum bende...”

Oturduğum yerde omuzlarımı silkip “Kim demiş yalnız çekiyorum diye,” dedim abartıyla. Ardından havalandırdığım elimle odanın camını işaret ettim. “Attım ya tüm yükü Alp Aslan’ın omuzlarına...” O arada dışarıdan davul sesi duyulunca, yüzümü buruşturdum. “Atmasaydım daha iyiydi galiba,” diye hayıflanmamla, Mehtap’tan bir kahkaha döküldü.

Elimin üzerine hafifçe eliyle vurup; “Melih aradı,” dedi, soruma geri dönerek. “Ortalığı karıştırmaya tek başına yetişemiyormuş.

‘Destek ekip lazım,’ dedi, ben de attım kenarı kırgınlıklarımı, geldim.” Neşeli bir tavırla ayaklanıp “Ve,” diyerek ellerini iki yana açtı. “Bugün için Perihan Sultan’ı da getirttim.”

“Ne?” diyerek ben de yataktan ayaklandım ama telaşla. “Nişan-taşı’nın peri sultanını mı getirdin düğün için?”

Mehtap yanaklarımı çocukça bir hevesle sıkıştırırken, başımı iki yana salladı. “Evleniyorsun kızım!” dedi şaşaalı bir tonda. “Saçına başına,” dedikten sonra sağ elinin başparmağını sol kaşımın üzerinde gezdirdi. “Gözüne kaşına başkasını dokundurur muyum ben? Urfa’da kalıverirdin yolunmuş kaz gibi, görürdün gününü!”

Tamam, daimî kuaförünün ellerine teslim olmak güzel şeydi ama abartmanın da âlemi yoktu. “Hee, Urfa’dakiler insan değil zaten!” dedim, yüzümdeki ellerini itekleyerek. “Hepsi düğünleri için İstanbul’dan kuaför getiriyordur kesin!”

Mehtap kapıya doğru ilerlerken; “Boş ver milleti,” dedi umursamazca. “Biz kendimize bakalım, yeter!” Ardından başıyla kapıyı işaret etti. “Hadi gel. İki lokma ye de belki damat da insafa gelip, gelinliğini gönderir artık!”

Peşi sıra salona çıktığımda bahçedeki masa salonun ortasına taşınmış ve sofra kurulmuştu. Masaya otururken, kendimi evimde misafir gibi hissetmedim değil. Aklıma ilk geleni dillendirip, “Erman nerede?” dediğimde, ses tonum oldukça silik çıktı.

Melih önüme çatal iteklerken “Camız gibi içtiği için malak gibi yatıyor,” diye söylendi. Hafifçe kıkırdamam, huysuzca söylenmesinin önüne geçemedi. “Hayır, bir bak bakalım, masada oturanlarınkiyle senin taşağın denk mi?”

Babam uyarırcasına “Hergele!” deyince, Melih sağ kaşı havalanmış şekilde babama döndü. Babam usulca havalandığı eliyle Mehtap’la beni işaret etti. “Bir bak bakayım etrafına, sen neredesin?”

Melih’in şaşkınlıkla kaplanmış yeşilleri bize dönünce, Mehtap’la yerimizde çiçek olduk. “Aman baba,” dedi başını iki yana sallayarak. “İkisinin de senden benden aşağı kalır yanı yok, merak etme.”

Masanın üzerinden topluca bir nefes sesi yükselirken, son zamanlardaki yemek yeme zorluğum o anda arşa çıktı. Boğazımdan iki lokma o kadar zor geçiyordu ki gören resmen, ailesinin birici-

ğinin yuvadan ayrılmasının acısını yaşıyor zannederdi. Yemeğini yiyemediğimiz sofrayı zoruna topladığımızda Perihan abla, eve bir taksi yardımıyla ulaştı ama gelinliğim bir türlü gelmediği için, saçımın nasıl olacağına karar vermek zor oldu.

“Tamam,” dedi Perihan abla, dakikalar geçtikçe gerildiğimi fark ederek. “Ben şimdi, saçlarını enseden zarif bir şekilde toplayacağım.” Kıvrık sarı saçlarını altındaki yeşil gözleri parlarken, koyu bordaya boyadığı uzun tırnakları elleriyle çenemi usulca kavradı. “Yüzüne de her zamanki gibi pastelden gidiyoruz, Jülide.” Sakin ol, dercesine göz kırptı. “Düğün günün diye abartacak değiliz. Hoş... Urfa’ya yakışır ama senin duruluğuna yakışmaz.”

Üstüme binen afakanları kovalamak istercesine yüzümü yellerken, “Yap da ne yaparsan yap, Perihan abla!” dedim gergin bir tonda. Ardından titreyen ellerim hızlıca telefonuma uzandı. Alp Aslan’a, “*Gönder artık şu gelinliği! Yetişemeyeceğim, sonra kendi kendine evleneceksin!*” diye sert olduğunu düşündüğüm bir mesaj yazdım. Alp Aslan, mesajımın sert olduğunu düşünmemiş olmalı ki gelinliğimi gönderme zahmetine girmedii.

Saat dördü bulduğunda saçım, makyajım, her şeyim tamdı. Tam artık delirme noktasına gelip Alp Aslan’ı arayacakken, Bilge eve girdi. Kendisinden büyük duran bir elbise torbasıyla hem de!.. Gözlerim iki kolunun üzerine yaydığı devasa gamboşta gezinirken, ağlamaklı bir hâlde gözlerimi yumdum. Kabarık bir gelinlik giymek istemiyorum derken, yer cücesine benzetileceğimi hiç hayal etmemiştim! “Bilge,” dedim umutsuz bir hâlde. “O kucağındaki,” diyerek ağırca yutkundum. “Gelinliğin, deme lütfen...”

Bilge elinde gelinlik olduğuna emin olduğum ama aslında olmasını istemediğim gamboşu yatağımın üzerine sererken “Jülide, gelinliğini zor indirttim tavandan,” diye homurdandı. Ardından hızla odadan çıkıp, birkaç kutu yüklenmiş vaziyette geri döndü. Kutuları da yatak üzerine bırakırken, eselle söylenmeye devam etti. ““Gelinliği giymezse nasıl evleneceksiniz?” dedim de anca kendine geldi abim. Adam hayal dünyasında yaşıyor gibi üç gündür!” Gözlerimiz kesiştiğinde, düşmüş yüzümü fark edip, “*Yapma,*” dercesine boy-

nunu büküldü. "İnan bana, çok güzel. Bak ben diyorum," diyerek sağ elini göğsüne kapattı. "Ben bile bayıldım. İnanılmaz zarif."

İşaret parmağımla gelinliği işaret ederek, "Ama kabarık," dedim düşük bir tonda. "Ben düz bir şey istiyordum. Hatta seçmiştim bile. Ben seçeceğim diye tuttururdu! Kabarık olmasın, demiştim üstelik!"

Bilge hızlı adımlarla yanıma gelip, iki elimi kavradı. "Kabarık gelirse tarlatanını kısarız," dedi, paniğimi söküp almak istercesine. "Bak zaten ev çok kalabalık!" Birden söylenme faslına geçti. "Bir yandan amcamlar, bir yandan teyzemler, dayımlar... Yemin ederim şiştim!"

Nazmiye Hanım'dan olumlu bir atak beklemediğim için "Akra-balarınız mı geldi?" dedim, tüm içsel telaşımı unutup.

O da bir şey mi, dercesine "Kazık kadar çocukları da geldi. Ve emin ol gelinle düğünde tanışacakları için," diyerek, elini yüzüne dik bir şekilde getirip, parmaklarını genişçe açtı. "Hepsinin yüzü beş karış." Ardından tekrar iki elimi kavradı. "Bugün biraz mutlu ve gülen yüz görmek istiyorum, Jülide. Kalan zaman zaten herkesin suratı şey altı gibi."

Sesli bir nefes vererek "Tamam!" dedim. Ben de en başta Alp Aslan'ı mutsuz görmek istemiyordum. Evde çatlak sesler olduğuna göre, oldukça gerginleştğini tahmin ettiğimden, bir de ben sorun çıkarmak istemedim. "Bir deneyeyim şunu. Eksiği ya da fazlası varsa sonra üstüne konuşuruz."

Tam salladığım beyaz bayrağımla gelinliğe doğru adımlıyordum ki, "Bir dakika," diyerek önüme geçti. Ardından yatağın üzerine bıraktığı uzun, yassı kutuyu alıp önümde durdu. Yüzü alayla şekilden şekle girerken; "Abimin aldıkları," deyince, kaşlarım merakla çatıldı. "Pek gelinlik altına giyilecek gibi değil..." Ardından yüzüne, abisini aratmayacak egoist bir gülümseme kondurdu. "Görümce, görmeyeyim ömrümce derler ama," dedi ve kutuyu usulca araladı. "Abim muhtemelen gelinliğin altına böyle bir şey giyileceğini düşünmemiştir. Ben de bunu aldım."

Açtığı kutunun içerisinde düz beyaz bir jartiyer takımı vardı. Yer yer dantelli olanından... Kaşlarım muzipçe havalanırken, bacak askılıklarından birine işaret parmağımı geçirip havalandırdım.

“İlk geceden bebe yapayım diye okuyup üfledin mi yoksa?” diyerek gülümsedim.

Bilge aniden “Gerçekten yapar mısın?” deyince, “*Neyi?*” dercesine başımı salladım. Ağırca yutkunup, sesini fısıltıya geçirip, “Bebek?” diye sordu.

Kutuyu usulca elinde alırken, “Diğerini de biz yapmıştık, Bilge,” dedim düz bir tonda. Tam dudaklarını araladığında, istemeyeceğimi düşündüğünü söyleyeceğini bildiğim için konuşmasına fırsat vermedim. Kollarımı usulca boynuna dolayıp, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım minnetle. “Düşünemediğimiz ne varsa, düşündüğün için teşekkür ederim.”

Bilge kollarımın arasından çıktığında konuşmak istemediğimi anladığı için bebek mevzusunu çoktan rafa kaldırmıştı. “Ne almış diye sormadın hiç?”

“Adam karısının zevkini biliyor sonuçta,” dedim ukala bir tavırdan. Ardından gözlerim yatağın üzerindeki hâlâ torbasını açmaya cesaret edemediğim gelinliğe kayınca, “En azından iç çamaşırı konusunda,” diye mırıldandım. Derin bir nefes alarak, içimi rahatlatıktan sonra “Biraz daha giyinmezsem geç kalacağım. Çık sen ama kapı önünde biri kalsın ki arkamı iliklemeye çağırayım,” diyerek muhabbeti kestim.

Bilge odadan çıktıktan sonra gelinlik torbasının fermuarını usulca araladım. Üst kısmı tamamen güpürlü olduğu için alta ten rengi kumaş geçirilmişti. Yakalardan başlayan güpür üstüne boncuk detaylı işlemeli çiçek desenleri vardı. Kolları hafif karpuz gelirken, uzundu ve tam bilek kısmında tül den on adet kumaş düğme ile sonlandırılmıştı. Belden aşağıya bir miktar güpürlü boncuk işlemesi devam ederken, etekleri düz tül ve sade bırakılmıştı. Herhangi bir kadının üstünde görsem “*Ne kadar zarif duruyor,*” diyeceğimi bilsem de kendimi o zarıflığın içerisine kondurmam biraz zaman aldı. Çıplak bedenim aynanın karşısında kalırken, elim sezaryen izime gitti. Parmak uçlarım dikiş izlerimin üzerinde dolanırken, “Kavuşuyoruz,” diye mırıldandım. Ardından ağırca yutkunarak; “Sayende,” dedim. “Sayende kavuşuyoruz.” Ayna karşısında önce Bilge’nin hediye ettiği jartiyer takımını giydim. Hiçbir şekilde boynumdan

çıkarmadığım, annemin ve Alp Aslan'ın künyesini iki göğsümün ortasında sabitledim. Canım, tam iki göğsümün ortasındaki metal parçasında atıyordu benim. Ardından gelinliği omuz başlarından kavrayarak önce alt bedenimi içine yerleştirdim, sonra tül kollarını giyip, "Biri gelsin!" diye yüksek tonda seslendim.

İçeriye biri gelsin demişken, Begüm dâhil tüm kızlar odaya dâ liverdi. Hepsinin dillerinden bir beğeni nidası dökülürken, aynadaki aksimle göz göze gelen Bilge; "Değiştirmemi istediğin bir şey var mı?" diye sordu, sırtındaki on beş adet düğmeyi iliklerden.

Ellerim karnımla göğüslerimin arasında aşağı yukarı usulca hareket etti. "Yok," dememle, sorgular bakışları aynadan gözlerimi buldu. Başımı iki yana sallayarak "Yok, Bilge," dedim. Ben, kendimi hiç aynadaki aksim kadar zarif görmek istememiştim ama Alp Aslan öyle görmüş olmalı ki, yakışacağını düşünmüştü. Annemin de beni öyle görmek istediğini bildiğim için, ne kaynanasının ne de damadının hayallerini baltalamak istedim. "Her şey olduğu gibi kalsın. Bu sefer sadece âni yaşayacağım..."

Yıllar sonra düşünmek ya da planlamak zorunda olmadığım bir gün vardı. Kimi kadına göre hayatının en önemli günü olarak adlandırılırdı. Benim için yıllar boyunca hiçbir anlam ifade etmeyen bir gün olarak kalmıştı. İlk defa bir anlam içeriyordu, o da vuslattı. Ben de vuslatıma düşen kendi gölgem bile olsun istemiyordum.

Vildan, "Hazırsak?" dedi, onaylatma ihtiyacıyla. O arada gözlerim üzerindeki gri kare yakalı uzun saten elbiseye gitti. Kısa kızıl saçları ve yeşil gözlerine yaptırdığı koyu renk makyajıyla öyle bir patlatmıştı ki elbisesini alev alevdi. "Erkek tarafına tamamız diyeceğim."

Yerimde heyecanla kıpırdanırken, terli avuç içlerimi gelinliğin üzerine sildim. "Gelsin alsın artık beni," dedim telaşla. "Yoksa spazm geçireceğim. Tamamım ben."

Vildan "Tamam, tamam," diyerek odadan çıkarken, kızlara döndüm heyecandan kızarmış yüzümü. Bilge'nin üzerinde lila rengi uçuş uçuş bir elbise vardı. Tam göbeğinin üzerinde kare bir taş işlemesi mevcuttu. Begüm'ün üzerinde açık sarı bir mini elbise varken, koyu kahve saçları aynı Bilge'ninkiler gibi iri dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Gözlerim Mehtap'a döndüğünde, koyu

lacivert, mini, tek omuz elbise giymesi beni şaşırtmadı. Koyu siyah saçlarını balerin topuzu yaptırmasının şaşırtmadığı gibi.

Hepsini bir jüri edasıyla inceledikten sonra “Çiçek gibi olmuşsunuz ha,” dedim gülümseyerek. Biraz odak dağıtmakta fayda vardı sonuçta. En azından kalp sağlığım için!.. Ardından tüm odak dağıtma eylemlerim başarısız olup irileştirdiğim gözlerime eş, işaret parmağımı havalandırıp Bilge’ye döndüm yönümü. “Bilge ben, abine üç adet gömlek aldım. Diğer ikisini de ütüleriniz, değil mi? Onlar da gelsin garnizona!”

Bilge sol elini bir tur havada döndürüp, “Birini, damat tıraşında yedi bile,” deyince, ağzım hayretle aralandı. Ardından havadaki elini daha şiddetli döndürerek, “Kızım!” dedi abartıyla. “Bizim evde âdetler gırla gidiyor! Yaşıyorsun sen burada! Biz sürünmekten heder olduk karşıda!”

Nazmiye Hanım’dan her şeyi beklediğim için “Âdetleriniz kanlı çarşafa kadar gitmiyordur umarım,” diyerek kollarımı havalandırıp, bilek içlerimi gösterdim. “Çünkü ben kendi bileğimi değil, soranın şah damarını kesebilecek kapasitedeyim şu anda!”

Eğlenir bir tonda söylediğime herkes gülerken, “Bebegi bilmiyorlar mı?” diye sordu Begüm. Bilge ile göz göze geldiğimizde, bana konuşmak istemediğim için baktığını biliyordum. Begüm’ün de kötülükten sormadığını bildiğim gibi... Derin bir sessizlik dehlizinde birbirimize bakarken, davul ve zurna ikilisinden “*Kırmızı gülün alı var,*” melodisi dökülmeye başlayınca, ortamdaki hava dağıldı. Alp Aslan’ın da karşıki evden bile kapıma kendi stiliyle geldiğini anladım. Sürpriz kınadan beri çalan davul ve zurna bir türlü susmamışken, melodiye göre bir klarnet devreye giriyordu, bir de zurna!

Kızlar camın önüne doğru merakla ilerlerken, ben odamın ortasında ellerim önümde bağlı bir vaziyette kalakaldım. Dışarıda konuşma sesleri olunca, Mehtap çaktırmadan camı araladı. Camı araladığı gibi “Gazamız mübarek olsun,” deyince ben de yanlarına doğru adımlamaya başladım.

“Ne oluyor?” desem de merakla, kendimi göstermek istemediğim için camdan dışarı bakmadım. Cam iyice aralandığı için de kimsenin bana ne olduğunu anlatmasına gerek kalmadı.

Alp Aslan, “Ne istiyorsun?” dediğinde, egosunun yönettiği bünyesiyle göremesem de sol gözünü kırptığına adım kadar emindim.

Melih’in gülümsemesi kulağıma ulaştı, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. Çünkü gülümsemesini tanıyordum. Psikopat komutan modunu çoktan açmıştı. “100 şınava,” dedi ve sesli bir nefes aldı. Sanki söyleyeceğine gönlü razı değil gibiydi de oyalanıyordu. “Kızı veririm.”

Alp Aslan’ın da sinirli gülümsemesi kulaklarıma ulaşırken, dışarıdaki görüntüyü inşallah birileri kayda alıyordur diye içimden dualar ettim. “Oğlum, manyak mısın?” dedi, alaya alarak. “Üzerimde damatlık var, görmüyor musun?”

Melih, cıklayarak “Yavaş!” dedi yayık bir tonda. Ardından “Ermən, getir koçum bir kova su!” diye yüksek bir sesle bağırdı. Gözlerim şokla irileşirken, dışarıyı görebilmek adına parmak uçlarımda yükseldim. Alp Aslan’ın bana seçtiği, bilekten kurdele bağlamalı önü şeffaf ve taş işlemeli olan topuklu ayakkabılar her ne kadar prenses görüntümü tamamlasa da tam olarak hissettiğim, kapı arkasını dinlemeye çalışan haşarı çocuk gibiydi.

Yere bir su çarpma sesi gelince, panikle “Bana ‘Alp Aslan’ın üstüne su boşaltmadı,’ deyin!” dedim.

Kızlar ciğerci kedisi gibi camdan dışarıyı izlediği için, onlar cevap veremeden Melih, “Yerler yaş!” dedi uzatarak. “Üzerindeki takımın bir ipi suya değerse baştan sayarım, asker!” Melih ciğerlerine derin, sesli bir nefes aldı, yutkunması bana kaldı. “Ceket düğmesi açmak yok!” diye dik bir tonda ekledi, mahalle tok sesiyle yankılandı. “Şınav pozisyonu al! Bir!” Alp Aslan’ın hafifçe öksürük sesi kulaklarıma ulaşırken, Melih tekrar “Hâlâ bir, asker!” diye bağırdı, kulak severcesine.

Etraftan kıkırdama sesleri yükselince, “Ne gerek vardı?” dercesine yüzümü buruşturdum kendi kendime. “Parayla değil, sırayla nasılsa,” dedi Alp Aslan, o arada dik bir tonda.

Melih alayla, “Çok beklersin, yigidim. Çok beklersin,” dedi ve ardından bağırdı: “Üç!” Ve ben, o anda Alp Aslan’ın gerçekten sokak ortasında, üzerinde damatlıkla şınav çektiğini anladım. Rakamlar değişirken, Melih birden, yirmiden başa sardı ve “Bir!” dedi tekrar.

Gerginlikten boynumu kanırtmak istercesine kaşırken, “Dövmedi ki Alp Aslan şunu bir güzel!” dedim sinirle. “Bir kere temizinden kıraydılar birbirlerinin ağızlarını, yüzlerini, onlar da rahat etseydi ben de!”

Begüm elindeki perdeyi bırakıp, “Yalnız,” diyerek bana döndürdü şaşkın yüzünü. “Burnundan kıl aldırmayan yüzbaşı, harbi harbi sokak ortasında, üzerinde damatlıkla sınav çekiyor!”

Tam ağzımı açıp, “*Kim aldirmiyormuş burnundan kıl?*” diyecektim ki benden başka herkesin Alp Aslan’ı öyle bilmesine, fazlasına gerek olmadığına kanaat getirdim. Derin bir nefes alırken, yüzümde mutlu bir gülümseme belirdi. O arada Melih önce “Kırk bir!” dedi. Ardından tok bir tonda; “Rahat, asker!” dedi ama istediğini alamamış olacak ki ılıman, karındaş tonuna geçti. “Oğlum, tamam! Kırk bir kere maşallah diyecektik sadece! Dedik! Bırak artık!”

Olayın nasıl ilerleyeceğini, “Arkası Yarın”¹ dinlermişçesine işaret parmağını dişlerim arasında ezerek beklerken; Alp Aslan “Elli dokuz!” diye bağırdı.

Ardından hiç beklemediğim bir şey oldu ve seslerini seçebildiğim tim üyelerinden “Tekirdağ!” diye kalabalık bir ses yükseldi.

“Hepsi?” dedim gözlerimi şüpheyle kıсарak. “Hepsi sınav çekmiyor, değil mi?”

Bilge şoklanmış gözleriyle bana doğru dönerken, ağzı beş karış açıktı. “Valla Jülide,” diyerek başını iki yana sallayıp, hülyalı bir nefes verdi. “Arkadaşlarının hepsi çekiyor...”

Ağzım açık, kaşlarım alnıma ulaşmış vaziyette olduğum yerde kalakalırken; “Yüz!” diye, Urfa’yı toplu bir puh sesi inletti.

Ardından bir el çırpma sesi duydum ama alkış sesi değildi. Daha çok, elleri tozdan arındırma sesiydi. “Beni,” dediğinde Alp Aslan, nefesinde milim titreme yoktu. “Lakabı Çakma Bahriyeli olan biri zorlayamaz!” Utançla gözlerimi yumdum. Çünkü o lakabı Melih’e takan bendim. “Ama yine de,” diye devam etti. “İyi denemeydi, sevdim. Bir gün, sahada da denkleşelim,” dedikten sonra bariz bir sırt dövülme sesi geldi. Ardından “Hadi,” dedi sabırsız bir tonda. “Hadi, al beni içeri.”

¹ TRT’nin eski bir radyo programı formatı.

“La oğlum!” dedi Melih, bir itekleşme sesi geldi. “Kızı çıkaracağım, seni ne diye içeri alayım?”

Makul olan Melih’in söylediği olduğu için kendi kendime başımı salladım saflar gibi. O arada Alp Aslan; “Camdan girerim bak,” dedi tam bir mart kedisi gibi.

“Köstebek!” dedi Melih, tükürürcesine. “Kızın aklını çeceksin diye bütün sene yalama ettin camları!”

Vildan şok içinde “Köstebek Alp miydi?” deyince, tüm sihir bozuldu.

Tok kahkahalar eşliğinde Alp Aslan; “Değmişse demek,” dediğinde, evin içerisine ana kapıdan girdiğini yaklaşan sesinden anladım.

“Oha!” dedim panikle. “Kızlar içeri geliyor, çıkın çabuk!”

Mehtap telaşla önüme gelirken, tuttuğu sol kolumdan bedenimi duvara karşı çevirmenin telaşına düştü. “Yüzünü görmesin, Jülide! Dön arkanı çabuk!” demesiyle, yüzüme dehşet ifadesi oturdu.

“Ne diyorsun?” dedim, kokumu elinin arasında çekiştirirken. “Çıkın dışarı hadi!”

Bilge ve Begüm’den “Ama,” çıkışları yükselirken, kızları kovarcasına kapıya doğru kışladım. Kızlar kapıyı açtığı anda, ilk gördükleri Alp Aslan oldu. E tabii benim de... Deyim yerindeyse, ilik gibi olduğu için bir anda kendimi dizginleyebilmek adına alt dudakımı dişlerken buldum. Bilge “Ama ben bu ânın videosunu çekecektim,” diye mırıldandığında aldığı cevap, Alp Aslan’ın yüzüne çarptığı kapı oldu.

Tam titrek bir nefes alarak ağızımın sularını akıtacaktım ki gözümün önünden yatağımın üzerine doğru şingirtılar eşliğinde beyaz bir kese uçtu. “Ama,” dedim kırık bir tonda, yatağımın üzerine düşen keseye bakarken. “Ben şaka yapmıştım ama ya! Al da çenen kapansın der gibi bu ne böyle?” İçinden duyulan şingirtılardan altın sesini ayırt ettiğim içindi sesimdeki hayal kırıklığım. Al dedim diye alması ayrı bir dertken, alıp kafama atması ayrı bir derti.

Yüzümü Alp Aslan’a çevirdiğimde, sessiz bir yılan gibi koynuma kadar sokulduğunu fark ettim. “Hiç böyle hayal etmemiştim,” dediğinde, yüzüm daha da düştü. Ağırca yutkunarak, mavilerini gerdanıma indirdi. “Ben, bunu,” dedi ve hızlıca diliyle dudaklarını ıslattı. “Ben, bunu hiç böyle hayal etmemiştim.”

Düşen omuzlarıma, sesimi de ekleyip; “Olmamış, değil mi?” dedim. Gözleri gözlerime tırmanınca, buruk bir tebessüm ettim. “Ha ben sana tayt giydirmişim, ha sen bana gelinlik...”

İki eli aniden yüzümü kavrayınca, olduğum yerde sıçradım. Gözlerim şaşkınlıkla kıpraşırken; “Gerçeğim, desene bana bi” deyince safça, dondum. Çektiği içiyle, “Hevybanû,” dedi, titrek bir tonda. “Sen bana, gerçeğim ben, desene bi’...”

Âşığı olduğum masmavi gözlerinde parçalanan bulutlara şahit olunca, olayı kendimce çok yanlış anlayıp yorumladığımı fark ettim. Dudaklarım mağrurca titrerken, “Gerçeğim,” deme zahmetinde bulunmadım. Onun yerine parmak uçlarımda yükselip, dudaklarına dudaklarımı bastırmayı tercih ettim. Bir insanın gerçek olmasına inanamamanın yaşattığı tahribatı çok iyi biliyordum. Sürekli kendimi Alp Aslan’ın kalbini dinlerken, nefesini sayarken buluyordum, çünkü yokluğunun ne anlama geldiğini de en iyi ben biliyordum...

Dudaklarından dudaklarımı ayırdığımda, gözlerimden süzülen inciler parmak uçlarına bulaştı ve yine dilinden “Can suyum,” diye bir inleme döküldü. Gözleri gözlerime mihlanırken, bana bakan kirpilerinin titriyor oluşu yüreğimde yedi değil on yedi kat davulların çalınmasına sebep oluyordu. “Hiç inanmadım,” diyerek usulca başını iki yana salladı. “Sana hiç inanmadım. Beni seveceğine...” Bir adım geri çekilerek derin bir nefes aldı. Sol eli kendi göğsüne kapanırken, o da kalbinin attığına emin olmak istiyor gibiydi. Ardından, kalbinin üzerinden çektiği eliyle önce yüzünü sıvazladı, sonra boynunu. “Beni adam yerine koyup seveceğine...”

Titreşen dudaklarımla öne doğru bir adım atıp iki elini kavradım. “Alp Aslan,” derken başım sola doğru eğildi. “İltifat etmen gereken yerdesin, ağlatman değil,” diyerek titrek bir nefes aldım. “Bir kere, en düzgününden yapsan olmuyor mu?”

Yüzünde mahcup bir tebessüm oluştu. “Onu da beceremedim, değil mi?”

Bir adım daha atıp iyice yamacına yaklaştıktan sonra “Sen, bak yeter,” dedim tüm içtenliğimle. “Bir de Hevybanû dersin tam olur...”

Sadece Hevybanû desin diye beklerken, tuttuğum ellerini ellerimden kurtarıp yüzüme tırmandırdı. “Seni,” dediğinde, kalbim

göğsümün içerisinde ters bir takla attı. Gözlerim yakınlığımızın getirdiği heyecanla üst üste kırışıırken, derin bir nefes aldı. Alnı alnıma dayandığında gözlerimi teslimiyetle kapattım. “Canımdan çok,” dedi ve ağırca yutkunuşunun sesini işittim. “Ama vatandan hep az... Çok seviyorum. Çok seveceğim.”

Gözlerimi sanal gerçeklikten sıyrılarak aralayıp, sesli bir nefes verdim. “Buna da şükür,” dedim ağırca yutkunarak. “Realist bir adamla evlenirsen olacağı bu, sonuçta!”

Yüzünde muzip bir gülümseme oluşurken, yüzümdeki ellerinin baskısını usulca azalttı. “Tutamayacağım sözler vermiyorum, biliyorsun,” diyerek kaşlarını imayla havalandırdı. Ardından egosunu üstüne giyinip, ellerini hafifçe iki yana açtı. “E sen de bu yönümü seviyorsun!”

Kendisi gibi muziplik yapmamı beklerken, birden dinginleşerek “Haklısın,” derken buldum kendimi. “En çok olmayacak hayalleri kurdurtmamanı seviyorum,” dediğim gibi yüzünde tamamen istediğine kavuştuğunu belli eden bir gülümseme oluştu. Ardından “Hadi,” dedim başımla camı işaret ederek. “Biraz daha oyalarsan, vazgeçeceğim bak!” Dışarıdaki davul sesine, insanların ulam ulam konuşması ekleniyordu ve ben de her geçen dakika daha fazla strese bürünüyordum.

Alp Aslan yatağıma doğru adımlarken, “Bir dakika,” dedi hızlıca. Ne yaptığına merakla bakarken, yatağın üzerindeki keseyi hoyrat bir şekilde ters çevirdi ve ben asıl şaşkınlıkla tanışmış bulundum.

“O,” dedim, yeni konuşmayı öğrenen bebekler gibi. Şaşkınlığının sebebi, yatağımın üzerine saçılan altınlardı. “Onlar da ne?” Benim aksime, Alp Aslan gayet sıradan bir andaydı. “Hayatım!” dedim uyarıcı bir tonda. “Kuyumcu soydun da benim mi haberim yok?” Yatağımın üzerine saçılan beş bileziği ve benim adını bilemediğim liralardan oluşan kolyeyi toparlarken, cevap vermeyişinden ötürü sinirlenip; “Alo! Kime diyorum?” diyerek yanına doğru adımlamaya başladım. “Başçavuşun eşiği mi konuşuyor burada?”

Tam yamacına geldiğimde, hızlıca eğilip dudaklarımın üstüne bir öpücük kondurdu. Aniden yaşanan minik öpücük dolayısıyla tüm kararlılığım sarsılırken, elinde sarı liralardan oluşan kolyeyi

şaşkınlığımdan yararlanarak hızla boynuma taktı. Elleri ensemde olduğu için geniş göğsünden derince kokusunu içime solurken, tepki verebilecek aşamayı da çoktan geçmiştım zaten. “Bu uğruna sokak ortasında tepindiğın yüz görümlüğün,” deyince, sinirle gülmeye başlayarak hafifçe belini sıkıştırdım. “Bunlar da,” diyerek usulca geri çekildi. Sağ elinin parmaklarına geçirdiğı beş bileziğı usulca yüzüme doğru havalandırdı. “Gelinliğinin şanı, diyelim.”

Gözlerim bir elinde tuttuğı bileziklere, bir de müptelası olduğum göğüne gitti. “İyi de,” dedim çekingen bir ifadeyle. İlk tenime değen altın, “ismi lazım değil”in yalan dünyasının halkası olan tektaş olduğu için, Alp Aslan tektaş almadı diye mutlu olan bir insan-dım ben. “Benim altınla, bilezikle işim olmaz ki...”

Elindeki bilezikleri muzipçe bir tavırla sallayıp, ses yapmasını sağlayarak “Yatırım,” dedi. Ardından usulca sol elini sağ elime doğru uzattı. Kaşları da muzipçe çatıldığında, tüm muziplik kozlarını sonuna kadar kullanacağını anladım. “İleride çocuklara babanız size yatırımını ta o zamandan yaptı, dersin.”

Uzanıp tuttuğı sağ elimi, gözlerimin içine baka baka kendisine çektiğinde başımı iki yana sen iflah olmazsın dercesine salladım. İlk bilezik sağ el bileğimden geçince sesli bir nefes verdim. “Peki, benim?” dediğimde meraklı bakışları yüzüme döndü. Gözleri yüzümden ayrılmazken hızlıca ikinci ve üçüncü bileziğı de bileğime geçirmiş bulundu. “Peki, benim kazancım ne olacak?”

Dördüncü bilezik bileğimden geçip, arkadaşlarının yanına vararak ses yaparken; “Kendimi sana sakladım,” dedi, ukala bir tonda.

Son bilezikte kolumdan geçtikten sonra sağ kolumu dirseğimden kırarak havalandırdım. Kolumu hafifçe salladığımda çıkan sestten dolayı sinir bozukluğuyla gülümsedim. Gülümsememe ise “Teşekkür ederim,” söylemim eklendi. Alp Aslan ona bileziklerden ötürü teşekkür etmeyeceğimi bildiğı için, “Niye?” dercesine başını iki yana salladı. Kaşlarım imayla havalanırken, gözlerimle ağzımın suyunu akıtmaktan bir an bile geri durmayan bedenini işaret ettim. “En kıymetli parçayı,” diyerek, dudaklarımı usulca dilimle ıslattım. “Kendini bana ayırdığın için...” Sağ elim aheste aheste yakasındaki çiçeğe tırmandı. Bilezikler şangırdadıkça yüzümdeki gülümsemeye

engel olamıyordum ama yeni öğrendiğim kur yapma kulvarından dönecek bir insan da değildim. Gözlerimi kedi yavrusu gibi alttan bir şekilde yüzüne çevirdiğimde, hızlıca çenesine bir öpücük konurdum. “Her kula böyle en afilisinden bir damat nasip olmaz sonuçta.”

Güçlü kolları sırtıma dolandığında, benim de ellerim belinden sırtına doğru sarındı. “Senin damadın benim,” dediğinde, yüzümde neşeli bir gülümseme belirdi. Kalbinin sesi, kalbimin sesini bastırabilen cinstendi ve heyecanı bir ömre bedeldi. “En güzel gelinse benim,” dedikten sonra kaburgalarımı kırmak istercesine bedenimi kolları arasında sıkıştırdı. Dudaklarımdan neşeli bir kahkaha dökülünce, imkânı varmış gibi bedenimi daha çok sıkıştırarak; “Hadi çıkalım,” dedi heyecanla. “Yoksa kalp krizinden öleceğim, sen bile müdahale edemeyeceksin maazallah.”

Derin bir nefes alarak göğsünden doğrulduğum anda yüz yüze kaldık ve dudakları hızla alnıma kapandı. Sızlanırcasına “Hadi...” demem sonucunda ise kendimizi evden dışarı attık. Her ne kadar çok kabarık olmasa da, bana göre oldukça kabarık olan gelinliğim ile tüm gece ne halt edeceğim konusunda bir fikrim yoktu ama hissettirdiği duyguları da tarif etmeme imkân yoktu. Evin dış kapısının önüne geldiğimizde merdivenlerin tepesinde tekrar halkını selamlayan bir leydi edasıyla kaldığımda, gördüğüm kalabalık beni oldukça korkuttu. Halkıma para dağıtıyormuşçasına çalan ısıklıkların eşliğinde ağırca yutkunurken, merdivenlerin bitişinin sağında dizilmiş olan siyahlara bürünmüş dört beden görünce gözlerim hızla doldu: Babam, Melih, Erman ve Zifir.

Yüzümü gülümsetebilen tek detay, Zifir’in kız tarafına atlamış olması olurken usul adımlarla merdivenleri inip babamın önünde durdum. “İşte,” dedi başını usulca iki yana sallayarak. “Asıl şimdi perinin kızı olmuşsun...”

Gözüme inen yaşları ötelemek istercesine başımı kararmaya yüz tutan göğe çevirdiğimde, Melih; “Şımartmayın şunu artık,” dedi, huysuz, şirin moduyla. “Bırakın da biraz da kocası şımartсын!” dedikten sonra usulca omzumdan itti. “Hadi kızım, hadi! Ağaç oldu millet! Kimse eve kök salmadan, salona gidelim.”

Başımı ukala bir tavırla savururken, “Biraz daha bakarsan ağlayacaksın diye değil mi bu uyuzluğun?” diyerek yüzümü buruşturdum.

Melih’in benden aşağı kalmayacağını bildiğim için karşı atak beklerken, Melih’ten önce babam araya girip; “Allah ağlatmasın hiçbirinizi,” dedi içtenlikle. Ardından elini hafifçe koluma atıp; “Hadi kızım, artık gidelim. Kendi nikâhına yetişemeyeceksin yoksa,” diyerek gülümsedi.

Alp Aslan’ı canevinden vurduğu için birden kendimi tavuklar gibi evimin bahçesinden ötelenirken buldum. Davul hızlı bir tempoya geçerken, gökten yağarcasına üstümüze atılan şeker ve para türlevleri minik beyin sarsıntıları geçirmeme neden oldu.

Her ne kadar yüksek araba sevdam olsa da, Alp Aslan’ın arabasına gelinlikle binmek tahmin ettiğimden de zordu. Biz arka tarafa kurulduğumuzda Alp Aslan’ı eteğimin altına saklasam, kimsenin ruhu duymazdı ama tabii arabayı Adnan abi kullanınca, Vildan sağ yolcu koltuğuna kalırken Cemre, Alp Aslan’la benim kucağıma kaldığı için gelinlik altına damat saklama fikirlerim hızla yok oldu. Cemre, üzerindeki minyatür gelinlikle pekâlâ benden çok çok güzeldi ve yol boyunca Alp Aslan’ın sol yanağını severken; “Menim de böyle damadım olaşak, deyil mi baba?” diyerek, Adnan abiye bolca sabır çekti.

Kışla garnizonuna geldiğimizde, Alp Aslan’a beyaz bir smokin seçmeyerek çok doğru bir karar verdiğimi, görevlilerin beyaz smokinle servis yaptığını görünce anladım. Kimse neye güldüğümü anlamasa da, gelin odasına geçtiğimizde de sorgulamadı. Zaman ilerledikçe o kadar gerildim ki, gerginlikten gelin odasına getirilen tüm sığış tabağını yedim. Tak sonunda dayanamayıp masanın başında ayakta dikilirken, “Allah aşkına, yok mu içecek bir şeyler getirecek?” diye bağırıverdim. Alp Aslan bana nazaran oldukça rahat bir hâlde, bacak bacak üstüne atmış, koltukta yayıldığı için dayanamayıp, bir tur da ona sardım. “Bu ne rahatlık ya?” dedim öfkeyle. “Ben burada stresten beş yüz gram verdim!”

Hiç istifini bozmadan eliyle bedenimi işaret ederek; “Bence aldın ama,” deyince, gözlerim elimde kemirdiğim jülyen kesim doğranmış olan havuca gitti. “Neyse, ben zaten etine dolgun severim.”

Elimde minicik kalan havucu itinaıyla kemirmeye devam ederken, “Dua et, kan göresim yok,” dedim gereksiz bir elektrikle. “Yoksa ben sana yapacağımı bilirdim.”

On santimlik topuğumla beynini yarmanın hayallerini kurduğum sıra “Gece uzun, sevgilim,” diyerek, beni bir yangından alıp başka bir yangına sürükledi.

Tam gerginlikten sıyrılmış, hülyalı bir iç çekiyordum ki Bilge kapıyı açıp; “Hadi gençler!” dedi. Gecenin devamına ait tüm ağız sulandırıcı görüntüler zihnimden uçtu ve stres beni tekrar bastı. Birbirine geçirdiğim ellerimin parmaklarını kırmak istercesine bir sağa bir sola çevirirken; “Jülide, ayakkabın!” dedi hızla, benden daha panik bir hâlde.

O kadar aklım yerinde değildi ki, ayakkabıma bir şey olduğunu zannedip “Ne olmuş ayakkabıma?” dedim telaşla.

Bilge öne doğru uzattığı elini hızlıca sallayıp, “İsimlerimizi yazmadık,” deyince, göz devirmeden edemedim.

“Bilge,” dedim sesli bir nefes vererek. “Yok anacığım, ayakkabı falan! Evde kalın hepiniz!” Gözlerimi yumup, iki derin nefes aldıktan sonra gözlerimi açtığım gibi karşımda Alp Aslan belirdi. Benden daha heyecanlı olduğuna emindim ama öyle bir kontrol ediyordu ki yanında eli ayağı dolaşan tek tevekkel ben oluyordum ne yazık ki. Sol elimi ensemeye atıp hoyratça sıkıştırırken, “Ben yapamayacağım galiba,” diye mırıldandım.

Söylediğim, Alp Aslan’da şok etkisi yaratırken, bir de sinirle gülümsemesini sağladı. “Sevgilim,” dedi harfleri uzatarak. Ardından, rahatlamak istercesine boynundaki papyonu çekti. “Oynama benim ayarlarımla, hadi güzelim.”

Alp Aslan’ın bozulabilecek ayarları benim stresimden daha da korkutucu olduğu için kendimi birden otuz iki diş gülümseyen, evlenme meraklısı bir hatun kişisi olarak buldum. Derin bir nefes alarak ellerimi boynundaki papyona attığımda değişen ruh hâlim Alp Aslan’ı hafiften bir tedirgin etmedi değil. “Geçti sevgilim,” dedim çocuk avutur gibi. Papyonundaki ellerim usulca omuzlarına indi ve omuzlarındaki olmayan tozları süpürürcesine ellerim hareket etti. “Geçti kocacığım...” Sesime eş bir şevkle genişçe gülümsedim. Verdiğim sesli

nefes eşliğinde gözlerimi *"lylylm,"* derecesine kırıştırıp, usulca sol koluna girdim. "Geçti. Hadi gidelim, memur beklemesin..."

Bilge, gelin odasının kapısını açarken "Nankör gelin," diye mıldandı esefle. "Yazdırmadın bir ayakkabına ismimizi..."

Bilge'nin bilmediği şey, isimleri daha kimsecikler yokken benim yazdığımды ama Alp Aslan o kadar gergindi ki, kapıdan çıkarken; "Bilge!" dediğinde, benim Bilge'ye cevap verme ihtimalim bile kalmadı. "Başlayacağım şimdi evlenme merakına da sana da!" diye devam edince, bozulan tüm sınırlarımla gülmeye başladım. Zira evleneceğim diye uluyan kendisi olmasaydı, kendisiyle aynı fikirde olabilirdim ama aynı hali kendi yediği için de gülmeden duramadım. Alp Aslan'ın uyarıcı bakışları yüzüme dönünce ise öksürerek gülmemi bastırmak zorunda kaldım.

Gelin odasından çıktıktan sonra, yere serilmiş kırmızı halının üzerinde salonun içine varmamız, bana kalırsa sırat köprüsünden geçmek kadar meşakkatliydi. Gülsem olmuyordu, somurtmam içinsse bir nedenim yoktu. Salonun içerisine geldiğimizde ise gördüğüm kalabalıkla titrek bir nefes aldım. Adımlarımız doğruca nikâh masasına yönelirken, masanın arkasına devasa bir Türk bayrağının asılmış olması, organizasyonun dillendirdiği atmosferin tam zıddıydı. Masaya oturacağımız sırada Alp Aslan, arkamızda kalacak olan asılı bayrağa bir bakış atıp, derin bir nefes aldı. Bakışları yüzüme ölçercesine döndüğü gibi muzipçe gülümsedim. Tam soluma oturduğu gibi söyleneceğini bildiğimden "Boş ver," dedim fısıltıyla. "Çocuğun sünnetini de burada yaparız, o zaman tam olur..." Alp Aslan'ın tabii ki de bir Türk bayrağından rahatsız olduğu yoktu, sadece geldiğimiz zaman anlatılanla sunulanın farklı olmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Ellerimizi masanın üzerinde birleştirirken, bileziklerin tülün üstünden olmasına dahi derimi kesmesine aldırmadım. Başımı usulca çevirip, bayrağa bir bakış attığımda bayrağın tam üstünde bulunan Atatürk'ün resmini görünce genişçe gülümsedim. Alp Aslan'ın sağ omzunu usulca sol omzumla dürttüm. "Hem fena mı?" diyerek kaşlarımı havalandırarak ardımızı işaret ettim. Benim gördüğümü Alp Aslan mı göremeyecekti? "O hep bizim arkamızda, biz hep onun yolunda... Bence fotoğraf için daha güzel bir fonumuz

olamazdı.” Salonun içi tamamen istediğim üzere beyaz tüllerle süslenmişti. Sonuç olarak bir garnizonda evleniyorduk ve Türk bayrağı ile Ata’mızın şerefine nail olmamız da gurur vericiydi.

Alp Aslan, nikâh memurunun önündeki defteri açarken, usulca sol kulak dibime sokulup; “Sen, beyazdan başka bir renk görmek istemiyorum, deyince,” dedi tereddütle.

Başımı usulca iki yana sallarken, ağzımın içerisinden; “O, sıradan bir renk değil,” diye mırıldandım, keskince. “O hariç...”

Biz kendi aramızda konuşmaya devam edecekken; nikâh memuru “Saygı değer misafirler, hoş geldiniz,” diyerek konuşmasına başlayınca, derin birer sesli nefes alarak bedenlerimizi dikleştirdik. Nikâh memurunun devam konuşması, ezberden ve bilindik şekillerde gerçekleşti. Dillerimizden duru ama aynı zamanda kendimizden emin birer “Evet,” dökülürken, salondaki kimseden yersiz söylemler yükselmedi. Hatta şahitlerimiz olan Adnan abi ve Melih dahi sululuk yapmadı. Sanki herkes bu ânı bekliyormuşçasına büyük saygı ve özenle nikâhın kıyılışını izledi. Nikâh memuru; “Ben de sizleri karı koca ilan ediyorum,” dediğinde, usulca ayaklandık. Yaşadıklarımızdan önce nikâhımızı kıyabilmiş olsaydık şayet, Alp Aslan için de benim için de değişen bir şey olmazdı. Lakin onca yaşanan olaydan sonra nikâh kıyabiliyor olmamız “İstemem!” diyen benim için bile oldukça önem arz etti.

Alp Aslan yaşıyordu. Yaşayabildiği için nikâh memurunun verdiği yalandan izinle, gelini olan beni öpebiliyordu. İstiyorsa ölü kalabilir, söylemlerimin aslında kurusıkı olduğunu o anda anladım ve kollarım Alp Aslan’ın boynuna sıkı sıkıya dolandığında; “Teşekkür ederim,” demekten geri duramadım. Benim öylesine de olsa dilimle onay verdiğim şeyleri o, yüreğiyle oturup düşündüğü için tam olabiliyordum.

Nikâh memurunun tebriği, Melih ve Adnan abiyle kucaklaşmamız derken kendimi birden etrafımız çevrilmiş buldum. Benim bildiğim ritüele göre saçma bir şekilde yapay bir pasta kesip, dans etmemiz gerekiyordu ama insanlar yere yem atılmış tavuklar gibi etrafımızı sarıyordu. Panikle “Ne oluyor?” dediğimde, Vildan otuz iki diş tam karşımdaydı.

Sol kolumu aniden çektiğinde afallayarak Alp Aslan'a döndüm. O arada Vildan "Takı töreni, anacığım," deyip, sol bileğime tam üç parmağımın kalınlığında bir bilezik geçirdi.

Bileziğin kalınlığı ile hayrete düşerken, Alp Aslan'a dönüp; "Hayatım, bunlar geri ödenmez!" dedim. "Altın kuru sürekli değişiyor! Kimseden bir şey almayalım sonra da geri götürmek zorunda kalmayalım!"

Adnan abi tok bir kakhaha atıp "Ödendi bizimki ödendi!" deyince şaşkın bakışlarım kendisini buldu. Babacan bir tavırla Alp Aslan'ın sırtını döverken; "Biz Vildan'la evlenirken de ben Alp Aslan'la birlikte çalışıyordum," demesiyle Alp Aslan'ın vaktizamanında onlara taktığını anlamış bulundum. "E hadi gençler," dedi ardından muzipçe. "Allah bir yastıkta kocatsın!"

Takı merasiminde en kolay kısım; Adnan abi, Vildan ve tim üyelerini uğurlamaktı. Alp Aslan muhtemelen ailesi bilezik falan takmaz diye düşündüğü için bana beş bilezik takmıştı ama bir beş bilezik de Şahin ailesinden kapınca, ellerimi birbirine sürtmemek için zor dayandım. Zor dayandığım başka şeyler de oldu tabii. Alp Aslan'ın iki amcasını, bir dayısını, iki teyzesini ve onların çocuklarını takı merasimi sırasında tanımaya çalışmam da oldukça zordu. Zira beş dakika sonra isimlerini sorsalar, arkada çalan orkestranın da sayesinde hiçbirini hatırlamazdım. Her gelenin koluma bir bilezik geçirmesine o kadar alıştım ki kimsenin ısrar etmesine gerek dahi kalmadı. Sıra Alp Aslan'ın arkadaşlarına geldiğinde, bilezik mevzu-su bitmiştir diye rahatlayacakken asıl mevzuların orada başladığını anladım. Havada uçuşan "kirye", "kardo" ve türevi söylemlerin bir sonucu hep Alp Aslan'a uzatılan bilezikler oldu. Alp Aslan, sol kolumun taşımayacağını anlamış olmalı ki bir müddet sonra yönünü sağ koluma çevirir oldu. Yanında eşi olmayan arkadaşlarının özenle benimle temastan kaçınması gözümünden kaçmazken, dakikalar sonra gözüme tanıdık bir sima ilişti.

Muzo muhabbete direkt Alp Aslan'ın sol omzunu sıkıp; "Benden önce evlendin! Mardin'e de geliyormuşsun. Evi de boşalt, dersin sen şimdi!" diyerek daldı. Oysaki biricik arkadaşı, ev boş olsa dahi sen, ben takıntısı olduğundan hayatta o evde oturmazdı. Ardından

gülen siyah gözlerini bana çevirip, "Vallahi yenge," dedi sağ gözünü muzipçe kırparak. "Bu ruh hastasını bir sen alırdın! Aldın da elimizde patlamadı!"

Muzo daha devam edecekti ama yanında beliren bordo elbiseli, sarı saçlı kadın, Muzo'yu dürtüp "Hayatım!" dedi. Ardından ısıltılı ela gözlerini bana çevirip, elini usulca tokalaşmak adına uzattı. "Merhaba, ben Buket!" Kendisini beklemediğim için kaşlarım şaşkınlıkla havalandı. Muzo da bize telefondan ev gösteriyor diye bolca yakındığı anı hatırlamış olmalı ki aniden bir öksürük tufanına yakalandı.

Buket'in uzattığı eline elimi bırakıp "Jülide," dedim usulca. "Çok memnun oldum."

Buket ağırca salladığı başını usulca Muzo'ya çevirdi. "Tuttuğumuz ev," deyip, başıyla beni işaret etti. "Jülide Hanım'ındı, değil mi?" Muzo kendisini başıyla onayladı. Buket'in yüzü bana döndüğünde yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Mardin'e geliyormuşsunuz..." dediğinde, çift olarak neyin merakını çektiklerini anladım. "Hayırlısı olsun. Gelmeden önce haber verirsiniz..."

"Merkezle işimiz yok bizim," diyerek hızlıca meraklarını giderdim. "Siz kurmaya çalıştığınız ya da kurduğunuz düzeninize devam edebilirsiniz..."

Muzo, Alp Aslan'ın tutunduğu omzunu sıkımayı bırakmayarak "Nasıl?" dedi. "Lojman mı çıktı? Yoksa Nusaybin'de mi kalacaksınız?"

Muzo, Alp Aslan'a sormuş olsa da "Köyde," diyerek araya girdim.

Buket, sol eli havada savrulurken; "İlahi Jülide Hanım," dedi. Ardından yüzüne içten bir tebessüm kondurdu. "Gitmeden konuşmak kolay tabii ama emin olun, yaşanacak yer değil..."

Muzo'nun çekingen gözleri Alp Aslan'a dönerken, Alp Aslan'ın da usulca yutkunduğunu gördüm. Başımı Alp Aslan'ın sağ omzuna yaslarırken, yavaşça koluna girmeyi de ihmal etmedim. "Annem hep; *'Domuz bağlasan yaşamaz!'* denilen yerlerde insanların yaşadığını unutmaz ve elini uzatmaktan erinmezsen; gerçek bir insan olursun, kızım, 'derdi," diyerek, sesli bir nefes eşliğinde omuz silktilim.

Buket, ela gözlerini salonun içerisindeki kalabalıkta gezdirirken "Anneniz?" dedi, "Kim o manyak?" dercesine.

Yüzüme bir tebessüm kondurarak "Sizlere ömür," deyiverdim.

Daha benim şaşkınlığımı atlatamayan ikiliye hitaben Alp Aslan; “Muzo, sen tanırsın benim kayınvalideyi,” deyince, ben de şaşkın ikiliye üçüncü olarak eklendim. Meraklı bakışlarım Alp Aslan’da otağı kurarken, duru bir tonda; “Albay Neşe Gümüş. Yaklaşık üç sene önce, sınır ötesinde yürütülen Hilal Operasyonu’nda şehit düştü,” diye ekledi.

Ben Alp Aslan’a bakmaya devam ederken, Muzo şokumun üstüne şok katmak istercesine; “Sen Mardin Terminatörü’nün kızı mısın?” dedi hayretle.

Yüzümdeki mimikleri kontrol etmeye çalışmak zor olsa da, aneme takılan lakabı bildiğim için toparlamam kolay oldu. “Gülü, diyelim,” dedim hızlıca. “Mardin Terminatörü’nün gülü.”

Muzo, “Yeterli,” dercesine elini hafifçe havalandırıp; “Sonra,” dedi tutuk bir tonda. “Sonra uzun uzadıya konuşacağız...” Hızlıca arkasında kalan insanlara bir bakış attı. “Ağaç ettik insanları. Onlar tebrik etsinler, biz zaten en kötü Mardin’de uzun uzadıya konuşuruz.”

Muzo elinden tuttuğu Buket’le uzaklaşırken, Alp Aslan’a iyice sokulup; “Annemi sen tanı mıyorsan, Muzo nasıl tanıyabiliyor?” dedim salt bir merakla.

Kamufle olmak istercesine alt dudaklarını dişleyip “Çünkü Muzo üsse kayıtlı değil,” dedi. Ne alaka, dercesine başımı sallayınca, fısıltı eşliğinde anlatmaya devam etti. “Neşe Hanım’ı orada görev yapan normal bir asker olarak tanıyor, çünkü Muzo nereden baksan beş senedir orada. Ayrıca,” dedi ve derin bir nefes aldı. “Biz üstlerimizi tanı mıyoruz çünkü isimlerini açık etmemiz ihtimaller dâhilinde bile olamaz...” Gözleri bir noktada sabit kalınca, ben de baktığı yere baktım ve babamı gördüm. “Kemal baba,” deyince dolu dolu bir tonda, kalbim sevgiyle harmanlandı. “Şu an onunla bu kadar yakın ve şeffaf olmamdan oldukça rahatsız. Ayağımı kaydırmasa bari...”

Söylediğiyle iki dakikalık mutluluğum da yeryüzünden silinince “Saçmalama!” dedim terslenerek. “Seni sevdiğinden yapmasa bile beni sevdiğinden dokunmaz sana...”

Alp Aslan gevşek bir tavırla “Heee,” derken, önümüzde Yavuz Albay, eşi ve Urfa alayının askerî takımı belirdi. Tek tek herkesle tokalaştığımızda sevindiğim iki şey vardı. Biri artık sıranın sonuna

gelişimiz, diğeri ise Ahu'nun kırmızı derin dekolteli elbisesiyle takı takma girişiminde bulunmamasıydı!

Pistin ortasına doğru Alp Aslan'la birlikte dans etmek için ilerlediğimiz sırada "Sanki kendi kına gecesi!" diye mırıldandım, dilime hâkim olamayarak. "İnsan bir siyah renk giyer de matem havasında takılır!" Tam olarak neye söylendiğimi anlayamadığı için olsa gerek, ellerini belimde sabitlerken usulca gözünü kırptı. "Bu Ahu'nun sana ilgisi olduğuna emin miyiz?" dememle, gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Hayır, insan ilgisi olduğu adamın düğününe normalde böyle gelmez de!" Gülümsemesini bastırmak istercesine dudaklarını birbirine bastırınca, cevap vermeyeceğini anladım. O arada salonun içerisindeki tüm ışıklar kısıldı. Gözlerim loş ışığın getirdiği rahatlıkla usulca salonun içerisinde dolaşırken, "Nasıl topladın bu kadar insanı?" dedim merakla. Ardından benim bir avuç olan insanıma baktım. "Şu salon da benim yakınım olan elli kişi bile yok! Ercüment bile doktora tezi olduğu için gelemedi. Sen nasıl topladın bu kadar insanı?"

Melodinin başlangıç sesine, Alp Aslan'ın aldığı derin nefesi karıştı. Boynumun soluna doğru eğildiğinde, tüm tüylerim dahi söyleyeceğine dikkat kesildi. "İlk defa onları bir şey için çağırıyorum," dedi vefalı bir tonda. "Bugüne kadar iyi ya da kötü gitmediğim günleri yok ama onları ilk defa kendim için bir şeye çağırıyorum."

Başımı usulca geri çekip, genişçe gülümsedim. "Keşke," dedim aheste aheste. "Keşke tüm arkadaşlarınla tek tek tanışma fırsatım olsa," dedikten sonra başımı hızla iki yana salladım. "Akrabalarının bile ismini hatırlamıyorum, Alp Aslan! Böyle iş mi olur..."

Melodi; "*Fikrimin ince gülü*,"¹ dediğinde Alp Aslan, yüzünü usulca yüzüme doğru eğdi. Tüm gökyüzü önüme bir halı gibi serildiğinde, o gökte delice kanat çırpma da çıplak ayakla koşmaya da hazırdım. "Boş ver," dediğinde tam olarak neden bahsettiğini bile anlayamadım. "Nerede göreceksin amcamı, teyzemi?" diye devam edince, göğe küsen kuşlar gibi süzıldüm.

Çocukça bir sesle "Bayramlarda," dediğimde, yüzünde geniş bir tebessüm belirdi.

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği "Fikrimin İnce Gülü" türküsüne atıf yapıyor.

“Ben sana kutlatırım bayram,” dediğinde, kesine oturan muziplik aklında neşeli oyunlar olduğunun habercisiydi. “Hein merak etme, Mardin’de arkadaşlarımın hepsini bir şekilde tek tek tanırsın. En çok yolları oradan geçer. Onlar geçtikçe sen de alışırısın...”

Ellerimi ensesinde birleştirdiğimde bilezikler tekrar kollarıma batınca, varlıklarını hatırladım. “Hepsini sayasın var!” dememle gülmeye başladı. “Hatta arsızlığı ele alıp, ‘Nerede benim altın kemerim?’ diyesim var!” dediğimde gülmesi şiddetlendi. Usulca bakışlarım göğsüme doğru indi. Zarafet akan gelinliğin her yerinden bir altın fışkırıyordu ve zarafetin “z”si üstümde kalmamıştı. Göğsümdeki altın liralara gözüm ilişince, paragözler gibi gülümsemem genişledi. Nazmiye Hanım beş bilezik heba ederken, Sait amca bir beşibiryerdeyi gözden çıkarmıştı. Bilge ile Ali abinin bir olup, mavi taşlı bir gerdanlık hediye etmiş olması beni bir tık şaşırtmıştı. “On çocuk yapsak, sırtımız yere gelmez gibi...” deyip, muzipçe dudaklarımı büzdüm. “Bakalım bizimkilerden ne çıkacak?”

Alp Aslan “Yalnız,” dediğinde, daha çok yüzüme doğru sokulmuş bulundu. “Takı töreni bitti, sevgilim. Pinti çakma piçi hiç görmedik.”

Tok bir kahkaha atarken, başım usulca geri doğru savruldu. “Benimkiler,” diyerek kaşlarımı imayla havalandırdım. “Kedi gibiler...” Mavileri merakla sislendi. “Altın falan getirmezler. Sahiplerini mutlu etmek isteyen kediler gibi bir leş getirirler. Bir bakmışsın,” deyip omuz silktim. “Gece sonunda Alexey’in leşi önümüze serilmiş...”

Anın etkisiyle lanetli bir ismi anmamışçasına alınlarımız birbirine değdiğinde, gözlerimi kapatıp tamamen andan soyutlandım. Bir sağa bir sola, hiç olamayan bir hareketle sallanıyor oluşumuzun nasıl görüldüğü hiç umurumda olmazken, umurumda olan tek şey Alp Aslan’ın “O gün ki gördüm seni, yaktın ah yaktın beni!”¹ diye diye mırıldanmasıydı.

Tam gülümseyerek, inat ve esefle; “Gamzeli olan senin yanakların,” demiştim ki güzelim şarkı, konuşmamız arasında kaydadı ve bitti. Dans müziği bittiği gibi birden çiftetelliye geçmeleri ise düğünün şanından olsa gerekti. Her tarafından altın fışkıran bir gelin

¹ Adı geçen türküye atıfta bulunuluyor.

olduğumdan mütevellit kollarımdan sarkan kırmızı kurdelelerle birlikte hafifçe kollarımı iki yana kaldırmam, kına gecesi düşünülürken hiç zor olmadı. Alp Aslan'ın ise eli direkt ceketinin düğmesine gitti. Ceketinin düğmesini açtığı anda, soyunmamak için kendisini zor tuttuğunu anlamamak imkânsızdı. Kendimi bir an bir çemberin içerisinde bulduğumda alışmam gereken yeri de çoktan geçmiştim. İnsanların düğünlerde neden delice dans ettiğini asla anlayamasam da kendim de başkalarının düğününde delice tepinen biriydim. Alp Aslan'ın düğün meraklısı arkadaşları tarafından çevrelendiğini görünce, önce elimi kendisine doğru uzatıp; "Ver ceketini," dedim. Alp Aslan rahat hareket edemedikçe, bana afakanlar bastığı için yine ilk önceliğim onun rahatlığı oldu. Ceketini omuzlarından çekip aldıktan sonra usulca yamacına sokulduğumda sol eli direkt belime dolandı. "Ceketini masaya bırakacağım," dedim yüksek bir tonda. Peşi sıra gözlerim salonun içerisinde Melih'i ararcasına dolandı. Üzerindeki sessizlik dikkat çekmeyecek gibi değildi ama bir masanın başında hafifçe eğilmiş, masada oturanlarla konuştuğunu da görmüştüm. Tek sorun masadakilerin kim olduğunu göremememdi. "Ardından Melih'i sürükleyip geleceğim hemen!" diyerek bizim için ayrılmış olan devasa bayrağın önündeki masaya ilerledim.

Alp Aslan'ın ceketini sandalyesinin arkasına astıktan sonra adımlarım Melih'in başında dikildiği masaya yöneldi. Erman, Zifir, babam ve Melih dördü de sözleşip, kız tarafı olduklarını belli etmek istercesine siyah giyinmişlerdi ve muhteşem dörtlüye eklenen siyah giyinen adamlar olarak Melih'in timinin üyeleri yani benim çocuklar vardı. Masaya yaklaşıp, Melih'in sırtına elimi koyarak masada oturanlara bakmamla alabora oldum. Diyarbakır'da sırf şımarık komutanın kızını korumak için canından olan Oktay'ın annesini de, gidip Alp Aslan'ı bulun diye haddimi aşmam sonucu olan ölen Kerim'in eşi Aslı'yı da görmeyi beklemiyordum. Ama o kadar arsız bir insandım ki... Gördüklerimle nasıl mutlu olup, boyunlarına atlayacağımı şaşırdım. Kayıplarının suçu ben değilmişim gibi...

Aslı'nın, kollarını boynuma dolarken "Ne kadar güzel olmuşsun Jülide abla!" dediği gibi ağlamaya başlamam, utancımdaydı.

Yanaklarıma süzülen yaşları elimin tersiyle silerken “Deme öyle,” diye mırıldandım. Çünkü Aslı’nın parlak teninden de turuncu saçlarından da eser kalmamıştı ve görüntüsü o kadar tanıdıktı ki... Çektiği acıyı kendimden biliyordum. Tekrar masaya doğru dönüp, Oktay’ın yaşı altmışları bulmuş olan annesiyle göz göze geldim. Sebile teyzenin çakır gözleri yaşlarla parıldarken; “Ne zahmet ettiniz,” diyerek iç çektim. “Çok mahcup oldum, inanın ki...”

Sebile teyze elindeki küçük altın kutusunu masanın üzerine bırakıp, sağ elini hafifçe öpmem için havalandırdı. “Diyarbakır gülüne el öptürüp, uğurlamaya geldim,” demesiyle, saniyeler önce yanaklarımdan sildiğim yaşların yerini yenileri aldı.

Hızlı adımlarla yanına ilerleyip, “Teşekkür ederim, Sebile teyze,” dedim sarılarak. “Bana hiç kapını kapatmadığın içinde teşekkür ederim...”

Zira her yiğidin harcı değildi; “*Oğlunuz şu kişiyi korurken, şehadete kavuştu,*” denildikten sonra o kişiyi, bile isteye bağrına basmak. Sebile teyze, ellerindeki şifasını sırtımdan ruhuma aktarırken, “Analar, evladına kapı örtmez, yavrum,” deyince, yüzüme kapılarını örtmekten geri durmayan annemin ve Nazmiye Hanım’ın ister istemez analığını sorguladım.

Yanlarında kalmam, hem benim hem de masada oturan herkesin üzerine matem havası çöktürdüğü için oturan çocuklara hitaben “Gençler, sizi pistte görmek isteriz!” diye sataştım. Aralarında Necip olsaydı, muhakkak benim davet etmemi beklemeden Necip’in zoruyla ayaklanırlardı ama ne yazık ki artık Necip de aralarında bulunmamaktaydı.

Kimse yapıştığı sandalyeden kalkmaya gönüllü olmayınca, Sebile teyzenin “Hadi, çıkın da millet yiğit görsün,” demesiyle ayaklandılar. Piste başımı çevirdiğimde ise yiğitten başka herhangi hiçbir şey göremediğimizde aşikârdı. Benim kızlar bile pistte kendilerine zor yer bulabilmişlerdi. Alp Aslan’ın tüm arkadaşları sanki stres atmak için bizim düğünü beklemiş gibi olsalar da, eğlenen insanları görmek de ayrı bir terapiydi.

Kendimizi piste attığımız gibi piyaniste vahiy yoluyla Ankaralı olduğum söylenmişçesine “Memleket özlemi çeken gelinimize hita-

ben, şimdi sırada Ankara havaları,” diye bir anons yaptı. Sınavdaki sorular çalıştığım yerden gelmişçesine rahatladım. Pist birden mahşer yerine dönse de benim için tek dezavantaj, gelinliğimin kabarık olmasıydı. Ama yine de bangır bangır çalan “Edalı da Modalı Yâr”¹ eşliğinde etrafımda dönmeme engel değildi. Şarkı birden “Çalgıcı Dediler”²e geçince Alp Aslan’la yan yana gelmiş bulunduk. Piyanist “Öptüm yanağından,”³ dediğinde sol yanağımdan öpmüş olması şen bir kahkaha atmama sebep oldu. Çekirge gibi pistte dans eden herkesin ortasında Melih, piyaniste “Kız vermediler, soysuz dediler,”⁴ kısmında eşlik edince bir anda kendimi anaç tavuk formunda bulup, “Bana gönder, kim dediyse!” derken buldum. Ankara havalarının sonu gelmez zannederken, Alp Aslan’ın Eskişehir tayfasından kaşık çıkınca meydana bir ara elimde iki çift kaşık belirdi. Elimdeki kaşıklarla sadece yemek yenmediğini bilmemse tamamen alaylı olduğumdan olsa gerekti. Oyun roman havalarına geçtiğinde, ilk defa duyduğum “Altınlarım Dizi Dizi!”⁵ roman havasına iki kolumu hoyratça sallarken, arkadaşlarıyla bize nazaran gayet asil bir şekilde oynayan Alp Aslan karşıki köşeden gözüme ilişti. Havadaki kollarım sağa sola sallanırken, iki yana açtığı heybetli kollarıyla muzipçe sol gözünü kırpınca, “Hıh,” dercesine sağ omzumu kırmaktan geri duramadım.

Alp Aslan’ın iki kadın tarafından bir kenara çekildiğini görünce, fıtı fıtı terden üzerindeki siyah gömleğin üç düğmesini gösteri yapmak istercesine açmış olan Melih’in yanına ilerledim. Alp Aslan, kendisini çekeştiren iki kızla birlikte bir kolon dibine geçip kucaklaşınca, Melih’i hoyratça “Kim bunlar?” diye dürttüm.

Başta neyi sorduğumu anlayamasa da kör gözüne parmak sokarcasına gözlerimi belertmemle, baktığım yeri fark etti. “Haaa,” dedi, elinde ne aradığını bilemediğim halay başı mendilini sallarken. “Senin ekürileri işte: Burcu ile Betül.”

¹ Sanatçı Mustafa Taş’ın şarkısı.

² Sanatçı Hasan Yılmaz’ın şarkısı.

³ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

⁴ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

⁵ Sanatçı Elmas’ın şarkısı.

Söylemi üzerine gözlerim daha bir ilgiyle kızlara kayarken, aslında aşırı bir şekilde benzediklerini fark ettim. “Oğlum, bunlar tıpkısının aynısı gibi,” diye mırıldandım, çözümlemek istercesine.

“Bak,” diyerek eğilip sol kulak dibime sokuldu. Zira hiçbir şey çekmezsem yüksek sestten ötürü en az iki gün kulak uğultusu çekecektim. “Maskülen tarzda giyinen ateş parçası Burcu,” deyip, ağzı sulanmışçasına bir iç çekti. Sen hayırdır, dercesine gözlerim çehresine kaydığına “Daha dur, bombayı patlatmadım,” diyerek pişkince güldü. “Diğer afet-i devran ise Betül. İkiz bunlar. İkisi de kocanın keşfi ve Betül,” İç gıcıklayan hummalı bir ıslık daha çaldı. “Kocanın müptelası. Bak bak!” Delmek istercesine kolumu dürtmeyi atlamadı. “Nasıl da düşünüyor biricik kocanın ağzının içine? Bak da az iş öğren!”

Sinirle gülümseyerek başımı savururken; “Fesuphanallah!” dedim ama bu, dönüp kızlara bakmama engel olmadı. Burcu gerçekten daha saygılı bir tavırla duruyorken, Melih’in Betül dediği kadın, Alp Aslan’a çok daha yakın duruyordu. İkisinin de saçları kıvırcıkken, Betül’ün saçlarında ombre ve dudaklarında kırmızı bir ruj vardı. Üzerindeki elbiseyi Alp Aslan dolabımda görse kesin söylenecekti, gözlerini de Betül’ün yüzünden başka bir yerine değdirmiyordu. O arada ne konuşuyorlarsa Betül tiz bir kahkaha atarak, elini Alp Aslan’ın gömleğinin kollarını dahi kıvrıp yeleğini üzerinden attığı bedenine doğru tırmandırdı. Betül’ün eli, Alp Aslan’ın omzuna aheste şekilde konunca, sol kaşım seğirmeden edemedi.

Melih o arada “Abi, çok iyi parça ya!” deyince, sinirim daha da tavan yaptığı için sol elimin tersini neredede olduğumuza bakmaksızın göğsüne çarptım. “Aha dikkat çektik!” diyerek sesi içine kaçınca, gözlerim Alp Aslan’a geri döndü. Bize baktığı için gözlerimizin keşmesi iki saniye almadı. İkimizin de gözlerimiz aynı anda kısıldığında başparmağımı boğazımın önünde sağdan sola doğru bıçakmış gibi oynatmamak için zor durdum. Melih biraz daha dibime soku-lup, “Kötü bakıyor. Yanlarına gidip, ‘Hoş geldiniz,’ de istersen!” dedi pişkince!

Bedenimi hoyratça kendisine doğru döndürürken “Dalga mı geçiriyorsun?” dedim yüksek bir tonda. “Soktun aklıma bir sürü şey! Gideyim de saçlarını mı yalayım şimdi kızların?”

Kaşları alayla havalandırken “Sen?” dedi hayretle. “Sen mi böyle bir yolacaksın?” Ardından omzuma attığı eliyle bedenimi çekti. “Evet, sen emin adımlarla Nazmiye’nin gelini olma yolunda ilerleyeceksin. Ben korkuyorum artık senden!” diyerek bir güzel beni tiye aldı.

Bedenim kolunun altında kliççelik kalırken, “Yürüyorsun ya, ne, bari Alp Aslan’a yürütyene yürüt!” dedim işgizlar bir tonda.

“Şaka yapıyorum kızım beni!” deyince, “Dulmuş mu yapıyorsun?” dercesine gözlerimi belerttim. “Kimsenin kocana yürütüğü de yok. Hayır,” deyip otuz iki diş gülmüştü. “Çidip satasınlar mı kızlar, Kızlar da senin bildiğin kızlardan değil. Serecekler seni islah yere ki gibi yere, sonra uğraş dur!”

“Kim seri yormuş beni yere be!” dedim çirkeşlik mekânı uzak rak. Daha devam edebilirdim belki ama Alp Aslan’la birlikte gözleri yanımıza gelince, komutanı gelmiş er gibi toparlandık. Kızlar usulca bir baş selamı vererek Alp Aslan’a döndüğünde, kızların ikisi de çiçek gibi gülmüştüyordu.

“Vallahi,” dedi Burcu, hafifçe öne doğru atılarak. “Bizim nikâh masasına oturtan hanımefendi ile bizzat tanışmak istedik.”

Yüzüme balyoz inerken “Abi?” dedim dişlerimi birbirine ısırarak. O arada arkada kalan sol elimle Melih’in taştan olan omza bir çimdik attım.

“Ben Şafak,” diyerek Melih’in Betül dediği kız bana doğru elini uzatınca, sabır dolu bir nefes aldım. Ardından üzerinde takım elbise olan Burcu’yu işaret edip, “Bu da Şeniz,” dedi.

Afakanlar sağlı sollu üstüme üstüme geldiği için Alp Aslan’a doğru dönerek; “Burcu ve Betül?” dedim dan diye.

Alp Aslan’ın gözleri arkamda bulunan Melih’e kayarken, sanki bir nefes verdi. Ardından “Gel bebeğim, sen böyle,” diyerek, usulca bedenimi kendisine doğru çekti. Alp Aslan’ın sol kolunun altına bedenim usulca girerken, bileziklerin ağrıttığı sağ kolum da belime dolandı. “Zehirden arındıralım seni...” Sağ şakağıma bir öpücük kondurduğunda, kızların ikisi de hayranlıkla bakıyordu ve benim beyin nöronlarım resmen duman atıyordu. Alp Aslan, yüzünü hafifçe yüzüme doğru eğip; “Burcu ile Betül ama senin öyle bilmene gerek yok” dedi mırıltı eşliğinde. Ardından gururla parlayan yüzünü kızlara çevirdi.

virdi. “Bunlar benim gözü kara, tuttuğunu koparan ikizler,” diyerek, muzipçe sol gözünü kırptı. “İki kızımız var, diyebiliriz yani.”

Meraklı bakışlarım kızlara döndüğünde kızların ikisi de kahve gözleriyle çipil çipil gülümsüyordu. O arada Şeniz olan Burcu; “Çok görüşecek gibiyiz, Jülide abla,” deyince, kendimi epeyce karta kaçmış gibi hissettim.

Çenemi yandan yandan Alp Aslan’ın ter içerisinde kalmış göğsüne yaslariken “Yaş kaç?” diye mırıldandım.

İkisinden de bir “Yirmi altı,” söylemi dökülünce sesli bir nefes verdim.

Alp Aslan muzip bir tonda “Uğurlu ikizler,” deyince, herkesin meraklı bakışları kendisine döndü. Umursamazca omuz silkip, güleç yüzünü bana doğru döndürdü. “E, Şeniz’le İstanbul’a gittim, seni buldum. Şafak’la İstanbul’a gittim, seni aldım geldim, bak düğün yapıyoruz,” diyerek şen bir kahkaha attı. Alp Aslan’ın gülmesi bulaşıcı olsa gerek ki hepimiz kendimizi gülerken bulduk. Her ne kadar yanan yüreğime sular serpilmiş olsa da, ortasına çekildiğim “Delilo”¹ halayının başındayken, ikizleri Alp Aslan’a daha sonradan detaylıca sormak adına beynimin içerisinde küçük küçük notlar aldım. Sonuç olarak kimse kendisine âşık olmasa da, ekstrem hayranlıklar da baş ağrıttı.

Gece boyunca Alp Aslan’a gelen sürekli tebrik telgraflarından sonra “Gelin hanıma arkadaşlarından mesaj var!” diye bir anons yapılınca, oynamaktan kıpkırmızı kesilmiş yüzümle piyaniste döndüm. Ben piyanist okusun diye beklerken; piyanistin arkasında kalan duvara, tavandaki projeksiyon makinesiyle bir görüntü yansıtıldı. İş görüntüye gelince ufaktan tedirgin olsam da, Alp Aslan’ın sağ yanımdan uzattığı peçeteyi alıp, terden süzülen yüzümü usulca kuruladım. O arada görüntü açıldı. Daha açılış ekranında ise aklımı alacak bir cümle mevcuttu.

“İstanbul hovardası ama Angara bebesi.”

Arka fonda “İstanbul Hovardası”² çalarken, gece gündüz gezip, paraları nasıl ezdiğimin görüntüleri de ekranda dolaşıyordu. Bir asla-

¹ Sanatçı İzzet Yıldızhan’ın şarkısı.

² Çeşitli sanatçıların seslendirdiği şarkı.

nın üzerinde zafer işareti yaptığım bir fotoğrafım ekrana yansıyınca salondan kahkahalar yükselirken, Alp Aslan kulak dibime sokulup “Aslan?” dedi muzipçe. Evrene verdiğimiz mesajlar, gerçekten çalışıyordu! Utançla tek gözümü yumup ekrana bakmaya devam ederken, yanımda bir sarışın, bir de esmer erkek olan fotoğraflarım belirince bu sefer “Sıralı tam liste,” dedi derin bir nefes alarak. “Sıralı tam liste istiyorum, Hevybanû!” Görüntüler müzik eşliğinde akmaya devam ederken, villacık olan evimin önündeki ve biricik arabamın üstündeki fotoğraflarımdan sonra barlarda dans eden görüntülerim de ekrana yansıyınca, sol bileğimdeki bilezikleri hafifçe iterek nabzımı kontrol ettim. Tam, “*Ben bir fena oluyorum,*” diyecektim ki Ercüment’in yanına topladığını seslerinden anladığım İstanbul takımı; “*Ortaköy’de villası, cafcıflı arabası, her gün barlarda gezer, İstanbul hovardası!*”¹ diye bağırdı. Müzik kesilip, “*Bu film de burada bitti,*” dendiğinde; klibin sonunda Alp Aslan’la bir fotoğrafım belirdi. Shop olduğu bariz belliyken, Alp Aslan’ın ittiği bir paletin üzerinde altın bir kafesin içerisindeydim ve Alp Aslan’ın üzerindeki konuşma baloncuğunda “Aldım, gidiyorum,” yazarken benim baloncuğumun üzerinde “Sınırtepe hovardası yükleniyor!” yazıyordu. Klibin sonu öyle komik bitti ki Alp Aslan bile, izlediği videoya aldırmadan sol kolunu omzuma atarak bana sarılmakla yetindi.

Kahkahalar yavaş yavaş salonun içerisinden silinirken, harmandalı müziği çalınca, kısılan ışıkla birlikte Alp Aslan zeybek oynayacak zannettim ama piyanist “Gelin hanımı arkadaşları için piste davet ediyoruz,” deyince, kahkaha atarak sol elimle göğsümü işaret ettim. “Gelin hanım mı?” diye tok bir sesle bağırdım. “Damattır o. Gelin hanım değil,” diyerek başımı iki yana salladığımda, piyanist “*Ben bilmem,*” dercesine iki elini yana açtı.

Klibi izlediğimiz için zaten Alp Aslan’la birlikte tam pistin ortasındaydık ama Alp Aslan’ın da hiç zeybek oynayacak gibi bir hâli yoktu. Bedenimi usul usul piste doğru döndürdüğümde, karanlıkların içerisinde üniformalarıyla, başlarında bereleriyle, altı ok misali her biri başka köşeden gelen bir topluluk gördüm.

¹ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

Karanlık içerisindeki piste doğru sızan silüetleri tanıdığım gibi sol elim boğazıma sarıldı ve künyemi içimden çekip, gelinliğimin üzerinde sarkıttım. Boğazıma oturan yumru ise elimle tutup alabileceğim kadar belirgindi ama ben elimle künyemi tutmayı tercih ettim. Hepsinin kolları genişçe havaya kalktığında yarım ay şekline geçip, Alp Aslan'la ikimiz ortalarına kalacak şekilde karşımızda kaldılar. Harmandalının iç titreten melodisi yüreğimin tellerine tellerine vururken, ellerine su dökülemeyecek altılı kollarını iki yanlarında aşağıya indirip, ileri geri salladılar. Ardından sağ bacaklarını tekrar karınlarına doğru çekerken, hepsinin aynı anda kolları havaya kalktı. Ayakları “*Kıt'a dur!*” dercesine inip kalktıktan sonra kolları tekrar aşağı doğru, bir önlerinde bir de bellerinin arkasında sağa sola salındı. Boğazıma sardığım elim, gözümünden akan yaşları yakalamak için gözaltlarına tırmandığında, burnumun sızlayan direği dinmeyecek gözyaşlarımın habercisiydi. Zira hafifçe eğilerek, sol dizlerini yere sert bir şekilde vurup “Uzdu!” diye bağırıldıklarında, koyuverip hıçkırmaya başladım.

Uzdu...

Neşe Gümüş'ün kendinden fazla emin olduğu, kadim dostlarını bir araya toplayarak gidip düşman ümüğü sıktığı, başları olup kendisi şehit düşene kadar tek bir yenilgi almayan ezeli ve ebedî birliği...

Devamında “Hey!” söylemleriyle teker teker dizlerini yere vurup, heybetli bedenlerini doğrulttuklarında ebedî gölgelerinin altındaki narin bir filize dönüştüm. Kolları “Hayda!” söylemiyle tekrar aşağıya doğru salınıp, pistin içerisinde senkronize üç adım atıp, tekrar gölgeleriyle yaraşır şekilde kollarını havalandırdılar.

Gözlerimden akan yaşları tutmayı geçip, titreyen dizlerimin bağlarının derdine düşerek, hafifçe Alp Aslan'ın sert göğsüne sırtımı yasladım. Benim ağlamaktan titreyen bedenimin aksine, Alp Aslan'ın bedeni gururdan titriyordu. Ben annemin kardeşlerini karşımda gördüğüm için ağlarken, Alp Aslan muhtemelen önünde her gün eğilse nişanelerine yetişemeyeceği adamların kendi önünde hürmetle eğilmesinden ötürü gözlerindeki yaşları zar zor zapt ediyordu.

Yürekleri kendilerinden büyük olan altılı, üçerli grup olarak karşı karşıya gelip, kolları havadayken sağ ayaklarını iki kez birbirle-

riyle tokuşturup tekrar bize döndüğünde, akan burnumu hoyratça gelinliğimin koluna, bileziklerimin üstüne sildim. Sağ ayaklarımı kasıklarına kadar kaldırıp, yüz seksen derecelik bir açıyla ayakları havada dönüp, sağ ve sol dizlerini “Hey!” nidaları eşliğinde yere vurup; kollarını efeler gibi geriye atıp gür bir şekilde “Uzdul” diye bağırarak bedenlerini dikleştirdiklerinde ağlamam daha da şiddetlendi. Harmandalı müziği devam ederken, bedenleri duraksadı. Serdar abimin sağ eli yana doğru açıldığında avuç içerisine katlı bir Türk bayrağı bırakıldı. Sağ elindeki kıymetlisiyle birlikte, hepsi ayaklarındaki postalarla zemini döve döve üstümülze doğru adımlamaya başladı. Karşı karşıya kaldığımızda müziğin sesi kısıldı ama kimse alkışlamadı. Hoş, alkışlamakla haklarının ödenmeyeceği aşikârdı.

Serdar abi, parıldayan yeşilleriyle gözlerini gözlerimin içerisinde çekmeden, elindeki bayrağı üç kez öpüp alına dayadı. Ardından derin bir nefes alarak, sol göğsünün üstündeki isimliğin altındaki cebini açtı. Yüzümü gözümü nasıl sileceğimi şaşırmışken, “Sayende hep birlikte bir operasyon daha yaptık,” deyip, cebinden başka bir isimlik çıkardı.

Kanlı bir isimlik...

“Alb. Neşe GÜMÜŞ”

Eline aldığı kanlı isimliği dün gibi hatırlıyordum. Annemin birlikte çıktıkları son görevdeki üniformasından özenle sökülümüş, kendi birliklerinin koridoruna da özenle asılmış olan kanlı isimliği...

Serdar abi elindeki kanlı isimliği, rengini kana borçlu olan bayrağın üzerine usulca koydu. Sol eliyle hem isimliği hem de bayrağı okşayarak gözlerini gözlerime dikti. Titreyen dudaklarımı zapt edebilmek için, alt dudağımı hoyratça ısırdım. Bana doğru uzanan elindeki bayrağı da annemin isimliğini de alacak takatim zerre yoktu. Ellerim kriz geçiriyormuşçasına titrediği için, almaya niyetlensem de tutamayacağımı biliyordum ama Serdar abi üstümülze doğru bir adım daha atıp; “Biz bizim olanı vermeyiz,” dedi gür bir ses tonuyla. Dünyanın içkisini içmiş olan, salondaki topluluktan çıt çıkmadı. Altındaki cırtı sürekli yenilenen annemin isimliğini sağ eline alıp, sol göğsümün üzerine avuç içiyle iki kez vurarak yapıştırdı. “Yuvanı,” diyerek gözlerini göğsüme yapıştırdığı isimlikten ayırmadan

konuşmaya başladı. “Bizim otağımızda kuracaktıydın...” Gözleri gözlerime vardı. “Evine hoş geldin, kızım...” İkimiz de ağırca yutkunduk. Yutkunuşuma iç çekişlerim karıştı. “Evine gel. Ait olanı, ait olduğu yere kendi ellerinle as, diye getirdim.” Başım sağa doğru eğilirken, sol elimle durmak bilmeyen gözyaşlarımı tekrar tekrar sildim. Elinde tuttuğu bayrağı da usulca uzatıp “Yuvamız, gölgesinden hiç mahrum kalmasın...” dediğinde, güç bela elinden aldım.

Sol göğsümün üzerinde annemin kurumuş kanıyla yıkanmış olan isimliği ile birlikte, binlerce kanla yıkanan bayrağımızı tam üç kez öpüp alınma koydum. Annemin elini öper gibi... Kokusunu doyum-suzca içime çeker gibi... Hiç göstermediği sıcaklığına gark eder gibi, elime sunulan bayrağa âciz bedeni hiç sarılmamış gibi sarıldım. Ardından da Serdar abinin boynuna kollarım dolandığında, salonda bir alkış tufanı koptu. Serdar abiden ayrıldıktan sonra çocuk Jülide olup, hepsinin kollarının arasında dolandım. Zülûf abi, Esat abi, Remzi abi, Fetih abi ve Volkan abi... Onların hepsi bana birer abiyken hepsinin kollarından sıyrıldıktan sonra kendimi babamın kolları arasında “Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim,” derken buldum.

Gelin olan zatım fazlasıyla ağlatıldığı için gelin masasına elimde bayrakla oturtuldum. Kapanış için, gururlardan gururlara boyanan damat ve arkadaşları, kasap havası oynamak üzere piste davet edildi. Damadın arkadaşlarının arasına Uzdu’nun, Alka’nın tüm üyeleri katıldı, babam dâhil...

Veda oyunu da oynandıktan sonra herkesi, teker teker vedalaşıp uğurladık. Gece boyunca varlığını hissetmediğim Nazmiye Hanım dahi bana sarılırken ağlıyordu, sanki gelin olup giden kendi kızıymış gibi... Herkes dağıldıktan sonra Alp Aslan’la arkamızda bir devasa bayrak ve kucagımızda bir şanlı bayrakla birlikte gelin masasında kaldık. Gözlerim, boşalan salonun içerisinde gecenin izlerinin üzerinde usulca gezinirken; “Sen oynamadın,” diye mırıldandım durgun bir tonda. O kadar çok ağlamıştım ki, sesimin çıktığına şükredebilecek hâldeydim. Boğazımı yumuşatmak için gece boyunca hiç varlıklarını dahi fark etmediğim, masanın üzerindeki kokteyl bardaklarından önümde durana uzanıp bir yudum aldım. Alp Aslan’ın ağlamaktan şişmiş olan yüzüne pürdikkat, profilimden baktığını

hissedince hafifçe tebessüm ettim. “Sen, diyorum,” diyerek usulca dudaklarımı dilimle ıslattım. “Zeybek oynamadın...”

Başımı usulca çehresine çevirdiğimde dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Önce arkamızda kalan devasa bayrağa, ardından avuçlarımin arasındaki, canımı orada bulmuşçasına sıkı sıkıya ellerimle tuttuğum bayrağa bir bakış attı. Sol elini usulca uzatıp, elimdeki bayrağı elimle birlikte kavradı. Yüzünü hafifçe yüzüme doğru eğince, mağrurca boynumu sola doğru büküm. “Yeminim olsun...” Bariton sesinin etkisi yüreğimi çarptırırken, bir yeminini daha alacak olmanın ağırlığıyla, ağırca yutkundum. “Oğlumuzun sünnetinde, seninle karşılıklı oynayacağım.”

Yüzümü genişçe bir gülümseme kaplarken, başımı muzipleştirerek biraz daha sola doğru büküm. “Oğlumla oynayacağım, diyeceksin sanmışım,” dedim ukala bir tonda.

Alp Aslan’ın kaşları hızlıca havalanıp indi. “Kendimi sana sakladığımı söylemişim,” diyerek, usulca gözlerini kıstı. “Onunla asker olduğunda oynarız ama...” Aniden gitmeye karar vermiş gibi hızlıca ayaklandı. “Önce bir doğmasını sağlamalıyım...”

Ağlamamla gülmem karışır bir hâlde gelin masasından Alp Aslan’ın çekiştirmesiyle ayaklanırken, usulca dönüp, ardımızda bıraktığımız Türk bayrağına baktım. Sağ elimi sol göğsümdeki, annemin kanıyla yıkanmış isimliğine kapanırken, gözlerimi minnetle yumdum. Ailem, yine beni hiç yanıltmamıştı. Kim bilir kimin leşini hediye diye kapımı koyacaklar, diye düşünürken ben, varoluşumun sebebi olanın bir minnet gibi şerefini göğsüme kondurmuşlardı. Gözlerimi tekrar açtığımda, Alp Aslan sol yanımda ayinimi bitirmemi bekliyordu. Bayrağa bakarken “Varlığım,” dedim göğsümdeki isimliğin üzerine künyelerimi bastırarak. “Türk varlığına, armağan olsun!”

Alp Aslan sol kolunu usulca omzuma atıp bedenimi göğsüne çekiştirdikten sonra, sol omzumdan göğsüme doğru sarkan sol elini, annemin isimliğinin ve künyelerinin karışımıyla birlikte elimin üstüne bastırdı. Ardından ikimizin de dilimizden, varlığımızın yegâne yemini döküldü:

“Ne mutlu Türküm diyene!”

BÖLÜM IX

KAVUŞMANIN TA KENDİSİ

*“Yüreğinizin seçtiği insanla bir boş mezara da gîrseniz,
orası sizin için cennetin ta kendisidir.”*

ALP ASLAN ŞAHİN

Sabah akşam, aç susuz, bıkmadan usanmadan ve bir ömür yemin edeceğiniz, selam duracağınız bayrağın önünde; sevdiğinizi görüyorsanız, onun ettiği yeminler sizin ettiğiniz yeminlerin hepsinden daha anlamlı oluyordu. Hiç yaşamayacağınızı düşündüğünüz anların içerisinde bulunca kendinizi, şükretmekten geri duramıyordunuz. Benim dönüp dolaşıp şükrettiğim gibi...

Hevybanû’yu en sonunda garnizondan çıkarmayı başardığımda, resmen peşimden sürüklediğim cansız bir beden gibi duruyordu. “Ya hayatım!” dedi mızızızlanır bir tonda, merdivenlerden inerken. Çocukça esneme sesi kulağıma ulaştı. İlik nakli gerçekten, tüm enerjisini sıfırlamıştı. “Nereye gidiyoruz gene, sevgilim?”

Sağ omzumun üzerinden kendisine bir bakış attığımda, sağ elinin tersini çoktan ağzının üstüne kapatmış bir hâlde esnemeye devam ediyordu ama kollarındaki bileziklerle öylesine komik duruyordu ki gülmeden duramadım. Hevybanû gülümseme sesimi işitince, uyku-

lu gözlerini merakla bana çevirdi. Kaşlarımı imayla havalandırarak “Uyumaya,” dedim yaya yaya. “Uyumaya gidiyoruz, sevgilim.”

Bir nakil işlemine tabi tutulmasam da, benimde son üç gündü hissettiğim yorgunluk, üç senelik eğitimimin yorgunluğuyla denkti Aynı o zamanlardaki gibi stresliydim çünkü bir aksilik çıkarsa her şeyin ters tepeceğinin bilincindeydim. Her ne kadar meslek âşığı bir adam olsam da, stresini sevmeyen bir adamdım aynı zamanda Stres dediğim de, dağda böcek avlamak değildi. Birinin dudağından çıkacak iki söze hayatının bağlı oluşuydu. Meslek hayatımda yokmuşçasına, gittim hayatımın kadınına da mesleğimin yoğurduğu insanların arasından buldum. Otuz üç yaşına kadar sadece meslek hayatım bazı dudakların arasındayken, artık özel hayatım da bir çift dudağın arasındaydı ve ben, o bir çift dudağın arasından başka bir yerde asla nefes alamayan bir insandım.

Arabaya atladığımız gibi yönüm bir otel oldu. Sıradan, merkezdeki bir otel... Eve gitsek, ana baba günü gibi olduğunu biliyordum. Benim her ne kadar bu gece için özel planlarım olması da, Hevybanû ile birlikte rahat bir gece geçirelim istiyordum. Dügün dedikodusu dinlemek değil... Merkez otellerden birinin önünde durduğumuzda, Hevybanû bir kıkılda attı. Ardından şangırdayan kollarını usulca havalandırıp, “Allah’ım, zenginliğe bak!” dedi şevk dolu bir tonda. “Bir konaklama alanından çıkıyorsun, başka bir otele giriyorsun.”

Her ne kadar söylediğine gülümsesem de “Bırak şaklabanlığı hadi,” dedim mırıltıyla. “Garnizonda yatmak isteseydim evlenmez, sap hayatıma devam ederdim!”

Buruşturduğu yıldıztını bana çevirirken “KTM’lerde süründüğün günlerde ağlarsın ama benim karımı nerede diye!” diye muzipçe şakıdı.

Kapımı usulca açarken derin bir iç çektim. “Ah,” dedim alayla. “Kocasını er sanan, zavallı gelin!”

Ben indikten sonra Hevybanû da araçtan inerken söylenmeyi ihmal etmedi: “Hee, rütbeliler hiç uğramıyor oralara, biliriz!”

Tam arabanın önünden dolanmak suretiyle yanına doğru ilerliyordum ki, birdenbire gömleğimin arkasından tutulmak suretiyle bir kalabalığın içerisine çekildim. Ne oluyor diyemeden, Hevybanû’nun korku dolu çığlığını duymam ise bünyemdeki her bir alkol

miktarını temizledi. Vücuduma inen hiçbir darbeyi dahi hissetmezken, Hevybanû'nun korktuğunu bildiğim için hoyratça sırtıma vuran aymazlara döndüm. Artık nasıl kendilerine yüzümü döndüysem, dağcıların hepsi bir adım gerçi kaçtı. "Öptüreceğim oğlum size o dağları!" dedim dilimi ısırarak. Burnumdan sinirli bir soluk alırken, ilk hengâme arasında birinin dirseği sağ kaşıma denk geldiği için kaşımdan akan kan şakağıma doğru süzüldü. "Kız korktu hayvan herifler!" diye tok bir tonda bağırdım. "Geleceğiz dediniz de, gelmeyin mi dedik?"

Burak ellerini hafifçe iki yana açarken yüzünde gevrek bir gülümseme mevcuttu. "Bilirsin," dedi alt dudağını diliyle ıslatarak. "Bizler bir gece, ansızın..."

Sağ elimi öne doğru savurup; "Sikerim lan sizin bir gecenizi de binbir gecenizi de!" dedim öfkeyle. İki elimi belime yerleştirip, derin bir nefes aldığımda aklıma Hevybanû geldi ve korkuyla kendisine doğru döndüm. Hevybanû, kavgadan korkuyordu ve ben yol boyunca kendisine aptal âşıklar gibi baktığım için arkamızdan gelen dallamaları bile fark etmemiştim. Yüzünün bembeyaz kesilmesinin nedeni, benim gözümün kendisinden başka bir şey görmemesiydi. Sağ elinin tınaklarını arabanın kaputuna öyle bir geçirmişti ki, pasta cila masrafı kesinlikle cepteydi. "Güzelim," dedim tereddütlü bir tonda. Ardından sesli bir nefes verip yanına doğru adımlamaya başladım. "Yok bir şey. Sadece şaka yapmak istemişler..."

Hevybanû olayı idrak etmek istercesine gözlerini kırıştıtırırken, Cemşit; "Ulan sende korkmayan yenge, bizim şakamızdan mı korkacak?" dedi coşkuyla.

Tam sinirle geri dönüyordum ki, Hevybanû kaputun üzerindeki elini usulca havalandırıp, Cemşit'in ayı bedenini işaret etti. "Yazdım oğlum seni," dedi sakın ama ürkütücü bir tonda. "Yazdım ben seni!"

"Aaaah!" dedi Erdem hızlıca. Ardından yumruk yaptığı sağ elini, Cemşit'in sırtına geçirdi hoyratça. "Şahinler birdi, iki oldu. Sen de artık yan değil, dikine bastın, tam oldu!"

Bir adım öne doğru çıkıp, "Siktirin gidin lan!" dedim sinirle. "Siktirin gidin, adamı zıvanadan çıkarmadan!"

Gür bir kahkaha eşliğinde gerisin geriye adımlarken, "Bize bir aslan lazım!" diye bağırdılar gür bir tonda. "Ama o da bu gece kedi!"

Dokuz kişinin kahkahalarına benim "Lan!" diye bağırمام ka-
nıştı ama çocuklar koşarak kaçınca peşlerinden gitmedim. Sakin
tutmaya çalıştığım yüzümü Hevybanû'ya çevirdiğimde, gözüme iki
şey ilişti. Biri Hevybanû'nun arkasından merdivenlere dökülmüş
olan otel görevlileri, diğeri Hevybanû'nun kaşından akan kana ki-
litlenen gözleri. Hafifçe tebessüm edip, "Yapma," dercesine başımı
sola doğru büküm ama çenesini sinirden sıkı, gelinliğinin etekleri-
ni hırsıyla toplayarak merdivenleri tırmanmaya başladı. Öyle bir yürü-
yordu ki, ne ayağındaki ayakkabıların topuklarının zemine bıraktığı
hasar umurundaydı ne de önünden kaçışan otel görevlileri. Derin bir
nefes alarak merdivenleri tırmanırken, güvenlik görevlisine "Sorun
yok!" diyerek kaşlarımı havalandırdım. Hevybanû'nun hızlı adımları
lobiye varınca duraksadı. Ardından lobiye doğru yaklaşıp; "Alp
Aslan Şahin adına rezervasyonumuz vardı," dedim.

Resepsiyon görevlisinin şaşkın gözleri bir benim yüzümden
akan kana, bir de kızgın boğaları andıran Hevybanû'ya kaydı. Muh-
temelen düğünde kuvva çıktığını zannetti. Yoksa hangi gelin, damat
kanlı bıçaklı ve gerçekten kana bulanmış şekilde bir balayı odasına
geliyordu ki? Resepsiyon görevlisi "Kat dokuz, 128 no.lu oda," diyerek
bankonun üzerine odanın kartını bıraktığı gibi, Hevybanû odanın
kartını alıp, asansöre doğru ilerlemeye başladı.

Asansöre bindiğimizde ikimizin de hırslı nefeslerinden başka
ses yoktu. Oysaki ikimizin de böyle hayal etmediğimize emindim.
Odanın önüne geldiğimizde Hevybanû usulca kapıyı açtı. Kapıyı
açtığı gibi ise adımları banyoya yöneldi. Girdiğimiz odanın içerisinde
dikildiğimle kalırken, sabır dolu bir nefes aldım. Sinirle kaşınan
burnumun derdine düşerken, Hevybanû odanın içerisine geri döndü.
"Bak," diyerek usulca sol elimi havalandırdım, derdimi anlatabil-
mek için.

Elinde tomar hâline getirdiği peçeteyle, yatağın sağında kalın
tekli koltuğu işaret edip; "Geç otur şuraya," dedi dik bir tonda. "Geç
otur, yoksa diğer kaşını da ben yaracağım şimdi!"

Annesinin tepesini attırmak istemeyen uslu bir çocuk edasıyla tekli koltuğa doğru adımlayıp oturdum ama yine de sabır zorlamaktan vazgeçemeyen huyumu zapt edemeyip; “Neden bu kadar abartıyorsun?” demeden duramadım.

Hevybanû hışımla kaşıma elindeki peçeteyi bastırmadan önce “Abartıyorum, öyle mi?” dedi sinirli bir tonda. Ardından var gücüyle kaşıma elindeki peçeteyi bastırınca, yüzüm acıyla buruştu. Oysaki Hevybanû dokunana kadar ıslaklık harici bir şey hissetmiyordum. Kaşıma daha çok baskı uygulayıp, acıyla inlememi sağlarken; “Canın yanıyor çünkü insansın!” deyip, sinirli bir nefes verdi. “Canın yanınca, canım yanıyor çünkü sana âşığım!” Usulca yüzünü yüzüme doğru eğip, kaşlarını havalandırdı. “Bir bir daha iki, Alp Aslan!” diyerek başını iki yana olumsuz manada salladı. “Sana ‘*Seni kaybetmekten korkuyorum,*’ demeyeceğim çünkü biliyorum ki ben seni kaybetmem!” Çatılan kaşlarına usulca gülümsedim. Kafama kazır gibi konuşması, yüreğimde nasıl ılık meltemler estiriyordu, haberi yoktu. “Bedenin toprağa karışsa bile ruhun benimle kalır!” dedi kendinden ama daha çok benim sevgimden emin bir tonda. “Ama ben, ruhun bedeninin içindeyken seninle yaşamak istiyorum. Çok mu?”

Yüzümde huzur dolu bir gülümseme belirirken, “Ne dedin sen?” diyerek kendisini alaya aldım. Sorduğum soruyu beklemiyor olacak ki, “*Ne?*” dercesine başını iki yana salladı. Beline attığım ellerimle bedenini iki bacak arama yerleştirip; “E âşığım dedin,” deyip genişçe gülümsedim. “Ana avrat düz gidersin diye bekliyordum ben oysaki!”

Yüzümdeki zirveye sancak çakmışçasına gülümsememe göz devirip, “Atma, Alp Aslan. Atma!” dedi homurdanarak. Ardından bedenini yüzüme doğru daha çok eğdiğinde, گردanından kokusunu içime çektim. “Demem ben öyle şeyler!”

Her ne kadar ben demek istediğini anlasam da, lafı istediğim yere çekip; “Yoo,” dedim muzipçe. “Daha önce de âşığım demiştin. Hem...” Uzanıp hızlıca boynuna bir öpücük kondurdum. “Ben, karıma yalan söylemem.”

Hevybanû, peçeteyi kaldırıp tekrar tekrar bastırması sonucu karnımın durduğuna emin olacak, güleç bir ifadeyle geri çekilip; “Ha,

ben kocama söylerim yani?" dedi oyuncu bir tonda. Küçük bir kahkaha atmamla, omzumdaki eli sol yanağıma tırmandı. Yanağıma usulca okşadığında ise gözlerim huzurla kapandı. Yanağımdaki eli milim milim, o dokunmadığında hiçbir sik ifade etmeyen saçlarıma ulaştı. Eli saçımın arasında gezindikçe, annemin rahmindeki masumluğuma eriştim tekrar. İç çekişi kulaklarıma dolduğunda, yüzündeki ifadeyi göremesem de emindim; benim gibi, olayın gerçekliğini sorguluyordu. Onca yaşanan, onca şahit olunan olaydan sonra yan yana nefes alıp gülümseyebiliyorduk. İmkânsız dediğimiz ne varsa gerçeğimiz oluyordu.

Gözlerim kapalı bir hâlde "Aman, Doktor Hanım," diye mınıldandım usulca. "Kocacığım'lar, 'çok âşığı'm'lar falan," derken, ağır çekimde gözlerimi araladım. Öyle bir bakıyordu ki, baktığının ben olduğumu sorgulamamak elde değildi. "İlk günden, *'Evlendikleri gün karısından beklenmeyen sevgi seliyle karşılaşan kıdemli yüzbaşı, kalp krizi geçirerek hayata veda etti,'* diye haberlere çıkmayalım!"

Tok bir kahkaha attığında, onca basınca ve patlamaya maruz kalan kulaklarımda en rahat duyumsadığı ses, Hevybanû'nun sesiydi. Sanki onun sesi yeryüzüne yayıldığı andan itibaren kulaklarım tüm seslere sağır oluyor ve sadece onu kendisine kible biliyordu.

Kahkahalarının eşliğinde "Nankör!" dedi kınar bir tonda. "Nankör ve kart kedi!"

Kaşlarım imayla havalanırken, "Kart?" dedim şaşkın bir tonda.

Omuz silkerek otuz iki diş gülümsedi. "Karta kaçmıyor olsaydın," dedi gözlerini hülyalı bir tavırla süzerek. "Şu odaya beni kucaklayıp sokardın!" Sağ elini bir tur havada döndürdü ve kolundaki bileziklerden çıkan ses, yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Ama nerede?" dedi iç çekerek. "Ben de altımda ölüp gitmeyeyim diye," deyip, hızlıca kucağıma sırtı dönük bir vaziyette oturdu. "Yeni yetme gelinler gibi takılıyorum işte..." Sol elini arkaya doğru attı, "Hadi," dercesine. "Önce şu boynumdaki çanları, ardından da sabır düğmelerini çözersen, sevgili eşim, müteşekkir olabilirim."

Kucağımdaki kabarık gelinliğin her bir tül katmanı sağ olsa da, kucağıma oturmasının verdiği hissiyat erkekliğimi uyarmıyor de-

ğildi. Hevybanû, tam kucağında bir kuğu gibi oturuyordu. Hayal ettiğinden de güzel oluşu, dudak uçuklatacak cinstendi; tamamen karım olması ise göğsümü kabartıyordu.

Önce boynundaki altınların teker teker klipslerini açmaya başladım. Her açtığımı yatağın yanındaki komodinin üzerine bıraktım. Ardından sıra, sırtındaki ilk düğmeye geldi. Kumaştan dizayn edilmiş ilk düğmeyi açtıktan sonra “Seninle sevişmeyeceğim,” dedim kendimden emin bir tonda.

Elleri iki diz kapağıma kapanırken, kucağıma daha çok bedenini yerleştirip; “Yaa,” dedi düşünceli bir tavırla.

Kucağında bedenini oynatmasıyla kesik bir nefes alsam da düğmeleri teker teker açmaya devam ettim. “Yoldu, nakildi derken çok yoruldun kaç gündür,” dedim, aklımdakini dışarı yansıtarak. “Bir de ben yormayayım şimdi.”

O arada dizlerimdeki ellerini usulca oynatırken “‘Karta kaçtın,’ derken şaka yapmıştım oysaki,” dedi hayal kırıklığıyla kaplanmış gibi. “Bu kadar çabuk çaptan düşeceğini düşünmemiştim...”

Kaşlarım hızla çatılırken “Sevgilim,” dedim lafını kesercesine. “Bir daha evlenmeyiz, değil mi?”

Dizlerimde dolaşan elleri anlık duraksadı. “Anlamadım,” dedi şaşkın bir tonda. Dudaklarımın arasında dökülen nefesli gülümsemem, ensesindeki tüyleri havalandırdı. “Alp,” demesiyle iki yakasından tuttuğum parçaları ters taraflara çekmem ve kopan kumaştan düğmelerin kucağıma dökülmesi bir oldu.

Ellerimi çıplak sırtına yerleştirmeden önce düğmelerin altında kalan fermuarı usulca açarken “Aslan,” diye mırıldandım. Açılan fermuarın sesi, vücudumdaki her bir hücremi hop oturtup hop kaldırdı. “Alp Aslan,” diyerek sırtına bir öpücük kondurdum. “Alp Aslan’ı yoldan çıkarmaktan vazgeçmeyen...” Gelinlik üstünü kollarından çıkarsın diye öne doğru itekledim. “Bir de biricik karısı var...”

Hevybanû, kucağımdan usulca ayaklandı ama gelinliği üzerinden sıyırıp atmadı. Ondan önce kollarındaki tüm bilezikleri tek tek çıkarıp, boynundan çıkardıklarımın yanına bıraktı. Başımı koltuğun sırtına yaslayıp, ellerimi de koltuğun kolçaklarına bırakarak önümde dikilen benliğinin ağız sulandırıcı şölenine kendimi bıraktım.

Tüm sabrını kullanarak bilezikleri komodinin üzerine bıraktıktan sonra sağ eliyle gelinliğin yakasın tutmak suretiyle çekiştirdi. Sağ kolunu çıkardığında gelinliğin üst kısmı hâlâ üst bedenini kapladığı için bir şey anlamadım ama sol kolunu da çıkarınca, ağzım hayretle açılırken kaşlarım gördüğüm görüntüyle çatıldı. Gelinliği üstten aşağı doğru itekleyerek, ayaklarının ucuna bir çarşaf misali dökülmesini sağladı. Dudaklarımdan beğeni dolu bir ısıklık dökülürken, yüzümdeki keyif alan görüntü gözlerinin bebeğine oturmuştu. Sağ ayağını usulca havalandırıp, iki bacağımanın arasında kalan koltuğun zeminine bıraktı ve “Ayakkabımı çöz,” dedi emir verir bir tonda. Başımı geriye doğru usulca atarak gülümsedim. Ardından derin bir nefes alarak doğruldum ve ellerim kurdelelerle bileklerine tutunan ayakkabının fiyonklarına gitti. Tam kurdeleyi ayak bileğinden söküp almıştım ki, sağ elini yüzüme doğru uzatıp “Kurdeleyi bana ver!” diyerek, emri vaki tonunu korudu. Kaşlarım sorgularcasına havalanırken ilk etapta çözümü dilimi ısırmakta buldum. Başımı ağırca aşağı yukarı sallarken, uzattığı eline, elimdeki kurdeleyi sesli bir nefes eşliğinde bıraktım. Sağ ayağını bacak aramdan çekip, yerine sol ayağını “Bunu da,” diyerek bıraktı. Ayakkabının kurdelesini çözdüğüm gibi elini sallayınca boynumu kütleterek elimdeki kurdeleyi yine kendisine uzattım.

Yüzümdeki iddialı tavrı korurken, kaşlarımla bedenindeki lastikleri işaret edip; “Yalnız,” dedim gülümseyerek. “Onlar can yakar, hiç acımam.”

Hevybanû ayakkabılarını çıkarıp, kıstığı gözleriyle başını usulca aşağı yukarı sallarken, oturan zatıma doğru adımlamaya başladı. İki bacağına genişçe yana açıp, kucağıma tırmandığında kesik bir nefes aldım. Elindeki kurdelelerin ikisini de aynı hizaya getirip, yüzüme doğru uzanınca başımı geri çektim. Havalanan kaşlarıma ters bir bakış atıp, tekrar yüzüme uzandı ve gözlerimin üzerini kurdelelerle örttü. Başımın arkasından kurdeleleri düğümcüklerken sol kulak dibime ılık nefesi vurunca, başımı hafifçe sola doğru eğdim. “Bu gece,” dedi kulağımın altına dilinin ucunu değdirerek. “Duyularının ne kadar sağlam olduğunu test edeceğiz, yüzbaşı.”

Hayalî haber manşeti atarken, sözde “*Vermeseniz de olur,*” dediğim rütbemi dillendirmiştim ya, illaki üzerime oynayıp altta kalmayacaktı. Yine de nefesle gülümserken “Kıdemli,” dedim dik bir tonda, en az onun kadar altta kalmayarak.

Dilinden olumsuz mırıltılar dökülürken, sol elini enseme kapattı ve bedenim gerildi. Hafifçe öksürdüğümde altında kıvranan bedenimden zevk aldığı, cüretkâr tavırlarından belliydi. Sol kulağıma dudaklarını dayadığında sesli bir nefes aldım. “Yanlışın var,” diyerek dudaklarını kulağımdan boynuma doğru indirdi. Sol elinin tımaklarını enseme sürttüğünde aldığım nefes göğsümde şişti ve bedenim yükseldi. “Kıdemini, sana bu gece ben vereceğim...”

Boğazımdaki kuruluğu atmak istercesine yutkunacakken, dudakları boynumdan kayarak âdemelmama, emziğine yapışan bebek gibi yapıştı. Tükürüğüm boğazımın içerisinde resmen buhar olup uçtu. Sağ eli gömleğimin yakasından usulca göğsüme doğru sokulduğunda boynumu sağa sola doğru oynattım. Gözümdekileri çekip almamak için var gücümle koltuğun ince deriden olan kolçaklarına asıldım. Gömleğimin kapalı olan düğmelerini açarken dudaklarını hiç tenimden çekmedi. Dudakları köprücük kemiğimin ortasındaki minik oyuntuda durunca dudaklarına dili eşlik etti. Gömleğimi üzerimden çıkarmak için ellerini omzuma atıp bedenimi çekiştirdiğinde itaatkâr bir köpek gibi bedenimi dikleştirdim. Önce boynumdaki künyeyi aldı. Ardından bir müddet elleri vücudumdan uzaklaşınca, kendi boynundaki künyeyi çıkardığını çıkan sestten anladım. Kucağıma tamamen yerleşip üzerimdeki gömleği çıkardıktan sonra üzerimdeki beyaz atleti de başımdan söküp aldı. Gözlerimdeki kurdeleleri kontrol ederken, alt dudağıımı içeriden ısırarak; “Bilerek mi konuşmuyorsun?” dedim merakla.

Ellerini çıplak göğsümden usulca aşağı doğru kaydırarak, hafifçe gülümsedi. Gülümsemesinin nefesi tenimi yaladı geçti. Dudaklarını tenime yaklaştırdığını nefesinin yakışından anladım. “Yanılmayasın diye,” dedikten sonra dilinin ucunu tenimde hissettiğim. Dilini karın kaslarımın arasında bir sağa bir sola, labirentte yolunu arıyormuşçasına dolaştırdı. Dili aşağılara doğru kaydıkça nefesim sıklaştı. Sağ elim havalandığı gibi elimi havada yakalayıp, “Şşş,” dedi uyarıcı

bir tonda. Kısıtırmıştı ya, deneyecekti yeni oyunlarını. “Pes edersen, vallahi kıdemini yakarım...”

Sağ elimi üstten sol eliyle sabitlerken, sağ eliyle usulca pantolonumun düğmesini açtı. Ardından fermuarımı indirdiğinde ise “Hay sikeyim!” diye dişlerimin arasından zar zor mırıldandım.

Pantolonumu, çamaşırla birlikte aşağı doğru çekiştirirken, “Daha değil!” dediğinde ise, nefesin tam olarak nereden alındığını bir an şaşırdım. Önce ayakkabılarım ayrıldı bedenimden, ardından aşağıya doğru çekiştirdiği pantolonum ve çamaşırla birlikte çoraplarım. Ilık nefesi kasıklarına vurduğunda tam nefeslenecektim ki “Merhaba ufaklık,” dediğini duyumsayınca, kurdelenin altındaki gözlerim, göz kapaklarımın altında fır döndü. Sağ eliyle erkekliğimi kavradığında “Seninle biraz eğleneceğiz,” diye muzipçe devam etti. Elinin arasında daha da sertleşen erkekliğim benden önce kendisine yanıt verdiği için boğazından hoşnut bir kıkırtı döküldü. “Ben de öyle düşünmüştüm zaten,” deyip, dilini kıymetli uzvumun başında gezdirdiğinde çenemi var gücümle kastım. Vücudum da kasıldığı için beni ağzının içerisine kabul ederken, sol elini karın kaslarıma doğru çıkarıp, “*Sal kendini,*” dercesine karnımın üzerine hafifçe avuç içiyle vurdu. Kastığım bedenimi serbest bıraktığımda ise boğazımdan boğuk bir inilti döküldü.

Bir yanımda kendimi oldukça güçlü ve eşsiz hissediyordu çünkü beni memnun etmeye çalışan bir kadın tarafından şımartılıyordum. Bir yanımda ise tedirgin... Dişleri kıymetlimin ince derisine değdikçe kasılıyor ve dehşete düşüyordum çünkü tüm mal varlığım, âciz bir varlık olarak dudaklarının arasındaydı. Dudakları beni saldırdığında, sesli bir nefes verirken şakaklarımda biriken terlerin elektroşok almışçasına biriktiğini hissettim. Sağ şakağımdan usulca süzülen damla, erkekliğim Hevybanû’nun göğsünün tepeciklerinin üzerinde gezindiğinde süzülmekten dahi vazgeçti... Ellerimle koltuğun kolçaklarını yerinden sökmek istercesine sıkarken, ayak kaslarım kendimi sıkımam sonucu seğirmeye başladı.

Hafifçe esen rüzgâr eşliğinde ayaklandığını hissedince derin bir nefes aldım. Sağ diz kapağıyla sol bacağıma daha da kenara ittiğinde, aldığım nefesler mümkünmüş gibi hızlandı. İki elimi tutup, ba-

caklarına takılı olduğunu gördüğüm lastiklerin klipslerine götürdü ve “Çöz!” dedi. İşaret parmaklarımı lastiklere geçirip çektiğimde ise klipslerin atması sonucu, elime çarptığı için canı yanan ben oldum. Ellerimin sırtını bacaklarına sürttüğümde yine iki elimi tutup, külotunun bel kısmına tırmandırdı. Gözlerim kapalıydı ama sergilenenecek manzarayı adımdan daha iyi biliyordum. Adımdan daha iyi biliyor ama yine de görmek için köpek gibi kuduruyordum. Aşağıya doğru çekiştirdiğim yumuşak kumaşın çıkardığı ses, dikkat kesildiğim için normal zamanda kulağıma dolmayacağı hâlde beynimin dört bir yanında yankılandı. Kalçalarından aşağı doğru sıyırdığım kumaş parçasının devamını bacaklarından kendisi çıkarıp attı. Ardından, elleri tekrar ellerimi kavradığında ciğerlerime sesli bir nefes doldurdum. Bedenini usulca üzerime doğru eğdiğini, tenime çarpan teninden hissettim ama saniyeler içerisinde dudakları nahif bir şekilde yüzümde dolaşmaya başladı. Dudakları yüzümden aşağıya, boynuma doğru hoyratlaşarak inerken, bedenini kucağıma tırmandırdı.

Kucağımda oluşunun gerginliğiyle başımı geriye doğru atarken, sırtı yüzüme dönük kalacak şekilde döndü. Saniyeler içinde kabul edildiğim volkanın içerisindeki her bir duvarı tanıyordum. Bedeni usulca kucağımda ileri geri kaykılırken, alt dudağımyı içeriden ısır-sam da boğazımdan boğuk bir inilti döküldü. Bunu bekliyormuş gibi beni volkanından dışarıya serin rüzgârlara attığında, ter bezlerimde bile çalışacak derman kalmamıştı ama aynı anda beynimde yüz bin baloncuk patlatacak bir şey oldu. Kendimi başka bir kapıda buldum. Cehennem çukuruna çekildiğim anda, kolçağı zabıt memuru gibi tutan ellerim kolçaktan sıyrıldı ve iki koluna yapıştı. Dilinden bir “Şşş,” dökülürken, ben dilimi kullanıp hece çıkaracak hâlde değildim. Bedenini kucağımda aşağı yukarı usulca hareket ettirince, “Dur,” dercesine kollarını daha çok sıktım. Öyle ki kollarına uyguladığım kuvveti tahlil dahi edemezdin. Benim tahlil edemediğimi kendi bünyesine nasıl kabul ettiğine ise akıl erdirebilecek gibi değildim. Omuzlarını gerisin geriye doğru silkerken, başını geriye doğru attı. Çözmediğim saçları yüzüme yapışırken, sağ kolunu tutsam dahi geri doğru atarak elini enseme yerleştirdi. “Ellerine,” dedi nefes ne-

fese kalmış bir hâlde. Ardından derin bir soluk alarak devam etti fısıltı eşliğinde. “İş bilir parmaklarına ihtiyacım var...”

Elini ensemden çekip, kavradığı sağ elimi bacak arasına götürdü. Yanan volkanın en tepesine... Sol elimin parmaklarının arasına parmaklarını geçirip, elimle birlikte elini göğsüne kapattı. “Ço-” dedim ama cümlemi, kucağında aşağı yukarı hareket eden bedeni yüzünden toparlayamadım. Ardından yutkunarak, zihnimin dağılan parçalarını toparlamaya çalıştım. “Çocuk içinse?” dedim ve kalçasının sert bir şekilde kalçama çarpmasıyla çenemi kasmak suretiyle duraksadım.

Boğazından olumsuz bir mırıltı dökülürken kendince tutturduğu temposuna devam etti. “Sona gelince söyle,” diye fısıltıyla mırıldandı.

Sol elimin altındaki eliyle birlikte sağ göğsünü hoyratça yoğururken, sağ elimin başparmağını volkanın en tepesinde sabitleyip, işaret ve orta parmağımı volkanın içerisinde kavrulmaya gönderdim. Boğazından boğuk bir inilti dökülürken, üzerinde kalan jartiyenin üstü yüzünden tenime değemeyen sırtının derdini yaşamam tam bir aymazlıktı. Kendisine katılmam suretiyle hareketlerimiz sertleşirken, dudaklarım çıplak sol omzuna kaydı. Dakikalar geçtikçe, iş çıkırından çıktığı için dudaklarım yerini dişlerime bıraktı.

İnsan hiç deneyimlemediği bir şeyin etkisini her bir hücresinde hissedebilir miydi? Madde denen illetin, Hevbanû’nun tıbbi dediğinin bile yakınından uzağından geçmiş değildim ama sorsalardı şayet, bana yaşattığını altın vuruş olarak nitelendirirdim. Oysaki kalçalarına vuran bendim ama benim hücrelerime yayılan, onun delici etkisiydi.

Kaç dakika geçtiğini saymak şöyle dursun, adımları dahi hatırlamadığım bir anda dişlerimi sol omzundan kopararak, “Dur!” diye soluyabildim ıstırap dolu bir tonda. Hissettiğim ıstırap değildi elbet ama sona çıkan yolların önüne setler çekiyorsanız, cehennem çukurunun içindeki erkekliğiniz soyunuza sopunuza sövüp, çok kıymetli kasıklarınıza kör edici bir sızı bahşediyordu.

Hevbanû “Dur,” komutumu alınca, sağ eliyle bedeninin üzerindeki ellerimi çözerek kucağımdan ayaklandı. Kozmik odadan

çıkışına kalmamla kucağıma yüzünü dönüp oturması bir oldu. Elleri yüzüme tırmanırken, başım koltuğun sırtına gerisin geriye düştü. Gözlerimin üzerindeki kurdelelerini çözdüğünde gözlerimi açmadım. Ellerini enseme atıp, başımı dikleştirdiğinde açtığım gözlerimle gördüğüm; saatli bir bombaydı. Öyle ya da böyle, inanılmaz bir şiddetle patlayacağı ve ikimizi de gecenin sonunda parçalara ayıracağı ayan beyan ortadaydı. Dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken, “Soy beni,” diyerek kaşlarını havalandırdı. Ardından, tuttuğu yüzüme yüzünü usulca yaklaştırdı. Dudakları dudaklarımın üzerinde duraksarken, gözleri meydan okurcasına gözlerime tırmandı. “Takati kalmayan kıdemli olur mu hiç?”

Ellerim ağır çekimde, üstündeki büstiyerin sırtına tırmanırken, dudaklarından “Senin ben!” söylemimle fersiz bir nefes döküldü.

Önce dudaklarıma minik kıkırtısı yayıldı. Ardından elleri yanaklarımda usulca dolaşırken, “Âşığımsın, biliyorum,” diye mırıldandı. Sırtındaki agraflara bakamadan belli bir kısmını açabilmem, devamını ise çekiştirip zorlamam sabır kotamın dolduğuna işaret etti. Agraflardan bir şekilde kurtulduğumda üzerinden çekip aldığım parçayı yere doğru savurdum. Gözlerimiz birbirine kilitli kaldığında, daha çok dudaklarıma sokuldu. “Çok âşığım,” demesiyle dudaklarıma hırsıyla kapanması bir oldu.

Kucağımda kırdığı dizlerinden kuvvet alarak bedenini havalandırdığında, yok olup tekrar tekrar var oluşun kitabını yazdığım yuvama geri döndüm. Sınırların tepesinde dolaşan iki hercai gibiydik. Hoyrat, aç, doyumsuz ama aynı zamanda da başkasına kör... Dudaklarımdan dudaklarını koparıp, bedenini kucağımda geriye doğru eğdiğinde ellerim bel oyuntusunda sabitlendi. Dudaklarım çenesine, çenesinden gerdanına doğru hoyratça kayarken, belindeki ellerimle bedenini ileri geri kaydırmaya devam ettim. Dakikalar sonra dudaklarım sağ göğsüne kapandığında ve Hevybanû canımın suyunu bana bahşettiğinde, suyuna karışmamam işten bile değildi. Anın ve hazın etkisiyle sağ göğsünü ısırdığımı ilk silkelenme geçtikten sonra fark ettiğimde, bir diğer fark ettiğim, kollarının kaskatı kesilip tırnaklarını iki omzuma geçirmiş olmasıydı.

Ellerimi belinden çekmedim ama ısırđđđđđ göğsünün üzerine siliik öpücükler kondurmadan da edemedim. Hevybanû derin soluklarının arasında bedenini kucadımda hafifçe dikleştiren; “Alıştırma yapıyorsun,” deyince, havalanan kaşlarıyla kalakaldım. Zira ben kendisine hiçbir şey yapmamışken o, varımı yoğumu sikip atmıştı. Gülümseyen yüzünü sola doğru eğip, “Bebekler, en çok annelerini ısırır...” dedi. Hafifçe boğazımı temizleyerek, göğsünün üzerine bir öpücük daha kondurarak bedenimi dikleştirdim. İki elini omuzlarımdan çekip, yüzüme tırmandırdığında iki saattir hayvan gibi sevişen biz değilmişiz de gayet romantik bir çiftmişiz gibiydik. “Korunmak istersem,” dedi tane tane. Konu, korktuğum yerlere gittiği için bir daha yutkundum. “Korunurum ve bundan ilk senin haberin olur.” Ardından gülümseyerek dudaklarıma uzanıp, baskın bir öpücük kondurdu. Göz göze kaldığımızda, gözünün bebeğindeki koyu siyah lekelerin her bir bozuk şekline dahi âşık olduğumu tekrar hissettim. Eğrisiyle doğrusuyla ama her bir zerresine... Hülyalı bir iç çekip, dudaklarını dudaklarıma hafifçe sürttü. “Kıdemin hayırlı olsun, kocacığım,” demesiyle gülmeye başladım. Dudaklarıma tekrar hızlıca bir öpücük kondurdu. “Ama bizim evin çaylağısın. Bu yüzden...” Neşeli bir tavırla sağ elini havalandırıp banyo kapısını işaret etti. “Şimdi biricik karını yıkama vakti!” Neşeli tavrına, çocukça büzüşen dudakları eklendi. “Ayrıca saçımdan ayıklaman gereken, bir tabura yetecek tel toka ve türevleri var!”

Tok bir kahkaha atarak, kötürümlüğün ne olduğunu bire bir deneyimlediğim tekli koltuktan usulca ayaklandım. Ayaklandığım gibi kolları boynuma, bacakları belime dolandı. Dudaklarım tekrar göğsünü ısırđđđđđ yere değerken, derince ipek kokusunu ciğerlerime doldurdum. “Aldık bir kere!” dedim alayla kaşlarımı havalandırarak. “Kapıda köpek de etsen, nafile...” Başımı esefle iki yana salladım. “Bir yere gitmem!”

Hevybanû “Hele bir git,” derken imayla, banyoya girdik. Banyonun içerisinde yere kadar uzanan, sıradan camlı bir bölme görünce ağzı şokla açıldı ve “A, jakuzi yok!” dedi hayretle. “Oysaki ben, kocam beyim, Yeniköy’deki evimizin salonuna bile bir jakuzi kondurur sanıyordum!” Sağ elimle kalçasına vururken, yalandan

bozulmuşçasına kaş çattım. “Ne?” dedi omuzlarıma bastırıldığı ellerinden kuvvet alıp, belimdeki bacaklarını çözerken. “Sanki istesem yapmayacaksın?”

Kucağımdan usulca inip camekânlı alana yönelirken, kollarımı hafifçe iki yana açtım. Kendimi kasmaktan kollarımda zerre derman kalmamıştı ama Hevybanû’yu taşırken zerre titreme de hissetmemiştim. “Kullan beni!” dememle tok bir tonda, şaşkın bakışları yüzüme döndü. Sağ eliyle suyun ısını ayarlamaya çalışırken, kaşları muzipçe havalandı. “Sen bir ömür kullanasın diye varım ben!”

Dilinin ucu alt dudağının üzerinde gezindikten sonra dudağının sol altını dişlerinin arasında sabitledi. Kısıtıcı gözleri arzuyla bedenimin üzerinde dolanınca, neyi bekliyorsun dercesine sol kaşım havalandı. “Böyle parçaya da,” diyerek, usulca iç çekti. Duymak istediğim şeylerdi. “Can kurban!” Hızlıca sağ elini uzatıp, havada asılı kalan sol elimi yakaladı. İçeri çekiştirdiği bedenimle sırtının fayanslara çarpması, dudaklarımın dudaklarına geri kapanması bir oldu.

Başımızdan aşağı akan su soğuktu. Hevybanû ateşin ta kendisiydi. Bense onun ciğerlerine solumaktan zerre çekinmediği zehirli barutu...

Zalim hayattan koparan hasretler sonrası tekrar tekrar ruhani kavuşmalarını günlerce yaşadıktan sonra düğün dernek ve Hevybanû’nun nakil mesclesi, yorgunluğumuza tat tuz olmuştu. Her ne kadar uyanmış olsa da zihnim, kendisini geçirdiğimiz imkânsız denilen günlerin görüntüleriyle oyalayıp dinlenmenin derdindeydim. Kollarımın arasında canımın attığının kıpraştığını hissedince, hak-kım olduğunu düşündüğüm huzurlu bir nefes aldım ama alacağım ikinci huzurlu nefesim, var gücüyle sağ el bileğime yapışması sonucu kesildi. Kollarımın arasındaki çıplak bedeni kasılıp titremeye başlarken, bileğimden aldığı güce tutunuyor ve can çekişine son vermeye çalışıyor gibiydi. Bedenindeki titreme ayyuka çıkarken, sağ kolumun arasında bulunan başını sallayıp “Hayır!” diye soludu dehşetle.

Gözlerimi ilk açtığımda yüzüme yapışan saçlarına nail oldum. Ardından başımı hafifçe kaldırıp, sol kulağının dibine bir öpücük

kondurdum. Benim için gün çoktan aymıştı. Kollarımın arasında âşık olduğum kadın, karım yatıyordu ve ne şekilde yattığının bir önemi yoktu. Tekrar başını iki yana sallayacakken, derin bir nefes alarak; “Arım,” dedim kulağının dibinde. Göğsüme uzak mı kalmıştı? Kalp sesimi mi işitemiyordu? O zaman kalbimi, ruhuna fısıldardım. Burnumu usulca sol şakağına sürttüm. “Balım,” diyerek kollarımın arasındaki bedenini sıkıştırdım, titremesini kontrol edebilmek için. “Canım,” dedikten sonra sol şakağına bir öpücük bıraktım. Alnımı sol şakağına yaslarken de “Karım,” dedim. Yeryüzündeki tüm sıfatlar, tüm dillerdeki aşk kelimeleri tek bir canlı için yaratılmıştı benim için. Bir başkasına ne hacet ne de gerek vardı. Aldığı tek bir titrek nefes bile benim alacağım en kudretli nefeslerin hepsinden daha anlamlıydı.

Sesimi işittikçe sesli solukları sakinleşmeye başlarken, titremesi biraz azaldı ama duraksamadı. “Bilsem ki öleceğim.” Başarısız oldum, kâbusu devam ediyor düşüncesiyle kaşlarım çatıldı. “Yine seni,” diye cansız bir tonda devam etti. “Seveceğim, diye devam etmeliydin...”¹ Ağırca yutkunma sesine, sıkıdığı bileğimi ovalayan parmakları eşlik etti. Dizlerini karnına doğru çekerken, oldukça yersiz mahcup olmuş bir hâli vardı. “Özür diledim,” deyince mırıltı eşliğinde, bedenine dolanan kollarımı daha çok sıkıştırdım.

Yanağımı başının üzerine yaslarken, “İyisin?” dedim onaylatmak istercesine.

Sesli bir nefes vererek bedenini bana doğru döndürmek isteyince, sardığım bedenini saldı. Yüzüme doğru döndüğü gibi, eli sol yanağıma kapandı. “İyiyim,” dedi, gözlerini yavaşça açıp kapayarak. Bedeniyle birlikte nefesi de titredi. “Birazdan geçer...” Eli yanağımdan ensemeye kayınca, ağırca yutkundum. Hazzetmiyordum ama “*Sen de dokunma,*” demektense dilimi kızgın demirlerle mühürlemeyi tercih edecek kadar da yangınıydım. “Biraz,” diyerek başını göğsüme indirdi. “Kokunu solusam geçer...”

Ellerim çıplak sırtını usulca sararken, bedenini daha çok göğsüme bastırdım. “Yürek yangını oldun be hatun,” dedim hayıflanırcasına. Yanında olduğum müddetçe, bir şekilde aklı, ruhu oyalanıp

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Arım Balım Peteğim” şarkısına atıf yapılıyor.

dağılabilir türdendi ama ben yokken o bir yanda, ben bir girdapta ne bok yiyecektik, belli değildi. “Yüreğimi göz göz edip, ardımda bıraktıracaksın...” Serzenişimle derin bir nefes alıp, göğsümden başını doğrulttuğunda gördüğüm resmen bir süt kuzusuydu. Sağ eli enseme de kalırken, ağırca yutkunarak gözlerime alttan alttan baktı. “Hem,” dedim muzipçe yüzümü buruşturarak. “Günleri böyle yatakta mı yiyeceğiz? Kalk, bir şeyler yapalım...” dedikten sonra gözlerim şüpheyile kısıldı. “Yoksa yatağa güllü müllü romantik bir kahvaltı mı bekliyorsun?”

Hevybanû hiç o taraklarda bezi olmadığını kanıtlarcasına esnerken “Saat kaç?” dedi boğuk bir tonda.

“Yedi,” diye mırıldandım huysuzca.

Gözlerini itinayla devirirken “Sabah sabah Balıklı Göl’de kültür turuna katılacaktık da benim mi haberim yok?” diye söylendi.

Derin bir nefes eşliğinde gözlerini yumunca, yatak basan bir adam olduğum için “E ne yapacağız böyle?” dedim huysuzluğumu koruyarak. “Günleri bir otel odasında, yatarak mı geçireceğiz?”

Gözlerini usulca açarken çocukça bir neşeyle “Buldum!” diye hevesle bağırdı. Ardından sağ elinin içiyle çıplak göğsüme hafifçe vurarak, “Vallahi ne yapacağımızı buldum!” dedi. Ne, dercesine başımı salladığım gibi “Şimdi size gidiyoruz... Eşyamızı alıyoruz ve...” dedi ve duraksadı.

“Ve?” diyerek merakla kaşlarımı havalandırdım.

“Yeniköy’e yola çıkıyoruz!” dediğinde ise gözlerim dehşetle önce açıldı, ardından kasvetle yüzüm buruştu.

“Hayatım,” dedim “*Yapma,*” dercesine, bıkkınlıkla. “Oraya gidip çelik çomak mı oynayacağız yoksa dağa çıkıp leş mi avlayacağız?”

Yatağın içerisinde hızlıca yüzüstü dönüp, dirseklerinden destek alarak bedenini havalandırdı. “Hayır, akıllım,” dedi bilmiş bir tonda. Ardından işaret parmağıyla, çocukmuşum gibi burnuma vurdu. “Gidip evimizi kuracağız!” Hayali inanılmaz güzel olan ve adamı dinç tutan bir şeydi. Ama işte hayali... Yüzümün sabit kaldığını görünce hızlıca bedenini dikleştirip, yatağın içerisinde dizlerinin üzerinde oturdu. Sağ elini öne doğru savururken, “Bak tamam,” dedi telaşlı bir tonda. “Oradan bakınca çok akıl kârı, aman aman balayı aktivi-

tesini gibi durmuyor, farkındayım..." Sesli bir nefes eşliğinde omuzlarını dikleştirdi. "Ama Alp Aslan," dediğinde sesi anlayış bekler bir tona geçti. "Bu sefer evimizi birlikte kurabiliriz. Sen geri geldiğinde 'Sigara içebilir miyim?' diye sormak zorunda kalmayacağın bir yere gelmek istemez misin? Hem," dedi ve omuzları hızla yükselip alçaldı. "Gittiğinde 'Tek başına ne yaptı acaba?' diye aklın kalmaz. Hem de..."

"Hem de?" diyerek üsteledim.

Omuzları burukça düşerken, "Bu sefer," deyip derin bir nefes aldı. "En azından bu sefer, evim diyeceğim yeri tek başıma inşa etmek istemiyorum." Başını hızla iki yana salladı. "Koca bir hayatı tek başıma inşa ettim ama bu sefer değil... Bu sefer de öyle olacaksa orası bizim evimiz olmayacak, biliyorum. Jülide'nin kendi başına kurduğu hayal dünyasından öte gidemeyecek, biliyorum..." Gözlerim yenilgiyle kapanacakken, "Hem bizi yanından ayırmayacağına söz vermiştin," diye mırıldandı yalvarırcasına.

Vermiştim. Yemiştin öyle bir bok. Hatta üstüne "*Sen nasıl istersen öyle olacak,*" deyip, "*Seni incittiğin anda annenin mezarına apoletimi gömerim,*" diye de yemin etmiştim. Etmiştim etmesine de, kendin incittiğinde uğruna canının diğer yarısı olan mesleğini gömebileceğin insanı, başkalarının incitebileceği yere kendi ellerinle götürmek akıllı insan işi değildi. Sağ elim yattığım yerden usulca yüzüne doğru uzanırken, "Sensiz nefes alamıyorum," dedim biçare. "Ama sırf sensiz nefes alamıyorum diye seni peşimden sürüklemek de..."

Hevybanû, yanağına yasladığım elime yanağını daha çok bastırırken "Ben Veysel'in, peşinde sürüklemeye çalıştığı Begüm değilim," diyerek tebessüm etti. Değildi. "Ben sırf merakından gidip Sınırtepe Karakolunu gezmiş Jülide'yim..." Asıl meselemiz ise tam da dillendirdiği idi. Çünkü Hevybanû'ya yüklenen ilahi bir gözü karalık vardı. Muhtemelen yıllardır fark etmeden arkasının kollanmasının kendisine kazandırdığı bir huydu ama orada ben yokken karışacağı en ufak bir olay bizim canımızı alır, elimize verirdi. Kemal babanın da söylediği gibi ondan sonra bizde yürek denen bir şey kalmazdı. "Hem nefes benim değil mi? Kendim gelmek istiyorum işte. Arkandan gelsem daha çok mu hoşuna gidecek?"

Yanağındaki elimle çenesini kavrayıp, “Değil,” dedim tok bir tonda. “Aldığın nefes senin değil! Benim nefesim o!” Ardından sabır dolu bir nefes alarak, çenesindeki elimi çekip yüzümü sıvazladım. Hevybanû ile inatlaşmanın bana bir getirisi olmayacağını bildiğim için “Hem güzelim, bize köyde kim, neden evini versin?” diyerek başka bir gerçeği dillendirdim. Sonuç olarak köy halkı yerliydi. Göç alma durumu olmadığı gibi kendi topraklarını bile kendi aralarında alıp satar, dışarıdan kimseyi kabul etmezlerdi.

“Bir zamanlar,” diyerek bedenini, yatağın üzerindeki dizlerinden güç alarak yükseltti. “Bana *‘İstemiyorsan, istemiyorum de,’* diye öğütleyen bir Alp Aslan vardı. Dilerim, bir ara sana da uğrayıp öğüt verebilir.”

Yataktan kalkacağını anlayınca uzanıp sol kolundan tuttum. Bedenini çekiştirmem sonucu ise yüzükoyun üstüme doğru devrildi. “İstemiyorum,” dedim tüm açıklığımla. Ardından başımı iki yana sallayarak derin bir nefes aldım. “Ama bunun nedeni sen değilsin, gideceğimiz yer...” Kaşları *“Ne yapabilirim?”* dercesine havalandığında, göz devirdim. Hevybanû’yu birazcık tanıdıysam en iyi ihtimalle Urfa’da bıraktığım bedeni, Yerköy’den çıkardı. O da en iyi ihtimalle... “Madem inat ediyorsun, gidelim,” diyerek ağırca yutkundum. “Nasıl da ev bulamayacağız ama ev bulamadıktan sonra da en kötü Nusaybin merkezde kalacaksın, Hevybanû! Başka köy yok!”

“Peki,” dedi hızla, muzipçe. İnanamadığımdan havalandırdığım kaşlarımla yüzüne bakmaya devam edince ben, gülümsemeye başladı. “Ne istiyorsun, ödeme mi?” diyerek bir kahkaha attı. “Sana açık çek yazdım işte! Ya buradaki evine gideriz ve sen karşıdan melûl melûl anca yüzüme bakarsın ya da çekip gider, kendi evimizi inşa ederiz, evliliğinin tadını çıkarırsın!”

Gözlerim geniş otel odasının içerisinde gezinirken, “Otelde kalıyoruz,” dedim bezgince. “Rahat mı batıyor sana, anlamıyorum ki?”

Tüm ötelemelerime rağmen yataktan usulca kalkıp, derin bir nefes verdi. Sol elini çıplak bel oyuntusuna yerleştirirken, ne kadar sevilesi durduğundan bihaberdi. İşaret parmağı üstüme doğru doğrulunca başta tehdit edecek sandım ama yatağın içerisindeki bedeni-

mi gösterip; "Ahdim var!" dedi yüksek bir oktavda. "Şu iki metrelik boyunla, sana perde astıramazsam gözüm açık giderim valla!"

Gözlerimi çocukça bir edayla devirirken; "Gerçekten mi?" dedim huysuz bir tonda. Bir kadının evliliğinin ilk günlerinde hayal ettiği tek şey nasıl, kocasına perde astırmak olabilirdi ki? "Bu mudur yani?"

Dikildiği yerden "Kalk, hadi," diye söylendi. "Hem şu kimlikleri de halledelim, sonra mahalleye gidip eşyamızı alalım. Oraya gece gidersek zaten hiçbir şey halledemeyiz ve senin istediğin olur. Hadi kalk!"

Başımı yatağın başlığına daha çok bastırırken "Tamam, al sen duşunu," dedim bezgin bir nefesle.

Aniden yatağa doğru geri adımlarken "Yok," dedi mırıltı eşliğinde. "Önce sen..." Neden, diye yüzüne bakmamla gözlerimin hizasına sağ elinin parmaklarını yükseltti. Tırnaklarının ucunda hafif beyazlık varken, devamında daha silik renk bir oje mevcuttu.

"Yine mi ya?" diyerek gözlerimi irileştirdim. Ardından yataktan çıkarken söylenmeye devam ettim. "Millet iç cebinde cep konyacı taşır! Bence yakında aseton taşıyacağım, yemin ederim!"

Yatağın içerisinde dizlerinin üstünde oturan Hevybanû'dan minik bir kıkırtı dökülünce, banyonun önüne kadar gelmişken kendisine döndürdüm yüzümü. Bence yüzümde gayet sinir olmuş bir ifade mevcuttu ama zerre etkilenmedi ve omuz kısarak "Kondom taşımandan iyidir," dedi muzipçe.

Yüzümde alaylı bir tebessüm belirirken "Sen benim ne zaman kondom taşıdığımı gördün ki?" dedim sol kaşımı havalandırarak. "Kolayını bulsam bir düzine çocuk yapmayacakmışım gibi!"

Hevybanû bir an duraksasa da "İlk," dedi kararsız bir tonda.

Başımı bilmiş bir tavırla iki yana sallarken "Benden değildi," dedim imayla. "Gittiğim yere ait, sadece bir aksesuardı." Dudaklarının arasından minik bir kahkaha kaçarken "Ben o gece bile seninle prezervatif kullanarak sevişemedim!" dedim safi bir sinirle. Çünkü tanımadığınız insanlarla teknik olarak korunmasız sevişmemeniz gerekiyordu ama o gece Hevybanû ile dönüştüğümüz yangın sarmalı nefes dahi aldırmadığı için hayatında biri olduğunu düşündüğüm

kadınla bile korunarak sevişmemiştim ve Hevybanû'ya karşı güvenlik açığımı ilk orada vermiştim. O gün bugündür Hevybanû güvenlik zafiyetlerimin hepsinin içinden geçip, beni kendisine esir etmişti. "Neyse," dedim sesli bir nefes vererek. Hatırladığım ayrıntılar canımı sıkınca kaçmakta buldum çözümü. "Duş alayım da gidip kocalık vazifemi yerine getireyim, aseton arayayım!"

"Hadi, hadi!" dedi elini havada sallayarak. "Az laf, çok iş!"

Banyonun içerisine doğru adımlarken, "En azından sonunda 'Asker!' diye bağırmadı," dedim huysuzca. "Bu da bir şey..." Duş alıp çıktıktan sonra ilk fark ettiğimse yanımızda harbi harbi hiçbir şeyin bulunmadığıydı. Benim için damatlık pantolonumu veyahut gömleğimi geri giymek zor değildi ama Hevybanû'yu düğmeleri olmayan gelinlikle çıkarmak da olacak iş değildi. Damatlığın pantolonunu ve gömleğini geri giyince ben, Hevybanû ile göz göze geldik. "Hiç otelden çıkmayacağız diye düşünmüşüm," dedim muzipçe yüzümü buruşturarak. Ardından hızlı adımlarla yanına doğru ilerleyip, usulca alına bir öpücük kondurdum. "Zaten uykun bölünmüştü, ben geri dönene kadar uyu, olur mu?" Başını yattığı yerden usulca sallayınca, bir kez daha öptüm alnından. "Geliyorum hemen!"

Otelden çıkmadan önce ilk yaptığım resepsiyona uğrayıp, odaya kahvaltı göndermelerini söylemem oldu ama Hevybanû'nun kapıyı açmak için üstüne giyecek bir şeyi olmadığını hatırlayınca, kahvaltıyı ben dönünce göndermelerini söylemek zorunda kaldım. Ezbere bildiğim Urfa'da aseton bulmamsa zor olmadı. Mersin'dekine nazaran yüzüme aval aval bakan da olmadı ki zaten ben de artık kaşarlanmışım. İlk gördüğüm karma bir giyim dükkanından ikimize eşya seçmem de yaklaşık on beş dakikamı aldı. Odaya çıkmadan önce resepsiyona, döndüğümü ve kahvaltıyı gönderebileceklerini söylemeyi ihmal etmedim. Odaya girdiğimde ise Hevybanû'yu bıraktığım gibi buldum. İçeri girdiğim gibi gözleri bana dönünce, "Zıpla!" dedim enerjik bir ses tonuyla. "Kahvaltı gelene kadar, seni hazır kıta görmek istiyorum."

Yataktan ayaklanıp elimdeki poşeti çekiştirirken, "Sanki paşalık rütbesi verdik beyime!" dedi aksi bir tonda. "Git, komutanlığını alayda yap, evde değil!"

“E, evde de değiliz!” dedim muzipçe, omuz silkerek, “Ve sen,” diyerek üzerine doğru bir adım attım. “Ben seninle duşa gelmeden, git yıkan istersen...”

Adımları bir an duraksasa da “Gittim, gittim,” diyerek, Speedy Gonzales¹ gibi gözden kayboldu. Hevybanû duşa gidince, kahvaltı gelene kadar üstümü değiştirmeyi uygun buldum. Nitekim Hevybanû kendisine aldığım pantolon ve kazakla banyodan çıktığında, giyinip dışarı çıktığı için ben daha yüzümü buruşturamadan kapı çaldı.

Otel görevlisi elinde iteklediği servis arabasını yeni evli bir çift olduğumuz bilindiğinden olsa gerek, daha kapıda tarafımıza bırakmayı uygun gördü. Ben görevliye bahşış verirken, Hevybanû da ayakta atıştırmanın derdindeydi. Görevlinin ardından kapıyı kapattığım gibi “İnsan gibi otur, ye,” dedim, yüzünde yemekten kaçmaya çalışan bir çocuk ifadesi belirdi. El mecbur yanına kadar adımlayıp, sağ elimi omzuna atarak çekelediğim sandalyeye bedenini de yürütmek zorunda kaldım. Başının üstüne bir öpücük kondururken, “Yola çıkmak istiyorsun,” dedim kalbi ılıkliğini koruyarak. “O zaman ona göre hareket et.”

Karşısındaki sandalyeye otururken, ağzına tıktığı peynirle “Bir şey istedim ya,” dedi boğuk bir tonda. “Karşılığında on şey yaptırırsan için rahat etmez senin!” Öyle, dercesine kaşlarını havalandırmakla yetindim. Muhtemelen geceyi de Nusaybin’de bir otelde geçirmek zorunda kalacaktık. Tek dileğim, çabuk vazgeçmesi ve Nusaybin’de yaşamaya ikna olmasıydı. Yoksa köyde Hevybanû ile birlikte ne yapacaktık, bilemiyordum. Benim zaten köyle ilgim yoktu. Onu ise bir yokluk içerisinde bir hiçliğe teslim etmek istemiyordum. Lakin Hevybanû’nun vazgeçecek bir insan olmadığı adamakıllı ettiği kahvaltısından bile belliydi. Ardından, doyduktan sonra hızlıca ayaklanıp, etrafa saçılan eşyamızı topladı. Ayağına getirdiğim spor ayakkabıları geçirdikten sonra bakışlarını bana döndürüp; “Hadi gidelim, çok işimiz var,” dedi, telaşlı bir tonda. Kendisiyle inatlaşmayı seven bir insan olsam da, o kadar çok soruna doymuştum ki gerilmekten bile kaçırıyordum. Çünkü gerilmem de

¹ Hayali bir farenin canlandırıldığı çizgi dizi karakteri.

benliğinde bir kriz yaratacak diye korkuyordum. Bu nedenle usulca ayaklandım. Gece Hevybanû'yu her ne kadar kucaklayarak odaya sokmasam da, sabah gelinliğini kucaklayarak odadan çıkardım. Arabaya bindiğimiz gibi kemerini takarken, "Önce nüfusa," diye mınıldandı. "Ben unuturum yoksa, öylece kalıveririz."

"Ona da tamam," dedim arabayı çalıştırıp, kendime bir sigara yakarken. Tamam deme sırası resmen bana geçmişti! "Ona da tamam!"

Sabahın dokuzunda bir resmî daireye varmak benim için çok da zevkli bir şey değildi ama Hevybanû'nun üzerinde öyle bir heyecan vardı ki, düğün gününde bile öyle bir heyecana sahip değildi. Nüfus müdürlüğüne girdikten sonra kendi cüzdanımdan kimliğini çıkarınca ben, "Oha," dedi şaşkınca. "Kimliğimi ne ara arakladın ya?"

Tam uzattığım kimliğini alacaktı ki "Vermeyeyim istersen?" dedim, hafifçe geri çekerek. "Sen asıl, kimliğinin bile yanında olmadığını hatırlamayarak buralara neden geldiğini düşün önce."

Kimliğini çekiştirmek suretiyle parmaklarımın arasından aldıktan sonra "Akıl bırakıyorsun sanki insanda," dedi. Ardından evlilik cüzdanıyla birlikte kendi kimliğini ve benim kimliğimi de görevli memura uzattı. Zaten benim kimliğimde değişecek bir şey yoktu, Hevybanû'nun kimliğine ise sadece bir soyadı eklenecekti. Yani Hevybanû'ya doldurulması için bir dilekçe uzatılana kadar ben öyle sanıyordum...

Dilekçeyi doldururken, kızlık soyadının eklenip eklenmeyeceğini soran kutucuğun "Hayır" seçeneğine çarpı atınca gözlerim irileşti. Ardından kimliğin gönderileceği adrese "Yerköy Muhtarlığı" yazınca, gözlerim mümkünmüş gibi daha çok irileşti ve "Ne yapıyorsun?" dedim şaşkınca.

Bakışları bana döndüğünde kendisi benden daha şaşkın bir hâldeydi. "Ne yaptım?"

"Soyadın?" dedim ilk önce, direkt adresten girmek istemeyerek.

"Bana bir faydası olmadı," dedi huzursuzca. "Bırak sana da bir zararı olmasın. İstemiyorum..." Usulca bedenime doğru sokuldu. "Hem, kimin kütüğünde olduğum bile belli değil," diyerek fısıltıyla ekledi, geçmişinin ağırlığı beni bir daha ezdi. "İstemiyorum."

Ağzımın içinden “Canıma minnet,” diye söylendim. Yalan yok, gerçekten de canıma minnetti. Kendisini yaralayan, kıran, üzen hiçbir detayı, tam da benim istediğim gibi bir Hevybanû olarak, hayatımıza taşımaması canıma minnetti. O arada doldurduğu dilekçeyi memura geri uzatınca “Yerköy’ü değiştirseydin ya,” dedim dayanamayarak. “Niye orayı yazdın?”

Bana döndürdüğü yüzünde tavizsiz bir ifade belirirken, “Oraya gidiyoruz çünkü,” dedi dik bir tonda. “Niye üç IQ’lu insanlar gibi davranıyorsun, anlamıyorum!”

“Demedim bir şey, tamam,” dediğim anda, görevli memur; “Kimliğiniz adresinize teslim edilecek,” dedi ve gerisin geriye benim kimliğimi geri uzattı. “Sizinki sistem üzerinden düzeltildi,” dedikten sonrada Hevybanû’ya bir kâğıt uzattı. “Bu da sizin geçici kimlik belgeniz.”

Hevybanû, görevlinin uzattığı kâğıdı alıp teşekkür ettikten sonra “Pasaportumu Mardin’de değiştirmek zorunda kalacağım,” diyerek yanaklarını nefesiyle şişirdi. “Nefret ediyorum resmî işlerden yal” dedi ama aniden duraksadı. “*Neden evlendik ki?*” diye söylenmesini beklerken ben, göz göze geldiğimizde yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi. Ne söyleyecekse hepsini yutup, sol elime yapışıp; “Hadi gidelim, eşyamızı alalım,” demekle yetindi.

Tekrar arabaya binip mahalleye gittiğimizde, eşyamızın evinde olduğunu bildiğim için evine yönelecekken Hevybanû’nun adımları benim evime yöneldi. “Nereye?” dedim hâliyle.

Gözleriyle evimi işaret ettiğinde, geldiğimizi gördüklerini camdan bakan Perihan sayesinde anladım. “Bakıyorlar,” dedi dudaklarını dahi oynatmadan. “Gel, önce size geçelim. Gideceğimizi söyleriz hem.”

Peşinden kedi gibi giderken, ensesine kadar sokuldum. “Ya şimdi bir şey diyecekler,” dedim huzursuzca. Çünkü benim aklımdan dahi çıkmışlardı. “Canımız sıkılacak.”

“Kendileri bilir,” dedi Hevybanû, başını bana çevirmeden. “Biz insan olalım. Onlar kendileri bilir...”

Kapının önüne geldiğimizde anahtarımı kapının yuvasına yerleştiremeden, kapıyı dayımın kızı Füsün “Hoş geldiniz,” diyerek açtı.

Kalabalık... Sevdiğim bir şey değildi çünkü zaten askeriyede yeterince kalabalığa maruz kalan biriydim.

“Hoş bulduk,” diyerek Hevybanû evin içerisine adımladı. Eh, pek tabii eve gelen yeni gelin coşkuyla karşılandı. Hevybanû’nun da kalabalık sevmediğini bildiğim için yüzümü buruşturmakla yetindim ama kendisi istediği için elimden de bir şey gelmedi. Bir anda ablukaya alınmamız sonucu, kendimizi salonun ortasında bulduk. Biz yan yana otururken, bizden başka yan yana çift olarak oturan yoktu.

Amcam Seyit ve Seyfi’nin yanında dayım Nedim oturuyordu. Babam tekli koltukta otururken, koltuğunun kolçağına abim bedenini yaslamıştı. Seyit amcamın eşi Zümrüt yengem diğer teklide otururken, dayımın eşi Pervin yengem Zümrüt yengemin yanına bir sandalye çekmişti. Annem şaşırılacak şekilde Hevybanû’nun yanında otururken, Seyfi amcamın eşi Berivan yengem ve teyzem ortalıkta görünmüyordu. Füsun ve Seyfi amcamın kızı Perihan ise mutfakta Bilge’nin yanındaydı. Seyfi ve Seyit amcamın oğulları Selim ve Yasin’in eşlerini alıp gittiğini öğrenmiş ve hummalı bir düğün dedikodusuna maruz kalmışken “*Bu ne kalabalık, arkadaş!*” diye bağırmama da ramak kalmıştı.

Hevybanû usulca ayaklanınca, ben dâhil herkesin bakışları kendisine döndü. Yüzüne kondurduğu tebessümle “Ben bir Bilge’ye bakayım,” diyerek, oturduğumuz yerden gözüken mutfak başıyla işaret etti. Mutfak masasında oturan Füsun ve Perihan’ın meraklı bakışları, anında Hevybanû’ya döndü. Hevybanû kendisini kurtarıp, kaçıp gidince sıkıcı muhabbetleri dinlemek de bana kaldı. Ama gözlerim de mutfakta!.. Hevybanû önce, mutfak toplayan Bilge’ye usulca arkadan yaklaştı. Eli Bilge’nin beline arkadan dolanırken, Bilge ne söylediyse, yaptığı işi Hevybanû’ya yıkarak mutfaktan çıkıp gitti. Hevybanû, Bilge’nin bıraktığı işi tamamlamaya girişirken kızlar, Hevybanû ile muhabbet etme derdine düştü. Bir müddet sonra sıkıldım ve oturduğum yerden ayaklandım. Her ne kadar kalktığım için bakışlar bana da dönmüş olsa da, açıklama yapmadan, tırıs tırıs mutfaka doğru ilerledim. Mutfaka girdiğimde Perihan tam,

“Akşamki gelenler...” diyerek, Neşe Hanım’ın görev arkadaşlarını soracaktı ki beni mutfak kapısında görünce duraksadı.

Hevybanû elindeki tabağı bulaşık süngeriyile köptüklerken; “Evet?” dedi, Perihan’ın neden sustuğunu anlayamadığı için. O arada yanına doğru ilerleyip, arkasına geçtim. Sol elimle sırtına dökülen saçlarını sol omzunun üstüne doğru atınca, bakışları bana döndü ama açtığım ensesine içimi çekerek bir öpücük kondurdum. “Ne yapıyorsun?” dedi, dişlerini birbirine bastırarak. Omuzlarını huysuzca silerken, sıkıntılı tavrı hoşuma gittiği için bir kez daha öptüm ense-sinden. O arada salondan bir öksürme sesi gelince, “Açık mutfak!” dedi dehşet dolu bir fısıltıyla. “Allah belanı versin açık mutfak!”

“Benim mi?” dedim şaşkınca.

Hevybanû elindeki tabağı hırsıyla tezgâhın üstüne koyarken, “Neden üstüne alınıyorsun, sen açık mutfak mısın?” diye soludu.

Masada oturan kızlardan bir kıkırtı yükselirken, dayım salondan yüksek bir sesle; “Yeni evli adamın evine çökersek olacağı bu,” dedi imayla. “Ne öksürüyorsun, Seyfi abi? Adamın düğünü akşamdı! Adam mı gidecek? Kalkıp biz gideceğiz.”

Bedenimi salona doğru çevirirken, sağ elimi Hevybanû’nun göğsünden geçirip sırtını bedenimin sağına yasladım. Elim sağ kolunun üst kısmını da sardığı için hareket alanı kısıtlandı. “Yok,” dememle, salondaki bakışların hepsi mutfağa döndü. “Biz gideceğiz. Siz istediğiniz kadar kalabilirsiniz.”

Füsun oturduğu yerde hafifçe öne çıkarak, “Ya, balayına mı?” dedi hülyalı bir tonda. On sekiz yaşıdaysanız, evlendikten sonra sadece balayına gidilebileceğini düşünebilirdiniz. Hoş, otuz üç yaşında olmama rağmen benim aklım da aynı çalışıyordu ama Hevybanû’nun akli başka boyuttaydı.

“Hee,” dedim gevşekçe. “Balayı için en iyi adres Nusaybin dediler,” derken, hafifçe Hevybanû’nun bedenini sıkıştırdım “Senden ötürü,” dercesine.

“E oğlum,” dedi Seyit amcam, elini hafifçe havalandırarak. “Düğün sabahı göreve mi çağırdılar seni?”

Kaşlarını havalandırıp, “Yok be,” dedim abartıyla. “Hatunun bana perde astırası varmış...” Eğlendiğim, ses tonumdan dahi öyle

bir akıyordu, çıkan sesin benden olduğuna ben bile şaşırdım. Salonunda oturan topluluğun kaşlarının havalanmasının nedeni de benim keyifli olmamdı. Resmîyetle değil, samimiyetle konuşuyor olmamandı... “Ev kuracağız falan...” diyerek bir ıslık çaldım. “Benim askerlik uzun yani.”

Gözlerinden adını almış olan Zümrüt yengem bir kahkaha atarken, “E dinlenseydiniz biraz,” dedi ılıman bir tonda. “Vaktin var madem, gidip birden telaşa kapılmasaydınız.”

“Valla ben bilmem,” dedim omuz silkerek. Ben her ne kadar eğleniyorsam da Hevybanû’nun kolumun altındaki bedeni geriliyordu ama kendisini kısıp almama rağmen bulaşıkları toplamaya çalışmaktan da vazgeçmiyordu. “Önce ev dediler, önce ev...”

Dayım başını bir kahkaha eşliğinde geri doğru savururken, “Çok deneyimli gibi duruyorsun evlilik işinde!” dedi.

Çabuk öğreniyordum ve en azından öğretecek iyi bir örneğim vardı, Adnan abinin olduğu gibi. Hevybanû hafifçe boğazını temizleyince, salondakilere karşı gözlerimi irileştirdim. “Yalnız böyle şakalar yapmazsak,” dedim yapay bir gülümsemeyle. “Benim sağlığım açısından iyi olur.” Sol elimi keyifle yana doğru açtım. “Benim hatunun eli hem neşter tutuyor hem de silah, malumunuz...” Hevybanû dirseğiyle belimin boşluğumu dürtünce, gülerek, kulak dibine usulca sokuldum. “Vur şanlı silahınla, gönül mülkü düzelsin. Sen öldürüyorken de vururken de güzelsin...”¹

Benim alayla söylediğim, Hevybanû’da bir kahkaha etkisi yarattı. Dakikalardır ters bir şekilde kolumun altında zapt ettiğim bedeni gerginlikten ilk defa sıyrıldı ve omuzları gülmesiyle sarsıldı. Ellerini hızlıca çeşmenin altında durularken, “Çok,” dedi nefes nefese kalmış bir hâlde. “Çok işgüzar bir adamsın!”

Perihan, geldiğimde kestiği muhabbetine, Hevybanû’nun elinin silah tuttuğunu söylediğim için geri dönme gereksiniminde bulunarak; “Akşamki gelenler,” diyerek dikkatleri üstüne çekti. “Annelerin arkadaşlarıymış...” Başını hafifçe sola doğru eğdi ama gözlerinde hayranlık dolu parıltılar vardı. “Başınız sağ olsun,” deyip,

¹ Edebiyatçı ve tarihçi Hüseyin Nihal Atsız’ın “Geri Gelen Mektup” adlı şiirine atıf yapıyor.

bakışlarını karşısında oturan Füsün'a çevirdi. "Aylar önce buraya mevlit için geldiğimizde, sizin için 'Bu ne çeliklik?' demiştik. Genlerinizden geliyormuş demek ki."

Hevybanû kolumun arasındaki bedenini Perihan'a doğru çevirirken, katbekat gerildi. "Siz," dedi gözlerini kısarak. Ardından, kıstığı gözlerini salondakilere çevirdi, çıkarım yapmak istercesine. "Siz burada mıydınız?"

Elleri iki yanında iki yumruk olurken, elim sol eline gitti. Ben elini açmaya çalışırken, Füsün; "Biz buradaydık ama siz yok gibiydiniz," diye mırıldandı. "Abimin eşyasını evden çıkarırken, fırtına estirirken..." dedi ve duraksadı.

"Geçti," diye mırıldandım gözlerimizi birbirine kenetleyerek. Ardından sol elinin parmaklarını avuç içinden ayırırken, "Bunu sevmiyorum," diye söylendim. Eliyle uğraşmaktan vazgeçerek, bedenini sarıp sarmalayıp göğsüme yasladım. Başının üzerine bir öpücük kondururken, tekrar "Geçti," diye mırıldandım. Bedeninin kasıldığını hissetmek, yüreğime pek iyi gelmedi ne yazık ki. Gözlerimi kızlara çevirip kaşlarımı havalandırdım, devam etmesinler diye. Derin bir nefes alarak; "İnsan, evleneceği insanı iyi seçmeli canım," diyerek, muzip bir tavra büründüm. Acılara gülmek de bizim işimizdi! "Yengenizin kaçırdığı eşyam sayesinde götüme giyecek donum var!" Hızla anneme kinayeli bir bakış yolladım. "Hem," diyerek huysuzca Hevybanû'yu kolumun altından çıkardım. "Gideceğiz demeye geldik, iş kilitledi benim hatuna Bilge."

Adını yüksek bir desibelde söylediğim için Bilge, koridordan "Efendim abi?" diye seslendi. Ardından hızlıca mutfağa gelip, "Bir şey mi oldu? Bir şey mi lazım?" diye telaşla devam etti.

Hevybanû bezgin bir nefes verirken; "Yok bir şey," deyip, Bilge'ye doğru adımlamaya başladı. "Biz gideceğiz de, gitmeden sana gelinliği vereyim. Belki değerlendirebileceğin bir yer olur."

Bilge tam cevap verecekti ki sokaktan sesler duyuldu. Hevybanû'nun kaşları "Ne oluyor?" der gibi çatılırken, Melih'in "Göstermem ulan o kızı sana ben!" diye bağıışı duyuldu. "Göstermem! Götümü de sikseler, sana o kızı gös-ter-mem!"

Kemal babanın "Melih!" diye kükremesi de peşi sıra bize ulaştı.

Hevybanû irileşen gözleriyle mutfaktan hızlıca çıksa da, salonda kendisini sağ kolundan yakalayıp; “Nereye gidiyorsun sen?” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Melih beni ki-me göstermeyecek?” derken, korktuğunu ilk o anda anladım. Yüzüme öyle bir bakıyordu ki, aslında çok beklen-medik birinin gelebileceğinden korkmuş gibiydi.

Gözlerime bakışından iblisi sorguladığını anladığım için “O gelemmez,” dedim tane tane. “Unut onu, o gelemmez. Ölüne dahi ge-lemmez.” Tam dudaklarını aralayacaktı ki, “Bekle burada,” diyerek kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açtığımda gördüğüm manzara ise kimseyi umursamadan, “Hay siktiğimin dölü!” diye bıkınca küfret-meme neden oldu.

Babası olduğunu iddia eden pezevenk, Hevybanû’nun bahçesin-deydi ama yanında da sarışın, kısa saçlı bir kadın vardı. Melih evin kapısında azılı bir katil gibi solurken, Kemal baba, Melih’i sağ om-zundan tutmakla meşguldü.

“Ooo, denyo Kemal,” dedi Zeki Bey o arada. “Sal köpeğini üstü-me. Hadi, yuları boğazını çok sıktı, sal gitsin.”

Kemal baba kapının girişindeki sakın duruşunu kaybetmeden sol elini havalandırıp, “Git buradan, Zeki,” dedi bariton bir tonda. “Al karını da git. Jülide zaten evde yok. Boşuna silkelettireceksin kendi-ni!” Zeki Bey’in karısı olduğunu öğrendiğim kadını gözleriyle işaret etti. “Karına yazık. Korkacak.”

Zeki Bey, “İnsene bir aşağı,” derken, sırtımda bir parmak dürt-mesi hissettim.

“Alp Aslan, çekil,” dedi Hevybanû arkamdan.

Sırtımı izlemekten sıkıldığını düşünmediğim için “Boş ver ya, tadımız kaçmasın şimdi,” dedim. Ardından derin bir nefes alıp, yü-zümü kendisine döndüm. Tam önümde Hevybanû varken, arkasında ulam ulam insan vardı. “Melih iki dakikaya sepetler onu,” diyerek genişçe gülümsedim. “Biz hiç şey yapmayalım.”

Hevybanû üstüme doğru bir adım atınca, burun buruna geldik ama ne gelmek! Beni öpmesine ihtiyaç dahi yoktu, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu ve bu âna herkes şahit oluyordu. “Ben kına günü,” dedi başını milim geri çekmeden. “Gittim, onun

kızı yaşasın diye kök hücre toplattım.” Kolundaki kumaşı hırsıyla sıyırdığında, dirseğinin iç kısmında ceviz büyüklüğünde bir morluk belirdi. Neyi neresinden verdiğini bilemiyordum, sorgulamamıştım ama sadece tahlil vermiş dahi olsa damarları bir şekilde delik deşik edilmişti. Ve ben, gece ya da sabah, gözüme sokana kadar hiç dikkat etmemiştim üstelik... Gözüme sokması ise kesin canını yaktım ve hissetmedim düşüncesine kapılmama neden oldu. “Benim canımı daha fazla sıkamaz o!” dedikten sonra hırsıyla kolunu kapattı. Ardından göğsüme yasladığı eliyle, hafifçe bedenimi itti. “Ama benim sevdiklerimin canını hiç sıkamaz. Öyle bir hakkı yok onun!”

Bir emir eri olduğumu kanıtlarcasına, usulca kenara çekildim ve evden çıktı gitti. Hem de bahçedeki her bir parke taşını döve döve gitti. Yüzüm, arkasında kalan malum sülaleme dönünce, kaşlarımı havalandırarak sevimlice gülümsedim. “Boşuna Şahin diye seçmedik canım,” diyerek omuz silktim.

Füsun, giden Hevybanû’nun arkasından bakarken; “Yine fırtına estirecek,” diye mırıldandı, büyüüne kapılmış gibi. Ardından gözlerini Hevybanû’nun sırtından çekmeden, “Bence bu sefer izle,” dedi bana hitaben. “Geçen seferki de çok hayran bırakan türdendi.”

O arada Hevybanû’nun “Ne bu tantana?” deyişi kulaklarıma ulaştı. Ardından sinirle “Ne oluyor, Zeki Bey?” dedi. “Yeni hobiniz, istenmediğiniz yerlere inatla gelmek mi?”

“Hadi içeri,” dedim ev halkına hitaben. “Siz içeri. Gidiyoruz demeye gelmiştik zaten, vedalaştık sayın.” Kapıyı ardımdan açacaklarını bilsem de üstlerine çektim. Hatta ayakkabılarımı giyip karşıkı evin bahçesine gidene kadar, kapattığım kapının çoktan açılacağına bile emindim.

Hevybanû’nun evinin bahçesine girdiğim gibi Zeki Bey’in gözleri bana döndü ve “Ah, geldi diğer korucu köpeği,” dedi iğrentiyle. Yüzümde sinirli bir tebessüm belirse de alt dudağımı ısırarak yitindim. Hevybanû, annemin dünya lafını yok yere çekmiş bir insan-ken, hayatında olmayan ve asla olmayacak olan sözde babasının iki densizliğini ben de haydi haydi çekebilirdim.

“Ne arıyorsunuz burada, dedim,” dedi Hevybanû, sinirinden gram eksiltmeden. “Siz, size sorulana cevap verin, Zeki Bey. Haddinizi aşip, şerefinizin erişemeyeceği insanlara laf etmeyin!”

O arada Zeki Bey’in yanında getirdiği malum eşi, “Ben,” dedi ama Zeki Bey araya girip; “Annene bu kadar benzemek zorunda mısın?” diye soludu öfkeyle. “Bu kadar köpek sevmek zorunda mısın?”

Hevybanû’nun açık ve hassas yarası annesiydi. Zeki Bey ise bunu kullanan iyi bir manipülatördü. Hevybanû’yu kışkırtıyordu ve kendisiyle konuşmasını sağlıyordu ama aslında bunlara gerek olmadığını göremiyordu. Hevybanû sinirli bir kahkaha atarken, Zeki Bey’in üzerine doğru hırsla adımladı. “Benim annemin sıçtığı boka,” dedi hoyratça. Hevybanû; kelimelerini çok özenle seçen, argo konuşmayan, konuşulmasından da pek hazzetmeyen bir insandı. Bu yönünü herkes bilirken, Zeki Bey’e ikinci kez argo konuştuğuna şahit olan tek insan da bendim. “Senin yüreğin yetmez! Ne demeye geldin buraya kadar, dedim!”

Kenarda şaşkınca duran kadın; “Ben teşekkür etmek istedim!” diye resmen bağırınca, herkesin bakışları kendisine döndü. Hevybanû’nun bakışları da kendisine dönünce “Verdiğiniz ilik için teşekkür etmek istedim,” diyerek, rahatlamışçasına elini göğsüne kapattı. “Bu yüzden geldik. Cem ve Ceren,” dedi ve mahcupça başını sağa doğru eğdi. “Bir ablaları olduğunu henüz bilmiyor ama...”

“Ben kimsenin ablası değilim,” diyerek sinirle elini savurdu Hevybanû. Ardından havadaki eliyle, solunda kalan Zeki Bey’in bedenini işaret etti. “Sizin kocanız benim hiçbir şeyim değil! Ben de kimsenin ablası falan değilim!” Bedenini hoyratça Zeki Bey’e çevirdiğinde, yine laflarıyla adamı dövecek gibiydi. “Sen istediğin için değil, insan olduğum için gidip bağışta bulundum!” dedikten sonra tekrar Zeki Bey’in eşine döndürdü yüzünü. “Kocanızın kuyruk acısı güttüğü annem beni insan gibi yetiştirdiği için yardım ettim. Ama bu kadar,” diyerek hoyratça iki elini iki yana açtı. “Bu saatten sonra anne baba ve ekstradan çıkan çocuklar diye yalandan aile saadeti yaşamayacağız. Benim zaten bir ailem var. Tanıştırayım,” dedi ve eliyle Kemal babayı işaret etti. “Babam!” dedi tok bir tonda ve Zeki Bey hayretle dönüp, duruşundan zerre vazgeçmemiş Kemal babaya

çevirdi bakışlarını. Hevybanû'nun eli hafifçe sola kaydı ve çakma piçin üstünde durdu. "Kardeşim," dedi dolu dolu. Ardından hızlıca bana doğru dönüp, "Bu da kocam," diyerek genişçe gülümsedi.

Zeki Bey de gülümsedi ama gözlerinden aynı zamanda ateşler çıkıyordu. "Ne kadar güzel bir aile," derken, bakışlarını Kemal babadan ayırmadı. Daha çok Kemal babanın varlığıyla sorunu var gibiydi. "Ne güzel, kendine bir aile kurmuş Kemal ve Neşe... Kendi çocuğunu bir yurda terk edip, yurttan da bir piç-"

Hevybanû, "*Ne oluyor?*" diyemeden Zeki Bey'in üstündeki montu hırsla kavradı. Kendisini sağ omzundan yakaladığımda "Sakın," dedi ama o söz bana değildi. Gözlerim hızlıca kolağan etmek istercesine, merdivenlerde en az Hevybanû kadar zorla tutulan çakma piçe kaydı. Çünkü Hevybanû daha zararsız olandı ama Kemal baba hafiften, yanlışlıkla omzundaki elini çekse, çakma piç; Zeki Bey'in yedi sülalesini oracıkta sikecekti. Aslında Zeki Bey'in yedi sülalesini sikmesi gereken birisi varsa o da bendim, çünkü gelip düğün sabahımı sikmişti. "Sakın, o cümle bitirme!"

"Gelip beleşten ailemin üstüne konan Kemal'e baba diyorsun!" dedi Zeki Bey, safi bir öfkeyle. "Kendi kendinize evcilik oynar gibi aile kurmuşsunuz!" Ardından göğsündeki, Hevybanû'nun elini tuttu usulca. "Soyadın bile Erbaş ama Tekkin'miş gibi Kemal'e baba diyorsun."

Hevybanû cıklayarak elini Zeki Bey'in elinin altından çekti. Ardından "Şahin," dedi uzata uzata. "Soyadım Şahin benim. Sadece Şahin." Zeki Bey'in gözleri bir tur bana kaydı, ardından tekrar Hevybanû'ya döndü. Yüzünde bariz bir hayal kırıklığı vardı. "Ayrıca," diyerek, derin bir nefes alıp başıyla beni işaret etti. "Soyadımın önüne bir soyadı ekletecek olsaydım, o ancak Gümüş olurdu; Erbaş değil!"

"Kariyerinden çocuğu için bile vazgeçmeyen kadının, kocası için kariyerinden vazgeçen kızı..." dedi Zeki Bey tükürürcesine. Ardından, kıstığı iğneleyici gözleriyle Hevybanû'yu inceledi. "Neşe'nin şimdi kesin kemikleri sızlamıştır. Yazık..."

Hevybanû bir adım öne doğru çıkacakken, Kemal baba; "Jülide!" dedi ama bunu öyle bir tonda söyledi ki, Hevybanû'nun ha-

valandırdığı sağ ayağı havada kalırken, benim omzunu tutan elim omzunda donakaldı.

Hevybanû, gözlerini mızrak gibi diktiği Zeki Bey'in gözlerinden çekmeden; "Efendim baba!" dedi, kaşlarını havalandırarak ve gördüğüm kadarıyla bu, Zeki Bey için yiyebileceği tüm darbelerin en ağırıydı.

"İçeri, kızım!" dedi Kemal baba, tavizsiz bir tonda. "Havlar havlar gider. Sen içeri..."

Hevybanû "*Tamam,*" dercesine başını sallayarak, eve doğru ilerlemeye başladı. Tam "*İnşallah beni de böyle dinlediğini görürüm,*" diye düşünürken, Zeki Bey'in eşinin önünde duraksayınca, beni dinleyebileceğine dair kurduğum hayallerim yıkıldı. "Teşekkürünüzü aldım," dedi Zeki Bey'in eşine, tane tane. "Gerek yoktu ama onu da aldım," diye kendinden emin bir tonda devam etti. "Yine de, bir daha karşılaşmazsak sevinirim."

Kadın, başını aşağı yukarı sallarken, gözleri bana değdi ve "Hayırlısı olsun," dedi ılıman bir tonda. "Dün evlenmişsiniz. Dilerim, çok mutlu olursunuz."

Kadın düne vurgu yapınca, Hevybanû'nun bakışları Zeki Bey'e döndü. "Ne yaptığımı her zaman bu kadar iyi biliyor muydun yoksa çıkarın olunca mı böyle bir işe girişesin tuttu?"

Kadın, Zeki Bey'den önce davranıp "Sabah gazetede okuduk," dedi hızlıca. "Öylelikle öğrendik yani, sizi takip etmiyoruz aslında."

Sorgular bakışlarını Kemal babaya dönerken, Hevybanû çabuk toparlayıp "İyi günler," diyerek merdivenlere yöneldi. Sakin sakin merdivenleri tırmanırken, içinde fırtınaların estiğine emindim ama insana laf vermemeyi çok iyi bilen bir yapısı vardı ve bu benim her sergilediğinde kendisine hayran olmamı sağlıyordu. Melih ve Kemal babanın açtığı aradan içeri girdiği gibi adımları doğruca salondaki sehpaye yöneldi. Sehpanın üzerinde bir tomar gazete mevcuttu. Hevybanû'nun ne aradığı açıktı. Eve girip, kapıyı kapattığım gibi "Nerede?" diyerek, sehpanın üzerindeki gazeteleri yere fırlattı. "Gösterin, beni uğraştırmayın!"

Yere saçılan gazetelerden birinde gözüme fotoğrafımız ilişti. Eğilip gazeteyi alarak, usulca ayaklandım. Gözüme ilişen dağınık

sayfayı tam açtığımda ise gördüğüm haber karşısında ne düşüneceğimi şaşırdım.

“Öldüğü İlan Edilen Yüzbaşı, Kıdem Alıp Evlendi!”

Boğazımdan sinirli bir kahkaha yükselirken, Hevybanû çat diye elimden gazeteyi aldı. Kısıtğı gözleriyle gazeteyi üç beş saniye taramdı ve “Şart mıydı?” dedi gür bir seste. Gazeteyi usulca aşağı indirip “Baba?” dedi dikte ederek. “Sana soruyorum, şart mıydı?” Sağ elinin tersini, haber sayfasındaki düğünde gelin masasında çekilmiş, neye gülümsediğimizin belli olmadığı fotoğrafın üzerine sert bir şekilde vurdu. “Düğünden fotoğrafımızın konması,” dedi ve bir kez daha aynı şekilde gazetenin üstüne vurdu. “Annemin adının geçmesi! Alp Aslan’ın yanında benim de ortaya atılmam şart mıydı?”

Kemal baba sakın adımlarla çekyata oturup, kendisine bir sigara yaktı. Sigarasından bir duman aldıktan sonra “Şarttı,” dedi dümdüz bir tonda. Kaşlarıyla bir güzel beni işaret etti. “Terör örgütünün sözde ölüm ânını medyaya sızdırdığı bir askerin, aslında ölmediğinin, kurtarıldığının ve yenilgi almadığımızın ilan edilmesi şarttı.”

“Kurtarılmak?” dedim karman çorman olmuş bir hâlde.

“Aaa,” dedi Hevybanû sol elini havalandırarak. “Hayatım, ben gelip seni kurtardım ya,” diyerek tekrar gazeteye elinin tersiyle vurdu. “Ondan, teşekkür amacıyla benim de fotoğrafımı koymuşlar!” Ardından Kemal babaya alaylı yüzünü çevirip, “Niye çektin ilgiyi üstümüze?” dedi sinirle. “Annemi bile ifşa etmişsin! Ya siz bana-” deyip öfkeyle Melih’e döndü. “Yıllarca annemin işinden kimseye bahsetmememi, tehlikeli olduğunu söylemediniz mi?” Yükselen sinir katsayısı, çiğ bir kahkahaya evirildi. “Alexey; *‘İnsanların çocuğunu öldürdüm! Gitmişler düğün kurmuşlar,’* diye şey geçiyordur şimdi kesin!”

“Jülide!” dedi Kemal baba, elindeki sigarasını Hevybanû’ya doğru sallayarak. “Zaten asabım bozuk. Bir de sen zorlama!” diyerek, kaşlarını havalandırıp indirdi. Ardından yine benliğimi işaret etti. “Göz önünde durana kimse dokunmaz! Gizlenmenin en hakiki yolu ortada durmaktır, saklanmak değil! İlan ettik! Ettik ki Alp Aslan’a bir şey yapıp, *‘Yaşayan askeri, öldü gösterdiler! Ama asıl*

şimdi öldü!’ deyip, bizim önümüze kocanın cesedini, bizi de kamu-oyunun önüne atmasınlar!”

“Peki annem?” dedi Hevybanû inatla, başını iki yana sallayarak. “Onu neden açık ettin?”

Kemal baba, dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken, sigarasını usulca orta sehpanın üstündeki tablada söndürdü. “İşte o, onların yenilgisinin nişanesi...” deyip bedenini dikleştirdi. “Yıllardır Mar-din’de terminatör olup, ocaklarına incir ağacı diken kadının kızı var ve,” diyerek genişçe gülümsedi. “Yaşıyor. Hatta onların öldü san-dıkları kız öyle bir yaşıyor ki, kocası öldürmeyi bir türlü başarama-dıkları özel kuvvetler askeri!”

Hevybanû sol eliyle kendi göğsünü dürterken, “Hedef yaptın beni!” dedi öfkeyle. “Yeniköy’e gideceğimiz gün hedef yaptın beni!”

Kemal baba rahatça arkasına yaslanıp “Yapmadım,” dedi. Ar-dından yüzünde merhametli bir tebessüm belirdi. “Ayrıca daha is-mini doğru söyleyemiyorsun. Orası Yerköy. Söz gecesi de Yeniköy dedin.”

“Neyse ne,” dedi Hevybanû, elindeki gazeteyi sehpanın üstüne atarak. “Köy mü köy ve sen beni hedef ettin!” diyerek, eliyle beni gösterdi. “Alp Aslan’a ulaşmak isteyen hop, gelip beni bulacak şimdi!”

Çakma piç bir kahkaha atıp, “Sanki bulamıyorlar,” dedi alayla. Ardından hedef tahtasının tam ortasında olduğumu gözüme sokar-casına, o da beni eliyle işaret edip; “Kızım, seni biz değil, kocan hedef etti ve bunu ilk; göreve gittiği helikopterden inip, sana siper olduğu gün yaptı!” diye bağırdı. Ardından, yüzünden hayal kırıklığı dolu bir ifade geçti ve ellerini iki yana açtı. “Aaa, pardon ya! Siz, birbirinizi inkâr ederken de bir türlü uzak duramadığınız için sen listenin başındaydın. Hatta Alpiko, Dicle’yle evlenecekken bile liste başında sen vardın!”

Dicle’den bahsettiği için Hevybanû’ya daha da bir geldiler ve Hevybanû, çakma piçin üzerine doğru adımladı. Tam kavgaya tutu-şacaklarken, Kemal baba; “Kesin sesinizi!” dedi sertçe. İkisinin de bakışları Kemal babaya dönünce, Kemal baba kafalarına kazırcası-na yağdırdı. “Çocuk değilsiniz! Kedi köpek hiç değilsiniz! Yıllar-

şimdi öldü!’ deyip, bizim önümüze kocanın cesedini, bizi de kamu-
oyunun önüne atmasınlar!”

“Peki annem?” dedi Hevybanû inatla, başını iki yana sallayarak.
“Onu neden açık ettin?”

Kemal baba, dudağının solu yukarı doğru kıvrılırken, sigarasını
usulca orta sehpanın üstündeki tablada söndürdü. “İşte o, onların
yenilgisinin nişanesi...” deyip bedenini dikleştirdi. “Yıllardır Mar-
din’de terminatör olup, ocaklarına incir ağacı diken kadının kızı var
ve,” diyerek genişçe gülümsedi. “Yaşıyor. Hatta onların öldü san-
dıkları kız öyle bir yaşıyor ki, kocası öldürmeyi bir türlü başarama-
dıkları özel kuvvetler askeri!”

Hevybanû sol eliyle kendi göğsünü dürterken, “Hedef yaptın
beni!” dedi öfkeyle. “Yeniköy’e gideceğimiz gün hedef yaptın beni!”

Kemal baba rahatça arkasına yaslanıp “Yapmadım,” dedi. Ar-
dından yüzünde merhametli bir tebessüm belirdi. “Ayrıca daha is-
mini doğru söyleyemiyorsun. Orası Yerköy. Söz gecesi de Yeniköy
dedin.”

“Neyse ne,” dedi Hevybanû, elindeki gazeteyi sehpanın üstüne
atarak. “Köy mü köy ve sen beni hedef ettin!” diyerek, eliyle beni
gösterdi. “Alp Aslan’a ulaşmak isteyen hop, gelip beni bulacak
şimdi!”

Çakma piç bir kahkaha atıp, “Sanki bulamıyorlar,” dedi alayla.
Ardından hedef tahtasının tam ortasında olduğumu gözüme sokar-
casına, o da beni eliyle işaret edip; “Kızım, seni biz değil, kocan
hedef etti ve bunu ilk; göreve gittiği helikopterden inip, sana siper
olduğu gün yaptı!” diye bağırdı. Ardından, yüzünden hayal kırıklığı
dolu bir ifade geçti ve ellerini iki yana açtı. “Aaa, pardon ya! Siz,
birbirinizi inkâr ederken de bir türlü uzak duramadığınız için sen
listenin başındaydın. Hatta Alpiko, Dicle’yle evlenecekken bile liste
başında sen vardın!”

Dicle’den bahsettiği için Hevybanû’ya daha da bir geldiler ve
Hevybanû, çakma piçin üzerine doğru adımladı. Tam kavgaya tutu-
şacaklarken, Kemal baba; “Kesin sesinizi!” dedi sertçe. İkisinin de
bakışları Kemal babaya dönünce, Kemal baba kafalarına kazırcası-
na yağdırdı. “Çocuk değilsiniz! Kedi köpek hiç değilsiniz! Yıllar-

dır birbirinin götünü kollayan ve ölene kadar da kollamaya devam edecek iki neferisiniz!" Hevybanû gülümseyince, "Sen de!" dedi Kemal baba, itiraz istemez bir tonda. "Hiç bana 'Ben asker, nefer değilim,' demel! Sen de öylesin, Jülide!" dedikten sonra sağ elini bir tur havada döndürdü. "Sanmıyorum ama olur da Türkçe bir gazete okursa yerliler, sizi açık etmiş olurum, evet," diyerek başını aşağı yukarı salladı. "Yerköy'e mi gitmek istiyorsun kocanla, gidiyorsun! Alp Aslan," dedi ve bir kez daha bedenimi işaret etti. "Gizlenmemiş olur. Sen kocanın kim olduğunu saklamak zorunda kalmazsın ve siz ikiniz... Siz ikiniz oradaki halka; askerden korkmamaları, aksine askere güvenmeleri gerektiğini aşıyorsunuz!"

Eskitilmekten bıkmayan hedef tahtalığıma gönüllü olarak dakikalar sonra ilk defa çenemi açtım ve "Hoş karşılamazlar," dedim düşünceli bir tonda. Bir gazeteden öğreneceklerine ben de ihtimal vermiyordum ama başlı başına bilinip gidersek hoş karşılamayacakları da aşıkardı.

O arada Hevybanû ortamdaki varlığını sorgularcasına "Sen sorgulamayacak mısın, ne yapmaya çalıştığını?" dedi dehşetle.

Ben cevap veremedim, Kemal baba; "Öyle bir hakkı yok!" diyerek, Hevybanû'yu yanıtladı. "O bir asker! Emri ya da üstünü sorgulayamaz!"

"Askerler de insan!" diye öyle bir bağırdı ki Hevybanû, gözlerimi acıyla yumdum. Çünkü bu, çoğu zaman unutulmuş bir olguydu. Nitekim kanıksadığım için ben de sık sık Hevybanû'nun insan olduğunu unutuyordum. "Hayatlarını sevip sevip bir yere attığınız askerler de insan!" diye gür bir tonda devam edince, derin bir nefes alarak gözlerimi tekrar açtım. Gördüğüm, hiç olmak istemediği bir durumda mecburen yaşamaya çalışan bir kadındı... Yaşamaya çalışmak, normal ve zaruri olmayan bir insanda hoş durmuyordu; yüreğimi sızlattı. İçine çektiğim durumlar, omuzlarıma yeni yükler bıraktı. Hevybanû sağ eliyle, burun kemiğini sıkıp derin iki nefes aldıktan sonra gözlerini tekrar Kemal babaya dikti. İkisi de birbirinden keskindi. "Ben, bu topraklara bir anne verdim," dedi buz gibi bir tonda. Anlamadığım bir şekilde Kemal babanın yüzü taş kesildi. "Annenin ne olduğunu, ne işe yaradığını bilemeden, öğrenmeden

bu topraklara bir anne verdim!” Ağırca yutkunarak çakma piçe döndürdü yüzünü. “Sen bana kardeş acısı yaşattın,” dedi kırık bir tonda. “Ben senin cesedin için onun bunun çocuklarına el açtım!”

Sesi ağlamaklı bir tona geçtiği için “Hevybanû,” diye mırıldandım.

Bana döndü ama keşke dönmez olaydı. “Sen sus istersen,” diyerek nefesiyle birlikte nefesimi kestiğinde, yaşadıklarımızın henüz dillendirilemeyecek kadar yakın oluşundan dem vuruyordu. Gözleri ise boncuk boncuk yaşlarla doluydu. “Çünkü senin adına açılan mezarın toprağı daha kurumadı,” dedikten sonra bir kahkaha attı acıyla. “Aaa,” dedi acısını alaya kararak. “Dur, biz adına açılan mezara bebeğimizi gömdük sahi! Değil mi?” Söyledikleri ne yazık ki gerçek ve safi bir acı olduğu için sesimi kesip yüzümü sıvazlamakla yetindim. “Ben çok ölüm gördüm,” diyerek başını iki yana salladı ve muhatabı yine Kemal babaydı. “Bu saatten sonra bu toprağa koyacak, kendi bedenimden başka da canım yok!” İşittiğimle damarlarımdaki kanlar pıhtılaştı. İşaret parmağını tehdit edercesine havalandırdı. “Ona göre yaşayın!” diyerek parmağını hepimizin üzerinde dolandırdı. “Ona göre vaziyet alın! Benden önce ölen babam da olsa,” diyerek kaşlarını meydan okurcasına havalandırdı. “Hakkım helal değil!”

Hevybanû sinirle odasına yönelirken, ancak şakaklarımı ovuşturabildim. Beynimin içerisinde aynı anda bir sürü kapı açılıyordu ve en önemlisi, o kapıların hangisinin refaha açıldığını bulmaktı. Salonun içerisinde oluşan ölüm sessizliğini Hevybanû’nun sürüklediği bavulların tekerlek sesleri kesti. Sıkıntılı bir nefes alarak kendisine döndüğümde, gitmeyelim desem mi diye düşünmedim değil ama dediğim takdirde cesedimi bavulların içerisine tikip göle atacak gibiydi.

Çakma piç valizleri görünce “Hemen mi gidiyorsunuz?” dedi tutukça.

“Evet,” dedi Hevybanû sinirli bir tonda. “Kaldıkça üstümüze üstümüze çamur sıçrıyor nasılsa. Gidip biraz dağ havası alalım da havamız değişsin.” Derin bir nefes alıp, bavulların tuttuğu kulplarını bırakıp bedenini dikleştirdi. “Sakin bir hayat istiyorum,” dedi

anlayış dilenircesine. “En azından Alp Aslan göreve gidene kadar tepemize bir bazuka falan atmazsanız memnun olurum.”

Kemal baba oturduğu çekyattan ayaklanırken; “Küs gidiyorsun,” diyerek gülümsedi ama daha çok, küçük kızı başkaldırıyormuşçasına, o küsmüş gibiydi.

Hevybanû başını olumsuz manada iki yana sallarken, “Küsmedim,” dedi duru bir tonda. Ne yalan söyleyeyim, şaşırmadım diyemezdim ama işte, gönlü gerçekten pamuk tarlasıydı! “Ama siz de hayatıma müdahale edilmesini sevmediğimi biliyorsunuz...”

Kemal baba yanıma gelip, omzuma tutunduğunda benim için her şey açık bir kitaptı ama Hevybanû anlasın diye özellikle dillendirdi. “Bu senin hayatın değil,” dedi, gözlerimi yerdeki marleyle indirdim mahcupça. “Kocanın hayatı ve sen bunu bilerek evlendin.”

Hevybanû aniden gülümseyince, yerdeki gözlerim şaşkın bir şekilde yüzüne döndü. “Tamam,” dedi elini usulca havalandırarak. “Ama siz oradan bize bir evlilik izni yazınız, albayım,” diyerek koca korgenerali tiye aldı. “Üç beş gün en azından. Yani o da yeter. Alp Aslan önümüzdeki üç beş gün dağda adam vurmak yerine evde perde asarsa ülke batmaz herhâlde!”

Dayanamayarak “Ne perdeymiş, arkadaş!” dedim esefle. Reste rest çekiliyordu ama dönüp dolaşıp perdede soluğu alıyorduk. “Tak-tın ha perdeye!”

Kemal babanın gülümseme sesine çakma piçin gülümsemesi karışırken, Hevybanû düşünceli bir tavırla “Bir de kavanoz kapağı var,” dedi. Ardından dudaklarını büküp, başını hafifçe iki yana salladı. “Yani benim bildiğim, bu ikisi için koca ediniliyor. İki iş yapacaksın işte, çok mu?”

Kemal baba sırtıma vurunca, bakışlarım kendisine döndü ama yüzü o kadar gülüyordu ki ne diyeceğimi bilemedim. “Evdeki işlerin bitince,” deyip, gülerek kaş göz yaptı. “Yani sıkılınca beni ara, evlat.” Sırtımdaki eli babacan bir tavırla aşağı yukarı gezindi. “Ara, ben seni stres atacak bir yerlere gönderirim.”

Kemal baba sol tarafımda kalırken, çakma piç usulca sağ kulak dibime sokulup; “Oğlum, biz boşuna mı evlenmiyoruz?” dedi.

Hevybanû “Çelmeyin kocamın aklını ya!” diye serzenişte bulununca, iki yanımdaki ikilinin gülümsemesi kahkahaya dönüştü.

“Geç kaldık zaten,” dedi çakma piç, omzuma hafifçe omuz atarak. “O tren onun için kaçtı.”

Tabii çakma piç böyle deyince, Hevybanû onu aldı; “Hayatım, harbiden geç kaldık. Saat öğlen oldu,” diye yuvarladı. Tamam, dercesine başımı sallarken, bezgin bir nefes vererek, getirdiği valizlere uzandım. Ben valizleri yüklenmişken, Hevybanû arkamdan; “Benim şişme yatağımı kim nereye sakladıysa çıkarsın çabuk!” dedi. Yatak bende olmadığı için çakma piçe “*Sen uğraş dur,*” dercesine gözlerimi belerttim. Valizleri alıp dışarı çıktığımda, bizimkiler tahmin ettiğim gibi bahçedeydi. Bagaja valizleri yüklediğim sıra Hevybanû da evden çıkmış bulundu. Hem de kucağında kocaman bir kutuyla!.. O kutunun içerisinde şişme yatağının olduğunu anlamaksa zor değildi. Elindeki kutuyu bana doğru uzatırken, “Bilge,” diye seslendi yüksek tonda. “Az bir gelsene.” Bilge evin bahçesinden çıkıp geldiğinde ise arka koltukların kapısını açıp gelinliğini kucakladı. “Ben bunu ne yapayım, bilemedim,” diyerek gelinliği Bilge’ye uzattı. “Sen ya kullanırsın bir yerde ya da ihtiyacı olan birine verirsin.”

“İyi de,” dedi Bilge, düşünceli bir ses tonuyla. O arada ben bagajı kapattım. “Dış çekim falan yaptırmayacak mısınız?”

Ne diyorsun, dercesine yüzümü buruştururken, Hevybanû “Kızım, fotoğraf çekildik ya salonda,” dedi hoyrat bir tonda. “On kere on kere fotoğraf mı çekileceğiz? Zaten iki fotoğraf çekiliyoruz,” diyerek, Kemal babaya yandan bir bakış attı. “Çalıp gazetelere veriyorlar.”

Bilge “Sahi, haberi söylemeyi unuttum,” diye mırıldanınca, Hevybanû “*Boş ver,*” dercesine elini savurdu.

“Yeter bize o kadar fotoğraf,” diyerek tekrar arabanın içerisine yöneldi. Önce eline aldığı gelin çiçeğini gelinliğin üzerine koydu, sonra ayakkabıları. Bilge tam bir adım geri kaçacaktı ki; “Bir dakika,” diyerek, ayakkabıların içlerine sokuşturduğumuz kurdeleleri aldı. “Kurdeleleri alayım, onların anısı var,” derken, muzip yüzünü bana döndürdü.

“Ne diyorsun be?” dedi Bilge, anlamamış olmasının getirisiyle. “Kurdelenin anısı var da ayakkabının yok mu?”

Hevybanû’nun gözleri, yüzünden milim ayrılmazken, “Sen anlamazsın,” diye mırıldandı.

Bilge, yüksek bir tonda “Valla,” deyince, ikimizin de bakışları kendisine döndü. “Bir gecede yutmuşsun kocanın bütün huyunu suyunu!” dedikten sonra cıkladı. “Ser verip sır vermemeler... Bir gizemler, kaçıp gitmeler...”

Hevybanû elini öne doğru savurarak; “Hadi hadi,” dedi geçiştircesine. “Gelini son kez öpmek isteyen gelsin. Gidiyoruz bak, bir daha zor bulursunuz.”

Bilge şen kahkahasıyla eve doğru döndükten sonra “Gidiyorlarmış,” diye bağırdı. “Vedalaşmaya gelin.”

Pek alışık olduğum bir şey değildi vedalaşmak. Hevybanû’nun da alışık olmadığına emindim ama babama hatta anneme öyle bir minnet dolu sarıldı ki, sanki bir ömür bir kalabalık tarafından uğurlanmayı beklemiş gibiydi. Emre’nin evinden dışarıdaki hareketlenmeyi görmesi ve “Abi, nereye?” diyerek yanımıza gelmesi sonucu, kuvvetli bir ıslık sonrası tim sakinleri de sokağa çıkmış bulundu.

Vildan ile Hevybanû, biz görüşecegiz nasılsa diye üstten bir sarılma gerçekleştirirken, çocukların etrafıma toplanmış olması şaka gibiydi çünkü biz Vildan’la Hevybanû’dan daha çok görüşecektik. “Oğlum, bu ne lan?” dedim Ömer’e de sarılırken. “Askere gitmiyorum, alt tarafı ev düzmeye gidiyorum!”

Veysel kısa saçlarının arasından sağ elini geçirirken, “Abi, sen bizziz bir yere gidince hep bir sıkıntı çıkıyor,” dedi sikkınca.

“Yalnız gitmiyor ki oğlum,” dedi Kubilay öne atılarak. “Yengeyle gidiyor.”

Veysel tam “Olsun,” deyip omuz silkmmişti ki, çakma piç sol kolunu Emre’nin boynuna dolayarak; “Asıl sorun, Jülide ile gitmesinde zaten,” diyerek bir kahkaha attı. “Abiniz üç gün sonra *‘Abisini seven, gelip beni buradan alsın!’* diye arar hepinizi!”

Çakma piçi sağ omzundan iterken, “Görürüz seni de,” diye mırıldandım. Ondan sonra yönümü Tanju’ya dönüp, “Geleceğim, di-yordun?” diyerek sol gözümü kırptım.

“Abi, anca iki üç haftaya gelir hanım,” deyince, nereden geleceğini bilemediğim için “*Öyle olsun,*” anlamında başımı sallamakla yetindim.

“Zaten biz önce bir nabız yoklasak daha iyi,” diyerek sıkıntılı bir nefes verdim. “Bakalım ne kaçacak götümüze?”

“Niye köye gidiyorsunuz, anlamıyorum ki?” dedi Adnan abi o arada. “Kalsaydınız işte Nusaybin’de.” Peşi sıra bacaklarıma “Ben de gelijem,” diye sarılan Cemre’yi kucaklarken, sesli bir nefes aldım. Cemre’yi sol kolumla kucağımda sabitlerken, gözlerimle Hevybanû’yu işaret ettim; *‘Bana söylediğini, sıkıyorsa ona da söyle,’* dercesine.

O arada Kemal baba, Hevybanû’ya “Barış elçisi olacağını unutma, olur mu Jülide?” dedi ılıman bir tonda. Aslında sadece vedalaşıyorlardı ama en ufak fırsatta emir vermeye alışkın olan korgeneralin de vedalaşması ancak bu kadar oluyordu. “Sen doktorsun. İnsanların sana güvenmesini sağlayabilirsin,” diyerek genişçe gülümsedi ama dediğine inandı mı, emin değilim. “Zaten sıcakkanlı ve uyumlusun. Sivrilip her şeye karışma, yeter.”

Adnan abi, oluşturduğumuz yuvarlağın içerisine doğru hafifçe eğilip; “Oranın insanı, okumuş insan sevmez ki,” dedi fısıltıyla. “Ne barış elçisi diyor bu komutan?”

Bünyeme hararet daha çok basarken, Hevybanû; “Baba, emin misin?” dedi şaşkınca. “Yani bana sıcakkanlı dediğin için ben pek emin olamadım şimdi.”

“Jülide,” diyerek uyarınca Kemal baba, Hevybanû “Ups,” demekle yetindi. “İnsan gibi git ve sadece annenin öğütlediği gibi bir insan ol. İşte o zaman kendi içindekini fark eder, insanlarla birlik olursun.”

Hevybanû uzatmamak adına “Tamam,” diyerek kollarını Kemal babanın boynuna doladı. “Zorlanınca ararım zaten ama tamam. Akıl bende kalmasın.”

Kemal baba, Hevybanû’ya sıkı sıkıya sarıldıktan sonra “Allah’a emanetsiniz,” diyerek Hevybanû’nun bedenini saldı. Ben de Cemre’nin sağ yanağına kocaman bir öpücük kondurup, onu Adnan abiye uzattım.

“Hadi biz gider,” dedim sağ elimin işaret ve orta parmağını kaşımın hizasına çıkararak. “Geldiğinizde görüşürüz.”

Arabaya yöneldiğimde, Kemal baba Hevybanû’ya bir zarf verdi ama çok üstünde durmadım. Her ne dediyse Hevybanû da üstünde durmamış olacak ki hızlıca arabaya doğru ilerlemeye başladı. Arabanın kapısını açtıktan sonra tam binecekken, ne gördüyse duraksadı. Ben arabaya bindiğim için, neye baktığını konuşana kadar anlamadım. “Sakın!” dedi uyarıcı bir tonda. “Sakın o suyu arkamızdan dökmeyin, lütfen. Edebimizle geldik, insan gibi gidelim.”

“İnsan gibi de dönesiniz işte diye,” dedi Pervin yengem.

Hevybanû hızlıca başını arabadan içeri sokup, elindeki zarfı torpidonun üstüne koydu. “Kaç saniyede gazlarsın?” dediğinde, gözlerinde muzip parıltılar vardı.

“İki,” dememle, kendisini arabanın içine attı.

“Hemen!” diye bağırdığında ben gaza çoktan dokunmuş, Hevybanû ise araba hareketlendikten sonra kapısını ancak kapayabilmişti. Tok bir kahkaha atarak arkasına yaslandığında, sokağın çıkışında ancak korna çalmak aklıma geldi. Orta aynadan gördüğüm kadıyla su dolu sürahi de Pervin yengemin elinde kalıvermişti. “Oh be!” dedi rahatlamış bir tonda. Ardından emniyet kemerini takarken, “Urfa serüveni de bitti!” diyerek sesli bir nefes verdi. Kemerini taktıktan sonra sol elini elimle yakalayıp, elinin üstüne bir öpücük kondurdum. “Ne diyorlardı?” deyince, meraklı bakışlarım kendisine döndü ve başımı “Ne?” dercesine salladım. “Seninle şöyle...”

Cehennemime yuvarlanmasın diye kılı kırk yarmama rağmen, “Cehennemin dibine olsa bile...” diyerek, elinin üstüne bir öpücük daha kondurdum. *Cehennemin dibine olsa bile...*

BÖLÜM X

TAM OLMAK İÇİN DELİRİŞLERİN GÜN DOĞUMU

*"Yeryüzündeki en kutsal şeyin yürekten gelen sevgi olduğunu,
sıfatların anlamsızlığıyla yüzleştğinde öğrenir insan."*

JÜLİDE ŞAHİN

Yerköy'e varana kadar Alp Aslan çok gergin bir yolculuk yaşadı. Arabayı o kadar yavaş kullandı ki içim şişti. İki saatlik yolu tam tamına üç saatte bitirdik ve utanmasa, henden yüz bulabilse yolda tam sekiz kez mola verecekti. Araba köyün içerisine girdiğinde ilk gözüme ilişen kurak topraklardı. Köy meydanına geldiğimizde ise köyün ortasında hayvanlar gelip geçerken su içsin diye dikilen bir dibek karşıladı bizi. Dibeğin tam karşısında ise bir köy kahvesi ve peşi sıra serpiştirilmiş kerpiç evler... Arabayı durdurduğu gibi bezgin bir nefesle bakışlarını bana çevirdi. Dilini ısıra ısıra "Al işte, geldik," dediğinde ses tonu daha çok *"Bok aramaya geldik,"* der gibiydi.

Emniyet kemerimi çözerken "Görüyorum," diye mırıldandım. "Kör değilim, şükür. Ayrıca at arabasıyla gelseydik daha hızlı geldik!" Yan yana durdukça gerginliği bana sıçırıyordu ve ilk günden koca katili olmama ramak kalmıştı. Elimi kapının kulpuna attığım-

da, duraksadığı için “İnmeyecek misin?” dedim burnumu dikerek. Tepkisiz bir ifadeyle yüzüme bakmaya devam edince, “Keyfin bilir!” diyerek, kapımı hırsla açtım. Elimdeki siyah şişme montumu sırtıma geçirirken, soğuk gerçekten ısırır vaziyetteydi.

İnmemle Alp Aslan’da arabadan inip yanıma gelince arabanın önünde liseli âşıklar gibi buluştuk. Tam hazırsan gidelim diyecektim ki; “Ne meraklıymışsın,” deyişiyle duraksadım ve meraklı bakışlarım kendisine döndü. Yüzüme bakıp, imalı bir gülümseme sundu. “Rahatça sevişmek için kalktık, kuş uçmaz kervan geçmez yere geldik. Oysaki...” dedi ve alayla iç çekti. “Daha akşam kaç kez tıktıkladım.”

Yüzümde sinirli bir gülümseme belirirken “Alp Aslan,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Seni şu köyün ortasında heder ederim, görürsün tıktıklamay!” Derin bir nefes alarak saçlarımı savurdum. “Hatta ettim bile!” diyerek hırsla köy kahvesine doğru ilerlemeye başladım.

“La dur! Dursana...” diye arkamdan sızlansa da kıraathaneye ilk varan ben oldum.

Ayakta zor dikilen kapıyı usulca itip kıraathaneye girdiğimde, içeride oturan, geneli orta yaşlı, takribi yirmi erkeğin şaşkın bakışları bana döndü. Kapı bırakacağım anda arkamdan tutulunca genişçe gülümseyerek, “Selamünaleyküm ağalar,” dedim. İlk gözlemime göre kimsenin yüz ifadesinden bizi tanıdığı okunmuyordu ve koskoca kahvede hiçbir masanın üzerinde bir gazete görünmüyordu.

Kimse bana cevap vermezken, Alp Aslan hafifçe eliyle sırtımdan itip; “Selamünaleyküm,” deyince, topluluktan “Aleykümselam,” yanıtını aldı.

Cinsiyetçi yaklaşımları gözlerimi kısmama neden olsa da Alp Aslan’dan önce lafa atladım: “Köyün sağlık ocağını soracaktım ben...”

Pos bıyıklı, kara kuru bir adam, çay ocağı yapılmaya çalışılmış ama bence yapılamamış olan yarım tezgâhın arkasından, elinde çaydanlığın üstüyle çıkıp, “Doktor yoktur,” dedi yöresel ağızla.

“Var, var,” diyerek başımı imayla aşağı yukarı salladım. Usulca burnumu kaşırken, “Ama doktora kalacak ev lazım,” dedim dudak bükerek. “Doktor için belli bir ev var mı yoksa evini kiraya vereniniz mi var?”

“Sen doktorsan?” diyerek, sağdaki kırıış buruş olmuş, iki elini bastonunun tutamacına yaslayıp çenesini de ellerinin üzerine dayamış olan amca öne atıldı.

“Ya,” dedim uzatarak. Amca ne dediğimi anlamadığını belirtircesine elini kulağına yaslayarak başını uzatınca; “Evet, doktorum!” diye bağırdım. “Ev lazım, ev!” diyerek bağırıma devam ettim. Amca şayet sağır değilse bile, doktorum diye geçinen zatım sayesinde muhakkak sağır olmuştu. “Yok mu verecek eviniz?”

“Var,” dedi kıraathane sahibi, çekingen bir tonda. “Var da...”

“Da?” dedi Alp Aslan tam arkamda, sorgularcasına. Tabii Alp Aslan konuya dâhil olunca, heybetli bedeninde başka meraklı bakışlar dolandı ve bu bakışların sahipleri hemcinsi olsa dahi hoş değildi.

“Sen necesen?” dedi başka tıknaz ve pek bir tombul olan bey amca. Haberimizin gelmediğini ve biz fîre verene kadar da öğrene-meyeceklerini iyice idrak edince rahat bir nefes aldım. “Ne iş edersen?”

İştittiğim soru aldığım rahat nefesimi tekletirken, “İh,” dedim içimden, şimdi faka bastık dercesine. Alp Aslan, kendileri öğrenmiş olmamalarına rağmen asker olduğunu söylediği anda bize ev vermeyeceklerini bilecek kadar, ne yazık ki bilgi sahibiydim. Hatta, anında dağa haber uçacağını da... “*Asker kontrole geldi*” ya da “*Sıkıştırıyor, başımıza bekçi dikti,*” diye palavra sıkacaklarını da akli olan herkes tahmin edebilirdi. Bu yüzden “Evi gösterecek misiniz?” dedim yüksek sesle. Vaktim yokmuşçasına sol bileğimdeki saatimin camına vurdum. “Hava kararmadan nerede kalacağımı bilirim, ona göre hareket etmek isterim!”

“Ha...” diye topluca bir serzeniş geldiğinde, az daha fenalaşacaktım. Bir yandan çok sevimliydiler çünkü hazır kıta asker gibi senkronizeydiler, bir taraftan da çok sabır istiyorlardı çünkü zor anlaşıyorduk. Elimle boğazlı kazağımın yakasını çekiştirirken, kıraathane sahibi “Yüz metre ileride,” dedi eliyle tarif etmeye çalışarak. “Evin önünde çeşme var.”

“Çeşme?” dedim anlamayarak.

Bilge görünümlü, uzun beyaz sakallı bir dede, ciğerleri çıkar-casına öksürdükten sonra “Rivayete göre Şeyni Veci’nin yatırının

orada olduğu söylenir,” dedi ve dehşete düştüm. “Yatırın hayratı niyetine, rahmetli Şehmuz Ağa tarafından yaptırıldı.”

“Akar ama,” dedi kıraathane sahibi, sorun çeşmenin akıp ak-mamasıymış gibi. “Yazın da demir gibidir. Koy altına karpuzu, soğusun yarım saate.” Gözlerimin büyüdüğünü fark etmiş olmalı ki “Hem eve su taşırken de zorlanmazsın...” diye, ikna etmek istercesine ekledi.

“Taşımak derken?” diye kekeledim.

“Geçen yıl,” dedi başka bir beyefendi. Diğerlerine göre daha dinç, daha gençti. “Mayıs ayından sonra bir beş ay kadar su vermedi, devlet...”

Tam içimden, “*Devlet demeyelim şimdi, o olsa olsa hükûmettir,*” derken, Alp Aslan arkamdan alayla “Allah Allah,” dedi ve ben üç saniyede boğaz kuruluğu nasıl yaşanır, öğrendim. “Oysaki ben, birinin bakır kabloları çaldığı için suların kesildiğini duymuştum.”

“Sen necesen?” dedi, Alp Aslan’ın neci olduğuna takan yaşlı bey amca tekrar.

Baktım, öğrenmedikleri hâlde biz batıracağız, “Ev!” dedim panikle. “Eve gideyim ben. Hadi selametle!”

Alp Aslan’a yüzümü dönmüş, gözlerimle “Çık şuradan,” diye işaret ediyordum ki; “Doktor Hanam!” dedi ardımdan kaba bir ses. Şaşkınca, kim sesleniyor diye kıraathanenin içerisine döndürdüm yüzümü ve en köşede, bir gözü kapalı olan, ihtiyar, varla yok arası bir amca gördüm. “Sen sünnet işine de bakarsan, de me?”

Alp Aslan’ı göğsünden panikle iterek, “Bakarım bakarım,” dedim. Ardından zorlamak suretiyle bedenini kıraathaneden dışarı ittim.

Kapıyı ardımızdan çekerken son duyduğum ise “Yatır rahatsız etmez ha. Evin kapısı da açıktır!” söylemi oldu.

Alp Aslan’ın gök gözlerinin koyu lacivert bir geceye dönüştüğünü görünce, “Bin şu arabaya,” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Bin, arabada carla bana!”

Arabaya bindiğimiz gibi, tarif edilen evin yoluna doğru direksiyonu öyle bir kırdı ki, gören kesinlikle olay yerinden kaçtığımızı zannederdi. Bu kadar sabretmesi bile takdire şayan, diye düşünürken, “Bir, milletin sikini kesip biçmediğin kalmıştı!” diye hiddetle

bağırdı. Hiddetine yakışır şekilde sağ eliyle direksiyona sertçe vurdu. "O da oldu. O da olsun amma koyayım!" Yüz metrelik mesafeyi arabayla geldiğimiz için çat diye katedince, araba acı bir frenle durakladı. "Bu da sikli baba şeyidir kesin!"

İki elimle, sinirle yüzümün sıvazlarken; gözlerim karşımda şırıl şırıl akan çeşmeye değdi ve "Çarpılacağız, manyak!" diye bağırarak bulundum. "Sana da çenenin yayına da!" Alp Aslan, beni her türlü yoldan çıkaran bir varlıktı... "Ayrıca sünneti de üroloji uzmanları, çocuk cerrahları ve genel cerrahlar yapar; cahillik etme! Karın da bir genel cerrah, farkındaysan!" Birden o kadar sinirlendim ki kendimi arabadan dışarı attım ve şirazemi iyice kaydırığımı belli edercesine çeşmenin yanından geçerken; "Sana da merhaba, hayrat!" dedim öfkeyle.

Demirden çiçek desenli bahçe kapısını usulca ittiğimde çıkan gıcırdayan sesi, korku evine giriyormuşum gibi bir his yarattı. Bahçe... Fazlasıyla bakımsızdı ve gerçekten korku evlerini aratmazdı. Derin bir nefes alarak, kapının önüne kadar dökülmüş betonun üzerinde ilerlemeye devam ettim. Dökülen beton, bahçe toprağını minik, iki eşit kare alana bölmüştü. Kapının önündeki iki basamaklık toprak merdiveni çıkıp, eskiden açık su yeşili gibi bir boyası olan kapıyı usulca ittim. Aslında çok hafif dokunmuştum ama kapı yıllardır birinin kendisine dokunmasını bekliyormuş gibi hiddetle açılıp arkaya çarpınca olduğum yerde sıçradım. Derin bir nefes alıp, gözlerimi yumarken ağırca yutkundum. "*Sağ ayakla, Jülide,*" dedim içimden. "*Sağ ayakla. Hadi bismillah!*" Değişik bir evdi. Daha çok ahırdan bozulmuş gibi ya da ıskartaya çıkmış olan bir yemlik eve çevrilmiş gibiydi. Yüksek, içeriden ahşap kalaslarla desteklenen bir çatısı vardı ve giriş, uzun bir sundurmaydı. Sundurmaya açılan iki eski kapı... Diğer üç alanın girişinde ise kapı dahi yoktu.

Derin bir nefes eşliğinde "Alp Aslan!" diye seslendim çünkü korkuyordum. Gündüzdü ama içeriden herhangi bir hayvan da çıkabilirdi; fare gibi... Korktuğumu hissedince, avuç içlerimi gözlerime bastırıp; "Geri zekâlısın, Jülide!" diye öfkeyle söylendim. "Sen tam bir geri zekâlısın!"

Arkamdan bir çift kol, bedenime dolanınca, korkuyla sıçradım. Bedenimdeki kollar sıkılaştıkça, “Benim, sevgilim,” dedi. “Benim, korkma!” Korkma, kısmını özellikle baskın bir tonda söyledi, kafama kakmak istercesine. “Keşfe bensiz başlayamadın sanırım?”

“Fare falan çıkarsa diye...”

“Çıyan da çıkar!” dedi dan diye. Korktuğumu bile bile inatla dilendirmesi, daha da gerilmemi sağladı. “Hatta senin şansına bu kışta yılan bile çıkar!”

Umudumu, üstüne kendisiyle geçireceğim günlere olan hevesimi kırıyordu ve bana sadece annemi hatırlatıyordu. “Annem gibisin!” dedim engel olamadığım bir öfkeyle, kollarının arasından çıkarken. Bedenimi kendisine döndürdüğümde gerçekten yüzünde anneminki gibi aşağılayıcı bir tavır vardı. “Hep bir hor görme, bir aşağılama! Sizin meslekte otomatik, bünyenize kodlanıyor galiba bunlar!” dedikten sonra iki elimi yana açtım ve annemi taklit etmeye başladım. “Sen tam teçhizatlı hastanelerde doktorluk yapınca doktor olduğuna sanıyorsun, Jülide! Gel, paslı et kesme bıçağı bile bulamayacağın yerde doktorluk yap; ondan sonra kendine doktorum de! Ama önce insanım de!” İşaret parmağımla sinirimi aktarmak istercesine göğsünü dürttüm. “Üstten görün! Ama sakın,” diyerek ağırca yutkundum. “Ama sakın sizin yanınızda bir beş saniye daha fazla nefes alabilmek için nasıl çırpındığımı asla görmeyin! Hor görün ama sakın, acımdan öte bir duygunuzu vermeyin!” Tekrar hırsla göğsünü dürterken, burnunun dibine kadar girdim. “Adam olurum, şurayı çiçek bahçesine çeviririm deme sakın!” dediğimde dudaklarımın arasından kırgın bir tebessüm sıyrıldı. “Ne hâlin varsa gör, Alp Aslan! Ne hâlin varsa gör! Kendi cehenneminde tek başına yanıp dur! Sana da zaten anca Begüm gibisi yakışırdı!” Histerik bir kahkaha attım. “Öylesi kıymet görür zaten ya, neyse!” diyerek hırsla, evin zordan ayakta duran kapısını bir de ben çarparak çıktım.

Her şeye tamamdım. Hayatım boyunca her şeye boyun eğen bir zavallıydım. Sırf beş dakika, beş saat, maksimum beş gün annemi görebilmek adına girmedığım delik kalmamıştı. Annemi görebilmek için bile değil hatta... Bir annem olduğunu hatırlayabilmek için... Çünkü annem ancak beni görünce varlığını hatırlar, sonra bir güzel

varlığımdan rahatsız olup örselemeye başlardı ve ben sırf azarlıyor diye annem olduğunu hissederdim. Ne acıdır, annen sana fırça kaydığı için mutlu olmak. Ama annenizin sesini ancak o zaman duyabiliyorsanız, aynı zamanda ne mutluluk vericidir bir annenizin olması... Acınası hayatınızın kalibresi, sevgisizliğin başyapıtı olunca ne âcizliktir aslında kimsesizliği sindirmek... Asıl acı olansa ailem diye bağır çağır saydığınız insanların varken, aynı zamanda görünmez olmalarıdır ve hayaletlerle yaşıyor olmak yıpratıcıdır. Çünkü görünmez ve hissiz varlıklar oldukları için; içinizin yangınından nasiplerini almazlar, yangınına su atmazlar ve en önemlisi umursamazlar...

Arabaya hırsla geri bindiğimde tek istediğim defolup gitmekti. Geldiğim gibi gitmekti hatta Urfa'ya bile değil, İstanbul'daki lüks hapisaneme bile dönebilirdim. Yalnız ve güvende yaşayacaksam (!) İstanbul'da da yaşayabilir ve ayda bir, çok sevgili kocam gelip beni tıktıklasın diye evcil bir yaratık gibi bekleyebilirdim!

Çok sevgili evcilik arkadaşım, ben arabaya bindikten sonra rahat on beş dakikayı içeride geçirdi ve arabaya döndü. Surat ifadesi ise aynen Bilge'nin tabiri gibi; kıymetli şeyinin altı gibiydi! Araba çalıştı. Biz hiç konuşmadan, cehennemin dibine bile birlikte gideyiz diyerek çıktığımız yolu, cehennemi yüreklerimize konuk edip öylece döndük. Nusaybin merkeze geldiğimizde, önce bir otele varmanın, Alp Aslan'la insan gibi konuşup İstanbul'a defolup gidebilmenin derdindeydim.

Nerede durduğumuza hiç bakmadım ama sağ elim usulca kapının kulpuna gidecekken iki elim Alp Aslan tarafından kavranınca, sabır dolu bir nefes aldım. "Sensiz bir yaşam istemiyorum," demesiyle, "*Dalga mı geçiyorsun?*" dercesine yüzüne baktım. Alp Aslan ise çoktan süt dökmüş kedi formuna bürünüp, kucağıma başını eğmişti. "Ama bu, korkmadığım anlamına gelmiyor." İşittiğimle kaşlarım çatıldı. Benim gibi börtü böcekten korkacak değildi sonuçta. "Seni bir daha," dedi ve ağırca yutkundu. "Bir kan öbeği ortasında görmek istemiyorum, Hevybanû." Alt dudağımı içeriden ısırdım çünkü aynı yerden korkuyor oluşumuz bizi zora sokardı. "Bahsi ya da ihtimali geçince senin gibi kilitlenmiyor oluşum sadece öyle bir lüksüm ol-

madığından..." Başını hızla iki yana salladı. "Ama bu, ya başına bir şey gelirse ve yine sebebi ben olursam diye korkmama engel değil."

"Sen değildin," dedim hızlıca. "Sebebi sen değildin." Kucağıma eğdiği başını kaldırırken, yüzünü buruşturdu "*Yapma,*" dercesine. "Üç beş kansızın varoluş sebebi sen değilsin!" diye inatla direttim. "Doğru yerde duruyor olmanın sonuçlarının sebebi de sen değilsin. Alnımıza yazılan kaderi değiştirmek de senin elinde değil!" Atlatıyormuş hatta atlatmış gibi görünmelerimizin altında yatan hisler, ruh emen türdendi. Ellerim karnıma yanlışıklıkla bile varsa, içimdeki boşluk yüreğimi yok ediyordu. Bir boşluğu kucaklamak, ruhu kaybolmuş bedenimin üstüne toprak atmaktan farksızdı. Her defasında aynı acıyı hissetmek ne zaman son bulacaktı, bilemiyordum ve bir başıma ansızın, bir krizin eşiğine sürükleneceğim de ilaç arayışına gireceğim diye aklım çıkıyordu.

Derin bir nefes eşliğinde, gök gözlerini benden sakınıp candan dışarı çevirdi ama ellerimi de bırakmadı. "Bir anlaşma yapmamız lazım," diyerek göğsünü bana sunduğunda, sesinde ciddiyet vardı. "Bir kere söyleyeceğim! Ya anlaşacağız ya da başka çözüm yolu bulacağız..." Yüzüne beklentiyle bakınca, "*Söyle,*" dercesine başını salladım. "Eğer ki," dedi dik bir tonda. "Başına bir şey gelirse..."

"Benim sorumluluğumda," dedim lafını keserek ama "*Hayır,*" dercesine başını sallayarak, söyleyimi reddetti.

Yüzünde kana aç bir averi ifadesi belirirken "O köyü yakarım!" dedi tavizsiz bir tonda. "Sana, senden olana fark etmez..." Gülümsemesinde kan doğrandı. "Herhangi birinize, bir daha! Bir daha bir şey olursa, o köyü yakarım. Hevybanû. Ve içindekilerden kim masummuş, kim değilmiş, ayırmam! İnan bana, ayırmam!" Ellerinin arasındaki ellerim, sıkı sıkıya tutmasına rağmen buz kesti. "Ne meslekten ihracını ne de sonunda giyeceğim hüküm umurumda olur! Benden," diyerek hırsla yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Benden, canı yaratma! Adımlarımı sonucunu görerek at!"

İnatla yüzüme yaklaşmamış gibi geri çekilirken "Tamam," dedim ağzımın içinden mırıldanarak. "Hadi bir otele gidelim de uzun uzağıya konuşuruz..." Oysaki konuşacak çok da bir şeyimiz yoktu. Bir tarafımız oldukça gönülsüzken, benim gönlümü de çoktan kırılmıştı.

Havalandırdığı eliyle usulca çenemi tutunca, ağırca yutkundum. Yüzümü yavaşça kendisine çevirip; “Konuşacak bir şey yok,” dedi, tüm öfke bulutlarından arınmış bir hâlde. “Ben annen değilim,” diyerek hızlıca başını iki yana salladı. “Ben seni yetersiz görmüyorum. Zira görmemem için de sen bana sınır ötesinde çok bulgu verdin. Ama,” dedi ve birkaç saniye duraksadı. “Tehlikeyi gördüğün anda inadı bırakıp uzaklaşmanı istiyorum. Bak, sen farkında değilsin ama aslında alışmışsın...” Neye, dercesine kaşlarımı çattım. “Birilerinin sana hissettirmeden arkayı topluyor oluşu, sende öz güven patlamasına neden olmuş, Hevybanû. Ama bak,” dedi ve çenemden çektiği eliyle hızlıca bedenlerimizi işaret etti. “İki kişiyiz. Artık arkanda bir ordu yok! Benim de arkamda gözlerim yok! Bu yüzden bana, inat etmeyeceğine, vazgeçmen gerektiği yerde vazgeçeceğine dair söz vermen lazım. Eğer şimdi söz verirsen, gidip yapmamız gerekenler var ama yok dersen, gidip bir yerde kalalım, hiç uğraşmayalım.”

“İstanbul’dan Urfa’ya gelirken bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim,” dedim bir gerçeği itiraf ederek. “Ama insanları gördükçe içimde başka bir yerlerde bir çağırım başladı, Alp Aslan.” Başımı usulca iki yana salladım. “Sadece doktor olmak istemiyorum. Aynı zamanda insan da olmak istiyorum. Son bir senede kazandığım insanlığı kaybetmek istemiyorum. Bu topraklarda...” Gözlerimi arabanın ön camından dışarı çevirdim. “Başı dahi okşanmamış bir sürü çocuk var. Hoş,” diyerek, burukça omuz silktim. “Biz metropoldeydik de ne oldu ama...” Ciğerlerime derin bir nefes doldurarak, dudaklarımı hızlıca dilimle ıslattım. “Bu topraklarda başka bir şey var. Çok başka bir şey...”

Alp Aslan bir sigara yakıp “Senin bağımlısı olduğun iki şey bu topraklarda kol geziyor, Hevybanû,” dedi, merakla kendisine döndüm. Yüzünde bilmiş bir gülümseme belirirken, “Barut ve kan,” diye mırıldandı, fısıltısı tüm ruhumu sarstı. “Burada... Ne benim ne de annenin yokluğunu hissedeceğini biliyorsun çünkü biz, senin en sevdiğin ikili,” diyerek ağırca yutkundu. “Noksanlık sıfatı olan ölümün hayattaki kanıtıyız ve sen ölümün çemberinden çıkamıyorsun. Bizi içinde bırakıp, çember dışına çıkmak istemiyorsun...” Söylediklerinin gerçeklik payının altında kalarak, parmaklarımı kütletme-

ye başladım. “Çocuk,” diyerek sesli bir nefes verince, çattığım kaşlarımın payına düşeni aldı. Yüzüme birkaç saniye bakıp, devam edebilmek adına ağırca yutkundu. “Çocuk olunca ne yapacağız?”

Yüzüm bir anda allak bullak olurken, “Köyde bir sürü çocuk vardı,” diye mırıldandım. Sonuçta bizim çocuğumuz da normal bir çocuk olacaktı ve bildiğim kadarıyla Alp Aslan bir sadrazam da değildi.

Yüzünde gergin bir tebessüm oluşurken, “Evet!” dedi dik bir tonda, “Onunu görmeden, dağda buluyorlar kendilerini!”

Sol ayağımı hızlıca altıma alıp, bedenimi kendisine döndürürken “Çocuğumuzu dağa kaçıırırlar mı diyorsun?” dedim panikle, boşta bulunarak.

Dakikalar önce yaşadığım ifadenin aynısı yüzüne oturdu. “Allah korusun be!” dedi, kımarcasına. Ardından hızlıca anahtarı çekti aldı kontaktan. “Yürü,” dedi beni başından savar gibi. “Gidip acil ihtiyaçları ben vazgeçmeden alalım.” Elini kapının kulpuna attıktan sonra ters bir bakış attı. “Benim aklıma da abuk sabuk teoriler sokmazsan, güzel karım, insan gibi yaşarız.”

“Demedim bir şey, tamam,” diyerek hızlıca kapımı açıp indim. Soğuk havayla temas ettikçe resmen iliğim kemiğim donuyordu ve soğuk iklim sevmeyen bir insan olarak ne halt yiyeceğimi asla bilemiyordum. Arabanın önünden dolanarak, Alp Aslan’ın eline yapıştığım gibi yönlendirmesiyle kendimi bir yapı markette buldum. Şaşırmama sebep olan ise Alp Aslan’ın ben onu arabada beklerken, tlim eksiği gediği telefonuna not almasıydı. Hatta bazı yerlere ne aradığımı tarif edebilmek için özellikle fotoğrafını çekmişti. Alp Aslan’ın ilettiği eksik listesini hazırlamaya gidince dükkân sahibi, usulca yanına sokulup; “Muzo şu hâlini görse var ya,” dedim hayran olmuşçasına. “Büyük dalga geçer.”

Niyetim dalga geçmek değildi ama çehreme dönen gözleri “Sus lstersen,” der gibiydi. Bu yüzden gözlerimi kırıştırmak suretiyle gülümseyerek sustum. İçindeki uyuyan deviyandırırmak, bir köyün ortasında yapmak isteyeceğim en son şeydi. Yapı marketteki eksik listesi tamamlanana kadar, Alp Aslan vakit kaybetmemek adına başka eksikleri giderme derdine düştü ve o anda bariz olan bir şey

vardı: İstiyorum derken, hiçbir şeyin olurunun olmasını düşünmeyi-
şim. Bunu ilk, bir perdecî dükkânına girdiğimizde fark ettim. Neden
siyah kalın perde edindiğimizi anlamasam da tülleri beyaz seçerek,
en azından âşık olduğum iki rengin şerefine nail oldum. Hazırda
bulunan numune siyah, kalın bir perdeyi yanımıza alarak perde-
ciden çıktıktan sonra ise yönümüz bir beyaz eşyacı oldu. Alp As-
lan'la kapışınca mutfak girip göremediğim için benim ne yazık ki
bir fikrim olmadı ama Alp Aslan'ın telefonunda gördüğüm görüntü
ağırca yutkunmama neden oldu. Mutfak dolabı yerine açık tabaklık
varken, tezgâh altında direkt perde mevcuttu. Fotoğrafa artık nasıl
baktıysam, Alp Aslan "Düşünme," diye mırıldandı usulca. "Altına
kapak ayarlayacağım ben."

Derin bir nefes alarak yüz ifademi topladım. "Millet vintage'a
dünyanın parasını döküyor, biz en beleşinden ortasına düştük. Fena
mı?" diyerek gülümsedim. Fotoğrafı gördükten sonra ise beyaz eşya
seçmem zor olmadı. Üzerinde ocağın olduğu bir fırın, ki Urfa'da
o bile yoktu, bir de minik buzdolabı. Seçme eylemim bitince "Bu
kadar," dememle, Alp Aslan bulaşık makinelerini işaret etti. Hayır,
dercesine başımı iki yana salladım. "Onu koyarsak, ikimiz aynı
anda mutfakla giremeyiz," dedim omuz silkerek. "Ama çamaşır ma-
kinesinde zorunluyuz çünkü dere kenarına inecek vaktimin olacağı-
nı sanmıyorum."

Aramızda garip bir gerginlik olduğunu düşünürken, omzumdan
çekştirerek beni göğsüne çekmesi sonucunda, zannettiğim her şey
ortalıktan buhar olup uçtu. Burnumu boynunun sağına gömdüğüm-
de hissettiğim, olmam gereken yerde olduğumdu. İmkânım olsa,
nerede olduğumuzun bir önemi olmadan, boyun girintisinde uyur-
dum. Tenindeki sıcaklık, atışını hissettiğim şah damarı; dünyadaki
en büyük lükstü. İnsan kaybedince bir kere, lüks dediğinin kendisi
için bir yaşam gailisi olduğunu ancak anlıyordu.

Beyaz eşyacıdan çıktıktan sonra kendimi birden bir mobilya
mağazasında bulunca aptala döndüm. Alp Aslan; "Dolaş bakalım,"
dediğinde, içimden tek geçen, "Keşke altınları bozdursaydık," dü-
şüncesi oldu. Çünkü ben hâlâ Alp Aslan'ın banka hesaplarına vâkıf

değildim ama kız tarafı olup “*Şunu da ben alayım,*” desem, beni İstanbul’a sepetleyecek gibiydi.

Para ödeyememenin gerginliğiyle boğazımı temizlediğimde, “*Ne oldu?*” dercesine göz kırptı. Tutunduğum elini bırakmadan önüne doğru adımlayıp, tamamen yüz yüze kalmamızı sağladım. “Bizim çok eşyaya ihtiyacımız yok, biliyorsun değil mi?” dedim tereddütlü bir tonda. “Yani,” diyerek ağırca yutkundum. Etrafı kolaçan ettikten sonra fısıltıyla ekledim: “Lojmanda kalacak olsak da yok.”

Gözlerini mağazanın içerisinde usulca dolandırırken “Fazla yük edinme ki,” dedi, olduğum yerde emir bekler gibi dikleştım. “Evinin sırtında taşırken zorlanmayasın.”

Göz göze geldiğimiz anda mutluluktan havaya uçacak şekildeydim. İkimiz de aynı anda “Köşeli koltuk,” diye mırıldanınca, otuz iki diş gülümsedim. Ardından “Otururken bana temas etmeni seviyorum,” dedim bariz bir aşkla. Zira rezidanstaki köşeli koltuk, Çin Seddi uzunluğunda olsa dahi Alp Aslan gelip dibimde oturuyordu ve ne zaman birimiz diğerinin kucığına ya da göğsüne kıvrılıyorduk, ikimiz de anlamıyorduk. Minik detaylar kendiliğinden olduğunda ise daha tarifsiz mutluluklar bahşediyordu.

Tam mağazanın içerisine seken ceylanlara dönmüştüm ki, sağ elim çekiştirildikten sonra belimden yakalandım. Sırtım göğsüne yavaşça çarparken; “Yatak önemli ama,” diye mırıldandı, saçlarının üstünden. Sıradan, basit bir cümleydi söylediği ama sesinin tonundan mı yoksa belimdeki parmaklarının usulca hareket etmesinden mi bilmem, vücudumu alevler sardı. “Zaten bu gece senin şişme yatağı kalacağız,” dediğinde huysuz bir tonda, saniyeler öncesinde alev alan bedenim alevlerden uzaklaştı ve mutlulukla harmanlandı. “Bütün yorgunluğumu atabilmem için insan gibi bir yatağı ihtiyacım var...”

Derin bir nefes eşliğinde omuzlarımı yükseltirken, arkamı dönmeyen “Onu sen seç o zaman,” dedim. Zira benim kaliteli yatak anlayışım sıfırdı ve Alp Aslan’ı yatak konusunda tatmin etmemin imkânı yoktu.

Minik adımlarla gezindiğim mağazanın içerisinden koyu gri bir köşeli koltuk takımını seçtim. Yatak odası mobilyasına ise ne karıştım

ne de baktım. Sundurmaya koyacağımız masaydı, oydu buydu derken, Alp Aslan'ın evi halı ölçüsüne kadar ölçmüş olması şaşırtıcıma neden olsa da, ufacık bir şeyden duyduğum mutluluk tamamen ruhumun açlığının göstergesiydi. Mobilya mağazasından çıktıktan sonra muhtemelen hayatının en yüklü satışını bizimle yapan bakkalla tanıştık. Biz elimizdeki poşetleri arabanın arka koltuğuna yerleştirirken, arabanın kasasına ise yapı market tarafından hummalı bir yükleme yapılmaktaydı. Bu yüzden araba tam anlamıyla yüklenene kadar çözümü akşam yemeği yemekte bulduk.

İki üç saatte ev düzmek, düğüne karar vermek ancak bize uygun olacağı için ikimiz de yadırgamadık. Akşam saat dokuz gibi köye geri döndüğümüzde ise eşyayı eve taşımak tam bir eziyetti. Çünkü ağır eşyaya dokunmam Alp Aslan tarafından yasaklandığı için tamamen ayakaltında dolaşan bir çocuk gibiydim. En sonda kalan kapılı odayı yatak odası seçtik. Zaten diğer kapısı olan da direkt banyo idi. İlk geceyi sadece sundurmaya yapı marketten edindiğimiz sobayı kurmakla ve yatağı şişirmekle geçirdik. Eve dair tek avantajımız, kullanıma açık olduğu için elektriği ve suyu olmasıydı. Zira bir de abonelik için beklemek zorunda kalacak olsaydık, Alp Aslan muhtemelen “Başlarım böyle işel!” diyerek, çoktan dönüp giderdi.

Günlerin tatlı, naklin bünyesel yorgunluğu, hiçbir şey yapamamanın getirdiği boşluk hissiyatı ile sobanın içeri yayılan sıcaklığı birleşince, bir başıma her bir dokusunu özlediğim şişme yatağında nasıl uyuya kaldığımı dahi anlayamadım. Gözlerimi terden sıırılsıklam olmuş bir vaziyette araladığımda kendimi lavaş arasına sarılmış bir dürüm olarak buldum. Alp Aslan'ın gece üzerimdeki ağırlığını anımsasam da şaşırtıcı bir şekilde göğsünde yatan bendim. Elleri bedenimde sıkı sıkıya dolanmış bir vaziyetteyken, başım yeni edindiğimiz yorgandan ancak kurtulabilmişti. Dudaklarımın arasından bezgin bir nefesin süzülmesiyle “Günaydın,” diyen sesini işitemem bir oldu.

Başımı hafifçe yukarı doğru kaldırıp, çenesinin altına bir öpücük kondurarak “Günaydın,” diye mırıldansam da rahatsızdım. Çünkü Alp Aslan biraz daha bedenimi sıkarsa, suyum kesinlikle çıkacaktı. Ev tam ısınmadığı için üzerimde kalın bir polar vardı ve o polarla

uyumama rağmen bir de yorganla Alp Aslan tarafından paket yapılmıştım.

Yerimde huzursuzca kıpraşınca, anında “Kıpırdama,” dedi. Arından sesli bir nefes vererek, dudaklarını başımın üzerine bastırdı. “Üşümedin, değil mi?”

Şaşkın gözlerim kendisine döndü. “Gece üstümde yattığını hatırlıyorum...” dedim tereddütlü bir tonda. Zira bir tarafımdan da uyuruyor olabilirdim ama başını onaylarcasına sallayınca, uydurmadığımı anladım. “Sarmışsın beni,” diyerek ağa dolanmış fok balığı gibi tepindim ama bedenime sarılı kolları yüzünden başarısız bir girişim oldu. “Terledim,” diyerek, yalvaran bakışlarımı kendisine çevirdim. “Rica etsem, az biraz kollarını çözer misin?” Talebimle bedenimdeki kollarını azıcık gevşetince, biraz geriledim ama başım yastıktan düşünce gözlerim şaşkınlıkla irileşti. “Diğer yastık?” dedim hayretle. “Bulamadın mı?”

Teorilerim bulamadığı ya da yorgunluktan aklına dahi gelmediği yönünderken “Gereksiz,” diyerek kestirip attı. Ne demek gereksiz, dercesine başımı salladığımda, yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. “Yastık diye birbirimizi kullandığımız için gereksiz,” deyip kaşlarını egoistçe havalandırdı. “Senin göğsün varken, yolunmuş kaz tüyüne minnet edecek değilim.”

Dudaklarımın arasından neşeli bir kıkırtı dökülürken, “Haklısın,” diyerek sağ elimin sırtını, hafifçe baş vermeye başlayan kısa, sert sakallarının üzerinde gezdirdim.

Aramızda oluşan dinginliği “İki gözüm,” demesi kesti.

Göğsüne gerisin geriye sokulurken, boyun girintisine başımı yerleştirdiğim gibi “Seneler geçsin,” diye mırıldandım. Elimin altında dövuken kalbinin sayesinde gözlerim huzurla kapanırken; “Şuranda ömrüm geçsin,” dedim fısıltıyla. Elimi kalbinin üzerine biraz daha bastırdım. “Beni hep buranda sakla.”

En lüks yerlerde yaşasanız da, hatta insanların özenip hasetleneceği şekilde donanımlı bir hayata sahip olsanız da dünya üzerindeki bir kalbin sıcaklığı sizinle paylaşılmıyorsa fakirdiniz. Ve bu öyle bir fakirlikti ki ne yaparsanız yapın, bir kalbe dudak uçuklatan servetle bile sahip olmanız mümkün değildi.

Kokusunu soludukça uyuyacağımı hissedince, “Eee,” diye mıldandım göğsünden zerre uzaklaşmadan. Alp Aslan’ın üzerinde uzun kollu bir tişört olması ise yüzümü buruşturdu ve “Seni giyinik görmeye alışkın değilim,” diyerek huysuzca üzerindeki tişörtü çekti. “Yaza çabucak ısınlarsak bari...” Dudaklarının arasından sıyrılan nefesli gülümsemesi saçlarımın üzerinde dağıldı. “Neler yapacağız bugün? Böyle yatacaksak uyumaya devam edeceğim çünkü...”

Bünyeme yüklenen ekstrem bir enerji varken, Alp Aslan’ın üzerinde dehşet bir dinginlik vardı ve aklından ne geçtiğini bilememek beni böbrek taşı düşürüyormuşum gibi kıvrandırıyor. Sağ eliyle sırtımı üzerimizdeki yorganla daha çok kapatırken “Sen burada yatacaksın,” dedi sakın bir tonda. Üç cümle daha kurarsa uyuyacağım netti. “Ne zaman ki içerisi tamamen ısınacak, o zaman yataktan çıkacaksın.”

“İyi de,” diyerek başımı göğsünden merakla çektim. “İçerisi gayet ılık...”

Dudakları usulca iki yana kıvrılınca kaşlarım merakla çatıldı. “Çünkü,” diyerek keyifle sol elini havalandırdı. Önce önüme saçılan saçlarımı geri itekleyip yüzümde kendisine yer açtı, sonra sol elinin sırtını kuş tüyü misali sağ şakağımla elmacık kemiğimin arasında tura çıkardı. “Soba bütün gece yandı...” Kaşlarım hayretle havalanırken, gülümsemesini koruyarak “Üşümeni göze alamadım,” dediğinde bundan duyduğu rahatsızlık elle tutulur boyuttaydı. “Sönmemesini sağladım ama sen yine de içerisi tamamen sıcak olunca kalk.”

Boğazımdaki, yutkundüğümde dahi geçmeyen büyük yumru kendisini hissettirdiğinde utanmasam ağlayacaktım. Alp Aslan nahif bir adam değildi. Öyle biri olmak istemediğine de adım kadar emindim ama İstanbul’daki ilk evimi hatırlamam beni duygusallığa sürükledi. İstanbul’daydım ama aynı Yerköy’deki gibi bir manzara ile karşı karşıyaydım ve yalnızdım. Birinin gece üşümemem için on kez uykusunu bölmesi şöyle dursun, İstanbul’da ev tuttuğumdan haberi bile olmayan bir anneye sahiptim. Annelik çok kutsal, denirdi ama asıl kutsal olanın yürekte gelen sevgi olduğunu sıfatların anlamsızlığıyla yüzleştğinde öğreniyordu insan.

Duygu durumumu toparlayamayarak kendisine arkamı dönmem, “Hayda...” demesiyle harmanlandı. Kolları sıkıca arkamdan dolarken, sırtım sert göğsüne çarptı. “Her şeyi akıl etmişim ama yeni gelin nazı hiç aklıma gelmemiştir,” dediğinde, içimi çekeyim derken burnumu çekmiş oldum. Karnımı saran kolları daha da sıkılaştırken, başını sol omzuma çıkardı, ben karnımdaki ellerinde kaldım. Sağ yanağıyla sol yanağıma baskı uygularken; “Alışacaksın,” dedi, masalsi bir ses tonuyla. “Alışacaksın... Önce birinin seni senden çok düşünmesine, sonra o birini kaybetmenin korkusunu iliklerine kadar hissedip, çaresizliğine...”

Alp Aslan, 123 gram gittiğinden beri ellerini asla karnımın üstünde birleştirmiyordu... Ve bunu isteyen bendim. Varken varlığını kucaklayamadığının soğuklarla donanmış yerini kucaklasın, benim de yüreğimi ayazlarda bırakmasın istiyordum. Bu yüzden sol elim karnımın üzerine vardığında ilk işim ellerini bedenimden çözmek oldu. Ne yaptığımı ellerini karnımın üzerinden çözmemle anlayınca, bedeni kaskatı kesildi. Zira başparmağının usul usul karnımı okşadığından kendisinin bile haberinin olmadığına emindim...

Bedenimi usulca kendisine döndürürken ağırca yutkundum. Alışmak mı daha kötüydü yoksa yokluğuyla yüzleşmek mi, diyemeyecektim. Çünkü yokluğuyla yüzleşmiş bir insandım. “Bu,” dedim tutuk bir tonda. “Bu benim için yeni bir şey değil...” Anlamsızca çatılan kaşlarına bakıp, hafif bir tebessüm sundum kendisine. “Bana yemek yaptığında da böyle hissetmişim... Birinin gerçekten hayatında olduğumu, daha doğrusu benim de bir hayatımın olduğunu...”

Bunun küçük şeylerden mutlu olmakla alakası yoktu. Yıllar yılı insan yerine koyulmaya koyulmaya ruhunuz silik bir hayalete dönüşüyordu. Ne öte tarafa varabiliyordunuz ne de hayatta kalabiliyordunuz. Sizi gören, duyan bir Allah’ın kulu yokken, arafta sıkışıp kalıyordunuz.

İli usulca yanağıma tırmandığında, gerçek bir hayatın içinde olduğuma emindim. Biri vardı. En az benim onu düşündüğüm kadar, beni düşünen biri... “Buna alışmak istiyorum,” dedi mırıltıyla. “Bunu, yanımda uyanmana.” Titrek bir nefes aldığım anda, ikimizin de eksikliklerimizle tam olmak için delirilerimizin gün doğumunday-

dık. “O zindandayken,” dediğinde kalbimdeki yaralı kuş, üzerindeki kuruyan kanlara rağmen delice kanat çırpı. Yaralıydım, yaralıydık. Çok derinden, hiç kapanmayacak şekilde yaralıydık. “Rezidansta uyuyup uyandığımız üç beş sabaha tutundum ben. Yanımdaydın ve benimle birlikte güne başlıyordun...” Hatırladığı zindan günlükleri tezat bir şekilde yüzünde tebessüm oluşturdu. “Bir gün geri dönecektim ve sen yine benim göğsümde çiçek açacaktın... Bense orada uyuyamadığım tüm zaman dilimlerini senin iki göğsünün arasında unutacaktım.”

“Unuttun mu?” dedim, yarı korkak bir tonda. “Yaşadıklarını unuttun mu?” Zira ben henüz hiçbirini unutamamıştım. Kısacık bir zaman dilimi geçirdiğim o mağaranın üzerimde yarattığı etkiler, günlük yaşantıma hiç istemesem bile yansıyor. Ellerim ara sıra karnıma değdiğinde, o gün dillendiremediğim tüm sayhalar yüreğimin içinde vuku buluyor ve yine en çok beni yaralıyordu. Kâbusların dur durak bilmiyor, güçlü ataklara Alp Aslan sayesinde varmıyor, yine de ellerim arada titremeden edemiyordu.

Yanağımdaki elinin baskısı artınca boşluğa dalan gözlerim gözlerine doğru tırmandı. Gözlerimin en içine bakarken, bir yemin gibi “Unutacağım,” diye fısıldadı. Ardından “Unutacağız,” diye ekleyip başımı usulca göğsüne doğru çekti. Göğsüne sokulan bedenimi, içerisinde saklamak istercesine bedenine bastırırken, gerçekleştirmeye ant içtiği yeminlerini teker teker sıraladı. “Biz seninle burada, bu evde... Yaşadığımız, yaşayamadığımız, kaybettiğimiz ne varsa, burada kazandıklarımızla unutacağız... Söz veriyorum, unutacağız...”

Birbirimiz uğruna kaybettiklerimiz, birbirimizi kazandığımız gün temize çekilmesi gerekirdi. Ama biz bir türlü artıların eksileri yok ettiğini kabullenemedik. Daha çok artıya ihtiyacımızın olduğunun bilincindeydik...

Alp Aslan beni bir müddet göğsünde kendisinden bile sakındıktan sonra, tüm itirazlarına rağmen onunla birlikte yataktan kalktım. Çünkü yapacak iş çoktu. Duvarlar boyanacaktı, ev temizlenecekti ve en önemlisi açtık. Onun beni düşündüğü kadar benim de onu düşünmem ise yüreğimin yegâne görevi gibiydi. Zira ne zorluklar yaşadığını bildiğiniz bir insana gönül veriyorsanız, en rahat nefesle-

rini sizin yanınızda alsın diye delice çırpınıyordunuz. Alp Aslan'ın iş olarak görmediği meslek hayatının zaruri bütün şartlarını ezbere bilen bir insan olarak, ezberden konuşmayla yaşamının bir olduğunı da deneyimleyerek öğrenmiştim. Ben, mağarada geçirdiğim bir günü dahi atlatamazken, onun dimdik duruşu omzuna görünmez binlerce madalya asmama sebepti...

Bir camları sundurmaya bakan odaların, diğer camları evin dışına, arka bahçesine bakıyordu ve bence sundurmaya bakan camlar tamamen iş olsun diye konulmuştu. Mutfığa geçtiğimde, ne yapabileceğime karar vermek oldukça zordu. "Her yer her yerde" tabiriyle "Çingene çalışıyor, çıfit oynuyor" deyimini ölümüne kapışabilecek bir hâldeydi. Dakikalar sonra derme çatma tezgâhın üzerine yığıdığımız erzak poşetlerini en azından bir kraker bulabilme umudu ile karıştırırken, Alp Aslan; sabah yatak odasında gördüğümüne emin olduğum ama ne zaman oraya taktığını bilemediğim siyah, kalın perdeyle mutfığa girdi. Gecenin bir vakti sipariş tesliminde bulunmadılarsa şayet, yatak odasına gece ben uyurken taktığı perdeyi söküp mutfığa getirmiş olmalıydı. Bedenimi şaşkın bir şekilde tezgâha yaslayıp kollarımı göğsümde kavuştururken, Alp Aslan elinde bir tabure ile camın önünde duraksadı. Ardından taburenin üzerine çıkıp -ki bence ihtiyacı yoktu- önceleri var olup olmadığını bilemediğim kornişe perdeyi düğmelerinden geçirmeye başladı.

On sekiz yaşına kadar, perdesi olduğunu hatırladığım bir evim olmamıştı. On sekizimden sonra ise yaşadığım her yer, başımda benden sorumlu insanların olmadığı açık bir yetimhaneye döndü. Giriş çıkış saatlerimin sorgulanmadığı ama bir yetimhanede bile bulunan konforun bulunmadığı...

Ağırca yutkunarak "Perde," dediğimde, Alp Aslan'ın kornişteki gözleri bana döndü. Yarıyı yere salınan siyah perdeye rağmen, konuşmama devam ettim. "O perdeyi yatak odasından mı söktün?" Göğsümünden çözdüğüm sağ elimin işaret parmağıyla, perdeyi işaret ettim. "Sabah yatak odasıdaydı sanki. Diğerleri de gelmiş olamaz..."

Alp Aslan'ın nefesli gülümsemesi kulaklarıma dünyanın en güzel melodisi gibi dolarken, sağ kolumu göğsüme gerisin geriye bağladım. "Hayallerinizi gerçekleştirmek bizim işimiz, hanımefendi,"

derken sesinde bariz eğlenen bir ton vardı. “Akşam uykuya yenik düştünüz. Bugün ise mutfaktasınız...”

Gündüz gözüyle bence mutfakta siyah bir perdeye gerek yoktu. Bu yüzden “Ama gündüz,” diye mırıldandım şaşkınca. Alp Aslan o arada sunduğu görsel şöleni bitirip, taburenin üzerinden indi ve perdeyi hafifçe çekiştirerek camın hepsini kapatmasını sağladı. “Hem zaten diğerleri gelecek. Boşuna kendine on kere iş çıkardın...”

“Çünkü...” diyerek usulca yanıma adımladığında ilk yaptığı, yüzümü elleri arasına almak oldu. Ardından dudaklarıma baskın bir öpücük kondurduğunda perdenin hatta evin akıbeti zerre umurunda değildi. “Özledim...” Gözlerimin şaşkınca kıpraşmasına, iç ısıtan bir gülümseme sundu. “Şimdi mutfaktasın. Bugün bu evde fazlaca hareket olacağı için insanların meraklı bakışları buraya dönecek. Bense...” Usulca dudaklarımin üzerine bir öpücük daha kondurdu. “Fark etmeden de olsa, birileri tarafından dikizlenmeni istemiyorum...”

“Ama,” dedim kekeleyerek. Ellerim yüzümdeki ellerine tırmanırken, kesik bir soluk doldurdum ciğerlerime. “Yıkamadım. Camlar da silinmiş değil...”

Karşımda Melih veyahut başkası olsaydı, muhtemelen “*Senin derdini seveyim, Jülide!*” diye bağıırdı ama Alp Aslan hâlimden oldukça keyif alıyormuş gibi bedenini biraz daha bedenime yaklaştırdı. “Yıkarsın,” dedi alt dudağını hafifçe bükerek. “Yıkaman için sökerim. Yıkadıktan sonra yine takarım...”

“Ama,” diye araya girme niyetim, dudaklarıma dudaklarını bastırmasıyla ağzımın içinde boğuk bir iniltiye dönüştü.

Dudakları zorlukla dudaklarımdan ayrıldığında, milim uzaklaşmadan tekrar “Özledim,” diye mırıldandı. “Seni çok özledim...”

Ellerim kollarına sarılırken, “Ben de,” diye mırıldandım amaçsızca. Birlikte kaç gün geçireceğimiz bile belli değilken bir harabeyi yuvaya dönüştürme inadım, yüzümün düşmesine neden oldu. “İstersen,” dedim panikle devam ederek. “İstersen gidelim. Ben...” Nefesinin ılık meltemiyle kuruyan dudaklarını hızla dilimle ıslattım. Hem kendiminkileri hem de onunkileri... “Sen gittikten sonrada hallederim buraları...”

Başını gülümseyen bir tavırla geriye doğru savururken, muzipçe cıkladı. Ardından yüzünü benden uzaklaştırdığı için kendisine kızgın bir tavırla bedenime daha çok sokuldu. “Yatak gelsin,” dediğinde, gözlerim gözleri ile imayla kıvrılan dudakları arasında gezindi. Muzipçe gülümsemesine, alt dudağını dişleyen inci gibi dişleri eklendi. “Sağlamlığını test ederiz...” Dişlerinin saldığı alt dudağı öne doğru hafifçe büküldü. “Belki... Performansından memnun kalmazsak, daha sağlam bir yer arayışına o zaman girebiliriz...”

“Diyorsun...” dedim belli belirsiz bir ses tonuyla, kokuya giden kedi misali dudaklarına uzanarak. Parmak uçlarımda yükselmiş bir vaziyette tam dudaklarına kapanacaktım ki çevik bir hamleyle kollarımın arasından sıyrıldı. Bense kollarımın arasından çıkışıyla, saldırıya uğrayan İkiz Kuleler gibi çöküntü yaşadım.

Yüzü benden tarafa dönük bir şekilde geri geri adımlarken, iki elini önünde olumsuz manada sallayarak; “Sonu gelmeyecek işleri,” diye ağırca yutkundu. “Sevmiyorum...”

Yüzümden şekeri elinden alınmış sinirli bir çocuk gülümsemesi geçerken “Hani...” diye mırıldandım ama Alp Aslan o arada gülümseyerek mutfaktan çıktı. Omuzlarım cephemde aldığım yeni yenilgiyle çökerken, kendi kendime söylendim. “Hani sonunu düşünen kahraman olamıyordu ya?”

Alp Aslan’ın tok kahkahası sundurmadan mutfığa doğru yayılırken, başını muzipçe mutfağın kapı eşiğinden uzattı. “Kahramanlık peşinde olsam,” diyerek kaşlarını egoistçe havalandırdı. “Döne döne aynı perdeyi on farklı pencereye mi takarım?” Kapı eşiğindeki bedeniyle gözlerim kesiştiğinde, başını mağrurca iki yana salladı. “Sabaha kadar uyuduğun oda hariç tüm odaları boyadıysam...” İşittikliğimle gözlerim şok içinde irileşip, şaşkınca mutfağın duvarlarında dolandı. Duvara doğru usulca adımlayarak kontrol etme derdine düşerken, Alp Aslan yüreğimi avuçları arasında tutarcasına mırıldandı: “Mutlu bir tebessümünün, tüm şeref madalyalarından daha onur verici olduğunu bildiğim için...”

Sağ elimin sırtını mutfağın iç duvarlarından birine sürttüğümde, duvardaki kokusuz seçtiğimiz ve henüz kurumamış olan boya, parmaklarımın kemikli kısmında iz bıraktı. “Ne yaptın?” dedim fısıltı-

tıyla. “Ne yaptın sen bütün gece?” Gece boyunca asla söndürmediği sobaya eş, boyanan iki oda, bir mutfak, bir banyo ve sundurma... Tüm gece yanan sobaya rağmen hâlâ kurumamış boyanın izi; ruhu- ma gökkuşağının eşsiz renklerini sıçrattı. Dolu dolu olan gözlerimle mutfak kapısına dönerken “Alp Aslan!” dedim ama döndüğüm kapı eşiğinde mutlulukla gülümseyen bedenini bulamadım ne yazık ki. Ardından mutfak çıkışına doğru ilerlerken tiz bir tonda bağırdım. “Alp Aslan, gel buraya!” Çünkü benim, parmak uçlarını dahi öp- mem gereken mevzular vardı...

“Yakala!” diyen gür sesini işitmemle bir kahkaha attım. Alp As- lan ise yalandan bir huysuzlukla söylendi: “Yok öyle her şeyi aya- ğının ucunda bulmak! Azıcık çaba, canım! İnsan kocasını sevmek için de ayağına çağırılmaz yani...” Peşi sıra cıklama sesleri kulağıma ulaştı. “Sen var ya...” dedi yaya yaya. “Sen kesin çocuğun doğumu- nu da bana itellersin!”

Takribi seksen beş metrekare evde, sevmeye dünden razı olan kocanızı kaç dakika içerisinde yakalayabilirdiniz?

Ben yakalayamadım. Çünkü çok sevgili kocam normal bir insan değildi...

Adımlarım önce sundurmaya vardı. Sağa döndüğüne emin ol- duğum için sundurmanın sonunda bulunan yatak odasına vardı ilk adımlarım. Odanın içerisinde sadece valizlerin ve şişme yatağın ol- duğu alanda Alp Aslan’ı görmemem ancak kör olduğumun kanıtı olurdu. Gözlerimde bir sorun olmadığına emin olduğum için “Aş- kım?” diyerek merakla yatak odasının yanındaki banyoya yöneldim. Henüz duş perdesi olmayan banyoda tek saklanabileceği yer olan kapı arkasına bakmayı ihmal etmedim ama orada da yoktu. Banyo- dan çıktıktan sonra solumda kalan yer mutfaktı ve zaten mutfaktan çıkıp benden kaçmıştı. Sundurmanın soluna doğru ilerlerken çekin- gen bir tonda “Hayatım?” dedim sorgularcasına. Diğer kalan odalar- dan biri geniş ve yatak odası ile mutfak gibi dışarı bakan penceresi olan oturma odası diye seçtiğimizdi. Adımlarım ilk oraya yöneldi ama bomboş odada bakabileceğim kapı arkası bile bulunmamaktay- dı. Oturma odasından ağırca bir yutkunma eşliğinde çıkıp, derin bir

nefes aldım. “Alp Aslan?” dediğimde sesim, gerginliğimi yansıtan türdendi.

Adımlarım, olsa olsa kiler olacağını düşündüğüm, hücre gibi ufak ve demir parmaklıklı camı olan odaya yöneldi. Diğer odalara nazaran sabahın köründe bile daha karanlıktı ve mantıksal olarak sundurmanın sağına dönen Alp Aslan’ın sundurmanın solundaki izbe küçük odadan çıkması imkânsızdı. İçgüdüsel olarak odanın içerisine bir adım attığımda herhangi bir yerden çıkacak hamam böceğiyle bile tüm köyü ayağa kaldırabilecek bir hâldeydim. Daha odanın içerisine ikinci adımımı atamamıştım ki, sırtımdan itilmek suretiyle boyumun dahi yetişmediği küçük pencerenin bulunduğu duvara gönderildim. Boğazımdan küçük bir çığlık kaçarken, ellerim teslim olurmuşçasına duvarın soğuk yüzeyine yaslanmış, sol yanağımda ise muhakkak duvarın izi çıkmıştı. Saçlarımın sola doğru çekilmesiyle hissettiğim iki şey vardı: Biri ensemdeki nefesi, diğeri ise arkamdaki varlığı. Sesini işitmemiş olmam, aldığı nefesten benliğini tanımama engel değildi. Dudaklarını içini çekercesine enseme bastırduğunda, sol eli yine bilinçsizce duvarla arama girerek karnımın üstüne sarıldı ve kalçamı kendisine daha çok bastırdı. “Çocuk için...” diye mırıldandığında, enseme sürttüğü dudakları sayesinde ne dediğini başta anlayamadım. “Çok karanlık burası...”

Alp Aslan’ın kendine ait dilinde bu alenen; “*Seninle, şimdi şurada sevişmek istiyorum,*” demekti ve dışarıdan cama tırmanılmadığı müddetçe içerisi görünmeyen odayı beni kıştırması için seçmesi düşüncelerimi doğrulayan nitelikteydi. Zira evimizde henüz tek bir odaya yetecek perdemiz mevcuttu. “Korkuttun,” diye mırıldandım neden sonra. Karnımın üzerinde gezinen sol elinin parmaklarıyla enseme çarpan ayazların ortasındaki harlı nefesi zihnimdeki kelimeleri toplamama izin vermemişti.

Ensemdeki dudakları açıkta kalan sağ kulak dibime doğru kendisine bir yol tutunurken; “Sen böyle her şeyde korkacaksan,” diye keyifle mırıldandı. “Ben, eskitirim seni...”

Dudaklarımın arasından sıyrılan nefesli gülümsemem gözle görünmese de duvarların üzerindeki geçmişin tozlarını sildi aldı. Ardından sağ elimin ayasını duvarın soğuk yüzeyinden çektim ve

arkaya doğru savurdum. Elimi geriye attığım gibi ensesinden tutmam ve duvar arasında sıkıştırdığı bedenimden daha çok bedeninin gerilmesi bir oldu. “Şşş,” dedim meydan okurcasına.

“Hevybanû,” diye inlemesi asla zevkten değildi. Zira Alp Aslan’ın bana taktığı ismi; her bir tonda, her bir duyguyla dalga dalga dillendirişini dinleyecek kadar kendisiyle yeterince deneyim elde etmişim.

Elimin altında koca bedeninin tek bir dokunuşumla kasılması, içimdeki, hükmü hiçbir yerde geçmeyen kızın harla dolmasına neden oldu. O harlandıkça elimin ensesindeki baskısını arttırdım. “Yularının elimde olduğunu hatırla istersen ha?” dediğimde, ses tonum beni bile şaşırttı. Daha da ötesi, Alp Aslan’ın, yuları tutulamayacak kadar asi ve baş eğmez olduğunu biliyordum. Düşüncesizce kurduğum cümle yüzümü buruşturup, zaten içimde olan kızın omuzlarının daha da çökmesine neden olurken, yüzünü boynuma gömmesiyle o kızın çöken omuzları sarsıldı.

Önce bezgince verdiği nefesi yaladı tenimi, sonra “Bir sende kalsın,” deyişi kulaklarıma ulaştı. Karnımdaki eliyle bedenimi bedenine daha çok bastırdı. Ardından sağ koluma asılıp duvarla bedeni arasında yüz yüze kalmamızı sağladı. Elleri başımın hizasında duvarın yüzeyinde sabitlenirken, tam olarak vereceğim tepkiyi kestiremedim. Ellerim ısı şartlarına uygun bir şekilde buz keserken, ağırca yutkunmak zorunda kaldım. “Ama sen de bende kal... Benimle kal...”

Kayıp zamanları saymazsak bir seneye yakındır beraberdik ama bizim kayıp zaman dilimimiz bir yarım yıl kadar olduğu içindi belki bu kadar heyecan, bu kadar heves... Yoksa bir insanın iyi kötü her şeyi yaşadığı, üzerine bir de evlenip barklandığı bir insana karşı flört ediyormuşçasına hisler beslemesi mümkün müydü? Ben, mümkün olsun isterdim ama bugüne kadar şahit olduğum hiçbir ilişki şeklinde böyle bir iz düşümüne rastlamamıştım. Alışkanlık denilen illet ya da belki cepte görme, bilemiyorum... Tüm güzel duyguların tahtına bir müddet sonra oturmuş, herkes karşısındakini “*Ama en bildiğim o. Ne gerek var yeni maceralara?*” dediği ahaba çevirmişti...

Dudaklarımın arasından kesik ve heyecanlı bir nefes alırken, ne olmak istediğimi tarttım. Hayal kurmayan bir insanken, kurup ku-

rabileceğim hiçbir hayalin içerisinde de monoton bir ilişki yoktu. Bu yüzden hızla dudaklarına kapandığımda hiç öyle olmamayı dile dim. Alp Aslan haftada bir, kurmaya çalıştığımız eve gelsin, hep aynı heyecanla beni bulmayı istesin diye düşledim ya da belki biri tarafından delice özlenmeyi ahir ömrüm boyunca tatmak istedim.

Ellerim geniş göğsünde usul usul salınırken, dudaklarımdaki hükmü dudak uçuklatan cinstendi. Önce bedenimi soğuk duvara daha çok yasladı. Duvarla bedeni arasındaki narin bedenim ezildi. Ardından elleri belime yerleştirdiğinde, dudaklarımı dudaklarından ayırmadan ellerimi omuzlarına daha çok bastırdım. Saniyeler içerisinde kucağına zıpladığımda ateş ve barut ne idi ya da ne işe yarardı, onu bile unutmuştum. Omzundaki ellerim ensesine, saçlarına karıştı. Beline sardığım ayaklarımla bedenini mümkünmüş gibi daha çok kendime çekerken bir tarafım çok ağırdan almak istiyordu, bir tarafımsa birden başlayıp bitirmek. Ardından bir daha, bir daha...

Dışarıdan bir korna sesi gelmesiyle, Alp Aslan daha yeni ne halt yediğimizi anlamış olmalı ki hızlıca dudaklarımdan kopup, “Şansı mı sikeyim!” diye mırıldandı, başını arkaya doğru savurarak. Daha fazlası için sızlayan kasıklarım ve aralık kalan dudaklarım bana yardımcı olamazken, onu teselli edecek hiçbir cümleye de sahip değildim. Sol elim ensesinde olduğu için başını arkaya doğru avuç içime daha çok bastırdı. “Senin sonu olmayan şeylere kafa göz dalışını sikeyim, Alp Aslan!” diye söylendikten sonra hızla başını doğrulttu ve ben aralık kalan dudaklarımı nasıl kapatacağımı şaşırdım. Sol kaşı hırsıyla havalanırken “Beni buraya sabah akşam sevişme vaa-diyle kandırıp getirdin!” diye söylenmesine devam etti. “İrgat olacağımı bile bile kandım ya sana ben! Benim gelmişimi geçmişimi, üstüne yedi sülalemi...”

İrileşen gözlerimle birlikte sağ elimle ağzının üstünü örttüm. Dışarıdan bir korna sesi daha duyulunca gözlerimi de bezgince örttüm. “Geceler,” dedim mırıltı eşliğinde. “Geceler çuvala girmediyse!”

“Belki ben zamansız sevişme seviyorum?” demesiyle tüm sinirlerim bozuldu ve bir kahkaha attım. Sinirlerimin bozulmasının nedeni tabii ki de söyledikleri değildi! Kasıklarım sızım sızım sızıyordu. Muhtemelen kapının önünde bir araba dolusu eşya bekli-

yordu ve bence her şey ters gidiyordu. Evin tüm işi bittikten sonra eşyanın gelmesi gerekirken, Alp Aslan'ın "*Ben o şişme yatakta yatmam, seni de yatırmam!*" sözü yüzünden leş gibi eve tertemiz eşyayı sokacaktık!

Dudaklarım kendiliğinden bükülürken, "Kullanırım ben bunu," dedim gayriihtiyari.

"Sana beni kullan dedim ama 'yatakta' diye ekstra belirtmeliymişim!" Dışarıdan bir korna sesi daha yükselince, alt dudağı sinirle dudaklarının arasına yuvarlandı. "Patlama!" diye bağırdı gür bir tonda. Ardından beni kucağından indirdi. Kendisini nasıl toplayacağını şaşırması ise gülümsememe neden oldu. "Gülme, Hevybanû. Gülme!" diyerek sinirle kaşlarını kaldırdı. "Yoksa seni önlü arkalı..." diye tam hoyratça devam edecekken, tekrar bir korna sesi yükselince hepten şirazesini kaydı. "Sizin ben, ananızı avradınızı..."

Minik adımlarla yanından geçerken, sağ elimin tersiyle hafifçe göğsüne vurdum. "Çenene vurdu iyice," dedim huysuz bir tonda. "Kıdem tekrarı istiyorsan, bu kadar kıvrınmana gerek yok. Asker dediğin nedir ki? Sürekli eğitilir..."

İki eli beline yerleşirken, sinirle aldığı nefesi sayesinde göğsü hızla şişip indi. "Hayaller beşiz talimatı, hayatlar mal taşımaca..."

Sundurmaya çıktığımda sinirli bir kahkaha eşliğinde enseme ovuşturdum. "O beşizi yapsan, beni nerenle görürsün acaba?"

Evin kapısını açacakken arkamda belirip, "Gönül gözümle," diye mırıldandı muzipçe.

Kapıyı kendime doğru çekiştirirken "Hee," diye homurdandım. Muhtemelen ben kendimi hayatta bile göremezdim. "Babayı görürsün!"

Evin önündeki, içinde ne olduğunu bile kestiremediğim kamyonu bakarken, "Babalığın ne olduğunu henüz bilemediğimden, çalışma aşamalarının güzelliğiyle ilgileniyorum, diyelim..." deyiverdi.

Her ne kadar kanımın çekildiğini hissetsem de başım kendisine doğru otomatikman döndü. Gözlerim yüzünde sorgularcasına gezinirken aklımda hep aynı sorular döndü dolaştı. Alp Aslan nasıl bir baba olurdu? Olur muydu? Ya da ben hazır mıydım? İçimde asla olmayan annelik heyecanı ve telaşım, bir anda parlayıp bir anda sönmüşken benden değil anne, bir baltaya sap dahi olur muydu?

Soruların hepsi Alp Aslan'a sorulabilecek cinstendi ama gülümsemekle yetindim. Dudağımın kenarında biriken buruk tebessümünde *"Sen baba oldun ama hissettirmeye gücüm yetmedi,"* cümlesi gizliydi...

Bir gün içerisinde kurulacak şey değildi ev denilen illet. Ev yine de kurulurdu belki ama kurulan ev, yuvaya benzer miydi, orası belli değildi. İçeri taşınan eşya sayesinde o kadar salaklaştım ki az daha çıplak ayak sınıra doğru koşacaktım. Köşeli koltuğu oturma odasına taşıdılar. Yatak odası takımını odasına kurdular ama duvara falan yaslanmadan üzerine muşamba yayılacak şekilde bıraktılar. İçeri taşınan eşya her ne kadar kabataslak olsa da, bir evin eksikliğinin asla bitmeyeceğinin bilinceydin ve en önemlisi, işe nereden başlamam gerektiğini ne yazık ki bilemiyordum. Sanki... İlk evimmiş gibi. Oysaki diğerlerinde hiç bu tarz gerginlikler hissetmemiştim.

Saatler sonra Alp Aslan adımı seslendiğinde, hâlâ kafası kopmuş tavuklar gibi evin içerisinde dolaşıyordum. Biten tek yer oturma odasıydı; Alp Aslan, duvarlarını gecedin boyadığı için su temizliğini yapmam zor olmamıştı. Lakin yine de perde için Alp Aslan'ı bekleyesim vardı. Ben onu perde için çağırarakken onun benden önce davranması, ayağına gidip kendisini daha çabuk perde takmaya ikna edebileceğimi düşündürdü. Dar, uzun sundurmada yatak odasına doğru giderken tam ortada kalan sobanın üzerinin kıpkırmızı olduğunu görünce gözlerim korkuyla irileşti ve adımlarım hızlandı. Paniklediğim için hâliyle ne sağıma bakındım ne de soluma. Yatak odasına girerken dahi ardımda bıraktığım kızarmış sobaya bakmakla meşguldüm. "Alp Aslan," dedim panikle. "Sen bu sobayı çok doldurmuşsun, patlamasın?" Tam ortadaki eşyaya çarpmamak için önümü dönmüşken, yüzüme boya fırçası sürülmesi bir oldu. Refleks olarak göz kapaklarımı örtmüş olsam dahi, gözlerim boyadan yanmadı diyemem. İki elim iki yanımda panikle havaya kalkarken, boğazımdan bir "İhh," döküldü. Gözlerimi açmak için birkaç saniye beklemem gerekti. Çünkü yüzüme haşarı bir çocuk gibi baktığını biliyordum. Ya gözlerimi jet hızıyla açıp, kafasına boya kovalasını geçirip hevesini kıracaktım ya da birkaç saniye derin derin soluklanıp gözlerimi açacaktım ki kalbini kırmayayım... "Ne yaptın ya?"

diyerek yüzümü buruşturduğumda, gözlerimi daha çok kapamış olmalıyım ki gözlerim yandı. Acıyla gözlerimi araladığımda gözlerim çoktan yaşarmıştı. Havadaki sol elim saçıma doğru uzanınca saçımın da boyandığı fark etmemle, burnumdan sesli bir nefes verdim.

“Sıkıldım...” dedi. Öyle dümdüz bir tavırla... Canı sıkılmış ve beni boyayası gelmiş!

Yüzümden sinirli bir gülümseme geçerken; “Koğuş mu burası?” dedim, dişlerimi birbirine bastırarak. Dudaklarını kahkahasını bastırmak için birbirine zamlayınca daha çok sinirlendim. “Asker arkadaşın mıyım ben senin?” Sol elime bulaşan gri boyaya aldırmadan, sağ omzuna hiç de hafif olmayacak bir şekilde vurdum ama bence pek hissetmedi. “Gece olunca yüzüme de tıraş köpüğü sıkarsın, Allah bilir!” Muhtemelen yüzüm renkten renge girmiş olmalı ki, dayanmayıp gür bir kahkaha attı. İşaret parmağımı yüzüne sallayarak; “Gülme,” dedim. “Gülme, çok fena yapacağım yoksa!” Ardından saçlarımı avuçladım ve elime yine boyanın bulaşması sinirle alt dudacağımı ısırma neden oldu. Sanki bütün evin işini ben yapmışım gibi bütün omuzlarım dahi kaskatı kesildi ama aynı zamanda da dudaklarım öne doğru büzüldü. Elbet duş alacaktım ama saçımdan bir duvar boyası çıkarmaya çalışmak planlarım dâhilinde değildi. “Nasıl çıkacak bunlar ya?” dediğimde, bir ayna bulup yüzüme bakabilsem ağlayacağıma emindim. Ağlama seanslarımı henüz aşabilmiş değildim... Alp Aslan elindeki fırçaya aldırmadan iki eliyle yüzümü kavrayınca, korkuyla sıçradım. Ben bir de yıkama yağlama yapacak derken, iki yanağıma birer öpücük kondurdu. “Öpme,” dedim dudakları çeneme doğru kayarken. “Öpme, boya sana da bulaşıyor...”

Alnı alnımda sabitlenirken, dudakları dudaklarımın üzerinde duraksadı. İkimiz de aynı anda derin bir nefes aldık ve ben ne zaman yüzümün üzerindeki ellerinin üstüne ellerimi tırmandırdım, onu bile anlamadım. Dudağının solu pişkince yukarı doğru kıvrılırken, “Ben boyalı gelince öpmeyecek misin sen beni?” dedi. Yüz ifadesi, cevabı bildiğini avaz avaz bağırırken, duymak için can atıyor oluşu yüzümü gülümsetti.

Ne istediğini biliyor oluşum, ona istediğin vereceğim anlamına gelmiyordu. Bu yüzden “Aynı şey mi?” dedim ukalaca, kaşlarımı

havalandırarak. Kaşları istediği cevabı alamamanın etkisiyle çatı-
lırken, yüzümdeki ellerini çehremden uzaklaştırdım. “Arınmasın
saçım başım, soracağım ben sana!”

Dili dişlerinin üzerinde dolanırken, daha çok küfredesi vardı
ama edemiyor gibiydi. Sol kaşı kavislenince gözlerim kısıldı. “Ben
yıkırım seni...” dedi imalı bir tonda.

Bir adım geriye doğru kaçarken, yüzümden küçümser bir ifade
geçti. “Görürsem,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. “Söyle-
rim...” Ardından hızlıca arkamı dönüp, sırf bir şey söyleyecek diye
çıktığım oturma odasına geri döndüm ama Alp Aslan’ın bana ses-
lenmeleri bitmedi. Kurulu bir çalar saat gibi maksimum üç dakikada
bir bana sataşacak ya da soracak bir şey bulabildi. Daha çok aranı-
yor gibiydi... Ne kadar “Az bi’ gelsene!” dese de yanına gitmedim.
Hatta o kadar asabım bozuldu ki, en sonunda oturma odasındaki
perdeyi asarken “İşim var!” diye bağırdım. O andan sonra anla-
dım ki benim Alp Aslan’la birlikte yaşamam demek, bordo bereli
eğitimi almam demektir. Perdeyi asmak için bir ayağım pencerenin
mermerindeyken, bir ayağım neyime güvendiysen sandalyenin sır-
tından destek alıyordu. Sandalye birden çekilince, kornişle birlikte
aşağı indim. Hem de elimdeki siyah perdeye yaprak sarması misali
dolanarak! Yere çakılmayı beklerken, kollarının arasına düşmemin
nedeni muhtemelen kendisine yeni bir eş bulup tekrar düğün masra-
fına bulanmamak içindi. Yüzüme serilen perdeyi, perdenin altında
kalan ellerimle uzaklaştırdığımda, sakinleşmeyi dahi bekleyeme-
mişim. “Senin ben var ya!” diye bağırdığımda, çıkan yüksek sesim
dolayısıyla yüzünü buruşturdu.

Buruşan yüzünü “Neden benim işlerimi yapıyorsun?” deyişi ta-
kip etti.

Gözleri, inen kornişle penceresi arasında sıkıntıyla gezerken, çı-
kan sonucu kendisinin de tahmin etmediği belliydi. “Seni boşamaya
karar verdim de!” dedim sinirle, bedenini göğsünden iterek.

Muhtemelen bıraksaydı sert zeminle yüzleşecektim ama Alp
Aslan gülümseyerek “Ne zaman karar verdin?” demeyi tercih etti.
“Dün bir, bugün iki...” Sağ dirseğimi göğsüne geçirdim ama ukala
bir tavırla “İşlemiyor, boşuna uğraşma,” dedi daha da sinir etmek

havalandırarak. Kaşları istediği cevabı alamamanın etkisiyle çatılırken, yüzümdeki ellerini çehremden uzaklaştırdım. “Arınmasın saçım başım, soracağım ben sana!”

Dili dişlerinin üzerinde dolanırken, daha çok küfredesi vardı ama edemiyor gibiydi. Sol kaşı kavislenince gözlerim kısıldı. “Ben yıkarım seni...” dedi imalı bir tonda.

Bir adım geriye doğru kaçarken, yüzümden küçümser bir ifade geçti. “Görürsem,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. “Söyleyim...” Ardından hızlıca arkamı dönüp, sırf bir şey söyleyecek diye çıktığım oturma odasına geri döndüm ama Alp Aslan’ın bana seslenmeleri bitmedi. Kurulu bir çalar saat gibi maksimum üç dakikada bir bana sataşacak ya da soracak bir şey bulabildi. Daha çok aranıyor gibiydi... Ne kadar “Az bi’ gelsene!” dese de yanına gitmedim. Hatta o kadar asabım bozuldu ki, en sonunda oturma odasındaki perdeyi asarken “İşim var!” diye bağırdım. O andan sonra anladım ki benim Alp Aslan’la birlikte yaşamam demek, bordo bereli eğitimi almam demektir. Perdeyi asmak için bir ayağım pencerenin mermerindeyken, bir ayağım neyime güvendiysen sandalyenin sırtından destek alıyordu. Sandalye birden çekilince, kornişle birlikte aşağı indim. Hem de elimdeki siyah perdeye yaprak sarması misali dolanarak! Yere çakılmayı beklerken, kollarının arasına düşmemin nedeni muhtemelen kendisine yeni bir eş bulup tekrar düğün masrafına bulanmamak içindi. Yüzüme serilen perdeyi, perdenin altında kalan ellerimle uzaklaştırdığımda, sakinleşmeyi dahi bekleyememiştim. “Senin ben var ya!” diye bağırdığımda, çıkan yüksek sesim dolayısıyla yüzünü buruşturdu.

Buruşan yüzünü “Neden benim işlerimi yapıyorsun?” deyişi takip etti.

Gözleri, inen kornişle penceresi arasında sıkıntıyla gezerken, çıkan sonucu kendisinin de tahmin etmediği belliydi. “Seni boşamaya karar verdim de!” dedim sinirle, bedenini göğsünden iterek.

Muhtemelen bıraksaydı sert zeminle yüzleşecektim ama Alp Aslan gülümseyerek “Ne zaman karar verdin?” demeyi tercih etti. “Dün bir, bugün iki...” Sağ dirseğimi göğsüne geçirdim ama ukala bir tavırla “İşlemiyor, boşuna uğraşma,” dedi daha da sinir etmek

istemesine. "Ben sana, gel dedim. O zaman kocamı dinleyip gelseydin..." Adımları oturma odasının çıkışına dönerken, gözleri de odanın içerisinde gezindi. Ben ağızımı açamadım, hoşnut bir tavırla; "Güzel olmuş," diye mırıldandı. "İkilerine sağlık..."

Yaptığım tek şey su temizliği ve kâmbet gibi ortada duran kol tuğu duvar boyuna itmek olduğu için kibirlilik yaptığımı biliyordum. Zira ortada gözükken hiçbir şey yoktu takdir etmem için. "İndir beni," dedim huysuz bir tavırla, sundurmamı çıkıp gırmazdın. "Çalmayacağım seninle bir yere."

"Çok aç bırakıyorsun beni," dediği gibi başından aşağı kaynar sular inmiş kadar oldu. İnsan kendini yemek yemeyince, yanındakini de insan olduğunu unutuyordu. Alp Aslan'la birlikte olmaya başladığımız ilk zamanlardı, unutulmuş bendim oysaki... Ne ara yer değiştirdik, ne ara ben onu solladım, bilemiyorum, demek isterdim ama ne yazık ki acıyla doyuran altı ayın sonuçlarını inkâr etmek imkânsızdı.

Adımları mutfağı aşınca "E ama mutfağı geçtik," diye mırıldandım şaşkınca. Ardından banyonun kapısını da geçmiş bulunduk.

Adımları yatak odasına geldiğinde, açlık kelimesini yanlış anladığımı düşünüp derin bir nefes aldım ama Alp Aslan kapı girişinde durup, "Bak bakalım," diye mırıldandı.

Baktım... Sıradan bir yatak odasına ne kadar bakılabilirse o kadar baktım ama... Ama benim Alp Aslan'a eşya seçtiren aklımı sevsinlerdi. Dudaklarımın arasından bir kahkaha sıyrılırken, "İş listene ekle!" dedim ukala bir tavırla. "Nevresimlerin yanında, bu odanın tozu da sana ait!"

Hayretler dolu yüzü, gülümseyen yüzüne dönerken; "E, ebesinin anı ama!" dedi. "Çocuğu bile bana itekleyeceksin galiba," derken şaka yapmışım sadece."

Mobilyaları gözüne sokarcasına işaret ederek "Neden siyah?" dedim sorgularcasına. Siyah kumaştan bir yatak başlığı, yüksek bir yatak, beş kapılı üçü aynadan oluşan yine siyah bir dolap ve iki komodin... Allah var, mobilya güzeldi. Bir saat içerisinde, adını dahi bilmediğiniz bir mağazadan alınabilecek en kallavi mobilyaydı. "Köy burası," diyerek omuz silktim. "Toz tutar bu."

Toz alma eylemi kendisini pek enterese etmemiş olmalı ki yatak odasından “Allah Allah,” söylemiyle çıktıktan sonra hemen yandaki banyoya girdi.

Banyoya girdiğimiz gibi bir şaşkınlık nidasının peşinden “Senin içinde pire mi var?” söylemi döküldü. Duş perdesi takılmıştı. Çamaşır makinesini taktıklarını zaten biliyordum ama ne ara banyoya geçtiğini fark etmemiştim. Yani ben bir odayı silip süpürene kadar bence olacak iş değildi.

Beni kucağından indirirken, “Senin elin ağır,” dedi kınarcasına. Ardından elleri üzerimdeki kalın kapüşonlunun eteklerine gitti. “Ya da başkasına iş kilitlemeyi seviyorsun, bilemedim...”

Kapüşonlum üstümden sıyrıldığı gibi ip askılı siyah bir atlele kalıverdim. Peşi sıra elleri atletimin etek uçlarına gidince, ellerini yakaladım. Başımı iki yana sallarken, tutuk bir vaziyette “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

Kaşları muzipçe çatılırken, ellerimin baskısından kurtulup üzerimdeki atleti de çıkarmış bulundu. Ardından “Boya ile işimiz bitti,” diye mırıldandı. “Saçındaki boyalar da kurudu. Çağırdığımda gelseydin kurumazdı.” Hıhı, dercesine başımı salladığımda, elleri altımdaki eşofmanın beline gitti. Senkronize olmuş bir hâlde, sol elimle sağ omzuna tutundum. Oysaki tavır yaptığımı zannediyordum.

Birden, içten içe tavır yaptığımı hatırlayınca, “Acıktım, demiştin,” dedim. Sadece iç çamaşırlarıyla kalındıktan sonra sorgulananak şey değildi yemek mevzusu ama Alp Aslan’ın yanında akıl me-laikemi pek bulamıyordum işte.

Benden çok çalıştığından olsa gerek, üzerindeki kısa kollu tişörtü çıkardı. Gözlerimi kapamamak için zor dururken, çenemi kasmakla yetindim. Yüzündeki gevrek gülümsemeyi “*Biraz da böyle trip at,*” diyemeyişlerine yorarken, egosunu aramızdan aldı kaldırdı. “Açım,” dedi, bana ayak uydurarak. Sağ eli sol yanağımı kavradığında, vücutlarımız birbirine yapışan mıknatıslar gibi yakınlaştı. “Ama seni böyle yatağa sokmam...”

Anlamadım, demek için araladığım dudaklarımı dudakları örttü. Bir yanımda “*Saçlarımdaki boyayı çıkaracaktık,*” demek istese de diğer yanımda, yüzümün gözümün boyalı olduğunu bile çoktan

unutmuştu. Alp Aslan, ucu bucağı görünmeyen bir denizdi ve ben onun dalgaları arasında yüzerken hep bocalayan bir çocuğa dönüşüyordum. Hevesli, aynı zamanda acemi... Acemiliklerimden yine o öpüyor olsa da, işin içine kendi çocukluklarını katmaktan geri durmuyordu.

Duş aldıktan sonra sıcak suyun etkisiyle iyice mayıştığımı hissederken, bir pamuğa dökülmüş tinerle boyaya bulaşan saçlarımı yine kendi elleriyle siliyordu. Ama bir yandan da “Aseton yanında pamuğa o kadar alıştım ki, birini görünce diğeri aklıma düşmeden olmuyor,” diyerek, ellerimde oje olup olmadığını kontrol etmekten de geri duramadı.

Yatağın üzerinde havluya sarınmış bedenimle küçük bir çocuk gibi otururken, saçımla biraz daha oynarsa uyuyakalacak gibiydim. “Saçımı tinerliyorsun,” dedim, kokudan yüzümü buruşturarak. “Böyle giderse, pamuğu da başka şeyler için kullanmak zorunda kalacak gibisin...”

Yaptığı şakaların yüreğime indireceğinden dem vurmak isterken, muhabbeti aldı bambaşka yere taşıdı ve “İyi ya işte, bitlenmezsin,” dedi.

Gülmemin etkisiyle çıplak omuzlarım sarsılırken, “O gaz yağı yalnız...” dedim iç çekerek. Sağ elimi arkaya atarak, ıslak saçlarını çekiştirdim. “Hem ben şakalarından dem vurmak istemiştim.”

Çekiştirdiğim saçları sayesinde, çıplak sağ omzuma bir öpücük kondurup “Alışırsın,” dedi mırıltı eşliğinde. Ardından sivrilen sakallarını omzuma sürterek, dakikalar önce sevişmemişiz gibi içimin ateşini harladı. “Sıkıldım, diyerek babamı aramamı istersen, bilemem tabii...”

Sırtımı çıplak göğsüne yaslandığı sırada hiç hayal bile etmediğim bir şey yaptım ve yatağın üstünde, önümde duran saç fırçamı arkaya doğru uzattım. Ne yaptığımı ise saçım taranmaya başladığında fark ettim. Birkaç saniye yaşanıp yaşanmadığını idrak etmek için gözlerimi kırıştırdıktan sonra zordan bulduğum sesimle “Sıkılmazsın sen benden,” dedim. Sesim çok silik çıksa da dudaklarım iki yana kıvrıldı. “Çocuk gibi oynuyorsun benimle... Neden sıkılasın ki?” Alp Aslan’dan ses soluk çıkmayınca kısılan gözlerimle dikkat

kesildim. “Sesinin çıkmayışından, sıkıldığını ama dillendirmediğini mi anlamalıyım yoksa çocuk eğlenmekten eğlendiğini mi?”

Alp Aslan önce “Al bakalım,” diyerek saç fırçamı sağ omzunun üstünden uzattı. Ardından omzumun üzerine bir öpücük kondurup usulca ayaklandı. Ben cevap vermeyişine takılırken, o elinde bir polarla geri döndü. Beni giydirirken, gözlerinde ancak pazar gecesinden evladını yıkayıp okula hazırlayan anne şefkati olabilirdi. Çünkü beni giydirdikten sonra sobanın yanına oturtup, “Saçların kuruyana kadar kalkma!” demesinin başka bir açıklaması olamazdı. Ben hiç yaşamamıştım ama insanlar eski zamanlardan ne vakit dem vura-cak olsa, pazar geceleri anneleri tarafından yıkadıktan sonra sobanın yanında oturtulmalarından bahsederdi. Kendisi giyinmek için yatak odasına döndüğünde “Dünya şeyi unutmuşuz,” diye yüksek bir tonda söylendi. “Saç kurutma makinemiz yok mesela!”

“İyi de!” dedim, oturduğum yerde kırdığım dizlerimi kendime doğru çekip, kollarımı etrafına sararken. “Sen saçını kurutmazsın ki?”

Üzerine geçirdiği bir hırkayla sundurmaya gerisin geri çıktığında “Bana lazım diyen kim?” dedi.

Solumda kalan sobayı işaret ederek “E benimkilerde bir şekilde kuruyor işte,” dedim, yüzü hoşnutsuzca buruştu.

“Tamam,” dedi iki elini hafifçe havalandırarak. “Tamam, istiyor-san ben de kuruturum...” Kaşlarım hayretle havalandı çünkü kendisinden öyle bir talebim olmamıştı. “Yeter ki bana inat yapıp kendini hasta etme!”

Yüzüme gülümsemenin ateşi yayılırken “Yaa,” diye saçma salak bir nida döküldü dilimden. Ardından dizlerime sarılı kollarımı daha çok sıkıp dudak büktüm. İç çekerek “Üşüdüm,” dememle, gözleri benim ve yanımda duran sobanın üzerinde sorgularcasına gidip geldi. Gök gözleri tekrar bana misafir olduğunda, dizlerime sardığım kollarımı havalandırıp usulca öne doğru uzattım. “Gelsene biraz yanıma, ısınayım...”

Yüzünden saniyelik bir şaşkınlık geçtikten sonra gelip tam karşımda bağdaş kurarak oturdu. Kollarının bana uzanmasını beklemeden kucağına tırmandım. Kollarım boynuna dolanırken, elleri belimden yukarı doğru sırtıma tırmandı. İki elinin ayası sırtımdaki

şahin amblemine yapıştığında, telefonunun melodisi kulaklarımı tırmaladı ve ikimizin aynı anda yüzü düştü.

Sol eli sırtımdan usulca ayrıldı ve üzerindeki hırkanın sol cebine ulaştı. Telefonunu çıkarıp ortamıza getirdiğinde, bir isim görebilme-yi dilerdim. Ne yazık ki “KK19” diye bir kod görünce ağırca yut-kundum. “Sıkılmadım,” deyince, telefon ekranına bakan gözlerim gözlerine tırmandı. Alp Aslan’ın gözlerinde bile buruk bir tebessüm belirirken, dudakları iki yana kıvrılmaya sanki utandı. “Çünkü be-nim tek bebeğim sensin,” dediği gibi, açtığı telefonu sol kulağına yaslaması bir oldu.

Kucağından gerisin geriye kayarken niyetim, ne söylenecekse duymamaktı. O yanımdan kalkıp gideceğine, ben en azından diz ka-paklarımız birbirine değecek kadar uzaklaşalım istedim. Alp Aslan gelip karşıma oturmadan önceki eski yerime çöktüğümde, boğazım-da atan yüreğimle yüzüne kilitlendim. Kaşları çatıktı, kulağı söyle-nenlerdeydi ama gözlerinin tek gördüğü bendim. “Henüz sensiz üşü-meye hazır değilim,” diyemedim. Onun yerine gülümseyerek, başımı önce sola, sonra sağa eğdim. Ardından sağ elimin işaret parmağıyla göğsümü dürttüm, “Ben,” dercesine. Kaşları daha da çatılırken, bir de gözleri kısıldı. Göğsümden çektiğim elimle bedenini işaret edip, “Seni,” dedim dudaklarımı oynatarak. Peşi sıra ellerimi iki yana açıp “Çooook,” diye dudaklarımı oynattım. İki elimi önümde birbirine yaklaştırırken, tam aramızda kalan boşlukta, göğüslerimizin hizasın-da işaret parmaklarımla hayalî bir kalp yaptım. “Seviyorum.”

Gülümsemem yüzüne bulaşırken, boştaki sağ eli sol elime doğru uzandı. Muhtemelen Alp Aslan’ın mutlu bir tebessümle aldığı ilk emir, o andı. Benim de gözümünden sakındığımı kendi korkularımdan bile koruyacağıma yemin ettiğim ilk andı. Aramıza birbirimizden daha çok sevebileceğimiz bir bebek girene kadar; ikimizin de tek bebeği, birbirimizin yüreği olacaktı...

BÖLÜM XI

SONSUZLUĞUN DÖNGÜSÜNDE KAVUŞACAK İKİ DUDAK

*“Yürekte geçen tüm temenniler,
iki dudak arasından sızan bir nefeste saklıdır.”*

JÜLİDE ŞAHİN

Alp Aslan, karekodlu insancık ne söylediye dinledi, dinledi ve tek bir yanıt vermeden telefonu kapatmasıyla, tuttuğu sağ elimden beni kucağına geri çekmesi bir oldu. Dudaklarım hızla dudaklarına çarparken, baskın bir öpücük kondurup hızla geri çekildi. Kaşları hınzır bir çocuğunki gibi havalanırken “Gitmiyorum,” dedi gülümseyerek. Bu sözüne karşılık neremde çiçekler açtı, nerelerime serinletici yağmur damlaları düştü, kaç kök hücrem yenilendi; belli değildi. İki yana kıvrılan dudaklarımın üzerine, gülümseyen dudaklarını geri bıraktı. Geri çekilişi ise doyamadığı bir tatlıdan ayrılmak zorunda kalmış gibi mırıltılar içeren cinstendi. “Yalnız,” diyerek iç çekti. “Ben harbi çok acıktım...” Gözlerine yerleşen eğlenceli parıltıların ardından bana sataşacağını bilsem bile gülümsemeye devam ettim. Poların içerisinde kalan minik ellerim yanaklarına tırmandı. “Yeme-

ği de bana itelemezsin inşallah?” dediğinde ise gülümsemem kıkırtıya dönuştü.

“Sevgilim,” dedim huşu içerisinde, donmuş parmak uçlarımı sıcak teninde ısıtmaya çalışırken. “Açım diyorsun, beni yiyorsun,” diyerek muzipçe dudak büktüm. “Ben de hazırda ben dururken...” Yanağındaki sağ elimi karnına indirip, elimin tersini karnı kaslarının üzerinde gezdirdim. “Sana löp löp et yapacak şeyler sunmuyorum.”

Gülen dudakları önce çeneme kapandı, ardından milim milim yukarı tırmandı. Tam dudaklarımın üzerinde duraksadığında, “Sen beni doyur,” dedi kaşlarını havalandırarak. “Benim özel idman programım var...” Boğazımdan hoşnut bir mırıltı dökülürken, dudaklarımın önünde duraksattığı dudaklarına dudaklarımı bastırdım. Özel idman programı en çok beni kapsıyordu...

Günler Alp Aslan’ın yanında su gibi geçerken, alıştım. Her şeye alıştım. Verdiğı her nefesi ensemden hissetmeye, bir elinin sürekli üstümde olmasına ve evde sürekli benim için özenle hazırlanan bubi tuzaklarına...

Birlikte geçirdiğimiz birinci haftanın sonunda banyonun kapısının eşiğine gerilen ip sayesinde, sundurmaya muazzam bir kapanış sergiledim. Yere sürttüğüm ellerimin acısının derdine düşecekken, “Önüne bakmıyorsun,” diyen huysuz sesi, aslında yaptığına tüy diken türdendi ama Alp Aslan, çekincesi olmayan bir insandı. İlk o zaman, ne yapmaya çalıştığını anladım. Önümde diz çöküp, sağ eli sol yanağıma kapanırken, sol eliyle yere sürttüğüm ellerimi avuç içinde sabitledi. “Özensizsin, Hevybanû,” diyerek, hoşnutsuzlukla başını salladı. “Bodoslama gidiyorsun. Sağına soluna asla bakmıyorsun ve...” Derin bir nefes aldı, karman çorman olmuş yüzüme bakarak. “Ve savruksun!”

“Savruk mu?” dedim şokla. Ellerimi elinin arasından kurtararak, hafifçe göğsünden ittim. “Bir haftadır Nazi kampında gibiyim, Alp Aslan!” Sağ ayağıma dolaşan, bir de kesiğıe sebep olan ipi ayak bileğimden çözerken, sinirle söylenmeye devam ettim. “Ne yapmaya çalıştığını anlasam, belki ona göre gardımı alacağım ama yok!” Bileğimden çözdüğüm ipi görünce gözlerim kısıldı. Açık pembe dikiş

ipi? İpi usulca havalandırıp, ikimizin de göz hizasına getirdim. “Geceleri ben uyurken dikiş nakış kursuna falan mı gidiyorsun?”

İşaret parmağımla başparmağımın arasından salınan ipi öyle bir çekti ki neye kızdığını anlamadım. “Diş ipi o!” dedi sinirle ayaklanırken. “Daha diş ipiyle dikiş ipini ayırt edemiyorsun! Ben de senden mucizeler bekliyorum!”

Avuç içlerimi yere dayayıp ayaklanırken sesli bir nefes aldım. “Evin etrafında on tur koşup ‘Komando! Komando!’ diye bağırma mı da ister misin?” Avuç içlerimi toz olmuşçasına birbirine vurdum ve ardından iki elimi yana açtım. “*Aman karıcığım!*” dedim sesimi kalınlaştırarak. “*‘Düşürdüm seni. Bir yerine bir şey oldu mu?’* demek yok!” dedikten sonra sağ elimin tersini göğsüne vurup mutfığa yöneldim. “Bir de çocuk istiyormuş! Daha sensin çocuk!”

Alp Aslan, ardımdan oturma odasına doğru ilerleyecekken, mutfağın kapı eşiğinde duraksadı. Eşiklere yasladığı avuç içleriyle başını içeri uzattığında, elime ne geçirsem de fırlatsam derdindeydim. “Sen geç kalmışsın!” dedi muzipçe kaşlarını havalandırarak. “7.65’i daha karnında eğiteceğim ben!”

Tam akşam yemeği için aldığım soğanı kafasına fırlatmayı planlarken duraksadım. “Ne?” dedim şaşkınca. “Ne diyorsun?”

Cevap verecek gibi başını daha çok içeri uzatmıştı ki kapı çaldı ve benim üzerimdeki mutlu bakışları, şaşkınlıkla kapıya döndü. Bize kimsenin gelmeyeceğine ikimiz de emin olduğumuz için Alp Aslan tedirgin adımlarla kapıya doğru yöneldi, ben de mutfak kapısının eşiğine. Kapıyı araladığında ise karşısında taş çatlasın sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu belirdi. “Doktor Hanım?” deyince çocuk sorgularcasına, mutfaktan hızlı adımlarla çıktım. Beni görünce, soluk soluğa kalmış bir hâlde devam etti. “Davud Ağa seni kahvede bekler.”

Ben daha ağzımı açamadan “Sebep?” dedi Alp Aslan, dik bir tonda.

Çocuk bir bana baktı, bir de karşısında set gibi duran Alp Aslan’a. “Ben ne bilerem?” dediğinde, ben kendisine hak vermişim şahsen. “Muhtardır. Ben ne soracam?”

“Tamam,” dedim yatak odasına montumu almak için ilerlerken. Birine bir şey oldu diye çağırımlarındansa, muhtar tarafından çağırılmak daha makul geldi. “Git sen. Annen merak etmesin.”

Ben yatak odasına girerken, kapının kapanma sesi kulağıma düdü. Ardından da “Anası yokluğunu fark eder mi ki merak etsin?” diye söylenen Alp Aslan’ın sesi... Peşi sıra yatak odasına gelip montunu aldığııı görünce, “*Sen nereye?*” dercesine başımı salladım. Yüzünden irite edici bir ifade geçerken, “Yalnız başına gidebileceğini düşünmüyorsun, değil mi?” dedi.

Üzerime geçirdiğim şişme montumun fermuarını çekiştirip “Merak etme, sevgilim. Bugün de beni sakatlayamadığın için hâlâ yürüyebilir hâldeyim,” diyerek genişçe gülümsedim. Ardından fermuarımı çenemin altına kadar çektim ama Alp Aslan da o arada montunu giyince gözlerimi devirdim. “Alp Aslan,” dedim sabır dilenir bir tonda ve usulca yanına doğru adımlamaya başladım. “Ben bu evden çıkmak için sürekli gelip elimi tutmanı bekleyecek değilim...” Montunun fermuarına ulaşan ellerinin üstüne usulca ellerimi kondurdum ve ellerini fermuardan uzaklaştırdım. Ellerim göğsünün üzerinden omuzlarına tırmanırken sakın kalmaya dikkat ettim. Zira hırçınlaştırtıp, başımı ağrıtasım yoktu. “Ben sadece sen buradayken bu evde yaşayacak değilim...” Montunu yavaşça omuzlarından geri doğru ittim. “Şimdi ben gidip ne olduğunu öğreniyorum, sen de usul usul evde beni bekliyorsun...” İrileştirdiğim gözlerimi gözlerine doğru çevirdim, itiraz etmesin diye. Yüzüme yüzüme bıkkın bir nefes soludu. “Yapma...” dedim ılıman tavrımı koruyarak. “Yarın çekip gitsen ne olacak?”

Üstünden usulca almaya çalıştığım montu sinirle “Bilmiyorum!” diyerek tepti. “Bir bilsem amına koyayım! Bir bilsem, ben gidince ne olacak!? Bir bilsem, beni öğrendiklerinde neler yapacaklar!?”

Parmaklarımla kaşlarımı düşünceli bir vaziyette turladım. Ben zaten bilmiyordum ama Alp Aslan’ın da bilmemesi işleri zorlaştırdı. “Şey yapmayacaktık,” dedim tutuk bir vaziyette. Kelimeleri toparlamam biraz zaman aldı. “İçimize korku ekmeyecektik...” Hızla parmak uçlarıımın üzerinde yükselip, iki elimle yüzünü kavradım. “Gelme, diyorum çünkü,” diyerek, kuruyan dudaklarımı dilimle ısı-

lattım. “Biri bir şey derse, dayanamaz tepki verirsin. Henüz senin kim olduğunu öğrenmedikleri için ne iş yaptığını falan da soracaklar şimdi, hiç gerek yok, lütfen...” Duyan, yemin ederim ki bir kanun kaçağı ile evlendiğimi zannedirdi!

Yüzündeki ellerimin üzerine ellerini bırakırken “Tamam,” dedi gönülsüzce. “Tamam. Ben vazgeçmeden git hemen.”

Sokağa çıkmak için annesinden izin alan bir çocuğun sevinciyle, hızla evden çıktım. Kahveye kadar giden yolu ceylan gibi sekerek gittim. Hoş, sekmemin nedeni soğuğun üstümdeki monta rağmen ciğerlerime işlemesindendi. Kahvenin kapısını tekrar iterken, selamı nasıl vereceğim hakkında tereddütte kaldım. Geçen sefer selamımı almadıklarından olsa gerek, kuru bir “Merhaba,” dedim. Gözlerim bir elin parmak sayısını geçmeyecek kadar olan kahve sakinlerinin üzerinde dolaştı. “Beni köy muhtarı çağırmış...”

Kahvenin yarım çay ocağının en yakınındaki ahşap camın önünde oturan, üzerinde gri bir şalvar takımı olan pos bıyıklı beyefendi hafifçe sağ elini havalandırdı. “Doktor sensan?” dediğinde, “Evet,” dercesine başımı salladım. “Sana bir evrak getirmişler...” Havadaki eliyle karşısında oturan beyefendiyi işaret etti. “Postacı.”

“Ha...” diye mırıldanırken, oturdukları masaya doğru ilerledim. “Ben Jülide Erbaş,” dedim yılların alışkanlığıyla... “Ne gelmiş bana?”

Başında siyah bir şapka bulunan, takribi otuz yaşlarındaki beyefendi, elindeki zarfa baktı ve sol kaşını havalandırarak “Jülide Şahin?” dedi sorgularcasına.

Jetonu geç düşen bir insan olarak soyadımdan vazgeçtiğimi ancak anımsadım ve “Evet, o da benim,” dedim ellerimi birbirine kavuşturarak. Postacı beyefendinin şaşkın bakışları yüzümde dolanınca genişçe gülümsedim. “Yeni evlendim de,” diyerek omuz kıstım çocuklar gibi. “Henüz alışamadım.” Başımı hızlıca, elinde tuttuğu zarfa doğru uzattım. “Ne o? Kimliğim mi gelmiş?”

Tavırlarım beş yaşındaki çocuğun tavırlarını aratmadığı için postacı gülümseyerek elindeki zarfı bana uzattı. “Evet, bir imza atmanız lazım,” diyerek kâğıt ve kalem iletti. Soğuktan üşüyen ellerimi birbirine sürtüp, elimdeki kâğıdı masanın üzerine koydum ve kimliğimi teslim aldığıma dair imza attım. Ben imza atarken postacı “Alp

Aslan Şahin?” deyince, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. “Ona da bir paket var.”

Derin bir nefes eşliğinde doğrulurken, “Eşim,” dedim. “Ben alabilirim, eğer imzası lazım değilse.”

Postacı çantasından paketi çıkarırken “Değil,” diye mırıldandı. “Siz kendi kimlik numaranızı yazıp imza atabilirsiniz.”

“Peki,” diyerek, Alp Aslan’ın paketi için de imza attım. “Başka bir şey yoksa?” dedim merakla. Postacı, başını “Hayır,” anlamında salladı. “İyi günler o zaman,” diyerek bir adım geri çıktım.

Tam arkamı dönüp ilerleyecektim ki köy muhtarı olduğu iddia edilen beyefendi, “Sağlık ocağını da tadilat yapacak mısınız?” diye sordu.

Bedenim şokla gerisin geriye dönerken, içimden “İhh, Alp Aslan’a bir de sağlık ocağının tadilatını ittireyim de, o da beni uzay boşluğuna itsin!” söylemleri yükselmeye başladı. Otuz iki diş gülmüşedim. Ardından iç sesime tezat bir şekilde “Tabii,” dedim ama sesim o kadar derinden çıktı ki sesli dillendirsem Alp Aslan duyacakmış gibi bir korku oluştu içimde. Derin bir nefes alarak, gülümsememi korudum. “Ben bir yerleşeyim, oraya da bakacağım.” Sağ elim şaşkınlığımı kanıtlarcasına havalandı. Selam mı verdim yoksa sıvadım mı, belli değildi. “İyi günler hepinize,” diyerek koşar adımlarla kahveden kaçtım. Evet, resmen kaçtım!

Soğuk havanın ayazı yüzümü yalarken, kucağımdaki paketlere sıkı sıkıya sarıldım. Bu hâlde, yağın kara inat eve doğru koşmaya başladım. İçimde, kucağındaki sıcak pidesiyle iftara yetişmeye çalışan insanın mutluluğu vardı. Ben keyiften koştum ama Alp Aslan beni camda bekliyor olmalıymış ki bahçe kapısından girdiğim gibi evin kapısı açıldı. Yüzündeki ifade oldukça tedirgin olduğunu gösteriyordu. Karşımda bedenini görmem, adımlarımı daha da hızlandırdı. Gurbetten dönermişçesine boynuna atladığımda, boşta bulunduğu için bir adım geriledi ama kolları da belime dolandı. “Ne oldu?” dediğinde, sesindeki gerginlik içimi sızlattı.

Birden boynuna atladığım için Alp Aslan da belime sarılınca, ayaklarımın yerle teması kesilmiş bulundu. Ayaklarımı sallayınca ben, beni kucakladığı yere geri bıraktı. Sağ elimdeki zarfı sallar-

ken “Kimliğim gelmiş!” dedim coşkuyla. Alp Aslan üstüme oturan mutluluğa anlam veremedi ama ona takılmadan, ayağımdaki ayakkabılarımı çıkarıp sundurmaya geçtim. Sundurmada olduğum yerde zıplarken “Vallahi gelmiş,” diyerek zarfı yırttım. İçerisindeki kimliğimi çıkardığımda “Jülide Şahin” ismini görmem daha çok gülümsememe neden oldu. Sanki... Sanki Erbaş soyadının üstüme sindirdiği tüm kirden pastan kurtulmuşum gibi...

Alp Aslan evin kapısını örtüp usulca yanıma adımlarken “Soyadından bu kadar mutluluk duyacağını bilseydim,” dedi muzipçe. “Evlilik işini daha sıkı tutardım.”

“Hee,” dedim başımı aşağı yukarı sallayarak. Tam “Öte taraftan mı?” diyecektim ki dilimi ısırarak, dilimin ucuna gelenleri yuttum. Ardından, bir zarftan daha büyük formda olan diğer paketi Alp Aslan’a uzattım. “Bu da sana gelmiş. Eşim olduğunu söyleyince bana verdiler.” Paketi elimden alıp, çatık kaşlarla açma işine girişince usulca yanına sokuldum. Kendim açmamış olabilirdim ama bu, merak etmeyeceğim anlamına gelmezdi. Paketin içinden bir zarf ve birkaç CD çıktı. “Onlar ne?” dedim dayanamayarak. Henüz açıp kendisi de bakmadığı için “*Dalga mı geçiyorsun?*” dercesine bana bir bakış attı. CD’leri sağ elinde sabitlerken diğer zarfı açtı. Zarfın içinden düğünde çekilen fotoğraflar çıkınca, “Yaa,” diyerek anında fotoğrafları elinden çekiştirdim. “Düğün fotoğrafları...” Alt dudağımı dişler vaziyette Alp Aslan’a döndüm. “Onlar da videolar herhâlde ama,” dedim ve yanaklarımı nefesimle şişirdim. Malum günlerde hiç düşünmeden camdan fırlatmış olduğum laptopum artık aramızda değildi. Yerine yenisini almak da hiç aklıma düşmemişti. “Laptopum yok ki benim...”

Elimden fotoğrafları aldığı gibi oturma odasına doğru ilerlemeye başladı. “Alırız,” dedi o arada umursamazca. “Zaten kimliğin geldiğine göre, pasaportun için de başvuru yapmamız lazım. Merkeze gidince hepsini aradan çıkarırız...”

Peşinden hızlı adımlarla ilerlerken, bir yandan da montumu çıkardım. Alp Aslan koltuğa oturdu. Bense sırtüstü dizine yattım. Sakin anlar hep böyle başlıyordu. Eve bir televizyon koydurmamana nedenim de buydu. Alp Aslan baktığı her bir fotoğrafı bana uzattı.

Bense dizinde yattığım yerden, yüzümden silemediğim gülümsememle hepsine uzunca baktım. Açıkçası yaşarken hiç komik değildi ama fotoğrafları incelemek, o anları hatırlarken heyecanla bir şeyler anlatma çabasıyla bir oturup bir dizine yatmam oldukça komikti. Sıradan... Bir insanın en sıradan anlara ihtiyacı varmış meğer. Dertsiz, tasasız ve bolca sevgiyle harmanlandığı sıradan anlara...

Şubat ayına girdiğimiz gibi Alp Aslan'ın ilk yaptığı beni Mardin'e sürüklemek oldu. Günler geçtikçe gideceğim düşüncesi bünyesini sardığı için, kendisi gittiği anda köyden tamamen çıkmam ya da hiç çıkmamam için elinden ne gelirse yapıyordu. Pasaport başvuru yaptık. Evin diğer küçük eksikliklerini de giderdik. Lakin rutin hayatın bazı dezavantajları da mevcuttu. Evde boş boş oturmak, en çok mutfığa sarmamıza neden oldu. Yemek skalamız öyle bir genişledi ki; iş, evde yalancı beytiden cheesecake'lere kadar uzandı. En son kendimi Sevgililer Günü için pasta yaparken buldum. Garip değildi ama özel günlere anlam yüklemeyen bir insansanız, en çok kendinize şaşırmanız da garantiydi. Bir de yaptığınız pastayı kucaklayıp, üstüne diktığınız mumu üflemesi için biricik eşinizin yakasına yapışıyorsanız iş hepten garipleşiyordu.

Oturma odasında elinde telefonuyla çok ciddi bir iş yapıyormuş gibi oturan Alp Aslan'ın karşısına geçtiğimde, ikimizin yüzünde de sorgular bir ifade vardı. Alp Aslan amacımı sorgularken, ben telefonu ne yaptığını sorguluyordum. Sol ayağımla hafifçe sağ ayağına dürtüp, "Hadi ya," dedim elimdeki pastayı öne doğru uzatarak. "Hepi topu bir mum üfleyeceksin! Amma naz yaptın!"

Sağ elindeki telefonunu zerre bırakmazken, sol eliyle de düşünceli bir tavırla ensesini ovuşturdu. "Doğum günüm değil, bir şey değil," diyerek yüzünü buruşturdu. "Hem sevmiyorum da," dediğinde ise bir aydınlanma yaşadım.

Ben, mum üflemekten nefret eden bir insandım...

Yaşadığım aydınlanma, kaşlarımın havalanmasına neden olurken "Haklısın," dedim tüm enerjimin çekildiğini belli eden bir tonda. "Ben de hiç sevmem..." O arada Alp Aslan, ensesinden çektiği sol elini sol dizinin üstüne vurdu hafifçe. Oturmadan önce elimdeki pasta tabağını sol elimde sabitleyip, sağ elimin işaret parmağı

ile başparmağını yalayıp mumun yanan filtresini tuttum. Ardından, elimde pasta olduğu hâlde kucağına yüz yüze kalacağımız şekilde oturdum. Alp Aslan’ın hâlimi tartan gözleri, bir benim bir de pastanın üzerinde gezindi. Omuz silkerek sesli bir nefes verdim. “Boşluktan neye saracağımı şaşırdım. Sen bana bakma,” diyerek hafifçe tebessüm ettim. Gözlerim elindeki telefona takılınca, içimdeki merak körüklendi. “Sen ne yapıyorsun o telefonla?”

Şaşkın gözleri elinde tuttuğu telefona dönerken “He, ben mi?” dedi safça. “Oyun oynuyorum.”

Söylediğini hiç beklemediğim için “Ne oyunu?” dedim hızlıca. “Strateji.”

Dudaklarım şokla aralandı. Bir bana baktı, bir de elinde tuttuğu telefonun ekranına. “Şey mi yapsak acaba?” dediğimde, “Ne?” dercesine göz kırptı. “Babamı mı arasak? Hani sen evde böyle strateji kovalayacağına, biraz toz duman mı yutsan acaba?” Aniden attığı kahkaha sayesinde bedenim geri doğru savruldu. Sol eliyle belimden yakalayınca, geri devrilmedim ama kucağımdaki pastanın kreması da kazağıma bulaştı. Gözlerim, üstüne çikolata parçacıkları rendelediğim pastanın üzerinde gezinirken; “Ben de sen gidince, kilo almadan yaşamamanın yollarını bulurum belki,” dedim düşünceli bir tonda.

Belimdeki sol eli çeneme tırmanınca, yönlendirmesiyle bakışlarımı yüzüne çevirdim. İkimizin de yüzümüzde huzur dolu bir tebessüm belirirken, koltuğun kolçağında bulunan çakmağını alıp telefonunu bıraktı. Ne yapıyorsun, dercesine kaşlarımı çatıttığım sırada pastanın üzerindeki, saniyeler önce üflemeden söndürdüğüm mumu tekrar yaktı. Ne o, ne de ben... Mum üflemeden hazzetmeyen insanlarken neden tekrar bir mum derdine düştük, anlamadım. “Ben, bence yoruyorum seni,” deyince muzipçe, gözlerim kısıldı “Öyle mi?” dercesine. Yüzündeki gülümseme anbean genişlerken, gözleriyle kucağımda mumu yanan pastayı işaret etti. “Gel birlikte üfleyelim,” diyerek derin bir nefes aldı. “Bunun da ilki birlikte olsun ama son olmamasını dileyelim...”

Temenni...

Bir temenni, bir mumun güleğine inanmasanız da nefesinizle etrafında kasırgular yaratmanıza neden olabiliyordu. Temennisi olan insanlar, bir mumdan bile medet umabiliyormuş. İlk defa bir temenneye sahip oluşumuz ise hayatın cilvesinden miydi bilemedik ama ikimizin de gözlerimiz eş zamanlı kapandığında, nefeslerimiz birbiriyle harmanlandı.

İçimden, *"Ne olursa olsun, günün sonunda nefesi nefesime vursun,"* diye geçirdim ama Alp Aslan'ın ne dilediğini sormadım.

Birbirine bağladığı iki elini arkaya doğru atıp gerinirken "Sevgililer Günü hediyesi de isteyecek misin?" dedi sataşarak.

Her ne kadar şaka yaptığını biliyor olsam da "Hödük!" dedim aksi tutmaya çalıştığım sesimle. Zira yüzüne bakarken gülümsemek, dünyanın en zor işi olabilirdi. Yaklaşık son bir aydır, daha doğrusu insan formuna döndüğümüzden beri yüzünü astığı bir âna denk gelmemiştim. Yerköy'e geldiğimiz ilk gün hariç...

İşaret parmağımı pastanın kremasına batırarak dudaklarına uzattım. Dudakları aralansa da parmağımdaki kremayı önce dudaklarının üstüne yaymayı, sonra da dudaklarına yaydığım kremayı dilimle yalamayı tercih ettim. Anında değişen atmosfer, önce kasıklarımın baş gösterdi. Yanımdayken dahi özlediğim adamın, yanımdayken dudakları bile çatlamıyordu. Nemi kaybolmuyordu, çünkü dudaklarım dudaklarından bir türlü ayrılamıyordu.

Ellerini belime yerleştirdiğinde, bedenine bastırıldığı bedenimin daha fazla hara ihtiyacı yoktu ama onun varlığına sonsuz bir muhtaçlığı vardı. Kucağımdaki pastayı ne ara koltuğun sert yüzeyine bıraktım ve ellerim saçlarına karıştı, anlayamadım ama dudaklarından bir nefeslik ayrıldığım arada "Bana hediye ver!" diye mırıldandım. Çünkü bir hediye isteyeceksem şayet, bu ancak Alp Aslan'la geçireceğim anların çoğalması olabilirdi...

Geceleri Alp Aslan'ı göğsümde yatırıp, sabahları göğsünde uyanmak... Sanki bir geceyi ortadan ikiye bölüp paylaşıyorduk ama ne başlangıç ne de bitiş şeklimiz değişiyordu. Ekstrem durumlar hariç...

Şubatın on beşinde ekstrem bir duruma uyandığımızı, ensemeye nefesiyle anladım. İçimde bir yan delice *"İşte bu! Tüm temennilerim iki dudak arasından sızan bir nefeste saklı!"* diye çığlıklar

atarken, diğer yanım Alp Aslan'a nasıl sırtımı döndüğümü sorgular vaziyetteydi. Enseme vuran nefesi boğazımdan hoşnut mırıltılar dökülmesini sağlarken, sol elim arkamdan karnıma sarıyan eline uzandı.

"Uyandırdım mı?" derken sesi çekingendi.

Kolunda hissettiğim kumaş parıltısı, boğazımdan bir "Hım..." sesinin daha dökülmesine neden oldu. "Gece," dedim, kuruyan boğazımı yumuşatmak adına yutkunurken. "Çıplak bırakmıştım ben seni..." Bense hâlâ çıplaktım.

Sıkıntıyla verdiği nefesi bu sefer enseme döverken yüreğim ağırlaştı. Nasıl oluyordu da bir kumaş parçası, insanın yüreğine bin ton ağırlık bırakabiliyordu, aklım havsalam almıyordu! Tutuk bir tonda "Gitmem gerekiyor," dediğinde, kendimi tutmasaydım az daha yine hoşnut olmayan bir tonda mırıltılar sunacaktım kendisine.

Derin bir nefes eşliğinde gözlerimi gerçek dünyaya araladım. Her rüyanın bir sonu olduğunu hatırlayarak, yatağın içerisinde hafifçe bedenimi kendisine döndürdüm.

Gece ve gündüz gibiydik.

O siyah, ben beyaz...

O, gecenin siyahıyla ruhunu kamufle etmişken; ben, tüm çıplaklığım ile şeffaf bir aynaydım.

Elim, üzerindeki boğazlı, siyah kazağın üstüne gezindi. Birlikte bir üç hafta daha geçirebilseydik, ben kendisine açık pembe taytlar giydirebilecek kıvama gelmişim oysaki... Yüzüme kondurduğum tebessümle gözlerimi kırıştırdım. Benim yüzümde her an kaybolacak gibi duran tebessümüm varken, onun yüzü mahkeme duvarından hâlliceydi. "Günaydın," dememle ağırca yutkundu. Kendisine gün kim bilir ne zaman aymıştı? Ya da o gün, kollarımın arasında yatarken hiç batmış mıydı?

Alt dudağını birkaç saniye dişledikten sonra başını hafifçe aşağı yukarı salladı ve hızla yataktan kalktı. Şaşkın gözlerim bedenini takip ederken, siyah perdelerden içeri sızamayan yeni günün ışıklarına rağmen rahatsız oldum. Siyah, boğazlı bir kazak; yine siyah, üstüne oturan bir kot pantolon... Sıradan ama bir o kadar da rahatsız edici... Ya da... Ya da ben Alp Aslan'ı bıraktığım gibi çıplak bulmak

istediğinden belki de, üstündeki kot bile gözüme fazlasıyla gereksiz geldi.

Sol eli belinde kalırken, sağ elinin işaret parmağıyla usulca kendi tarafında kalan komodini işaret etti. “Bir miktar nakit para, ek kartım...” Başını hızla iki yana salladı ve sağ eli de belinde kendisine yer buldu. “Hepsi orada. Altınların durduğu bankayı zaten biliyorsun...”

Sol avuç içimden destek alarak yatakta sırtımı dikleştirirken, sağ elimle de yorganı çıplak göğsümde sabit tuttum. “Söylediğin iyi oldu,” dedim gülümseyerek. Ardından muzipçe dudak büküm. “Altınları alıp kaçmak için ben de senin göreve gitmeni bekliyordum...” Omuzları verdiği mutsuz bir nefesle çökünce, boğazıma bir yumru oturdu. “Yapma,” dedim yorganı var gücümle kavrayarak. Destek almam lazımdı. Bir materyalden, bir nesneden ya da bir düşünceden... “Zorlaştırma lütfen...” Kendi söylediğimin saçmalığına kendim güldüm. Biri bir şeyi zorlaştıracaksa, emziksiz kalan bir bebek misali bunu yapan ancak ben olabilirdim; Alp Aslan değil...

Sıkıntıyla örtülen gözlerinin ardından başı arkaya doğru eğilirken, boğazlı kazağının altından oynayan âdemelmasını tüm çıplaklığıyla gördüm. “Sen ne yapacaksın?” dediğinde, sesi yaralı bir hayvanınki gibi çıktı.

“Bilmem,” dedim tüm duruluğumla. “Vildan merkeze geldiyse yanına giderim...” Dudaklarım kendiliğinden büküldü çünkü gerçekten bir fikrim yoktu. “Sağlık ocağına bakarım ya da ne bileyim,” derken aniden yükseldim. “Uzdu’ya uğrarım. İsimliği iade ederim. Bir de şu dosyadakiler...”

Saydıklarım bir mırıltıya dönüşüp kaybolurken başı aniden doğruldu ve siyahının irileştiği göz bebekleri açıldı. “Gitme,” dedi fısıltı hâlinde. “Bensiz gitme...”

Babamın Urfa’dan ayrılırken verdiği zarfı ancak pasaportum için merkeze giderken fark etmiştik. Aşkın baş döndürücülüğünün, mutluluk hâlinin bir gözü kör etme durumu vardı. Tek gördüğüm, Alp Aslan’ın varlığı; tek işittiğim, sesi; tek hissettiğimse kalbiydi. Benimle birlikte aynı hislere sahip olduğu için zarf onun bile aklına gelmemişti. Zarfın içindense tam da düğünde dillendirdiğim gibi leş

görüntüleri çıkmıştı ama bir görüntü vardı ki Alp Aslan'la ikimizi aynı anda duraksatmıştı.

Adını artık hatırlayamadığım turuncu bir adamın görüntüsü...

Başındaki dikiş izlerinin arasından üç kurşunun girdiğinin görüntüsü...

Bir yanım, acaba içinde bir nebze iyi niyet vardı da bana ondan mı iyi davranmıştı derken, aniden içimden başka bir ses yükseliyordu.

"Anne! Ben öldüm! Hem de senin karınıdayken öldüm, anne!.."

Ne acıdır ki ben o sesi işittiğimde kendi nefesime bile yabancılaşıyordum. İçimde şekli şemai belli olmayan yırtıcı bir hayvan belirliyordu ama her daim savunmaya ve saldırıya hazır. Kendisinden akacak tek bir kan damlasına daha tahammülü olmayan ama tehlikeyi sezinlediği anda doğadaki tüm canlıları çıplak pençeleriyle boğacak olan...

Başımı aşağı yukarı sallarken derin bir nefes aldım. "Gitmem," dedim ağırca yutkunarak. "Sensiz hiçbir yere gitmem..."

Göğü içinde barındıran gözleri, yüzümde ezberlemek istercesine dolanırken, yüzüme tatlı bir tebessüm kondurdum. Durumumuza rağmen oldukça içtendi üstelik. Alp Aslan bana baktıkça, gülümsemek isteyen bir kız çocuğu vardı içimde. Alp Aslan'ın içindeki çocuğun en çok mutlu bir yüzü hak ettiğini bilen küçük bir kız çocuğu...

Aniden "Beş dakika," deyince, yüzümdeki tebessüm yerini şaşkınlığa bıraktı, anlamlandıramadım. Sağ eli belinden ayrıldı ve öne doğru uzandı. "Sadece beş dakika..." Sağ elim göğsüme sardığım yorganda, sol elimse yorganın üzerinde güç almak için tutunurken vücudumu bir karıncalanma sardı. Alp Aslan arkaya attığı sol eliyle kazağını boyun kısmından çekiştirince gözlerim irileşti.

"Ne?" dedim ve şaşkınlığımdan ötürü sesim oldukça yüksek oktavda çıktı. "Gitmen lazımdı hani? Veda busesinden veda sevişmesine ne ara geçtik?"

Pantolonunun düğmelerini çözerken, yataktaki bedenime bir bakış attı. Yüzünde huysuz bir gülümseme oluşurken "Ne vedası ya?" dedi. Ne ara soyundu, ne ara yatağa doğru ilerlemeye başladı, anlayamadım. Daha doğrusu, anlayan yerlerim bir miktar uyuşukluğa gark oldu.

Yüzümde aptal bir tebessüm oluştu ya da mutlu demek belki daha doğru olurdu. Kollarım istekle öne doğru uzandı. Sağ diziyile yatağın üzerine bastırıldığında, öne doğru çıkıp elimle tuttuğum ense-sinden kendime doğru çekiştirdim bedenini. Dudaklarımız birbirine çarptığında, gülümseyen dudaklarımın kıvrımları titredi. “Kıyamadın mı sen bana?” dedim daha önceden hiç işitmediğim bir ses tonuyla. İçimden çıkana şaşırmayı daha sonraya ertelemek zorunda kaldım. Keyfini çıkarmak daha çok işime geldi. Sol elim asi saç tutamlarının arasına karışırken, yeni tıraşladığı yüzünde dudaklarımı milim milim gezdirdim. Sol kulak dibine geldiğimde “Alışırım ama...” diye mırıldandım fısıltıyla. “Pişman olursun sonra...”

Aramızda kalan yorgam sabırsızca çekiştirirken, “Sonra...” diye homurdandı. “Sonra uzun uzun söveceğim yediğim bu boka!”

Dudaklarımdan neşeli bir kıkırtı dökülecekken, dudaklarımı örten dudaklarıyla tüm soluklarım soluk borusuna karıştı. Beş dakika... Beş dakika dediğinden olsa gerek, aceleciydi ve bu, ellerine hoyratlık olarak yansıyordu ama Alp Aslan’dan şikâyetçi olmak benim lügatimde yoktu.

Bacaklarım beline dolanırken, bacak aramda hissettiğim yangının itfaiye hortumu tenime sokuldu. Aynı anda hem yangının kendisini hem de tüm rüzgârları barındıran bir metafor oluştu. Ama her şey başladığı gibi durdu. Hâliyle duygu durumum da altüst oldu. “Burada,” dediğinde, gerçeğe çağırılmamla, kapalı olan gözlerim usulca aralandı. Çıplak sol omzuma bir öpücük kondurdu. “Burada, böyle yanında kalmak istiyorum...” Oysaki ben sadece sevişecegiz sanmıştım. Alnı, çıplak omzuma yaslanırken, sıkıntılı nefesi tenimi dağladı. “Neden böyle oluyor, anlamıyorum! Sanki arkamı döndüğüm an kaybolacakmışsın gibi hissediyorum ve bu siktiğimin hissi ayaklarıma prangalar vuruyor!”

Kalçalarına doğru uzanan sağ elimi ağır çekimde saçlarına doğru tırmandırdım. Vücudumdaki ateş, şehvet, ne varsa bir anda şefkatle yer değiştirdi. “Sevgilim...” dedim, ağırca yutkunarak. “İlk gidişin değil. Son-”

“Son gidişimi hatırlamasak olmuyor mu?” diyerek sözümü kesince, nefesim soluk borumu yaktı.

Zihnimde arapsaçına dötüşen düşünceleri dillendirmek yerine dudaklarımı sol yanağında gezdirmeyi tercih ettim. “Bir şeyleri,” diyerek dudaklarımı boynuna indirdim usulca. Anda kalmam lazımdı. Anda kalamazsam, saplandığımız bataklıkta boğulmamamız imkânsızdı. “Araya sokan hep sensin. Yoksa ben, gayet sabah seksimin peşindeydim.”

Ensesine tutunmamla, hiç istemese dahi aklı dağılmış bulundu. Tutunduğum ensesi sayesinde bedenini yatakta sola doğru devirdim ve kucağındaki yerimi aldım. Elleri kalçalarımaya doğru ilerlerken, dudaklarım dudaklarının yolunu tuttu. Sakin, dingin bir sevişme genellikle ben kucaktaysam çok gerçekleşebilen bir şey değildi ama Alp Aslan gideceğinden olsa gerek, ağırdan alabildiğim kadar aldım. Dudaklarından kopan dudaklarım boynunda soluklandı. Boynundan göğsüne indiğinde, hayranı olduğum ama rotasını ezbere bildiğim kısa, sık tüylerinin yarattığı ormanda dilimi özgürce dolaştırdım. Kalçamı sıkışları her ne kadar hoyratlaşmam için beni teşvik etse de bir müddet görmezden gelebildim. Bence çok uzun bir süreçti... İçimde daha fazlasını isteyen tarafı törpülemek, zapt etmek cayır cayır yanan kasıklarımaya ıstırap çektirmekten başka bir şey değildi.

Ellerim kol kaslarında sabit kalırken, başımı geri doğru attım. Saçlarım sırtımı döverken, Alp Aslan dizlerini kırıp kendisine çektiği için tempo kendisine geçti. O andan sonra benim kendimi sıkıkmamı gerektirecek sebep kalmadı. Elleri bel oyuğumda yeni oyuntular açacak kadar sıkılaşıırken, dudaklarımızın arasından kaçan arsız iniltiler mabedimiz olan odamızın duvarlarına aşk şiirleri olarak yansıdı...

Alnım geniş göğsüne kapandığında, aldığı derin soluklar bedenimdeki rahatlamayla birlikte yüzüme genişçe bir gülümseme kondurmama neden oldu. “Hamladın,” dedim nefes nefese bir hâlde. *Anda kalmam lazımdı. Kalamazsam, kalınacak bir an ikimiz için de olmayacaktı.* “Dağ bayır zamanın gelmişti zaten.”

Muzipliğime eş, eli aniden saçlarıma dolanınca, gülümsemem kahkahaya dönüştü. Yüzümü görebileceği kadar havalandırırken, “Keçi miyim ben?” dedi huysuzca ama anda kalışıma ayak uydurduğu açıktı.

Ellerimi usulca şakaklarından süzülen ter damlalarına çıkarırken “Ne olursan ol,” dedim ağırca yutkunarak. Benim de anda kalışım ancak bu kadardı! Ama dudaklarına tekrar kapansam devam edeceğimi biliyordum ve içimdeki arsız ateşi anlamak da imkânsızdı. Kendim devam etmekle kalmayıp, peşim sıra onu sürükleyeceğim de aşikârdı. “Sadece benimsin ya, ben onunla ilgileniyorum sonuç olarak...”

Birden kaburgalarımı kırarcasına benliğimi göğsüne bastırınca, canım gerçekten acıdı ama bu öyle bir acıydı ki sevilirken yanaklarının mmcırılması gibi... “Beni geçeceksin sen ha,” dedi hoşnut bir kahkaha eşliğinde. “Üç aya kalmadan hanzoluk yarıştıracamız gibi hissediyorum!”

“Abart!” dedim boğuk bir tonda, yüzüm göğsüne gömülü olduğu için. “İstediğin kadar abart! Ama sana ortalık malı muamelesi yapamayacağım, kusura bakma!”

Kahkahalarıyla sallanan bedenim, bir müddet sonra sakinledi. Hiç dinmesin istediğim o kahkahaları son buldu. Elleri saçlarımda usulca dolanırken “Gerçekten gitmem lazım,” diye iç çekti.

Onu tutan ben olmadığım için “E git,” dedim gayet doğal bir tonda.

Çıkışımla bir an saçımdaki eli duraksasa da kendisini toparlayıp, “Hem böyle vakit geçmiyor zaten...” dedi kaçarcasına. “Ben bekledikçe hiç haber gelmiyor 7.65’ten.”

7.65 demeseydi şayet, bir bebekten bahsettiğini anlamazdım ama anlayınca, derin bir nefes alarak göğsünden doğruldum. “Ay sonuna daha var,” diyerek dudak büktüm. “Belki sen de o zamana kadar gidip dönmüş olursun...”

Yüzünde öpülesi bir tebessüm belirirken, “Dönmüş olmasam da söylüyorsun zaten,” diyerek muzipçe kaş çattı.

Attığım mesajı daha dün gibi hatırladığım için “Anlamış mıydın?” diye sordum hevesle. Aslında heves edilecek bir şey yoktu, çünkü ortada müjdesini verebileceğim, canımın bir parçası kalmamıştı ama... Ama insan, sevdiğin seni sen söylemeden de anlayabiliyorsa saçma bir mutluluğa kapılıyordu.

“Hayatımda,” diyerek iç çekti. “Aldığım en güzel şifreli mesajdı...”

Gülüşlerimize birer burukluk sinerken, tuttuğum ellerinden bedenini kendime doğru çekiştirdim. "Hadi duşa," dedim muhabbeti dağıtmak istercesine. "Yeter bu kadar yattığın. Sonra da marş marş..."

Alp Aslan'ı duşa gönderdim ama o odadan çıkınca, yatağın üstünde andan sıyrılmış, evim ocağım dağılmış, kolum kanadım kırılmışçasına kaldım. Derin derin nefesler eşliğinde kaç kez yutkunduğum belli değildi. "Kural bir," dedim kendi kendime mırıldanarak. "Ağlamak yok. Ağlarsan akli sende kalır ve bunu ona yapmaya hakkın yok." İki elimle yüzümü sıvazlayıp yataktan kalktım. En azından kapıya kadar çıkabilmek adına üstüme başıma eşya bakınmaya başladım. "Kural iki: Altı yaşında yurda terk edilen Jülide olmaktan çoktan çıktın. Alp Aslan seni terk etmiyor ve sen de ilk defa yalnız yaşamayacaksın!" Hayatımın dümenini elime almam lazımdı ama her ne yapacaksam da bunu Alp Aslan'ı tedirgin ve huzursuz etmeden yapmam lazımdı. Üzerime uzun kollu bir kapüşonlu geçirirken "Güzel bir sabah," dedim, yüreğimdeki burukluğu dağıtmaya çalışarak. "Birlikte uyudunuz, birlikte uyandınız. Şimdi kısa bir mola..."

Ben giyindikten sonra Alp Aslan duştan çıkıp, beline doladığı havlusuyla odaya girdi. Yüzü mahkeme duvarı gibi diyemesem de, mutlu da değildi ama elden ne gelirdi? Zira benim elimden bir şeyler gelebiliyor olsaydı şayet, yıllardır tüm sevdiklerimin sıcak bir nefesini işitebilmek için bir taraflarımda boza pişirtiyor olmazdım. Dakikalar öncesinde çıkardığı tüm kıyafetlerini tekrar giydikten sonra sağ eliyle ıslak saçlarını ileri geri savurarak "Tamamım ben," dedi, kendisini kodladığı belli olan bir tonda. "Hadi Allah'a emanet..."

"Bir dakika, bir dakika!" diyerek yanına doğru adımlamaya başladım ama hedefim bedeni değildi. Yanından hızlıca geçip giderek, buhar bile bulunmayan banyoya girdim. Muhtemelen kendisini toparlasın diye, havanın soğukluğuna kafa göz dalarcasına soğuk bir duş almıştı. Banyoya yerleştirdiğimiz portatif dolabın içerisinden saç kurutma makinesini çıkarıp banyodaki prize taktım. Alp Aslan peşimden gelse de banyo kapısında kalıverince "Gel buraya!" dedim emir verircesine. "Zaten soğuk duş almışsın! Dışarı çıkamazsın ıslak kafayla!"

Yanıma doğru adımlasın mı adımlamasın mı tereddüt etse de; usulca yaklaşır, kurutma makinesini almak adına elini uzattı. “Ver madem.”

“Yok ya,” diyerek elimdeki saç kurutma makinesini çocukça geri çektim. “Dön arkanı hadi,” deyip, sağ koluna asılarak bedenini çevirmeye çalıştım. “İki saniye tutacaksın, ‘Tamam, kurudu,’ deyip sıyrılacaksın. Bilmiyor muyum ben seni?” Beni ikiletmeyip arkasını döndü ama ne yazık ki bu, saçlarını kurutmam için yeterli değildi. Etrafımda herhangi bir tabure bulamayacağım için kapağını indirdiğim klozetin tepesine çıkarken “Sulak yerde büyümüşsün, mübarek!” diye esefle söylendim. Düşmemem için omzuna dayadığım sol elimi tutarken, başını iki yana sallayarak gülümsedi. “Sonra ‘Bana perde mi taktıracaksın, karıcığım?’ Daha dur! Yaz gelsin, bir de ağaçlardan bade erik falan toplatacağım!”

Benim saçma sapan yalandan söylenmelerimle Alp Aslan’ın Rapunzel¹ (!) saçlarını kurutma aktivitemiz bitti. Acelem var, diyen o değilmiş gibi oyalanmama, sindirmeme ve en önemlisi her bir saç teliyle vedalaşmama bile izin verdi.

Veda... Ne iğrenç bir kelimeydi!

Klozetin tepesinde olmamı fırsat bilerek, elimdeki kurutma makinesinin varlığına aldırmadan kollarımı arkadan boynuna doladım. Burnumu saçlarının tepesine gömüp, derin derin birkaç nefes aldım. Kokusuyla harmanlanan nefeslerimin varlığının hasretiyle yanıp kavrulacağımı adım gibi biliyordum. “Seni çok seviyorum,” dedim, gözlerimi usulca saçlarının arasında yumarak. “Çok seviyorum. Çok çok seviyorum...”

Alp Aslan’ın elleri boynundaki kollarıma dolanırken, cevap vermek yerine kollarımı üzerimdeki kapüşonlunun üstesinden öpmeyi tercih etti. Ardından “Sabah aktiviteleriniz bittiyse, hanımefendi, kocanız gidip biraz çalışsın,” diyerek, “Zorlamayalım,” dercesine kendi dilinde alt metin geçti. Boynundaki kollarımı çözdükten sonra uzattığı eliyle birlikte, klozetin tepesinden de indim. El ele ahşap kapının önüne kadar yürüdük. Kapının yanında asılı duran montunu üstüne geçirdiğinde, kâbus olmasını dilesem de, olmadığını anlaya-

¹ Alman edebiyatında bir masal kahramanı.

cak kadar gerçekliğini hissettiğim bir andaydım. Usulca alınma bir öptük kondurdu. Devamında dudakları, dudaklarıma inip sili bir öptük bırakmadan önce “Gelirim,” diye mırıldandı.

Dudaklarımda bıraktığı dokusunu hissetmek istercesine dudaklarımı yaladım. “Gelirsin,” diyerek başımı sesli bir nefes eşliğinde ağır ağır salladım. “Sen hep bana gelirsin...” Elini kapının kulpuna attığında “Dikkat et ama olur mu?” dedim içimde kalmasından rahatsız olarak. Ses tonuma boğazıma oturan yumru gölge oldu. “Sen hep bana gelirsin ama gönderdiğim gibi gelmeye dikkat et, olur mu?”

Bedenini hızla bana döndürdüğünde, dönüş hızından dolayı bir adım geri kaçmaya niyetlendim ama ben tepki dahi veremedi iki eliyle yüzümden kavradı. Konuşmadı... İlk kez ile son kez in oluşturduğu sonsuzluk uzantısında bulunduğumuzu kanıtlamak istercesine öptü. Dönüp bir daha öpene kadar hep o anda kalmamı istercesine öptü ve o sonsuzluğun döngüsünde, kavuşacak iki dudağın sadece bizlere ait olacağını yüreğime fısıldayıp gitti. Ardından, uzunca bir müddet elleriyle boyayıp, gerçek bir griye çevirdiği ahşap kapının iç yüzeyini izledim. Giderken en son “*Arabayı sana gönderirim,*” dediğini ise dediğini yaptığında hatırladım...

Alp Aslan’ın gittiği günü duvarları izleyerek geçirdim. İkinci gün izlenecek şeylerin arasına düğün videosu ve envaiçeşit film karıştı ama ne bileziklerini hoyratça sallayan Jülide’ye ne de ödüllü komedi filmlerine asla gülümseyebildim. Sıkıntıdan eve televizyon siparişi verip, Alp Aslan’ın bıraktığı kartına giriş de yaptım ama alışveriş de mutlu etmedi. Vildan’la konuşup, Mardin’e henüz gelmediğini öğrendim. Bilge’yle konuşup, Urfa’nın günlük raporlarını edindim. Bol bol hatta camız gibi uyudum. Günler geçtikçe evdeki eşyanın yerlerini değiştirmeye başladım. Önce değiştirdim, sonra beğenmeyip Alp Aslan’ın ilk yerleştirdiği yerlerine geri çektim.

İlk bir haftam evde avaz avaz “Geçmiyor Günler!”¹ şarkısını söylememle bir şekilde geçti. Geçirdiğim bir hafta boyunca, Alp Aslan’dan her gün bir mesaj aldım.

“İylisin? İyiyim.”

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği şarkı.

Günlük durum raporunda hile, iyiysem iyi olacağı dayatmasını anlamamak imkânsızdı.

İkinci hafta kendimi evden dışarı attım. Yıkık dökük, kullanılmayan sağlık ocağına gittim. Bir müddet sonra, soğuk havaya aldırmadan sokaklarda koşan çocuklar etrafımı donattı. Ne ara oyun oynayacak forma geçtik, tam bilemesem de çocuklara köy bakkalından edinmelerini sağladığım oyuncakla baloncuk yaparken telefonum çaldı. Arayanın Alp Aslan olduğunu görünce elimdeki baloncuk aparatını yanımdan geçen ilk çocuğun eline tutuşturdum. “Alo?” dediğimde, sesim heyecandan olsa gerek pek bir coşkulu çıktı. Çünkü Alp Aslan beni genellikle görevdeyken aramazdı.

“Hayırdır?” dedi, coşkuma karşılık temkinli bir tonda. “Aramızdaki kondisyon açığını kapatmak için spor yapıyordun da böldüm mü?”

“Yok,” dedim, sağlık ocağının yarısı yıkılmış bahçe duvarına kıymetlimi yerleştirirken. “Sünnet adaylarıyla baloncuk oynuyordum.” Cümlem bittiği gibi telefon kapanınca neye uğradığımı şaşırdım. Tam “Hayda,” derken, telefon tekrar çalmaya başladı ama bu defa görüntülüydü. Her ne kadar gülümseyerek çağrıyı yanıtlasam da, sesi dışarıdan duyulmasın diye kulaklığımı hızlıca aktif ettim ve bu sefer ben, imalı bir şekilde “Hayırdır?” dedim. “Sen beni arar mıydın? Hem de görüntülü?”

Yaptığım dokundurmaya hiç aldırmadan “Çevirsene kamerayı,” deyince, önce göz devirdim ama devamında, içi rahat etsin diye arka kameraya geçtim.

Çocukların yarısı sağlık ocağının harabeye dönmüş bahçesinde koştururken, diğer yarısı da sokakta top oynuyordu. O arada Alp Aslan “Şu duvar dibindekiler de mi sünnet olacakmış?” deyince, çıplak gözle bakmak yerine telefon ekranından, ne gördüğüne baktım.

Çeşme başında, olsalar olsalar maksimum otuz yaşında olacak dörtlü genç grubu gördüğüm gibi “Yok, ebesinin-” dedim ve duraksadım. Hızlıca ön kameraya dönüp gözlerimi irileştirdim. “Ağzımı da bozdun benim ha!” diyerek kaş çattım. “Ne alakası var? Hem ben sadece şaka yapmıştım! Neden her şakayı kaka yapıyorsun?”

Söylediklerimin hepsi yine bir kulağından girip bir kulağından çıkarken “Eve gitsene sen!” dedi huysuzca. “Hem yok mu senin şu Fransa’dan bir hayır haber?”

Ali Sadi ile görüştüğüm ve zar zor kendisini ikna ettiğim için, gelecek haber eli kulağındaydı. Bu yüzden düşük yüzümle “Bugün yarın gelir,” dedim. Ne yazık ki sorumsuzluğumun yaptırımları da olacaktı. Mesela programa haftalarca katılmamın imkânı yoktu. Sadece Ali Sadi’nin iki günlük paneline katılabiliyordum ve bence iki gün için Fransa’ya gitmemin de bir anlamı yoktu. Çünkü heybeme katacağım herhangi bir şey de olmayacaktı. Hava değişimi hariç... “Bence gitmesem de olur...”

“Bence sen,” dedi keskin bir tonlamayla araya girerek. “Çantayı topla, onlar aramadan git. Git, biraz tatil yap. Alışveriş yap, gez, dolaş...”

“İyi diyorsun da,” diyerek yüzümü buruşturdum. “Orada da yalnız olacağım, burada da. Ne farkı var?” Benim zorum, şehir ya da ülke ile değildi. Elbette yalnız başıma yapmaktan zevk aldığım birçok aktivite vardı. Lakin yalnız başıma o kadar çok şey yapmıştım ki doymuştum. Yanımda bir ses, heyecanımı paylaşabileceğim bir yüz istiyordum.

“Belli olmaz orası,” demesiyle, gözlerim heyecanla parladı. Gözlerimin parlamasının nedeni, nereye geleceği değildi; gelecek olmasıydı. “Sevinme hemen,” diyerek, heyecanımı bir anda baltaladı tabii. “Sözümü dinle, yeter.”

Gözlerimdeki parıltılar ufaktan silinirken “Sen de tedirgin etme, yeter,” dedim mırıltıyla. Çünkü ne zaman bir yere gitmem için zorlansam, altından illaki bir pislik çıkıyordu ama benim artık sabır kotam dolmuştu.

“Peki...” dedi uzatarak. “Var mı başka hayır haberin?” Aldığım derin nefes eşliğinde, oturduğum duvardan inince “Hadi, bir yandan da eve yürü,” diye ekledi.

Evle sağlık ocağının arasında yüz metre bile yoktu. Her ne kadar kulaklıkla konuşuyor olsam da, beni oldukça tedirgin ettiği için “Takip etmiyorum,” diyerek sorusunu yanıtladım. Geçirdiğim zorlu süreçten sonra reglim tamamen kendi kafasına göre takılır olmuştu

ve ben, Alp Aslan dönmeden, beş liralık ederi olan gebelik testinden bile yapmamaya yeminliydim. Ama aklıma soktukça yüreğime merak saldığı için “Sen de hatırlatıp durmazsan sevinirim,” diye ekledim. “Birinizi zaten bekliyorum. Şimdilik bu bana yeterli...” O arada evin bahçe kapısını açtım. Ahşap kapıya doğru ilerlerken de “Geldim ben, rahat edebilirsin,” dedim.

Alp Aslan cevap verene kadar ahşap kapıyı da açıp içeri girdim. İçeri girdiğim gibi “Kapıyı da kilitle,” deyişine karşılık bezgin bir nefes verdim. Bunalttığını fark etmiş olmalı ki başka sorulara yöneldi. “Düzgün yemek yiyor musun?” sorusuyla başlayıp, “Soba tıtmıyor, değil mi?” sorusuna kadar ilerledi.

Oturma odasındaki köşeli koltuğa bedenimi attığımda, “Yok mu söyleyebileceğin güzel şeylerin?” diyerek muzipçe göz kırptım.

Başı hafifçe sağa doğru eğildiğinde, ekranın üzerinden başparmağımla, uzayan sakallarını kendimce okşadım. “Biliyorsun...” dediğinde, gözlerim mavilerine saplandı.

Başımı aşağı yukarı sallarken “Sen de,” diyerek ağırca yutkundum. “Dikkat et kendine. Çocuklara da selam söyle.” Alp Aslan hiç beklemediğim şekilde tok bir kahkaha attı. Onun gülmesi her ne kadar yüzümü gülümsetse de “Bir şey olmuş,” dedim dayanamayarak. “Seni eğlendirecek bir şey olmuş...”

Başını onaylarcasına sallarken “Gelince anlatırım,” dedi. Ardından gözlerini kısarak “Giderken bana haber vermeyi unutma,” diye ekledi.

Daha fazla uzatmamak adına “Tamamdır,” diyerek, hayalî öpücüğümle birlikte çağrıyı sonlandırdım.

Ne acıdır ki; evren, ben hariç herkesle iş birliği içerisindeydi! Alp Aslan’ın görüntülü aramasından tam iki gün sonra Ali Sadi arayıp, yarım bir ağızla “Gel madem,” dedi, 1 ve 2 Mart’taki paneli için. Sanki Fransa bana özellikle “*Gelme Jülide!*” diye bağıırıyordu ama kimse beni ve içimin sesini asla dinlemiyordu. El mahkûm, Ali Sadi’ye bir daha mahcup olmamak adına 28 Şubat sabahı gitmek üzere Fransa’ya bir bilet edindim. 18 Ocak’ta Alp Aslan’ın görüp olay çıkardığı Fransa biletimin yenisini, ceza olsun diye biricik ko-

camın hesabından aldım! Hem de benim ceza diye nitelendirdiğim biletin onun yüzünü gülümsettiğini bile bile...

28 Şubat sabahı, öten horozların eşliğinde köyden çıkıp, Mardin Havaalanı'ndan saat 10.15'te havalanan, 16.20 sularında Paris-Charles de Gaulle Havaalanı'na inmesi planlanan uçağa bindim. İstanbul'da da bol söylenme eşliğinde iki saat aktarma bekledim. Aktarmamın gerçekleştiği uçak İstanbul'daki havaalanından havalandığında ise nedendir bilmem, kendimi hafiflemiş hissettim.

Paris-Charles de Gaulle Havaalanı'ndan çıkmam, pasaport kontrolü vesaire derken akşam yediyi buldu ve benim tek yapabildiğim; Paris'e değil de herhangi başka bir köye gitmişim gibi, ilk çevirdiğim taksiyle, şoförün yarım İngilizcesiyle anlaşmaya çalışırken ecelleri dökerek, Alp Aslan'ın benim için rezervasyon yaptırdığını söylediği otele kendimi atmak oldu. Odama girip Alp Aslan'a kuru bir "Geldim ben," mesajı yazmamla telefonumun çalması bir oldu. Hoş, bence can sağlığı için beni aramaması gereken bir andaydım ama Alp Aslan da uçan mermilere kafa atmayı seven bir adamdı.

Telefonu açtığım gibi "Hesabımda hareketlilik olmadı?" demesiyle, burnumdan öfkeli bir nefes verdim.

"Çünkü senin rezervasyon yaptıracığın oteli seveyim ben, tamam mı?" diyerek, kendimi sinirle devasa yatağa sırtüstü attım. Otel gezmeye gelen bir turist için bence muazzam konumdaydı. Madeleine Kilisesine 366 metre yürüyüş mesafesindeydi ya da Concorde metrosuna 63 metre uzaklıktaydı. Ama... Ama işte konumu dolayısıyla dudak uçuklatan değil, dudak patlatan fiyattaydı. "Üç gece!" dedim sinirle sesimi yükselterek. "Dümdüz bir oda ve üç gün sunacakları yarım kahvaltı için 49 bin... Pardon pardon, yuvarlayalım biz onu. 50 bin Türk lirası ödedim, Alp Aslan! Senin aklın alıyor mu? 50 bin!"

"Gideceğin her yere yakın işte," dedi pişkince. Sinirli bir kahkaha attım.

"Yakın," dedim yattığım yerden başımı aşağı yukarı sallarken. "Ama sonuçta her türlü vesaiti kullanmak zorundayım! Yani otelden çıkıp karşıki binaya geçmeyeceğim panel için! Ya metro ya da taksi kullanacağım!" Yanaklarımı şişirerek bezgin bir nefes verdim.

“Bu kadar paraya rağmen karşımda Eyfel bile yok! Oysaki bu parayı duyan Eyfel’de konakladım sanır!” Paris’te konaklama elbette pahalıydı ama üç geceyi 20 bine kapatabileceğim, fevkalade sıfatını almış oteller de vardı! “Sen istiyorsun ki ekeyim paneli, Paris’in altını üstüne getireyim!”

“Yapma, Hevybanû! Beraber gitseydik, rakama takılmayacaktın!”

İştittiğimle, gözlerim ister istemez odanın içerisinde dolandı. Gözlerimin keşfi yetmeyince kalkıp gezinmeye başladım ve banyo kısmına geçtiğim gibi, mermerden oluşan jakuziyi görünce bir kahkaha attım. “Haklısın,” dedim jakuzinin geniş kenarına oturarak. “Mermerden oluşan harika bir jakuzisi var! Ama gel gör ki sen yoksun, onu ne yapacağız?”

Aldığı derince nefesin ardından ağırca yutkunuşu ulaştı kulağıma. “Tadını çıkar,” dediğinde, ses tonundan bile burada olmak istediği anlaşılıyordu. “Ayrıca abarttığın parayı, zorlasam on beş günde kazanacak insanım. Yapma Allah aşkına! Git başka şeylere takıl ama paraya takılma!”

“Hihi,” diyerek, oturduğum yerden ayaklandım. “O on beş günde de benim yüzüme hasret kalacaksın.” Banyodan çıkıp odaya geri döndüm. “Ali Sadi’nin boş beleş sesiyle anlatacağı şeyleri dinlemektense yarın koca gün müze falan gezeceğim. Hatta,” dedim ve duraksadım. O arada, özenle yükseltilmiş yatağa bedenimi havadan sırtüstü tekrar bırakıp, yayların üzerinde yükselip alçalmanın tadını çıkardım. “Buraya kadar gelmişken Erotik Müzesini gezmek olmaz şimdi. Tüh bak,” diyerek sesime yalandan bir üzüntü ekledim. Benim bildiğimi Alp Aslan mı bilmeyecekti? “Sen burada olaydın, bir de Beverley kapatılmamış olaydı erotizmin dibine vururduk!”

“Sen,” dedi ve dehşetle duraksadı. “Sen kaç kez gittin oraya?”

“Paris’e mi?” dedim safça.

“Hevybanû!” diyerek dişlerini bastırduğunda jetonum ancak düştü. Benim eş değiştirmeli porno sinemasında ne işim vardı?

“Daha,” dedim ve iç çektim. Şeytana azap mı gerekirdi yoksa intikam soğuk yenen bir yemek miydi? “Çıplaklar havuzunu programıma katmayı düşündüğümünden bahsetmemiştim oysaki...” Avrupa, çıplaklığı seviyordu. Paris ise daha da çok...

Verdiği öfkeli nefesi, gülümseyemediğim için uyuzca yüzümü buruşturmama neden oldu. “La havle!” dedi sabır dilenircesine. “Sakın deme; gideyim bir tepeye, kurulayım bir şarap evine, manzara izleyeyim diye!” Tam dudaklarımı aralayıp, pes ederek “*Zaten başka yapacağım şey yok,*” diyecektim ki, “Gerçi sen içki falan da içme bence. Ne olur ne olmaz!” dedi, öfkeli soluk verme sırası bana geçti.

“Bastille bölgesinde sevdiğim iki mekân var,” dedim kıllığına geri adım atmayarak. “Yorgunluğuma göre geceleri onlardan birine uğrarım ama bu gece mümkünse deliksiz uyuyacağım.”

“Uyu tabii. Uyu,” dedi benim huysuzluğumdan daha huysuz bir tavırla. Ardından, aklına dillendirmekten kaçındığı, korktuğu yan yollar gelmiş olmalı ki “Doğal yollarla bol bol uyu. Hatta inşallah panellerde uyuyakalacak kadar da yorulursun,” diye ekledi.

“Ya,” dedim abartı bir alayla. “Ne kadar da karısının meslek hayatını düşünen bir bey!” Aldığım nefesi bile kolağan ettiğine adım kadar emindim. Bu yüzden kendimi açıklama işine de girişmedim, bir eşek olup aklına karpuz kabuğu düşürmeye de. “Sıkıcı panel hayatımda sana bol bol fotoğraf atmak isterdim ama...”

“At!” diyerek araya girince, cümlem havada kaldı. “Ne giydin, nereye gittin; hepsini bilmek istiyorum. Bana fotoğraf at.”

Yattığım yerden hızla doğrulurken “Harbi mi?” dedim şaşkınlıkla. Çünkü fotoğraf detayı onunla uğraşmaktan çok daha öte bir önem arz eden olaydı benim için. Dilim her ne kadar şaka yapıyor olsa da içimde bir yerlerde, merakta kalmasını istemeyen bir yan vardı. “Sana fotoğraf atabilir miyim, kocacığım?” dediğimde, uyuzluk seven tarafım değil, bizzat Alp Aslan’ı delice seven tarafım konuşuyordu.

Sesli bir nefes eşliğinde “At. Ben sistemden çıkardım telefonumu,” dedi. Bu da Alp Aslan için büyük bir adımdı.

Bu sebepten olsa gerek “Teşekkür ederim,” demekten geri durmadım. “Yarın haberleşiriz. Dikkat et kendine, olur mu?”

“Olur...” dedi ama peşi sıra duraksadı. “Biliyorsun zaten,” diyeşiyle dudaklarım iki yana kıvrıldı. “İyi dinlenmeler sana. Yarın haberleşiriz.”

Telefon görüşmemiz bittikten sonra vücudumdaki kırgınlık dolayısıyla otelin restoranına inmeye bile üşenip odaya yemek istedim. İstedğim yemeklerin üstünden atıştırdıktan sonra sıcak bir duş alarak, saat daha gecenin onu olmadan yatağa girdim. Hâlbuki eski Jülide olsaydı, çıkıp caddelerin altını üstüne getirir, dans eden kadınları ve erkekleri bir güzel seyrederdi. Lakin uçak yolculuğundan mıdır bilmem, üzerimde muhteşem bir uyuşukluk mevcut olduğu için tüm ışıklara gözlerimi kapadım. Huzurla yumduğum gözlerimi ise kâbussuz bir uykunun ardından, sabahın altısında alarmım çaldığında açtım.

Kahvaltı niyetine odaya istediğim kruvasan ve kahve; Fransızlar tarafından yadırganmasa da, Alp Aslan görseydi muhakkak "*La bu ne?*" diyerek ayaklanma sebebiydi. Kahvemi buz etmek pahasına bir yandan hazırlanıp bir yandan atıştırmam sonucunda saat yedi buçuğu bulmuştu. O sırada Alp Aslan'a da ilk fotoğrafımı atmış bulundum. Kemik rengi pantolon-cekete takımımı kalın bir kemer ve içine giydiğim dantelli braletle tamamladım. Saçlarımı ensemden toplayıp, yüzüme yüzümün solgunluğunu alacak hafif bir makyaj yaptım. Saat sekizi bulduğunda ve otelden çıktığımda en büyük şansım, Alp Aslan'ın henüz fotoğrafı görüp çene çalmamasıydı.

Sorbonne Üniversitesinin tıp fakültesi profesörlerinin, Pitié-Salpêtrière Hastanesi ve Hôpital Saint-Antoine'in kendi branşlarında kendilerini kanıtlamış doktorlarının yanında benim gibi, Ali Sadi gibi yüzlerce insan da yurt dışından katılım sağlayacaktı. Ha, bir de hastanelerin fakültesinden mezun olup, stajına hak kazanan öğrencileri...

Üniversite yakınında özel olarak dizayn edilmiş olan davet salonunda öncelik olarak sizi kokteyl masaları karşılıyordu. Kokteyl alanının sağ kenarına konuşlanmış müzisyenler klasik müziğe oldukça doyururken, kaynaşmaya çalışan insanlardan da karınca birliği gibi uğultular yükseliyordu. Ben hariç... Midemde baş gösteren yanmayı ne ile zapt edeceğimi bilemezken meşhur Fransız ekmeklerinden en sadesini bulup ağzıma bir lokma attım. O arada Ali Sadi yanıma varıp "Yüzün sirke satıyor maşallah!" diyerek serzenişte bulundu.

“Gelemeyecek diye telefonları eskitip, üstüne bir dünya surat asan başka insan evladı var mıdır acaba?”

Ali Sadi’nin gri, ince ve siyah çizgili takım elbisesinin üzerinde gözlerimi dolaştırırken “Uğraşma,” dedim kusacak gibi bir tavırla. “Sabah kruvasan yedim diye mi bilmem ama midem cayır cayır ya-nıyor!”

“Ha, ‘Sıkıldım hocam, kaçmaya yer arıyorum,’ demiyorsun yani?” diyerek, gözündeki siyah, kemik gözlüğünü işaret parmağıyla burnunun tepesine kadar itti. Sonra yüzüne tırmandırdığı eliyle, dağınık kumral tutamlarını ahenkle dans ettirdi.

Masada neden bulunduğunu bilemediğim ananas suyundan bir yudum aldım ve midem daha çok yandı! Kokteyl bardağını geri-sin geriye bırakırken, “Hocam değilsin artık!” dedim böbürlenerek. “Boşuna hindi gibi kabarıp durma karşımda!”

Dirseklerini ayaklı kokteyl masasına yaslayıp hafifçe eğildi. Gözleri gerdanımdan, göğsümün arasına yerleşen künyeme kaydı. “Hocan olsaydım,” dedi ve yüzünü buruşturarak bedenini dikleştirdi. “Öyle bir geliyorum, bir gelmiyorum yapamazdın!”

“Ha evet!” dedim başımı sinirle savurarak. İnsan ırkı gerçekten hâlden de laftan da anlamıyordu. Ali Sadi’ye haksız diyemezdim ama başlı başına, tamamen katılmamın önünün kesildiği panel için de, elimde olmayan nedenlerden ötürü bir araba laf yiyemeyecektim. “Ölüp ölmeyeceğime de sen karar veriyor olacağın için kesinlikle öyle olurdu.”

“Öncelikle,” diyerek masanın üzerindeki iki elinin parmaklarını birbirine geçirdi. “Yaşadıkların için gerçekten üzgünüm, Jülide. Ama,” dedi ve başını usulca iki yana salladı. “Orada gül bahçesi bulacak değildin, kendin gittin.”

“Haklısın,” diyerek, onaylamaktan geri durmadım. “Kendim gittim ve olduğum yerden memnunum.” O arada sunum salonuna giren insanlara gözlerim takıldı. “Salona geçiyorum ben,” deyip, masanın üzerine bıraktığım minik el çantamı aldım. “Sana da sunumunda başarılar...”

Sunum benim için, Alp Aslan’ın içten ettiği duası tuttuğundan olsa gerek, yer yer uyuklayarak geçti ama yine de büyük ölçüde

dinledim. Sunumdan sonra tek yapmak istediğimse otele gidip uymaktı ama Ali Sadi benim yerime aktif ve sosyal bir insan olduğundan, gece için program yapmış, birkaç mekân listesi bile çıkarmıştı. Yine de kesinlikle gideceğimi söylemek yerine “Ben seni ararım,” demeyi tercih ettim.

Panel alanından çıktıktan sonra taksilerde meram anlatmak yerine metro kullanmayı tercih ettim. Otele vardığımda, tek başıma yemeği restoranda yiyeceğime odaya söylemeyi düşündüm. Odaya vardığım gibi ilk yaptığım, ılık bir duşa girmek oldu. Duştan çıktığımda ise üstüme geçirdiğim ince, beyaz gecelik aynadaki aksimi karşıma alarak bir hesaplama yaşadım. “Babaannelere benzedin iyice ha!” dedim öfkeyle. “İçin geçip duruyor. Bozdu bu sefer seni seyahat!” Saçıma sardığım havluyla saçlarımın nemini alırken, gözlerim soluklaşmış gibi duran bedenimde dolaştı. “İlik yüzünden mi böyle oldun acaba, Jülide?” dedim tereddütle. “Burada bir muayene mi olsan ya da dönüşte İstanbul’da bir duraksasan mı, ne yapsan?”

Aynadaki aksimle sohbete o kadar daldım ki arkamdan “Yok ebesinin amı!” söylemi yükselene kadar, odaya birinin girdiğini dahi anlamadım. Odada birinin olduğunu anladığımda ise gelenin Alp Aslan olduğunu idrak edene kadar korkuyla yerimde sıçrayıp, çığılığı da basmış bulundum. Oysaki şaşırmamam lazımdı! Elimdeki minik, beyaz baş havlusunu sinirle üstüne doğru fırlatırken “Sapık mısın be adam?” diye bağırdım.

Alp Aslan’sa benim aksime gayet sakin bir tavırla “Çamaşırlarını bilmesem!” diyerek, iki eliyle benliğimi işaret etti. “Kafamda binbir senaryo kuracağım, Hevybanû!”

Şaşkın bakışlarım üstüme indiğinde, benim için garip olan hiçbir şey yoktu. Ne gecelik benim için yeni bir sürümdü ne de tanga. Laf sokma derdine düşmeden önce hızlı adımlarla üzerine doğru adımılayıp, birden kucağına zıpladım. Kollarımı boynuna sıkıca dolarken, sol yanağı ile şakağının arasına sulu sulu bir düzine öpücük kondurdum. “Geleceğim demedin,” dedim öpücüklerimin arasında. “Ben de ne yapayım, gece kulüplerinde part-time iş bakayım bari dedim!”

Şaka anlayışımız kesinlikle aynı değildi! Tiz bir kahkaha attığım sırada Alp Aslan, iki eliyle kavradığı kalçalarımı acımasızca

sıkıştırdı. Her ne kadar canım acısa da gülümsemem solmadı. Kucağındaki bedenimle yatağa geçip oturduğunda tamamen yüz yüze kaldık. “Çok iş istiyorsan, hayatım,” derken, ellerim uzamış sakallarına özlemle tırmandı. Ellerimi dudaklarım takip etti. “Ben sana iş bulurdum bizim evde.”

Dudaklarım yorgun çehresinde gezinirken, öpücüklerimin arasında “Önemsiz,” diye mırıldandım. “Sen geldin ya, her şey önemsiz...” Dudaklarım dudaklarına kapandığında, gerçekten gelip gelmediğini idrak etmenin peşindeydim. Elleri belimde sabitlenirken, geceliğimi yukarı doğru sıyırdı.

Bedenini sırtüstü yatağa attığında benim için her şey fevkaladenin fevkindeydi. Lakin Alp Aslan, başı bir elbiseye değince gözlerini açıverdi ve dudakları hareketsizleşti. Dudaklarını dudaklarımdan koparıp başını geriye attığında, kayık yakalı, bordo, saten elbisemle pek de hoş olmayan bir tanışma yaşadılar. “Bir yere gidecektin galiba,” dediğinde, ses tonu da pek bir hoşnutsuz çıktı.

Ellerimin ayasını üzerindeki siyah montun yumuşak yüzeyine yaslayarak, bedenimi hafifçe dikleştirdim. “Hıhı,” diyerek başımı salladım. “Yani başta çıkmayacaktım ama sonra dedim ki, otur otur nereye kadar be Jülide?” Sağ elimi hoyratça savururken, fark ettim ki Alp Aslan bir yandan alt dudağını dişlerken bir yandan kaşlarını çatmıştı. Dudaklarını serbest bıraksa gülecekken, kaşlarıyla tüm hücrelerini zapt ediyor gibiydi. “Ama,” diyerek yüzüne tırmandırdığım ellerimle yanaklarını sıkıştırdım. “Şimdi sen geldiğine göre kesin dışarı çıkıyoruz!” Zira benim Alp Aslan’la beraber Eyfel’e çıkasım vardı.

İtiraz etmek yerine bakışlarını banyoya kaydırarak “Bir duş alayım,” dedi. Bu kadar uysal olması, şüpheyile gözlerimi kısmama neden oldu. “Sen o arada hazırlan.” Kalçamdaki ellerinin baskısı artarken, bedenimi bedenine usulca bastırdı. “Önce şu favori mekânlarına bakalım, sonra da gecenin devamının karakolda mı yoksa yatakta mı biteceğine bakarız.”

“Sen,” diyerek sağ elimin tersiyle göğsüne vurduğum ama montunun dış yüzeyi daha çok benim canımı yaktı. “Sen beni teftişe mi geldin?”

Bedenini yatakta oturur pozisyona getirirken, “Yok,” dedi ve nemli göğsüne hızlıca bir öpücük bıraktı. “Sadece karımı özledim.”

“Yemedim ama,” diyerek saçlarını hoyratça karıştırdım. Yaptığım hareketle benim yüzüm gülerken, Alp Aslan’ın yüzü oldukça buruştu. “Buna bile razıyım. Hadi kalk, hızlıca duş al. Seninle âşıklar şehrinin tadını çıkaralım biraz!”

Paris kendi başına mükemmel bir şehir olsa da sevdiğiniz insanla beraberseniz başkalaşıyordu. Sokakları, gözünüze daha romantik geliyordu. Birden Montmartre Tepesi’ne çıkıp, sevgilinize tekrar tekrar âşık olabilirsiniz geliyordu. Ünlü Fransız şarapları damağınızda mayhoş bir tat bırakırken, o şarabı bir de âşığı olduğunuz bir çift dudakla pekiştiriyorsanız gecenin sonunu da gidişatını da kontrol etmeniz pek mümkün olmuyordu. Bende olduğu gibi...

Alp Aslan’la otelden çıktıktan sonra muazzam bir yemek yedik. Zira kendisi olmasaydı ben geceyi pekâlâ çilekli bir Fransız krepıyla kapatabilirdim ama Alp Aslan geldiği için; atıştırmaya değil de kaybımız öncesinde onunla olduğumuz her an yaptığımız gibi masaları yiyecek kadar donatılmış yemeğe yöneldim. Dünyaları yedim ama salyangoz yiyemedim. Tadını bildiğim yemekler gözüme nedense pek bir itici geliyordu; daha bilindik tatlardan ilerlemeyi tercih ettim. Yemek yediğimiz restorandan bir şişe şarabı devirip çıktıktan sonra, kıvama da gelmiş olmalıyım ki “Götür bakalım bizi sevdiğin yerlere,” dediğinde asla yadırgamadım. Bastille bölgesine geçmek için bir taksi çevirdik. Ben taksi şoförüyle İngilizce anlaşabilmenin derdine düşerken, Alp Aslan “Mekânın ismi ne?” diye sorunca duraksadım.

Bastille bölgesinde sevdiğim iki mekân vardı. Bunlardan biri Balaje idi. Erken saatlerde gittiğinizde nasıl dans edeceğinizin bile size gösterildiği, kimin kiminle dans ettiği belli olmayan, kapanın elinde kaldığınız bir mekândı... Alp Aslan’ı oraya götürmeyi tamamen kendi kıskançlığımdan ötürü göze alamadım. Zira biri elinden tutup piste çekerse, geceyi gerçekten karakolda bitirme ihtimalimiz vardı. Bu yüzden “Barrio Latina,” demeyi tercih ettim. Barrio Latina dört katlı, her katta farklı müziklerin çalındığı bir mekândı. Latin dans müziklerinin sergilendiği üçüncü katı, diğer katlara nazaran sakinlik

ve rahatlık vadediyordu. Bir de muazzam biranın yanında muazzam tatta viskilere gark olmanız kaçınılmazdı. Alp Aslan benden öğrendiği mekânın ismini Fransızca dilinde taksi şoförüne söylediğinde, gözlerim âdeta yerinden çıkacaktı. “Sen Fransızca mı biliyorsun ya?” dedim hasetlikle. “Biz de işte anca ‘I’m from Turkey!..’”

Kısık sesli bir kahkaha atarken, sağ elinin içerisine sol elimi sabitledi. Üzerimde dizlerime kadar inen siyah bir kaban olsa da elbisesinden pek memnun değildi ve bu, sürekli alt dudağını kemirmesine neden oluyordu. “Bilmek denmez ona,” dediğinde, ben konudan bir nebze uzaklaşmışım. Paris’te gece hayatına kafanıza göre akamadığınız için kendisinin üzerinde de siyah düğmelerle bezenmiş beyaz bir gömlek vardı. Onun üzerinde de siyah bir mont ve yine siyah bir pantolon... “Kulak aşinalığı desek daha iyi.”

Başımı geniş omzuna yaslarken, “Benim de her dile şu kadar kulak aşinalığım olsa yeter!” dedim salt bir özenmeyle.

Yaklaşık yarım saat sonra mekâna vardığımızda, saat gecenin on birine varmak üzereydi. Burada çoğu mekânın bir başka cilvesi de girişlerin biletli oluşuydu. Hafta sonu olsaydı asla içeri giremezdik lakin haftanın başında, bir de kılık kıyafetimiz düzgün olunca girişimiz sadece birkaç kâğıt parçasına baktı. Artık harcadıkça içimin yandığı kâğıt parçalarına...

Dans pisti çiftlerle doluyken, biz kendimizi yüksek bar taburelerine attık. Montlarımızı çıkarıp ayaklı masanın altındaki askılıklara bırakırken, Alp Aslan’ın hoşnutsuz gözleri çıplak omuzlarımda dolaşmıştı. Dirseklerini masaya yaslayıp ellerini önünde birleştirdiğinde “Eee?” dedi umursamazca. “Ne içiyoruz? Ne öneriyorsun?”

Sol kulak dibine sokulurken “Beni yiyorsun,” dedim muzipçe. Kaşları anlamsızca çatılırken, gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Senin o kadar kulak aşinalığın varsa on kere gelmişsiniz buraya. Ama madem öneri istiyorsun; bir viskisi, bir de hâlâ bozmadıysa birası iyidir!” Önerimi gerçekleştirdikten sonra bedenimi dikleştirip, Latin müziklerinin ahengiyle dans eden bedenlerde gözlerim arsızca gezindi. Kıvraklık, insanlara bu kadar yakışır mıydı? İşin içine melodiler karışınca, bir erkeğin kalça kıvrıyor olması bile

ağız sulandırıcı görsel şölenlere neden olabiliyordu. Sanat, leziz bir pastaydı ve dans da onun en lezzetli dilimlerinden biriydi.

“Şarap içtik,” deyince, “*Ee?*” dercesine kaş göz yaptım. Ardından havalandırdığı kaşlarıyla bedenimi işaret etti. “Bozmasın?”

Taburemi dans pistine doğru çevirirken, “En fazla bayılırım, sen de taşırırsın!” dedim gülerek. Son gülen muhtemelen yine iyi gülecekti.

Masaya önce viskiler ve kendilerine has mezeleri geldi. İki kadeh viskiden sonra ben içeceğimi bira ile değiştirmeyi tercih ettim ama kimse de demedi ki: “*Jülideciğim, iki kadeh şarabın üstüne iki kadeh viski içtin. Bira da neyin nesi?*”

Bira bardağımın da dibini gördüğümde, bar taburesinin üstünde daha fazla oturamayacak hâldeydim. Müzik, dans eşliğinde öpüşüp koklaşan çiftler ve karanlık bir atmosfer... Kulağıma Soha'nın “Mil Pasos”u dolunca, kendimi bar taburesinden aşağı attım. Paris'te en kolay bulabileceğiniz iki şey vardı: dans ve seks partneri... Ama ben ömürlük partnerimi tercih ederek, Alp Aslan'ın sol eline yapışıp; “Hadi dans edelim,” dedim.

Piste doğru bir adım atacaktım ki tutunduğum eli sayesinde bedenimi geri çekince, göğsüm sert göğsüne çarptı. Sağ kulak dibime başını sokuşturduğunda, dans etmeyip öylece kalsaydık da tamamdım. “Hiç karakol havamda değilim,” deyince, gülümseyerek geri doğru çekildim. Sol elim sert göğsünde sabit kalırken, hareketlerim pek de masumane değildi.

Başımı ciğerci kedisi gibi sola doğru eğerken, “Ama ben dans edecektim,” dedim dudaklarımı bükerek.

Tutunduğu elimi bırakmadan “Burada et,” diyerek, bulunduğum yeri işaret etti. Bulunduğum yer, genişçe açtığı iki bacağının arasındaydı.

Yüzümde imalı bir gülümseme oluşurken, kaşlarımı havalandırıp bedenine daha çok sokuldum. “E, ben sana odada dans ederdim,” dediğimde, bulunduğum yerde sallanarak zaten bir nevi dans ediyordum.

Alp Aslan diğer elimi de tutarken “O Allah'ın emri zaten!” diyerek genişçe gülümsedi. Ardından bedenine yapışık duran bedenimi tuttuğu ellerimden hafifçe geri itti. Sol elimi boşa çıkarırken, kendi

sol elini havalandırıp, kolunun altında bedenimi döndürmeme izin verdi. Oturan benliğine yüzüm dönük kaldığımda, sağ elimden bedenimi kendisine doğru çekiştirdi. Boştaki sol elimi sağ yanağına çıkardığımda, parmak uçlarım ensesini okşuyorken başparmağımı çenesinde dolaştırdım. Üstümdeki bordo, saten elbisenin alev alacağını hissedince bedenimi geri çektim. Melodinin ritmine ayak uydurarak, bir adım sağa, bir adım sola kayıp kalçamı oynatırken; sağ elim Alp Aslan'ın sol elinden asla kopmadı. Alp Aslan sağ elime hafifçe kuvvet uygulayınca, havalandırdığı sol kolunun altında bir tur daha döndüm ama bu sefer yüz yüze kalamadık. Belime dolandırdığı sol eliyle sırtım sert göğsüne çarptı. Dudakları çıplak sağ omzuma kapanırken, hareket eden kalçam tam kasıklarına baskı yapmaktaydı. Çenesindeki sert sakallarını diliyle ıslattığı omzumun üstünde gezdirince, hareketlerim bir an sekteye uğradı. "Gidelim bence," diye mırıldandığında, kesik bir nefes aldım. "Ben gösterinin devamını odada elbisen olmadan izlemek istiyorum..."

"Hayhay," diyerek kollarının arasından çıkıp, masanın üstünde bulunan yarım kadeh viskiyi de içtim. Olduğum yerde sallanmaya devam ederken, masanın altına astığım montumu uzattı.

Yüzünde eğlenir bir ifade olsa da, "Battı balık yan gider, diyor-sun," diyerek yalandan bir kaş çattı.

"Yok," diyerek genişçe gülümsedim. Ardından ayağımdaki topuklu ayakkabılara rağmen parmak uçlarımda yükselerek kollarımı boynuna doladım. Sol eli bedenimi sabit tutmak istercesine belime dolanırken, dudaklarına baskın bir öpücük kondurdum. "Balığı birlikte batırmaya gidiyoruz..." Barrio Latina'nın üç kat merdivenini neye güldüğümü bilemeden kahkahalar atarak indim. Barın önüne çıktığımızda iç ısıtan bir yağmur vardı. Dinlendirircesine, bereketini toprağa serpen... Karanlık göğe çevirdiğim gözlerimi yumarak birkaç saniye yağmur damlalarının yüzüme dökülmesine izin verdim. Ardından nedenini bilmediğim bir sebepten, Alp Aslan'ı sol elinden "Koş!" diye bağırarak çekiştirmeye başladım.

Cadde boyunca, kendisini kahkahalar eşliğinde çekiştirmem sonucu benimle birlikte koşturdu. Islak birer kedi yavrusuna dönsek de zerre ıslaklık hissetmediğim bir anda, ışığın köreldiği bir köşe-

başında dudaklarımız birbirine kavuştu. Alkol değildi başımı döndüren ya da ayaklarımı yerden kesen, defalarca adımlarımı attığım Paris'in romantik sokakları değildi. En önemlisi, aşk da değildi... Alp Aslan'ın teninde barındırdığı barut kokusu, soludukça midemi zıst ediyor, kalbim kanımı nasıl pompalayacağını şaşırtıyordu ve ellerim... Ellerim vücudunda daha fazla yer bulmak istercesine, önümde açık bıraktığı montu sayesinde gömleğini çekiştiriyordu...

"Biraz daha gitmezsek," diyerek geri çekildiğinde, gözlerimi kolları saniye açamadım. Gerçeğe dönmek istemeyen hayalperest yolum daha ağır bastı. Elleri ıslak saçlarımda usulca dolandı, başımı "Tamam," dercesine sallayıp alnımı göğsüne dayadım. "Herhangi bir pensiyona gitmek zorunda kalacağız..."

Aniden üzerimize çöken dinginlik sonrası el ele vardığımız diğer sokak köşesinden bir taksiye bindiğimizi, otele sağ salım vardığımız otel odasına şarkı söyleyerek girdiğimi ve montumu daha kapıda çıkıp dudaklarına geri kapandığımı hatırlıyorum. Bir de sabah çaları alarmım sayesinde zonklayarak, geceye dair hiçbir şey düşünmemek olanak vermeyen biricik bir baş ağrım vardı ki anlatılmaz, nasıl yaşanırdı! Paldır küldür duş aldıktan sonra banyonun kapısından yataktan ben kalktıktan sonra yüzükoyun pozisyona dönen Alp Aslan'ı uzunca bir müddet izlemeden edemedim. Utanmasam "*Olurmuş olamaz!*" diye tezahürat yapıp, üstüne zıplayacaktım lakin yetişmem gereken sıkıcı bir konuşma olduğu için, bir müddet, uyurken bile çenli duran kaşlarını seyrettim. Normal zamanda gidip parmağımı düzeltecek olsam da, yoldan gelip gece boyunca da benimle tartıştığı için kıyamadım... Hızlıca altıma gri bir etek, üstüme beyaz bir crop giydim. Bir de eteğimin boyunun bitişine denk gelen gri ceket... Saçlarımı salık bırakırken, dışarıda alımı şahım bir güneş olmasa da güneş gözlüklerimi gözüme yerleştirdim. Midem dünkü yazmayı mumla aratacak şekildeyken, yüzüme bir nemlendirici sürüp, odadan çıkmadan önce Alp Aslan'a not yazmayı atlamadım.

"*Dans ettiysem şayet, inşallah geceyi kayda almışsındır...*"

Panelin yapılacağı adresi; gelirse şayet, "*Memleketten kocam geldi,*" nidalarıyla panelden kaçabileceğimi ve gelmekten çekinmemesi gerektiğini de nota ekledim.

Panel alanına, kulaklıktan “Mîl Pasos”¹ dinleyerek vardım. Dönüş nazaran ağzım tesmen kulaklarımdaydı. Hatta o kadar kulaklarımdaydı ki, panel alanına giderken durup, yol üstündeki bir exzaneden gebelik testi edildim. Şubat ayı bitmişti ve çok sevgili reglin oyunbozanlık yapmaya devam etmiyorsa şayet, hamile olma ihtimalim vardı. Hamileysen, bir gece önceki Sünger Bolz² misali içki içtiğin için Alp Aslan’ın laf edeceğini bile bile, yan yana olduğumuz için testi yapmayı kafama koydum. Testi yapabileceğim en muazzam yerse panel salonunun tuvaleti oldu.

Bir panel salonunun olduğu düşünülürse şayet şaşaaya bulanmış olan, altın varaklı tuvalette mahkûmlar gibi volta atarken, çıkacak her türlü sonuçtan korkuyordum. Olumlu sonuç bambaşka kapılar açacak ve beni bildiğim bir döngüye, korkuya sokacakken; olumsuz sonuç Alp Aslan’da tizlentiye sebep olacaktı, biliyordum ama uyardığı gibi “*Hiç mi haber yok?*” diye soracağımı da bildiğim için, ne olursa olsun verecek bir cevabım olsun istedim.

Boy aynasının önünde durup, beyaz crop’umun açık bıraktığı göbегimde sol avuç içimi dolandırırken “Bana geri dönsen olmuyor mu?” diye mırıldandım. “Çok mu şey istemiş olurum?”

Beş dakikalık test sonucunu beklerken, tıklım tıklı bir metroda elli beş dakika ayakta yolculuk yapmışçasına terledim. Alarımı kurduğum, kolumdaki akıllı saatten *bip* sesi yükselince, idrarıma buladığım test çubuğuna korkak bir bakış attım.

Bir gözüm kapalı bir şekilde baktığım test çubuğunda hafif silik ikinci bir çizgiyi görünce iki gözümü de irice açtım. Ellerim testi koyduğum lavabo tezgâhına yaslanırken, bedenimi ancak ayakta tutabildim. Çıplak diz kapaklarımda aniden başlayan titreme, vücuduma yayılan şaşkınlık derken ağladığımı, yüzümü karşımda kalan lavabo aynasına çevirdiğimde fark ettim. Aynadaki ıslak yüzümde heyecandan irileşmiş olan kahve gözlerim dolanırken “7.65,” dedim birdenbire. Sol elim panikle karnıma örtünürken, sağ elimle crop’umu daha çok yukarı çekıştirdim. Boğazımdan şaşkınlık dolu bir

¹ Sanatçı Soha’nın şarkısı.

² Bir çizgi dizli karakteri. Burada “sünger gibi içmek” deyimine atf yapıyor.

kıkırtı yükselirken, eğdiğim başımla karnıma tepeden bakıp “Hoş geldin, 7.65!” dedim tekrar, “Baban geldi, sen de geldin...”

Lavaboda dakikalar boyunca şaşkınlığım dolayısıyla kalabileceğken, panelin başlayacağına dair İngilizce bir anons geçilince derin bir nefes alarak elimi yitirmişti yıkadım. Devamında da panel salonuna yitirmedim, âdeta buz pistinde bale yaparcasına salındım. Bir gün öncesinde midem yandığı ve sıkıldığım hâlde dahi dinlemediğim paneli, çantama bir peçeteye sarıp attığım gebelik testi yitirmiş asla dinleyemedim. Aptal bir âşık gibi oturduğum koltukta sürekli minik, beyaz çantamı açıp, test orada mı diye kontrol ettim. İlk oturum bitip, kokteyl alanına geri döndüğümüzde canım yemek yemek istemiyordu lakin bir şeyler yiyip içmek zorunda olduğumu bildiğim için de bir portakal suyu rica ettim. Önüme gelen portakal suyunu, yokluktan çıkagelmiş bir gariban gibi pipetimi fokurdatacak içerken bile mutluyduk. Mutluyduk... 7.65 ile ikili olarak çok mutluyduk.

Ardından çığır bir kahkaha yükseldiğinde, birinin düştüğünü düşündüğü arkamı döndüm ama gördüğüm silüetle birlikte sol elimde tuttuğum portakal bardağı zemini boyladı. Mika bardak yere sert bir şekilde dikine çarpınca, yarısına bile gelmediğim portakal suyu, fışkıran bir su misali çarpmanın etkisiyle eteğime sıçradı. Dudağının solundaki yara izi, gülümsemesiyle tekrar bir zürafanın boyu gibi uzayınca gözlerimi yumdum. Kâbus olsun istedim. En kötü kâbuslarımdan, krizlerimden biri olsun istedim... “Ne diyordunuz?” dediğinde Alexey, yumduğum gözlerimi geri açtım. “‘Ağaçta ararken, gökte buldum,’ mu?” Eila gözleri sanki beni gerçekten öylesine bulmuşçasına parıldadı. Sol eli sarı saçlarının arasında gezinirken, sağ elini kısa paçalı, koyu gri takım elbisesinin cebine sokuşturdu. “Bende de sana nit bir şey vardı...”

Titreyen ellerimi sabitleyebilmek adına portakal suyu sıçrayan eteğimin üzerinde gezdirirken, ellerimi fark edip daha çok güldü. O bana pişmiş kelle gibi gülerken, bense gözlerimi kokteyl alanında gezdirdim. Her şey, her şey o kadar normal duruyordu ki! Sanki herkes olağan hayatına, programına devam ederken ben soyutlanmış ve Alexey’in serüvenine geçmiştim. “Ne istiyorsun?” dedim neden

sonra, bulduğum sesimle. Kaşlarım sinirle çatılırken, gözlerim Ali Sadi'yi aradı. "Hem sen burada ne arıyorsun?"

Alexey, sol elini ceketinin yakasına tırmandırırken panik hâlinde neresinden bir silah çıkaracak da kafama sıkacak diye bekliyordum ama o "Sadece bir Rus yatırımcıyım," diyerek dudak büktü. Ardından abartı bir tona geçip "Tamamen tesadüf!" dedi çarpık Türkçeyle. "Ama sevgilin de buralardaysa, iş seyahatimi güzel hatırlarınız için uzatabilirim..."

"Yok!" dedim bir adım öne çıkarak.

Alexey, sanki uzaktan akrabası olan çok sevdiği Alp Aslan'ı göremeyeceği için üzülen hısımlar gibi yüzünü asıp "Düğüne de çağırmadınız," dedi, yalandan bir kırgınlıkla. "Oysaki kim olduğunu ziyaretlerden önce bilebilseydik, biz hediye gönderirdik. Gelip almak zorunda kalmazdı kıymetli Uzdu!"

Dakikalardır beynimin içindeki uğultuya sarılarak, 7.65'in varlığını belli etmemek için uğraşma gerginliğim Uzdu'nun adını duyunca gitti. "Kapını iyi kilitle," dedim, kaşlarımı meydan okurcasına havalandırarak. "Bak böyle peşimde dolanarak, kırıntı bırakıp duruyorsun! Açık ediyorsun kendini!"

Alexey, pantolonunun ceplerine ellerini yerleştirip bedenini yay gibi bir ileri bir geri oynattı. Ardından "Senin adına çok üzgünüm," dedi. Hem de bunu gerçekten üzgün bir tonda söyledi.

Başımı iki yana sallayıp, masanın üzerindeki çantamı alıp "Git buradan!" dedim kovarcasına. "Git bak, olay çıkaracağım!" Ali Sadi ile birlikte adam dövmeyeceğimiz aşikârken, Ali Sadi ortalıkta bile yoktu! Onu geçtim, Alexey'in içeride adamı var mıydı, onu bile kestiremiyordum.

Alexey etrafı tarayan gözlerimi fark etmiş olmalı ki, yarım Türkçesiyle önce "Yok kimse!" demeyi tercih etti. Yutkunarak, gözlerimi gözlerine çevirdim. "Gerçekten yatırım için buradayım. Bilirsin buradaki laboratuvarları," diyerek omuz silktili. "Bana bir ilaç lazım..." Yüzüne kondurduğu gülümseme, ilacın hayra alamet olmayacağına işaret etti. Yanlış insana detay verecek olduğunu fark ettiğinden olsa gerek "Neyse," deyip geçiştirdi. "Senin adına çok üzgünüm, Jülide!" dediğinde ise gülümsedim. "*Bebeğini öldürdüm. Hem de*

tam yeni bebeğini öğrendiğin gün karşına dikilip, ilzgin olduğumu söylüyorum. Hak ediyorum, sık kafama!” der gibiydi! “İhanetin ne hissettirdiğini çok iyi biliyorum...”

“Ne diyorsun be?” dedim irkilerek. “Çok yalnızsın herhâlde! Gelip gidip, bir tarafından uydurduğun masallarını bana anlatıyorsun!”

Sinirimi sivrisinek ısırtığı olarak karşıladığı için gülümsemesini bile bozmadan “Bende sana ait bir şey var, demiştin!” dedi. Ardından sağ elini soktuğu cebinden minik, siyah bir ses kayıt cihazı çıkardı, tekrar yutkundum. “Yüzbaşıya benden selam söyle!” deyince, kollarımı bedenime sardım. Ellerim değil, bedenim titriyordu ama uzaktan bakınca da sıradan konuşan iki katılımcı gibi duruyorduk. Başparmağıyla kayıt cihazının oynatma tuşuna bastı. Çıkan *click* sesi beynimde depremlere sebep oldu.

“Biliyorum, benden duymak istemezsin ama baba oluyorsun, yüzbaşı...”

Yabancı, kaba ve tanımadığım bir kadın sesi ancak kaş çatmama neden oldu. Eldeki tek done “yüzbaşı” sözcüğüydü.

“Eee?” dedim, “*Bitse de gitse,*” der gibi. “Allah analı babalı büyütsün, diye dua etmem için mi bana geldin?”

Alexey ise istifini bozmadan “Devamı var,” diye mırıldandı.

Kayıt oynamaya devam etti. Kadının sesi canhıraş ama kısık bağırışlara evirildi. “Birden oldu!” diyordu. “O, hücredeyken birden oldu!” Sol elim boğazıma doğru tırmandı ve crop’umun yakasını çekti. “Beni karısı sandı! Ben de aldırmadım!” Boğazımı saran elimi iki kaşımın ortasına çıkardım. Başım mı dönüyordu, kokteyl alanı mı yıkılıyordu? “Gelip kurtarmasın bizi!” dedi o arada kadın. “Bir bebeği zaten öldü. Bunu da bilmesin!”

Ardımda kalan kokteyl masasına tutunurken, gayriihtiyari “Ne?” dedim.

Benim sesim her ne kadar silik çıktıysa, panel salonuna gelip beni Alexey ile karşı karşıya, daha doğrusu beni çökmüş bir vaziyette gören Alp Aslan’ın “Hevybanû!” diyen sesi bir o kadar gür çıktı.

Bakışlarım kendisine döndüğünde, Alp Aslan’ı bile çift gördüğümü ama kendisinden bir tane daha olsa dahi başka biriyle, özellikle bebeğimin kanına sebep olanlardan biriyle paylaşamayacağımı

biliyordum. “Saçmalamal!” diye mırıldandım kendi kendime. “Saçmalamn, Jülide!”

Alp Aslan’ın bana seslenmesi ve sol eli belindeki silahın üstünde durarak bize adımlamasıyla tüm meraklı bakışlar kendisine döndü. “Gayrimeşru bebeğimizin babası da geldiğine göre,” diyerek kokteyl masasının üzerine kayıt cihazını bıraktı Alexey. “Bana müsaade.” Alp Aslan, pergel diye nitelendirdiğim uzun adımlarıyla hızlı geliyor olmasına rağmen aramızdaki mesafe neden kapanmıyordu? “Aile işlerine karışmayı oldum olası sevmem ama bir tavsiye istersen, elini kana bulama. Devamını da dinle, ardından boşa gitsin şerefsizi...”

Takılmış plak gibi bir daha “Ne?” dedim.

O arada Alexey, elini omzuma attı. O öyle yapınca Alp Aslan’ın silahı belinden çıktı ve koca salondan korku dolu çığlık nidaları yükseldi. “Sahi Jülide,” diyerek yüzünü bana acır bir tavırla buruşturdu Alexey. “Sen az önce içtiğin portakal suyunun tadını da mı ayırmadın?”

Omzuma attığı elini, sol elimle yakalayıp ittiğimde “Ne vardı içinde?” diye bağırdım ama o arada sol gözümünden bir damla yaş sıyrıldı.

Alp Aslan silah çektiği için içeriye dolan güvenlik görevlileri; Alexey’le benim yanıma varıp, beni çekiştirerek temasımızı kesip Alexey’in alınına silah dayayan Alp Aslan... Karnımda bir 7.65 ve bir bebeğimin daha varlığını dillendiremeden kaybıyla yüzleşmeye mecbur bırakılan ben...

79. Evrensel Tıp Panelindeki tüm profesörler bir araya gelse benimle 7.65’in akıbetini değiştirebilir miydi?

BÖLÜM XII

KURSAKTA KALMASI İSTENİLMİYEN SEVİNÇLER

*“Yalnızlığın son rıhtımına varılırken,
şiddetli dalgalar geri çekilmeden önce savaşırlar.”*

JÜLİDE ŞAHİN

Alexey, Alp Aslan'ın kafasına dayadığı silahtan hiç rahatsız olmadığını belli eder bir şekilde gülümserken “Ne diye sıkacaksın kafama?” dedi. Zira içeri giren güvenlik görevlilerinin silahları da çoktan Alp Aslan'a doğrulmuş vaziyetteydi. “Açıklama olarak, ‘Karımla sohbet eden Rus iş adamını kışkandım,’ mı diyeceksin?” Yüzünden alaylı bir ifade geçti. “Yabancı basın çarşaf çarşaf ‘Barbar Türkler yine kan döktüler!’ diye yazacak. Ha ama,” dedi ve kaşlarını imayla havalandırdı. “‘Ben barbar bir Türk olduğumu çoktan kabul ettim, gerisi beni bağlamaz,’ diyorsan, o başka...”

O kadar çok Fransızca bağırışlar vardı ki, beynimin içi dakikalar geçtikçe daha da uğulduyordu. Bir güvenlik görevlisinden havaya uyarı ateşi gelince ortalık daha da kızıştı. Çığlıkların desibeli yükseldi. Gözlerim kararmaya başlayınca son bir gayret kendimi toparladım. Kokteyl masasının üzerindeki çantamı alırken, Alexey'in

biraktığı ses kayıt cihazını da aldım. Siviller tahliye edilmeye çalışılırken, elime aldıklarımınla koşar adım ilerlemeye başladım. Arkamdan tek duyduğum ise Alexey'in gittikçe "Bu kıza akıl yüklenmiş!" söylemi oldu.

Bana akıl yüklenmiş miydi? Yüklendiyse, aklım neredeydi?

Panel alanının önüne çıktığımda, çalan polis sirenleri daha çok beynimin uğuldamasına neden oldu. Sol elimi alnıma kapatırken "Hayır, hayır," diye amaçsızca mırıldandığımı hatırlıyorum. Kimsenin radarında olmadığım için nereye koştuğumu bile bilemeden, kalabalığın uğultusundan sıyrılmak istemesine koştum. Kan ter içinde kalacak kadar koştum. Ciğerlerimde derman kalmadığını hissettiğimde, avuç içlerimi çıplak diz kapaklarıma dayayarak olduğum yerde duraksadım. Etrafıma bakıyordum ama görmüyordum. Ne baktığım bir tabelayı okuyabildim ne de konum olarak nerede olduğumu çıkarabildim. Tam telefonumu almak için çantama uzanmıştım ki, sol kolumdan tutulmak suretiyle çekildim. Anlık yaşadığım korku tarif edilemeyecek cinsteyken, burnuma dolan koku yalnızlığımın son rıhtımında olduğumu hissettiriyordu.

Alp Aslan iki elini sıkı sıkıya sırtıma dolayıp, bedenimi göğsüne bastırırken "Nereye gidiyorsun?" dedi nefes nefese. "Ben yanıdayım! Neden korkup kaçıyorsun?" Ellerim üstündeki monta muhtaçlıkla sarındı. "Sen çıkınca arkandan çıkmak zorunda kaldım! Kaçtı tabii it!" Ağır bir yutkunma eşliğinde alnımı, dayadığım göğsünden çektim. Başımı geriye doğru atarak yüzüne baktığımda, yüzünden özlünlü dolu bir ifade geçti. Sağ eli yüzüme tırmanıp, gözlerimden akan yaşları süpürürken "Ağlama," dedi kederli bir tonda. "Ağlama, kurban olduğum! Yok bir şey bak!"

"Ben," dedim ve hızlıca dilimle dudaklarımı ıslattım. Zihnime düşen parça parça ayrıntılarda en son portakal suyunu hatırladım ve telaşla göğsünden sıyrıldım. "Ben, ben..." Delirmiş gibi başımı iki yana sallarken duraksadım ve sesli bir nefes aldım. "Alp Aslan... Ben..."

Alp Aslan tekrar benliğimi sarsın istedi ama bir adım geri kaçmamla kolları boşlukta salındı. "Güzelim, yok bir şey," dedi üstüme doğru temkinli bir adım atarak. "Sana ne dedi, bilmiyorum ama bak-"

“Hamileyim!” dedim gözümdeki yaşlar hıçkırığıma karışırken. “Ben, ben hamileyim!” İki elimi gövdeye sararken, başım kontrolüm dışında sallanıyordu. Şiddetlenen gözyaşlarım da resmen asfaltta saçılır hâle gelmişti. “Bu sabah öğrendim ama ol!” dedim ve nefes alamıyormuşçasına duraksadım. Bulanık gözlerimle hızla bir taksi aradım. “Benim, benim hastaneye gitmem lazım! Bana dedi ki...”

İki kolum aniden kavranınca, bedenim parmak uçlarımda yükseldi. “Ne diyorsun?” dedi allak bullak olmuş ama yine de sakinliğini korumaya çalışan bir tavırla. “Ne demek, hamileyim?” Sorduğu sorunun saçmalığını fark etmiş olmalı ki, hırsıyla gözlerini yurnup derin bir nefes aldı. “Ne hastanesi, Hevybanú? Ne diyorsun?”

“Portakal suyu!” dedim canhıraş bir sesle. “Portakal suyuma...”

Devam etmeye fırsat dahi bulamadan kendimi birden Alp Aslan’ın kucağında buldum. “Tamam!” dedi o büyük adımlarıyla, koşarcasına adımlarken. “Tamam, yok bir şey! Baba geldi, herkes iyi!”

Alp Aslan taksiye bile kucağındaki bedenimle binerken, göğsüne dayadığım başımla yol boyunca ağladım. Ben müşahede alanına alınana kadar da beni kucağından asla salmadı. Bir sedyeye doktor gelecek diye yatırıldığımda ise “Geliyorum hemen,” diyerek kapının önüne çıktı. Bir hemşire tarafından kanım alındı, tansiyonum ölçüldü ama Alp Aslan geri gelmedi. O gelmedi ama orta yaşlı bir kadın doktor geldi. Özenle boyamadığı kır saçlarının altındaki mavi gözleriyle doktor önce bir ifademi tarttı. Ardından “Karnınızı açın lütfen,” dedi ama korkumdan olsa gerek, yeni gördüğüm kimseyle, sıfatı ne olursa olsun hamileliğim üzerine bir şey konuşabilecek gibi değildim.

“Eşim?” dedim İngilizceye geçerek. “Eşim gelecekti?”

Yaşlı kadının yüzünde sevimli bir tebessüm belirirken, gözleri muzipçe kısıldı. “Laboratuvarda terör estiren sizin eşiniz mi?” Yüzümdeki tereddütlü ifadeye bir bakış atıp, “Tahlil sonuçlarınız için sıkıştırıyor ve bu hiç hoş değil,” diyerek kınarcasına baş savurdu. O arada bulunduğum odaya Alp Aslan’dan önce sesi ulaştı ve bu doktorun, yüzünü buruşturmasına neden oldu. “İçeri almamı istediğine emin misin?” dedi tedirgince. “Düşük tehlikesi için gelmişsiniz ve eşiniz kaos ortamı yaratmaktan başka işe yaramıyor...”

Sesim içime içime kaçmasına rağmen "Yok, gelsin," diye mırıldandım.

Doktor Hanım "Peki," dervesine başını sallayıp, elindeki kumandadan bir tuşa bastı ve o tuş her ne işe yaradıysa Alp Aslan, sanjyerler içerisinde içeri alındı. Bana yaklaşan bedenini görünce, dudaklarımın arasından sesli bir nefes verdim. Alp Aslan bir baş selamı verip, yanıma tamamen adınıladığı gibi sağ elimi kavradi. "Hazırsanız," dedi Doktor Hanım. "Bebeginizin durumuna bir bakalım..."

Alp Aslan'ın tuttuğu elimle elini daha çok sıkıştırırken, ellerimin arasından kova kova ter boşalıyor gibiydi. Karnıma değen soğuk jel, ağırca yutkunmama neden olurken gözlerimi yumdum. Hem de lise yaşamayı hayal ettiğim bir andaydım hem de en korktuğum... Doktor kötü bir şey söylese şayet, yatırıldığım sedyeden kalkabileceğime dair inancım yoktu ve belki de bu yüzden Alp Aslan'ın eline orantısız güç uyguluyordum.

Doktor Hanım "Her şey yolunda," deyince, gözlerimi nasıl açacağımı şaşırdım. İçimden bir anda yükselmeye başlayan "Ne? Nasıl olur?" söylemlerini zar zor yutup, doktora odaklandım. "Kese oluşmuş. Kalp atışı için erken ama düşük tehlikesi olarak adlandırabileceğimiz şekilde kese etrafında kanama falan görünmüyor..."

"İyi," dedim ve pürüzlü ses tonumu gidermek için ağırca yutkundum. "İyi mi yani?"

Doktor Hanım "Yani," derken, karnımın üzerine bir peçete bıraktı. "Dört haftalık bir gebelikte ne bekliyordunuz ki?"

Zehirlenmiş olmamızı, diyemedim ama Alp Aslan o arada elimi bıraktı ve sinirle, hızlı hızlı Fransızca konuşmaya başladı. Ne söylediyse anlamam zaten mümkün değildi ama yüzündeki gerilme ve sınırdan patlayacak hâle gelen damarları iyi bir şeyler söylemediğinin kanıtıydı. Doktor Hanım'ın bana dönen gözleri ise acıma duygusu barındırıyordu. Lakin acınacak neyim vardı, anlamlandıramadım. Doktor Hanım iki elini havalandırdı ve Alp Aslan'a aynı hiddetle karşılık verdi. Ardından sol eliyle odanın kapısını işaret edip, eline aldığı, ne işe yaradığını bilemediğim kumandayla odadan çıktı gitti. Alp Aslan, doktor odadan gittikten sonra fütursuzca ve Fransızca,

küfür olduğunu düşündüğüm bir düzine kelime sıraladı. Ta ki ben “Yavrumun ilk işittikleri, babasının Fransızca küfürleri oldu,” diyene kadar.

Sesimi işitip benden tarafa döndürdüğünde, sedye üzerinde yatan bedenime şaşkın bir bakış attı. Ağırca yutkunduğu sırada elleri saçlarının arasına karıştı. İki elinin arasına aldığı başıyla, birkaç saniye duraksadı. Ardından yüzünü hızlıca aşağı yukarı sıvazlarken “Özür dilerim,” dedi. Özür kelimesi, benim Alp Aslan’dan asla işitmediğim bir kelimeydi. “Özür dilerim, 7.65,” dediğinde ise özür dediği insanın ben olmadığımı anlayınca sinirle gülümsedim. Hızlı adımlarla, uzandığım sedyenin yanına varıp, saniyeler öncesinde doktorun oturduğu tekerlekli tabureyi altına çekti. “Böyle tanışalım istemezdim...” Yüzü, karnıma bakarken aniden büzüştü. “Ya!” dedi bariz bir isyanla. “Ya, hayır ya!” dediğinde ise nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Çocuğu isteyen en çok o iken, kendisini oyuna getirip hamile kalmışım gibiydi tavrı. “Ya biz seninle akşam...”

“Biliyorum,” dedim araya girerek. “Çok içki içtim ama...”

Ama bildiğim kadarıyla ilk aylar bir zararı yok, diyemedim. Çünkü Alp Aslan “Sadece içkiyle kalsak yine iyiydi,” diyerek cümlemi kesti. Ne diyorsun, dercesine başımı salladığımda, “Gecenin devamını hatırlamıyorsun, değil mi?” diye sordu. Tereddütle “Hayır,” dercesine kaşlarımı kaldırdım. Hoş; durup düşünecek, beynimi zorlayacak hâlim de yoktu ama Alp Aslan nedense, hatırlamamamdan mutluluk duydu ve genişçe gülümseyerek “Güzel, güzel,” dedi. “Boş ver, hatırlama zaten...” Gözleri karnıma denk gelince, yüzü tekrar duruldu. Karnıma bakıp, ağırca yutkunma eşliğinde tekrar “Akşamki tanışmamız için de özür dilerim,” dedi.

Merakla “Ne yaptık ki akşam?” dedim ama “Boş ver,” dercesine elini savurdu. “Biraz hatırlamama yardımcı olsan?” diye istekle devam ettim. “Yani ne olmuş olabilir en fazla? Ayrıca...” Huysuzca yüzümü buruşturdum. “Benden bir kere bile özür dilemedin!” Şaşkınlıkla yüzüme bakınca, sinirle kaş çattım. “Ama dakikalardır ondan özür diliyorsun! Bana gelince; ‘Ben özür dilemem, Hevybanû!’”

Sağ eli birden havalandı ama peşi sıra duraksadı. Derin bir nefes alırken, gözleri karnımla yüzüm arasında dolandı. “Dokunabilir

miyim?” dediği gibi tekrar ağlamaya başladım. Avuç içimlerle gözlerimi silerken, başımı “*Tabii,*” dercesine salladım ama cevap veremedim. Dönüp bakamadığım gibi... Önce avuç içini karnımın üstünde hissettim, ardından ılık nefesini. Nefesiyle tüm tüylerim dikilirken, alnını karnımda hissedince elimi gözlerimin üstünden çekip, gözlerimi araladım. Secdeye varmış gibiydi... “Yemin ederim,” dedi boğuk bir tonda. Dudaklarını araladıkça ılık nefesi karnımı sevdi. Nefesine eş, karnıma değen dudakları yeminini işledi. “Elimi...” derken elini karnımın üstüne daha çok bastırdı. “Elimi hiç üstünüzden çekmeyeceğim. Yemin ederim...” Karnımın üstüne baskın bir öpücük kondurduğunda, ağlamam şiddetlendi. Yüzünü karnımdan kaldırdığında ise kızarmış gözlerini görmem beni alaşağı etti. Sol elimin tersiyle gözlerimi silip, kendime görüş alanı açmaya çalışırken ben “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı. “Onu da en az senin kadar seveceğim, söz veriyorum...”

Elim saçlarının arasına karışırken, yüzümüzde son zamanlarda sürekli beliren mutluluk gülümsemesi belirdi. Tek fark, bu sefer mutluluktan ağlayabilecek kadar mutluyduk. “Artık sadece,” diyerek ağırca yutkundum. Kalbimin bir kısmı ne yazık ki hâlâ çok acılıydı. “İkimizin yerine değil, üçümüzün yerine seveceğim seni...”

Kızımızın doğması gerektiği bir zaman diliminde, onun yerine de kollarımızı doldursun, üşüyen yüreklerimizi ısıtsın diye bir başka evlada kavuşmanın isteğiyle yanıp tutuşuyorduk. İlahi güç tarafından bir bebeğin daha bahşedilmesi ve rahmimin küsmemesi beni bir yandan çok mutlu ederken, bir yandan da insanlığım beni çok üzüyordu. Kızımın hakkını yemişim, onun olması gerektiği yere başka bir ruh kondurmuşum gibi hissediyordum. Yine de anneliğe aç tarafım mutlu olmaktan geri duramıyordu...

Araladığım dudaklarım, Doktor Hanım’ın odaya girmesiyle, aralandığıyla kaldı. Doktor Hanım hâlâ yattığımı görünce gülümseyerek, başını iki yana sallayıp; “Kalkabilirsiniz,” dedi tüm içtenliğiyle. Alp Aslan’a beyaz bir kâğıt uzatırken, herhâlde ben de anlayabiliyim diye İngilizce devam etti. “Kan değerleri normal. Zannettiğiniz gibi kanda hiçbir zararlı etkene rastlamadık...” Alp Aslan doktorun

uzattığı kâğıdı alırken, usulca ayaklandı. “İstediğiniz zaman çıkabilirsiniz...”

Doktor her ne kadar İngilizce konuşsa da Alp Aslan Fransızca devam etti. Yine nedenini anlamadığım şekilde öfkeliydi. Öfkesi ise Doktor Hanım’ın da söylediği gibi beni geriyordu ama farkında değildi. Doktor Hanım tekrar odadan çıktıktan sonra Alp Aslan sinirle saçlarını karıştırırken tamamen Türkçeye geçip “Orospu çocuğu!” dedi öfkeyle. “Bunların hepsi orospu çocuğu! Biri yalandan zehirledim diyor, diğeri gereksiz detaylara takılmayın! Sensin gereksiz! Sensin gereksiz, amma koyduğum!”

“Ne?” dedim şaşkınca ve Alp Aslan’ın da gözleri bana döndü.

Gözlerini öfkeyle yumarken, elleriyle saçlarını çekiştirip; “Özür dilerim,” dedi tekrar. “Gerçekten özür dilerim ama bu hayat şartları küfürsüz yaşamak için hiç uygun değil, babacığım!”

Yattığım yerden doğrulup, “*Ben buradayım,*” dercesine elimi havada salladım. “Alp Aslan,” dedim üstümü başımı toparlarken. “Rica etsem biraz da bana açıklama yapar mısın?” Portakal kabuğunda vitamin olan bebeğim, üstüme görünmezlik iksiri üflemiş gibiydi. “Alexey...”

“Anma şu itin adını!”

Talebini dikkate alamadım ve “Yalan mı söylemiş yani?” dedim tutuk bir tonda.

“Pezevengin varoluşu bile yalan!” diye çıkışınca, bezgin bir nefes verdim.

“Peki...” dedim ağırca başımı sallayarak. “Doktor Hanım ne dedi?” Alexey ile ilgili detaylara birden parlayan Alp Aslan, doktorun söylediğini sorunca put kesildi. “Alp Aslan, bir şey söylesene!” dediğimde artık benim de sabrım bitmiş gibiydi.

“Ben Türkiye’ye dönüp dönemeyeceğimizi sordum, sıkıntı olmadığını söyledi...”

“Başka?” dedim merakla. Çünkü bunda gereksiz denecek bir şey göremiyordum ben.

“Şey,” deyip duraksayınca, “*Söyle,*” dercesine kaşlarımı havalandırdım. “Biliyorsun,” diyerek bezgin bir nefes verdi. “Kız gide-li ne kadar oldu ki?” Sorusuyla, boğazımdaki yumru büyüdü. Sağ

eli sıkıntıyla yüzünde aşağı yukarı gezindi. “Ben bir sorun teşkil edip etmeyeceğini sordum. Fazla sormuş olmalıyım ki...” Gözlerini abartıyla büyütlüp ellerini ukalaca iki yana attı. “Gereksiz detaylara takılmayacakmışım! Asıl kendisi gereksiz!”

Üstüme ceketimi giyerken “Tamam,” diye mırıldandım uysal bir kedi gibi. “İyiyecek artık gidelim. Başka bir şey işitmek istemiyorum, yemin ederim.”

Aklımda o kadar çok dönen şey vardı ki... Mesela bir an önce sakın bir alana geçip Alp Aslan’a ses kayıt cihazını vermek istiyordum. Ses kayıt cihazındaki her şeyi atlatabiliyordum ama “*Beni karısı sandı,*” söylemini atlatamıyordum. Alp Aslan, normal zamanda sanrılara kapılacak bir insan değildi lakin o mağarada ne yaşadığına dair en ufak fikri olan biri de değildim. Ne yaşadı, ne yaşandı? Benim bebeğimin katili ile arasında ne yaşanmış olabilirdi? Şerefi için ölecek bir Türk askerinin bir teröristle bir şeyler yaşayabilmesi dünya üzerinde dillendirilebilecek bir söylem bile değildi!

“Sende başka bir şey var...” deyince tereddütle, kendime geldim.

Yüzüme kondurmaya çalıştığım zoraki tebessümümle “Çıkalım mı artık?” diyebildim sadece. Bir çıksak, bir temiz hava alsam sanki beynim çalışacaktı.

Alp Aslan, zatımı daha fazla sıkıştırmayıp, “*Tamam,*” derecesine başını sallayarak sol elimden kavradı. Bedenim resmen oynatılan bir kukla gibiydi. Beynimin içerisinde mutlu tarafla kahrolan taraf iç savaşa girişmişti ve ben kimin kazanacağına asla şahit olmak istemiyordum.

Hastaneden çıktığımızda duraksadım. Gözlerimi yumup, temiz havayı ciğerlerime doldururken birden belimden kavranmak suretiyle bedenim havada döndürüldü. Ellerim geniş omuzlarına telaşla tutunurken “Ne yapıyorsun?” dedim yarı şaşkın, yarı mutlu bir tavırla.

Kucakladığı bedenimi kendi eksenini etrafında döndürmeye devam ederken “Ahdim vardı!” dedi dolu dolu. Daha çok, bağırarak istiyor gibiydi ama sesini sabit bir tonda tutmaya çalıştığı da aşikârdı. “Baba olacağımı söylediğinde, seni böyle kucaklayacaktım!”

Adımları birkaç turdan sonra ancak durdu. Ellerim omuzlarında sabit kalırken yüzümü yüzüne doğru eğince, saçlarım ikimizin etra-

fında bir perde ördü. “Ben de,” deyip, sesli bir nefes aldım. “Seni Eyfel’e götürüp söyleyecektim ama...” Dudaklarımı büküp omuz silkdim. “Kısmet işte. Tam size yakışır bir tanışma oldu, Alp Aslan Bey...”

Kucakladığı bedenimi pürdikkat yere indirdikten sonra, iki eliyle hızlıca yüzümü kavradı. “Bir anlaşma yapalım mı?” sorusuyla, gözlerim merakla kısıldı. “Şimdi...” Dudaklarını hızla diliyle ıslattı. “Eyfel’e gidiyoruz. Bugün hiç yaşanmamış gibi...”

“Sonra?” dedim tereddütle araya girerek.

Başını aşağı yukarı sallarken, huysuzca dudak büktü. “Biliyorum, başka bir şey var,” dedi tüm içinin sıkıntısıyla. “Ama 7.65’e gölge olsun istemiyorum...” En az ben de onun kadar istemediğim için susmakla yetindim. Yüzümdeki ellerinin baskısını arttırırken, yüzünü de daha çok yakınlaştırdı yüzüme. “Bana, ‘Karına sor,’ dedi,” diyerek kaşlarını havalandırdı. “Soracağım ama...” Etrafa kaçamak, hızlı bakışlar attı. “Ama burada hiçbir yere, hiç kimseye güvenmiyorum. Bugünün tadını çıkarsak, akşama evimize dönsek ve orada konuşsak olur mu?” Beklentiyle havalanan kaşlarında gözlerim gezinirken, istekli bir tonda ekledi: “7.65’i tam da hak ettiği gibi karşılasak olmaz mı?”

Olurdu bence, yani çok güzel olurdu ama yine de “Başımıza bir şey gelmesin?” dedim korkuyla.

Güven verircesine başını iki yana sallayıp “Ülkeden çıkmış bile pezevenk!” dedi öfkeyle. Ardından gözleri isyanla yumulurken, sesli bir nefes verdi ve “Özür dilerim, babacığım,” dedi yine. “Sen doğana kadar muhakkak bir pamuk adam olacağım...”

“Sen?” dedim inanamayarak. “Sen mi pamuk adam olacaksın?” Boğazımdan hoşnut bir kıkırtı döküldü. “Çocuğu boş hayallere sürüklemeyelim lütfen. Olmayacak duaya âmin dememeyi ne kadar erken öğrenirse o kadar iyi olur bence.”

Birkaç saniye duraksasa da “Bakarız,” dedi düşünceli gözlerle. “Yani en azından çabalarım sonrası kader kısmet...” Yüzümdeki ellerinin üstüne ellerimi tırmandırıp, genişçe gülümsedim. “Evet, gidip baştan alıyor muyuz 7.65’in haberini?” deyince, başımı hevesle salladım. “O zaman sahne sizin, taze anne...”

Aslında hamile olduğumu nasıl söyleyeceğimi zerre düşünmemiştim. Zaten sesli dillendirirsem, bir şey olacağına dair korkularım vardı. Üstelik ruhumdan bir bilinmeze sürüklenen kızından olduğuna utanıyordum ama Alp Aslan'ın hak verdiğini bir durum da vardı. Hak ediyorduk. Ben de o da... Ve ruhumla yerleşen bebeğimiz de... En azından mutlu bir haberle, ufuk bir kutlamayı, yarınları da umut dolmayı hak ediyorduk. En az aradın bir insan kadar, sıradan anlar yaşamayı hak ediyorduk.

Eyfel'e vardığımızda benim niyetim tadını çıkara çıkara yukarı tırmanmak, birinci ve ikinci kattaki restoranlarda duraksayıp bir şeyler atıştırmaktı. Lakin Alp Aslan benimle aynı fikirde değilmiş ki, üçüncü kata kadar asansör bileti aldı. "Ya," dedim direkt asansör bileti aldığını görünce. "Geze geze, dinlene dinlene tırmanırdık yukarı..."

Dudaklarımın arasından bezgin bir nefes döktülürken "Biliyorum ben senin merdiven çıkışlarını," dedi haylazca. Dudaklarım mızıkçe çocuklar gibi öne büküldü. Bedenimi sağ kolunun altına sıkıştırıp, tamamen bir çocukmuşum gibi benliğimi kendi bütinesinin altına sakladı. "Sevgilim," diyerek başımın üzerine bir öpücük kondurdu. "İlk katı çıktıktan sonra kesileceksin. En iyi ihtimalle en az bir kat bana kendini taşıtacaksın..." Bana göre işin güzelliği tanı olarak kendini taşıtırmak olduğu için omuz silkmekle yetindim. "Hem daha önce de geldiğini söyledin. İlk defa çıkmıyorsun ya sonuçta..."

"Demedim bir şey," dedim uzata uzata. Normalde muhakkak itiraz ederdim lakin sabahıtan beri yaşadıklarım, üstüne hiçbir şey yiyememiş olmam kendim için değilse de karnımdaki için endişelenmemi sağlıyordu. "Yalnız," dedim düşünceli bir tonda. Merakla donanmış mavileri hızla yüzüme döndü. "Asansör değiştireceğimiz zaman restoranlardan birinde bir şeyler yesek olur mu?"

Bedenimi kolunun altında daha çok sıkıştırırken "Yapma," dedi dişlerini birbirine bastırarak. Ne, deresine kaş çattım çünkü yaptığım bir şey yoktu. Yüzünü yüzüme daha çok yakınlaştırıp, genişçe güldümsedi. "Şimdi seni şurada... Aman da aman diyerek sıkıştırma sıkıştırma sevmemek için kendimi zor tutuyorum. Yapma, Hevybanû,"

diyerek başını iki yana salladı. “Kendimi tutacağım derken dişlerim kırılacak valla.”

Üzerime sinen uysallığın getirisiyle asansörle katları tırmandığımız müddetçe gülümsedim durdum. Çok da manzara derdinde olmadığımız için ikinci kattaki restoranlardan birine oturduk. İlk hamileliğimden ötürü mideme hiç güvenemediğim için aç hissetsem de hafif atıştırmalıklar tercihim oldu. Alp Aslan bir kadeh kırmızı şarap içerken, “Sana da ısmarlayayım derdim ama,” dedi alayla. “Bir senelik içkiyi dün gece tükettiğin için risk almayı uygun bulmuyorum.”

Kuş yuvası gibi bir şeyin içerisine kondurulmuş, tatlıya bulandırılmış badem tanelerini parmaklarımı yalamak suretiyle tüketirken “Allah’tan alkolik değilim,” dedim boğuk bir tonda. “Öyle olsaydım ne yapardın sonra?”

Elindeki kadehini dudaklarına götürmeden önce bana doğru uzatıp bedenimi işaret etti. “Seni şu hâlinde,” diyerek kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. “Hiç ciddiye alamıyorum. O kadar komik duruyorsun ki...”

Minik kahkahası kulaklarımın pasını alırken, on parmağımın onunun da ucunu yalamaya başladım. Sağ elimin beş parmağını bitirip, sol elimin başparmağına geçince “Dalga geçme benimle,” dedim aksi bir tonda. “Tatlı seviyorum, biliyorsun...”

Aniden sol elimi tutup kendisine çekti. Orta parmağımı ucunu dudaklarına yaklaştıırken “Ben de seni çok seviyorum,” diye mırıldandı. Ardından dilinin ucunu parmağımın ucunda gezindi. En ufak bir temastan erotizm etkisi almam, tüm kanımı kaydattığı için gözlerimi irileştirerek boğazımı temizledim bıraksın diye ama Alp Aslan parmağımı bırakmak yerine daha çok, ateşimi harlamak istercesine tenimde dişlerini gezdirdi. Elim kendisinde olduğu için bedenim aramızdaki metal masaya neredeyse yaslı bir vaziyetteydi. Gözleri bedenimde gezinirken, yüzündeki haz dolu ifadenin yerini birden çatık kaşları aldı. Elim tuttuğu gibi aniden geri bırakırken, “Çok durma sen öyle,” dedi aksi bir tonda. “Birazdan belin ayrılacak.”

Sırtımı oturduğum sandalyeye rahatça yaslarken “Ah senin şu beni düşünmelerin,” dedim abartma tozumu kabarttırarak. Ardından

Önümdeki meyve suyundan bir yudum alarak boğazımı yumuşattım. “Nasıl şımarıyorum, şekli belli değil...”

Alp Aslan beni hep şımartıyordu ama ilk defa ayan beyan yaptığından hiçbir şekilde rahatsız değildi. Hâl böyle olunca ben de yüzüne gözüne vurmaktan geri duracak değildim. “Hadi,” dedi o arada sabırsızca. “Hadi yukarı çıkalım da ver bakalım haberini...”

Ağzımın içerisinden “Hayda...” diye söylensem de, oturduğum sandalyeden usulca ayaklandım. Yukarı çıkmak sorun değildi ama zaten bildiğimiz bir şeyi tekrar tekrar nasıl dillendirecektim, onu bilemiyordum. Yeniden bindiğimiz asansörle üçüncü kata çıktık. Kararan hava sayesinde üçüncü kattaki rüzgâr pek bir üşüten cinsten olsa da, göze dolan manzara enfesti... Üşümenin etkisiyle kollarımı göğsümde bağlayarak daha az rüzgâr yemenin derdine düşerken, kolları arkamdan karnıma dolandı. Başı sağ omzuma yerleştiğinde, usulca başımı başına yasladım.

“Hadi,” dediğinde bir kez daha, sabırsız, inatçı çocuklardan farkı yoktu. Karnıma dolanan kollarını sıkılaştırırken, boynumun sağına iç gıcıklatan bir öpücük kondurdu ve tekrar “Hadi,” diyeretti.

Kısıtığım gözlerimle uzun uzadıya gecenin bile örtemediği Paris'in ışıklı hayatını izlerken, boynumdan asılı önümde duran minik beyaz çantama gitti elim. Çantamın fermuarını açarken, elim soğuktan mı titriyordu yoksa heyecandan mı bilemedim ama peçeteyle sardığım gebelik testine ulaştığımda rüzgârın gerdiği yüzüm güllümsedi. Peçetenin arasındaki gebelik testini çıkarırken “Sanırım bunu,” dedim heyecandan kısılmış bir ses tonuyla. “Otel odasına gelip, gözüne sokacaktım.” İkimizin önüne doğru havalandırdığım gebelik testine deli gibi güllümserken, Alp Aslan'ın sulu öpüşleri peş peşe boynumun sağma kondu. “Ne saçma,” dedim o arada, inanamayan bir tonda. “Ben buna işedim ama utanmasam öpüp başıma koyacak hâldeyim.”

Attığı tok kahkahası sayesinde sırtım büyük titreşimlere gebe kaldı. Ardından arkadan belime dolandırdığı elleri çözüldü ve arkamdan bir şahin kanadı edasıyla iki yanımda havaya kalktı. “Baba oluyorum!” diye gür bir seste bağırdığında, boşta bulunduğum için olduğum yerde sıçradım. “Baba oluyorum be! Ben, baba oluyo-

ram!” Alp Aslan’ın bedenimle teması kesildiği için rahatça kendisine yüzümü dönüp, kollarımı boynuna doladım. Kollarımı boynuna dolamamla belimden sardığı bedenimi kucaklaması, kahkahalarımın birbirine karışması ve elimde testi gören insanların ne olduğunu anlaması sonucu üçüncü katın terasında küçük bir alkış senfonisi koptu. Biz her ne kadar insanlarla ilgilenmesek de, insanların kendileri için hiçbir önem arz etmeyen şeyden bile sevinç duyabilmeleri muazzam bir detaydı. Alp Aslan havalandırdığı bedenimi yere bırakmıştı yüz yüze kaldık. Ellerini usulca yüzüme tırmandırırken, yüzünde neredeyse daha önce hiç görmediğim bir ifade vardı. “Bana,” diyerek ağırca yutkundu. Esen rüzgâr dudaklarını kurutmuş olmalı ki, devamında diliyle dudaklarını ıslattı. “Bana bundan sonra gelip gidip mum üfleteceksin, tamam mı?”

Söylediğiyle kaşlarım imayla havalanırken, gözlerim şaşkınlıkla ırılaştı. “Ben, seni dilemiştim,” dedim gülümser bir ifadeyle. “Sen bebek mi dilemiştin?”

Yüzümdeki ellerinin baskısı artarken “Cık,” diye mırıldandı. “Ben daha da kördüğüm olalım istemiştim...” Dudakları dudaklarımı bulduğunda, beni insan içinde öpüşünün hayretini bile yaşayamayacak kıvamdaydım.

Kördüğüm; her bir çentikte, bir tane daha düğüm.

Şelale pansiyonda, birbirine dolanan iki bağısız iptik. Hudut karkolunda biraz daha sarındık. Sınır ötesinde birbirimize daha da dolanıp, ardından Nazmiye Hanım’ın çekiştirmeleriyle gerilip daha sıkı bağlandık ama... Ama ilk düğümümüz 123 gram oldu. Devamında aramızdaki ip hiç tahmin etmediğimiz şekilde gerildi. Gerildikçe açılması imkânsızlaştı ama 7.65 bir düğüm daha atarak 123 gramın ardından oluşan gerginliği de ardımızda bıraktırdı. Daha kaç düğüm görürdük ya da kaç kez gerilirdik, ikimiz de bilmiyorduk ve Alp Aslan’ın yüzüme konan, mart soğuğuna inat sıcak öpüşlerinin eşliğindeki “Seni çok seviyorum,” söylemleri, ikimizden biri kendinden taraf olan ipi kesmediği müddetçe tüm gerginliklere bir düğüm daha atacağımızın kanıtıydı.

Elimde gebelik testi, sırtım Alp Aslan’a yaslı bir şekilde Paris manzarasının tadını çıkarma serüvenim, Alp Aslan’ın “Artık evimize

gidelim mi?" sorusuyla son buldu. Sağ yanağıma sakallarını sürttüğünde içim ürperdi. Evime gitmek istiyordum ama bir yandan da gittikten sonra çıkacak herhangi bir pürüzden çok korkuyordum. Ben, yine çok korkuyordum. "Buz kestin hem. Hasta olun istemem..."

Üzerimdeki ince ceketin, bilmem kaç metre yükseklikte etrafıma Alp Aslan'ın kolları dolanık olsa dahi bir koruyuculuğu yoktu elbet. Ellerim bedenime sarılan kollarının üstüne yerleşirken, "Gidelim bakalım," diye mırıldadım. "Gidelim ve perde açılsın..." Eyfel'den, geldiğimiz sakinlikte geri döndük. Adımlarımız önce otele vardı ve otelden çıkarken bolca "Yazık oldu paraya," sözlerini dillendirdim. Söylediklerim, paraya değer verdiğim için değildi elbette. Türkiye'ye dönüşümüzün üstümde oluşturduğu gerginliği atmak istiyordum ve bu da en çok çeneme vuruyordu. Durup *"Rehinken bir taraflarının keyfine düşmüş olamazsın, değil mi?"* diye aniden sormadığım için, tüm sormadıklarım yemek borumda bir alev topuna dönüşüyor, oradan mideme inip, kasıp kavuruyordu.

Üzerimdeki gerginlik, uçak havalanıp Alp Aslan'ın "Sen bana soğuk yapınca zaman geçmiyor," söylemine kadar devam etti. Alp Aslan kendisine soğuk yaptığımı söyleyene kadar zihnimdeki düşüncelerle kavga ederken, bariz bir şekilde surat astığımı bile fark etmemiştim.

Uçak havalandığı için bel kemerimi çözüp, aramızdaki koltuk kolçağını kaldırdım. Ayaklarımı kendime doğru çevirip, bedenimin sağını Alp Aslan'ın göğsüne bıraktım. Yüzüm minik cama dönük kalırken, sağ kulağımı göğsünden duyulan kalbinin sesine asker ettim. İçimin gürültüsünü bastırabilecek tek şey, benim ve tekrar nasip olan bebeğim için atan kalbiydi.

Alp Aslan bedenimi göğsüne yaslandırınca, başımın üstüne bir öplük kondururken, "Sen de haklısın," diye mırıldandı. Ardından kollarını bedenimin etrafına dolayıp, göğsüne daha çok sokulmamı sağladı. "Seni benim kollarımdan başka ne, emniyette tutabilir ki?" Kollarının beni emniyette tutacağını bildiğim gibi ölümüne de sebep olabileceğini bildiğim için sadece gülümseyerek, gözlerimi yummakla yetindim. Çünkü ilk defa ölümden korktuğum yerdeydim...

Türkiye'ye dönüşümüz, benim Fransa'ya gidişimden çok çok uzun sürdü. Aktarma beklemesiydi, o idi, bu idi derken, gece 10'da Paris'ten uçağa binsek de Yerköy'e sabahın 11'inde ancak varabildik. Bizi döndüğümüzde tabii ki de buz gibi olan ev karşıladı. Alp Aslan her ne kadar bir şeye elimi sürmemem konusunda baskı kursa da o, sobayı tutuşturana kadar ben de çay koyup kahvaltı hazırlama derdine düştüm. Havada olduğumuz müddet boyunca, konuşmaktan kaçındığım için sürekli uyusam da hâlâ yorgun hissediyordum ama çözmemiz gereken mevzunun ağırlığı, vurup kafamı yatırma da izin vermiyordu.

Sundurmada bulunan masaya kahvaltıyı hazırladığımda sobadan tarafa oturtuldum. Oturtuldum, diyorum çünkü bariz bir şekilde Alp Aslan tarafından zorla oturtuldum. Sessiz sakin başlayan kahvaltı serüvenimiz, Alp Aslan'ın sürekli tabağıma bir şeyler itelemesi sonucu "Doldurma tabağı!" diye isyan etmemle son buldu.

"Sen zaten az yemiyorsun ki," diye tepki alınca duraksadım.

Bünyeme göre yemek konusunda sınır tanımayan bir yapım vardı. Yemeği seviyordum ama 123 gramdan ötürü yaşadığım mide bulantılarının tekrarından korktuğum için "Kusmak istemiyorum," diye mırıldandım. Alp Aslan'ın kaşları merakla çatılınca, ister istemez tekrar açıklamak zorunda kaldım. "Geçen sefer," diyerek yerimde huzursuzca kıpırdandım. "Çok istifra ediyordum, demiştim ya hani... Şu an bir şeyim yok ama yarının ne getireceği de belli değil sonuçta..." Konu birden Alp Aslan'ın, parmak uçlarını öperek uğurlamak zorunda kaldığı bebeğimize gelince, sundurmaya ani bir sessizlik çöktü ve tek ses, sobadan yükselen çıtırtılar oldu. Alt dudakımı gerginlikle dişlerken "Doyduysan?" dedim teredditle.

Sol elini öne doğru savurup "Anlat," dedi rahat bir tavırla ve ardından hızlıca bir sigara yaktı. "Seni dinliyorum..." Ne yazık ki benim dinlenecek bir şeyim yoktu çünkü ben olaya, konuya vâkif bir insan değildim. Hâliyle anlatacak bir şeyim de yoktu. Bu yüzden Alp Aslan'ın "Nereye?" söylemlerine aldırmadan, gidip çantamdan Alexey'in verdiği ses kayıt cihazını aldım. Cihazı kahvaltı masasında kendi tarafıma bıraktım ama oturmak yerine gidip kendime mutfaktan bir bardak su aldım. Sakin olmam lazımdı ve en önemli-

sl, aklıma saçma sapan düşünceler sokmamam lazımdı. Yerime geri dönüp oturdum. Kayıt cihazının oynatma tuşuna basmadan önce, getirdiğim sudan bir yudum içtim ve ardından oynatma tuşuna dokundum.

"Baba oluyorsun, yüzbaşı," söylemi yankılandığında, Alp Aslan'ın kaşları çatıldı ve ben bunu sesi tanıyor oluşuna yordum. Kayıt oynamaya devam ettiğinde kadının "*Birden oldu!*" söylemi yankılandı. "*O, hücredeyken birden oldu!*" Alp Aslan'ın kaşları daha çok çatılırken, gayet sakin bir tavırla külünü önündeki kahvaltı tabağına silkti. "*Beni karısı sandı! Ben de aldırmadım!*" söylemi yankılanınca, iki elimi kucağıma indirip birbirine sabitledim, titremesinler diye. Dudaklarımın arasından kesik bir nefes alırken, ellerimdeki kanın tülmden çekildiğini ve buz kestiğimi fark ettim. "*Gelip kurtarmasın bizi. Bir bebeği zaten öldü! Bunu da bilmesin!*" Bakışlarımı sundurmanın içerisinde amaçsızca dolandırdım. Her bir zemine değdirdim ama ne Alp Aslan'a bakabildim ne de dudaklarımı dişlemekten vazgeçebildim. Bakarsam ve yüzünde herhangi bir şey yakalarsam ne yapacağımı o kadar çok bilmiyordum ki kolayını bulsam, kafamı, bulduğum ilk kum birikintisine gömecektim.

Alexey, kaydın devamının olduğunu söylediği için, kadının sözleri bittikten sonra boş dönen kayıt sesi gözlerimi kayıt cihazına çevirmeme neden oldu. Tam titreyen sağ elimi kayıt cihazına uzatıyordum ki Alexey'in "*Privet!*"¹ diye şen şakrak söylemi yankılanınca, elim havada dondu. Ardından ukala sesi, evimin her bir zerresine sinmeye devam etti. "*Size Rusça dersi vermek isterdim ama hım... Uğraşasın yok!*" Çiğ kahkahası yankılanınca, iki kolumu da bedenime sarıp iyice sandalyeme gömüldüm. Şesine dahi tahammül edemediğim insansı yaratığı ta Paris'te görmüştüm ve bu akıl alır gibi değildi. "*Sizi buraya getirirken, size ateşli geceler vadetmemişti, yüzbaşı! Ama siz Türkler!*" Bir kahkahası daha yankılanırken, Alp Aslan sönmeye yüz tutmuş sigarasıyla kendisine yenisini yaktı. Keşke ben de yakabilseydim ya da düşünmeden, vücuduma eskisi gibi ilaç enjekte edebilecek rahatlıkta olabilseydim. "*Karda yürüyüp, adım izinizi belli etmemişsiniz yine! Aaa şey! Babamdan*

¹ (Ru.) Merhaba!

biliyorum ben de... Seversiniz aşna fişneyi!" Parmaklarımla kaşlarımı sıvazlarken, yanımda bulunan boş sandalyeye dirseğimi yaslayıp destek aldım. "Neyse neyse... Senin bebekleri dünyadan kazıma işi pek bir sıkı. Hele bir de benim kardeşten olunca, tadı kaçtı. Him..." Kelimeleri toparlayamayan ağzını birinin dağıttığını hayal ettim o anda, sonra içime düşen nefretten sıyrıldım ve bir yudum su içmekte buldum çareyi ama keşke ellerim titremeseydi... Titremeseydi ve Alp Aslan'ın dikkatini çekmeseydim. "Avucunun içindeki, ah pardon, avucumun içindeki bebeğini gelip almak istersen, topraklarında bulabilirsin. Sanırım doğuma en az senin burada kaldığın kadar zaman var. Yani senin de o kadar zamanın var. Doğu çorba, sen kepçe. Bulursan senin, bulamazsan bir leşin. Yengeye benden selam. Eğer isterse, mahkeme de şey olurum. Him... Svidetel!¹ Bay!"

Dirseklerimi masaya yaslayıp, iki elimi yüzüme kapadım. Kaç dakika; kulaklarımın uğuldamasını, çınlamasını dinledim, bilmiyorum ama masada oturma serüvenim birden midemin çalkalanmasıyla son buldu. Aniden sandalyeden kalktım, koşar adımlarla banyoya vardım ve kafamı bir kuma değil ama klozete gömmüş bulundum. Tarih sürekli tekerrür etmek zorunda mıydı?

Saçlarım usulca arkadan tutulunca, sol elimi havalandırarak "Lütfen," dedim boğuk bir tonda. Öğürüyor olsam da midem sadece streslen büzüşüyordu ama o kadar şey yememe rağmen dışarıya çıkan bir şey de yoktu. "Lütfen git, geliyorum." Alp Aslan ardımdan çekilmeyince, birden ses tonum değişti ve "Alp Aslan, git!" deyiverdim. Niyetim sert çıkışmak değildi lakin duyduklarım kulaklarımda öyle bir uğulduyordu ki, algılamam gerekenleri bile algılayamıyordum.

Alp Aslan gitti ve ben bir müddet, boş klozetle bakıştım. Klozete hiçbir şey aktaramamış olsam da elimi, yüzümü buz gibi su ile yıkarken Alexey'in pis imalarını akan giden suya aktarmayı diledim. Derin bir nefes alarak sundurmaya geri çıktığımda, Alp Aslan sundurmayı yıkmak istercesine ileri geri dolanıyordu. Beni görünce adımları duraksadı. Çene kaslarını birbirine kenetlendiğini uzamış sakallarından bile fark edebildim. İki şakağının ikisinde de sinirden damarları belirginleşmişti ve gördüğüm görüntü hem üzen hem

¹ (Ru.) Tanık!

de ürküten cinstendi. Elleri bel oyuntusuna yerleşirken, “Sor hadi!” dedi sertçe. “Sor da rahatla!”

Öyle bir söyledi ki, sanki elimdeki hançeri kalbine bile isteye saplamamı istiyor gibiydi. Bir insanın kalbine hançer saplamak sorun değildi. Sorun, onun kalbine soktuğunuz hançerin öncelikle sizin göğsünüzün içerisinden geçecek olmasıydı. “Otur lütfen,” dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

Ben hiçbir şey olmamışçasına kahvaltı masasına yönelirken, “Ne oturacağım ya?” dedi öfkeyle. “Sor hadi!” Kolları sinirle iki yana açıldı. “Şerefî için kanını üniformasına karan Türk askeri, yani ben, kocan... Esir düştüğü dağda teröristle mi sevişmiş, diye sor hadi!”

Oturmak için yanına vardığım kahvaltı masasına, sol elimle destek almak amacıyla tutundum. Aslında söylediklerinin içerisinde bile cevap gizliydi ve sinkaflı küfürlerini sakınma nedeni de muhtemelen, varlığını kendisine hatırlatıp durduğu 7.65’ti. Başımı usul usul iki yana sallarken, “Benim bebeğimin,” diye söze başlamış bulundum.

Niyetim “*Benim bebeğimin katiliyle bir halt yemiş olamazsın,*” demekti ama Alp Aslan üstüme doğru bir adım atıp; “Bizim bebeğimiz!” dedi keskin bir tonda. “Bizim bebeğimiz!” İşaret parmağı ikaz edercesine yüzüme doğruldu. “Benim değil, bizim diyebilersen öyle bir bok yemeyeceğimi de bilirsin zaten! O karnındakini...” Yüzüme doğrulttuğu işaret parmağıyla karnımı işaret etti. “Nasıl birlikte yaptysak, onu da birlikte yapmıştık, hatırlatırım! Ya,” dedi ve sinirle elleri saçlarının arasına karışırken, kendi etrafında bir tur da dönmüş bulundu. “Ya benim aklım almıyor! Ben orada gidip günümü başka kadınlarla gün edip, dönünce de ölen bebeğini öpe koklaya, kendi mezarına gömecek kadar kansız bir orospu çocuğu muyum, Hevy-banû? Bu muyum ben senin gözünde?”

Alp Aslan köpürdükçe daha çok gerildiğim için, kendime doldurduğum su bardağını sinirle masanın üzerine vurdum ve çıkardığım gürültü, duraksamasını sağladı. Dakikalar önce oturduğu sandalyesini işaret edip, “Geç şuraya otur!” dedim emir verici bir tonda. “Önce ağzından çıkanı kulağın duysun! Sonra da bir dön bak bakalım!” İki elimi yana açıp, evin içerisini gösterdim. “Bir bak,

neredesin! Buranın evimiz olduğunu, benim de karın olduğumu bir hatırla! Hatırla, ondan sonra konuşalım!”

Mutfağa doğru adımlamaya çalıştığım anda bir adım sağa kayarak önüme geçti. Bedeni zaten aşılabilecek gibi değildi. Hoş, kendisi benim de aşmak istediğim alelade bir tümsek değildi. “Nereye?” dediğinde, sesinde elle tutulabilir bir acı mevcuttu ve onun ses tonuna yansıyan çaresizlik, boğazımda yeni bir yumru oluşturdu.

“Kahve yapacağım,” dedim zar zor bulabildiğim sesimle. “Burada didişip, o uğursuzun ekmeğine yağ sürmekten daha akıl kârı bir aktivite.”

Benliğini usulca göğsünden ittiğimde zorluk çıkarmadı ama elimde iki Türk kahvesiyle döndüğümde, “Sana zararı olmasın?” diye sorgulamaktan da geri durmadı.

Kahvesini önüne bırakıp kendi yerime otururken, gözlerimle elinde yanan sigarasını işaret edip; “Soluduğum sigara dumanından daha fazla zararı olmayacaktır,” dedim. Cümlem bittiği gibi sigarasının sönmesi bir oldu. Oysaki dumanı çeksin diye bir mum yakabilir ya da en azından sobanın üst kapağını açıp dumanı çekmesini sağlayabilirdik. “Alp Aslan, neden böyle yapıyorsun?” dememle, şaşkın gözleri gözlerimi buldu. Gözlerimle söndürdüğü sigarasını işaret ettim. “Neden direkt kestirip atıyorsun? Cam açardık, mum yakardık ya da ne bileyim?” Sağ elimi amaçsızca bir tur havada döndürdüm. “Kestirip atmaktan başka çözümler de mevcut ama sen her seferinde kılıç gibisin! Bir cümleye başladığımda sonunu bile merak etmiyorsun.” Bünyeme kırgınlık yüklenirken, burnumun direği sızlayınca istemeden de olsa burnumu çektim. “Az önce yaptığın gibi.”

Başını hızla iki yana sallarken “Ben ne yaptım şimdi?” diyerek, kollarını hafifçe iki yana açtı.

Kaşlarım imayla havalanırken, oturduğum yerde bedenimi dikleştirdim. “Benim bebeğim, dememe atarlanmasaydın, böyle bir şey yapmış olacağına inanmadığımı da duymuş olurdun!”

Alp Aslan altta kalmayı seven bir insan olmadığından olsa gerek “Çünkü sadece senin değildi,” diyerek directmeyi tercih etti.

Sinirli bir nefes alırken “Ama sen yoktun,” dedim daha çok yarısını kaşıyarak. “Senin haberin bile yoktu!” Gerginlikle şakaklanmı

ovuştururken, aslında ondan çok kendi yaramı kanattığımı da fark etmiş bulundum. Üst üste yaşanan olaylar sonrası çok da sağlıklı ruhani durumlar beklemek saçmalıktı ama söz konusu Alp Aslan veyahut bebeğim olunca, duygu geçişlerimi anlamak imkânsızdı. “Neyse,” diyerek ellerimi masanın üzerinde birbirine kavuşturdum. “Başa dönelim. Ben, kaydın başında söylediklerinin benim hamileliğimi anlattığı zamana ait olduğunu düşünüyorum.” Kaşlarım hursuzlukla çatıldı. “O söylemişti sana, değil mi?”

Tam başını olumsuz manada iki yana sallıyordu ki birden gözlerini yumup bezgin bir nefes verdi. “O söyledi,” derken, masanın üzerindeki sol eli yumruk oldu. “O söyledi ama böyle değil.” Çatılan kaşlarıma bir müddet baktıktan sonra burukça tebessüm etti. “Henüz beyin amcıklanması yaşamadım. O, o gün bana geldiğinde sadece ‘Baba oluyormuşsun,’ dedi.” Başı hızla iki yana sallanırken, yumruk yaptığı sol elini açıp kapattı. “Yüzbaşı falan demediği gibi, ‘oluyormuşsun’ kelimesinden -muş ekini silip, başka kelimeler mi ekleyecekler?” Dudaklarının arasından sinirli bir güllüş sıyrılırken, elini açıp kapamayı devam etti. Eline odaklanmaktan, söylediklerine odaklanamıyordum ne yazık ki. “Bu, o güne ait değil.”

Uzandım, açıp kapattığı sol elini tutup, “Kolun mu uyuşuyor senin?” dedim panikle. Beklemediği atağımla bir an duraksasa da, başını “Hayır,” derecesine salladı ama “Emin misin?” diye sormadan duranmadım. Aniden başlayan sol kol uyuşmaları kalp krizine kadar gidiyordu ve ben mental olarak bir de kalp krizi kaldıramayacak durumdaydım.

Omuzları yukarı doğru kısılırken “Uyuşmuyor bir yerim,” dedi şaşkıncı. “Öyle gerildim sadece...” Gözlerini irileştirip bedenimi işaret etti. “Sigara da içemiyorum, malum,” dediğinde ise sesine bafiz bir ima eklenmişti.

Bezgin bir nefes verirken, oturduğum sandalyeden tekrar ayaklandım. Bu sefer elimde, romantik bir atmosferdeymişiz gibi iki baton mumla birlikte döndüm. Mumları masanın üzerine bırakırken pek kibar olduğum söylenemezdi ama mumların fitilini ateşlerken “O zaman ne yapmaya çalışıyor bu kadın?” dedim sorgularcasına.

“Dağdaki sıkıcı hayatına aksiyon mu arıyor yoksa üç sezonluk kaçak aşk dizisi çekesi mi gelmiş?”

Çok sabırlı veyahut çok anlayışlı bir insan gibi durabilirdim amma velakin dâhil olmadıkları insanların hayatlarına fütursuzca yön veren insanları sevmezdim. Alp Aslan eliyle sakallarını sıvazlarken, oflarcasına bir nefes verdi. “Benim yüzümden yakalanınca, başına hoş şeyler gelmediğini biliyorsun...” Evet, dercesine başımı sallarken, kalktığım sandalyeme de geri oturdum. “Bir bebek varsa şayet, benden değil,” diyerek yapay bir gülümsemeyle ellerini ki yana açtırdı. “Ya kendisini öldürtmeye çalışıyor ya da-”

“Ya da ne?”

“Ya da Arjin’i kullanarak, beni geri döndürmeye çalışıyorlar.”

Sinirli bir kahkaha atarken, iki elimle saçlarımı tepeden geri doğru savurdum. “Niye, salaklar mı?” diye çıkıştığım da, Alp Aslan başta neye güldüğümü dahi anlayamamıştı. “Sen, yapmadığın ve olup olmadığı bile belirsiz bir bebek için neden geri dönesin ki?” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Yapmadım, diyorsun sonuçta!”

Masanın üzerine doğru eğilirken, sağ eliyle 1 işareti yaparak “Bir konuda anlaşalım,” dedi dik bir tonda. “Bunu daha önce de dillendirdim ama bir daha dillendireyim.” Alp Aslan masanın üzerine doğru eğildiği için sırtımı sandalyeme yapıştırmakta çözümlü buldum. “Seninle o siktiğimin pansiyonunda karşılaştıktan sonra hayatıma tek bir dişi sinek girmedi. Ha, ‘Hayatına değil; yatağına?’ diyorsan da!..” Elleri hoyratça iki yana açıldı. “Bulduğu ilk köşebaşında üstüme atlayacak Dicle varken bile onunla iş pişirmek yerine ben senin nefesinin peşindeydim!”

Önümde top yapıp buruşturduğum peçeteyi yüzüne fırlatırken “Senin çenenin kırarım!” diye bağırdım. Oysaki dakikalardır bağırmasından rahatsız olan taraf bendim! Ama Dicle ismi, bende önu alınamayacak öfke sellerine sebep oluyordu. “Oturmuyor, anlıyor musun? Bu hikâyede bir şeyler oturmuyor!”

“Ne oturmuyor, Hevybanû?” derken, benden katbekat yüksek desibele çıktı sesi. İki elini havaya kaldırıp, kendince hayalî bir manşet açtı. “*Sözde esir düşen kahraman Türk askeri, esir düştüğü yerde teröriste tecavüz etti. Tecavüze uğradığı ortaya çıkan militanın infa-*

zı kendisi tarafından mı yoksa mensubu olduğu örgüt tarafından mı gerçekleştirildi, henüz biliniyor!” Havadaki sağ elinin orta ve işaret parmağı alına boya sürercesine sürüldü ve “Al sana kara leke! Nasıl da güzel sürüldü ama değil mi? Sonra da itin sıçtığını, Alp Aslan temizlesin!” diye bağırdı. Masanın üstüne iri bedenini daha çok eğerken, karşısındaki sandalyede küçücük kaldım. “Parmaklarının ucunda oynattıkları kaç haber ajansı var, sen biliyor musun?” Kaşları sinirle seğirdi. “Ben biliyorum!” dedi dişlerini bastıra bastıra. “O haberden sonra gerçek ortaya çıksa bile, milletimden gözüküp de milletimden olmayan insanların *‘Böyle bir şey vardı! Unutuldu gitti! Kadın da öldüğüyle kaldı ama adam görevine devam ediyor!’* diye sürekli suyu bulandıracaklarını da biliyorum. Sonrası ne, biliyor musun?” Bedenini usulca masanın üzerinden geri çekerken, bilemediğim “sonra”nın korkusuyla yutkundum. “Azledecekler! Beni en iyi ihtimalle ordudan azledecekler! Çeneler kapansın diye, ölmez de sağ kalırsam şayet, azledecekler! Ama kimse de demeyecek ki; memlekette kadın mı kalmadı da bu adam, canıyla uğraşırken, gidip dağda bayırda, kafasına sıkacağı kadınla sevişsin!”

Masaya dirseklerimi dayayıp, şakaklarımı ovuştururken “Ne olacak peki?” dedim kaybolmuş bir sesle. Sesim mi kaybolmuştu yoksa benliğim mi, onu bile bilemediğim aşikârdı. “Şimdi ne olacak?”

Alp Aslan tok bir kahkaha atarken, dayanamayıp kendisine bir sigara yaktı. “Emir eriyim, kızım ben,” dedi duygusuz bir şekilde. “Emirleri ben vermiyorum. Sürerler, giderim. Yetki mercisi ben değilim.” Başını hızla iki yana sallarken, içine çektiği sigara dumanıyla yanakları içe doğru çöktü. “Vereceğiz babana kaydı, o da *‘Ooo, damat, belasıyla geldi ama ben adam kayırmam,’* deyip varımı yoğunluğunu sikecek. Bir bir daha iki! Ha,” dedi ve kaşlarını hiddetle havalandırdı. “Ha, gelmek istersen, istediğin yere gelersin. Gelmem, çekemem dersen de...” Dudakları öne doğru büküldü. “Senin bileceğin iş. Çünkü ben...” Ağırca yutkunurken, çenesi kasıldı. “Seni inciteceğim korkusuyla gece uykumda bile kırk takla atıyor, sağımdan soluma dönemiyorum, Hevybanû ama sen bazen kendinin ne kadar kırıncı olabildiğini atlıyorsun...”

Bünyeme bir titreme hâkim olurken, “Ben seni bir şeyle itham etmedim!” dedim.

Tabii, dercesine başını kinayeye sallayıp “O yüzden beni banyodan kovmaktan çekinmedin!” dedi. Yüzündeki gülümseme buruk bir tebessüme evrilirken “Böyle bir şey cidden olsa, ‘*Sen benim bebeğimin katiliyle aşna fişne yapmışsın,*’ deyip, karnındakinin yüzüne beni hasret bırakırsın, Hevybanû,” diye acımasızca mırıldandı. “Birbirimizi kandırmayalım. Çünkü benim kendi mezarıma öpe koklaya, ellerimle yerleştirdiğim bebeğimiz, seninle benim aramdaki kırmızı çizgi ve ben o çizgiye bir kere daha basarsam yanarım! Sen beni acımadan, diri diri yakarsın. Tüm merhamet çeşmelerini o anda bana karşı hiç düşünmeden kapatırsın. Ben o çizgiye bir kere bastım. Gittiğim gün, bastım saydın sen beni.” Kırgın bir nefes verirken sigarasını söndürdü. Sönen ateşin soğukluğu tüm bünyemi sararken, sanki titremem arttı. “Ve bu huyunu da annenden almışsın!” İki elimi birbirine bağlayıp, çenemi de ellerimin üstüne yasladım. Yumruk mu yemiştin, anneme mi küfretmişti yoksa o mu beni bir şeylerle itham etmişti? Alp Aslan da masanın üzerindeki ellerini birbirine kavuşturup genişçe gülümsedi. “Şu an bana Zeki Bey’e baktığın gibi bakıyorsun,” dediğinde, kaşlarım “*Daha devam edecek misin?*” dercesine havalandı. “Ama seni yaralamak için söylemedim. Söylemek istediğim; bazı şeyler hakkında keskin kararlar aldığın ve bazı şeyler hakkında tek başına söz sahibi olmadığın.”

“Yani?” dedim donuk bir tonda. “Aç biraz daha, ilgimi çekti bu konu.”

Yüzündeki sinir bozucu gülümsemesini asla bozmadı. “Sen annenle baban arasındaki kırmızı çizgiydin. Baban kuralları ihlal etti, annen o çizginin yanına bile ayak bastırmadı.” Başı aşağı yukarı sallanırken, gülümsemesi genişledi. “Ben anneni bu konuda takdir ediyorum çünkü şartlar onu gerektirmiş,” derken birbirine kavuşturduğu ellerini ayırıp, iki yana açtı. “Duygularını benden daha iyi kontrol edip, mesleğini yönetebildiği de aşikâr. Lakin Hevybanû, ayıktırmak isterim, sen yaptığın takdirde hayat şartların onu gerektirdiği için yapmış olamayacaksın. Sadece canın öyle istediği için varmış olacaksın.”

Avuç içlerimle masadan destek alıp ayaklanırken “Çocuğu doğurduk,” dedim alay eder bir tavırla. “Üstüne yaşattık, bir babasına göstermemek kaldı!” Kaşlarım sinir bozucu bir şekilde havalanırken, gözlerim kısıldı. Yüzümü karnıma doğru eğip, “Merhaba anneciğim,” dedim ılıman bir tona geçerek. “Ailemizin iç sorunlarına hoş geldin. Bugünkü konumuz, babanın başka bir bebek sahibi olup olmadığı idi.” Sağ elimi havalandırıp, Alp Aslan’ı işaret ettim. “Bu baban, olayların başkahramanı!” diyerek genişçe gülümsedim. Havadaki sağ elimi göğsüme kapayıp, sesli bir nefes aldım. “Bendeniz, bedeninde oluşmaya çalıştığın varlık; annenim.” Gözlerim Alp Aslan’a döndüğünde, ikimizin de birbirimizi oldukça sarstığımız açıktı. “Ve bazen, soyadını değiştirsen de değişmez bahtın, kaderin!” Masanın üzerindeki kayıt cihazını alıp, sert bir tavırla önüne koydum. “Al bu cihazı, ne yaparsan yap ama bir daha başkalarının halt yemesi yüzünden bana sesini yükseltme, Alp Aslan! Evet, seni itham etmedim ama yine evet,” diyerek başımı aşağı yukarı imayla salladım. “Kızımız seninle aramdaki kırmızı çizgi. Konumuz başka bir kadın değil ama kızımızın sebebi olan herhangi bir insana merhametini kaldırabilecek değilim.” Ellerimi gülümseyerek iki yana açtım. “Ben şiddet yanlısı değilim! Ama Uzdu’nun gönderdiği fotoğraflarda o turuncu adamı gördüğümde bile içimde üzüntü kırıntısı oluşmaya kalktığında ‘Beni senin karnında öldürdüler!’ diye bir ses yankılanıyor kulağымda! Elimde değil ama kaybında parmağı olduğunu bildiğim insanlara insanlık gösteremiyorum! Oysaki böyle olmaması lazım ama yapamıyorum!” Ses tonum sonlara doğru alçalırken, işaret parmağım benliğine doğruldu. “Bana bir söz vereceksin,” dememle kaşları çatıldı. “Ne olduğu ya da ne olacağı umurumda değil ama karnımdakini timine, babama ya da Melih’e bile söylemeyeceğine dair söz vereceksin! Çünkü ben aynadaki aksime bile söylemeye korkuyorum.” Omuzlarım yenilgiyle çökerken, gözlerimi yumdum. “Kalktım, dört bin yüz yetmiş yedi kilometre öteye gittim ve adam beni eliyle koymuş gibi buldu!” Hatırladığım detayla gözlerim şokla açıldı. “Onun için mi gelmiştin?” dedim düşünceli bir tonda. “Orada olacağını bildiğin için mi Paris’e geldin?”

Alp Aslan oturduğu masadan benim gibi ayaklanırken, hareketleri oldukça temkinliydi. Önce “Kimseye söylemeyeceğim,” dedi ılıman bir tonda, sonra usulca kolları öne doğru uzandı bedenime sarılma arzusuyla. Bir adım geri kaçmak yerine bir adım ileri çıktım. Bazı sarmalların başı da sonu da belliydi. İp ne kadar gerilirse gerilsin, bırakıldığı anda ısıyla eski şeklini alan metal gibi gerçek formuna dönüşüveriyordu. Alp Aslan’la ben gibi... Alp Aslan, kollarını bedenime sardıktan sonra derin bir iç çekerek başımın üzerine bir öpücük kondurdu. Dakikalar önce karşısındaki sandalyede küçücük kaldığım yetmezmiş gibi şimdi de ağaç kavuğuna sığınan bir serçe gibiydim. Ben her ne kadar sert durursam durayım kırılığandım, narındım ve en önemlisi, olayları soğukkanlılıkla yönetme kabiliyetine sahip değildim. İnsandım, dümdüz bir insan. Eğilip bükülmemiş ve herhangi bir forma sokulmamış dümdüz bir insan! “Orada olacağını bilsem, gitmen için ısrar etmezdim,” demesiyle şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Yüz ifademden şaşkınlığım okunmuş olacak ki yüzüne kondurduğu hafif bir tebessümle burnumun ucuna bir öpücük bıraktı. “Öğrenseydim, o kadar konuştuk, ‘Dön geri,’ derdim. Sen, riskleri göze alabileceğim bir operasyon simgesi değilsin, Hevybanû.” Sol eli saçlarımın arasına karışırken, sakın bir tonda konuşmasını sürdürdü. “Ben, kendim istediğim için geldim. Boşa çıktım ve planım oradaki vaktimizi uzatmaktı ama...”

İkimizin de aynı anda yüzümüz buruştu. “Uzun tatil, bizim için hayal sanırım?”

“Tadın kaçmıştı zaten,” diyerek başını iki yana salladı. “Kalam desem kalacak mıydın?” Hayır, dercesine kaşlarımı oynattım. “Bunu bildiğim için eve dönelim dedim ve açıkçası...” Gözleri, zar zor yaşanabilecek forma soktuğumuz evin içerisinde gezindi. “Buradaki huzur da hiçbir yerde yok...”

“İnsanın evi gibisi yok, derler,” diye amaçsızca mırıldandım.

Başını aşağı yukarı sallarken, “Öyle,” dedi. Ardından yüzümü avuçlarının arasına alıp “Yalnız aklına kazımanı istediğim bazı şeyler var, Hevybanû,” deyişiyle put kesildim. “Ben, üniformamı üstümde şerefimle taşıdığım müddetçe varım ve biz kimsenin karısını, kızını, ailesini lehimize bile kullanmayız.”

“Operasyon?” diyerek araya girdiğimde, “Hayır,” dercesine başını salladı.

“Operasyon için bile,” deyip sesli bir nefes verdi. “Biz bilgi sızdırmak için dahi, karşımızdaki kim olursa olsun karısını, kızını ya da hiçbir şeyden haberi olmayan çocuğunu, kısacası aile üyelerini kendimize maşa yapmayız. Biz önce zekâmıza, sonra bileğimize güveniriz ama ahlakımızı da arkaya atmayız. Bugüne kadar katıldığım metropol görevlerinde dahi kimsenin kızı mızı yoktu. Bel altı vurmak bizim işimiz değil. Bel altı vurmak namerdin işidir.” Diyecek herhangi bir şeyim olamadığı için sesli bir nefes vermekle yetindim. “Bir de,” dedi ve duraksadı. “Bebeğimin kanı var ellerinde, diyor-sun...” Söylediğinin acısı kaşlarına yansıdı. “Ama ellerinde benim kaç arkadaşımın kanının olduğunu unutuyorsun. Çok uzağa gitmeyelim,” derken yüzü kederle sarındı. “Muhsin abiye kendin şahit oldun ama kardeşim olmaları için sırt sırta cephede savaş vermiş olmamız gerekmiyor, Hevybanû. Aynı yola baş koymamız yeterli benim için. Kısacası,” diyerek sesli bir nefes aldı. Şişirdiği göğsü göğsümü ezince, ilk defa göğüslerim sızladı. “Kırk tane şeyim olsa ve kırk yıl bir deliğe sokamasam, dönüp onlardan birine o niyetle bakmam. Bakarsam da kendimi adam sıfatına koyup, üniformamı karalamam.”

Kendisini suçlamışım gibi hissettiğim için yüzümdeki ellerinin üstüne ellerimi koyup, “Özür dilerim,” dedim. “Seni bir şeyle itham etmek istememiştim...” Benim için özür dilemek bir erdem meselesi olsa da, Alp Aslan’ın benden zinhar özür dilemediğini hatırlayınca kaşlarım çatıldı. Yüzümdeki ellerini iterken “Hep ben özür diliyorum,” dedim, aksi bir tona geçerek. “Ama sen benden asla özür dilemiyorsun!”

Birden patlayan gür kahkahası içimi ısıtırken, aniden önümde diz çökmesiyle afalladım. Diz çökme eylemi ikimizin de sevmediğimiz bir eylem olduğu içindi şaşkınlığım ama elleri anında karnımı bulunca, şaşkınlığım, mutlulukla yalandan bir öfke arasında gitti geldi. Karnıma üzerimdeki kazaktan sesli bir öpücük bırakırken, “Ben gelene kadar anneni sakınleştirmen lazım,” dedi muzipçe. “Yoksa bana sabaha kadar kendisinden özür diletecek gibi!” Gü-

lümsemesinin ardı arkası kesilmezken, elleri karnımı sevdi durdu. “Yaparsın koçum,” diyerek direktiflerine devam etti. “Aslansın sen! Aslan parçası! Hadi göreyim seni!”

Ellerim saçlarına karışırken, saçlarını çekiştirmek suretiyle başını karnıma bastırdım. “Kodlama çocuğumu!” dedim aksi bir tonda ama tavrım daha çok, karnımdakinin yanma benliğini karıştırmak ister gibiydi. “Hem ne öyle aslan parçası falan? Cinsiyetçi misin hâlâ sen?”

Alp Aslan’ın bakışları bana dönerken, yüzü o kadar masumlukla kaplanmış bir mutluluğa sahipti ki; iki saattir konuştuğumuz, can sıkıntısına sebep olan tüm konular uçtu gitti. “Aslan olan ben olduğuma göre,” diyerek imayla kaşlarını havalandırdı. “O, cinsiyeti her ne olursa olsun bir aslanın parçası oluyor.” Karnıma bir öpücük daha kondurarak oturduğu yerden ayaklanırken, yüzündeki tebessümü bozmadı. “Ben gideyim de şu işleri halledeyim.” Peki, dercesine başımı salladım. “Geç kalmamaya çalışırım ama kalırsam da beklemeyin, uyuyun.”

“Dikkat et lütfen,” dedim sakın bir tonda. “Gelmemen önemli değil ama en azından haber verirsen sevinirim...”

Birbirimize dolanan kollarımız zor kopsa da, Alp Aslan dakikalar önce önüne bıraktığım kayıt cihazını alıp evden çıktı. Sessizliğin çığlıklarıyla yankılanan evle baş başa kaldığımda, tatilden dönen herkes gibi ortalığı toplama ve valiz boşaltma derdine düştüm ama önceliğim hâliyle kahvaltı sofrasını toplamak oldu. O kadar çok düşündüm ki, bir yerden sonra zihnimde birkaç cümle dönmeye başladı. Bir bebeğe kendilerinden olsa kıymayacaklarına, lakin kendilerinden olmayanı da yaşatmayacaklarına dair... Kimin söylediğini hatırlayamadıkça daha çok çıldırdım. Zihnimde bir ses, belli belirsiz detaylar dolanıyordu ama asla kime ve ne zamana ait olduklarını çıkaramıyordum. Çıkaramadıkça daha çok üstüne gidiyordum, git-tikçe daha çok bileniyordum ve içimin avaz avaz çığlıkları asla ama asla susmuyordu.

Alp Aslan’ı akşam yemeğine bekledim ama gelmedi. Kendim kraliyet ailesine sofra kurar gibi sofra kurup yemek yesem de, bir müddet sonra adımlarım yatak odasına yöneldi. Saatin henüz akşamın onu

olduğunun farkındaydım lakin içimde uykuya çekilen bir taraf vardı. O tarafa direnmekten vazgeçerken, “Biriniz beni klozetle akraba yap-tınız, biriniz de yatak sarmasına gark ettireceksiniz galiba,” diye huy-suzca söylendim. Geceye karşı gözlerimi yumarken, zihnimde hiçbir şey kalmamıştı. Yatakta bir kıpırtı olunca, başta çok ayamadım. Sanki tüm ömrümün en ağır uykusunu uyuyor gibiydim ama aynı zamanda da değil gibiydim. Uykuyla uyanıklık arasında gezinirken, üzerimde-ki pijamamın karın kısmı açılınca, gözlerimi usulca araladım ama Alp Aslan’ı yanımda yatar bir vaziyette bulamadım.

Dizlerimi kırmama rağmen iç içe geçmiş bir spiral gibi vücudu-mun şeklini alıp, yüzünü karın bölgemde bırakacak şekilde yatağın içerisinde uzandığını gördüm. Konuşmak için yutkundüğüm sırada Alp Aslan, “Anneni sakinleştir, dedim ama sen benim hatunu direkt bayıltmışsın,” dedi haylaz bir tonda. O, 7.65 diye dillendirdiği be-beğimizle konuşmaya başlayınca ben, konuşmaktan vazgeçtim. Ge-niş sağ eli karnımın üzerine kapandığında gözlerimi de usulca geri örttüm. “Senin de kalbini bir kayıttan duymak zorunda bırakılırsam, yemin ederim mermiye kafa atacağım, 7.65!” Parmak uçlarını öpe-rek uğurlama cylemine değinmemesi, o ihtimali düşünmek dahi istemediğini anlamamı sağladı. “Yemin ederim ki bende de sabır mabır kalmadı!”

“Ne oldu?” dedim boğuk bir tonda. “Bu kadar sabrını bitirecek ne oldu?” Gözlerimi açtığımda Alp Aslan’ı, bulunduğu konumdan bana bakar vaziyette buldum. Derin bir nefes alırken hafifçe gü-lümsedim. “Hem daha ilk geceden beni terk edip yanına gitmişsin. Yıldızlar bile bu kadar çabuk gözden kaybolmuyor. Ayıptır!”

Konuyu hafiften kıskançlığa taşıyınca ben, gülerken mavileri kısıldı. “Yanına gelmeden önce bir selam vereyim dedim,” derken dudakları öne doğru büküldü. “Ama rahatmış burası, sevdim.”

“Peki, ne oldu?” dedim başa dönerek. “Ne oldu da sabrın bitti?”

Alp Aslan aşağıının çok rahat olduğunu iddia etse de usulca ya-nına doğru çıktı. Üstünü bile çıkarmadan yatağa girmiş olması ru-hani durumunun ön gösterimi gibiydi. “Evdeyim,” dedi rahatlatmak istercesine. “Bir şey olduğu yok. Yine birkaç hafta bana maruz ka-lacaksın...”

Söylediğiyle yüzüm gülse de, “Ne yapmaya çalışıyormuş peki?” diye sordum merakla. “Mesela babam ne dedi? Bir şey dedi mi? Kötü bir şey demedi inşallah.”

Taramalı tüfeğe bağlamam, Alp Aslan sağ elinin parmaklarını dudağımın üzerine yerleştirene kadar sürdü. “Kendini öldürmek niyetinde bile olsa,” dedi ağırca yutkunarak. “Ucunun bana dokunacağından bihaber. Ya bihaber ya da Alexey’i öldürmediğim için işine gelen bu.”

Bir insanı zan altında bırakmak da bir insanın hayatını kaydırmak da bazen, hiç tanımadığınız, yolda görseniz selam dahi veremeyeceğiniz insanların dudaklarının ucunda olabiliyordu. Olabiliyordu ve insanlardaki bu öfkeyi anlamak, anlamlandırabilmek gerçekten imkânsızdı. “Alp Aslan,” dedim aklımdaki düşünceleri kovarak. Söyle, dercesine gözü kırılınca, tedirgince devam ettim. “Benim zihnimde bir söylem yankılanıyor ama kimden duyduğumu da hatırlayamıyorum.”

“Ne gibi?”

“Şey,” dedim biraz daha bedenine sokularak. “Bebek onlardan olmadığı müddetçe yaşatmayacaklarına dair... Ama kim söyledi ya da kimden duydum, hatırlayamıyorum.”

Sol eli göğsündeki başımın üstüne kapanırken, verdiği sesli nefesle göğüs kafesi yükselip alçaldı. “Bana böyle söylemişti Alexey,” dedi düşünceli bir tonda. “Ama ben sana söyledim mi, hatırlamıyorum.” Alp Aslan böyle söyleyince merakım daha da arttı ama “Niye ters yatıyoruz biz?” demesiyle, ne merak kaldı ne de odak.

“Ha...” diyerek, göğsüne yastı başımı yüzüne doğru kaldırdım ve otuz iki diş gülümsedim. “Mecburuz.”

Söylediğime o kadar inanmadı ki, “Sebep?” dedi alayla.

Elim karnımın üstüne usulca kapanırken, “Onun için zararlı,” dedim dudaklarımı büzüştürerek. “Yani sırtüstü yatmam tehlike arz ediyor. Yan yatmam makbul olan.” Karnımdaki sol elim usulca sağ yanağına tırmandı. “Kısacası, beyefendi, en az benim kadar sizin de pabucunuz fiçuv!”

Gülümsemelerimiz birbirine karışırken, keyfini çıkarırcasına göğsüne daha çok kuruldum. Ne Alp Aslan’ın üstünü çıkarmaması

umurunda oldu ne de yarınların neler getireceği. Bazen ne yaparsak yapalım, olacağın ve öleceğin önüne geçemezdik. Geçemediğimiz gibi, geçirdiğimiz anları ve zamanları birbirilerimize zehir zıkkım ederdik. Lakin ben Alp Aslan'la yan yana olduğum her bir anın tadını çıkarmak üzere yeminli bir insan olduğumdan mütevellit, en başta kendime, sonra da Alp Aslan'a dert değil, derman olmayı seçen taraftım.

Devamındaki günler benim için hafifletilmiş Nazi kampı dolaylarında geçerken, Alp Aslan normal hayatına geri döndü. Dehşet bir idman programı vardı ve en önemlisi, ben neredeyse program dışıydım. Neredeyse, diyorum çünkü Alp Aslan'ı gelip gidip, "*Bana bir sevişme borcun var;*" diye sıkıştırıyordum ama hangi anda olursak olalım, bir sevişmenin ortasında olsak dahi Paris'te ne halt yediğimizi bir türlü öğrenemiyordum. Aldığım cevaplar hep stabildi: "Sonra, doğumdan sonra bakarız..." Muhtemelen altından, heves ettiğim hiçbir şey çıkmayacaktı ve ben günü geldiğinde biricik kocamı ellerimle boğacaktım.

Tarihler 10 Mart'ı bulduğunda, her zamanki gibi yatağın boşalan yanının soğukluğunu hissederek uyandım. İlk zamanlar bu soğukluğu hissetmem Alp Aslan'ın kahvaltı masasını hazırladığı vakitlere tekabül etse de, günler geçtikçe, kalktıktan maksimum yarım saat sonrası uyanmaya başladım. Evin bahçesinde spor yapıyor oluşunu bilmek ayrı, sabahın köründe bana özel taze sağılmış süt getirdiğini bilmek ayrı bir mutluluktur. Evde geçirdiğimiz bir haftada, gidip sağlık ocağının durumuna da bakmış, Murtaza isimli sekiz yaşındaki bir çocuk sayesinde bana günlük gelecek taze sütün kapısını da aralamıştık. Murtaza... Öyle güzel ve sevimli bir çocuktur ki, kendisiyle yan yana gelenin konuşmadan on saniye durmasının imkânı yoktu. Hâl böyle olunca, köydeki ilk yakınımız da henüz ailesiyle tanışmadığımız sekiz yaşındaki Murtaza olmuştu.

Yataktan kalkmadan önce saate bakıp, sabahın yedisi olduğunu görünce gözlerim esefle tekrar kapandı. Bir askerle yaşamak muhteşem hazlara ve gururlara sebep olsa da, oldukça meşakkatli bir yaşam şekliydi. Nizamiyeye o kadar düşkün olurlardı ki, ayak uyduramazsanız hayat katlanılmaz olurdu. Bundan mütevellit, Alp

Aslan'ın yataktan kalktığı için 7.65 takintısından ötürü söyleneceğini bilsem de ayaklandım. Uyursam ve adamakıllı yemek yersem, bebeğin kesinlikle sağlıklı doğacağına dair çocukça bir inancı vardı. Yataktan o kalktığı için kalkmam ve her bulduğum tatlıya yumulmamsa Alp Aslan'ı farklı sinir harplerinde savaş komutanı yapar hâle gelmişti.

Üstüme bir polar geçirip bahçeye doğru adımlarken, Alp Aslan'ı orada bulamama ihtimalim yine kalbimin sıkışmasına neden oldu. Bir gün uyandığımda bahçede göremeyeceğimi bilsem de, yine görebilmenin umuduyla dışarıya yöneldim. Evin ahşap kapısını araladığımda keskin soğuk, tenimi haşlarken, yüzümün gülümsemesini sağladı. Derin bir iki soluk alıp, “Şükür,” dedim. Oysaki henüz Alp Aslan'ı dahi görememiştim ama aldığı sık nefeslerin sesi, kapı eşiğindeki bedenime ulaşan şekildeydi. Bir de Alp Aslan evdeyse; hiç sönmeyen, iç ısıtan bir sobamız var demekti ve ben, evde olduğunu evdeki sıcaklıktan bile anlayabiliyordum. Ayağıma geçirdiğim spor ayakkabılarımla bahçeye çıktığımda, gecedan düşmüş kırağıya aldırmadan, üzerinde kısa kollu bir tişört ve altında bir şortla uzandığı zeminde mekik çektiğini gördüm. Gözlerim hinlikle kısılrken, nerede olduğumuza bakmadan hızlı adımlarla ilerleyip karın bölgesine oturdum. Ben karın bölgesine oturunca, kapalı gözleri açıldı ama başının arkasına değdirdiği parmak uçlarıyla bedenini yükseltmekten geri durmadı. “Günaydın,” dedim gülümseyerek. Ardından ellerim, ısınmak istercesine, soğuğa rağmen ter içinde kalmış olan göğsüne yerleşti. İmalı gülümsememi itinayla genişlettim. “Yine beni uyandırmadan kaçmışsın...”

“Sen de yine,” dedi, bilmem kaçınıcı mekiğini çekerken hiç teklemeyen nefesiyle. “Aykırılıkta sınır tanımadığın bir sabahtasın!”

Ellerimi benliğime doğru yaklaştırıp birden geri çektiği üst gövdesinde işgüzarca gezdirirken “Sen de fare gibi kaçıp durma o zaman!” diyerek göz süzdüm. O arada Alp Aslan sırtını soğuk zemine yaslayınca, ellerim birkaç saniye havada kaldı ama tekrar üst gövdesini bana doğru yaklaştırdı ateşimin kaynağına ulaştım. “Bu çocuk zamansız oldu,” söylemimle, kaşları hayretle havalandı ama mekik çekmesine de ara vermedi. Alp Aslan'daki istikrarın onda biri

bende olsaydı, çoktan yürüyüp gitmiştim. Mesela ben spor yaparken Alp Aslan bana benim yaptığım gibi yaklaşmış olsaydı, sporu bırakıp yatağa çoktan gideceğim gibi... “Daha seninle spor aralarında eksantrik sevişme şekilleri keşfedecektik!” Sırtı tekrar yere değdiğinde, üstüne doğru eğilip “Hey, babalokko!” dedim alayla. “Kime konuşuyorum ben burada?”

Alp Aslan üst bedenini yükseltirken geriye kaçtım lakin bedenini dik bir açıya getirip kollarını bedenime sarınca, tamamen kucağında oturur pozisyonda kaldım. “Günaydın,” dedi, aldığı sık nefeslerinin arasında. Dudakları çeneme varırken “Günaydın can suyum,” diye devam etti.

Kollarımı şımarık bir edayla boynuna dolandırdığım esnada “Günaydın kocacığım,” diye şakıdım.

Benim şakımama, açılan bahçe kapısının sesi eşliğinde bir “İh,” söylemi karıştı.

İkimizin de bakışlarımız bahçe kapısına dönerken, kapıda sol eliyle gözlerini örtmüş bir kadın gördük. Ben kadını tanımıyordum ve Alp Aslan’a kaçamak bir bakış attığımda onun da tanımadığını anladım. Gözlerimiz kesiştiği gibi “Bahçede,” dedi bezgin bir nefes vererek. “Bahçede olduğumuzu unuttum ya ben!”

“*Bana ne?*” dercesine omuzlarımı silkerken, “Abi?” diye sorgu dolu bir ses kulaklarımıza ulaşınca, bakışlarımız tekrar bahçe kapısına döndü. Tanju’yu görünce, Alp Aslan’ın boynuna dolandırdığım kollarım usulca aşağı doğru salındı. Tanju devam etti: “Uygunsuz bir zamanda mı geldik?”

BÖLÜM XIII

VEFA İLE ŞEKİLLENEN HAYATLAR

*"Sevdasıyla nefes alan insanları
ancak sevdiğinin sıcak nefesi hayatta tutabilir."*

JÜLİDE ŞAHİN

Tanjularla bakışmamız, Alp Aslan'ın ellerinin çıplak bacaklarıma varmasıyla son bulduğunda altımdaki şortla soğuğa aldırmadan üstüme bir polar geçirip bahçeye çıktığımı fark ettim. Kucağından usulen kalkmamla, Alp Aslan da yerden destek alarak ayaklandı. "Yok be oğlum," dedi ellerindeki kiri gidermek için ellerini birbirine çarparak. "Dağda bayırda oynaşacak kadar aklıma yemedim." Şaşkın gözlerim "Ne diyorsun?" dercesine kendisine döndüncce ancak kendine geldi. "Yani," dedi sıvama girizgahına devam ederek. "Hiçbir dişiyle sevmiyorum, diyelim..." Sağ elini Tanju'ya selamlaşmak amacıyla uzattı. "Keskin detaylar vermezsen, sıkıntı çıkabiliyor sonra," deyip, bir de bir güzel benim bariz olmayan kıskançlığıma atıfta bulundu! "Hoş geldin." Gözleri Tanju'nun yanında emaneten duran kadına döndüncce "Hoş geldiniz," diyerek sıvama konuşmasını nihayet tamamlayabildi.

Tanju sıkıntıyla Alp Aslan'ın elini sıkarken "Habersiz geldik ama," dedi. Yüzünden mahcup bir ifade geçti devamında. "Telefonun da kapalı olunca, ne yapayım bilemedim."

Telefonunun kapalı olduğunu dillendirilince, tekrar odağım Alp Aslan oldu. Alp Aslan kendisine baktığımı hissetmişçesine, bana dönerek “Uyuyordun,” dedi. Yüzündeki gülümseme, yüzüme sıçradı. Ardından tekrar Tanju’ya dönüp “Boş ver, geldiğiniz iyi oldu. Geçsenize,” dedi başıyla evi işaret ederek. “Bitti zaten benim sporum.”

Tanju’nun eşi olduğunu düşündüğüm kadının bakışları Tanju’ya döndüğünde bariz bir çekingenlik gördüm. Daha çok Tanju’dan onay bekliyor gibiydi. Bu durum beni rahatsız ettiği için “Hadi,” diyerek eve doğru döndürdüm bedenimi. “Hava soğuk zaten. Hem henüz kahvaltı bile etmedik.” Evin kapısını ardına kadar açmamla, el mahkûm hepsi eve doğru adımlamaya başladı. Alp Aslan direkt banyoya yönelirken, oturma odasını işaret edip; “Çekinmeyin lütfen,” dedim ama ellerindeki bavul da dikkatimi çekmedi değil. Tanju ve yanındaki kadın oturma odasına geçse de, valizleri tahta kapının orada kaldı. “Jülide ben,” diyerek siyah beline kadar saçları olan kadına elimi uzattığımda hâlihazırdaki çekingenliğiyle sağ eli ni bana uzattı.

“Nurhan,” dedi ama az daha, duyamadığım için “Efendim?” demek zorunda kalacaktım.

“Memnun oldum,” diyerek genişçe gülümsedim. “Alayım ben montlarınızı.” Üstlerindeki montları resmen silah zoruyla aldıktan sonra “Oturun lütfen,” dedim tekrar. Sundurmaya çıkıp montları asarken, Alp Aslan çoktan duştan çıkmış dönüyordu. Göz göze gelince “Geç sen,” dedim başımla oturma odasını işaret ederek. “Ben üstümü değiştirip geliyorum...” Söylediğimle duraksaması yüzümü gülümsetti çünkü ben Alp Aslan’ı birazcık tanıdıysam, duş aldığı süre boyunca bana nasıl üstümü değiştirteceğini düşündüğüne emindim!

Oturma odasına girmeden önce hızlıca yamacıma sokulup “Teşekkür ederim,” diyerek başıma bir öpücük kondurmasının sebebi de bundan mütevellitti.

Yatak odasına girip üstüme bir eşofman takımı giydikten sonra hızlı adımlarım önce banyoya döndü. Elimi, yüzümü yıkayıp, havluyu değiştirerek mutfığa geçtim. Çayı koyarken, bir yandan sabah gelen sütü de pişmeye bıraktım. Mutfaktan çıkıp tekrar oturma oda-

sına geçtiğimde ortam oldukça gergindi. İlk başta neden olduğunu anlayamasam da, Tanju “Adnan abi, ‘Onun başındaki dertler bitmek nedir bilmiyor,’ dedi,” deyince, derdin de gerginliğin de ne olduğunu anladım.

Alp Aslan oturduğu yerden elini uzatınca, uzattığı eline tutunup yanına oturdum. Lakin Nurhan, Alp Aslan ve bana o kadar garip bakıyordu ki bakışlarını gören biri Alp Aslan’ın bana elini uzattığını değil, yumruk attığını sanırdı. Biz koltuğun odaya giriş tarafındaki kısmında dip dibe otururken, Tanju ile Nurhan koltuğun L uzanan tarafında aralarından tır geçiyormuş oturuyordu.

Ben Alp Aslan’ın dibine oturduktan sonra Tanju bana kaçamak bir bakış atarak “Peki ne yapacaksın, abi?” dedi merakla. Dirseklerini dizlerine dayayıp, hafifçe öne doğru eğdi bedenini. “Bu bebek gerçekten varsa ve senin üzerine bırakılırsa ele geçir, ölü olsa bile DNA’sını aldır.” Yüzü sinirle buruştu. “Bir dünya iş! Açığa bile alı-nabilirsin.”

Alp Aslan’ın dili yanaklarını sıkıntıyla gezinirken, elimi tutan eli gerildi. “Bilmiyorum,” deyişiyle Nurhan’ın saçları gibi siyah olan gözleri de irileşti.

Tanju oturduğu koltukta huzursuzca kıpırdanıp “Sizlik bir sorun yok ama değil mi?” dedi, olayın çok başka yerlere gittiğini hissettim.

Alp Aslan’ın bakışları, elimi tutan eline hafifçe baskı uygulayınca bana döndü. Tam dudaklarımı aralayacaktım ki Nurhan fısıltı eşliğinde “Kadın illaki ayrılсын mı istiyorsun?” diye sordu Tanju’ya.

Hâliyle Alp Aslan’la ikimizin bakışları, birbirine eş gibi değil de yabancı gibi duran çifte döndü. Hafifçe boğazımı temizlemem sonucu onların da bakışları bize döndü. “Öyle hararetli konuşuyorsunuz ki,” dedim tebessüm ederek. Hararetli konuşuyorsunuz, diye bahsettiğim ikili Alp Aslan ve Tanju’ydu. “Nurhan olayı gerçek sandı. Birazdan birileri tarafından yine boşanmaya davet edileceğim gibi.” Alexey’in davet ettiği gibi..

Tanju mahcupça yüzündeki sarımtırak sakallarını kaşırken “Adnan abi, gidip kızı bulacağımızı söyledi,” deyince, kaşlarım hayretle havalandı. Çünkü bu, benim sahip olduğum bir bilgi değildi. “Bu

kız çok masumsa bile.” “Çok” kelimesini iki elini yana açarak, inanmadığını aksettirircesine vurguladı. “Bu kızı neden illaki senin yani bizim timin bulup kurtarması gerekiyor, ben anlamıyorum!” Yüzüne sıkıntılı bir ifade oturdu ama yine de içini döktü. “Döndüğün gibi, geri gidip o kızı aradığını da biliyorum...”

“Ben çaya bakayım,” diyerek aniden, oturduğum koltuktan kalktım. Çay suyunun akıbetini merak ettiğimden ayaklanmadığım için önceliğim banyo oldu. Yüzümü soğuk suyla tekrar tekrar yıkarken, içimi soğutmanın derdindeydim. Arjin’in ismi değil iması dahi geçse, boğazımdan kezzap dökülüyormuş gibi hissediyordum ve açıkçası tepkisiz kalmak imkânsız oluyordu. Böyle bir şeyin şakası dahi benim üzerimden yapılırsa, Alp Aslan’ın ortalığı ayağa kaldıracağına emindim ama ben “a” desem, “*Sen beni itham ediyorsun, kafanda yargılıyorsun,*” triplerine girdiği için de ben hep içime içime, “*Düşüncesine dahi katlanamıyorum!*” diye böğürmek zorunda kalıyordum. Aynadaki aksimi gördüğümde, dolan gözlerim daha çok sinirimi bozdu ve “Üzerimde yarattığınız etkiden nefret ediyorum,” diye hunharca söylendim. “Hayır, yani sabahtan akşama kadar ağlarsam iyi bir anne mi olacağım, anlamıyorum ki!”

Banyodan çıkıp mutfığa geçtiğimde, Alp Aslan’ı mutfakta görmemle bir duraksadım. O da panikle “Süt taşacaktı,” dedi ve sütün varlığını bile yeni hatırladım. Minik adımlarla yanına giderken, kolları bana doğru uzandı. Ocağın önünde birbirimize sarıldığımızda, zihnimdeki tüm toz bulutları dağıldı. Dudakları kendisine başımın üstünde yer bulurken “Çok zorluyoruz seni, değil mi?” diye sordu çekingen bir tonda. “Şöyle sanki bir ağzımı yüzümü dağıtsan, rahatlayacakmışsın gibi.”

“Yok,” dedim göğsünden usulca geri çekilerek. “Benim niyetim sadece üzüm yemek ve bu bağcıyı dövmek için kullandığım bir bahane olamaz. Ama...” Duraksayarak sesli bir nefes verdim. Sorgularcasına gözünü kırptı ama hazmedebilmek adına derin derin nefesler aldım. “Ama tahammül edemiyorum!” Gövdesindeki ellerimin baskısı artarken, mızıkçı bir çocuk edasıyla omuz kıstım. “Çok irite edici bir şey bu. Sürekli isimleriniz yan yana geçiyor ve bu...” Gözlerimi göğsünde sabitledim. Yüzünde alaylı bir ifade gö-

receğime emindim. “Benim sinirimi bozuyor. Hayır, bizim ikimizin adı bu kadar yan yana anılmıyor bir kere!”

Bir papazın huzurunda günah çıkarıyormuş gibi mırıldanmalarım bittikten sonra bir tepki versin diye bekledim ama Alp Aslan’dan bir yaşam belirtisi gelmeyince, göğsündeki gözlerimi utançla yüzüne tırmandırdım. Otuz iki diş gülümsediğini görünce, gözlerim sinirle kısıldı. “Ben bunu kullanırdım,” dedi hoşnut bir tonda. “Ama işte...” Dudaklarını büzerek başını iki yana salladı. “Hoş değil, biliyorum.” Aklına ne geldiyse, yüzündeki gülümseme genişlerken ellerini yüzüme tırmandırıp yanaklarımı sıkıştırdı. “Bu 7.65,” dedi, fısıltılı bir tona geçerek. “Kesin erkek, bak, ben sana söyleyeyim.”

Yanaklarımı hoyratça sıkıştırdığı için “O da nereden çıktı?” dedim boğuk bir tonda. Sesim Alp Aslan’inkinden daha yüksek çıktığından huzursuzlandım. “Hem biri duyacak ya! Sus, lütfen.”

Alp Aslan neşeli bir kahkaha attıktan sonra yüzümdeki elleri sayesinde yüzümü kendi yüzüne yaklaştırdı. “Çünkü,” dedi uzata uzata. “Bu kafaya ulaşman ancak bir erkek sayesinde olabilir! Yoksa, senin beni bir teröristten bile kıskanman, üstüne bunu dillendirmen olur iş değil!”

Dalga geçtiği için göz devirip “Komik mi?” dedim. Her ne kadar sinirle söyleniyor olsam da, Alp Aslan genişçe gülümsedi. Tam çemkirmeye devam edecektim ki Tanjuların varlığını hatırlayıp vazgeçtim. “Alp Aslan,” derken tekrar fısıltıya geçtim. “Bu insanların yanında valiz var. Biz kendimize zor ev bulduk, onlara nasıl bulacağız?” Kaşlarım düşünceyle çatılırken, dudaklarım sağa doğru büküldü. “Acaba Murtaza’ya mı sorsak?”

Yüzümdeki ellerini çekerken, “Takıldığımız insana bak!” dedi sinirle. “Sekiz yaşında bir velet!” Tepkisinden ötürü, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım. Ellerini öne doğru savurarak “Hiç bakma bana öyle!” diye parladı. “Zaten sabahın köründe bile gelip, ‘Doktor Hanam nerde?’ deyip duruyor! Altı üstü bir süt verecek, illaki Kleopatra¹ görsün istiyor!”

Dayanamayıp bir kahkaha atarken “Sen?” dedim esefle. Ardından işaret parmağım hedef gösterircesine bedenine doğruldu. “Sen

beni sekiz yaşındaki çocuktan bile kıskan ama ben yapınca ‘*Olacak iş değil, Hevybanû!*’ olsun!” Kahkahamın şiddetlenmesiyle nefeslerim sıklaştıkça elimi karnıma kapattım. “Harbi kafanız güzelmış sizin,” dedim başımı kinayeye sallarken. “Sevdim ben bunu!”

Alp Aslan sütün altını kapatma bahanesiyle bana arkasını dönerken, “Ne kıskanacağım canım?” dedi inkâr eder bir tavırla. “O da seni sevdiğinden gelmiyor zaten! Sünnet olmamış henüz.” Hafifçe dönüp, tarafıma imalı bir bakış attı. “Tüm derdi, şeyini yamuk kesip kesmemen!”

Gülmekten alev aldığım için ellerimle yüzümü yellerken “Çocuğa ‘Neden karımı soruyorsun?’ diye mi sordun?” dedim inanamayarak.

Alp Aslan sözde ürkütücü (!) bir şekilde bedenini bana doğru çevirdi ama gülmeme devam ettim. “Sen, Murtaza’nın kaç bekâr abisi var, biliyor musun?”

“Bilmem.” Gülmemi kesmeyerek omuz silktim. “Bilmemi mi isterdin?”

Üstüme doğru bir adım atıp “Hevybanû,” dedi yapma dercesine. “Sen hiç el âlemin karısını kaçırıp, kendisine kadın yapan ırz düşmanlarını duydun mu?” Düşüncelerinden kurtulmak istercesine başını salladı. “Ben çok duydum! Allah aşkına, konuşma sen kimseyle!”

“Aman da aman,” dedim abartıyla. Ardından bir çocukmuş gibi yanaklarını sıkıştırdım. “Karısını çok severmiş, çok da kıskanır-mış!” Devamında yanaklarına sulu birer öpücük kondurdum. “Konuşmam ben kimseyle, tamam.” Her ne kadar şakayla karışık “*Tamam,*” desem de talep ettiği şey ne yazık ki mümkün değildi.

O arada Tanju’nun “Abi?” diyen çekingen sesi bize ulaştı.

Alp Aslan “Hay seveceğim bunun da abisini!” diye homurdanınca kaşlarım hayretle havalandı.

“Sen?” dedim şüpheyile. “Sen küfrü bıraktın da benim mi haberim yok?” Çünkü Alp Aslan, “*Seveceğim,*” demezdi. Tanju’dan çekinecek değildi ama Nurhan’dan çekinmesi bir ihtimaldi gerçi.

Zihnimde dolaşan tüm teorileri çürütmek istercesine, yüzünü yüzüme yaklaştırıp genişçe gülümseyerek “Sonra çocuk kötü etkileniyor, diyorsun,” dedi fısıltıyla.

Yüzümdeki gülümseme genişlerken, tekrar yanaklarını sıkıştırdım. “Alp Aslan,” dedim, kendisi gibi fısıltıya geçerek. “Gençlere bağlayıp, sana ‘Aşk Adam’ dememe ramak kaldı.” Yanaklarına hafifçe vurarak “Hadi abisi,” dedim uzata uzata. “Hadi, ben balataları yakmadan, sen git bak bakalım, kardeşinin nesi varmış?”

Tam bedeninden bir adım geri uzaklaşmışım ki aniden iki kolumdan kavramasıyla duraksadım. “Rahatsız mısınız?” diye fısıltı eşliğinde sorunca, neden rahatsız olacağımı anlayamadığım için kaşlarım anlamsızca çatıldı. “Burada oldukları için rahatsız mısınız?”

Ağzım şaşkınlıkla açılırken “Hayır,” dercesine başımı salladım. Ardından yüzümde şefkatli bir tebessüm belirdi. Elim usulca yanagında gezinirken “İçinde senin olduğun hiçbir şeyden rahatsız değilim,” diyerek kesik bir nefes aldım. Kaşlarım muzipçe çatıldığında, pazarlık masasına oturmuş bir edadaydım. “Ama bu, şartlarımın olmayacağı anlamına gelmiyor tabii ki!”

Merakla “Ne gibi?” deyince, fareyi kapana kısırmış kedi gibi sevindim.

Gözlerim şevkle parlarken, “Şu Paris’te, ne yaptığımızdan bahsedebilirsin,” dedim ve duraksadım. “Hatta bahsetme, uygulamalı göster gitsin!”

Kaşları egosuyla havalanınca bir çekinmedim değil. “Hayır,” diyerek mağrurca başını iki yana salladı. “Ne istiyorsun, anlamıyorum ki? 7.65’i sürekli babasının spermi ile mi besleyelim?” Gözlerimin yuvalarından fırlayacak hâle gelmesine karşılık gülümseyip, “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi ve hızlıca kollarımın arasından sıyrılıp gitti.

Alp Aslan’ın gitmesiyle gözüme ilişen süt tenceresi sayesinde hafiften bir midem çalkalandı. “Yok,” dedim kendi kendime dudak bükerek. Normal zamanda asla midem bulanmıyordu ama sanki 7.65 “Sizin yapacağınız işe tüküreyim!” der gibi tepki vermişti. Sol elimin tersini dudaklarımın üstüne yaslarken, mide öz suyumun boğazıma tırmanmasıyla gözlerim yaşardı. “Yok, yapmamışsınız biz öyle şey, 7.65! Az bi’ dur!” Kendi kendime de bebeğe 7.65 dediğimi fark edince, sinirli, derin bir soluk aldım. “Yapıştırdı dilime de bunu! Kız çıkacaksın, bir tur da o yüzden özür dileyip duracağız sonra!”

Yalnız yaşamaya alışkınsanız, en yakın arkadaşınız da yine kendiniz oluyordunuz. Amma velakin evinize birden “Abla,” diyen ve henüz tanımadığınız bir insan geldiyse, başparmağınız ile damağınızı da nasıl kaldıracığınızı şaşıırıyordunuz. “Korkuttum mu?” Abla diye hitap ettiği için gözlerim daha bir merakla üzerinde gezindiğinde, gerçekten çok küçük görüldüğü için kaşlarım çatıldı. Nurhan kendisini incelememden rahatsız olmuş olmalı ki, çekingen bir tonda “Ben ‘Yardım edeyim mi?’ demek için gelmişim,” dedi, kendimi toparladım.

“Yok, güzelim,” dedim aniden, nereden samimiyet bulduğumu bilemeden. “Ben öyle kendi kendime konuşuyordum,” dediğimde ise deliymişim gibi yüzüme bakan o oldu. İfadesini görünce, yüzümü muzipçe buruşturarak buzdolabına ilerlemeye başladım. “Nederler, bilirsin. Kocana bir söylüyorsan, kendine üç kalıyor...” Kimsenin böyle saçma bir cümle kurmayacağı aşikârdı, lakin benim de halk arasındaki deyimlerle hiç aram yoktu. Açtığım buzdolabından kahvaltılıkları kucağıma yerleştirmeye başladım. Buzdolabının kapağını sol ayağımla hafifçe iterek, kucağımdakileri de Nurhan’a uzattım. “Bakma sen bana ama bunları alıp sundurmadaki masaya götürebilirsin.”

Nurhan kucağımdaki kahvaltılıkları alırken, “Rahatsız ettik biz sizi,” deyince, hafifçe eğilip iri, zeytin gözlerine odaklandım.

“Nurhan,” dedim üstüne bastıra bastıra. “Rahatsız olursam söyleyim, emin olabilirsiniz.” Olduğum yerde dikleşerek normal insan formuma geri döndüm. “Bir kere dillendirdiğinde, ‘Yok öyle bir şey,’ diyorsam yoktur. Bir daha dillendirdiğinde mahcup olurum, lütfen.”

Nurhan kucağımdaki kahvaltılıkları kendi kucağına toplayıp, “Peki,” diyerek hafifçe gülümsedi. O kadar duru ve güzeldi ki, sanki gizli bir köşede saklanmış ve bir çift göz bile görmemiş gibi saf ve masum...

Nurhan mutfaktan çıkarken, aklımda saçma sapan sorular dönmeye başladı. Mesela Nurhan kaç yaşındaydı ya da Tanju kaç yaşındaydı? Ne kadar süredir evliyidiler? Nurhan gerçekten küçük değil miydi yoksa bir çocuk gelin miydi? Başımı iki yana sallayarak kendi

kendime “Ulan Jülide!” dedim esefle. “Başına o kadar şey geldi ki, iki gram düşünemez oldun!”

Alp Aslan aniden “Bebeğim!” diye seslenince, bardağa doldurmaya çalıştığım sütü sıçrayarak tezgâhın üzerine dökmüş bulundum. Dilimden korku dolu bir “İh,” dökülürken, Alp Aslan’ın dilinden benden daha çok korkmuş vaziyette “Yandın mı?” sorusu döküldü.

“Yok,” dedim, tezgâh üstündeki bezi dökülen sütün üstüne bırakarak. “Yok, yanmadım öyle bir an boşluğuma geldi,” derken yine başparmağımla damağımı kaldırdım. “Bir de gelip Tanju aklımı almayacaksa, çayları doldurup şu mutfaktan çıkayım artık.” Alp Aslan’ın “*Ne diyorsun?*” dercesine kaşları çatılınca, süt bardağımı uzattım ve sorgulamadan aldı. “Nurhan geldiğinde de boşluğuma gelmişti de,” diyerek tabak çanak derdine düştüm. Alp Aslan birlikte geçirdiğimiz üç haftada gerçekten tezgâh altına kapak ayarlamıştı. Lakin benim itirazlarım sonucu tezgâh üstü açık, eski tabaklık olarak kalmıştı. Tek farkı, Alp Aslan’ın boyayıp verniklemiş olmasıydı.

Tam tabak almak için uzanıyordum ki “Uzanma sen,” diyerek, saniyeler öncesinde kendisine uzattığım süt bardağımı bana iade etti. “Sen tabakları ve sütünü al git. Ben çaydanlıkla bardakları getiririm.”

Uzattığı tabakların üstüne çatal, bıçak alarak, bardağımı da alıp mutfaktan çıktım. Yemek masasına vardığımda Tanju ve Nurhan iş yemeğinde gibiydiler. Onlar öyle durdukça benim kendilerine karşı merakım daha çok artıyordu ve mübarek kayınvalidem olan Nazmiye Hanım’ı aratmayan iç sesim ortaya çıkıyordu. Ardımdan gelen Alp Aslan, çaydanlığı yanan sobanın üstüne bırakırken, Tanju’nun da şaşkın bakışları Alp Aslan’a döndü. Alp Aslan sobanın üstünde çayları doldurup masaya taşıyınca bakışları daha çok şaşkınlıkla kaplandı. Alp Aslan çay bardaklarını masanın üstüne koyarken Tanju “Zahmet oldu, abi,” dedi.

Alp Aslan’la aynı anda “Yeter,” dedik bıkkınca. Tek fark, ben bunu deyip kesmişken, o “A-” diye başlayan küfrünü kesmek zorunda kalmıştı. İrileştirdiğim gözlerimle sussun diye kendisine dönerken, huysuzca söylendi: “Geldiğinizden beri kem küm! Çok şey olursam, kalkın şey yapın, gidin, derim ben!”

Tanju gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken, muzur parıltıların eklendiği gözleri bana döndü. “Hep mi böyle?” dedi boynunu fiskos yapar gibi eğerek. “Yoksa evlendiniz diye mi böyle oldu?”

İçtiğim süt gülmemin etkisiyle boğazımı yakarken, “Tanju!” dedi Alp Aslan, uyarı dolu bir tonda. O arada yanıma çektiği sandalyesine oturup, kendi kendine tabağını doldurmaya başladı. Benim için alışkanlık hâline geldiği için yadırgamadım ama aynı şeyi Tanju ve Nurhan için söylemem mümkün değildi. “Sen benim ne zaman eğilip büküldüğümü gördün, koçum?” diye sorduğunda, ilkokul talebeleri gibi parmağını kaldırmamak için zor durdum. Son bükücü olarak bir 7.65’e sahiptim ve bunu hevesle dillendiremiyor oluşum, dilimi ısırarak duraksamama neden oldu.

Tanju “Estağfurullah abi,” diyerek, muzipçe gülümsedi. “Yani ne bileyim, bir değişik geldi. Sen çok,” dedi ve duraksadı. Bense sır kapacak sırtlan gibi dikkat kesildim. “Şey adamı değilsin.”

“Ne adamı?” dedim merakla araya girerek.

Tanju dudak büküp “Ne bileyim,” dedi safça. “Genellikle hizmet edilen taraf olduğu için şaşırdım sadece.”

“Karım benim emir erim değil,” diye çıkıştığında, aniden değişen ses tonu Nurhan’ın dikkat kesilmesine neden oldu. Bu, Alp Aslan’ın “*Kurcalama yoksa belanı severim,*” tonlamasıydı. Ardından tabağını önüme iterek, bana hitaben “Ye güzelim sen yemeğini,” dedikten sonra bakışları tekrar Tanju’ya döndü. Sağ elindeki çatalıyla bulduğumuz alanı işaret edip, “Burası da askeriye değil. Benim evim,” dedi dikte edercesine. “Yiyin siz de yemeğinizi. Sofra duası yaptırmamı mı bekliyorsunuz?” Alp Aslan’ın paylamasıyla ikisi de hızla önündeki tabağa odaklandı. Bana sorulsa oldukça garip bir andaydık. Sanki Tanju bizim çocuğumuzdu da kız kaçırıp gelmiş gibiydi. Üstlerinde öyle bir çekingenlik ve ne yapacağını bilemediklerini aşikâr eden bir durum vardı. Herkes birkaç lokma aldıktan sonra Alp Aslan, sofrada sessizliğe son zamanlarda açılan çenem sayesinde alışkın olmadığı için dayanamadı ve “Eee?” diyerek çayından bir yudum aldı. “Sen hangi takımlıydın, Tanju?” Sorgulayan gözlerim kendisine döndü. “Bu akşam şampiyonluk var, biliyorsun. Rengini belli edersen tavrımı belli etmem kolay olur.”

Gözlerimiz kesiştiğinde, yüzümde kendini beğenmiş bir tebesüm belirdi. Son maçta yenilmezsek ve Galatasaray da sürpriz at gibi zirveyi zorlamayı bırakırsa, bu sene şampiyonduk. Alp Aslan'ın şampiyonluk söz konusu olunca birden Galatasaraylı olduğunu iddia etmesi, benim için tamamen hayal kırıklığıydı. Gelip gidip keyifle damarıma basıyordu. Sataşması sorun değildi çünkü Alp Aslan'ın etrafımda dolanmasını seviyordum ve bir gün elbet onu, yanıma kattığım 7.65 ile birlikte Beşiktaşlı da yapardım lakin henüz sadece beni etkileme kabiliyetine sahip olan 7.65, çabuk sinirlenmemi sağlıyordu. Tam da dün oynayan sinirlerimle bu yüzden "Kedi yaparım oğlum ben seni! Aslanmış! Pabucumun aslanı!" diyerek yeri göğü inletmiştim.

"Haa," deyince Tanju şaşkınlıkla, Alp Aslan'la birlikte sürdüğümüz bakışma savaşını sonlandırıp Tanju'ya çevirdim bakışlarımı. "Fenerliyim ben, abi," dedi dudak bükerek. Bir Fenerli olarak, hakkıyla "*Bana elleşmeyin,*" diyordu âdeta. "Yukarıdan ilahi bir ses gelecek de anca öyle olacak bizim iş."

"Boş verin," dercesine elini savurması yüzümü gülümsetti. Yüzümü gülümseten diğer detaysa tüm maçların aynı anda oynanacak olmasıydı. "Yalvarsanız da sizin maçları açmam," dedim ağzıma bir zeytin itelerken. Alp Aslan'a sağdan kaçamak bir bakış atıp, alayla göz süzdüm. "Sonra *'İzleyemedim de ondan yenildik,*' diye miyavlamayın orada burada." Tanju havalandırdığı kaşlarıyla yüzüme bakarken, Nurhan daha çok ne saçmaladığımızı çözmeye çalışıyordu. "Gidin köy kahvesine, maç yayını için dilekçe verin. Dilekçeleri ben almıyorum."

Tanju sıvazladığı sarı sakallarıyla, rengimi çözmeye çalışırken Alp Aslan bir kahkaha atıp, "Bakma öyle," dedi Tanju'ya hitaben. "Hevybanû, renkli sevmiyor."

"Hevybanû?" dedi şokla Nurhan. Tanju, Nurhan'ın sesinin çıkmasıyla bedenini eşine doğru çevirirken, Nurhan hayretle şakımastığını sürdürdü. "Jülide demiştin."

"Ha, o," derken, ne diyeceğimi bilememenin getirisiyle omuzlarım düştü.

Alp Aslan megaloman gibi araya girerek, “Hevybanû, benim,” dedi hastalıklı insanlar gibi. “Siz lütfen Jülide deyiniz.”

Verecek bir cevabım olamadığı için gülümseyerek, sütümü yudumlamakla yetindim. “Siz,” dedim o arada dayanamayarak. “Siz ne kadardır evlisiniz?”

Biz Alp Aslan’la devirdiğimiz bir yılın yarısından fazlasını ayrı gayrı geçirmişken, birbirimizi daha çok tanıyor gibiydik. Sorduğum soru üstün bir zekâ istiyormuşçasına birbirlerine bakakaldıklarında, kaşlarım daha çok çatıldı. Pek tabii içimdeki merak da arttı. Nurhan dudaklarını araladı ama araladığı dudaklarından fersiz bir nefes dö-küldü sadece. Tanju “Oluyor sanırım bir üç sene,” deyince, ağzım şokla, masaya değercesine açıldı. Açılan çenemi ise Alp Aslan’ın diziyle sağ bacağını dürtmesi sayesinde kapattım.

Geldiklerinden beri sürekli yaşadığım, ne diyeceğimi bilememe durumum devam ettiğinden, saçma bir şekilde “Ya,” diye mırılda-dım. “Allah daim etsin.” Etsindi elbet ama üç senede böyle oldular-sa, on üç senede bir yol katedebilirler miydi, bilemedim. İçimden bir ses “*Herkes sen gibi cıvık mı canım?*” derken, başka bir ses “*Alp Aslan hiç cıvık değil ki!*” diyordu. Kıstas olarak kendime sadece Alp Aslan’ı belirlememse tam alkışlanacak hareketti!

Tanju konudan hızla uzaklaşmak istercesine, “Biz kahvaltıdan sonra bir çıksak,” dedi sıkıtiyla, Alp Aslan’a hitaben. “Şu ev işine bir baksak? Olmazsa hava kararmadan merkeze döneriz. Yani en azından Nusaybin’e...”

Alp Aslan, sonucu bildiğinden olsa gerek “Çıkalım,” dedi gönül-süzce. “Çıkalım da o iş hallolacaksa bile bir günde hallolmaz. Bak-ma sen bize...” Eliyle omzuma dökülen saçlarımı sırtıma doğru sa-lındırdıktan sonra yüzüme diktiği bakışlarını çekmeden mırıldandı: “Hevybanû doktorluğunu kullandı. Eh, bizim de burayı içine insan girecek bir yere çevirmemiz bir üç haftayı aldı...” Benden çektiği bakışlarını Tanju’ya çevirirken, kaşlarını kaldırıp indirdi. “Acele et-sen de bir faydası olmaz yani.”

Tanju “Olsun, çıkalım yine de,” diye diretince, Alp Aslan kah-valtı masasından usulca ayaklandı.

“Ben merkeze inceğim zaten,” demesiyle, gözlerim sorgularcasına kendisine döndü ama “*Sorun yok,*” der gibi gözlerini kırparken “Rutin işler,” diye açıklamada bulundu. Rutin işler dediği, boynuna atılan ilmeklerin çözülecek gibi olup olmadığına bakmasından ibaretti. “İstediğin bir şey var mı?”

“Yoğurt,” dedim aniden. Devamında dudaklarımı iştahla yaladım, hiç yemek yememişim gibi. “Akşama mantı yiyeceğiz. Yoğurt alır mısın?”

Alp Aslan sol elini kalktığı sandalyenin sırtına yaslariken, sağ elini de masaya yaslayıp hafifçe bedenime doğru eğildi. “Alırım da,” derken, dudakları saçlarımın üstünde soluklandı. “Güzelim, biz bu yoğurt işine de evde mi geçsek?”

Ellerim usulca yanaklarına tırmanırken “*Senin 7.65’e yaptığın yolları yerim,*” diyemediğim için “İyi de,” diyerek sevimlice gü-lümsedim. “Ben yoğurt mayalamayı bilmiyorum ki!” Yemek yapmayı kendi çabalarıyla öğrenmiş bir insandım. Pekâlâ yoğurt yapmayı da internetten öğrenebilirdim. Bir, iki, üç... Elbet bir denemede tutardı. Tutana kadar da umudum muhakkak kırılmazdı, bilirdim. Ama akşamki mantıya yetişmezdi, deneme yanılma yöntemlerim.

O arada Nurhan “Ben öğretirim,” deyince, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Oysaki o bize daha şaşkın bakıyordu. Çok daha şaşkın... Öyle ki ben, Nurhan bize baktıkça, Nazmiye Hanım “*Çek pençelerini oğlumun üstünden!*” dercesine bakıyormuş gibi hissediyor ve uzaklaşmakla daha çok sırnaşmak arasında gidip geliyordum. “Ama maya için de yoğurt lazım. Hem,” dedi ve sundurmanın içerisinde usulca gözlerini gezdirdi, o arada sesi kısıldı. “Tutmaz akşama kadar ama yoğurt yine de lazım.”

Alp Aslan’ın kolunda usulca elimi gezdirirken, “Duydun zilin sesini, kocacığım,” diye şakıdım. “Yoğurt lazım.”

Alp Aslan dibimden çekilmeden önce “Başka?” dedi beklentiyle.

Derin bir nefes alp “Sen,” dedim sakince. Şayet benim için Alp Aslan varsa her şey tamdı. “Sen de gel, yeter.”

Dudakları mihrabım dediğine vardığı sıra “Allah’a emanet,” diye mırıldandı.

Biz kendi çapımızda vedalaşırken, Tanju ve Nurhan birbirlerine hafifçe baş selamı verdi ve o anda içimden bir “*Fesuphanallah!*” yükseldi. Alp Aslan’la Tanju evden çıkıp Nurhan’la baş başa kaldığımız gibi “Eee?” dedim, parmaklarımı masanın sert yüzeyinde tıngırdattırken. “Birer kahve içer miyiz, Nurhan?”

Nurhan yabani bir ceylan gibi gözlerini kırıştıtırırken, “Yapayım mı ben, abla?” dedi, kalkmak adına avuç içlerini masanın üzerine yaslayarak.

Elimi hafifçe havalandırıp “Otur sen,” dedim gülümseyerek. “Bugün benden, yarın senden olur.” Ardından hızlıca mutfığa gittim ama daha ben kahve sularını koyamadan Nurhan masanın üzerindeki kileri taşımaya başladı. “Ay Nurhan!” dedim esefle başımı iki yana sallayarak. Bizim evin geniş bendim, nizami ve titizi Alp Aslan. Bu yüzden “Alp Aslan gibisin resmen! Bıraksaydın, dursaydı iki dakika daha sofrada, bozulmazlardı!” diye söylenmeden duramadım.

Nurhan, “*Buzdolabını açayım mı?*” dercesine elini havalandırınca, açaabileceğini işaret ettim. “Ne bileyim,” dedi bilmediğim bir yöresel ağza bulanarak. Değişen konuşma tarzıyla kaşlarım çatıldı. “Sofra yerde kalmaz, der anam hep. Alışkanlık olmuş.”

“Nerelisin sen?” dedim, cezvenin içerisindeki kahveyi karıştırarak. Nurhan’dan ani bir yanıt gelmeyince, şaşkınlıkla cezvedeki bakışlarımı kendisine çevirdim ve sorduğum soruyla duraksadığını gördüm.

Ben yüzüne bakınca yakalanmış gibi “Sarıçavuş,” dedi. Söylediği yeri zinhar tanımadığım için yüzüne bakmaya devam edince, “İğdır,” diye açıklama gereksiniminde bulundu. “İğdır, Sarıçavuş.”

Her ne kadar İğdır’ı bilsem de, zihnimde söylediği yere ait hiçbir şey canlanmadı. “Ağrı Dağı’n eteğindeki uçan güvercin benim, diyorsun yani,”¹ dedim gülümseyerek, İğdır’dan dağın görüldüğünü anımsayarak.

Ben, laf olsun beri gelsin diye gülümseyerek dillendirmiştim ama Nurhan ağzının içinden “Evet, sapanla avlanan,” deyince, ikimiz de ağırca yutkunduk.

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği “Ağrı Dağı’n Eteğinde” türküsüne atıf yapılıyor.

Kahveyi fincanlara boşaltırken, “Geç hadi sen,” dedim, başımla sundurmayı işaret ederek. “Geliyorum ben de.” Nurhan önümde, ben ardında, elimde tepsıyla, yarısı toparlanmış olan kahvaltı masasına geri döndük. Önüne doğru bıraktığım kahve fincanını mahcupça önüne doğru çekerken “Bak Nurhan,” dediğim için bana baktı hâliyle. Kendi sandalyeme otururken, olağan bir tavırla “Senden mucizeler beklemiyorum,” dedim. “Beni ilk kez görüyorsun, evime ilk kez geldin. Çekinceni de anlıyorum...” Genişçe gülümseyerek bir es verdim. “İşe önce birbirimizi tanımaktan başlayalım.” Elimle benliğimi işaret edip “Adım Jülide,” dedim. “Alp Aslan, adımı dilendirmez ve senin de duyduğun üzere Hevybanû der.”

“Neden?” diye sorunca dan diye, duraksadım.

Dudaklarım “*Bilmem*,” dercesine bükülürken “Nedenini hiç sormadım,” dedim dürüstçe. Ardından ciğerlerime derin bir nefes doldurdum. “Tanıştığımızda bir daha birbirimize rastlamayacağımızı düşündüğüm için kendisine adımı bahsetmemiştim.” Omuzlanm umarsızca kısıldı. “O da kendince bana bir hitap şekli seçti, sonra da seçtiğinden bir adım öte gitmedi ve ben hep onun Hevybanû’su olarak kaldım.” Kahvemden bir yudum aldım ama 7.65, yanında tatlı arayınca Nurhan’ın şaşkın bakışları altında çilek reçeli kâsesini önüme doğru çektişirdim, işaret parmağımı reçele bandırıp yaladım. “Sanırım 30 yaşımdayım...” Gülümserken yüzüm buruştu ve “Bunu hesaplarken hep karıştırıyorum,” dedim çocukça. “Genel cerrahi doktoruyum. Annem albaylık rütbesindeyken şehit oldu.” Kaşları aniden havalanınca, ne soracağını tahmin ettiğim için hızla “Hayır,” diyerek başımı iki yana salladım. “Alp Aslan’la sivil hayatta tanıştık. Hoş,” dedim ve gülümseyerek duraksadım. “Sivil hayatta karşılaşsaydık, bir geleceğimiz de olmazdı...”

Nurhan tekrar “Neden?” dedi ama bu sefer sesinde çekingenlik yerine safi bir merak vardı.

Derin bir nefes alırken önce parmağımı reçele buladım. Ardından reçeli yaladıktan sonra iki şekerli yaptığım Türk kahvem yudumladım. 7.65 sayesinde, midem muazzamdı! Çöp konteyneri olma yolunda hızlı ve emin adımlarla ilerliyordum ve şayet Alp Aslan yanımda olsaydı “*Güzelim, kaymak da vereyim yanında ister-*

sen,” diyerek mükemmel bir şekilde dalga geçerdi. “Anneden miras bir ön yargı diyelim,” dedikten sonra bu sefer sütüme uzandım. “Sevdiklerime çok hasret kaldığım için bu meslek grubundan özenle kaçınırdım ama işte!” Sesli bir nefes verdim. “Aşk, kurşun misali adres sormuyor.” Durup bir şeyler anlatsın diye bekledim ama anlatmayınca, tekrar reçele bandırdığım parmağımla duraksadım. “Sen?” dedim merakla. “Tanju ile nasıl tanıştın? Annen baban sağlar mı?” Yüzüm buruştu ardından. “Benim manevi olarak bir babam, bir de erkek kardeşim var ama biyolojik babamı ne sen sor ne de ben söyleyeyim.”

Hayatımda ilk defa şartsız şurtsuz, bir insana kendi hayatımı açtım. Neye güvendim, bilmiyorum. Hamilelik hormonları beyin fonksiyonlarını da etkileyebildiğinden olsa gerek, midemın girişı gibi çenemin bağıının da ayarlarını kaçırmıştım.

Nurhan önce derin bir nefes aldı. Ardından resmî bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. “18 yaşındayım...” Eli-me, koluma, dilime zor sahip çıktım ama boğazımdan geçen kah-venin acısını, bir on yıl hatırlayacak gibiydim. Benim rengim attı, Nurhan’ın utangaç bakışları masaya eğildi. “Yaşım sana çocuk ge-lir,” deyişle, zaten çocuk olduğunu dillendirmek istedim; üç yıldır evli olduklarını söylemişlerdi! Benim bildiğim, 15 yaşında sadece liseye başlanırdı; bir evliliğe değil. Bir de... Tanju, pek öyle biri gibi durmuyordu. Çocuk gelin kabul edecek biri gibi değildi. Sol eli-min parmakları kaşlarımda dolanırken, bir insanın içinin yüzünden okunmadığını kendime hatırlatarak sinirlendim. “Tahsilim yok,” de-diğinde bakışlarım kendisine döndü ama Nurhan bana bakmak yeri-ne masaya bakan taraftı. “On üç kardeşiz.” Küçük dilim bir titredi. “Ben sekizinci çocuğum.” Gözleri gözlerime tırmandığında, orada gerçekten küçük bir çocuk vardı. Benliğini arayan küçük bir ço-cuk... Arayan ama bulamayan... “Anamla atam sağlığınıza duacı.”

Oturduğum sandalyede hafifçe öne çıkıp, masaya doğru eğildim. “Peki, Tanju?”

Nurhan, masanın üzerine çıkardığı elleriyle oynarken “Biz,” dedi sıkıntılı bir sesle.

Oynatacağı dudağının milimini görmeyi galaksiden süzülecek bir meteoru bekler gibi bekliyordum. “Siz?” dedim merakla.

Meraklı sesime “Hatun?” diyen Alp Aslan’ın sesi karışınca, Nurhan hızla sandalyesine geri yaslandı, yakalanmış gibi.

Başımı ahşap kapıya çevirirken, çenemi kasarcasına genişçe gülümsedim. “Ne çabuk?” dedim dişlerimi birbirine bastırarak. “Ne çabuk geldin sen öyle?”

Bakkaldan ekmek almaya göndermişim gibi gelmesi ancak normal bir zamanda işime gelirdi. Alp Aslan da bunu bildiği için “Böldük mü?” dedi ama Nurhan’ın gözleri sorgularcasına Tanju’ya kaydı.

“Yarışmaya nereden katıldığımı anlatıyordum tam,” dedim iki elimle yüzümü sıvazlayarak. “Ha,” diyerek duraksadım aniden. “Ankaralıyım ben. Onu demeyi unuttum bak.”

Alp Aslan elindeki yoğurtla mutfığa doğru ilerlerken “Artık değil,” diye söylendi yüksek bir sesle. “Eskişehir’e geçti senin kütüğün.”

Karşımda suçlu çocuklar gibi duran ikiliye bakıp, “Saçma sapan işler işte!” diyerek, elimi havada bir tur döndürdüm. “Evlenince, kütüğü neden değişir ki bir insanın?”

Alp Aslan ve Tanju eve gelince, Nurhan açılmaya çalışan çenesini sıkı sıkıya örttü. Örtmesi sorun değildi ama bu durum beni oldukça geriyordu. Sorgular bakışlarımı Tanju’nun üzerinden bir türlü çekemiyordum. Sanki bakınca tüm sorularıma cevap bulabilecekmişim gibi!.. İkisinin de davranışları birbirine karşı çekingendi ama Tanju daha olağandı. Daha insancıl, daha rahat... Nurhan ise sürekli başkomutanından izin almaya çalışan bir er gibiydi. Sanki Tanju “*Kıt’a dur!*” derse, oracıkta ölse de adım atamayacaktı. Bir de Nurhan, benim tavırlarımı görünce uzaylı görmüş gibi oluyordu. Alp Aslan’la Tanju bahçeye aldığımız kameriyeyi kurarken, camdan kufamı uzatıp “Çalışın, köleler!” diye alayla bağırmamı ağzını eliyle örtterek izlemişti Nurhan. İnsan kocasına sataşamayacaksa kime sataşacaktı ki? Müezzine mi?..

Akşam olup yemek sofrasına oturduğumuzda, üzerimde beyaz kazağımın üstüne geçirdiğim Beşiktaş formam vardı. Alp Aslan ise gülümseyerek başını iki yana sallayıp, cık cıklama eşliğinde sürekli beni kınama peşindeydi ve Tanju ile Nurhan gerçekten yanlış za-

manda gelmişti. Zira ben Alp Aslan'la gönlümce eğlenip, hoyratça iddialara girmek isteyen tarafımı zapt etmek zorunda kalıyordum.

Bulana bulana üzerine pul biber dökülmüş mantı dolu kaşığıma ağzıma tıktırırken, Tanju “Yenge, hep böyle misin?” diye sordu. Ağzımdaki lokmamı yutkunmak adına bir tur çevirirken, Tanju devam etti: “Bizim Sarıkamış'ta bir Rambo vardı. Böyle oturdu mu üç somon ekmeği aynı anda yedi de millet tabağını nasıl kaçıracağını şaşırdı. İştahınız yarışır gibi...”

Alp Aslan aniden “Yok,” deyince, ağzımdaki lokmamın hepsi boğazıma tünedi. 7.65'i söylememe kararını unutup, koyverecek diye düşünürken, “Orijinali böyle onun,” diye toparlayarak gülümseyince rahat bir nefes aldım. Ardından Tanju'ya dönüp, hararetle anlatmaya koyuldu. “Biz Hevybanû ile bir şeyleri yoluna koymak için ilk Mersin'e gittik.” Bakışları muzip bir hâl aldı. “O güne kadar pek çok kez bir arada bulunduk ama o zaman ilk defa tamamen birlikteydik.” Boğazından hoşnut bir kıkırtı döküldü. “Az daha Mersin'in arasına dürüm yapıp beni bile yiyecekti. O derece yani...” Elini “*Sorma,*” dercesine havalandırdı, ballandıra ballandıra anlatan o değilmiş gibi. “İlk o zaman, birinin yemek yemesinden haz duyulabileceğini öğrendim. Sevdiğin insan yiyince, sen otomatikman doyuyormuşsun...”

Nurhan'ın kaşığındaki eli duraksarken, Tanju; “Toparlamasaydım, yenge alınacaktı az daha,” dedi gülümseyerek.

Kaşlarım “*Yok canım,*” diye havalanırken, Alp Aslan saçlarımı köpek başı sever gibi karıştırdı. “Alınmaz o bana,” derken, gayet ciddi bir ses tonuna sahipti. Ardından sorgular bakışları Tanju'ya döndü. “Oğlum, karım yemek yemesinden mutlu olduğum için bana neden alınsın?”

Alp Aslan'ı hafifçe dizimle dürterken, öksürdüm. Bu, “*Kurcalama,*” demekti. Benim de çok kurcalayasım vardı lakin karşıımızdakiler de açılmayı bekleyen bir süs paketi değildi. Hem zaten bize neydi ki? Masaya doğru hafifçe eğilip “Alp Aslan'a sataşırken, beni araya katma,” derken, muzipçe kaşlarımı indirip kaldırdım. “Hassas biraz...” Bu sözümü Alp Aslan, Tanju'dan önce duyunca ensemden yakalanmak suretiyle bedenine doğru çekildim. Aniden sandalyem-

de kaykıldığım için kahkahalarımın arasında “Düşeceğim!” diye bas bas bağırdım. Sesim her ne kadar kulak tırmalatan cinsten olsa da, Tanju ile Nurhan’ın aynı anda yüzünü gülümsetti.

“Tutuyorum ben,” derken, ensemdeki eli belime doğru indi. Belime arkadan sarılan kolunun devamında avuç içi karnımda kendisinde yer edindi. Kalçamın sağ kısmı tamamen Alp Aslan’ın aşağıya doğru kırdığı sol dizinin üstündeydi. “Her zamanki gibi,” deyişiyle, başımı geriye atıp, çenesinin altına bir öpücük kondurdum. “Uçun uçabildiğiniz kadar bakalım...”

Son sözünden Tanju ile Nurhan’ın bir şeyler anladığı için gülümsemediğine emindim. Yüzümdeki gülümsemenin nedeninin, verdiği baba Şahin mesajından ötürü olduğuna ise Alp Aslan emindi.

Akşam yemeğinden sonra Nurhan’ın “*Sofra yerde kalmaz, melekler ağlar. Mutfak dağınık kalmaz, ayıplarlar,*” takıntısından ötürü, maçların ilk on beş dakikasına dâhil değildim. Diğer on beş dakikasına da çay servisi yüzünden dâhil olamamışken, ilk yarının son on beş dakikasında Beşiktaş’ın maçını ancak telefonda takip edebildim. Alp Aslan’ın üzerindeki, nereden bulup da giydiğini bilmediğim Galatasaray formasını gördükçe “*Seninle başladı hayat! Kartalım göklere aç kanat!*” diye bağırışım geliyordu amma veldi kin sustuğum anda marşın devamını getirecek bir Melih yanımızda yoktu. Bu yüzden dibinden ayrılmadığım kocamın etrafından, doğaüstü varlıklara maruz kalıyormuşuz gibi kaçıyordum. İkinci yarılar başladığında ise oldukça gergindim. Evde resmen terör estirip, laptopu televizyona bağlamak suretiyle herkesi esir ettim. Lakin... Beşiktaş pek şampiyon olmak istiyor gibi değildi ve ben Galatasaray’ın çatır çatır attığı gollerin sayısını Alp Aslan’ın keyifle kıvrılan dudaklarından bile tahmin edebiliyordum. Yine de içimde “*Beş tane de atamazsınız be!*” diye böğüren azman bir çocuk vardı. Ben doğuştan Beşiktaşlı değildim. Hatta Melih hayatıma dâhil olana dek futbolla alakam, Alp Aslan’ın futbolla alakasızlığına eş değerdii. “*Sen siyah, ben beyaz,*” diye çıktığımız yolda tutunduğum bayrağı ise nedense hiç ama hiç bırakasım yoktu.

Beşiktaş öne geçip maç bittiğinde ve şampiyonluğu resmen ilan edildiğinde mutlu olurum sanmıştım. Yıllar önce çığlık kıyamet zıp-

de kaykıldığım için kahkahalarımın arasında “Düşeceğim!” diye bas bas bağırdım. Sesim her ne kadar kulak tırmalatan cinsten olsa da, Tanju ile Nurhan’ın aynı anda yüzünü gülümsetti.

“Tutuyorum ben,” derken, ensemdeki eli belime doğru indi. Belime arkadan sarılan kolunun devamında avuç içi karnımda kendisinde yer edindi. Kalçamın sağ kısmı tamamen Alp Aslan’ın aşağıya doğru kırdığı sol dizinin üstündeydi. “Her zamanki gibi,” deyişle, başımı geriye atıp, çenesinin altına bir öpücük kondurdum. “Uçun uçabildiğiniz kadar bakalım...”

Son sözünden Tanju ile Nurhan’ın bir şeyler anladığı için gülümsemediğine emindim. Yüzümdeki gülümsemenin nedeninin, verdiği baba Şahin mesajından ötürü olduğuna ise Alp Aslan emindi.

Akşam yemeğinden sonra Nurhan’ın “*Sofra yerde kalmaz, melekler ağlar. Mutfak dağınık kalmaz, ayıplarlar,*” takıntısından ötürü, maçların ilk on beş dakikasına dâhil değildim. Diğer on beş dakikasına da çay servisi yüzünden dâhil olamamışken, ilk yarının son on beş dakikasında Beşiktaş’ın maçını ancak telefonda takip edebildim. Alp Aslan’ın üzerindeki, nereden bulup da giydiğini bilmediğim Galatasaray formasını gördükçe “*Seninle başladı hayat! Kartalım göklere aç kanat!*” diye bağırasım geliyordu amma vela-kin sustuğum anda marşın devamını getirecek bir Melih yanımızda yoktu. Bu yüzden dibinden ayrılmadığım kocamın etrafından, doğaüstü varlıklara maruz kalıyormuşuz gibi kaçıyordum. İkinci yarılar başladığında ise oldukça gergindim. Evde resmen terör estirip, laptopu televizyona bağlamak suretiyle herkesi esir ettim. Lakin... Beşiktaş pek şampiyon olmak istiyor gibi değildi ve ben Galatasaray’ın çatır çatır attığı gollerin sayısını Alp Aslan’ın keyifle kıvrılan dudaklarından bile tahmin edebiliyordum. Yine de içimde “*Beş tane de atamazsınız be!*” diye böğüren azman bir çocuk vardı. Ben doğuştan Beşiktaşlı değildim. Hatta Melih hayatıma dâhil olana dek futbolla alakam, Alp Aslan’ın futbolla alakasızlığına eş değerd. “*Sen siyah, ben beyaz,*” diye çıktığımız yolda tutunduğum bayrağı ise nedense hiç ama hiç bırakasım yoktu.

Beşiktaş öne geçip maç bittiğinde ve şampiyonluğu resmen ilan edildiğinde mutlu olurum sanmıştım. Yıllar önce çılgık kıyamet zıp-

layan Jülide'yi aradım ama içimde bulamadım. Televizyonun karşısında bağdaş kurdum, dizlerime dayadığım ellerimi çenemin altına yaslayarak kalakaldım. Neyin eksik olduğunu ise bilgisayara bağlı olan telefonumun ekranında, internet üzerinden mesajlaşma programına düşen mesajı gördüğümde aydım.

"Bok vardı sanki evlendin!" yazısı düştü önce ekrana. Kimin attığını söylemekse yersizdi. Birileri, benim gibi ülkenin bir köşesinde eksiklik hissediyordu. *"Biriniz siktir olup toprağın altına, diğeriniz siktir olup ebesinin amına gittiniz! İnşallah gittiğin o köyde örgü falan öğreniyorsundur da iki kaşkol örer, bir işe yararsın!"*

Toprağın altına giden Necip'in eksikliği bir tekme olup kalbimin üzerine inerken, gözlerimi yumup iki derin nefes aldım. Pek tabii ekrana düşen mesajları maaile okuduğumuz için saklanacak, gizlenecek, üstü örtülecek bir şey de kalmamıştı. Telefonumu alıp Melih'i görüntülü aradığımda, ne olursa olsun şampiyonluk kutlamasında olmasını bekliyordum; karanlık bir ortamda, çilingir sofasında değil... "Selam," dedim sanki şampiyonluk konvoyu bizim evin salonundan geçmişçesine. Oturma odasının ortasında, biraz da kaliteli bir internet çekimi alabilmek adına ayakta dikilirken şakımaya devam ettim. "Ya bu, abilerin canı sıkıldıkça kardeş paylama durumu nedir tam olarak?" Sol gözümü muzipçe kırparak başımı iki yana salladım. "Hayır, bakıyorum da tüm şamar oğlanların da yanında!"

Melih telefonunu masanın üzerine sabitlerken, sol kolunu oturduğu sandalyenin sırtına attı. Sağ elinde ise sigarası vardı. "Bu sene lig kovalayamayacak kadar bize giren çıkan oldu," dedi ama yüzünde de minik bir tebessüm belirdi. Gözleri muzipçe kısılrken, dili aheste aheste dudaklarının üzerinde gezindi. "Kocan nerede senin?" derken, sataşma modu tamamen açıldı. "Yeni evlisiniz, paşamız rahatsız olmasın diye biz aramıyoruz ama sen beni arıyorsun. Ne yaptın, evden kaçırdın da bana mı kaldın?" Söylediklerine yüzümü muzipçe buruştururken, sol elimden usulca çekilmemle geriye doğru adımlamaya başladım. "Eee, ne hediye alacaksın bana şampiyonluk için?" dediği sıra, Alp Aslan'ın çekeleyecek yeri kalmadığı için herkesin içerisinde gerisin geriye kucağına düştüm.

Sırtım Alp Aslan'ın göğsünün sağ tarafına denk gelirken, Alp Aslan da kamera kadrajına girmiş bulundu. "Oğlum, ben ne diye hediye alacağım sana?" diye söylenirken, sol kolumu Alp Aslan'ın boynuna dolandırdım. Sırnaşmam karşılıksız kalmayıp sol şakağıma alnını dayadığında, gözlerim ekrandaki görüntümüze kaydı. Bana bir bakışını kaçırmaya tahammülüm olmadığı için anında ekran görüntüsü aldım. "Hem, hep ben Aslan'ı evde tutuyorum diye oluyor bunlar! Bir teşekkür bile etmiyorsun!"

"İyy," dedi o arada Melih ve ardından sigarasından bir duman aldı. "Oğlum, sen iyice ev kedisi olmuşsun ya la!"

Alp Aslan'ın gülümsemesiyle, sol yanağım ısınırken "Sana da merhaba!" dedi alayla. "Arayamıyorum diye yine boşa sıkıyorsun be Bahriyeli! *'Seni değil, günde en az bir kez kocanı aradığım için sen akluma gelmiyorsun, 'demeliydin...*'"

Alp Aslan'la ikimizin de dilimizden aynı anda cıklamalar dökülürken, kim neye cıkliyordu, belli değildi. "Burnun da uzamıyor ne yazık ki," dedim yalandan bir kınamayla. "Ama onu bunu boş ver..." Alp Aslan'ın boynuna dolanan kolumu sıkılaştırdım. "Aslan'ı evde tutup, şampiyonluğu kaptığımıza göre sen bana ne alıyorsun asıl?"

Önce boşta bulunarak "Var benim sana bir hediyem," dedi. Ardından yeşilleri Alp Aslan'ın üzerinde dolandı. "Ama kocanın onayı lazım."

Kardeş ya da koca, benim olabilirdi ama ben ikisi bir araya geldiğinde o kadar hoş bir şey beklemiyordum ki, "Uçak bileti çift kişilik olsa dahi kabulüm değil," dedim direkt. Canları sıkıldıkça beni bir yerlere postalamaları sorun değildi. Sorun, başıma gelecek olduktan sonra yüzlerce kilometre ötede bile gelebilmesiydi. "Hem hediye benimse, Alp Aslan yerine benden onay alman gerekmiyor mu senin?"

Melih "Cık," derken, Alp Aslan'ın sol gözü "*Hayırdır?*" dercesine kırıldı. Ardından "Sonra," diyerek Melih de yeşillerini açıp kapattı. "Aramızda kalsın ki bu da hasedinden erisin dursun!"

Melih'le Alp Aslan'ın sessiz ama istekli gülüşlerinin arasında bir "Yenge!" bağirtısı koptu. O arada Alman çocukları gibi sararmış saçlarıyla Selim gözlerime ilişince, şaşkınlıkla gözlerimi kır-

pıstırdım. Ellerini Melih'in omuzlarına yaslayarak, Melih'in sağ omzunun üstünden ekrana doğru eğildi. "Şunu fabrika ayarlarına çevirsene ya!" derken, Melih'in bedenini sarsmayı ihmal etmedi. Ama sarstığı bedenden soldan bir dirsek yedi hızlıca. "Bana kız istemiyor! Evleneni atarım timden, gözünün yaşma bakmam, diyor!"

"Aaa," dedim şaşkınca. "Eski köye yeni âdetler mi gelmiş?"

Melih kendisine bir sigara daha yakarken, "Bundan sonra böyle," dedi tavizsiz bir tonda. "Evliler, Şahin'e; bekârlar, Alka'ya!" Elindeki sigarasıyla, solumda kalan Alp Aslan'ı ekrandan işaret etti. "Bak, adam evlendi, dal taşak oturuyor. Sen neredesin? Onun timi nerede?"

"Ya ben," dedi Selim mızızlanarak. "Niye iki aşkımı aynı anda yaşamak yerine, birinden vazgeçmek zorunda kalıyorum ya?"

Melih başını sağında kalan Selim'e çevirirken, pek de hoş bakmıyordu. "Biz amcık mıydık da vazgeçtik?" demesiyle gözlerim irileşti. "Ordudan ihracını vermeyeceğiz ya! Git bir yerde insan gibi takıl, sonra da gidip heba ettiğiniz insanlara baş sağlığı dilemek bana kalsın."

Son söylediğiyle aklım Kerim'e gidince, boğazımı temizlemek zorunda kaldım. "Neyse canım," dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Hallederiz..."

"Vallahi gazlama kimseyi!" diye yükseldi Melih. "Kimseye kız kaçırmam. Yemin billah, birinin başı belaya girerse, azmettirici olarak adını liste başına tuttururum. Sonra beybabayla kendin hesaplaşırsın!"

"Yoo," dedim yüksek bir tonlamayla. "Yoo, arkadaşlar, beni karıştırmayın." Sesimin yüksekliğiyle yüzümdeki gülümseme tamamen doğru orantılıydı. Lakin yine de Kemal babayla papaz olacak, hem de Mardin'deyken papaz olacak kadar aklımı kaçırmamıştım. "Ben evlendim, uslandım. Kendinize başka bir suç örgütü lideri bakınız."

"Yazık," dedi Selim başını esefle savurarak. "Hiçbiriniz demeyin; yapalım şu çocuğun düğününü."

"La siktir git," dedi Melih öfkeyle. "Sanki sizi baş göz etmeye topladım yanıma ben. Ana kucağı değil, baba ocağı değil dedik; karı koynu bellediniz burayı!" Melih konuştuğu solumuzda kalan

Nurhan'ın başı halıya doğru öyle bir eğiliyordu ki benim de gülesim geliyordu. Hayır, ben Alp Aslan'ın dizinde oturuyorum diye mi yoksa Melih'in sansürsüz küfürlerinden mi eğilip bükülüyordu, onu da anlayamıyordum. "Eee?" dedi o arada. "Geceye yaraşır bir marşınızın olması lazım sizin, Jülide Hanım..."

Alp Aslan'ın boynuna dolandırdığım kolum sayesinde, yüzünü rahatça elimle mıncırırken, "Lütfen kocaya saygı," dedim neşeyle.

Melih hoyrat bir kahkaha atıp "Kapat, Allah'ın cezası, kapat!" dedi ve sonra hiç çekinmeden görüntülü konuşmayı sonlandırdı.

Dakikalardır ekranda gördüğüm Alp Aslan'la kendi görüntüm, içimi öyle gıcıklıyordu ki telefonumu indirmeden kamerayı açtım. Amaçsızca gülen, iki mutlu yüz yansıdı ekrana ve dondurduğum en kıymetli anılardan biriydi. Ardından istifimi bozmadan fotoğrafı sosyal medyama yüklerken "Ben de seni miyav," yazdım. Alp Aslan'ı etiketlediğim için telefonuna bildirim düştüğünde, "Bence bu da en az '*Konum*,' yazısı kadar anlamlı," diye mırıldandım.

Alp Aslan oturduğu yerden, koltuğun üstündeki telefonuna üstten bir bakış attı. Daha yüzü bana dönmeden, "O soyadını değiştir," dedi otomatikman.

Evlilik meraklısıymışım gibi "Emrin olur," diye mırıldanırken, Alp Aslan'ın şakağına bir öpücük kondurdum. Solumda kalan çift (!) gözüme ilişince, gülmemi zar zor zapt ettim. Oturma odasının yarısı aşna fişne tarafıyken, yarısı hazır kıtaydı. "Şey," diyerek kucığından doğruldum. Alp Aslan garipsediği için yüzüme hayretle bakarken, odağımı başını yerden kaldırmayan Nurhan'la kararmış televizyona film izliyormuşçasına bakan Tanju'daydı. Havalandırdığım elimle kendi çapımda diğer küçük odayı işaret etmeye çalıştım. "Diğer odada, iki kişilik bir şişme yatak var." Yüzüm huysuzca buruşurken, Alp Aslan'a kinayeli bir bakış yolladım. "Alp Aslan pek sevmez ama oldukça rahattır. Tabii isterseniz burayı da açabiliriz. Buraya da iki kişi rahat sığar muhtemelen..." Sonlara doğru sesim gittikçe kısıldı. Biz köşeli koltukta uyuma zahmetine hiç girişmemiştik, sevişirken açma zahmetine girmediğimiz gibi. Rahat mıydı değil miydi, kestiremiyordum ama benim kestiremediklerimden daha berbat olan şeyler vardı. Nurhan, bana bakıyordu; Tanju,

Nurhan'a. Bir de, iki odanın da kapısı yoktu. Kapıların olmayışını hatırlamamsa oturma odasını baştan elememe neden oldu. Çünkü gece tuvalete gitmek için sundurmaya çıktığımız anda, yatan insanları hem görmüş hem de tedirgin etmiş olacaktık. "Küçük oda daha iyi," dedim yüzüme kondurduğum tebessümle. "Kapısı yok ama orası görüş alanında değil." Kimse tepki vermeyince, şaşkolozlar gibi kaldım. "*La bir şey desenize!*" diyemediğim için Alp Aslan'a dönüp, "Sen bana bir yardım eder misin, hayatım?" dedim. Odadan çıktığım anda zorla baş göz edilmişçesine ter atar hâldeydim. Yatak odasına girdim. Benim ardımdan Alp Aslan'ın gelmesi arasında iki saniye oynamadı ama Alp Aslan yorgan ve yastık almak niyetiyle dolaba yönelince, "Kapatsana şu kapıyı az," dedim fısıltıyla. Kapıyı örterken, "*Ne oldu?*" dercesine başını salladı. "Ben bunlar evli diye şey etmedim ama," dedim tereddütle. "Birlikte yatmak istemezler miydi acaba?"

Alp Aslan'ın yüzünde sevilesi bir tebessüm belirince, ellerim otomatikman çehresine uzandı. "Bebeğim, evli barklı insanlar neden ayrı yatsın?" diye sorunca, bir duraksadım. "Kavgalı bile olsalar, kalmak zorunda oldukları bir yerde kavga dövüş mü güdecekler?"

Başparmaklarım sakallı yüzünde gezinirken "Yok, öyle değil," diye mırıldandım. Köyde olduğu zaman özellikle tıraş olmuyordu ama ben çenesindeki çukurun hasretiyle de yanıyordum. Bu yüzden sağ elimin başparmağı, sakalları örtmesine rağmen çenesindeki çukura yerleşti. "Alp Aslan, bunlar bir garip..." Usulca gözlerimi mavilerine tırmandırdım. "Tanju kaç yaşında?"

Sorumla ister istemez duraksadı. Ardından kaşları bir tur havalandı ama jet hızıyla gözlerini kısarken de "Ne alaka?" dedi. Cevap vermeden yüzüne bakmaya devam etmemle "Yirmi sekiz, yirmi dokuz, otuz vardır herhâlde, hayatım. Ben mi doğurdum? Ben nereden bileyim?" diye peş peşe sıraladı.

Yanaklarımı aldığım nefesle şişirirken, Alp Aslan'ın yüzünden ellerimi çekip yatağın ayak ucuna oturdum. "Nurhan, henüz on sekizmiş," dediğimde, Alp Aslan olduğu gibi yüzüme bakmaya devam etti, "*Ne var bunda?*" dercesine. "Ne yani?" diyerek baş savurdum. "Minimum yirmi beş yaşındaki Tanju, gidip kendisine on beş yaşın-

daki bir kızı eş mi seçti?” Üç yıl... Beynimin içinde sürekli dönen “üç yıl” söylemi, bir türlü susmuyordu.

Alp Aslan büyük adımlarıyla yanıma varıp, küskün bir çocukmuş gibi oturan bedenimin ellerini kavrayarak önümde çömeldi. “Ben bunu soramam,” dediğinde boynumu büktüm ama gönlüm de kıyılıyordu. “Ben bunu soramam, Hevybanû. Sizin evliliğiniz nasıl gerçekleşti, diye sorabilecek yapıda değilim.” Yüzü esefle buruşurken, sesi de aksileşti. “Hem belki sadece odaların kapısı yok diye tutuklaştılar. Belki milletin sevişmesini baltaladık, ne biliyorsun?”

Yüzümde bir gülüş peyda olurken “Alp Aslan, bu evde daha biz sevişemiyoruz!” dedim sinirle. “Hem bir tane banyo var! Onlar mı sevişecek?”

Elleri üzerimdeki formanın etek uçlarına gidince, başımdan çekip alabilsin diye kollarımı havalandırdım. Üzerimden çıkardığı formamın düzünü dahi çevirme zahmetinde bulunmadan yatağın üstüne savurdu. İçimdeki ince kazağın belini yukarı doğru sıyırırken, “İçine hâlâ atlet giymiyorsun!” diye söylendi. “Önünde ardında, ‘Ayağına ev botlarını giy,’ diye dolanmasam, onları bile giymeyeceksin!” Masum bir çocuk gibi göz kırptırmam tamamen, işime öyle geldiğindendi. Ev botlarımı giymeyi unutmamın imkânı yoktu çünkü ayaklarım çok üşüyordu ama Alp Aslan fark edip söylesin diye beklerken, küçük ayak parmaklarımdan birinin soğuktan düşmesini bile göze alabilecek bir yapım vardı.

Elimi, kısaltmayı es geçtiği saçlarının arasına atarken, “Yalnız konumuz neden sevişmediğimizdi,” diyerek omuz kısıtım. “Benim yapmadıklarım değil...”

Çıplak karnımın üzerinde sabitlediği sağ elinin başparmağını hafifçe tenime sürterken “O Fransız doktor doğru düzgün hiçbir şey demedi!” dedi. Paris’teki doktora hâlâ oturduğu yerden bilenebiliyor olması yüzümü gülümsetti. Parmaklarım saçlarının arasında dolanırken, onun parmakları da karnımın üzerinde gezinmeye devam etti. “Sen de daha erken deyip, adam gibi bir doktora gitmek istemiyorsun!” Çattığı kaşlarıyla düşünceli bir tavra büründü. “Yemin ederim, bunda bütün kuralı kaideyi ezberleyip, ötekinde idmansız çıkmayacağım bu yolculuğa!”

Saçlarının önünü geriye doğru itekleyip “Sen, sana başka çocuklar doğuracağımdan ne kadar da eminsin öyle?” dedim alayla.

Söylediğime omuz silkip, kendi gerekçelerini sunmayı tercih etti. Gözleri ışığını yakmadığımız karanlık odanın içerisinde dolaırken “Burada ısıtıcı yok,” dedi düşünceli bir tonda. “Bu gece için konuşacak olsak ve aramızda bir şey geçse...” Gözleri gözlerimi buldu. Karanlığa inat, bana yakıştırdığının aksine ay gibi parlayan oydu. Karnımın üstündeki elini oynatırken, sever gibi değil de hırpalar gibi bir hâli vardı. “Sen duş almadan yatmayacaksın, ki bu özellik de sana 7.65’ten sonra yüklendi! Ben saat başı sobayı da doldursam, evde insan olduğu için kapıyı açık bırakamayacağım. Oda soğuyacak, insanlar benim gezinmemden rahatsız olacak...” Alt dudaklarını dişlerken, başını da olumsuz manada iki yana salladı. “Valla ikinizden birine bir şey olacak, elim böğrümde kalacak diye aklım çıkıyor, Hevybanû, kusura bakma.”

“Doktora gitsek de bir şey öğrenemeyeceğiz ki,” diye homurdandım. “Dört haftalıkmış daha! Kesenin dolu olup olmadığını görmemize bile en az bu kadar var...” O ne demek, diye yüzüme bakakalınca derin bir nefes aldım. “Eğer bir ay sonra kalp atışı duyulursa, kese dolu demektir. Değilse, boş kese ya alınıyor ya da kendisi gidebiliyor...” Verdiğim ayrıntı daha çok canını sıkıp alt dudaklarını kanırtmasına sebep olunca, iki elimle birden yanaklarını sıkıştırdım. “Yarın kapıları ve ısıtıcıyı hallederiz de, ya ben haklıysam?” diyerek ağırca yutkundum. “Ya Nurhan, aynı odada kalmak istemiyorsa ve dillendiremiyorsa?” Kaşlarım sorguyla çatıldı. “Şu ev işi de nasıl olacak, onu da bilemiyorum zaten.”

“Biliyorsun,” derken, bedenini tamamen halının üzerine bıraktı. Karnımdaki eli de sol bacağıma doğru salındı. “Bir günde olacak iş değil. Kaldı ki kim, niye evini versin? Tanju ‘Gidelim biz,’ dedi ama ‘Bu gece kalın bari,’ dedim.”

“Benim için sorun değil,” diyerek baş savurdum. “Yani tabii ki bir arada yaşayalım istemem ama tut ki haftaya gittiniz; Tanju, Nurhan’ı bir başına otelde mi bırakacak, Alp Aslan?” Nurhan’ın sıkıntılı hâlleri gözümün önüne gelince içim şişti. “Bu kız garip. Yani sanki kendi köyünden dışarı çıkmamış gibi... Ben onun yaşındayken, İs-

tanbul'un altını üstüne getirmeye başlamıştım ama sanki Nurhan, Tanju '*Nefes alma,*' dese, nefes almayı bırakıp öylece can verecek gibi." Gözlerim şüphelerim arttıkça kısıldı. "Neyse, çözülür zaten. Çözerim ben onu," dedim, kendime olan güvenimle. "Hatta o kadar erken gelmeseydiniz, çözülmüş olacaktı belki kız!"

Alp Aslan emekler bir vaziyette, dakikalar önce ayrıldığı dizimin dibine dönüp iki elini birden karnıma kapattı. "Korkutuyorsunuz beni," dedi dilini ısırır vaziyette. "Ani geçen duygu değişimleriniz, yeni yeni huylarınız..."

Minik bir kahkaha atıp, "Ooo," dedim yüksekten bir tonla. "Daha yeni başlıyoruz. Baştan bu kadar korktuysan, tez elden abin sana bir ilaç yazsın."

Huysuz bir tavırla, oturduğu dizimin dibinden ayaklanırken "Ne alakası var canım?" diye söylendi. Korku, kendi içerisinde kabullenebileceği bir duygu değildi ne yazık ki. "Sana da bir şey söylemeye gelmiyor. Anında abartıp kabartıyorsun..."

Hıhı, dercesine başımı sallayarak ben de ayaklandım. Devamında ben dolaptaki eşyayı işaret ettim, Alp Aslan söylediklerimi kucakladı. Olduğumuz gibi geri döndüğümüzde, Tanju ve Nurhan'ın da bozulmamış bir formu vardı. Şişme yatağı şişik bir vaziyette tutmadığımız için bir de onun şişirilmesiyle uğraştık. Alp Aslan bu durumdan hazzetmediği için olsa gerek, yatak odasına geri döndüğümüzde "İnşallah Nurhan yataktan atar da yerde yatar piç!" diye söylenmekle meşguldü.

Kendimiz yatağa girdiğimizde başım yine Alp Aslan'ın göğsünde yer bulurken, onun da sol eli karnımın üstünde yer buldu. Her ne kadar uykuya çabuk dalsam da, level atlayan rüyalarım sayesinde ter içinde kalmış bir hâlde uyandım. Bir de benden önce uyanan bir Alp Aslan vardı. "Ne oldu?" diye sorduğunda, "*Yok bir şey,*" dercesine başımı salladım. Çünkü ne gördüğüm hakkında da bir fikrim yoktu. Yatağın başına doğru sırtımı atarken, son moda, örme yünden olan pijama üstümü sıyırdım. Alp Aslan panikle ellerimi tutarken, "Ne oluyor, Hevybanû?" diyerek bedenini dikleştirdi.

Çıplak sırtımı başlığa yasladığımda, hissettiğim soğukla tenimdeki tüyler ürperdi. Bacaklarımı iki yana açarken, sağ elimi çıplak

göğsüne hafifçe vurdum. "Ciclene," dedim kurumuş boğazıma hiç aldırmadan. Bir ilaç haricinde sakinleşebilmemin tek oluru, dokusuydu. "Böyle uyuyalım bu gece..."

Alp Aslan, dikleştirip hafifçe solunu döndürdüğü bedeniyle tereddütte kalırken "Sırtüstü yatmamı, demiştin," diye mırıldandı.

Evet, dereesine başını sallarken, yarı oturur pozisyonda olan bedenimi işaret edip "Yatmıyorum zaten," dedim.

Gözündeki istekli parıltıları, gecenin karanlığına rağmen görsem de "Uyuyabilecek misin ki?" diye sorgulamadan edemedi.

"Zaten ikimiz de uyuyamıyoruz," derken gayet ciddiye dim. Alp Aslan, beni göğsünde yatırıyor du yatırmasına ama göğsünde yat tığım müddetçe sağ elinin parmakları sol omzumu okşamayı asla bırakmıyordu. Sol eli karnımla üzerime çek iştirdiği yorgan arasında mekik dokumaktan helak oluyordu. "En azından karnım bilyüylene kadar, ara sıra da olsa tadını çıkaralım..." Araladığım bacaklarımın arasına girip, yüzükoyun göğüslerimin üzerine kapanırken göğüslerimin sızlaması gözlerimi yum mama neden oldu. Bedeninin ağırlığını bırakmadığını fark etmemle "Rahat yat," diye mırıldandım. "Uyuyalım istiyorum."

Bedeninin ağırlığını üstüme bırakırken, elleri yatakla belimin arasındaki boşluktan dolanarak bedenime sarıldı. "Üşümeyesin," derken, gözleri dışarıda kalan omuzlarımda dolandı.

Yorganı sırtına doğru çek iştirirken, "Senin daimî görevin ısıtmak," diyerek başının üzerine bir öpücük kondurdum.

Sevdasıyla nefes alabilen bir âşığı, göğsünün tam ortasına çarpan sevdiğinin nefesinden başka ne ısıtabilirdi ki?

Günler günleri kovalarken, Tanju ve Nurhan ikilisiyle neredeyse bir haftayı devirmek üzereydik. Oturma odasının camından, bahçede Tanju ile birlikte top oynayan Alp Aslan'ı izlerken yüzünde inanılmaz bir tebessüm vardı. Süt getirmek için gelen Murtaza'nın ayaklarıyla sürüdüğü topu, çocuğun ayağından araklamıştı. Ardından sütün parasının yanında Murtaza'ya bir de top parası vererek çocuğu evden kovalamıştı. Kahvaltı boyunca Tanju'ya sataşmaları bitmemişken, kahvaltı bittiği gibi Tanju'nun boyunun ölçüsünü almak suretiyle kendisini bahçeye atmıştı. Alp Aslan'ın içindeki ha-

şarı çocuğu hep bilir ve severdim. Lakin Tanju ile top koştururken, yüzünden gülümsemesi silinmeyen adamın 7.65 diye nitelendirdiği bebeğini kesinlikle erkek diye hayal ettiğini düşündüm. Düşüncelerim düşlerime yasladı. Bir 7.65 kadar minik; açık kumral saçlı, mavi gözlü bir erkek çocuğu... Çocuğu düşleyebiliyordum ama Alp Aslan'la top mu oynarlar yoksa iki yaşındayken şınav pozisyonu mu alırlar, onu bir türlü kestiremiyordum.

Camdan dışarı, artık nasıl deli gibi gülümsemeye başladıysam, Nurhan yanıma yaklaşıp "Daha önce sevgisi gözlerinden dışarı akan hiç kimseyi görmemiştin," diye mırıldandı.

Yüzüm yüzüne dönerken "Sen ne görüyorsun?" diye sordum. Ne sorduğumu anlamadı. "Sen," dedim tekrar, dikte edercesine. "Ne görüyorsun?" Omuzlarımı silkip, bahçeye doğru bakışlarımı çevirdim. "Mesela ben bir gülümsemesi uğruna takla güvercinine döneceğim adamın, yan yana olduğumuz anlarda hiçbir şey yapmasam dahi gülümseyebildiğini görüp, bundan mutlu oluyorum... Peki, sen ne görüyorsun, Nurhan, Tanju'ya bakınca?"

Geldiklerinin ertesi günü, hep birlikte Nusaybin merkeze inmiştik. Oturma ve kiler diye nitelendirdiğim, Tanjuların kaldığı odaya kapı siparişi verirken, ayrı yatmak isteme ihtimallerine karşılık üç adet de elektrikli soba edindik. Tanju ile Nurhan, Nusaybin'de olduğumuz müddetçe aynı evdeki gibiydiler. Yan yana yürürken bile tensel hiçbir temasları yoktu. İçimdeki kurtları bir de Alp Aslan'ın içine düşürdüğümünden, o da benim gibi gözlemci konumuna geçmişti. Eğlenmek gayesi olsa dahi Tanju'yu yanımızdan sürüklerken, Nurhan'ın fire vereceği varsa da versin diye uğraştığını bildiğim için, Nurhan'a ara sıra kilit sorularla yaklaşıyordum.

Tanju'nun kendisine yuvarladığı topu ayağının altında sabitleyen Alp Aslan'ın gözleri oturma odasının camına takıldı. Benim yüzümdeki gülümseme genişlerken o, ayağının altındaki topu bir ileri bir geri oynattı. Ayağını aniden geri çekip, topun altından kökleme vurduğunda top sola falsolu bir açıyla havalandı. Top Tanju'ya doğru uçarken, Alp Aslan'ın hızlı adımları evin içerisine doğru yöneldi. Eve girdiği gibi oturduğum yerden başımı uzatarak "Ne oldu?" diye yüksek bir sesle bağırdım.

Oturma odasına girdiğinde göğsü hızla alçalıp yükseliyordu. Adımları hız kesmezken, yanımıza varıp iki eliyle yüzümü kavradı. Başım çekildiği için boynum zürafa boynuymuş gibi uzarken, yanaklarıma iki sulu öpücük kondurup “Öpesim geldi,” dedi hızlıca.

“Yaa,” diye miyavladığım sırada, nefes nefese bir hâlde geri çekildi. Gözlerim diken üstünde dikilen Nurhan’a değdi ve peşi sıra “Kameriyede çay içelim mi?” dedim hevesle. Alp Aslan üşümeme kafayı taktığı için “Söz, kalın giyineceğim!” diye eklemeyi de ihmal etmedim.

Geldiği gibi oturma odasından çıkıp Tanju’nun yanına gideceken, talebimle duraksadı. Gözleri bir iki saniye yüzümde dolandı. Hevesimi kırmak istememiş olacak ki “Tamam ama üstüne şal da almayı unutma!” dedi uyarıcı bir tonda.

Oturduğum yerden ayaklanırken, çocukça el çırpıttım. “Sen montunu giyip çık, Nurhan,” dedim, gram eksiltmediğim hevesimle. “Ben de üstümü değiştireyim. Çayları alıp gelirim.”

Nurhan yavru ördek misali arkamdan gelirken, “Çayları ben götürürdüm,” dedi. Ardından “Gerçi ha içerisi ha dışarı... Ne farkı var ki?” diye söylendi.

Yatak odasının kapı eşiğinde duraksayıp “Üstünü giy, Nurhan!” dedim üstten bir tonlamayla. “Giy ve dışarı çık. Beynimize iki oksijen girsin!”

Üstüme ne giyersem giyeyim, Alp Aslan’a yeterli gelmeyeceğini biliyordum. Çayları bıraktıktan sonra geri dönüp bir de şal alırım diye düşündüm. Tepskiye dört çay bardağı yerleştirdim ve elimdeki tepsiyle sundurmaya çıkıp, kahvaltıdan itibaren sobanın üstündeki yeri bozulmayan çaydanlığa yöneldim. Çayları doldurduktan sonra tepsiyi kucaklamadan önce ahşap kapıyı araladım. Dönüp aldığım tepsiyle evin kapısından çıktığımda Nurhan, Tanju ve Alp Aslan kameriyede oturuyordu. Sağ kolumun dirseğiyle kapıyı ev soğumasın diye çekiştirmeye çalışırken, Alp Aslan beni görüp ayaklandı. Evin önündeki topraktan olma iki merdivene varacakken, Alp Aslan’la aramızda taş çatlasın beş adım vardı.

“Fiyuv,” diye bir ses yükseldi birden. Gözlerim “Ne oluyor?” dercesine sokağa dönecekken, elimdeki tepsiyi panikle düşürdüm.

Bahçeye uçurulan şey her neyse, bahçenin sol köşesine varıp dumanlar çıkarmaya başladı. Sesler birken üç oldu, beş oldu...

Alp Aslan, hızlı adımlarıyla yanıma varıp, beni kendi bedenine çekerken “Yandın mı?” diye bağırdı.

Bahçeye uçurulanlar nedeniyle Nurhan’ın çılgılık kıyamet ayaklanması ve Tanju’nun “Yok bir şey!” diye yüksek sesle bağırması da cabasıydı.

Alp Aslan bedenimi, saklamak istercesine göğsüne bastırırken “O torpilleri gözünüze sokacağım, çocuklar!” diye bağırınca nefesim tekledi.

Bahçede duman atan ve bir müddet sonra yüksek, kulak çınlatan bir şekilde patlayan, kızkaçıran veyahut torpil diye adlandırılan deli icatları, tek bir şeye yaradı: Nurhan’ın Tanju’nun bedenine kaçışmasına...

Alp Aslan’ın bağırtısından sonra ben gerçekten bir grup çocuk yani daha çok Murtaza ve tayfasını beklerken, “Sürpriz!” diye bir bağırtı koptu. Yaşları en az yirmi beş ve üzeri olup, minimum binlerce sınır ötesi ve tehlikeli operasyonlarda yer almış ama akıl yaşları sıfır-üç grubunda kalan Şahin timi üyeleri ve biricik yârenleri...

Vildan bahçe kapısını iterken, gözleri bahçedeki Tanju ve Nurhan’a, devamında da yere saçılan çay bardaklarına kaydı. Bana döndürdüğü gözlerinde bariz bir kinaye varken, başını iki yana sallayıp “Baskın basanıdır, diye boşuna dememişler!” diye çığırdı. “Keşke torpil değil, kafalarına taş atsaymışız!”

Evrenin Vildan’ın şakasını ciddiye alıp tepemize taş yağdıracağını kim bilebilirdi ki?

BÖLÜM XIV

GÖBEK ADI GURBET OLAN...

*“Gurbet, bir insanın benliğinde vücut bulduğu zaman;
hasret, giderilemeyen bir imtihan oluverir.”*

ALP ASLAN ŞAHİN

Her bir sesi ince ayrıntısına kadar ayırıştırıp tanıyorsanız, bahçenize atılan bir torpilden değil de karınızın devirdiği çay tepsisinden korkabiliyordunuz. Sevgim ve saygım olmasa, sike sürülmeye akılları yok diye tabir edebileceğim grup üyeleri bahçeye girerken; benim odağım tamamen Hevybanû’daydı. Bize doğru adımlayan Vildan’a kaşlarımı havalandırırken, elimi hafifçe savurup; “Sonra, Vildan!” dedim sertçe. “Az bi’ kendimize gelelim, sonra kucaklaşırız.”

Hevybanû kollarımın arasından çıkıp, “İyiyim ben,” diyerek, yere çömelip kırılan bardakları toplamak istese de dirseğinden yakaladım.

“Sen içeri,” dedim gergin tavrımdan hiçbir şey kaybetmeyerek. “Gir bi’ iki dakika içeri.”

“Alp Aslan, yok bir şeyim,” dese de, değişen bakışlarımı fark etmiş olmalı ki sesli bir nefes vererek bedenini eve doğru yönlendirdi.

Başımla bahçedeki kameriyeyi işaret edip “Geçin oturun,” dedim dik bir tonda. “Dua edin de içeriden sakinleşmiş bir şekilde çıkayım.”

Kubilay sol elini bir tur havada döndürürken “Ooo,” dedi gevşekçe. “Komutan evde pamuk gibidir dedik, kaktüs çıktı, iyi mi?”

Emre, Tanju ile tokalaşırken, bir gözünü kırparak “Harbi mi?” dedi sinir durumunu sorgulamak istercesine. “Biz ramazan öncesi muhabbetin dibine vurmaya gelmiştik ama iyi değilse gidelim madem.”

O arada Tanju derin bir nefes alarak “Yok,” dedi. Ardından gözleri, sakinleşip sakinleşmediğini ölçmek istercesine Nurhan’a kaydı. “Siz birden torpil atınca, yenge falan korktu. Ondan gerildi, sizlik bir şey yok.”

“Lan amına koduklarım!” dememle, hepsinin gözleri bana döndü. Nurhan’ın daha fazla şok yaşamaya yeri yok gibiydi. Vildan duyduğu küfürden hiç etkilenmezken, Begüm’ün yüksek çıkan sesimle bir an yüzü buruşmuştu. Allah biliyor ya, Hevybanû ile yalnızken tıpkı onun istediği gibi asla küfretmeyeceğimi biliyordum ama Rabb’im beni sınamayı o kadar çok seviyordu ki, akılları götlerine kaçanları sürekli bana havale ediyordu. Elimle göğsümü dürterken, “Ben buradayım hâlâ, farkındasınız değil mi?” diyerek kaşlarımı havalandırdım. “İki dakika içerisinde gidip geleceğim, bekleyin diyorum, hiçbir uğraşı olmayan dedikoducular gibi arkamdan fısıldaşıyorsunuz!” İşaret parmağımı havada salladım sinirle. “Bekleyin, geleceğim. İki dakikaya geleceğim, sonra ne isterseniz yaparsınız.” Evin içerisine girdiğimde içimden bir dünya küfür sıraladım. Derin derin soluklar alırken “Hevybanû?” dedim, nerede olduğunu anlamak için.

“Banyodayım,” deyince, kesinlikle yandığına emin olup banyoya ilerledim. Banyoya girdiğimde Hevybanû’yu elini, yüzünü yıkarken buldum. Suyun altındaki ellerini çekiştirip, soğuk sudan anında büzüşmüş parmaklarının ucuna kadar inceledim ama bir kızarıklık görmedim. Dudaklarımın arasından tam rahat bir nefes dökülecekken, üzerindeki poların önünün ıslandığını fark edince ellerini bırakıp polara yöneldim. Üstünden polarını çıkarırken “Ne yapıyorsunuz?” dese de şaşkınca, üstünü çıplak bırakana kadar durmadım.

Hevybanû’nun çıplak karnına ulaştığımda ve karın bölgesinde de bir kızarıklık göremeyince rahat bir nefes verdim. “Yandın sandım,” dediğimde, sesim olabildiğince düşük çıktı ama düşüklüğü-

mün nedeni, bir anda yüklenen kederimdi. Elimî başının arkasına yerleştirmemle, göğsüme sokuldu. Aldığım derin nefesler artık benim de pek eskisi gibi olmadığının kanıtıydı. “İyisin?” dedim sorgularcasına. Göğsüme yaslı başını aşağı yukarı oynatınca, bir sesli nefes daha verdim. “İyisin, iyisiniz, iyiyim...” Omuzlarının başından tutmak suretiyle, benliğime sokulan bedenini hafifçe geri ittim. Aslında benim gibi göbek adı gurbet olan bir adam için çok saçmaydı ama benliğimden milim uzaklaştığında bile rahatsızlık duyuyordum. “Tamam, giyin şimdi.”

Öptükçe öpesimin geldiği dudaklarında ukala bir gülümseme peyda olurken, “Soymaya geldi mi en ön sıradasınız ama iş giydirmeye geldi mi esameniz okunmuyor, Alp Aslan Bey, maşallah!” dedi.

Avucumun içi kadar olan yüzünü iki elimin arasına aldığım da, dudakları öne doğru uzayıp aralandı. “Keyfîm için soydum sanki!” dedim yalandan bir kınamayla. Ardından yüzüme kendini beğenmiş bir gülümseme kondurdum. Yüzüme bakan ifadesi ise ağzına bir parmak bal çalmamı bekler gibiydi. “Bilirsin, bizde muameleler hep tam teşekküllü!” Hevybanû hızla, minik eliyle karnımın üzerine bir çimdik attı, yüzüm çocukça buruştu. “Az şımart beni ya!” dedim mızıkçı bir tonlamayla. “Ne olur, azıcık pohpohlasan şu kocanı?”

Çıkardıklarımı üzerine gerisin geriye giyerken, ıslanmış poları giymesin diye tutmamla gözleriyle küfretmeyi tercih etti. Ardından, son dönemlerde yerlerde gezen çenesi açıldı ve “Senin ağzın düzelecekken, benimki bozulacak gibi,” diye bildiğin homurdandı. “Seninle yata kalka, iyice arsızlaştım. İçimde seni pamuklara sarmamı söyleyen tarafımla kaktüs üstlerine oturtmamı söyleyen tarafım sürekli savaş hâlinde!”

“Ov!” derken gözlerimi yalandan irileştirdim. “Kaktüs maktüs, ne ayıp şeyler öyle!” Kendisini alaya almamla, Hevybanû yine aksileşti. “Hadi hadi, çıkalım!” dedim alaylı tavrımı koruyarak. “Banyoda en az bir çocuk daha yapacak kadar vakit harcadık!”

Tam banyonun kapısına varmıştı ki aklına ne geldiyse, bakışlarını sol omzunun üstünden, ardında kalan bedenime çevirdi. “Senin,” derken dili dudaklarını aheste aheste nemlendirdi. Dudağının solunu

dişlerinin arasında sıkıştırmışken, yüzünde şuh bir gülümseme belirdi. “Öyle işlevlerin var mıydı ya? Ben bir an hatırlayamadım...”

Lafı doksana takıp, jet hızıyla banyodan kaçacaktı ama belinden iki elimle kavrayınca fare gibi yakalandı. “Emziksiz kaldın sen,” dedim sol kulak dibine sokulurken. Kulağının altına doğru nefesimi üfledikçe, omuzları kısıldı tam bir huylu olduğundan. “Ama bilirsin, ağlamayan çocuğa meme vermezler! Biraz daha ağlarsan, muhakkak veririm!” Boynunun soluna sulu bir öpücük kondurduğumda, kasılan çenesi yüzümü gülümsetti ama ağızma sıçacağına da adım kadar emindim. “Neyse,” diyerek boynuna sokuşturduğum başımı çıkardım. “Ev şimdi çok kalabalık, arsız taleplerini görmezden geliyorum!”

Benliğini salmamla, kısıtçı omuzlarını normal forma indirirken, “Alp Aslan, ben bir gün doğuracağım, biliyorsun değil mi?” dedi, yüzüme bakmadan ama sinirden kudurmuş bir tonda. “Ah, işte o zaman bu yaptığın andavallıkları hatırla. Anandan emdiğin süt burnundan gelirken, *‘Bir zamanlar Arabada beş, evde on beş ti,’*¹ diye hayıflanırsın!”

Boşta bulunarak “İyi de ben anne sütü emmemişim ki,” demem, tüm yaptıklarımın üstüne tüy dikti. Bu ayrıntıyı annemin, Hevybanû nedeniyle beni sütüyle tehdit etmesi dolayısıyla öğrenmişim ama Hevybanû yeri göğü dövercesine banyodan çıkıp mutfığa geçtiğinde, anca sünepe kediler gibi peşinden ilerledim. Yeni bardak derdine düştüğünü görünce, hafifçe kolundan tutmak suretiyle onu durdurdum. Ne oldu, dercesine yüzüme bakınca “İçmeye sıçmaya gelmişler, belli,” diyerek sesli bir nefes verdim. “Bırak şimdi çay bardağını. Ne yiyecekler, ne içecekler, bir bakalım. Ona göre hareket ederiz...” Sol elini avucumun içine sabitleyerek adımlarımızı bahçeye yönlendirdim. Evden çıkmadan önce üstüne giymesi için mont uzattığımda burnundan sinirli soluklar alsa da, vazgeçmeyeceğimi fark edince, ağızının içinden söylenerek montu giydi.

Bahçeye çıktığımız gibi topluca bir “Ooo,” sesi yükseldi. Ardından Adnan abi “Çıkmasaydınız oğlum hiç. Gidecektik zaten biz de şimdi,” diye yalandan bir serzenişle devam etti.

¹ Sanatçı Ankaralı Namık’ın “Arabada Beş, Evde On Beş” şarkısına atıf yapıyor.

Vildan ve Begüm, Nurhan'ı ortalarına alıp oturmuşken, karşılarında da Adnan abi, Veysel ve Tanju vardı. Emre, Ömer ve Kubilay ise kireçle boyadığım bahçe duvarlarına, üstlerinin başlarının kireç olmasına aldırmadan dayanmışlardı. Hevybanû “Hoş geldiniz tekrar,” dedikten sonra elimi bırakıp arkalarına geçerek, önce Vildan'ı öptü, sonra da Begüm'ü. Vildan'ın yanaklarını arkadan sıkıştırırken, “Harbi, baskın basanınmış. Adnan abi yıllardır talimleri sıkı tutmuş sanırım!” diyerek muzipçe gülümsedi.

Hevybanû'nun bana yaptığı atfı anlarken, “Ne talimi kız?” diyerek, sorgulamayı tercih etti Vildan.

Hevybanû ellerini asla Vildan'ın yüzünden çekmedi, ki bu yakınlığı ender görülebilecek bir şeydi. O arada “Benim minik kuşum nerede?” dedi, sevgi dolu bir tona geçip.

Vildan hafifçe başını geri atıp, “Annemle bıraktık,” dedi Cemre için. “Buraya taşınırken annem de geldi. Birkaç zaman burada... Biz de hazır annem buradayken, birlikte dolu dolu bir gün geçirelim dedik.”

“Taşındınız mı?” dedim hayretle. Adnan abi, başını sallayarak onayladı.

Hevybanû, “Aşk olsun, Vildan. Neden haber vermedin? Yardıma gelirdim,” diye hayıflandığında, şaşkın bakışlarım kendisine döndü. Karnında olduğunu bildiğim ama akıbetini asla bilemediğim bir bebeğimiz varken neye, kime, nasıl yardıma gidecekti? Gözlerimiz kesiştiğinde “Ne?” dercesine omuz silkmesi, sabır dolu bir nefes almama neden oldu. “Eee,” dedi o arada neşesinden hiçbir şey kaybetmeden. “Madem geldiniz buraya kadar, güzel bir kutlamayı hak etmişiz demektir.”

Vildan elini bir tur havada döndürüp “Sana yeni gelin getirdim,” dedi. Kaşlarım unutmuş olmamın getirisiyle çatılırken, bakışlarımı duvar boyundaki çocuklara kaçırdım. “En kıdemliniz benken, artık en yenimiz de sen değilsin. Ta-ta-tam!” dedi ve Begüm'ü takdim etti. “Mardin'e gelebilmek için sade bir nikâha ikna olan, cefakâr, son model gelinimiz Begüm!”

Hevybanû, “Ne?” derken sorgu dolu gözleri bana döndü.

“Aaa,” dedim saçma bir şekilde ağzımın içinden homurdanarak. “Ben...” Sol elim saçlarımın arasına karıştı mahcupça. “Hani konuşurken bir şeye gülüyordum ya, mevzu buydu. Ama sonra, sonra o kadar çok şey oldu ki söylemeyi unuttum.”

“Bravo gerçekten,” dediğinde sesi o kadar içermiş çıktı ki içim kıyıldı. “Tebrik ederim, Begüm,” diyerek Begüm’ü tekrar öptü. Ardından, kıyılan içimin yok olup gitmesine sebebiyet vermek istercesine “Seni de, Veysel. Kusura bakmayın, ben mutlu haberlerde biraz dışlanan tarafımdır hep. Zamanla alışırsınız,” dedi.

Alexey’in ortaya çıkması, 7.65, Arjin’in bebeği, iftiraya uğramam, üstüne Hevybanû ile gerilmemiz ve bir de Tanjuların gelmesi... İnsan olan, bir ay içerisinde en uç duygulara sürükleyen birden fazla olaya maruz kalınca nasıl unutulması? Hem, Veysel siktiri çekti diye Begüm’ün apar topar evlenmeyi seçmesinin nesi unutulmayacak kadar önemliydi?

Begüm omzundaki Hevybanû’nun elinin üstüne elini atarken “Sizin sıkıntınız bir türlü bitmiyor ki,” diye mızıldandı. “Buraya geliyoruz, sizin durumunuz derken biz de böyle bir karar verdik...”

Benim bildiğim kadarıyla konunun asla bizimle alakası yoktu. Bizimle alakası olmamasına rağmen, Hevybanû’ya haber vermemi unuttuğum için ihale hepten üstüme kalmıştı. Hafifçe öne çıkıp Hevybanû’yu kızların yanından kendi bedenime doğru çekestirirken, “Yok bizim sıkıntımız,” dedim dik bir tonda. Sol kulağına usulca yanaşarak “Telafi edeceğim, güzelim. Söz veriyorum,” diye mırıldandım ama Hevybanû kulağına bir sır gibi fısıldadığımı hiç duymamış gibi yaptı. Bakışlarım oturan ahalinin üstüne döndüğünde, birden sinir dolmuştum. Ne vardı gelip, evlendiklerini ilan edecek ki? “Hem, düğün yapmamanızın bizimle ne ilgisi var? Ben düğün yaparken, size moralinizin yerinde olup olmadığını sordum mu?”

Veysel sırtını kameriyenin ahşap sırtlığına yaslarken, “Yok be abi,” dedi genişçe. “Ben bir daha şişlenmek istemedim, diyelim...” Veysel her ne kadar gülümsüyor olsa da, Begüm’ün kaşları sinirli bir şekilde havalanmıştı. “Sen bakma Begüm’e, yenge,” diyerek elini Begüm’e doğru savurdu. “Benim kendisine uydurduğum gerekçeyi beğenmediği için başka gerekçeler yaratıp duruyor.”

Emre, duvara yasladığı bedenini hafifçe iterek, “Aga, çift muhabbeti yapacaksanız biz çıkalım,” dedi bıkkınca. “Üç saplama böyle duvar dibinde duruyoruz, yetmiyor mu? Bir de düğün dernek muhabbeti olsun da dışında mı kalalım?”

Elimi hafifçe havalandırarak “Tamam tamam,” dedim, ılıman bir tona geçerek. “Hoş geldiniz, beş gittiniz faslı bittiğine göre; ne istiyorsunuz, ne yapalım?”

Kubilay’ın yüzünde mutlu ve genişçe bir tebessüm belirdi. Peşi sıra “Biz hazırlıklı geldik. Sen ateşi yak yeter,” dedi.

Hava ateş yakmak için pek uygun değildi. En azından benim üşümelerinden korktuğum karım ve bebeğim için hiç ama hiç uygun değildi. Lakin bazı şeyleri önünü ardını düşünmeden dillendiremiyorsanız, geçirdiğiniz tüm zamanlar diken üstünde oluyordu. Hevybanû’nun sağlam içici olduğu bilinirdi. Önce, içki içmemesi dikkat çekti. Allah’tan Nurhan’ı öne atıp, yalnız kalmasını istemediğinden dem vurarak portakal suyu içeceğini söylemişti. Kızlar votka içmeyi tercih ederken, erkekler yine rakıda karar kıldı. Bahçede ateş yakıldı, kadehler dolduruldu, içeriden ekstra masa ve sandalye taşındı.

Tanju’nun içesi vardı ama Nurhan içki içmediği için gergindi. En zoru da, görsen bile “*Ne derdin var?*” diye soramamaktı. Mesela ben Hevybanû’ya bütün gece anason solutacak olmaktan zerre çekinmiyordum. Zaten her Allah’ın günü sigara kokuyordum. Dikkat etmem gereken birçok unsur vardı ama sigara içmediğimden çenemin yayları hepten kayıyordu. Küfretmemeye dikkat edebilmem içinse deşarj olabilecek başka alanlarımın olması lazımdı ve bu yolların sonu ne yazık ki hep sigaraya çıkıyordu.

İçki içildikçe, alkolün etkisiyle ortamdaki gerginlik savruldu. Soğuk havanın tesirini Nurhan ve Hevybanû hariç herkes alkolle atarken, Hevybanû da benim vücudunu sürekli sıvazlayan kollarım sayesinde attı. Ömer’in, yanında sazını da getirmesi, âdeta sıra gesine geldiklerini aşikâr ediyordu. Bir ara Hevybanû içeri girdi. O içeriden çıkarken Emre, “Jülide, sana bir şey göstereceğim. Bak bakayım, sen biliyor musun?” diyerek yanına ilerledi.

Hepimiz, ayakta dikilen ikiliye bakarken, Emre telefonundan bir video açtı. Yeni bir akımmış: Videonun başında Türkçe konuşan

bir erkek ve ardından gümbür gümbür başlayan yabancı bir şarkı... Hevybanû şarkıya eşlik ederken, bir yandan da ellerini havalandırıp sallamaya başladı. Emre'nin de ona eşlik etmesiyle, bahçenin ortasında kulüp dansı yapan bir ikili belirdi. Kızlardan şen bir kahkaha yükselirken, Begüm "Harbiden hovardasın, Jülide!" diye seslendi. Bence hovarda değildi, sadece fazla sevilesiydi...

Hevybanû kalktığı yerine yani yanıma gelirken "Cılkını çıkarana kadar bekârken gezdikten sonra nerede yaşadığının önemi olmuyor işte," diyerek genişçe gülümsedi.

Begüm, Hevybanû'ya cevap vermek için fırsat bulamadı. Vildan, üzerine verdiğimiz şalı omuzlarına daha çok çekiştirirken, hafifçe masaya doğru eğilip "Hakikaten ha!" dedi coşkulu, yüksek bir tonda. "Ben de bekârken çok gezerdim." Solundaki Adnan abiye bakarken, gözleri kinayeye kısıldı. "Sonra bir ayıboğanın kapanına kısıtıldım, şimdi ancak evciye çıkabiliyorum!"

Hevybanû sırtını göğsüme yaslayıp, bankta yan dönünce ellerim belini, dolaylı yoldan da karnını sardı. "Yasaklar delinmek için, derdim ama," diyerek mağrurca başını iki yana salladı. "Şey yapmayalım şimdi." Son sözlerini söylemesinde bedenini biraz sıkıştırmış olmamın da etkisi vardı tabii ki...

Herkes nasıl taşındı, kim nerede kendisine yer buldu... İş gücü konuları havada uçuşurken Emre'nin; "Melih ne yapıyor acaba?" söylemiyle, Hevybanû derin bir nefes aldı. Aldığı nefesini usul usul geri salarken, dudakları "*Bilmem*," dercesine, mutsuzca öne doğru salındı.

Ömer; "Eee, ne çalayım size?" dediğinde, Emre masanın üzerindeki telefonunu parmaklarıyla bir tur döndürdü. Telefonunun kilidini açarak, Melih'i aradı. Hatta ararken, çağrıyı hoparlöre verdi ama yanıt alamadı.

Hevybanû "Açmaz," diyerek, göğsüme dayalı sırtını dikleştirdi. Montunun cebinden kendi telefonunu çıkarırken; "Ankara Şahidim Olsun'u¹ biliyorsan çalsana Ömer," diye mırıldandı. Ayaklarını oturma bankından aşağı doğru sallayıp, Emre gibi çıkardığı telefonunu masanın üzerine bıraktı. Çakma Bahriyeli isminin üzerine tıklayıp,

¹ Çeşitli sanatçıların seslendirdiği şarkı.

çağırıyor hoparlöre aldı. Ömer'in tıngırdayan sazına, Ömer'in sesi ve çalan çağrının sesi karıştı. Bir, iki, üç... Çağrı yanıtlandı.

Çakma piçin "İnşallah götünüze giren kazık vardır da ondan arıyorsunuz," söylemine Hevybanû'nun sesi karıştı.

"Angara şahidim olsun, yakarım," dedi önce kısık sesle, tebessümüne kattığı gırtlaktan konuşma şekliyle. "Ben deliyim," derken sol eliyle hafifçe masanın üzerine vurdu. "Buraları yıkarım..."¹

Çakma piçten gülümseme efektli bir homurdanma yükseldi. Ardından "İki kurşunumuz kaldı, kitapsız... La biri sana, biri bana sıkı karım..."² diyerek Hevybanû'yu tamamladı. İkisinin de susmasıyla Ömer devam ederken, çakma piç "Kurşunları üçlememiz lazım la," dedi abartıyla. "Alpiko vallahi arkamızdan ağlar!"

Biz topluca gülüşürken, Emre masanın üzerindeki telefona doğru eğilerek "Lan ben arayınca niye açmıyorsun?" dedi yalandan bir alınmayla. "Cinsiyetçi misin sen?"

Çakma piç "Oğlum, uyuyorum ya," diye uyukulu bir tonda homurdandı. "Sen taşak geçmeye arıyorsunuz... Jülide arıyorsa kesin başına bir iş gelmiştir!"

"He ondan," diyerek ben de hafifçe telefona doğru eğildim. "Yani başına bir iş gelmesinden korktuğun için 'İnşallah başına bir şey gelmiştir de ondan arıyorsunuz,' dedin..." Çakma piç, başlı başına ayarsız herifin tekiydi. Hevybanû'nun başına bir şey gelmesinden deli gibi korkarken, Hevybanû kendisini normal zamanda arıyorsa da hoşnut olmuyordu. Meşgul etme, der gibi...

Çakma piç, rahat yatmadığı, telefonun diğer ucundan bile belli olduğu yerde huysuzca dönerken, "Kusura bakmayın, Alp Aslan Bey!" dedi, aksi bir tonda. "Sizin gibi aylak olup, taşaklarımı tartamadığım için hatunlar arasında sikimi semirteyim diyemiyorum."

"Hatunlar derken?" dedi Hevybanû, meraklı fareler gibi. Sağ elinin parmaklarını masanın sert yüzeyinde tıngırdatırken, kinayeli gözleri bana kaydı. "Kim arıyor ki Alp Aslan'ı benden başka? Sen bana bir konuşma raporu mu çıkarsan, ne yapsan?"

¹ Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

² Adı geçen şarkıya atıfta bulunuluyor.

Çakma piç “La siktirin gidin,” diye yükseldiği sıra, Adnan abi bir kahkaha atıp “Yemin ederim, bastığımız toprak kuruyor!” diye hayıflandı.

Kubilay da telefon konuşmasına katılıp; “Abi, destek atalım mı?” diye sorunca, Ömer; “Sazı sizin götünüze sokayım!” diye öfkeyle yükseldi ve herkesin ortamdaki saçmalıkla, olmayan ciddiyeti de saçıldı.

Telefon kapandığı gibi Hevybanû, Ömer’e “Bir daha çalsana,” dedi. Ömer, Hevybanû’yu kıramayacağından olsa gerek tekrar “Ankara şahidim olsun,” diye mırıldanmaya başladı. Bedenini göğsüne gerisin geriye çekerken, usulca “Ben dörtledim kurşunları,” diye mırıldandım. Çakma piç; üç kişilik bir aile olduğumuzu bilseydi şayet, kendisi bile dörtlerdi kurşunları. Çünkü bizim lüğatimizde, sevdiğini arkanda bırakmak diye bir şey yoktu...

Geceyi hoş sohbetlerle, başka bir gün kalabalık bir piknik yapma sözleriyle bitirdik. Hevybanû alkol kokumdan zerre rahatsız olmadığı gibi bir de içine sokmak istercesine yarı oturur pozisyonda göğsünde uyuttu beni. Sabah herkesten önce uyandığımda bozulmamış olan pozisyonumuz yüzümü gülümsetecekken, asılmasına neden oldu. Hevybanû’nun belinin altında ve sırtında falan yastık vardı ama bir yerleri tutuldu mu diye düşünmeden edemedim. Ses yapmamaya gayret ederek, sabahın altısı olduğuna aldırmadan odadan çıktım. Ardından, yatalı iki saat olduğu için henüz sönmemiş sobanın içerisine yanındaki odun kovaşından büyükçe üç adet odun yerleştirdim. Elimi yüzümü yıkayıp, kendimi soğuk ayazlara atarak spor yapmanın derdinde olduğum için yatak odasında bulunan elektrikli sobayı yakma işini Hevybanû’nun kalkacağı zamana erteledim. Tam dışarı çıkıyordum ki Hevybanû’nun, yatak odasından çıkışıyla duraksadım.

“Alp Aslan!” dedi, canı çekilmiş gibi. Son mermisini sıkmış gibi... Çatılan kaşlarımla kendisine döndüğümde oldukça şaşkındım. Altı üstü bahçeye spora çıkıyordum ama sesli iki soluk bıraktığında kâbus gördüğünü anlamam zor olmadı. “Gidiyor musun?”

Hızlı adımlarım yanına vardığında, zangır zangır titrediğini fark ettim. “Gitmiyorum bir yere,” dedim ama kime? Elmacık kemik-

lerinde tavaf eden başparmaklarımın baskısını arttırırken; “Hevybanû,” diye fısıldadım. “Gitmiyorum bir yere, sevgilim.”

Yüzündeki ellerime ellerini tırmandırıp “Ben,” diye soludu. Dışarıdan gören, panikatak geçiriyor zannederdi. Hoş, geçiriyor bile olabilirdi. Elleri amaçsızca bir o yana bir bu yana, bir şeyler anlatmak istercesine savruldu. “Ben gittiğini gördüm.”

İşime geldiği için olsa gerek dudaklarına yöneldim. Yatak odasının kapısını ayağımla iterken “Buradayım,” diye mırıldandım. Dudaklarına baskın bir öpücük daha kondurdum. “Bir yere gitmiyordum, sevgilim...”

Bazen açıklamalarınız, söylemlerinizi bazı düşüncelerin altında kalırdı. Buradayım, diyordum ama Hevybanû hissetmiyordu. Bedenimle birlikte bedenini yatağa doğru sürükledim ama sol eli göğsüme dokunmak istercesine üzerimdeki tişörtte yapışınca anca aydım. Üzerimdeki uzun kollu tişörtü sıyrıp çıplak kaldığımda nefesleri değişti. Gerçekliğimi sorguladığının farkında olmak ne yazık ki can yıkıcıydı. Titrek sol eli göğsümün üzerinde gezinirken kaç acıya gark oldum, sayamadım, saymak da istemedim. Ne düşünüyordu, kendisine neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Cevapları zor değildi ama can sıkıcıydı. Sol elim, omzuyla beli arasında telef oldu. Bir aşağı bir yukarı bedenini ısıtmak istercesine dolandı ama bir faydası olmadı. Göğsümdeki bedenini hafifçe kenara itip yataktan ayaklandığımda, “Gerçekten ilişiyor mu acaba?” düşüncesiyle, kalktığımda çalıştırmayı planladığım, odada bulunan elektrikli ısıtıcıyı çalıştırdım. Yatağa geri döndüğümde ise Hevybanû saniyeler öncesinde olduğu gibi göğsüme kuruldu. Hem de titremesinden hiçbir şey kaybetmeden!.. Aldığı kesik kesik nefesler ve iç çekişleri, ne yapacağımı bilemememi sağlarken ellerim amaçsızca saçlarının arasında dolandı. Tıpkı dudaklarımın başının tepesinde ya da tenine erişebildiği herhangi bir yerde dolandığı gibi...

Sağ elimle tuttuğum çenesinden yüzünü yüzüme doğru hafifçe havalandırdığımda kendisini sıkmasından burnunun bile kızardığını gördüm. Dudaklarına minik ve cansız bir tebessüm konarken, dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırdım. Ben sakinlikle yaklaş-

mıştım ama Hevybanû'nun göğsüme bastırdığı sol elinin baskısı da dudaklarının baskısı da sakinlik istemediğinin kanıtıydı.

Öpüşmenin harareti ve bir nevi alışkanlığın getirisiyle bedeni usul usul altıma kaydı. Çok özlemek deyimi, söz konusu Hevybanû olduğunda çok yetersiz bir söylemdi. Zira ben Hevybanû'yu yanımdayken de çok özleyebilen biriydim. Dudaklarımın arasına tuzlu bir tat karışmasıyla, gözlerim usulca aralandı. Gözleri sıkı sıkıya kapalıydı. Ensem ve saçlarım arasında gezinen elleri de bulundukları yere kene gibi tutunan cinstendi. Gözlerinden kendisinin dahi fark etmediği veyahut kontrol edemediği yaşlar süzülüyordu. İster istemez dudaklarımın hareketi duraksayınca, gözleri yeni doğmuş bir bebek gibi aralandı. Birkaç saniye göz göze kaldık. Ardından dudaklarım, dudakları yerine yüzünün çeperinde dolaşmaya başlarken, ellerim üzerindeki kalın polar pijamaya gitti. Hevybanû giyinmeyi o kadar sevmiyordu ki... Benim zorumla giyinişleri bile bir sevgi seliydi. Ne zaman "Üşüyorsun," desem, "Isıt o zaman," diyor ve ben her seferinde; elime, tenime ya da sadece onda sıcaklık bulan nefesime hasretle sarılmasından mutluluk duyuyordum.

Pijaması üzerinden sıyrıldığında, dudaklarım alev alev yanan boynuna ilerledi. Teni, gördüğü abuk sabuk rüyanın kalbini sıkıştırmasından ötürü yanıyorken, tenine dokunan dudaklarım; dudaklarımın arasına gözlerinden bir irin gibi süzülen gereksiz tuzlu su damlacıklarından ötürü yanıyordu. Dudaklarım bir masal anlatırcasına boynunda gezinirken tekrar "Buradayım," diye mırıldandım. Günlerce, gecelerce mırıldansam da değişen bir şey olmayacağı, aldığı kesik ve sesli nefeslerinden belliyken, ellerini ellerimin arasında sabitleyip başımı aşağılara doğru kaydırdım.

Hiçbir arazide ya da doğa olayında asla bulamayacağım, tarif edemeyeceğim, bir kere kaybedersem hasretinden ölüp gideceğim bir kokusu vardı Hevybanû'nun, iki göğsünün arasında. İki göğsünün arasında burnumu dolandırırken, hasret kaldığım tüm anlara lanetler sıraladım içimden. Daha çok hasret kalacağımı bildiğimden... 7.65'in aramıza katılmasıyla hassaslaşan göğüslerine ben dokundukça, gerilen bedenine rağmen ses çıkarmaması içimi hoş, çok hoş etse de dudaklarımı daha aşağıya kaydırdım ve 7.65'i selamladım.

Bana kalsaydı, dokuz ayı 7.65 ve Hevybanû'nun dizinin dibinde gı-kımı çıkarmadan geçirirdim. Ama işte, bana kalsaydı...

Dudaklarım kasık çizgisine geldiğinde, karnı seğirdi. Bir köpek misali yemeğimi dürtercesine burnumla alt pijamasını dürterken, kokusunu içime çektim. Romantiklik olmamalıydı bu. Bir insanın bacak arasının kokusu, romantiklik sınıfına sokulamazdı. Hevybanû'ya rastlayana kadar bir bacak arasını gereksiz bulan Alp Aslan için oldukça boktan bir durumdu ama Hevybanû'nun etrafına ördüğü kabuklarından sıyırdığı Alp Aslan için yuvaya dönüşün yol-larıydı.

Hevybanû'nun çıplak kalmasını sağladıktan sonra kendi bedeni-mi de çıplak bıraktığımda tekrar "Buradayım," sözü döküldü di-limden.

Yuvama vardığımda, elleri saçlarıma ve omuzlarıma sarıldığın-da; uzun bir ayrılıktan sonra evime gelmiş, karımı ve çocuğumu aynı anda kollarımın arasına almış gibiydim. Ait olduğun yere dönmek, tamamlanmak, aynı anda dört bir taraftan sarınmak tamamen kalp çağlatan bir histi. Kalp dediğin çağlar mıydı? Bir insanın dudakları şehvetten başka hazlarla bir bedende tura çıkar mıydı?

Ellerini başının üstünde, avuç içlerimde sıkı sıkıya sabitlerken dudaklarına tekrar yöneldim. Belden aşağısının hareketleri her ne ka-dar saç okşar gibi yavaş ve yumuşak olsa da, dudaklarım avaz avaz kavgaya tutuşmuş gibi hırslı ve alacaklıydı. Dudaklarımın arasına karışan ve tadıyla ciğerlerimin tüm köşelerini sikip atan gözyaşla-rından alacaklıydım. "Seni seviyorum," diye mırıldandığımda, ses tonum benimle kavga etmesini isteyen cinstendi. Dudaklarım boy-nuna yönelip, kavgasını boynu ile ensesi arasında sürdürdü. Avuçla-rımda yoğurduğum minik ellerinin kemikleri, nasıl oluyordu da ufa-lanmıyordu? "Senden ayrı geçirdiğim her bir andan nefret edecek kadar seni seviyorum..." Köprücük kemiğinin sağma bile isteye diş-lerimi taktım. Sert göğsümle, dikleşmiş hatta renk değiştirmiş gö-ğüslerini de ezmiş olmalıyım ki dudaklarının arasından, acısını belli etmek istemediğini ama başaramadığını gösteren bir inleme dökül-dü. Duyduğum yaşam belirtisi sesi yüzümü gülümsetirken, belimin hareketlerini sertleştirmesem de hızlandırdım. "Saçma salak bir hata

yaptım,” diye mırıldandım dudaklarımı teninden ayırmadan, öpüşlerimin arasında. “Bir kadınla seviştim...”

Sol göğsündeki dudaklarımı çekmeden yüzüne doğru alttan bir bakış attığımda Hevybanû’nun dudaklarından derin derin solurken, gözlerini titrek bir vaziyette araladığını gördüm. “*Salak!*” dedim içimden. Bin kere de söylesem, bin birinci kez “*O kadın sensin!*” söylemimi hevesle bekleyen bir sazandı aynı zamanda. Dişlerimle sol göğsünü sıkıştırdığımda, beli acıyla kavislenirken, canımı acıtabilecekmiş gibi sıkı sıkıya tutunduğum elleriyle ellerimi sıkmaya çalıştı.

Bedenimi birden yüzünüzün hizasına çıkardığımda, aralık dudaklarını diliyle ıslattı. Yüzüme hin bir gülümseme kondurdum. “Ağlarsan veririm, söylemimi bu kadar ciddiye alacağını bilmiyordum!” dememle, dudakları tekrar ama bu sefer şaşkınlıkla aralandı. Gözlerindeki parlak damlacıklara rağmen yine bir aydan daha parlaktı; gözü, teni. Şefkatten tamamen piçliğe geçtiğim için dirty talking’den geri kalamadım. “*Kocacığım, bir sik beni, ’deseydin...*”

Aslında cümlemi yine de kıyamayıp “*Ben her zaman emrine amadeyim!*” diye toplayacaktım ama Hevybanû debelenince, ben de üstünde 7.65’ten ötürü kuvvet uygulamak istemediğim için çekilince, bir anda üstüme binen bir azgın boğaya döndü. Ellerimin arasından kurtardığı elleri çıplak göğsüme sinirle çarparken “*Arsız!*” diye öfkeyle ama kısık tutmaya çalıştığı bir sesle soludu.

Ben başım arkaya doğru savrulurken tok bir kahkaha atınca, gözleri panikle irileşti. Minik sağ eli ağzıma kapanırken, iki elim kalçasına sabitlendi. Bedenini hafifçe havalandırmasını sağlayarak, az önce pek de hoş olmayan bir şekilde kovulduğum yuvama geri döndüm. Ardından ellerimi iki yana açarak “*Seninle sessiz sakın, pisleşmeden sevişemiyorum!*” diyerek tam da dillendirdiği gibi arsızca gülümsedim.

Yüzümden itelediğim eli çeneme sert bir şekilde yapıştığı gibi “*Kiminle romantik romantik sevişiyorsun?*” diye sordu.

Hevybanû ile ayrılan yegâne özelliğimiz, olaylara karşı verdiğimiz tepkilerdi. Ben kendisiyle ilgili en ufak bir imada, olayın sonunda kırılacak olsa dahi kibar, nahif ya da kelimelerini süzgeçten

geçirebilen bir adam olamıyordum. Üstüne yüklenen hormonlar dolayısıyla kıskanıyordu. Beni köpek gibi kıskanıyordu ama “*Kafana sıkacaklar;*” deseler yine de kalkıp “*Senin sakin benden başkasına kalkabiliyor mu?*” diye sorar, ardından “*Yaptığın imalara dikkat et de fazlasını sana sokmayayım!*” diyemezdi. Anca tuzak sorular sorar, o tuzığa düşmeni sakince beklerdi. Yargılayarak kesin hükümlerle yaklaşmaz, haklıysa bile suçlu psikolojisine çabuk bürünür ve boyun bükerti. Sırf bu yüzden defalarca kez, bazen bilerek bazen de bilmeyerek, silindir gibi üstünden geçerek benliğini ezmiştim.

Yüzümde çenemi sıkıyor olmasına rağmen bir gülümseme varken, kalçasından çektiğim sağ elimle ben de bana yaptığı gibi çenesine tutundum. Hâliyle o benim canımı yakamasa da ben onun canını –bence- yakıyordum. Tuttuğum çenesinden yüzünü yüzüme yaklaştırırken; “*Seninle sakin sevişmekten hazzetmiyorum,*” diye mırıldanıp, öne doğru uzayan dudaklarını içime çekercesine hoyrat bir tavırla öptüm. Bir insan tüm benliği yerine koyduğu insanla, en şeffaf olması gerektiği anda bile maskeler takmak zorunda kalacaksa bir olduğunu iddia etmenin gereği var mıydı? Sol elim beline yerleşirken, kırdığım dizlerimle bedenini üstümde hafifçe ileri geri doğru hareket ettirdim. Tuttuğum çenesi sayesinde dudaklarımızın bağını koparıp, kucağımdaki bedeninin dikleşmesini sağladım. Gözlerim arsızca kucağımda hareket eden bedenini süzerken “*Bu görüntünün köpeğiyim!*” dedim açıkça. Saçlarını ensesinde toplayıp, mekik çekercesine bedenimi kaldırdım. Dudaklarım kibar olmayan bir tavırla boynuna gömüldü. “*Bunları sana söylemeyeceksem kime söyleyeceğim?*”

7.65 iç alanı mı daraltıyordu yoksa çok daha fazla özleyip, çok da arayı mı açıyordum, bilemesem de kucağımda bedenini raks ettiren Hevybanû, erken sona yaklaşımların sebebiydi. Dudaklarımız hazzın ihtirasıyla tekrar tekrar birbirine kavuşurken, ensemini sıkarak sol eli içine patlamama neden oldu. Karşılıklı yaşanan hazlar hep mutlu eden cinstendi. Yüzükoyun bir şekilde ensemden çekmediği eliyle birlikte bedenimin üstüne serildiğinde “*Bana söylemen sorun değil,*” diye mırıldandı. Beynim o kadar uyuştu ki neden bahset-

tiğini o an anlayamadım. “Ama söylerken hep sağ gösterip sol vuruyorsun...”

Sol elim ter içerisinde kalmış sırtına sarılırken, birkaç derin nefes aldım. Ne dediği dalga dalga beynime ulaşınca “Bebeğim ama hep yiyorsun,” diye fısıldadım. Türkçe, nereye çekersen oraya giderdi ve ben hep başka yerlere gitmesini sevdiğim için “Hoş, yiyemeyince de ağlıyorsun!” diyerek hafifçe kıkırdadım. Yattığı göğsümde huysuzca homurdanınca, yediğim halt aklıma geldi ve ben de huysuzca söylendim. “Vallahi çocuk bana ağır sövüyor sayende. Yedi sülaleme giydirdi kesin; *‘Gidip gelip, tükürüyor bu şerro,’* diye!”

Bedenini üzerimden sıvı bir maddeymiş gibi yana kaydırırken “Sabır,” dedi mırıltı eşliğinde.

Peşi sıra hemen ardını dönüp kıvrılınca “Sen çocuğumu benden mi kaçırıyorsun?” diyerek, kollarımı arkasından bedenine doladım.

Hemen cevap vermek yerine önce derin bir iki nefes aldı. Ardından nefes almaktan hazzetmiyormuşçasma nefesini tuttu. Gerçekten kendisinin arsız olduğunu için çenemdeki sakalları çıplak sol omzuna sürterken, dudaklarımı sol yanağı ve şakağı arasında gezdirdim. Dayanamıyormuşçasına, “Ter koktun birden!” deyince dan diye, bir iki saniye kalakaldım.

Bedeninden geriye doğru çekilirken “Yok artık!” diye homurdandım. Herhangi bir tepki gelmeyince, hafifçe kollarımı havalandırıp koltuk altlarımı kokladım. Gecedен zaten alkol almıştım. Pekâlâ sporda atabileceğim tüm teri Hevybanû ile atmıştım ama Hevybanû benim kırımından, pisliğimden dert yanacak insan değildi. “Tiksindirdin çocuğu benden,” diyerek yataktan hızlıca ayaklandım. “Bir daha değil ağlamak, anırsan da sevişmeyeceğim seninle!” Aslında odadan öylece çıkıp gidecektim ama Hevybanû’yu iki büküm bir hâlde karşısındaki duvarı izlerken görünce, yanına doğru ilerleyip önünde çömeldim. “Çok mu bulanıyor miden?” diye sordum ama “Evet,” dese ne bok yiyeceğimi de bilemiyordum. Başını usulca iki yana sallayınca, nasıl bu sarmala girdiğimizi hatırladım. Havalandırdığım elimle yavaşça, birbirine girmiş saçlarını okşadım. “Ne gördün?” dediğimde boncuk boncuk yaşlarla parıldayan gözleri gözlerime döndü. Kaşlarım onaylamaz bir şekilde çatılınca,

bebek gibi alt dudağı salındı. Yanına yatasım vardı ama koktuğumu söylüyordu. Öyle bir ikilemde kaldım ki, öte mi gideyim yatağa mı döneyim, bilemedim. Çömeldiğim bacaklarımın üzerinde bedenimi hafifçe aşağı yukarı yaylandırıırken, “Sarılamıyorum da... Kokuyorsun, dedin!” dedim, ne yapacağımı bilemez bir tavırla.

Birden bedenini doğrultup kollarını boynuma dolayınca sesli bir nefes verdim. Saniyeler önce ter koktuğumu söylememiş gibi, burnunu terden ıslanmış saçlarımın arasına sokuşturdu. “Yok bir şey,” derken sesi oldukça boğuk çıktı. Yüzünü saçlarımın arasından çekip yüzüme baktığında, ağlıyor muydu gülüyor muydu, belli değildi. Sağ elinin tersiyle burnunu silip “Ben biraz şey oldum,” dedi, ne diyeceğini bilemez bir tavırla. “Sen bana bakma. Bu aralar bir gidip bir geliyor benim aklım...” İki elini yanaklarıma attıktan sonra kokumu içine çekercesine, yanaklarıma da birer öpücük kondurdu. “Hadi git, duş al. Hem bizim için banyoyu da ısıtmış olursun...”

Üstelesem, üstüne rüyasında ne gördüğünü öğrensem bir şey yapamayacağımı bildiğim için “Sen öyle diyorsan,” diyerek, çömeldiğim yerden usulca ayaklandım. Ardından da “Yorganın altına girin ama üşütmeyin sakın!” sözleriyle odadan, üstümü giyerek çıktım. Kendi evinizde banyoya geçmek için üstünüzü giymeniz gerekiyorsa bu, yüz buruşturmanıza neden oluyordu. Bir de banyonun kapısında asker arkadaşınızla karşılaşıyorsanız bu, bir koğuştaki kalıyormuşsunuz hissine sizi sürüklediği için duştaki ağırca küfretmenize neden oluyordu. Duş aldıktan sonra Hevybanû’nun laf edeceğini bildiğimden, saçlarımı kuruturken küfürlerimin şiddeti de arttı. Duştan çıkıp Hevybanû’ya haber verdikten sonra kendimi eve sığamıyormuşçasına bahçeye attım. Üstüne Tanju’yla bahçede de karşılaşıncaya, “La seni gördükçe kendimi askeriyede sanıyorum bugün!” diye huyusuzca söylendim. Tanju oturduğu kameriyeden çekingen bir tavırla ayaklanırken, uyarırcasına sağ elimi havalandırdım. “Sakın alınma, Tanju! Sadece çok sikko bir gün oluyor!” dedikten sonra, altımdaki siyah eşofmanı hafifçe çekiştirip tam sınav pozisyonuna geçecektim ki telefonum titredi. Bezgin bir nefesle cebimdeki telefonu çıkardığımda ise kaskatı kesildim.

“Merkez alay. Saat 14.00”

Gözlerimi telefonun ekranından çekip, grillerle bezenmiş gökyüzüne çevirdim. “Hevybanû münecceimle evli değil ama yine de sen bilirsin!” diye göğce doğru mırıldanırken, sol cebimden de sigara paketimi çıkardım. Başımı normal pozisyona indirdiğimde, Tanju yüzüne öcü görmüş gibi bakıyordu. Muhtemelen, ya cebimde bu kadar şey varken spor yapacak olmama ya da gökyüzüne bakıp çocuk gibi söylenmeme şaşırmişti.

Sporu boş verip, bir sigara yakarak yanına geçince “Abi, iyi misin?” diyerek, karnı ağrıyormuş gibi kıvrandı.

Telefonumu parmaklarımın arasında döndürürken “Hevybanû, rüyasında gittiğimi görmüş,” diyerek bakışlarımı kendisine çevirdim. Tanju yüzüme dümdüz bakınca, elimdeki telefonu usulca havalandırarak salladım. “Gidiyoruz. Sen söylemek ister misin?”

Tanju da kendisine bir sigara yakıp, gözlerini bahçe içerisinde dolandırdı. Ardından “Takıldığı bence gitmen değil, biliyorsun değil mi?” dedi, kaşlarım merakla havalandı. Başını iki yana sallarken, ağzındaki dumanlar iç içe geçmiş halkalar olarak havaya karıştı. “Yenge için asıl sorun, o kızı kurtarmaya gitmemiz de...” Oturduğumuz bankta bedenini bana doğru döndürerek sağ ayağını altına aldı. “Abi, benim aklımın almadığını yengenin akli hiç almaz. Üstelik o kızdaki bir çocuğun olduğu iddia edilirken, hiç almaz!” Fazlasıyla çehresine ters bakmış olmalıyım ki, yüzü mahcupça buruştu. “Yani tamam, yok öyle bir şey ama...” dedi ve duraksadı. “Yengenin yerine bir koysana kendini. Ne derdin? *Tamam karıcığım, sen git. Yapmamışsanız da bir çocuk, yapıverirsiniz işte,*’ mi?”

Sinirle oturduğum yerden ayaklanırken, “Saçma salak konuşma amına koyayım!” diyerek elimdeki sigarayı çiğ düşmüş bahçe zeminine fııdırdım. “Ne diyeyim, Tanju?” derken, kollarım hoyratça iki yana açıldı. “*Karım izin vermiyor, komutanım,*’ mı?” Tanju’nun gözleri ardıma kayarken, evin kapısının açılma sesi de kulaklarıma erişti. Arkamı dönmeden “İçeri gir!” diye seslendim. “Üşüteceksin!”

Tanju, kaşları muzipçe çatılırken “Nurhan olmadığını nasıl anladın?” diye sordu merakla.

Eşofmanımın ceplerinin fermuarlarını çekiştirirken “Oğlum,” dedim sabır dolu bir nefes alarak. “Senin karın mekân basar gibi

kapı mı açar?” Onlar evli olduklarını iddia edip, boğalar gibi ancak kafa tokuşturuyor olabilirlerdi ama ben karısını, canının yarısını aldığı nefesten, attığı adım sesinden tanıyan bir adamdım. “Gidip bir içtima vereyim, sonra kahvaltı edip çıkalım.”

Tanju, kameriyedeki masaya dirseklerini yaslayıp genişçe gülümsedi. “Sahada seni nasıl ciddiye alacağım, bilemiyorum abi,” diyerek, oturduğu yerden muzipçe omuz silkti.

“Ben götünden kan alınca ciddiye alırsın,” diyerek başımı imayla aşağı yukarı salladım. “İşle aşkı birbirine karıştırırsan, seni çıktığın deliğe geri tıkarım, görürsün!”

Muzipliğinden hiçbir şey kaybetmeden dudaklarını bükerek, “Herkes evinde böyle mi acaba?” dedi merakla.

Evin kapısına vardığımda, kısılan gözlerimle duraksadım. “Benim bu hayattaki tek kazancım, yüzüme bakan gözleri,” diyerek sol kaşımı merakla havalandırdım. “Evli barklı adamsın. Senin karınla hiç mi evin olmadı?” Sorduğum soruyla oturduğu yerde dikleşirken, sol yanağını içten dişlemeye başladı. “Hayırlısıyla gidip dönelim de, seninle bir meyhaneye gidelim biz...” dedim ama peşin konuştuğum için yüzüm buruştu. “Neyse,” diyerek sesli bir nefes verdim. “Dö-nünce, Hevybanû’yu kandırırım ben bir şekilde. Yani... İnşallah...” diye diye evin içerisine girdim. 7.65, Hevybanû’nun ayarlarını bozmaya devam ederse işim işti ama elden ne gelirdi? Adımlarım önce mutfığa vardı ama Hevybanû’yu bulamadım. Peşi sıra yatak odasına girdiğimde ise yatağın üzerinde küskün çocuklar gibi oturduğunu gördüm. Yanına doğru ilerlerken “Bir emzik furyasına daha kapılmayız umarım,” diye muzipçe mırıldandım. Tam karşısına aynı onun gibi bağdaş kurarak oturduktan sonra kucağında tuttuğu ellerini çekiştirip, iki avuç içine de birer öpücük kondurdum. “Hadi,” diyerek ellerini dudaklarımın üzerinde sabitledim. “Şöyle güzel bir kahvaltı hazırlayalım, sonra ben sizi bir güzel doyurayım...”

“Sonra?” dedi düz bir tonda.

Cevabını ikimiz de bildiğimiz için genişçe gülümsedim. “Eee,” deyip, muzipliğe vurmaya gayret ederek omuz silktim. “Baba çalışacak ki üreme sıkıntımız olmasın...”

Benim kendisine yaptığım gibi yaparak, ellerimi çekiştirip bir öpücük kondurdu. “Sütüm geldi mi?” derken, başka bir çaresi olmadığını bildiğinden normal bir tavra geçmeye çalışmıştı. Dakikalar önce boyun bükmüş, zırl zırl ağlamamış gibi... Oysaki soluk borusunun cayır cayır yandığını biliyordum, kendi soluk borumun yandığı gibi...

Dört kişi sessiz sakın, sıradan bir sabahtaymışız gibi kahvaltı ettik. Kahvaltıdan sonra ben çantamı hazırlarken de Hevybanû gayet sakindi. Hatta beni evden ekmek almaya gidiyormuşum gibi uğurladı. Öyle sıradan, alelade...

Merkez alaya vardığımızda, kapıda karşılanmamız sonucu direkt hazırlanma alanına geçtik ama “Kıdemli Yüzbaşı Alp Aslan Şahin,” söylemiyle, duraksamak zorunda kaldım. Bakışlarım, karşı kordondan telaşla gelmeye çalışırken seslenen üsteğmene döndüğünde “Hayırdır?” dercesine başımı salladım. “Alay komutanının odasına bekleniyorsunuz, komutanım...”

Çocuklara dönüp, “Siz hazırlanın, ben geliyorum hemen,” dedim. Ardından üsteğmenin peşine takılarak alay binasının üçüncü katına çıktım. Kapıyı hafifçe tıklatarak içeri girdiğimde Kemal babayı görmeyi beklemiyordum.

Kemal babanın beklediği ben olduğumdan olsa gerek “Gel, Alp Aslan,” diyerek karşısındaki tekli deri koltuğu işaret etti. Kaşlarım çatılsa da alay komutanına selam verip, öyle tekli koltuğa ilerledim. Daha oturduğum gibi “Sen gitmiyorsun,” demesiyle, çatık kaşlarım hayretle havalandı.

“Anlamadım, komutanım,” derken gayet samimiydim. Hatta haddinden fazla samimiydim.

Kemal baba oturduğu koltuğun kolçaklarına geniş ve yorgun kollarını yaslayarak, grili kaşlarını imayla havalandırdı. “Tim çıkıyor,” dedi bariton bir ses tonuyla. “Tim çıktıktan bir saat sonra kadar da biz çıkarız...” “Nereye?” diyecek olmamla, hafifçe sağ elini havalandırdı ve “Sonra...” diyerek, lafımı ağzıma tıkayıp, kestirip attı.

Yaklaşık bir saat boyunca, alay komutanının odasında taşaklı babası tarafından birliğe teslim edilmek üzere getirilmiş er gibi oturdum. Çaylar geldi gitti. Siyasetten, gündemden her şeyden konuşul-

du. Kemal baba ayaklanana kadar kenar süsü gibi oturdum durdum. Kemal baba ayaklanınca ise postacısı gibi peşine takıldım. Alayın giriş kapısından değil de ardiye kapısından çıktığımızda ikinci şaşkınlığımı yaşadım. Üçüncü şaşkınlığımı ise Kemal babanın, şoförüne sormasıyla çantamın bagajda olduğunu öğrendiğimde yaşadım. Kemal baba makam aracına bindikten sonra da sağ dizinin üzerinde parmaklarını oynatmak dışında hiçbir şey yapmadı. Ne zaman bedeni kendisine döndürsem, parmakları bir set gibi "Sırs," derçesine havalandı.

Sustum.

Yolda iki kez araç değiştirdikten sonra üsse vardık. Akşam karanlığı çoktan çökmüştü ama geceden kara olan bir içim vardı. Üsse girdiğimizde Kemal babayı gören herkes hazır ola geçerken, Kemal baba sağında kalan, gençten takım elbiseli çocuğa "Odasını gösterin," deyince kaşlarım çatıldı. "Sonra F7'ye getirin..."

İçimden sabır çekerken, Kemal babanın komut verdiği çocuk "Buradan, komutanım," diyerek bana yol gösterince, bu sefer yavru ördek misali onun peşine takıldım.

Oda dedikleri; on buçuk metrelik, camı bile bulunmayan hücreye girdiğimde sabır dolu bir nefes aldım. Odanın solunda tek kişilik demir bir ranza, baş ucunda yine demirden bir komodin... Sağ alt köşesinde ise sağından soluna dönemeyeceğin bir klozet, klozetin yanına takılmış bir duş başlığı... Ye, iç, sıç ve öl. O da delirmezsens...

Çantamı yatağın üstüne fırlattığım gibi "Gidelim mi komutanım?" deyince arkamdaki genç, onaylarcasına başımı sallayıp tekrar peşine takıldım. Bir labirenti andıran üç bağlantılı koridorun birini ördek yürüyüşüyle geçmek suretiyle, yeşil küflü bir kapıya vardık. Genç, gözlerini okuttu, yeşil küflü çelik kapı mekanik bir kilit sesiyle açıldı. İçeri girdim, kapı ardımdan yine mekanik bir sesle kapandı ve genç, dışarıda kaldı.

Kemal baba on altı kişilik koyu gri oval bir masanın önünde bir ileri bir geri, sol avucunda tuttuğu çerezleri yiyerek adımlarken, duvara asılı projeksiyon makinesinden kırmızı yanıp sönen ışıklarla bir operasyon takip ediyordu. Üçüncü voltasının arasında ağzına bir çerez daha atarken, "Sor hadi," diye mırıldandı. Gözleri duvardaki

yansımadan çekilmezken, o arada ekrandan bir *bip* sesi yükseldi. “Ben neden buradayım? Timim nerede?”

Yanına doğru usulca adımlarken “Beni gönderirsiniz sanmıştım,” diye mırıldandım. Göndermesi mi sorundu yoksa burada olmam mı? Kestiremediğim için tedirgindim. “Hoş...” diyerek tekrar söze başladım ama devam edemedim.

“Sen zaten operasyondasın,” diyerek kesince konuşmamı, şok içerisinde, mahkeme duvarını aratmayan yüzüne döndü gözlerim. Hafifçe eğilerek parmaklarını laptopun tuşlarının üzerinde gezindirdi ve ekrandaki görüntüler değişti. Dağlık, karanlık bir arazide beliren silüetler vardı. “Alp Aslan Şahin,” dediğinde, olduğum yerde dikleştim ama ekrana benim telsizimden bir sinyal düştü.

Gözlerim, duvardaki hızlı adımlarla başındaki kayıt kamerasıyla operasyonda olan bedeni izlerken, “Kim?” diyebildim sadece. Kuru boğazımı ıslattıktan sonra da “Neden?” diye saçma bir soru döküldü dilimden.

Kemal baba, ağzına bir fındık yuvarladı ama yuvarladığı fındığı ağzının içerisine atmak yerine dişlerinin arasında sabit tutup “Barış Karabucak,” diye mırıldandı. “Kas kütlenize kadar aynısınız...” Fındığı dişleriyle katır kutur kırarken, yüzüne cins bir tebessüm konurdu. “Sor bakalım babana, bilmediğiniz bir çocuğu var mıymış kıyıda köşede?”

Önümde duran parlament mavisi, deri sandalyelerden birinin sırtına ağırlığımı bahşederken, “Anlamıyorum,” dedim, ekrandan gözlerimi çekmeden.

Kemal baba tekrar odanın içerisinde volta atmaya başladı. “Barış’la fiziksel özellikleriniz oldukça benzer. Sen ve timin bu sefer, operasyonda aranızda Alka üyeleri de eklendiği için siyah maske kullanıyorsunuz...” Sağ elinin parmaklarını flaş işareti yapar gibi açıp kapattı. “Yani sadece çakar olarak dışarıdan gözüken mavilerin var...” Ağzına bir çerez daha yuvarlayıp, katur kutur seslerine maruz bıraktı bizi. “Alexey bir olta attı, sen yedin. Alexey artık, bir bebek varsa da senden olduğuna kesinlikle emin. Onun için, ya o operasyonda öleceksin, her şey Alexey için bitecek, Alexey babasının in-

tikamını almış olacak ya da o kızın ölüsü kucaklarına bir şekilde atılacak ve geri dönecekler.”

“Peki, Barış?” dedim tereddütle. Yani operasyon benim üzerimden dönecekse ve ölme riskim yüksekse benim operasyonda olmam gerekirdi. Bir başkasının değil...

Kemal baba, elini omzuma atıp ağırca sıktı. “Bizim her operasyonumuzda ölüm riski vardır...” dediğinde, sesi bariton tona geçmişti. Omzumu sıkıştırmaya devam ederken, ağır bir şekilde konuşmasını sürdürdü. “Temennimiz, alınlarının akıyla dönmeleri. Mümkünse kızın bile canlı gelmesi. Çünkü...”

“Çünkü?” diyerek merakla araya girdim.

“Ölü kızdan DNA mı kovalayalım yoksa kız itirafçı mı olsun?” dedi, “*Bu da soru mu?*” dercesine bakarak. Ağzımın içerisinden huzursuz bir küfür yuvarlanırken, sesli bir nefes eşliğinde “Neyse...” diye soludu. “Sen bu arada, burada yan gelip yatmayacaksın tabii...” Masanın üzerindeki üst üste dizilmiş üç beş dosyayı dağıttı. Önüme açık sarı bir dosya fırlattı. Dosyanın üzerine sağ elinin işaret parmağıyla üç kez vurdu. “İrız Gıyaseddin!” derken havalandığı kaşlarıyla yüzüme dik dik baktı. “Her şeyi... Her şeyini ezberliyorsun. Yüzünde, saçında kaç ak kılı var? Nerede ne yer, ne içer? Faryab olarak konuşlandığı bölgeler neler? Bir seferde kaç silah sevkiyatı yapıyor? En önemlisi, bölge halkının üzerinden geçip bizim sınırmızı kudurturken arkasında kim duruyor? Kaç kola sahip? Faryab’ın Babuka’dan bizim sınıra ulaşan yolunu kim açıyor? Alexey değil,” diyerek başını keskince iki yana savurdu. “Kahrani’nin yerine geçen değil bu. Kahrani’nin en az üç katı, anlıyor musun?” dedi ve sol kaşı tehditkâr bir şekilde havalandı. “Derecik sınır kapısı patlamadan, ayaklanma başlamadan Faryab’ı patlatamazsan burada sana yapacağım yatırım boşa çıkar, Alp Aslan. Beni üzersen üzerim...”

“Buradaki?” derken, Kemal babanın bıraktığı dosyayı elime aldım. Kahrani’nin yüzünü bile bilemiyordum amma velakin dosyanın kapağını açtığım gibi beni yüzü güzü nurlanmış bir beybaba karşıladı. Beybaba dedim ama yaşı kırk üçtü... Yine de yanınızdan geçse, ibadete gittiğini zannedeceğiniz güzel bir tipe sahipti.

Kemal baba “Hemen dönemezler,” dediğinde gözlerim kendisine döndü ve ekranı takip ettiğini gördüm. “Bir ay,” dedi ve dudak büktü. “Olmadı iki ay burada kamptasın ama burada olduğunu benim kızım dahi bilmeyecek!” Havalanan kaşları “*Sıkıysa söyle!*” der gibiydi. “Mümkün mertebe üç beş günde bir mesajlaşarak iletişim kur!” Boğazına bir yumru oturdu. Bir ay, iki ay sorun değildi de karnındaki değişimi merak edeceğimi bir ben biliyordum, bir de yukarıdaki... “Operasyon başarıyla sonuçlanırsa taş çatlasın üç haftalık bir inziva süresi...” Yüzü huysuzca buruştu. “Hoş olmayacak, biliyorum ama ondan sonra istikamet Babuka, Bağdat.”

Dışından “Bir üç beş ay da orada,” derken, içimden sıkıntıyla “*Doğuma yetişir miyim acaba?*” diye devam ettim.

Kemal baba sırtıma tosun sever gibi vurunca, silkelenip kendime geldim. “O kadar uzun sürmemesi temennimiz...” deyince, bu sefer de içimden “*Senin de temennilerini sikeyim!*” diye geçirdim. Ben de bir temenni olarak bir evlat dilemiştim ama onu kesinlikle görmem gerektiğini belirterek ayrıntı vermemiştim. “Git dinlen,” dediğinde, dalga geçtiğini düşündüm ama gayet ciddi bir tavırla devam etti. “Kamp, dedim, Alp Aslan. Seni burada ağırlamayacağım. Psikolojini biraz toparlayalım...”

Tek söyleyebileceğim cümle olarak “Emredersiniz komutanım!” diyebildiğimde, boğazımın kuruluşu kalp damarlarıma kadar ulaşmıştı...

18.03.22 tarihinde girdiğim üste mart ayının sonuna geldiğimde Hevybanû’ya tam iki kez mesaj atabilmişim. Telefonum bendeydi ama şartlar da belliydi. Tarihler 31 Mart’ı gösterdiğinde, foseptik denilebilecek, leş kokularının bulunduğu yarı bataklık bir çukurda tam üç saat tutuldum. Koku duyularım test edildi. Nisan ayına girdiğimizde, 1 Nisan şakası yapılır gibi tam tamına beş saat, iki yapı arasında sırtüstü yatık şekilde, belime bağlı bir ağırlıkla bekletildim. Çok şükür ki en zor durumlarda bile vücudumun temel ihtiyaçlarını, canım istediğinde psikolojik moda girerek sağlayabiliyordum. 15 Nisan’da acemi bir asker gibi siper kazma eğitimine bile girdim. Söve söve girdiğim tüm eğitimlerden, söve söve çıkıyor oluşum Kemal babayı zevkten dörtköşe yapıyordu. O zevklendikçe benim

çimde ekstra bir sinir oluyordu ve bundan ötürü “Kamuflaj eğitimi de verecek misiniz?” diyerek, dilime sahip çıkamadığım bir günüm de olmuştu. Tarihler 29 Nisan’ı gösterdiğinde alarm sistemleri ile ilgili eğitime girdim ve Kemal baba; Babuka’ya gideceğimden olsa gerek, buna kendisi bile eşlik etti. Ağaçlar arasına gizlendiğim bir onnanlık arazide, her rüzgârda bir dal kıpırtısı kadar hareket etmem sonucu sensörler benliğimi fark etmedi. Eğitimin toplamda yedi saat elli iki dakika sürmesi sonucu sabır ve konsantrasyonum büyük bir övgü aldı.

Kemal baba da alarm eğitiminden sonra biraz ipleri gevşetti ama “Güven eğitimini birlikte yapalım mı?” diye sorunca, ağırca yutkunmak zorunda kaldım.

Efor sarf etmekten bahtı sikilmiş olan alt dudağımı dişlerken “Ben ıskalamam ama,” dedim, muzipçe gözlerimi kısarak. “Siz kızınızı dul bırakmanın yollarını arıyor olabilir misiniz acaba?”

Kemal baba hayvan gibi sırtımı dövmek suretiyle beni atış taliminin yapılacağı alana sürüklerken, “Onun heveslisi o kadar var ki, sana devletimin kurşununu harcamam!” dedi böbürlenerek.

Karşı karşıya kaldığımızda iki elimde de 7.65 silah vardı. Ellerim silahların kabzalarını usulca kavrarken, aklımda Hevybanû’nun gündüz vaktinde, uygun olduğum bir anda görüntülü konuşmak istediğine dair attığı mesaj vardı. Her üç mesajımdan biri doktora gitmesi yönünde olsa da, Hevybanû var gücüyle olumsuz mesajlar atıyor, bir türlü ikna olmuyordu.

Sağ elimdeki silahın kabzasını çocuğumun elini tutarmışçasına sıkı sıkıya kavrarken, “Bu talimden sonra bir şey isteyebilir miyim, komutanım?” diyerek Kemal babaya seslendim.

Kemal baba, kaşlarını muzipçe havalandırırken; “Hayır dersem, beynimi dağıtacak gibisin, asker!” diye bağırdı. Kemal baba bağırdı, sesi kulağımı delercesine eko yaptı. “Ne isteyeceksin?” Başının üzerine bir elimin ayası kadar büyüklükte olan hedef tahtasını yerleştirdi. Komikti... Kemal babayı öyle görmek komikti ve bu sebepten gülümsedim. Gülümsediğimi gören Kemal baba “Kurt kocayınca,” diye huysuzca söylendi. “Ne isteyeceksen, olumsuz!”

Çocukça bir hayal kırıklığıyla, “Ama?” dedim havada kalan bir tonlamayla.

Kemal baba “Sık ulan!” diye bağırınca, iki elimi aynı anda havalandırarak, üstüne kurşun yağdırır gibi ilerlemeye başladım. Aramızdaki mesafenin yarısına varınca, pozisyon değiştirerek bacak aramdan ateş etmem lazımdı. Tam mesafenin yarısına vardığımda; “Kızıma, babasına kurşun sıkıldığını söyleyeceğim!” deyince, pozisyonumu değiştirirken ıskaladım. Iskalamam sonucu, “Götüne dolduracağım o kurşunları!” diyerek, bir tur da fırça kaydı.

Kemal babayla yer değiştirip, yeni bir hedef tahtacığını başımın üstüne yerleştirmek için elime alırken “Gözlerim açık gidecek anasını satayım!” diye esefle söylendim. Lakin... Kemal baba kocamamıştı. Beni vurmadı ama saç tellerimde rüzgârlar hissetmemi sağladı...

Talimler bitince ağır spor idmanlarına döndürüldüm. Kemal babanın karnımın ağrısını alması ise 25 Mayıs’ı buldu. Hayatımda hiç kimseye, hiçbir zaman diliminde bir görüntülü konuşma için yalvarmak zorunda kalmamıştım. Üstelik Hevybanû’nun sesini duymak istemediğim bir gerçektir ama onun ısrarı, görmezden gelemeyeceğim kadar büyümüştü.

Özel hapisaneme dönen, kırımın kenarı kadar olan odamın boş zeminine çöküp Hevybanû’yu aradığımda, çağırımı üzerinde beyaz bir doktor önlüğü ile yanıtlamasını beklemiyordum. Hevybanû, karanlıkta yüzümü seçmesi imkânsız olsa bile sanki beni karşısında canlı kanlı görmüş gibi gülümsedi. “Merhaba,” dediğimde, sesim oldukça pürüzlü çıktı.

Ne demiştim? Sesini duymak istemiyorum...

“Merhaba,” diye karşılık verdiğinde, sesini neden duymak istemediğimi bir kez daha anladım. Kendisine taş çatlasın iki saatlik uzaklıktaydım. Sırf her duraksamada yanına uğrayayım diye köy hayatı yaşayan karımı, tam iki aydır göremiyordum. İçimden tam, “Bizim çocukça yaptığımız hesapları sikeyim!” diye söylenirken, Hevybanû “Gerçekten müsait misin?” diye sorunca, anlayışlı tavrının altında ezilerek, ağırca başımı silkeledim.

“Çok ısrar ettin,” derken, hafifçe tebessüm etmeye çalıştım. “Benim muhakkak görmem gereken ne, bilemedim...”

Telefonunu masanın üzerinde sabitlediğinde, sağlık ocağında olduğuna tamamen emin oldum. “Şey, aslında belki kredi kartı ekstrende fark etmişsindir,” derken ayaklandı ve gözden kayboldu. Çıkan sestten, bulunduğu yerin kapısını kapatıp kilitlediğini anladım. Kamera karşısına tekrar geçtiğinde, önce üzerindeki beyaz önlüğü çıkardı.

Kendime bir sigara yakarken “Görmedim bir şey,” dedim düz bir tonda. “Para ile ilgili bir mevzu ise...”

“Aslında pek değil,” derken üzerindeki ince kazağı da çıkarınca gözlerim irileşti.

“Güzelim, ne yapıyorsun?” dedim panikle. Ben sesini dahi duymayayım ki katlanabileyim derken, karşımda çatır çatır soyunuyordu. Üzerinde siyah bir sutyenle kalınca “Atlet giymiyorsun,” diye söylenmemle, “Bir yan dönsene!” diye hevesle devam etmem bir oldu.

Bedenini hafifçe sola doğru çevirirken, sağ avuç içi minik bir tümseği andıran karnının üzerine kapandı. “Aslında sana fotoğraf çekmiştik,” derken, bakışları karnına indi. “Ama sen ‘Gönderme,’ deyince, şey yapamadık...” Gözleri bana döndüğünde, gözünde birikenleri görmemle yüzüm buruştu. Yüzüm buruşunca, görüşmeyi sonlandıracağım diye panikledi. “Neyse neyse,” dedi telaşla. “Alp Aslan, ben bunu bu sefer gerçekten yalnız yaşamak istemiyorum ama müsait değilsen...”

Meraktan orta yerimden çatlayacağımı bildiğim için “Müsaitim!” diyerek sözünü kestim.

Sözünü kesmemle duraksasa da “Tamam,” dedi sesli bir nefes vererek. “O zaman şu kamerayı sabitleyip sedyeye uzanıyorum...”

“Anlamadım?” dedim şaşkınca.

“Bekle iki dakika,” diyerek kamerayı gerçekten sedyeyi tamamen görecektir bir yere sabitledi. Ardından sedyeye boylu boyunca uzanınca, kaşlarım çatıldı. Sağ eline aldığı kablolu bir cihazı hafifçe sallayarak, “Köyümüzün sağlık ocağına yaptığınız katkılardan dolayı kesenize bereket, Alp Aslan Bey,” dedi genişçe gülümseyerek. “Bir sokağımıza muhakkak adınızı vermek isteriz.”

Ben anlamazlığın getirdiği şaşkınlıkla gülümserken “Ne diyor-sun?” dedim ama Hevybanû karnına mayonez şişesi gibi bir şişeden vıcık vıcık bir madde sıktı. “Hevybanû!” dediğimde tüm sabrım tükenmişti.

“Bir dakika,” diyerek önce hafifçe bedenini yükseltti. Ardından bedenini tekrar sedyeye bırakırken “Hazır mısınız?” diye sordu.

“Neye?” dedim, dilimle dudaklarımı ıslatırken.

Sorumu yanıtlamak yerine gözlerini kapatıp derin bir iki nefes aldı. Sonra elindeki kablolu cihazı karnına dayadı. Cihazı bir sağa bir sola oynatırken “Hadi...” diye sabırsızca mırıldandığında, az daha telefonun içine girecek gibiydim. Ne yaptığını anlamayacak kadar cahil değildim ama hiç hazır da değildim. Tam vazgeçtiğimi söyleyeceğim anda cihazdan bir gümbürtü duyuldu. “İşte burada!” dediğinde, sesinde bir coşku vardı. O coşkuya rağmen, sesindeki buğuyu fark etmemek imkânsızdı. Başını kameraya doğru çevirdiğinde, gözünden akan yaşa rağmen genişçe gülümsedi. “Eşlik ettiğin için teşekkür ederim,” diyerek başını iki yana salladı. “Tek başıma cesaret edebilecek gibi değildim...”

Birkaç saniye ekrana boş boş baktım. Ardından sol elimle yüzümü sıvazlarken, kendi nemlenen gözlerimle tanıştım. “7.65,” dediğimde, sesim oldukça dalgalı çıktı. Hevybanû karnındaki cihazı çekince, ses kesildi. “7.65 gibi seri, keskin ve tok bir sesi var... Asla sekmiyor...” Dirseklerinin üzerinde bedenini yükseltip, karnını silecek olunca “Bir dakika, bir dakika...” diye atıldım. Şaşkın bakışları bana dönlünce, genişçe gülümsedim. “Bir daha dinlesek olur mu? Hatta ben,” dedim ve ekran kaydımı açtım. “Neyse, Hevybanû, bir daha dinletsen olur mu? Lütfen...”

Hevybanû dile getirdiğim talebimi ikiletmeden gerisin geriye sedyeye uzanırken, derin bir nefes aldım. Sanki ilk duyduğumda acemi bir babaydım ama ikinci duyduğumda gözlerim huşu içerisinde kapanırken, dudaklarım iki yana kıvrıldı. Sesi Hevybanû ile ikimizin birbirine karışmış kalplerimizin sesi gibiydi. Bir anda toklaşıyor ve benim öfkemi andırıyor veya hızlanıp, Hevybanû’nun tez canlılığını aksettiriyordu.

Ses tekrar kesildiğinde gözlerimi araladım. Hevybanû üstünü başını toparlayana kadar ikimizden de çıt çıkmadı. Elleri beyaz sedyenin üzerinde sabit kalırken, gözleri bana döndü. “Duyduğum en güzel ikinci ses,” dememle, ağırca yutkundu. “İlk sıra hâlâ senin...”

Yüzüne buruk bir tebessüm konarken “Bence ikinciye, gerçek ikinciye vermelisin,” deyişiyle, aklıma; ima ettiği kızımız ve çakma piçin Hevybanû’nun mutluluk duyacağını düşündüğü talebi, bir de üstüne benim verdiğim onay gelince yanaklarımı bezgince şişirdim.

“Hevybanû,” dedim çekingen bir tonda. “Benim sana bir şey söylemem lazım...”

“Daha çok mu var?” deyince birden, duraksadım.

“*Bilmem,*” dercesine dudak bükerken, “Benimle ilgili değil,” diyerek başımı iki yana salladım. “Melih,” diye solumamla kaşları merakla çatıldı. “Benim mezar taşımı söktü ve... Ve onun yerine İmre Şahin isimli bir mezar taşı dikti.” Havalanan kaşlarıyla aynı orantıda açılan ağzına bakıp, başımı hafifçe sola doğru eğdim. “Dayısının doğum günüyle, gidişinin günü kesişince... Bir de Melih buna, bunu hiç dillendirmemiş olmana rağmen sevineceğini söyleyince...”

Daha fazla ne demem gerektiğini bilemediğim için sustum ama çakma piçin kafamda söyledikleri bir bir yankılanmaya devam etti. Hevybanû’nun acılarını yok sayarak üstesinden geldiğini ama kızımızdan bahsetmeyi sevdiğini ve bahsederken “*Ölen bebeğim,*” diye ayrıntı vermekten nefret ettiğine dair yakaladığı birçok ipucu... Biraz geçmişten edindiği tecrübeler, biraz bakışıyla okudukları...

Sedyeden aşağı sarkıtıp oynattığı ayaklarına bakarken “Sevin-dim,” diye mırıldandı ve ben, çakma piçin bahsettiği o mutluluğu sesindeki titreşimden yakaladım. Yüzünü bana doğru kaldırdığında, sol gözünden bir damla yaş süzüldü. “Seninle konuşurken değil belki ama normal zamanda kendisinden nasıl bahsedeceğimi bilemi-yordum...” Omuzları çocukça kısıldı, titreyen dudaklarını ve çenesi-ni zapt etmek adına dudaklarını büzüştürerek çenesini kastı. “İkinci ses ona ait, Alp Aslan... Döndüğünde belki 7.65’ten önce İmre’nin sesini dinlemek istersin...” Gözlerinin altını iki elinin avuç içiyle kuruladı. “Bence o çok daha sendi. 7.65 bana benzeyecek gibi...”

Dakikalar önce 7.65'in kalp atışıyla nemlenen gözlerime, İmre'nin aşına olamadığım varlığı eklenince, bir de boğazıma oturan yumru baş gösterdi. "Akıl edemediğim için üzgünüm," diyerek günah çıkardım. Ardından derin bir nefes eşliğinde yüzümü sıvazladım. "Sana da dillendirmediğin için aslında biraz kırgınım." Dudakları yanıt vermek için aralansa da "Melih'ten böyle bir talebin olmadığını biliyorum," diyerek, kendisini açıklamaya çalışmasına gerek olmadığını ima ettim. "Ama ben akıl edemedim, keşke sen talep etseydin." Burun çekmesine yüreğim kıyıldı ama yine de konuşmamı sürdürdüm. "Bazı acılar görmezden gelince yok sayılmaz, Hevybanû... Ve emin ol, sen İmre'yi yok sayacağına yok olmayı tercih edebilecek bir insansın..." Alt dudağımı dişlerimle eze eze "Kabul et," dedim, çok kolay bir şeyden bahsediyormuşçasına. "Öküz gibi acı çektiğini, pişmanlıklar yaşadığını, hatta kendini ve beni suçladığını bile kabul et! Kabul et ve vedalaş. Nasırlaştırdıkça, o yüreğinde bir kara leke olup büyüyor..." Tek onun değil, benim de kirpiklerimin ucunda yaşlar birikmişti. "Şayet, değil ama senin suçun olsa dahi benim sana sevgim hiç değişmeyecekti. Bunu bil ve kendini sev. Azat et yüreğini..."

Boğuk bir tonda "Tamam," derken, gözlerinden akıttıklarını kuruladı. Göz göze geldiğimizde ise ağırca yutkunup "Şey yapma sen," diyerek, panikle baş savurdu. "Sen yine bana ağlamayı yasaklamadan kapatalım..."

Sedyeden aniden zıplamasıyla "Zıplama!" dedim uyarıcı bir tonda.

Hevybanû kameranın yanına varınca, yüzü tamamen elimde tuttuğum ekranı kapladı. "Özledim," derken, burnunu derince çekmek durumunda kaldı.

"Var mı bir yaramazlık?" dememle, kaşları "Hayır," dercesine havalandı. "Havalar değişti ama üşümüyorsun, üşümediniz, değil mi?"

Gözünde akmaya hazır yaşlara inat genişçe gülümserken, alt dudağını dişlerinin arasında sıkıştırdı. "Döndüğünde yaz sıcaklığına inat, donacağım!" deyince, gülerek "Tamam," dercesine başımı salladım. "Zaten sen döndüğünde bir doktor turu yaparız. Hem aklında soru kalmaz hem de belki lakabından kurtulur da bir adı olur..."

“Yine,” dedim kırk yerinden kırılmış, boğazıma takılı kalmış hevesimle. “Adını ben mi koyacağım?” Oysaki parmak uçlarını öperek uğurladığım İmre’ye bir isim düşünmek dahi aklıma gelmemişti. Varlığından emin olduğum anda kucağıma ölüsü bırakıldığı için lüzum da görememiştim.

Bilmem, dercesine dudaklarını bükse de “Hakkındır!” dedi yücelten bir tonda. “Ta bilmem nerelerden ilk seansa bile katıldın! Sonuçta cefakâr babalıkta bence bir numarasın...”

Muziplik yapmaya çalışması, hafif bir tebessüm oluştursa da dudaklarımda “Sanki yanında olup elini tuttum,” dedim yarı kırgın bir tonda. Oysaki kırgınlığımın ya da eksikliğimin Hevybanû ile alakası yoktu. Bilakis eksiksiz hissetmem için elinden geleni yapan oydu.

Masanın üzerine yasladığı ellerinin üstüne çenesini dayayıp “Biliyor musun?” diyerek hevesli bir çocuk tonlamasıyla konuşmasına başladı. “Bu sefer pandalar gibi uyuyorum ve hiç kusmuyorum...” Yüzü huysuzca buruştu. “İmre’de banyodan çıkamıyordum. Şahsen 7.65 de öyle sana çekseydi, muhtemelen şu an huysuz ve aksileşmiş karınla konuşuyor olurdun!”

Çenemi usulca kaşırken “Ben huysuz ve aksi miyim yani?” dedim. Ardından “*Devam et hadi,*” dercesine kaşlarım havalandı. “Kızım da bana benziyordu ve öyle bir insan mıydı?”

Hevybanû cıklarken, başını geriye doğru attı. “Beni huysuz ve aksi yapıyorsunuz!” İşittiğimle, sıkıcı geçen günlere meydan okurcasına tok bir kahkaha attım. “Hiç öyle gülme!” diyerek elini gerçekten huysuzca savurdu. “Şurada anne, baba, çocuk aktivitesi yapmışız! Neymiş efendim? Sanki elimi mi tutmuşmuş!” Telefonu eline aldığı anda, saçımı başımı yolacak kadar aksileştiğini de fark ettim. Sanırım, gerçekten ben ve benim biricik döllenen spermelerim Hevybanû’yu aksileştiriyorduk. “Dert yanayım, iki mızızlanayım, doludan mutlu olmak yerine boştan dem vurayım mı istiyorsun? Öyleyse, hazırsan başlıyorum!”

Boştaki elimi teslim olurmuşçasına havalandırarak “Tamam!” dedim yüksek bir sesle. “Demedim bir şey, vallahi de billahi de!”

Dem vurursa, içimde açılacak kırk gözlü dert yaralarını ben biliyordum. Hevybanû bilmesede olurdu. Bilmeden dahi oluşmalarına izin vermemesi en büyük lütuftu çünkü.

Birden “Seni çok seviyorum,” diye mırıldanınca, gülümsedim. Gözleri uyuz olmuş bir şekilde kısılrken “Biliyorum, sen de beni...” diyerek dilini ısırıldı. Ah, bir gün ısırmaktan vazgeçseydi dilini, kim bilir neler söylerdi... “Dikkat et, olur mu?”

“Bir paşa çayım eksik, götüml sağlamda,” diyemediğim için “Peki,” dercesine başımı salladım. “Bu arada,” diyerek muzipçe sol gözümü kırptım. “Eksik söyledin. Ben de sizi... Kendinize dikkat edin.”

İki ay sonra duyduğum en sevdiklerimin sesi, bir de yanlarına varabilecek kadar yakınlarındayken gidip kucaklayamayışımın kederi tüm ruhani durumumu silkti attı. Devamındaki günlerde neredeyse gerçekten sadece paşa çayım eksikti ama ters giden ve beni huzursuz eden etkenler vardı. Tarihler 30 Mayıs’ı gösterdiğinde, Hevybanû’ya attığım bir mesaj ilk defa yanıtsız kaldı. Konuştuğumuzda, değişen uyku dengesinden bahsettiği için uyuyakalmış olabileceğini düşündüm ama tarihler 31 Mayıs’ı gösterdiğinde dahi yanıt gelmeyince ve üstüne, attığım mesajlar da yanıtsız kalınca, dokuz doğuran gebe kadınlar gibi soluğu Kemal babanın odasında aldım.

Kemal baba, beni benimkinden daha taşak altı bir suratla karşıladı. “Ne oldu da yerinde duramadın?” diye sorduğunda, nedenimi söylediğim anda ebemi kovalayacağını biliyordum.

“Şey,” dememle bile kaşları sorgularcâsına havalandı. “Komutanım,” diye çekingen bir tonlamayla kıvrınmaya devam ettim. “Ben...”

Uzatma, dercesine “Damat!” deyince sesli bir nefes verdim. Hayır, “Sikmeyeceksen, germeyeceksin,” de denmiyordu ki...

Hızlı adımlarım masasının önündeki siyah, deri koltuklara ilerlerken “Baba,” dedim yakarırcâsına. Zira kendi babam duysaydı, Hevybanû’nun “Neredeyse atlattı,” dediği hastalığı nüks edebilirdi ama kendisinden aman dilenmiyor oluşum hayırsız evlatlığımdan değil, onun göstermediği babalığından mütevellitti. “Ben Hevybanû’ya dünden beri ulaşamıyorum.”

Kemal baba, dilini damaklarında gezdirirken, bir önündeki koltuklara çökmüş çocuk bedenime bir de yüzüme baktı. “Jülide’den haberim var benim, iyi,” demesiyle kaşlarım hayretle havalandı. Masanın üzerinde sabitlediği sol eli hafifçe açılırken “Duymamıştır...” diye makul bir şekilde ekledi.

Yüzümde sinirli bir tebessüm belirirken “Hevybanû’dan bahsediyoruz,” diyerek gözlerimi irileştirdim. “Beni iki gün boyunca habersiz bırakmaz.” Başımı inanmadığımı belirtircesine iki yana salladım. “Bile isteye asla bırakmaz!”

“İyi, diyorum, Alp Aslan,” dese de duruşumdan vazgeçmediğim için açıklamaya yapmaya devam etmeye çalıştı. “Belki kalbini kırmışsındır...”

Fütursuzca küfürler savuramadığım için “Tamam,” dedim hiddetle. “Bana küstü, telefonumu açmıyor, diyelim... O zaman siz arayın, ben hiç konuşmadan bir sesini duyayım...” Kemal baba sinirle gülümserken kaşlarını jet hızıyla havalandırdı. Ben tekrar üstelercesine “Baba!” deyince, bezgin bir nefes verdi.

Önce çekmecesinden sigara ve kül tablası çıkardı. Ne alaka, dercesine kalakaldığım için “Masada durunca çok içiyorum,” diye çocukça bir açıklama yaptı. Ardından bana bir dal sigara uzatırken, “Köyde dün gece bir olay yaşandı,” dedi. Çakmağı çaktım ama yanan ateşe rağmen sigaramı yakamadan öylece kaldım. Benim yaktığım ateşle Kemal baba hafifçe bedenini masanın üzerinden uzatarak sigarasının tutuşmasını sağladı. Koltuğuna geri dönerken olayı anlatmaya koyuldu. “Jülide yani senin deyimle Hevybanû, iyi. Sadece...”

“Sadece, ne?” Çakmağı da yakmaktan vazgeçtiğim sigarayı da elimden bıraktım. Vücudumdan soğuk terler boşalınca, “Sadece, ne?” dedim kafa tutarcasına.

“Korkmuş,” diyerek dudak büktü.

“Ne, ne?” diye kekelememle, gözlerimi yumarak, sakinleşmek adına sesli bir nefes aldım. “Ne oldu da korkmuş? Siktiğimin köyünde ne olmuş olabilir?” O köyde pek çok uğursuzluk olabilirdi ama işte akıl tutulması da böyle bir şeydi! “Beni, bizi öğrenmediler üstelik!”

Kemal baba, dilini damaklarında gezdirirken, bir önündeki koltuklara çökmüş çocuk bedenime bir de yüzüme baktı. “Jülide’den haberim var benim, iyi,” demesiyle kaşlarım hayretle havalandı. Masanın üzerinde sabitlediği sol eli hafifçe açılırken “Duymamıştır...” diye makul bir şekilde ekledi.

Yüzümde sinirli bir tebessüm belirirken “Hevybanû’dan bahsediyoruz,” diyerek gözlerimi irileştirdim. “Beni iki gün boyunca habersiz bırakmaz.” Başımı inanmadığımı belirtircesine iki yana salladım. “Bile isteye asla bırakmaz!”

“İyi, diyorum, Alp Aslan,” dese de duruşumdan vazgeçmediğim için açıklamaya yapmaya devam etmeye çalıştı. “Belki kalbini kırmışsındır...”

Fütursuzca küfürler savuramadığım için “Tamam,” dedim hiddetle. “Bana küstü, telefonumu açmıyor, diyelim... O zaman siz arayın, ben hiç konuşmadan bir sesini duyayım...” Kemal baba sinirle gülümserken kaşlarını jet hızıyla havalandırdı. Ben tekrar üstelercesine “Baba!” deyince, bezgin bir nefes verdi.

Önce çekmecesinden sigara ve kül tablası çıkardı. Ne alaka, dercesine kalakaldığım için “Masada durunca çok içiyorum,” diye çocukça bir açıklama yaptı. Ardından bana bir dal sigara uzatırken, “Köyde dün gece bir olay yaşandı,” dedi. Çakmağı çaktım ama yanan ateşe rağmen sigaramı yakamadan öylece kaldım. Benim yaktığım ateşle Kemal baba hafifçe bedenini masanın üzerinden uzatarak sigarasının tutuşmasını sağladı. Koltuğuna geri dönerken olayı anlatmaya koyuldu. “Jülide yani senin deyimle Hevybanû, iyi. Sadece...”

“Sadece, ne?” Çakmağı da yakmaktan vazgeçtiğim sigarayı da elimden bıraktım. Vücudumdan soğuk terler boşalınca, “Sadece, ne?” dedim kafa tutarcasına.

“Korkmuş,” diyerek dudak büktü.

“Ne, ne?” diye kekelememle, gözlerimi yumarak, sakinleşmek adına sesli bir nefes aldım. “Ne oldu da korkmuş? Siktiğimin köyünde ne olmuş olabilir?” O köyde pek çok uğursuzluk olabilirdi ama işte akıl tutulması da böyle bir şeydi! “Beni, bizi öğrenmediler üstelik!”

Kemal baba, sigarasını dudaklarının arasına yerleştirip, “*Bilmem,*” dercesine sol elini yana doğru açtı. “Jülide, bizim müdahale-mizle görevini gönüllü şekilde sürdürebileceğine dair yazı gelince, sağlık ocağına ultrason cihazı almış...” Evet, dercesine başımı salladım çünkü faturasını bana itelediğinden dahi haberim vardı. Ondan bile haberim vardı ama karımdan yoktu! “Köyde hamile kadınlar varmış falan...” Kimsenin haberi olmasa dahi o kadınlardan biri de benim karımdı ve tepkisiz bir şekilde, anlatsın diye beklemek çok zordu. Kemal baba sigarasından bir nefes daha alırken, tatsız anlara gelmiş olmalı ki yüzü kasıldı. “İtin biri, hamile karısını dövmüş. Hamile kadın sağlık ocağına sığınmış...” Kasılan yüzüne düşünce-li bir şekilde çatılan kaşları eklendi. “Tanju’nun hanımı sanırım... Onunla bizimki de arada kalmış...”

Sol şakağımdaki damarın seğirdiğini hissederken, “Bir şey olmuş mu?” diyerek, oturduğum yerden ayaklandım.

Kemal baba, sigarasını tablada ezip “Gece evi taşlamışlar,” dedi gayet rahatça!

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken, gözlerimi birkaç kez kır-pıstırdım. “Anlamadım?” dediğimde sesim boğuk çıktı. “Benim,” dedim sağ elimi göğsüme kapatarak. “Benim evimi mi taşlamışlar?”

Kemal baba, makam koltuğunu, verdiği ağırlığıyla bir ileri bir geri yaylandırıırken “Senin değil,” deyince iyice salağa döndüm. Neredeyse gerçek sanıp, rahatlığının benim evim olmadığından kaynaklandığına inanacaktım. “Kadın aklıyla erkeğin işine burnunu sokan Doktor Hanım’ın evini taşlamışlar...” Cebimden çıkardığım telefonumla Hevybanû’yu ararken, Kemal baba sinir bozucu bir şekilde gülümsedi. “Jülide,” dediğinde telefonu kulağımdan indirdim. Zaten açılacak gibi de durmuyordu. Kalbim, yine boğazımda atmaya başladı. “Köye kimsenin ihbarla gitmeyeceğini bildiği için Uzdu’dan Serdar’ı aramış. Serdar alt ekip çıkarıp köye yollamış. Bana haber vereceklerini bildiği için de beni aradı. Ama Alp Aslan,” dedi ve duraksadı. Yüzünde beni baştan aşağı sorguya çeken bir ifa-de belirdi. “Söylediği iki cümleden biri ‘*Ben bir şey yapmadım,*’ oldu ve bu, aslında bana söylenen değil, sana iletilmesi istenilen bir mesajdı.” Bir hırsıyla kalktığım koltuğa geri çökerken boynumu küt-

lettim. Bir araba sopa yeseydim daha az ağrı hissederdim. Dakikalar önce yakmayıp bıraktığım sigaramı sinirle tutuşturduğumda ellerim titredi. Sigaramdan ilk soluğumu aldığım gibi “Jülide’de saf bir çocuk cesareti vardır ama,” diyerek dudak büktü. “Öyle eften püften değil de sadece sevdiklerinden korkar...” İşaret parmağı benliğime bir silah gibi doğruldu. “Senden korkuyor!”

Gür bir kahkaha eşliğinde ellerimi iki yana açarak “Benden mi?” dedim alay edercesine. “Benden olduğuna emin miyiz?”

Kemal baba kendisine yeni bir sigara yakarken “Onu kendinle tehdit ettiysen, korkar,” dedi bilmiş bir ifadeyle. “Neşe’den de korkardı ama o, annesiydi. Neşe onu yıllarca aramasa da annesiydi. Bilirdi... Baş sıkışsa, yanına varsa, annesinin; onu bulacağını, ona yardım edip zor gününde sırt çevirmeyeceğini bilirdi...” Kaşları iddialı bir şekilde havalandı. “Keza Melih’in ya da benim, iki elimiz kanda olsa ve *‘Ben de kanda boğuluyorum,’* dese, neden kan içerisinde kaldığını sorgulamadan onu kurtaracağımızı da bilir...” Eli tekrar benliğimi hedef aldı. “*‘Şunu yaparsan şöyle olur, seni cezalandırırım,’* dedin mi?”

Kemal babanın sorduğu soru üzerine, sigaram dudaklarımın arasında olduğu hâlde uzunca bir müddet duraksadım. Zihnim, köye ilk gittiğimiz âna ışınlandı... Hevybanû’nun yüzünün nasıl salındığını, araba içerisinde nasıl kendisine şartlar sıraladığımı hatırladım. “Yakarım,” dedim düşünceli bir tonda. Kemal baba dikkat kesilirken, bir ıslık çaldı “*Geldik, in,*” dercesine. Sesli bir nefes alırken, gözlerimi sinirle yumdum. “*‘Başına bir şey gelirse, bu köyü yakarım. Ona göre davran,’* dedim...”

Kemal baba bir ıslık daha çalarken, yüzünde gereksiz bir gülümseme vardı. “Sayende, iki gündür ağlama duvarı oldum. Hayır, bir de ağlak bir şey olmuş.” Yüzü maruz bırakıldığı durumdan ötürü tiksintiyle buruştu. “Serdar’ın alt takım dün gece evin önünde nöbette kaldı. Yedek beylik tabancanla adam vursa, korkmasından daha az şaşardım!”

Sigaramı söndürüp “Sal beni,” dedim ama Kemal baba telefonunu çıkarıp, ekranda bir şeyler yapmayı tercih etti. “Aramıyorsun da sal beni, gideyim...”

Havalandırdığı kaşlarıyla yüzüme dik dik baktıktan sonra hoparlöre aldığı telefonunu masanın üzerine bıraktı. Ekranda “Biricik” yazısını görünce, nedensiz bir mutlulukla, salakça tebessüm ettim. Telefon açıldığı gibi Hevybanû panikle “İspiyonladın beni, değil mi?” dedi. “Alp Aslan aradı. Ben ona anlatacaktım zaten ama sen neden söyledin ki?”

Kemal baba ile birbirimize bakakaldık. Şayet Kemal baba kaş göz işareti yapmasaydı konuşmayacaktım. “Hevybanû,” dediğimde, telefonun diğer ucundaki nefes sesi duraksadı. Kalbimin dövünüşü kulaklarıma ulaşırken, zihnimde 7.65’in kalp dövünüşü yankılandı. “İyi misin?”

İkinci tekil şahıstan nefret ettiğim bir andayken, Hevybanû “İyiz,” diye tutuk bir tonda yanıtladı. Birkaç saniye, kesinti varmış gibi yeniden suskunluk olunca, Hevybanû’nun bezgince verdiği nefes ahizede uğultu yaptı. “Alp Aslan, vallahi bak-”

Bir səsli nefes de benden dökülünce, panikle başladığı konuşması duraksadı. “Tamam,” dedim ağırca yutkunarak. “Geline konuşuruz.”

Önce “Peki,” diye mırıldandı. Ardından gönülsüzce “Görüşürüz, o zaman,” dedi ve ben direkt çağrıyı sonlandırdım.

İçimde kuduran bir yerler varken, tekrar bir hücreye girecek olmak hepten bir işkence olduğu için “Sal beni,” diye yakardım yine.

Kemal baba, başını sabır dilenircesine savururken “Ne yapacaksın?” dedi meydan okurcasına. “Gidip köyü mü yakacaksın?”

Ben siki taşığı denk biri değildim, köyde babamın arpa tarlası olmadığı için yakamayacaktım... Oturduğum yerden ayaklanıp odanın içerisinde deli danalar gibi dolanırken, adımlarım İmre’yi hatırlamamla duraksadı. Kemal babaya yüzümü döndürdüm. İzin verirse köyü gerçekten yakacaktım. Masasına doğru ilerleyip, ellerimi masanın sert yüzeyine dayayarak bedenimi hafifçe eğdim. “Benim karımı, yani senin kızını, bir mağarada dövüp ilaç enjekte ettikleri için bir bebeğimiz öldü,” dediğimde, istemediği şeyleri duymasının etkisiyle çenesi kasıldı. Bir de dillendirene sorsalardı ya da yaşayana... Hevybanû hamile bir kadını kan revan içerisinde görünce elbet korkmuştur. Muhtemelen kendi anıları da gözünde can-

lanmış, kâbusları urgan olup daha da boynuna dolanmıştır. Şehrin göbeğinde de görse aynı görüntüyü, korkardı, orası ayrı. Ne yazık ki günümüzde, sokak ortasında kadın dövene “Hey!” dediği için canından olan binlerce insan vardı! Ama ben, sadece evimi taşlamakla yetindikleri için rahat bir nefes alabilecek sakinlikte biri değildim, hiç olmamıştım. Söz konusu Hevybanû ve evlatlarım olduğunda hiç de olmayacaktım. Bir gayretle nefes almaya çalışırken, üstten çıkmak için 7.65’i ortaya atmak zorunda kaldım. “Ve o köydeki hamile kadınlardan biri, benim karım!” Kaşlarım öfkeyle havalandı. “Yani senin biricik kızın!”

Kemal baba sanki yüzüne yumruk savurmuşum gibi başını ani bir hamleyle geri çekerek “Ne?” dedi hayretle. “Jülide bana bir şey demedi!”

Masaya eğdiğim bedenimi dikleştirirken, üzerimdeki kısa kollu tişörtün yakasını çekiştirip “Baba, sal beni!” dedim bir kez daha, yalvarır yakarır bir tonda. “Sal beni, gidip bir göreyim!”

Kemal baba odanın ortasında çocuk gibi tepinmeme aksi bir bakış atarak, sol eliyle önündeki koltukları işaret etti. “Önce bir otur!” dediğinde çoktan komutan formuna bürünmüştü. “Dövünüp durma karşımda, otur!” Ardından, önündeki sürahidenden kendisine bir bardak su doldurdu. Bardağı tam dudaklarına götüreceken vazgeçip bana uzattı. İçimin yangınına derman olmayacağını bilsem de uzattığı suyu içtim. Uzattığım boş bardağa tekrar su doldurup içerken, telefonunda hummalı işler yapmaya girişti. Bir cehennem azabı gibi geçen dakikalar sonunda “Yirmi dört saat sonra evindesin,” diye, telefona bakar hâlde mırıldandı. “Tim yolda. Onlarla birlikte alaya gireceksin, sonra yine onlarla birlikte gelmiş gibi evlere dağılacaksın...” Gözleri yüzüme odaklandığında, komutan formundan hiçbir şey kaybetmemişti. “Köy senin. Yakar mısın yıkar mısın bilmem ama Serdar’ın alt takımı senin emrinle baskın vermek için bekleyecek.” Onay vermesini beklemediğimden, kaşlarım hayretle havalandı. “Üç evin ardiyesinde silah deposu var. Yerlerini çocuklar biliyorlar ama Alp Aslan,” dedi ve kollarını masanın üzerine dayayarak hafifçe eğildi. “O andan sonra köydeki Doktor Hanım’ın kocası olmayacaksın. Bizim silah depolarını bildiğimiz gibi onlar da se-

nin kim olduğunu biliyorlar ama dillendirmiyorlardı.” Bilindiğimizi ama belli etmediklerini şak diye yüzüme vurunca ruhum daraldı. Nasıl bir yangının ortasında kalmıştık? “Caka satarken, ardını düşünüp davranacaksın!” İşaret parmağı bir ileri bir geri yüzüme doğru sallanırken, eğdiği bedenini dikleştirdi. “Bir de karını; ‘*Ben bir şey yapmadım!*’ diye, ona buna, hatta kendine yalvartacak konuma sokmayacaksın! Sözümden şüphe duyacağın, güvenmediğin insanı kendine kadın yapmayacaktın!”

“Ben,” diyerek oturduğum yerde dikleştim ama Kemal baba ko-nuşturmadı.

“Sen,” diyerek kaşlarını havalandırdı. “Çok şanslı bir adamsın!” Benim de kendisinin gibi kaşlarım havalandı. “Jülide, on erkeğin sekizinden daha merttir. Yalan söylemez! Bir bok yediyse, göğsünü gere gere ‘*Yaptım,*’ der! Hamile diyorsun!” Ellerini sinirle iki yana açtı. “İki gündür, seni kaybetme korkusuyla kıvranan bir karın var! Jülide’yi kendinle tehdit etme! Cezalandırırım seni, deme! Belli bir yere kadar boyun eğer, sonra ‘*Öyle göte böyle yarak!*’ der geçer...” Masanın üzerinde ellerini tekrar birbirine kavuştururken, babacan bir tavra bürünüp “Bak oğlum,” dedi. “Jülide, çok boktan bir hayat yaşadı. Hayatında ilk defa tamamım diyebilecek konumda. Şaşıracaktır, düşecektir ama Alp Aslan...” Gözlerine birden gurur dolu bir ifade eklendi. “Ömrühayatı boyunca, biz; senin kadar onun sırtını sıvazlamamışızdır. Bizim ellerimiz sırtında bir vardı bir yoktu. Yokluğumuz süründürür belki ama Jülide’yi öldürmez. Senin yokluğun öldürmeyecek olsa, ihtimali dahi Jülide’yi böyle el pençe süründürmez...”

Kendi sigaramdan bir dal ateşlerken, “İyi de,” dedim mahcup bir tavırla. Dillendirdiklerini zaten biliyordum ama Hevybanû benim gözden çıkarabileceğim biri değildi. Ben onun için ne isem o benim için bin kat fazlasıydı. “Ben bunları kendimden biliyorum. Benim onu olur olmadık bir şey için ezip geçme lüksüm yok.”

Kemal baba derin bir nefes eşliğinde, oturduğu makam koltuğuna yaslanırken, “Beni gerçek anlamda baba olarak gördüğünü kanıtlamak ister misin?” diye sorunca, kaşlarım huzursuzca çatıldı. Yine de hafifçe başımı salladım. “Jülide’ye, hiç yargısız infaz yaptın mı?”

Aralık dudaklarım “o” şeklini alınca, Kemal baba bilmiş bir tavırla gülümsedi. “Yediğimiz hurmalar bir şekilde hep tırmalar, evlat!” diyerek ağırca yutkundu. “Şimdi git, son yirmi dört saatini, dönünce göreceğin endişeli gözleri düşünerek geçir. Bir kucaklamayla ortadan kaldırmak da senin elinde, bir bakışla o endişeyi katmerlemek de. Ha ama...” Sağ eli öne doğru savruldu. “İki gün sonrası bayram. *‘Ben karımı, doğmuş doğmamış tüm çocuklarımı bu hayattaki her şeyden çok seviyorum ve tek sığınakları ben olmak istiyorum,’* dersen... Aileni sarıp sarmaladıktan sonra, benim Biricik’le...” Taktığı lakabı özellikle vurgulayıp, sol gözünü muzipçe kırptı. “Torun tom-balağı alıp, hayrına bir el öptürmeye gel...”

Başımı aşağı yukarı sallarken, Hevybanû ile Hevybanû’nun bile zannettiği gibi aksi bir şey yaşamayacağımıza adım kadar emin olduğumdan, kendimden emin bir tavırla “Getiririm,” dedim.

Kemal baba gözlerini yumup “Alp Aslan!” dediğinde boğuk bir tonda, “*Yine ne oldu?*” dercesine nefesimi tuttum. Birlikte geçirdiğimiz zamanda bir tek karşılıklı çekirdek çitleyip gıybet yapmadığımız kalmıştı. Gözleri açıldığında, yüzüne sıkıntılı bir ifade oturdu. “Sen,” diye bir sır verir gibi fısıldadı. “Jülide’yi kesinlikle sarıp sarmala...” İki saattir aynı şeyi ima ettiği için göz deviremedim ama edepi bir çocuk olarak, başımı “*Tamam,*” dercesine salladım. “Arjin.” Dillendirdiği isimle salladığım başım duraksarken kaşlarım çatıldı. “Canlı ve Melih’in elinde... Geliyor. Leş niyetine hiç acımadan Jülide’nin önüne atar.”

“Ama,” dedim tereddütlü bir tonda. “Hamile?” Arjin ve Allah affetsin ki; muhtemelen sebebi olduğum ama kimden olduğunu bilemediğim bebeği şu an zerre umurumda değilken duraksamamın tek nedeni, çakma piçin dillerden dillere dolaşan, destansı, masalsı psikopatlıklarıydı.

Kemal babanın yüzü işgüzar bir tavra bürünürken “Az önce hamile karının evini taşladıklarını öğrendiğin için dört dönüyordun,” dedi test etmek istercesine.

“Ben cani değilim,” dedim başımı inkârla sallayarak. “Biz masuma el sürmeyiz.”

Kemal baba hızla “Elbette,” dedi, aksinin imkânsız oldu unu vurgulamasına. “Ama atladı ın bir ey var...” Ne, dercesine merakla yüzüne odaklandım. “Melih, henüz Jülide’nin evinin ta landı ını bilmiyor. u an tek gayesi, canını emanet etti i seni rahata erdirmek...” Çakma piç... Utanmasam artık onun için de “*Sadece benim çakma piçim,*” diyecektim ama arsızlıkta beni sollayabilece im bildi im için sevgimi onun abi tavırları gibi de il, içten içe gösterendim. “Jülide’nin evini ta ladıklarının ö rendi inde oda ı sen olmayacaksın. Peki,” diyerek bir ıslık çaldı. “Evi ta lanan Jülide’nin hamile oldu unu ö rendi inde, üstelik yeni bir mezar ta ını kendi elleriyle yaptırmı ken, sence oda ı kim olacaktır?”

Ellerimi hafifçe iki yana açarak “Arjin mi?” dedim, “*Bu ne saçmalık?*” dercesine.

Kemal babanın havalanan ka larıyla hayretim daha da arttı. “Jülide,” diyerek sesli bir nefes verdi inde, “*Hevybanû ne alaka?*” dercesine yüzümü buru turdum. Ama Kemal baba yüzüme çarparcasına “O kadının duda ının arasında iki hayat var,” dedi sertçe. “Biri Jülide’nin, bir di eri senin...”

Çakma piç, ne u runa olursa olsun, kimsenin hayatını kalle çe söndürmezdi. “Melih’in iki kur unu var,” dememle, Kemal baba gü-lümsedi. Benim bildi imi o mu bilmeyecekti? “Ama benim dört!” dedi imde ise dü ünceli bir tavırla gözleri kısılarak, pimini çekti i bombayı kuca ıma bıraktı.

“Peki, önce hanginiz teti i çekeceksiniz?”

